ஸ்ரீகணேசாயநம

ஐந்தாம்வேதமாகிய

வசனகாவியம்

ஆதிபர்வம் - சபாபர்வம்.

இவை
முன்னரச்சிட்டிருக்கும் பிரதிகளில் பலவழூஉக்கள் குழூஉக்கொண்டிருத்தலைப்
பரிகரித்துத் தரவேண்டுமென்று
தஞ்சாவூர்

அவர்கள்கேட்டுக்கொள்ள,

உபசுப்பிரமணியர்மரபினரும் - சிவாத்துவிதசித்தாந்தியுமாகிய
திருமழிசை
ஸ்ரீமத் - வயித்தியலிங்கதேவர்குமாரர்

அவர்களால்
ஒருவாறுதிருத்தியும் - விளக்கியும் - கூட்டியும் - புதுக்கித்தர,

அஜ்ஜி - இலிங்கப்ப செட்டியார் குமாரர்

ளரால்
சென்னபட்டணம்
எம்பிரஸ் ஆவ் இண்டியா அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1885.

முதற்புத்தகம்.

ஸ்ரீகணேசாயநம:

விளம்பரப்பத்திரிகை.

இதனால் அறிவொழுக்கங்களிற்சிறந்த நல்லோர்யாவர்க்கும் வ

இவ்வுலகின்கணுள்ள ஆன்மாக்களுக்குள்ளே அறிவினாற்சிறந்த மானிடர்கள் இ
ம் - மறுமைப்பிரயோசனங்களையும் - அறிந்து, இவ்விருமைப் பிரயோசனங்களுக்கு வே
த்தம் - காமம் - மோக்ஷம் - என்னும் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களி னிலக்கணங்களையு
ங்களையும், அவற்றைக்காப்பாற்று முபாயங்களையும், அவற்றை யநுபவிக்கும் ந
னிபோல ஸந்தேகம் - விபரீதம் - அறியாமை - என்னு மூன்றுகுற்றங்களுமறத் தெரிவிப்
னா, ஸ்ரீமஹாபாரதமென்னு மிதிகாசத்தைப் பஞ்சமவேதமாகச் சிறப்பித்து ஸ்ரீ வியாச
நளிச்செய்தனர். அதனை மதுரைச்சங்கத்தவருளொருவராகிய பெருந்தேவனாராகிய
ரப் பியரூபமாகத் தொருத்தும் விரித்து மொழிபெயர்த்தனர். அம்மொழிபெயர்ப்
ா ஸம்பூர்ணமாகத்தியரூபமாகச்செய்யப்பட்டுகிடந்ததை, (இரும் புனல்குடைந்து வாலாவ
ங்கு - வேலாவளள லினியினனிளாந்நாயகு.) என்ற புனரோ நுவாகவுச் சான்றுக
வாகள பினனும் விரித்துவனாயக்கருதி, வடமொழிப் பாரதத்தோடு பாரணுக உள்ள
ஒனனது எனத் தெரியாமலும், கதைாளவிட்டுப்போன இடம் இன்னது விளங்கவே
னவறியாமலும், இப்பாரதகாவியத்தைச் சேர்ந்த கதைகளுநந சருக்கங்களும் இன்னவை
நும் உபகதைகளும் இன்னவையென உணராமலும, தங்கள தங்கள கருத்துக்கியைந்த
து; யாவருந் துதிகாவுஐ சிநதிக்கவும உபயோகமாதற்பொருட்டு தோத்திரரூபமா.
றள்ள செய்யுட்களேயொழியாது அத்துதித்தற்குஞ் சிந்தித்தற்கும் உபயோகம் ஆ
ாள செய்யுட்களையுங் கற்று வல்லார்க்கும் கற்றுவல்லோரல்லார்க்கும் வெறுப்பினையுண
பரும்பாலும் இடையிடையே நுழைகக்வமைத்து அச்சிட்டிருக்கின்றனர்.

இவ்வாறச்சிட்டிருக்கும் பிரதிகளில் இவ்வகைத்தான பலவழுஉக்கள் குழுஉக்க
னவுற்று, முன்னம் உப புராணம் பதினெட்டினுள்ளுஞ் சிறந்த பார்க்கவபுராணத்தில் ஆலமறை
மந்த சாரூபத்திய மகத்துவத்தை யாவருநகரும் வெள்ளிடைமலைபோல் விளக்கி வெளியிட்டு உல
நசெய்யது கீர்த்திபடைத்தவரும், உபசுப்பிரமணியர் கோத்திரரும் சிவாத்துவித சித்தாந்தியுமாகி
யித்தியம்பிங்கதேவர்குமாரரும், ஆகிய ம-௱-௱-ஸ்ரீ, முத்துச்சாமி முதலியாரவர்களால் ஒருவாறு
ஏற்கப்படுவனவும் - முறைப்படுத்தப்படுவனவும் - திருத்தப்படுவனவும் - தள்ளப்படுவனவுமாகிய
றயே ரத்தும் - முறைபடுத்தியும் - திருத்தியும் - தள்ளியும் - புதுக்கி, முன்னர் சிலவித்துவான்கள
ப்புதுவங்கடோறும் விருத்தி செய்திருந்த கருத்துக்கிணங்கப் பினனும் அபிவிருத்திசெய்து, பெரும்
நதில்விகாரங்களின்றி, சிறுபான்மை ஆவசியகமாகிய திசைசொற்களையும் வடசொற்களையும் பிரயோகித்து
மையே கலந்த உடைய வெள்ளறிவினர்க்கும் எளிதில விளங்குமாறுசருக்கமாகிய கிரமங்கள்வகு
யெத் தலைவர்களுடைய உற்பவமாதி முக்கிய லீலைகட்கு அவ்வவ்விடங்கடோறும் அவ்வெவ்வமையங்க
ஓவியத்துறையிற கைபோய ஒருவரால் உயர்ந்த சித்திரப்படங்கள் எழுதுவித்து அச்சியற்றினேன.

இப்புத்தகம் வேண்டுபவர்கள் சென்னப்பட்டணம் பெத்துநாயகன்பேட்டை பாபம்ஸ்பிராட்வே
- வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் ஸ்தாபித்திருக்கும் " ...ப்ரெஸ் ஆவ் இந்டியா". என்னும் அச்சுக
ல விலைக்குப் பெறறுககொளளலாம். இச்சீதனறியும் - எனனால் சில தமிழ் - தெலுங்கு - கிரந்தம் - இவ்
புத்தகங்களும் விற்கப்படுவ. இவற்றை வேண்டுபவர் முனபணமனுப்பிப் பெற்றுக்கொளளப்படுவர்.
வுமுதலானவை வாங்கப்பட்டவர்களுக் குரியன. கடிததத்திற்குப் பதிலவேண்டுபவர்கள. (ஸ்டாம்ப்
து (ரிடான்போஸ்ட்கார்ட்) அனுப்பவேண்டும். பணமனுப்பும் விஷயத்தில், (மணியார்டர்) அல்ல
லபில) அனுப்பவேண்டும். இந்த லேபில அனுப்பும்பக்ஷத்தில ரூபாய்க்கு ஒரு அணா வட்டமு வே
வணடும்.

இங்ஙனம்,

தஞ்சாவூர் - சின்னகன்னைய

சபாபர்வம்.

யாது, அந்நூதித்தற்கு சங்கதித்தற்கு முபயோக முறாத லில்லாத கதாரூபமாயுள்ள செய்யுட்களை கற்று வல்லோர்க்கும் கற்று வல்லோ ரல்லார்க்கும் வெறுப் பின்மையுண்டாக்கத்தக்கனவாயப் பெரும்பாலும் இடை யிடையே தழையவமைந்து அச்சிட்டிருக்கின்றனர்.

இயாமோ வெப்படி கின்னறி, ஆங்காங்கு சேர்க்கப்ப ட்டனவும்-முறைபடுத்தப் பட்டனவும் - திருத்தப்பட் டனவும்-தள்ளப்பட்டனவுமாகிய இவைமுற, முறையே சேர்த்தும், முறைபடுத்தியும், திருத்தியும், தள் ளியும்; முன்னர் ச் பவித்வான்களால் அவ்வப் பருவ ங்டோறும் விருத்திசெய்திருந்த கருத்துக் கிணங்க பின்னும் மபிவிருத்தி செய்து, பெரும்பான்மை சந் தி விகாரங்களினறி, சிறுபான்மை ஆவசியகமாகிய திரா விட சொற்களையும் வடசொற்களையும் பிரயோகித்து, கல் வி யின்மையையே கலைகவுடைய வெள்ளறிவினர்க்கு மௌளிதில் விளங்குமாறு மிகவுஞ் சீர்திருத்தி, ஆங்கா ங்கு சருக்கமாதிய பிரபந்ங்களைவகுத்து அச்சிட்டனம்.

முகவுரை - முற்றிற்று.

௳

வாசுதேவாயநம

ஸ்ரீமகாபாரத காவியத்தைப் படிப்பவர்க்கு ஸ்ரீவேதவியாச முனிவராற் கூறிய அநுஷ்டிப்பையும் பயனையுங்காட்டும்

அட்டவணை.

ஆதிபர்வத்தை முற்றும்படித்துப் பிராமணர்க ளுக்குப் பாயசத்தினால் திருப்தி செய்வித்தால், அவர் களுக்குப் புத்திரசந்தானம் உண்டாம்.

சபாபர்வத்தைப் பூரணமாகப் பக்தியோடுபடித் துப் பிராமணர்களுக்குப் பசுவின்பாலால் திருப்தி ப ண்ணுவித்தால், அதிகபாக்கிய முண்டாம்.

ஆரண்யபர்வத்தை மனம் புறம்பே செல்லாமற் படித்து முடித்துப் பிராமணர்களுக்கு வாழைக்கனி முதலிய கனிகளால் திருப்தி ஆக்குவித்தால், வெற்றி யுண்டாம்.

விராடபர்வத்தை விசுவாசத்தோடு முற்றும்படி த்து வேதவித்துக்களாகிய பிராமணர்களுக்குத் தக்ஷி ணைத்தால் திருப்தி செய்வித்தால், இஷ்டபல சித்தியாகும்.

உத்தியோகபர்வத்தை முழுதும் விசுவாசித்துப் படித்துப் பிராமணர்களுக்குச் சந்தனப்பணத் [illegible] தானஞ் செய்தால், இஷ்டகா ரியசித்தியுண்டாம்.

வீஷ்மபர்வத்தை உள்ளன்போடு படித்து முடித்துப் பிராமணர்களுக்கு அறுசுவை [illegible] திருப்திசெய்வித்தால், பாபங்கள் [illegible] பெருகும்.

துரோணபர்வத்தைப் பிரீதியோடுபடித்துப் பி ராமணர்களுக்கு வெண்குடை கொடுத்தால், தானிய முண்டாம்.

கர்ணபர்வத்தை அன்போடு முழுமையும் படித் துப் பிராமணர்களுக்குக் கோதானம் பண்ணினால், [illegible] சித்தியுண்டாம்.

சல்லியபர்வத்தை முற்றும்படித்துப் பிராமணர் களுக்கு ஷட்ருசிரான்னங்களால் திருப்திசெய்வித்தா ல், பகைவிர்த்தியுண்டாம்.

சௌப்திகபர்வத்தைப் படித்து நிறைவேறிப் பிராமணர்களுக்குச் சந்தன புஷ்ப பலகாரங்களால் திரு ப்தி செய்வித்தால், திரவியலாபமுண்டாம்.

ஸ்திரீபர்வத்தை உள்ளன்போடு படித்துமுடித்து பிராமணர்களுக்குத் திவ்விய போஜனஞ்செய்வித்தா ல், துக்கநிவாரணமாகும்.

சாந்திபர்வத்தை முழுதும்படித்து வைதிக பி ராமணர்களுக்குத் திவ்வியபோஜனஞ் செய்வித்துத் தட்சிணைகொடுத்தால், வாகனலாப முண்டாம்.

அநுசாசனிகபர்வத்தைப் பக்திபூர்வமாகப் படி த்து முடித்துப் பிராமணர்களுக்குக் கந்த புஷ்ப சத் திரதானஞ் செய்தால், மகதைசுவரியமுண்டாம்.

அசுவமேதபர்வத்தைச் சம்பூரணமாகப் படித் துப் பிராமணர்களுக்குப் போசனதிருப்திசெய்தால், பெரும்பொருளுண்டாம்.

ஆசிரமவாசபர்வத்தைப் படித்து முடித்தபின் பிராமணர்களுக்குச் சேட்சதானஞ்செய்தால், இஷ்ட சித்தியுண்டாம்.

மௌசலபர்வத்தைப் படித்து முடித்துப் பிராமணர்களுக்குப் போசனதிருப்தி செய்தால், பாப நிவர்த்தியுண்டாம்.

மகாபிரஸ்தானிக பர்வத்தைப் பிரீதியாக முழு மையும் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் பட்டுக்குடை தானஞ்செய்தால், பெருஞ்செல்வமுண்டாம்.

சுவர்க்காரோகண பர்வத்தைப் பக்திபூர்வமாகப் படித்து முடித்தபின் பிராமணர்களுக்குச் சந்தன பு ஷ்பதாம்பூல போசன வஸ்திர தட்சிணைகளால் திரு ப்தி பண்ணினால், அஷ்டைசுவரியமுமுண்டாம்.

அநுஷ்டிப்பும்பயனும் - முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீகிருஷ்ணாயநம:

முகவுரை.

ஸ்ரீயப்பதியாய், அகிலஹேய ப்ரத்ய நீகாநந்தராய், ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபராய், ஜ்ஞான சக்தியாதி கல்யாண குணகணநிலயராய், சகல ஜகத்ஸர்க்க ஸ்திதிஸம்ஹார கர்த்தராய், ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ என்னுஞ் சதுர்வித புருஷர்களுக்கும் ஆஸ்ரயணீயராய், தர்மார்த்த காமமோக்ஷாகய சதுர்வித பலப்ரத ப, விலக்ஷண விக்ரஹராயிருந்தும்; தான் அடியார்கள் பக்கல் சௌலப்யகுண முடைமையை வெளிப்படுத்திய தாம் தூதுசென்றதி னேற்றத்தை விளக்குகின்ற ஐந்தாம்வேதமாகிய ஸ்ரீமத் ஆரிய மகாபாரதத்தை ஸ்ரீபகவதம்ச பூதராகிய ஸ்ரீ வேத வியாசபகவான் அருளிச்செய் தானபின்னர், தம்முடைய சிஷியவர்க்கத்தில் ஒருவராகிய வைசம்பானனை நோக்கி ஜெனமேஜெய மகாராஜனுக்குச் சொல்லியருளும்படி ஆக்ஞாபித் தருளினர். ஸ்ரீவேத வியாச முனிசிரேஷ்டருடைய கட்டளையின்படி வைசம்பாயனர் ஜெனமேஜெய மகாராஜனுடைய சபாமத்தியில் உசிதாசனத்தி லெழுந்தருளியிருந்து சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்லியருளினர்.

அநந்தரம் சூதபுராணிகர் நைமிசா ரண்ணியத்தில்சத்திரயாகத்தில்சௌனகாதிமகாரிஷிகளுக்குமுற்றும் அருளிச்செய்தனர். வடமொழியில ஆதிபர்வமுதல்அரிவம்ஸம்இறுதியாகியஸ்ரீமத்மகாபாரதம் சுலோகரூபமாய் இலட்சத் திருபைத்தையாயிரங் கிரந்தத் தொகை யுள்ளதாயும், ஆதிபஞ்சகம்- யுத்தபஞ்சகம்- சாந்தித்திரயம் - அந்தியபஞ்சகம் - அரிவம்சம்- என்னு மைவகையுடையதாயும் இருக்கின்றது. இந்தவகை ஐந்தனுள் ஆதிபஞ்சகம் ஆதிபர்வம் - சபாபர்வம் - ஆரண்யபர்வம் - விராடபர்வம் - உத்தியோகபர்வம்- என்னும் ஐந்துபிரிவாகவும், யுத்தபஞ்சகம் வீஷ்மபர்வம் - துரோணபர்வம் - கர்னபர்வம் - சல்லியபர்வம் - சவுத்திகபர்வம் - என்னும் ஐந்துபிரிவாகவும், சாந்தித்திரயம் ஸ்ரீபர்வம் - சாந்திபர்வம் - அநுசாசனிகபர்வம் - எனனும் மூனறுபிரிவாகவும், அந்திய பஞ்சகம் அசுவமேதபர்வம்-ஆசிரமவாசபர்வம்- மௌசலவம் - மகாப்பிரஸ்தானிகபர்வம் சுவர்க்காரோகணபர்வம் - என்னும் ஐந்துபிரிவாகவும், அரிவம்சம் ஸ்ரீகண்ணபிரானுடைய அதிமானுஷ சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுவதில பூர்வபாகம் - உத்தரபாகம்-என்னும் இரண்டுபிரிவாகவும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சேதனகோடிகள் உஜ்ஜீவனார்த்தமாகத் தமதுகருணையினால வேதவேதாந்த வைதிகசதுர்வர்க்க புராண தர்மசாஸ்திர சாரங்களையும், இராஜ்வம்ச சரிதங்களையும், வருணாசிரம தருமங்களையும், இராஜநீதி ராஜதண்டனைகளையும், சதுர்வித உபாயங்களையும், மந்திர தந்திர நித்தியநைமித்திக விரதாதிகளையும், சத்தியாசத்திய விவரணங்களையும், தீர்த்த ஸ்நான புண்ணிய க்ஷேத்திரவாச பலங்களையும், தேவதாதரிசன ஆச்சிரமவாச ரிஷிதரிசன ஷோடச மகாதான விவரங்களையும், மற்றும் பலசத்விஷயங்களையும் அடக்க அருளிச்செய்த இதிகாச சிரேஷ்டமாகிய இந்தஸ்ரீமத் மகாபாரதத்தைத் தமது சிஷர்களாகிய பைலவமுனிவர்-வைசம்பாயனர்-சுமந்தர்-ஜயமுனிவர் - என்பவர்களுக்குப் பிரசாதித்தருளி; பைலவமுனிவரைச் சுவர்க்கலோகத்துக்கும், வைசம்பாயனரைப் பூலோகத்துக்கும், சுமந்தரை நாகலோகத்துக்கும், ஜயமுனிவரைப் பாதாளலோகத்துக்கும் உபந்நியசிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தருளினர் வேதவியாசமுனிவர்.

மதுரைச் சங்கத்தாரில் சிறந்தவராகிய பெருந்தேவனாரெனபவர் திராவிடபாஷையில் எண்பதினாயிரம் பாக்களாக அருளிச்செய்தனர். எண்பதினாயிரம்பா என்பதை அறுபதினாயிரம்பா எனவும், அதனினும் குறைந்த தொகையாகவும் சிலர் கூறுவர். இந்நூல் பெரும்பாலும் வெண்பாக்களால் அமைந்திருத்தல் பற்றிப் பாரதவெண்பாவென்று பெயர் வழங்குகின்றது. அதில், உத்தியோகபர்வ மொன்றுமாத்திரமே கிடைக்கத்தக்கநிலைமையில் இருக்கிறது. பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்க்குப் பின்பு ஸ்ரீவைஷ்ணவராகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூராரென்னும் ஒரு மகாவித்துவான் பதினெட்டுபருவமாக விருத்தச்செய்யுளால் அருளிச்செய்தனர். அஃது மிகச்சுருக்கமாக இருக்கிறதென் கருதிச் சிலநாள்களுக்கு முனனிருந்த மதுரைநல்லாபிள்ளை என்னும் ஒருவித்துவான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரார் பாரதத்துக் கிடையிடையே கதைகளை விரித்துப் பாடினர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரார் பாரதமும் நல்லாபிள்ளை பாரதமும் இப்பிரதேசத்தில் வழங்கிவருகின்றன. பின நல்லாபிள்ளையவர்கள்செய்த · · · · இணங்க அவ · ரபினராகிய ஒருவர் மேற்படி பாரத செயயுள்களுக்கிணங்கத் தமிழில வசனகாவியமொன்று செயதனர்.

இந்த வசனகாவியத்தை அச்சியந்திர சாலைவர்கள் சிற்சில இடங்களில் வடமொழிப் பதோசி முராணுக உள்ளது இன்னது-முரணுதலானது எனத் தெரியாமலும்,கதைகள் விடுபட்டனவிடம் இன்னது- விளங்கவேண்டியவிடம் இன்ன தெனவறியாமலும், இப்பாரத காவியத்தைக் கதைகளுஞ் சருக்கங்களு மின்னவை-இவற்றின் பிரிவுகளும் உபகதைகளு மின்னவையென வறிதலும், தங்கடங்கள் கருத்துக்கியைந்த வண்ணமெலாம் வரைந்து; யாவருந் துதிக்கவுஞ்சிந்திக்கவுமியோகியாதற்பொருட்டுத் தோத்திரரூபமாகவு மிருக்கின்ற செய்யு

ஸ்ரீகணேசாயநம:

முதற்புத்தகத்தின்சருக்க அட்டவணை.

ஸ்ரீமஹாபாரதவரலாறு

ஆதிபர்வம். 5664

...வைகள் அகங்களைப விசேடனமயால் அவ்வப்பக்க முதற்பாகங்கள்

ஸ்ரீ

சென்னைச் சருவகலாசாலைத் தமிழ்த் தலைமைப்புலமைநடாத்திய

கோமளபுரம்,

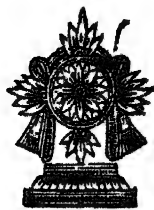
இராசகோபால பிள்ளையவர்களியற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

நேரிசையாசிரியப்பா.

பொன்மலி குவட்டுப் புறமலை புல்லிதழ்
நன்மலி யெண்கிரி நறும்பொலந் தாது
அலைகட லொருங்கி லடர்பூம் பராகம்
வலிதவ லருந்திறன் மணிகெழு செஞ்சூட்
டராவர சொருதனி யடல்சா லளப்
பராவரு கனகப் பணைப் பொருப்புப்
[illegible]குட்டிலுண் மேய [illegible]துமழலைசேய்க
[illegible]பகி வியன்பொரு ளோதுநன் குணைகரும்
செயயா முதுமறை தெறமெனத் தெருளுமா
றையுறா திரிபோ டணுகுறு தொண்ணிலாத்
தெறுவெள் ளொளிமிளிர் செந்தோ லடித்துணை
பெறுபொலஞ் சுடிகை யுறுமெகி னம்புள்
உருத்தனைப் பொறுத்தரு ளவட்டெழீஇ முன்னர்
விரித்த பானுசுடர் வீழ்நாள் படாதுபார்
நலகிளர் ஞானந் தலைப்பெய் துய்வான
உராய்வரும் புந்திப் பராசர வடிகள
தருந்தகை சாலுந் தவப்பிறங் கடையாய்ப்
பெருங்கவுட் சிறுவிழிப் பெய்மத வாரணம்
ஒற்றை மருப்பிற் பொற்றமா லடுக்கலின
பண்டைநாள் பொறிப்பப் பளகிலா ரெண்ணும்
எண்டகு மூஉ மிமையவர் குழாமும்
உலகிய லொழுகு முளங்களி துவனறி
அலகறு வினப வருநடங் குனிபபச்
செப்புறு தா[illegible] சொனறவ னேற்ற
மெய்ப்பொதிக துறைதொ[illegible], [illegible]யம் பயநது
நாரதந் தோன்றப் பாரதம் பகர்ந்தனன்
ஆங்கது வடமொழி யமைதலி கண்ணுறு
பொய்யிலா வருமுயர் தமிழ்ப் பெளவம்
[illegible] நட்சி [illegible] [illegible]தருள்
[illegible] தமிழ்பெருந் தேவனார்
[illegible]பெறப்பா வகுத்த விருநான்கு
[illegible] பதினெ யிரம்பனச் சாற்றுபு
[illegible] விளக்கின வயக்கிய சீர்த்திப்
[illegible] கத்தலின [illegible] செயகொனா
[illegible] பெருமான வய[illegible]த் துமைப்ப
[illegible] கோட் புல்லி பெருமான
[illegible] கல்விக் கடலுறு [illegible]
[illegible] முறைப் [illegible] கடம
[illegible] வீழ்ந்துலக [illegible]
பொருமைகள விரியல போம்வகை பொருசனந
[illegible]ட் பேழ்வாய்த் தமுரகணவெழு [illegible]
ஆமென லுலக [illegible] புகழ்வுறும்
[illegible] கோதை தோற்றனுசெய் வில்லி
[illegible]த்தூ ராழ்வான புகலுகாப் பியவியல்
வைத்த பெருநூல வழக்குற செயயுள்
மரீஇய வியற்றமிழ் வல்லுந ரல்லார்க

கொரூஉவகைத் தானு முணர்தரப் படாமை
தன்னுட் பன்முறை தான்மிக் குள்ளி
இந்நூல் கிடக்க விரும்புனல் குடைந்து
வாலாமை போக்குவான் வல்லே விரைந்துடல்
ஏலாவெள்ள லினிதி னேர்ந்தாங்
கெழுத்து வழுச்சொ லின்வழு வேனைய
வழுத்தமக் கிடனாய் வசனகாவியம்
பதித்தனர் சிலரவை பருவந்து நோக்குபு
மதித்தின் மொழிபல வழங்கியந் தில்வளன்
விஞ்சிப் பல்கிய வீறுகா டிதெனும்
தஞ்சைமா நகரத் தணப்பில்செல் வத்தன
நவவங்க வீரா கமநெறி நண்ணுறு
சிவலிங்கப் பெயரோன் செய்தவத் துதித்த
சின்ன கண்ணைய சிவாசார விற்பனன்
நின்ன கடனென நீடித் தகைநூல்
திருத்தித் தருகென வருத்தியி னறைய
மருமலி பொழில்சூழ் திருமழி சைப்பதிச்
சிவாத்து விதத்துச் சித்தாந்தி யாய்ப்புலன
தவாத்து வரத்தான் றணித்துற வெய்திய
இயற்பெயர் வயித்திய லிங்க தேவன்
செயற்கருந் தவத்துழைச் செனித்த செம்மல
செருக்கிய ருணவர்ச் செகுக்குமா முயலும்
அருக்கணி லொளிசெய்வே லறுமுகக் கடவுட்
குறுதுணை புரிந்த வொன்பான வயவராம்
மறுவொரு சிறிதும் வயங்குத லொல்லார்
தங்குலஞ் சிறப்பத் தரணியிற் றரணியின்
எங்குலப் புறமென விருங்கிலம் புகல்சீர்
முத்துச் சாமியம் பெருமுத்துச் சாமியாம்
பெயர்புனை செந்தமி[illegible] ருந்தகை நாவலன
[illegible] டவத்திற் பிருகுமா முனிவன
[illegible] தாறும்பதி பசுபா சத்தியல
[illegible] வருட்பின் தெளிபொருட் பார்க்கவ
புராணம் வடசொலிற் புரிந்தன னந்நாள்
மெய்த்தவப் பயன்கொளுங் கச்சியப் பக்கவி
தெனுது மொழியிற் றெரித்தன னன்னது
விறைவுத லின்றி விளங்கமாட் டாமையால்
கற்றறி ஞானமின் மற்றவ ருந்தெரிந்
துணருமா தன்குலக் குரிமைசே ரன்னவன்
இயம்பிய யாப்பி னிடிபொருள் வழாமே
கயங்கலில காணு பத்திய வொழுக்கிஃ
தெனவிசைத் தேற்ற மெய்தியாங் குலகர்
கற்குந் தொறுமுளங் கசிந்தமு தூற
சொற்றொடர் செவிப்புலன் றொடாதொறுஞ் சுவையுற
விழுச்சொற் புணர்த்து விழுமிதா வனைந்தனன
விச்சைகொள் வீரமா யேசர் விழைவுறும்
அச்சி லியங்கப்ப வண்ணல் பயந்த
ஒண்முக மதிபுரை சண்முகப் பககோன்
நிலையா நிலமிசை நிலவுறத் தோற்றம்
உலையா வண்ண முனற்றி
பொறியா வெழுத்திற் பொருத்தியிந் தனனே.

ஸ்ரீ கணேசாயநம:

ஸ்ரீ ருக்மணி சத்தியபாமாசமேத ஸ்ரீவேணுகோபால பரப்பிரம்மணே நம

ஸ்ரீமஹாபாரதம்

சிறப்புப்பாயிரம்.

கணபதிதுதி.

நீடாழி யுலகத்து மறைநாலோ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே
வாடாத தவவாய்மை முனிராஜன் மாபாரதஞ்சொன்னநாள்
ஏடாக வடமேரு வெற்பாகவங்கூ ரெழுத்தாணிதன்
கோடாக வெழுதும்பி ரானைப்பணிந் தன்புகூர்வாமரோ.

மும்மூர்த்திகள்துதி.

உலகமாக்கலுங் காக்கலு மூண்மையால், இலங்கீக்கலு மென்றுந் தவிர்கலார்
மலைவாணமலர்த் தாளகளென் னெஞ்சினு, நிலைமைசென்னி யினுநிலை யாமரோ.

கலைமகள்துதி.

கருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத்
திருப்பிலே யிருந்து வைகை யாற்றிலே தவழ்ந்த பேதை
நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நினைவிலே நடந்தோ ரேன
மருப்பிலே பயின்ற பாவை மருங்கிலே வளருகின்றாள்.

வேதவியாசர்துதி.

வேதமாதி விளங்கிய நூலெலாம், ஓதியாரு முளந்தெளி வெய்திடப்
போதியக்கின்ற புங்கவ னன்புடை, வாதராயணனு றனினை வழுத்துவாம்.

அவையடக்கம்.

முன்சொலாகிய சொல்லெலா முழுதுணர் முனிவன், தன்சொலாகிய மாபெருங் காப்பியந் தன்னைத்
தென்சொலாலுரை செய்தலிற் செழுஞ்சுவை யிலதாய், புன்சொலாயினும் பொறுத்தருளா ரெவரோ புலவோர்.

இந்நூல்செய்ததற்குக்காரணம்.

அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொ லாரணங் கம்பியாதன, முகத்தினில் வாழுமந்த மொய்குழ லருளினாலே
பகைத்தெதிர் பொருத தெய்வப் பாரதகவியைப் பூகநீர்ச, செகத்தினிற் கதையதாகச் செய்கெனச் செப்புதன்றே.

வாழ்த்துகவி.

ஏழ் பெருங்கடன் மாநில மெங்குநீ லறமே, சூழ்க வண்டமி ழோங்குக தேங்குக சீர்த்தி
விழக பைம்புயல் விளங்குக வளங்கெழு மனுநூல், வாழ்க வன்புடை யடியவா மனத்தமா தவமே.

சிறப்புப்பாயிரம்

முற்றிற்று

கணபதிதுணை.

ஸ்ரீமஹாபாரதவரலாறு.

சூதபுராணிகர்நைமிசாரண்ணியம்வருதல்.

[நெடிய கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில், தவத்துக் குபயோகமாக விருக்கின்ற திவ்ய க்ஷேத்திரங்களெவற்றினு மிகவுஞ் சிறப்புற்றோங்கி விளங்குகின்ற நைமிசாரண்யத்தில், சௌனகர் முதலாகிய இருபத்தாறாயிர முனிவர்களுங்கூடி இருக்கிற தருணத்தில், சூதமுனிவர் வந்தார். அவரை அந்த இருபத்தாறாயிர முனிவர்களுங் கண்டவுடன் எழுந்தெதிர்கொண்டு அழைத்துவந்து, அர்க்கிய பாத்தியாதிகள் கொடுத்துப், பிரம்மாசனம் போட்டுச், சோடச உபசாரமுஞ் செய்து இருக்கச்சொல்லி, யோகட்சேமங் கேட்டபின்பு ஒரு வசனஞ் சொல்லுவ தானார்கள். ஓ மஹாகீர்த்திபெற்ற தபோநிதியான சூதமுனிவரே! ஓ சகல புராணங்களையும் சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்த மஹானுபாவா! நீர் இவ்விடத்திற்கு வந்தது, நாங்களெல்லாம் கடைத்தேறுவதற்கு மூலகாரணமேயன்றி வேறொன்றில்லை. ஆனால் உம்மை ஒரு மனுவுகேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். அஃதென்னெனில்-முன்னந் தங்களுடைய வாக்கினாலே, மச்சியம் - கூர்மம் - வராகம் - வாமனம் - பிரமம் - வைணவம் - பாகவதம் - சைவம் - இலிங்கம் - பௌடிகம் - நாரதீயம் - காருடம் - பிரமகைவர்த்தம் - காந்தம் - மார்க்கண்டேயம் - ஆக்கினேயம் - பிரமாண்டம் - பதுமம் - ஆகிய பதினெண் புராணங்களையும் கேட்டுணர்ந்தோம். இனி ஐந்தாம் வேதமெனறு கூறப்பட்ட பாரதகதையைக கேட்க விருப்புற் றிருக்கின்றோமென; அதைச் சூதமுனிவர்கேட்டு, ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் கேட்ட பாரதகதையை முன்னம் ஜெனமேஜெய மஹாராஜன் கேட்டுப் பாபரகிதனானான். அவ்வளவு சிலாக்கியமான பாரதகதையை நீங்களுங் கேட்டு ஆனந்த மடையும்படியாக யாம் சொல்லுகிறோம் கேளுங்களென; அதற்கம்முனிவர் சூதமுனிவரை வணங்கி, இப்பாரதக் கதையைக்கேட்ட அவ்வரசன் யாவன். முறைவழுவாமல் இக்கதையை அவ்வரசனுக்குக் கூறினவர் எவர். யாதுகாரணத்தால் அக்கதையைக் கூறவுங் கேட்கவும் அவர்க்கேது உண்டாயின. இவைகளை யெல்லாங் கிருபைசெய்து சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்னலும், சூதமுனிவர் கூறத்தொடங்கினார்.

முதலாவது,

ஜெனமேஜெயன் அரசியற்சருக்கம்.

முருகார் மலர்த்தாம முடியோனை யடியார் முயற்சித்திறந்
திருகாமல் விளைவிக்கு மதயானை வதனச் செழுங்குன்றினைப்
புருகூதன் முதலாய முப்பத்து முக்கோடி புத்தேளிரும்
ஒருகோடி பூதே வருங்கை தொழுங்கோனை யுறவுன்னுவாம்.

ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! மலர்மிசை வீற்றிருக்குந திசைமுகனாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்தவுலகம் ஏழுபிரிவாகி, அவ்வப்பிரிவில் சிறந்த பொருள்களாகிய, நாவல் - இறலி - குசை - கிறவுஞ்சம் - புட்கரம் - தெங்கு - கமுகு - என்பனவற்றின் அபிதானத்தால் ஏழுதீவுகளாகி இருக்கின்றன. அவற்றுள் நாவலந்தீவாகிய இஃது, அங்கம் - அருணம் - அவந்தி - ஆந்திரம் - இலாடம் - யவனம் - ஒட்டியம் - கருசம் - கலிங்கம் - கன்னடம் - கன்னடம் - காசம் - காஸ்மீரம் - காந்தாரம் - காம்போசம் - கிராடம் - குருகு - குடகம் - குந்தளம் - குரு - குலிந்தம் - கூர்ச்சரம் - கேகயம் - கேரளம் - கொங்கணம்-கொலலம் - கோசலம் - சகம் - சவ்வீரம் - சாலவம் - சிங்களம் - சிந்து - சீனம் - சூரசேனம் - சோழம் - சோனகம் - திராவிடம் - துளுவம் - தெங்கணம் - நிடதம் - நேபாளம் - பாஞ்சாலம் - பப்பரம் - பல்லவம் - பாண்டியம் - புலிந்தம் - போடம் - மகதம் - மச்சம் - மராடம் - மலையாளம் - மாளவம் யுகந்தரம் - வங்கம் - வங்காளம் - விதற்பம் - [illegible] ஐம்பத்தாறு தேசத்தை யுடைததாகி, இகபரசுகத்துக்கு உபயோகப்பட் டிருக்கின்றது. இத்தீவிலிருக்கும் நாடெலலாவற்றிலும் மிகவுந சிறப்புற்றுப், பரமனிடப் பாகத்து விளங்கும் பார்வதியைப் பெற்று வளர்த்த இமயமலையையும், அப்பரமன் சடாடவியில் வாழ்ந்திருக்கும் மந்தாகினியையு முடைத்தாகி, அறிவுடைமை - அன்புடைமை - அருளுடைமை - பொருளுடைமை - பொறையுடைமை - வலியுடைமை - ஒழுக்கமுடைமை - முதலியவற்றைப் பெற்றுத், தருமாதிகளை வழுவாது வளர்த்து வருவதில் சிலாக்கியப்பட் டிருக்கின்

றது குருக்ஷேத்திரம். அக்குருக்ஷேத்திரத்தில்அஸ்திநபுர மென்றொரு நகருண்டு.அந்நகரோ சந்திரகுலத் தரசருக்கு அரசு செலுத்தும் நகராகிச், சொர்க்க-மத்திய - பாதாள-லோகங்களி லிருக்கிற நகரங்களைத் தன் வளப்பத்தினால் வென்று, அந்த மூன்று லோகங்களில் சஞ்சரிப்பவர்கள் நிரந்தரந் தன்னைவிட்டு நீங்காம லிருக்கத்தக்க மங்கல வோசையையும் வேத கோஷத்தையும் பெற்றிருக்கின்றது. அந்நகரத்துக்கு ஓரரசனுண்டு. அவன் யாரென்றால், சந்திரவம்ச பாரம்பரையிற் றோன்றிச், சக்ரவாள[illegible]யந்தம் தன்னாணையைச் செலுத்திச், சத்துருக்களை நாசஞ்செய்து, மித்துருக்களைப் பரிபாலித்து, நல்லொழுக்கத்தினின்றோர்க்கெல்லாம் யாதொரு குறைவுவராமல் வேண்டியவற்றை யுதவித், தன்னுயிர்போலக் காப்பாற்றுந் தயாநிதியாகிய பரிட்சித்து மஹாராஜனுடைய புத்திரன் ஜெனமேஜெய மஹாராஜன். அந்த ஜெனமேஜெயன், தன் தந்தையிலும் எண்மடங் கதிகமாக நன்மையை விளைத்து அரசுசெலுத்தி வருகிறநாளில், ஒருநாள் சத்திர யாகஞ் செய்ய யத்தனித்து, அந்த யாகத்துக்குச் சமைத்தசாலையி லினிதுவீற்றிருக்கிற தருணத்தில், தேவ குலத்திற் பிறந்த குக்குரன் மனைவி சரமை யென்பவள் பெற்ற சிறுவர்களில் சார்மேய னென்பவன், அந்த யாகசாலையிற் புகுந்தான். அவன் புகுந்ததை அந்த ஜெனமேஜெயமஹாராஜன் சகோதரர்களாகிய சுதசேனன் - பீமசேனன் - உக்கிரசேனன் - இம்மூவருங்கண்டு, அச்சார்மேய னென்பவனை யடித்துத் துரத்திவிட்டார்கள். அச்சார்மேயன் மிகுந்த துயரத்தை யடைந்து, தன்தாயாகிய சரமையினிடத்துச் சொல்லித் துக்கித்த[illegible] அவை[illegible]ரத்திரத்தில் அந்தச்சரமை அதிவேகமாய்வந்து, யாகசாலையிலிருந்த ஜெனமேஜெய மஹாராஜனைக் கண்டு, ஓ அரசனே ! யான் பெற்ற மக்களில் மிகுந்த இளமைப்பருவத்தை யுடைய சார்மேயனென்பவனை யாதொரு காரணமுமின்றி உனது தம்பிமார் அடித்தார்களாம். அது தருமமா ! தருமசாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்து என்போலிய ஏழைகளைப் பாதுகாக்கின்ற மஹாராஜனேயென்று முறையிட்டு, பொறுமையைப் பூஷணமாக உடைய அந்தச்சரமை அந்தர்த்தானமாய்ப் போய்விட்டாள். உடனே அரசன் திகிலடைந்து, இதென்ன ஆச்சரியமென் றேங்கி, விரைவில் அந்தச்சத்திரயாகத்தை நிறைவேற்றித், தன்னகரமாகிய அஸ்திநபுரத்திற்குவந்து, பழையபடி சிலநாள் அரசுசெய்து, ஒருநாள் சரமைசொல்லிய வாக்கியத்தை நினைத்து புத்திமயங்கி, இந்தப் பொல்லாங்குக்கு என்னசெய்கிறது; அந்த அம்மனிருந்தால் அவளிஷ்டப்படி நிறைவேற்றிவிடலாம்; அதற்கு அந்த அம்மன் அந்தர்த்தானமாய்ப் போய்விட்டனள். இனி இதற்கு யென்னசெய்யலாமென் றேங்கித், தனது மந்திரிமுதலானவர்களை நோக்கி, நான்வருகிறபரியந்தம் சகல ஜீவாத்துமாக்களுக்கும் யாதொரு குறைவும்வராமல் விசாரணைசெய்துக்கொண் டிருங்களென்று கட்டளையிட்டுத், தான்காட்டுக்குப்போய்ச் சிலநாளிருந்து, பின்பு சோமாசிரவசுவென்னும் முனிவனைக்கண்டு, மிகுந்த அன்புடனே வணங்கி எழுந்துநின்று, சரமையென்பவளால் தனக்கு நேரிட்டிருக்கிற குறையையும் யாக விக்கினத்தையுஞ் சொல்லி முறையிட, அம்முனிவர் சாந்தியாகஞ் செய்தால் உன்மனக்குறை நீங்குமென, அவ்வாறே அரசன் அம்முனியைக் குருவாகக்கொண்டு, அந்த யாகத்தை அவ்வனத்திலேயே நிறைவேற்றி, அநேக தான தருமங் [illegible] தன்மனக்குறை நீங்கி, எப்போதும் போல நற்குண[illegible]வனாய்த் தன்னகரத்தில்வந்து அரசாட்சி செய்துகொ[illegible]ந்தான்.

ஜெனமேஜெயன் அரசியற்சருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது,

உதங்கமுனிச்சருக்கம்

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே ! இவ்வரச னிவ்வாறிருக்க உதங்கனென்னும் பெயரையுடைய பிரமசாரிப் பிராமணனொருவன், சகல சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவனாகி ஞானசொரூபியாய் விளங்குகின்ற பயிலவமுனிவரிடத்தில், நாலுவேதம் - ஆறுசாஸ்திரம் - அறுபத்துநாலு கலைக்கியானம்-முதலாகிய சாஸ்திரங்களைக் கற்கவிரும்பி, அவரையடுத்து, அந்தமுனிவர் தன்மேல் அன்புடையவரா யிருக்கும்பொருட்டுப் பயபத்தியுடனே வழிபட்டுவருகிறநாளில், அம்முனிவர் இந்த உதங்கன் நினைத்துவந்தகருத்தின்படி, ஐயந்திரிபில்லாமலிருக்க எல்லா நூல்களையு முணர்த்தினார். அதனமேல் அவ்வுதங்கன் மகிழ்ந்து, குருவாகிய பயிலவமுனிவரை வணங்கி, [illegible] தாங் [illegible]லெடுத்துக் கொண்ட பிரயாசத்துக்[illegible]க்க விரும்புகிறேன் ; அதற்கு [illegible] வெளியிடவேண்டுமென்று பி[illegible]ம்முனிவர் உதங்கனை நோக்கி, [illegible]யந் தேவையில்லையென்று மறுத்தார். மறுபடி[illegible] உதங்கன் வேண்டினான். அம்முனிவர் உதங்கனைப்பார்த்து, அப்பா! எனக்கொன்றும் வேண்டுவதில்லை என்றாலும் உன்றுமனந் திருப்தியாகாமையால், என் பத்தினியிடத்திற் சென்றுகேள்; உன் தாயாகிய என்பத்தினி எதைக்கேட்பாளோ அதைக்கொண்டுவந்து கொடுவென்று கட்டளையிட்டார். அவ்வுதங்கன் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்

டு சென்று, குருபத்தினியானைக்கண்டு வணங்கிக்,குருவினிடத்து நிகழ்ந்தவைகளைச் சொல்லிப், பய பத்தியுடனே யெதிர்நின்று, அம்மணி! இதற்குத் தங்கள் கருத்தை வெளியிட வேண்டுமென்று கேட்க; அந்த அம்மன் இந்த உதங்கர் பக்தி விசுவாசத்துக்கு மகிழ்ந்து, ஓ உதங்கா! மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமற் செங்கோல் செலுத்தித், தன்னுயிர்போல மன்னுயிரனைத்தையும் புரக்கும் பௌடியந்த மஹாராஜனுடைய மனைவி செவியிலணிந்திருக்கிற கோடி சூரியப் பிரகாசமாகிய நாகரத்தினக் கம்மலைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பாயாகில், அதுதான் குருதக்ஷிணையென்று சொல்ல; உதங்கன்கேட்டு மிகுந்த களிப்படைந்து, அந்தக் கம்மலை இத்தனை நாளிற் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறேன் என்று கெடுவிட்டு வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, பௌடியந்த மகாராஜன் நகரத்தைக்குறித்து வருகிறபோது, தாவள்யமான வெள்ளை எருதின்மேல் ஒரு திவ்வியபுருஷன் வந்து இவனை விழிமறிக்க; அதுகண்டு உதங்கன் அப்புருஷனுக்கு வந்தனைசெய்து, குருதக்ஷிணை நிமித்தம் பௌடியந்த மஹாராஜன் நகரத்திற்குப் போகின்றேன். நீர் ஏன் என்னை மறிக்கின்றீரென; அப்புருஷன் இந்த வழியில் என்னுத்தரவில்லாமற் செல்லொண்ணாது. நீ குருதட்சணை நிமித்தம் செல்லுகிறபடியால், இவ்வெருதின் கோமயம் அருந்துவாயாகில், உன்னை இவ்வழியிற் செல்ல விடைகொடுப்பேனென; அவ்வாறே அவ்வுதங்கன் அவ்வெருதினது கோமயத்தையருந்தி, அந்தப்புருஷனுடைய உத்தரவுபெற்று, மலையைப்போலத் திரண்ட தோளையும், அளவற்ற புகழையுமுடைத்தாகிய பௌடியந்தமஹாராஜன் அரண்மனைக்கு [illegible]

க்காவலாளர்களால் அவ்வர [illegible]
வரசன் வந்தனை வழி [illegible] வ
வரசனுக்குப் பல [illegible] ருஷ மதாரித்து, அவ்
னிட்ட பொற்பீ [illegible] அதனையேற்று, அவ்
குக் கல்வி [illegible] ஆசீர்வசனங்கள் சொல்லி, அவ்வரச
சனை [illegible] த்திலிருந்து, ஓ மகாராஜனே! எனக்
[illegible] பயிற்றிய பயிலவமுனிவருக்குக் குருதட்
[illegible] கொடுக்க யத்தனித்து வணங்கிநிற்க; அதற்கம்
முனிவர் நமது ப[illegible]த்தினியார் கருத்துக் கிசைந்ததைக்
கொடுவென்றார். [illegible] னே அந்த அம்மனைக்கண்டு
வணங்கி, எ[illegible] னகூறி, தாயே தங்கட்கு
என்னவேண [illegible] கேட்டதற்கு உமது நாமத்
தைக் கூ[illegible] ணிந்திருக்கும் கம்மலைக்
கொண்டுவந்[illegible] ட்டார். அந்த அம்ம
னுக்கு இத்தனை [illegible] வந்து கொடுக்கிறே
னென்று கெடுவிட்டு, உம[illegible] வந்தேனென;
அதை அவ்வரசன்கேட்டு மகிழ்[illegible]யடைந்து. அந்தப்புரத்தில் என்மனைவியிருக்கிறாள், நீர்போய் நான் கொடுக்கச் சொன்னேனென்று சொல்லி அக்கம்மலை வாங்கிக் கொள்ளுமென்று அனுப்ப, அவ்வுதங்கன் அந்தப் புரத்திற்சென்று எங்குந்தேடி, அந்தராஜன் மனைவியாரைக் காணாமல் மறுபடியும் இராஜனிடத்தில் வந்து, ஓ மஹாராஜனே! உமது மனைவியார் அந்தப்புரத்திலில்லையென; அரசன்கேட்டு, ஓ மஹானுபாவா! என் மனைவி அசுசியாயிருக்கிறவர்கள் கண்களுக்குத் தோற்றாள். நீர் அசுசியா யிருக்கிறதாய்த் தோற்றுகிறது. சுசியாய்ச் செல்லுவீராகில் உமது கண்களுக்குத் தோற்றி நீர்கருதிய பொருளைக் கொடுப்பாளென; உதங்கன் ஆ! ஆ! நான் வெளிதிரிந்து வந்தவனாதலால் அசுசியாக விருக்கலாமென்று ஒப்புக்கொண்டு, தீர்த்தக் கரைக்குப்போய், ஸ்நான - சந்தி - ஜப - தப முதலியவற்றை முடித்துக்கொண்டு, சுசியாய்மீட்டு மவ்வரண்மனையிற் சென்றான். உடனே அந்த மஹாபதிவிரதை எதிரில் வந்து வணங்கி, அவ்வுதங்கன் கேட்காததற்கு முன்னமே தானணிந்திருக்கிற கம்மலைக் கையிலேந்தி, இதோ வாங்கிக் கொள்ளுமென்று கொடுத்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறாள்.

சொற்கவாசியாகிய ஒரு பெரியவர் ஏதோ ஒரு காரியார்த்தமாய் நாகலோகத்திற்குச் சென்று, ஆதிசேஷனைக்கண்டு திரும்பிவருகிற தருணத்தில், அந்த ஆதிசேஷன் அந்தப் பெரியவர்க்குக் காணிக்கையாகத் தனது சிரோரத்தினங்களில் சிலது கொடுத்தான். அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அப்பெரியவர் சொற்கத்துக்குப் போகிறபோது, எனது அரசனது நல்லொழுக்கத்தைக் கேள்விப்பட்டுக் காணவந்தார். அப்போது நானும் என்னரசனும் சிங்கார வனத்திலிருந்தோம். அந்த விடத்திற்கு அவர்வந்து, எங்களால் செய்யப்பட்ட வந்தனை வழிபாடுகளைப் பெற்று ஆசீர்வாதஞ்செய்து, என்னைப்பார்த்து, ஓ அம்மா! மகாலட்சுமியைப் போலே ரூபவதியாகி அருந்ததியைப்போ[illegible]

[illegible] பாகிலும்
மேல் க[illegible] தாயிரு[illegible]ன். [illegible]னை
பார்ப்பாராகில் உமது ரூபத்துக்கு இச்சைகொள்வார்கள். அதனால் ஏதாகிலும் நிந்தித்து வருத்தம் நேரிடும். அவ்வகைப்பட்ட வருத்த முனக்கு நேரிடாதிருக்கும்படி இதோ இந்த இரத்தினத்தைக் கொடுக்கிறேன். இந்த ரத்தினத்தைக் கம்மலில் லழுத்தி செவியில் அணிந்துக்கொள். நல்லொழுக்கத்தின்கண் நின்ற மகத்துக்களுக்கும் உன்புருஷனுக்குமே யன்றி, மற்ற துராத்துமாக்கள் கண்ணுக்கும் நிந்தித்து அசுசியாயிருக்கிறவர்களுக்கும், உன்ரூபந் தெரியாது. அதனுடே உன் கற்புஞ் சிறப்பு வாமென்று வாழ்த்திக் கொடுத்துப் போயினர். அப்படியே நானும் அந்த நாகரத்தினத்தைக் கம்மலிலழுத்திக் காதிலணிந்திருந்தேன். பின்பு அதை ஓராபரணமாக்கிக் காதிலணிந்திருந்தேன். [illegible] ஆதிசேஷன் இந்தச் சேதிதெரிந்து நமது லோகத்துப்பொருள் சொற்கலோகத்திலன்றிப் பூலோகத்திலிருக்கிறது தகுதியல்லவே; இதற்கென்ன செய்வோமென்று தனது மந்திரிகளோடு யோசிக்கும்போது, தக்ஷகன் எழுந்து வணங்கி, யான் எவ்விதத்திலும் அந்த இரத்தினத்தைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறேனென்று உறுதிகூறிவந்து, இந்த நகையைக் கொண்டு போக இங்ஙனே தானே வெகு சாக்கிரதையாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் இந்த உடைமையை மற

தியா யெங்கேயாகிலுங் தலையில் வைக்கப்போகிறீர். அப்படி வைப்பீராகில் மோசம்வருஞ் சொன்னேனே. மேலும் இக்கம்மலை அணிந்துகொள்ளப்போகிற பயிலவமுனியின் மனைவியோ மிகுந்த கற்புடையவளாயிருந்தபோதிலும், இப்போது நான்சொல்லிய சங்கதியையும் கிருபித்துத் தெரியப்படுத்துமென்றுசொல்லி அந்தநகைகளைக்கொடுத்தாள். இந்த உதங்கன் அந்தக்கம்மலைப்பெற்றதைவிட அந்த அரசன் மனைவியாருடைய கற்புடைமைக்கு அதிகமகிழ்ச்சி யடைந்தவனாய் அரசனிடத்துவந்து, கம்மலைப்பெற்றுக்கொண்டேனே விடைதரவேண்டும் அரசனேயென, அரசன் இந்த உதங்கனைநோக்கி, ஓமஹாநுபாவா! இன்றையத்தினம் எனமனையிற் புசித்துப் பின்பு உமதிடத்திற்குச் செல்லுமென்று அன்புடனே கேட்டுக்கொள்ள, உதங்கன் ஒத்துக்கொண்டு, அவ்வரசனோடு அந்தப்புரத்திற்சென்று அவ்வரசனுந் தானும் உண்கிறபோது, அந்தச்சாதத்தில் ஓர்மயிரிருக்கக்கண்டு, அவ்வுதங்கனுக்குக் கோபம்பிறந்து அரசனைநோக்கிக், கலத்திற்சோற்றையிட்டுக் கழுத்தையறுத்ததுபோல அசுசியாயிருக்கிற அன்னத்தைப்படைப்பித்து என்னைப் பரிகசிக்கச் செய்தனையே! இந்தக்குற்றத்தினால் உனதுகண்ணொளி இழந்துபோகக்கடவதென்று சாபமிட, அரசன் ஐயா! இக்குற்றம் என்னாலேநேரிட்டதல்ல. அப்படியல்லவென்று அக்குற்றத்தை என்னதாகப் பாவித்தாலும், குற்றத்துக்குத் தகுந்த சாபமிடாமல் விபரீதசாபமிடலாமா? யோசிக்காமல் சினங்கொண்டு எனக்குச்சாபமிட்டீனால், நீர் கலியாணமின்றித் தேசசஞ்சாரியாயிருக்கக்கடவீரென்று அந்த உதங்கனுக்கு அரசன் மறுசாபமிட, அதனால் [illegible]மாறிய உதங்கன் [illegible]க்கி, எனக்குக்கொடுத்தசாபம் என்னை விட்டியாதிருக்கக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள அரசன் நகைத்து, ஐயனே! உலகத்தையாளும் அரசர்கள் இட்டசாபத்திற்கு மறுசாபங்கொடுப்பதை எங்கேயாகிலும் கேட்டதுண்டா? இல்லையே! ஆதலால்நானிட்டசாபத்திற்கு மறுசாபமில்லை. தேவரீர் எல்லாநூல்களையுங் கற்றுணர்ந்து சித்தசாந்தமடைந்த பரமாத்மாவாகையால் எளியேன்மீது கிருபை கூர்ந்து, நீரிட்டசாபத்தை நீக்கவேண்டுமென்றுகேட்டுக்கொள்ள, உதங்கன் மகிழ்ந்து, தான் அவ்வரசனுக்கிட்ட சாபத்தை நீக்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, அந்தகம்மலைக் கைசோரவிடாமல், மிகுந்த சாக்கிரதையுடனே தனது குருவாகிய பயிலவமுனிவர் ஆசிரமத்தை [illegible]க்கிச் செல்லுகையில், சூரியன் அஸ்தமித்ததால் அநு[illegible] சந்தியாநுஷ்டானம்செய்ய [illegible] யத்தருகில்வந்து. அந்நகைகளைப் பூமியில் வைத்து [illegible] சந்தியாநுஷ்டானத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் துஷ்டனாகிய தக்ஷகன் ஒருபிராமணனுடைய வேடந்தரித்துவந்து அந்நகையை யெடுத்துக்கொண்டு போக, அதனைக்கண்ட உதங்கன் அத்தக்ஷகனைவிடாமற் பின்பற்றி அதிவேகமாய்ச் செல்லுகையில், அந்தத்தக்ஷகன் தனது லோகத்திற்குச் சென்றான். இந்த உதங்கனும் அந்தநாகலோகத்திற்குச்சென்றான் இதனையுணர்ந்து தக்ஷகன் நாகலோகத்திலிருக்கிறவர்களில் ஒருவனாகிலும் இம்முனிவன்கண்ணுக்குத்தோன்றாமலிருக்க மாயஞ்செய்து மறைய, இம்முனிவன்மிகுந்த துன்பத்தையடைந்து, எரிந்த கோபத்தைக்கொண்டிருப்பதைவிட அதிகமகிழ்ச்சியில் மறதியைக்கொண்டிருக்கிறது கெடுதிக்கெல்லா மேலான கெடுதியென்று நூல்களாலறிந்திருக்கிறதுமன்றி, இந்நகையைக்கொடுத்த அந்த அம்மையும் நமக்குக்கியாபகப்படுத்தியிருந்தும் (விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றில் வீழ்ந்தவர்போல) ஆனேமேயென்று பலவாறு தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டு, அந்த நாகலோகத்தைச் சுற்றிச்சுற்றி வருகிறபோது, பார்க்குமிடமெல்லாம் ரத்நமயமாகிய மாடமாளிகைகளும், சிங்காரவனங்களும், தாமரைத்தடாகங்களுமேயன்றி, வேறொருவருந் தனது கண்ணுக்குத்தோன்றினதில்லை. ஆனால் ஒருபக்கத்தில் இரண்டுஸ்திரீகள் பவளம்போன்ற தமது விரல்களில் கறுப்புநூலையும் வெள்ளைநூலையுஞ் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறதையும், அதற்கப்புறம் பன்னிரண்டிதழுடன் கூடி அறுகோணம்போலிருக்கிற ஒரு பீடத்தையும், அப்பீடத்தின கோணங்கடோறும் பொருந்திய ஆறு குமாரர்களையும்பார்த்து வியந்து, பின்பு நாகலோகத்திலிருக்கிறவர்களைத் துதித்தாலல்லது நமதுகுறை நீங்காதென்றுகருதி, அவ்வுலகத்தாரைத் துதிக்கயத்தனித்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ மஹா தபோநிதியான காசிபமுனிவருடைய புத்திரரே! பார்வதி சமேதனாய் விளங்கும் ஸ்ரீகைலாசபதியாகிய பரமன்கைவில்லுக்கு நாணியாகித், திருமருமார்பனாகிய திருமாலுக்குப்பாயலாகி, இந்த ஏழுலோகத்தையும்பணாமுடியிற் றாங்கி, தேவர்களுக்கு அமுதத[illegible]க்கொடுத்து விளங்குமென்ற உபகாரிகளே! என் குருபத்[illegible]னியார்க்காகக்கொண்டுவந்த நகையைக்கொடுத்து இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பலவாறு தோத்திரஞ்செய்தும் ([illegible]அபாத்திரத்திற் பிக்ஷையிட்டதுபோலப்) பயன்படாமலிருக்கக்கண்டு மிகுந்த வல்லமையையுடைய இந்த உதங்கன் ம[illegible]னக்லங்கி ஒன்றுந்தோன்றாமல் விட்டுவெளியில வந்து பிராணனை விட்டுவிடுவோமென்று நிற்கிற தருணத்தில் வாயுகதியோடுகலந்த திவ்ய அஸ்வத்தின்மேல் ஆரோணித்திருக்கிற ஒருதேவபுருஷன் இந்தஉதங்கன் [illegible]த் தோற்றப்பட்டான். உடனே அவ்வுதங்கன் தரித்திரனுக்குத் தனம் கிடைத்த[illegible]ப்படியே அபயமேபோலமகிழ்ந்து, அந்தத் [illegible] வணங்கித், தான் குருதக்ஷிணைக்காக வந்ததையும் வந்தவிடத்தில் நடந்ததையும்சொல்லி முறையிட்டான். அந்த புருஷன் உன்கருத்தை நானறிவேன் [illegible] [illegible]த்து இந்த நாகலோகத்தாரெல்லாம் [illegible] எனக்கு வழிபடவேண்டும் [illegible] கேட்டுக்கொள்ள; ஆதலினது அஸ்வத்தின்செவியை [illegible] [illegible], உதங்கன் அவ்வஸ்வத்தின்செவியை [illegible]

ளுன். உடனே ஒரு அழற்சியுண்டாயிற்று. அதனால் பஞ்சாயுதங்களுடைய திருமால் செய்யுஞ் சங்கத்தொனியைக்கேட்ட அசுரரைப்போல, பாதாளலோகத்திலிருக்கிற யாவரும் துடிதுடித்துப் பதைபதைத்து நடுநடுங்கிக்கலங்கித்து விடவிட்டுத்து நெஞ்சுலர்ந்து, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம். இந்தச்சத்தமும் அழற்சியும் ஒருநாளும் கண்டதில்லையே! இன்றையதினம் இவ்வகைப்பட்ட செய்தி நேரிட்டது என்னகாரணம் ஐயோ! வைதிகநிலைமைபூண்ட ஒரு மஹாத்மாவை நம்மினத்திலொருவனாகிய தக்ஷகனசெய்த கடூரமானவனுசனையே இப்படி கருவந்து நேர்ந்ததென்று பலவாறு நினைந்துருகி, அந்நாகலோகத்திலிருக்கிற யாவருமொருமிக்கக்கூடி, எடுத்துவந்த கம்மலை அந்தத்தக்ஷகனாலேயே யம்முனிக்குக் கொடுப்பித்தார்கள். அவ்வுதங்கன் கம்மலை வாங்கிக்கொண்டு, பரமானந்தத்தை யடைந்து, இந்நகையை நமது குருபத்தினிக்குச்சேர்ப்பிக்கவேண்டுமே, நாமோ நாகலோகத்திலிருக்கிறோம் இனி இதற்கென்னசெய்வோமென்று இடிவிழுந்த மரம்போலேங்குகிற தருணத்தில், மறுபடியும் முன் குறித்த மஹாபுருஷன் பின்னும் அஸ்வத்துடன்தோன்றி, ஓ பிர்மசாரி! இன்னும் நீ கிலேசப்படவேண்டிய காரணமென்னென்று வினவ, ஆண்டவனே! இத்தனைநாளில இந்நகையைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேனென்று என் குருபத்தினிக்குக் கெடுவிட்டுவந்தேன. நான் அந்தகெடுவுதப்பாமல் நகையைச் சேர்க்கவேண்டுமென்று யோசித்து வருந்துகிறேனென்று உதங்க முனிகூற; அப்புருஷன் இதோ இந்தக்குதிரையினமேலேறு, ஒருநொடியில் உன்குருபத்தினியாரிடத்தில கொண்டுபோய்விடுமென; இவ்வுதங்கன் [illegible] பவடைந்து அக்குதிரையின்மேலேறினை [illegible] யிலவமுனிவர் ஆசிரமத்[illegible] [illegible] அந்தணப்ப வல்வம்மறைந்துட [illegible] கொண்டுவந்துவிட்டு அவ்

அப்பாலு[illegible] பாயது.

இ வணங்கி[illegible] ந்த உதங்கன் குருபத்தினியைக்கண் தங்க[illegible] கம்மலைக்கொடுத்தான. அந்தஅம்மன உட[illegible]ன வார்த்தபூவி, அப்பாமகனே! இந்நகைக நமலகுபிரயாசைப்பட்டுக்கொண்டுவந்த உன்பக்திக்கு மெச்சினேனென்று வாழ்த்த, உடனே உதங்கன்அந்த அம்மன உத்தரவுபெற [illegible], தனது குருவாகியபயிலவமுனிவரிடத்துப் போய் வணங்கிப்பயபக்தியுடனே எதிர்நின்றான். அப்பயிலவமுனிவர் உதங்கனைப்பார்த்து, அப்பாமகனே! குருவிசுவாசத்தில உன்னைப்போல இவ்வுலகிலொருவருமில்லையென வ அவனைத்தபூவி, [illegible] அன்புடனே நோக்கிஒருவசனஞ்சொல்லுகிறார் ஓ [illegible] சாஸ்திரங்களை [illegible] நவாகளிலும் சகல பற்றையொழித்த மகாத்மாக்களிலும் சிறந்தசற்புத்திரனே! பௌடியந்தமஹாராஜன் மனைவிகாதிலிருக்கும் கம்மலைக்கொண்டுவந்து கொடுக்கப்போயின நீ, இத்தனைநாள் வரைக்கும் தாமசப்பட்டுவாராதிருந்ததற்குக் காரணமென்னவெனக்கேட்க; உதங்கன் அரசனிடத்திற்சென்று கம்மலைப்பெற்று நாகலோகம்போய் இவடம்வந்துசேர்ந்த விர்த்தாந்தத்தை ஆதியோடந்தமாகச்சொல்லி, மறுபடியும் உதங்கன் குருவைப்பார்த்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறான். ஓ ஐயனே! நான் இவவிடம்விட்டுப்பௌடியந்த மஹாராஜன் பட்டணத்தை நோக்கிச்செல்லுகையில, வெள்ளைஎருதின்மேலேறி ஒருதிவ்யபுருஷன்வந்து என்னைமறித்து இவவழியே போகிறதற்கு உனக்குமனமிருந்தால் இந்தஎருதின் கோமயத்தைப்புசித்தால்போகலாம் இல்லாவிட்டால் நான் உன்னைப்போகவொட்டேனென்று மறித்தான. பின்புநாகலோகத்திற்செல்லுகையில், இரண்டு ஸ்திரிகள் தமதுவிரல்களில் கறுப்புநூலையும் வெள்ளைநூலையும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். மற்றோரிடத்தில அறுகோணபீடமும் கோணத்துக்கு இரண்டிதழும் ஆறுகுமாரரும் இருந்தார்கள். நான் அந்தநாகலோகத்திற்சென்று திசைதெரியாமல் இருக்கிற தருணத்தில் அஸ்வத்தின்மேல் ஒருசௌந்தரிய புருஷன் வந்து என்னை இவிடத்துக்குவரும்படி செய்வித்தான். இவர்களையெல்லாம் என்னுற்கூடியமட்டும்யோசித்துப் பார்த்தும், அவர்களின்னாரென்று என்கருத்துக்குத் தோன்றவில்லை. ஆண்டவனே! கிருபைபுரிந்து அவர்களை இன்னாரென்று நான் உணர்ந்துகொள்ளப்போதிக்கவேண்டுமென; பயிலவமுனிவர் உதங்கனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார்.

தம்பி உதங்கா! பௌடியராஜனைக் காணப்போகிற போதுவழியில வெள்ளைஎருதின்மேலேறிவந்து மறித்தவனிந்திரன அவ்வெருதே தேவேந்திரனுடைய ஐராவதமென்னும் வெள்ளையானை. கோமயமே அமிர்தம். [illegible] கறுப்புநூலும் வெள்ளை நூலும் விரலிற்சுற்றிக்கொண்டிருந்த ஸ்திரிகளிருந்தார்களே, அவர்களில் ஒருத்தி தாதை. மற்றொருத்தி விதாதை. கறுப்புநூலும் வெள்ளைநூலும் இரவும்பகலுமாம். அறுகோணமும் கோணத்தோறும் இரண்டிதழும் ஆறுகுமாரரும் என்னவென்றால், அறுகோணம் பூமி. கோணங்கடோறும் இரண்டிதழிருந்தது பன்னிரண்டுமாதம். அந்த ஆறுகுமாரரும் ஆறு இருதுக்கள். உன்முன்குதிரையோடு தோன்றின புருஷனைவருணன். அக்குதிரையே அக்கினிபகவான. [illegible] [illegible] [illegible] கள். உன்னைப்போன்றவன் இவவுலகத்திலேயாவனுமில்லை. இனி நீ உனதிச்சைப்படி சேர்ந்து [illegible] லவமுனிவர்சொல்ல, அதனால் உதங்கன் மகிழ்ச்சியடைந்து குருவாகிய [illegible] [illegible] தக்ஷகனைவதைக்கப்பிரதிக்ஞைசெய்து [illegible] [illegible] செய்யவேண்டுமென்று [illegible] வம்சராயணியாகிய ஜனமேஜயமஹாராஜன் சபைக்குவந்தான். உடனே அரசனகனைக்கண்டு எதிர்கொண்டுபோய் அழைத்துவந்து, சோடசஉபசாரஞ்செய்து, பொற்பீடமளித்து இருக்கச்சொல்லி, யோகக்ஷேமமுங்கேட்டு, ஓ முனிசிரேஷ்டராகிய ஐயனே! தேவரீர் இவ்விடத்தி

ற்கு எழுந்தருளிய காரணமென்னமோ எளியேனுக்குத் தெரியவில்லையென்று மிகுந்தபயபத்தியுடனே வினவ, உதங்கமுனிசொல்லுகிறார்: ஓமஹாராஜனே! எனக்குக்கல்வியிற்றிய பயிலவமுனிவர்க்குக் குருதட்சணையாகப் பௌடியந்தமஹாராஜன் மனைவிதரித்திருந்த கம்மலைவாங்கி வருகிறபோது, என்னைவஞ்சித்து அந்தநகையைக்கொண்டுபோய, எனக்குமிகுந்த வருத்தத்தையுங்கொடுத்த தட்சகனையுமவனோடுசம்பந்தப்பட்டவர்களையுந் தண்டிக்கவேண்டி, சர்ப்பயாகஞ்செய்ய உம்மைநாடி வந்தேனென்ன; அரசன்முனிவனைநோக்கி, ஐயனே! சிறியோர்செய்தபிழைபொறுப்பதுபெரியோர் தன்மை; அப்படியல்லவென்று தண்டிக்கப்புகுந்தால் குற்றவாளியைத் தண்டிக்கவேண்டுமேயன்றி, அவர்களின் இனத்தாரையுந்தண்டிப்பது தகுதியாமோவென; உதங்கன் அம்மொழியைக்கேட்டுக், குலத்திலொருவன் சிறப்படைந்தால் அச்சிறப்பு அக்குலமுழுதும் அடையும். அதுபோலக் குலத்திலொருவன் குற்றவாளியானால் அக்குலமுழுதுங்குற்றமாகும். இது திருஷ்டாந்தமாகும்படி இங்ஙனம் ஒருகதைசொல்லுகிறேன்கேளென்று உதங்கமஹாரிஷி சொல்லுகிறார்.

உதங்கமுனிச்சருக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது,

பிருகுமுனிச்சருக்கம்

ஓ அரசனே! ஒருவனத்தில்பிருகுமுனி தன்மனைவிபுலோமிசையோடுகூடிக் குலாவிவாழ்ந்து மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கிறநாளில், புலோமிசை கர்ப்பவதியாயினள். அப்படியிருக்க அம்முனிவன வழக்கப்படி ஔபாசனாக்கினிபூசித்துவந்தான். ஒருநாள்சூரியன் அஸ்தமனமடையக்கண்டு தன்மனைவியையழைத்து, நான்வருகிறவரையிலும் இந்தஹோமத்தை நடத்திவாவென்று கட்டளையிட்டுத், தான்சந்தியாவந்தனஞ்செய்யப்போயினன். அந்தஅம்மன்பூரணகர்ப்பமாயிருந்தபோதிலும், கணவனிட்ட கட்டளையைத்தள்ளாமல் அந்தஹோமத்தைப் பூசித்துவந்தாள். அப்படிசெய்கிறதருணத்தில், ஹோமகுண்டத்திலிருந்த அக்கினிதேவன் பிரசன்னமாகி, அந்தஅம்மன் [illegible] ஆகுதியையேற்று, அக்குண்டத்தின் மத்தியிலிருந்தான. அந்தவேளையில ஒருஅரக்கன் அவ்வனத்திற் பிரவேசித்து, இந்தஹோமவெளிச்சத்தைக்கண்டுவந்து, ஓமஞ்செய்கிற முனிபத்தினியைப்பார்த்து, துராத்மாவாகையால் கெடுதியானநினைப்பை மனதில்வைத்து, அந்தஹோமகுண்டத்தில் விளங்கும் அக்கினிதேவனைநோக்கி, அடா அக்கினி! உனக்கு முன்னின்று [illegible] பண்ணுவது யார்? உனக்குத் தெரியுமாவென்று வினவினான். அக்கினிதேவன இவன்யாரோ அரக்கனென்று மதித்து, [illegible] ராக்ஷசனே! இந்த அம்மன் பிருகுமுனிபத்தினி [illegible] சொல்ல, அரக்கன் கேட்டு, இந்தப்பெண் பிருகுமுனிமனைவியா? பேய்! நான்சொல்லுவதைக்கேள். நானிவளை முன்னே விவாகஞ்செய்யநினைத்தேன். [illegible] அந்த முனிவனெடுத்துக்கொண்டுவந்து கலியாணஞ்செய்து கொண்டான். இவளை [illegible] போய்விட்டது. இப்பொழுது இவளை [illegible] டேன். இனிவிடப்போகிறதில்லையென்றுசொல்லி, அதிவேகமாய்வந்து அந்தஅம்மனைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றான். அந்தஅம்மன் அரக்கன் தோளிலிருந்து கூக்குரலிட்டு அலறிக்கொண்டு போகிறபோது, பூர்ணகர்ப்பவதியாகையால் அவ்வரக்கன்தோளிலேயே புத்திரனைப்பெற்றாள். அப்புத்திரன்ஞானசிகாமணியாய், தன்தாய்க்குக் கெடுதிநினைத்ததுராத்மாவைக் கோபித்து நோக்கினான். அந்தநோக்கத்தில்இரண்டுஅக்கினிப்பொறிகளுண்டாகி; அவனுடலைப் பஸ்மீகரமாக்கிவிட்டன. இந்த மகத்துவத்தைக்கண்ட புலோமிசை புத்திரன்மேலிருந்த அன்புடையவளாய் வாரித்தூக்கியெடுத்துக்கொண்டு தன்னாசிரமத்துக்குவந்தாள்.

உடனே, பிருகுமுனி சந்தியானுஷ்டானத்தைமுடித்துக்கொண்டுவர, அவனைப் புலோமிசைகண்டு அலறிக்கூக்குரலிட்டழுது சொல்லுகிறாள்: ஆண்டவனே! ஓமஞ்செய்யச்சொல்லி எனக்குக் கட்டளையிட்டுப்போனபின்பு அவ்வாறுநான் அந்தஹோமத்தைநடத்த, அக்கினிபகவான்பிரசன்னமாகிஅக்குண்டத்தின்மத்தியிலிருந்து, நான்கொடுக்கும் ஆகுதியையேற்றுவருகிறதருணத்தில், ஒருஅரக்கன்வந்து என்னைஎடுத்துக்கொண்டுபோயினன. அப்போதுநான்பயந்து அலறிக்கூக்குரலிட்டழுதுகொண்டு அவன்தோண்மேற் செல்லுகையில, இக்குமாரனைப்பெற்றேன. இக்குமாரன் அந்தத்துராத்மாவைக்கோபித்து நோக்கினன். அந்தவேளையில் இவனதுநேத்திரத்திலுண்டாகிய நெருப்பால் அவ்வரக்கனுடல் சாம்பராயிற்று. உடனே குமாரனை அணைத்துக்கொண்டு இவண்வந்துசேர்ந்தேனென்ன; பிருகுமுனி கோபித்து, ஓ பெண்ணே! [illegible] உன்னை அவன் எவ்விதத்திலறிந்து எடுத்துப்போனான். அ[illegible] அக்கினிதேவன் [illegible] மென்று கேட்க, அந்த அரக்கன் [illegible] அக்கினிதேவனை [illegible] டான். அந்[illegible] நாமத்தைச்சொல்லி [illegible] னான். அதன்மேல் என்ன அவ்வரக்கனைத் [illegible] னான; பிருகுமுனி அந்தஅக்கினிதேவனை நோக்கி, [illegible] அரக்கனுக்குக் காண்பித்து [illegible] பாத்திரம் [illegible] இனிமேல் [illegible] சகலத்தையும் [illegible] தேவன் [illegible] த்தையடைந்து, ஓ முனிநாதா! அவ்வரக்கன் உன்

பத்தினியைப்பார்த்து இவள்யாரென்று என்னைக்கேட்டான். உண்மைகூறுவதே பரலோகத்தின்படியென்று மேலோருரைத்திருக்கிறபடியாலும், நான்எல்லாவற்றிற்குஞ் சாட்சியானபடியாலும், உண்மையைச் சொன்னேன். அதற்காகஎனக்கு இவ்வகைப்பட்ட சாபமிடலாமா? நீபிராமணனாகையால் என்னகுற்றஞ்செய்தபோதிலும் பொறுப்பதுஎன்போலியர் கடமையென்று பெரியோர்கள் விதித்திருக்கிறார்களாதலால், உனக்குமறுசாபங்கொடாமல் பொறுத்தேனென்றுசொல்லி, உலகமுழுதும் நிறைந்திருக்குந் தன்அம்சையைக் கிரகித்துக்கொண்டு ஓரிடத்திலடங்கியிருந்தான். பின்புஉலகத்தில்அக்கினியில்லாமையால்யாகாதிகர்மங்கள்யாதொன்றும் நிறைவேறாமல், எல்லாஉலகத்தாருங்கவருத்தமடைந்து இந்திரனிடத்துவந்து முறையிட, இந்திரன் பிரமனிடத்துச்செல்ல, பிரமன்யாவரையுமழைத்துக்கொண்டுஅக்கினிதேவனிருக்கிறயிடத்துக்குவந்து அவனையழைத்து, ஓஅக்கினிதேவனேபிருகுமுனிகொடுத்தசாபத்துக்கு மறுசாபங்கொடுக்கிறேன். அஃதென்னவென்றால்-பிருகுமுனியிட்ட சாபத்தின்படி துர்க்கந்தத்தைப் புசித்தாலும் அதனால்வருங்குற்றம் உன்னையடையாதிருக்கக்கடவது. மேலும் நீ இப்போதிருக்கிறவிதத்திலும்மேலாகஇனி விர்த்தியாகவேண்டுவது. நீவந்துமுன்போல உலகங்களில்நிறைந்திருவென்று கட்டளையிட்டு, அந்தப்பிருகுமுனி பத்தினியழுதகண்ணீர் விணுகப்போகவொட்டாமல் ஒருநதியாக்கி, அதற்குவதுசராஎன்று பெயரிட்டுதனது லோகத்துக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான். பின்புபிருகுமுனி தன்குமாரனுக்குச் சௌனகனென்றுபெயரிட்டு, அதிகவிருப்பத்துடனே வளர்த்து, நாலுவேதமும் அறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலுகலைகயான [illegible] முதலியவற்றை பபோதித்தான். அப்புத்தி[illegible]னும் அவைகளைக்கற்று, நல்லஞானஸ்தனாய் [illegible] ஒருவனத்திற்சென்று தவத்திலிருந்தான.

அந்தச் சவனகமுனி நெடுங்காலந் தவத்திலிருந்ததனால், அம்முனிவரைப் புற்றுமூடிக்கொண்டது. [illegible] ரவிகுலதிலகனான யயாதி [illegible] வேட்டையாடப் பிரியப்பட்டு, மந்திரி முதலானவர்களோடு பற்பலவகைத் தளமுடன் [illegible] சூழ்ந்துவர, தனமகளாகிய சுகன்னி [illegible] பிரயாணப்பட்டு ஒருவனத்தில்வந்து, விலங்கினங்களைத் தேடிப்போது பரணவஸ்தை [illegible] வேட்டையாடி, அவ்வேட்டையினிலுண்டாகிய இளைப்பாறுதற்கு [illegible] சோலைகளைச்சூழ்ந்த இந்தச்சவனமுனி தவஞ்செய்யும் வனத்தில்வந்து, தனதுசேனைகளைவிட்டிறங்கியிருந்தான். அந்தவேளையில் அவ்வரசன்குமாரத்தியாகிய சுகன்னி [illegible] தோழியர்களுடனே அவ்வனத்திலுள்ளசோலைகளைப் பார்க்கச்சென்றனள். அப்படிசெல்லும்வழியில் இந்தச்சவனமுனியைமூடியிருக்கிறபுற்றிருந்தது. அதில் முனிவன்கண்ணொளிபாய்ந்திருந்ததை யறியாமல், இதென்ன இந்தப்புற்றில் இரண்டு ஒளிஉண்டாகிஇருக்கிறதென்று அந்தச்சுகன்னி ஒருசுப்பலெடுத்து, அவ்வொளிவழியாகக் குத்திவிட்டுவந்துவிட்டாள். சுப்பலால குத்தினகுத்து இந்தச்சவனமுனி கண்ணிற்பட்டது. அதனாலேஅம்முனிவனுக்குக் கோபமுண்டாகி, முனிவரிருக்கிறஇடத்துக்கு ஒருவர்வரக்கூடாது. வந்தும் இவ்வகைப்பட்டதுஷ்டத்தனஞ்செய்கிறதாவென்றுகோபித்து, அந்தயயாதிமகாராஜனும்அவன்மந்திரியுந்தவிர மற்றவர்களெல்லாம் கண்ணொளிமழுங்கச் சாபமிட்டான். உடனேஅவ்வரசன்சேனைகளனைத்தும் தத்தித்தடுமாறிக் குருடுபாவி இதென்ன ஆச்சரியமென்று கூக்குரலிட, அதனை அரசன்கண்டு, ஓமந்திரி! இதென்னவிந்தை. நமதுசேனைகள்கண்ணொளிமழுங்கி வருந்தப்படுகின்றது. ஐயோ! இதுபெரியநிந்தையாதலால் இதனையுணர்ந்துசொல்லென, மந்திரி சற்றுநேரம் ஆலோசித்து. ஓஅரசனே! இந்தவனம் முனீஸ்வரர்களுடையதாயிருக்கவேண்டும். நமதுசேனைகளாலே யாதோஒருகுற்றம் நேர்ந்திருக்கவேண்டும். அதனாலேஇத்துன்பம்வந்ததாய்த் தோன்றுகின்றதென, அரசன் தனதுதளத்தைநோக்கி, இவ்வனத்தில் யாராவது துஷ்டத்தனஞ் செய்திருந்தால் தெரிவிக்கிறதென்று பறைசாற்றுவித்தான். அப்பறையோசையைச் சுகன்னிகேள்விப்பட்டுத், தன்தந்தைதாளில்வந்துவணங்கி, ஒருபுற்றில் இரண்டொளி உண்டாயிருந்ததுகண்டுஅவைகளைச்சுப்பலால் குத்தினேனென, அரசன்கேட்டுத் திகிலடைந்து, அப்புற்றைக் காட்டச்சொல்லி, அந்தஇடத்துக்குப்போய் அப்புற்றை [illegible] போது [illegible], சவனமுனிவர் தோற்றப்பட்டார். அம்முனிவரை அரசன்கண்டு, மிகுந்தபயபக்தியுடனேவணங்கி, அநேகவிதமாய்த் தோத்திரஞ்செய்து, என்புத்திரிசெய்தபிழையைப்பொறுத்து இரட்சிக்க வேண்டுமென்றுவேண்ட, அம்முனிவர்மகிழ்ந்து முனனிட்டசாபத்தைநீக்கி, அவ்வரசனுக்கும் பலஆசீர்வாதஞ்செய்தார். அதனமேல்அரசனும் அதிகமகிழ்ச்சியுண்டாகி, ஓ முனிநாதா! இந்தச்சுகன்னியென் புத்திரி. இவள்செய்த குற்றத்தைமன்னித்து தேவரீர் இப்பெண்ணை யுமக்குக் கலியாணஞ்செய்துகொடுக்க விருப்புற்றிருக்கிறேனென, அம்முனிவர் அவ்வரசன்கருத்தின்படி சம்மதிக்க, உடனேஅரசன் அவ்விடத்திலேயே கல்யாணமண்டபமியற்றித், தன்குமாரத்தியைக் கன்னிகாதானமாகக்கொடுத்து, அம்முனிவரிடத்துவிடைபெற்றுத் தனதுநகரத்திற்குப்போய்ச் சேர்ந்தான. பின்பு இந்தச்சுகன்னியை அம்முனிவர் பணிவிடைசெய்யவைத்துக்கொண்டார். இப்படி சிலகாலஞ்சென்றபின்பு, ஒருநாள் அந்தச்சுகன்னி தனது கணவன்பூசைக்குச் சலந்திரட்டிவரச்சென்றாள்.

அப்போதுஅவ்வழியில் அஸ்வனிதேவர்கள் இருவரும் எதிர்வந்து, ஓபெண்ணே நீயார்? உனதுபெய

மென்ன? உனது கணவன் யார்? அவன் பெயரென்னவென றுகேட்க, அதற்கு அந்தச் சுகன்னி யான் சர்யாதிராஜ னபெண். என் கணவன் சவுநகமுனிவர். என் பெயர் சுகன் னியென, அஸ்வனி தேவர்கள் அப்பெண்ணின் கற்பி னிலையையறிய ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்கள். ஓ பெண் கள் நாயகமே! உன்னிளமைப் பருவத்துக்குத் தகுந் த கணவனைத் தேடிக் கொள்ளாமல், முதிர்ந்து கிழத்த னத்தையுடையவராய் ஐம்புலனும் மெலிந்தவராய் வி ளங்குகின்ற, சவுநகமுனிவரைக் கணவனாகக் கொண்ட தில் நீ கண்ட பலனென்ன ஒன்றுமில்லையே; ஆதலால் எங்களிருவர்களில் யார்மேலுனக்கிச்சை யிருக்கிற தோ அவர்களைக் கணவனாகக் கொள். அதனாலே நீ பெற்ற அழகுக்குப் பயனடைவாயென இக்கன்னிகை மறுவுத்தரஞ் சொல்லாமல், மவுனமாய்த் தன் கணவ னிடத்து வந்து வணங்கித், தன்னை இருவர் வந்து மதி த்துக் கூறிய வசனங்களைப் பிசகில்லாமல் சொல்லினா ள். முனிவர் தமது ஞானதிருஷ்டியினால் அஸ்வனி தேவர்களென வுணர்ந்து, ஓ பெண்ணே! நீ அவர் களிடத்திற் சென்று, உங்களிலொருவனை மணஞ்செய் துகொள்ளுகிறேன். ஒருவர் [illegible]களென்று சொல்லு. அவ்விருவருங் கூட முழுகட்டும்; அதன் பின்பு என்னிடத்துக்கு வருவார்கள். அதன்மேல் பேசவே ண்டியதைப் பேசிக்கொள்ளலாமென்று அனுப்ப, அந் தச்சுகன்னி மகாபதிவிரதையாதலால், கணவன் கூறி யபடி அஸ்வனிதேவர்களிடத்து வந்து, உங்களிரு வரில் ஒருவனாகக் கணவனாகக் கொள்ளுகிறேன் [illegible] ங்களென, அதைக்கேட்ட அவ்விருவரும் ஒருவர்க் கொருவர் வழக்கிட்டு, இவ்வழக்குக்கு [illegible] ப்பு சவுனக முனிவர்தான் [illegible] அப்பெ ண்ணை அழைத்து [illegible] விடத்திற்கு ப்போய், தங்கள் வழக்கைச் சொன்னார்கள். அச்சவு னகர் அவ்விருவரையும் பார்த்து, அப்பெண்ணுக்கு [illegible] பாக்கியமுதலாக, உங்களைப்போல என க்கும் வயோதிகமுண்டு? எனக் கூற; அதற்கு முனிவரே! நாமெல்லோரு மொருவரிடத்திற்சென்று வழக்கை த் தீர்த்துக்கொண்டு, மூவரிலொருவர் இந்தச் சுகன் னியை மணஞ்செய்து கொள்வோமென்று பேசிக்கொ ண்டு போகிறபோது, ஒருசுனையைக் கண்டு, தங்களுக்கு ள் ஒரு தீர்ப்புச்செய்து, அக்கன்னிகையைப்பார்த்து, ஓ பெண்ணே! இச்சுனையில் மூவரும் மூழ்கியெழுந்துவரு கிறோம்; உனக்கு இஷ்டமானவரைத் தெரிந்தெடுவென் றுசொல்லி, இம்மூவரும் அந்தச் சுனையில் மூழ்கி வெ ளிப்பட்டார்கள். அதில் கிழத்தனத்தையுடைய சவு னகரும் அந்த அஸ்வனி தேவர்கள் போல வுருவத் தோடு வெளிப்பட்டார்கள். அவ்வுருவத்தைக் கொ ண்டு, மூவரும் ஒரேரூபமாய் நின்றார்கள். அதுகண்டு இக்கன்னிகை தன் கணவனைத் தியானித்துத் தெய்வக டாக்ஷமெப்படியோவென்று மனதில் நினைத்துக் கட வுளைச் சாஷ்டாங்கமாய் வணங்கியெழுந்து, ஒரு வனைத் தொட்டாள். அப்படித் தொட்டவுடனே சவு

னகமுனிவராயிருக்கக் கண்டு, அஸ்வனி தேவர்கள் மகா பதிவிரதையென்று மகிழ்ந்து வாழ்த்தி, அவ்வி ருவரும் விடைபெற்றுத் தமது லோகம்போய்ச் சேர் ந்தார்கள்.

பின்பு சவுனகமுனியும் அந்தச்சுகன்னியும் இரதி யும் மதனும்போலக் கூடிக்குலாவி வாழ்ந்து, ஒரு புத்தி ரனைப்பெற்று, அப்புத்திரனுக்குச் சனகனென்று பெ யரிட்டார்கள். அச்சனகன் சகல கலைகளிலும் [illegible] மகாகீர்த்திபெற்ற தவசிரேஷ்டனாகி, ஒருமகாமுனி புத்தி ரியை விவாகஞ்செய்து உருருவனைப் பெற்றான். அவ்வு ருருவன் ஒரு முனிபுத்திரியை விவாகஞ்செய்து பிரி யாவிடையா யிருக்கிறநாளில், ஒருநாள் சந்தியாவந் தனஞ்செய்யப் போயினன். அப்படி அவன்போய் வருகிறதற்குள், ஆசிரமத்தி லிருந்த அவன்மனைவி பாம்பினாற் கடியுண்டு விஷந்தலைக்கேறி, கைகால்களை யுதறிக்கொண்டு மரணவஸ்தையி லிருந்தாள். அந்த உருருவன் வந்து கண்டு, இடிவிழுந்தமரம்போலேங்கி மதிமயங்கி, யாதொன்றுந் தோன்றாமல் பிரமைகொ ண்டு நின்று, சற்று நேரத்திற்குப் பின் ஒருவிதமாய்த் தேறி, அவளுக்குத் தகுந்த சிகிச்சைகள் செய் தும் பயன்படாமல் மனைவி யிறக்கக் கண்டு, [illegible] சம்பான மூர்ச்சையடைந்து, பின்பெழுந்து அழுது, ஐயோ! பெண்ணே! இதுவரைக்கும் பூவும் மணமும் போலும் பாலும் நீரும்போலும் வேற்றுமையின்றிக் கூடிக்கலந்திருந்த உன்னை, இப்போதிறக்கவிட்டுத் தனியே பிரிந்திருக்க என்னாலே சக்தியில்லையே! என்ன செய்வேனென்று பலவாறு துக்கித்து, தன்னுயிரையும் விடத்துணிந்தபோது, ஆகாயவாணி அதட்டினாள். உருருவன் இந்தச் சத்தமேதென்று நாலுதிசையும் நோக்குகிறபோது, மறுபடியும் ஆகாயவாணி ஓ உருரு வாவென்று அழைத்தாள். அதனால் ஆகாயவாணியென் றுஅறிந்து வந்தனை வழிபாடுசெய்து நின்றான். அப் போது ஆகாயவாணி சொல்லுகிறாள் ஓ உருருவா! உன் மனைவி விதிவழிந்து பாம்பினவாயிற் பட்டாள். அவளு க்காக நீயும் உயிர்விடத் துணிவது தகுதியல்ல. உன் மனைவியின்மேலிருந்த அன்பு உனக்கு உண்டாயிரு ந்தால், உனது ஆயுளில் பாதி கொடுத்தால் அவள் முன் போல் உயிர்பெறுவாளென்று உரைத்திட, இந்த உருரு வன் அக்கணம் தனதாயுளில் பாதி தத்தஞ்செய்தான். உடனே மனைவி உயிர்பெற்று, நித்திரைசெய்தெழுந் தவள்போலெழுந்தாள். உருருவன் [illegible] யடைந்தவனாய் அவளை வாழ்த்தி, நடந்த விருத்தாந் தத்தைக் கூறி, இவ்வளவு வருத்தத்திற்குக் காரணமா யிருந்தது பாம்பல்லவோ? அப்பாம்பின் குலத்தையெல்லாம் நிர்மூலப்படுத்துகிறேனென்று பிரதிக்ஞைசெய்து, ஒருதடியையேந்தி, யமனைப்போலக் காட்டிற் பிரவேசித் து பாம்பினத்தைவதைத்து, நித்தம் நித்தம் ஆயி ரம் பதினாயிரம் லக்ஷம் கோடி இப்படியாகக் கொ ன்றுவருகிறநாளில், ஒருநாள் காட்டில் பெரும்பாம்பிருக்க

தது. உருருவன் அதனைப்பார்த்து, அதிவேகமாகஓடி கையிலிருக்கிற தண்டை வீசி அடிக்கப் போமபோது, அந்தப்பாம்பு ஹரிஹரி! கோவிந்தா! பரந்தாமா! சர்ப்பசயன! என்று ஓலமிட்டது. அதைப்பார்த்து அதிசயப்பட்டு, ஓ நாகமே! நீயேன் கடவுளைத் தியானித்தாயென்று உருருவன்கேட்க, நாகம்- ஓ மகா நிலைபெற்ற தவசிரேஷ்டரே! யாதொரு குற்றமுஞ்செய்யாத என்னை அடித்துக் கொல்லவந்தீர். அவ்வடி கருத்தப்பிப் பிழைத்துப்போக என்றன் கூடியமட்டும் இப்புற்றில் நுழையலாமென்று அதிவேகமாக ஓடிவந்தும், உமதுகதைக்கு இரையாகப் போய்விட்டோமே எனக் கருதிக் கடவுளை நினைத்தேனென்று சொல்லிப், பின்னும் உருருவனைப்பார்த்து, ஓ முனிவரே! நீர் இவ்வகைப்பட்ட கொடுமையான செய்கையில் பிரவேசித்த காரண மென்னென்று நாகம் கேட்டது. உருருவன் நாகத்தினால் தன் மனைவிக்கு நேரிட்ட துன்பத்தை விளம்பி, அன்றுமுதல் இந்த விரதங்கொண்டு பாம்பினத்தை நாசப்படுத்தி வருகிறேனென்றுசொல்லி, மீட்டுங் கதையினால் மோதுகிற சமயத்தில், அந்நாகமறைந்து, காவி காம்பர சடாடவி தண்டு கமண்டலதாரியாய் எதிரில் ஒரு முனிபோல் தோன்றிற்று. உருருவன்பார்த்து மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தவனாய் நிற்கிற தருணத்தில், அம்முனிவன் உருருவனை வணங்க, உருருவனும் அம்முனிவனை வணங்கி, ஒருவர்க்கொருவர் வந்தன வழிபாடுகள் செய்தபின்பு, உருருவன் அம்முனிவனைநோக்கி, அகஸ்மாத்தாய் இந்த இடத்தில் தோன்றின உமது விருத்தாந்த மென்னவென்று கேட்க, அம்முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஓ முனிநாதா! முன்னம் நான் பிராமண [illegible] மேனி. எனக்கு ஆயிரபாதனென்று [illegible] ஒரு மகாமுனிவர் தவஞ்செ [illegible] பயர். ஒருநாள் அவர்போல் ஒருது [illegible] யிறவிடத்திற் புகுபோய், [illegible] பாம்பு என் [illegible] மலை எடுத்துப்போட்டுப் பாம் [illegible] அம்முனி [illegible] பரியாசஞ்செய்தேன். அதன்பேரில் [illegible] நக் கோபமிகுந்து, பாய் பாம்பு என [illegible] முபரியாசஞ்செய்த படியால், நீ பாம்பாய்ப்போகக்கடவதென்று சபித்தார். உடனே நான் பயந்து நடுங்கி, அவரைவணங்கி, இச்சாபம் என்றைக்குத் தொலையுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன். தேவரீருடைய நாமதேயத்தைச்சொல்லி, உமது தரிசன மானவுடன் சாபவிமோசன மாமெனறு அருளினர். இன்றையதினம் உமது தரிசனத்தைக் கண்டு என்சாபத்தை நீக்கிக்கொண்டேன். இனி தங்களுக்கொரு விண்ணப்பம். அஃதென்னவென்றால்-இப்போது கொண்டிருக்கிற விரதம் தாங்கள் பூண்டிருக்கிற தவவேடத்துக்குத் தகுதியானதல்ல. அப்படியல்லவென்றால் தவவேடத்தை மதிக்காமல், அவ்விரதத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று துணிவுகொண்டாலும், உமதுசத்துருவாகிய நாகங்களைப் பழிவாங்க செய்வதற்கு உம்மாற் கூடுமா? ஏனென்றால், அவைகள் இந்தப் பூலோகத்தில் மாத்திரமன்றி, சொர்க்கலோகத்திலும் அண்டங்களிலும் நாகலோகங்களிலும் நிலைத்திருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் எவ்விதத்தில் நாசஞ்செய்வீர்? ஆதலால் ஓ முனிசிரேஷ்டரே! பாம்பினத்துக் கெல்லாம் அப்பாம்பினத்தைப்பெற்ற மாதாவால் இட்டசாப மொன்றிருக்கின்றது. அஃதென்னவென்றால்-சந்திரவம்சத்தில் ஜநமேஜயனென்றொரு அரசனுதிக்கப்போகிறான். அவன்செய்கிற சர்ப்பயாகத்தில் எல்லாரும் மடியக்கடவீர்களென்று சாபமிட்டிருக்கிறாள். அந்தநாள் நீ [illegible] வினையைக் [illegible] தொடுத்துக் கொள்ளுகிறீரென, உருருவன் அதனை கேட்டுத் தனது கோபத்தை யடக்கி, தனதாசிரமம் சேர்ந்து [illegible] வாழ்ந்திருந்தானென்று [illegible] ஓ ஜநமேஜய [illegible] ராஜனே! [illegible] உருருவன [illegible] துன்பப்படுமென்று [illegible] உதங்கமுனி [illegible] அவ்வுதங்கமுனிவரை வணங்கி, ஓ முனிநாதா! பெற்ற மாதாவானவள் பிள்ளைகள்மேல் இரக்கமில்லாமல் சாபமிடவேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ, உதங்கமுனி சொல்லுவதானர்.

பிருகுமுனிச்சருக்கம் முற்றிற்று

நான்காவது,

கருடபகவான்சருக்கம்

ஓ அரசனே! சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியமுள்ள [illegible] வுடைய காசியபமுனிவர்க்குப் பதின்மூன்று மனைவியருண்டு. அவர்களில் விநதை கத்துரு என்னுமிருவரும் புத்திரபாக்கியமின்றி மிகுந்த துன்பத்தையடைந்து, நமது கணவனை நோக்கித் தவஞ்செய்வோமாகில் அவர்கிருபையினால் புத்திரசந்தான முண்டாகுமென்று கருதி, அவர் [illegible] செய்யும் [illegible] வெற்றின சாலிலெனிடத்திலவரும் தவஞ்செய்தார்கள். இப்படி இவர்கள் தவஞ்செய்கிறதைக் காசிபருணர்ந்து, அவ்விருவர்க்கும் பிரசன்னமாகி, உங்கள் கருத்தென்னவென்று வினவ, விநதையென்பவள் வணங்கி, ஆண்டவனே! யாவராலும் வெல்லமுடியாத வல்லமையுடைய இரண்டு புத்திரனை யான்பெறக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று கேட்டாள். மற்றொருத்தியாகிய கத்துருவை வணங்கி, பராக்கிரமமுள்ள ஆயிரம் புத்திரரும் [illegible] யும் யான்பெறக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று கேட்டாள். அவ்விருவர்கருத்து மகிழ்ந்து புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்து, அதிற்கிடைத்த பிண்டத்தை அவர்கட்குக் கொடுத்துத், தான் எப்போதும் போல்கா

தமாதனத்தில் வந்து தவஞ்செய்திருந்தார். பின்பு இவ்விரண்டு ஸதிகளும் அநேகநாள் கர்ப்பவதிகளாக இருந்து, விநதையென்பவள் இரண்டு முட்டையும், கத்துருவை யென்பவள் நூற்றைந்து முட்டையும் பெற்றார்கள். இம்முட்டைகளில் கத்துருவையின் நூற்றைந்து முட்டைகளும் ஐந்நூறு வருஷமான பின்பு தனக்குத்தாமே விரிந்து, [illegible] - வாசுகி - தக்ஷன் - [illegible] - காளியன் - நாகராஜன் - [illegible] - ஏலாபுத்திரன் - வாமனன் - [illegible] - கல்மாஷன் - [illegible] - போதகன் - [illegible] - விமலன் - [illegible] - பிண்டகன் - [illegible] - ஏமன் - [illegible] - அவ்வியாகன் - [illegible] - [illegible] - [illegible] - ஆலவகன் - [illegible] - [illegible] - அஜன் - [illegible] - [illegible] - [illegible] - அபராஜிதன் - [illegible] - புண்ணிய [illegible] - [illegible] - சலியன் - [illegible] முதலான [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible]

அப்புத்திரர்கள் [illegible] விநதை யென்பவள் [illegible] தன் பெற்ற முட்டைகளைப் [illegible] இம்முட்டை [illegible] [illegible] கூடி வருகின்ற அநேகத்தில் [illegible] முட்டையை யுடைத்து விட்டதே; [illegible] சாலியாயிருக்கும் பிறக்கிற [illegible]

ன். ஆதலால் [illegible] கத்துருவைக்குத் தாதியா [illegible] இச்சாபத்தைப் பெறவும் விநதை [illegible] [illegible] (இத்திர [illegible]) [illegible] [illegible] அம்மணி! [illegible] பின்னைப் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] முட்டையில் [illegible] [illegible] அவ்வாறே [illegible] [illegible] [illegible] முட்டை [illegible] [illegible]

பின்பு விநதையானவள் [illegible] [illegible]

வாய் மலர்ந்தார். இந்திரன் முதலான தேவர்கள் இதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில், ஆ! அந்த மந்தரகிரியென்ன பெரியதா? இவ்வுலகத்துள்ள எல்லாச் சக்தியும் பெற்றாயிருக்கிறதே; அதைக் கொண்டு வருகிறவர் யாவரிருக்கிறார்களென்று திகைத்து நின்றார்கள். அப்போது சத்துருவையின் முதத குமாரனை ஆதிசேஷன் இந்திரனைப் பார்த்து, ஓ தேவராஜனே! நீயேன் திகைக்கின்றாய்? இதோ நானேபோய் மந்தரகிரியைக் கொண்டு வருகிறேனென்று கூறி சென்று அதிவேகமாய்ச் சென்று, அந்த மந்தரகிரியைப் பெயர்த்துக் கொண்டுவந்தான். அதைக்கண்ட இந்திரன் முதலானவர்கள் ஆதிசேஷன் பராக்கிரமத்தை நன்றாய்ப் பலவாறு புகழ்ந்து, பின்பு திருமாலை வணங்கி, இதோ மந்தரகிரி வந்திருப்பதால், நாராசன் கொண்ட கருத்து நிறைவேறக் கிருபைசெய்து திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம் பெறுமென்று வேண்ட, உடனே திருமால் திருப்பாற் கடலிற் சென்று, மந்தரகிரியை மத்தாக்கி, சந்திரனைத் தறியாக்கி, அதிசேஷனைக் கயிறாகிய வாசுகியைத் தாம்பாக்கி, ஒருபக்கத்தில் தேவரும் மறுபக்கத்தில் அசுரரும் அதைப் பற்றிக் கடையக் கட்டளையிட்டார். அப்படியே இருதிறத்தாரும் வலித்து வலித்துக் கடைந்தார்கள். இப்படிச் சிலநாள் கடைந்தபோது, வாசுகியானது வருந்தப்பட்டு [illegible] கக்கிவிட்டான். அவ்விஷம் வடவையைப்போற்சீறி யாவரையும் பயப்படப் பரந்து வெளிப்பட்டது. அதுகண்டு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் திகைத்து நடுநடுங்கி, இதென்ன விபரீதமென்று அம்பிகாசமேதரிடத்தில், ஓடி வெள்ளியிற் பரமன் வந்து தான் இத்துன்பத்தை நீக்கவேண்டுமென்று, ஓ கயிலாசவாசா! ஓ பார்வதி சமேதா! ஓ பன்னகாபரணா! ஓ திருநடித் திசகர்த்தா! திரிபுரபயங்கரா! ஓ அகண்டித அவ்யக்த நிற்பாசபூதர் திரிநேத்திர பஞ்சாக்ஷர சொரூப ஸகேதத்திர பூஜிதா! என்று பலவாறு துதிக்க, அன்பர் வேண்டியவை ஈயும் பெருமான் அங்ஙனமெழுந்து அவ்விஷத்தை உண்டு, [illegible] நீக்கிக் கயிலைக்கெழுந்தருளினார். பின்பு தேவர்கள் மனமகிழ்ந்து வந்து முன்போலக் கடலைக் கடைகின்ற தருணத்தில், [illegible] - [illegible] - இலக்குமி - அலிசு - [illegible] அறுபத்தாறுகோடி அப்சரஸ் - காமதேனு - [illegible] பாரிஜாதம் - ஐராவதம் [illegible] இவைமுதலான பலவகைத் தோன்றின. அதன்பின்பு அமுதமும் பிறந்தது. அமுதத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் தேவர்களாயுள்ள [illegible] மகிழ்ச்சியடைந்து, திருமாலை வணங்கிப் பலவாறு துதித்து நின்றார்கள். திருமால் பாற்கடலிற் பிறந்த பல பொருள்களையெல்லாம் நோக்கி, இந்திரனுக்கு - ஐராவதம் - காமதேனு - பாரிஜாதம் - வெள்ளை யானை - வெள்ளைக் குதிரை [illegible] - அப்ஸரஸ்திரீகள் - சங்கநிதி - பதுமநிதி - இவைமுதலாகிய வஸ்துக்களை இந்திரனுக்கும், அசுவினிகட்கு அமுதமருத்துவும் கொடுத்து, இலக்குமியையும் - கௌஸ்துப மணியையும் - தனக்குரியதாகக் கொண்டு, அந்த அமுதத்தை யாவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கக் கருதி, தமக்குள் ஒன்று நினைத்துக் கொண்டார்.

அந்நேரத்தில் - அசுரர்களும் தங்கள் பலவந்தமேயல்லாமல் அதிக வல்லமையும் ஆணவத்தையும் புரிகின்றனர். கண் திருஷ்டி பிணி முதலாகிய வரம்பற நிற்கின்ற இந்த அமுதத்தையும் பெற்றாராகில், மன்றுபாம்புக்குப் பாலூட்டினது போல அதிகபாபத்தைப் பண்ணுவார்கள். அதனாலே உலகத்துக்குக் கேடுண்டாகும். இதற்கொரு தந்திரஞ் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, தமது அழகாயிலொரு மோகினியை உண்டாக நினைத்தார். அப்படி நினைத்த மாத்திரத்தில் கண்பார்வை போலும் செம்பொன் போலும் ஜ்வலிக்கின்ற தேகத்தையும், முகிலையொத்த கூந்தலையும், பூரண சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையும், வில்லையொத்த புருவத்தையும், வேலாயுதம் போன்ற கண்களையும், முல்லைபோன்ற பல்லையும், எள்ளுப்பூவையொத்த நாசியையும், இலவம் பூவையொத்த வாயையும், மூங்கிலையொத்த தோள்களையும், பவளம்போன்ற விரல்களையும், ஸ்தனபாரத்தையும் பொன்னாபரணத்தைத் தரித்த கழுத்தையும், சங்கினையொத்த கண்டத்தையும், மூங்கிலையொத்த தோள்களையும், பாம்பையொத்த அல்குலையும், சுழிபோன்ற நாபியையும், கிளி போன்ற கைகளையும், மின்னலையொத்த இடையையும், வடபத்திரம் போன்ற வயிற்றையும், [illegible] போன்ற ரோமவரிசையையும், பிடியின்கையொத்த தொடைகளையும், கிரணத்தையொத்த முழங்காலையும், அரவப்படம் போன்ற அல்குலையும், வாழையையொத்த தொடையையும், வண்டுபோன்ற புருவங்களையும், மீன்போன்ற கணைக்கால்களையும், ஆமையையொத்த புறவடியையும், தாமரையையொத்த பாதத்தையும், பவளம்போன்ற விரல்களையும், பவளத் துண்டினைய அதரங்களையும், முத்துபோன்ற நகத்தையும், தாமரை மலர்போன்ற பாதத்தையும் உடைத்தாய், இரண்டு பக்கத்திலும் வெண்சாமரம் வீசக் [illegible] அன்னநடை பயின்று, உலாவி [illegible] பொற்சிலை வாங்கினாள். அவளைக் கண்ட [illegible] அசுரர் வியந்து, மோகமுற்று [illegible] முன்பு தங்களிலே இவளையென்று தமக்குள் பலவாறு வாதாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களில் தேவர்கள் மாத்திரம் அந்த மோகஞ்செய்யும் நமது திருமாலே ஜகன் மோகினியாய்த் தோன்றின தாகத் தோற்றுகின்றது. எல்லாம் இன்னும் சிறுநேரத்தில் வெளிய

குமென்று சருமித்து தங்கள் கருத்தை [illegible] யத்தின் வழிசெல்ல வொட்டாமல் அடக்கி யிருந்தார்கள். அ சுரரோ-யார் யார் [illegible] அவயவங்களை [illegible] களோ, அவ்வவ்வவயவங்களிலேயே தங்கள் கருத்தை ச்செலுத்திச், சித்திரப் பிரதிமையைப்போலவும் [illegible] வைத்த சவம்போலவும் [illegible] போகியையத் [illegible] கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தவேளையில் [illegible] தூரி [illegible] யாபும் [illegible] ஓ [illegible] ரர்களே! அமுதத்தை [illegible] ஒருவர் [illegible] [illegible]

[illegible]

பையால் ஒருவன் [illegible] பறித்திருவன் சந்தி [illegible] வாயில் பறம் விழுந்து இறதும் [illegible] மாக இருக்கிறார்கள். இச்செய்கையானது உல [illegible] கிரகணமென்றும் [illegible] கிரகணமென்றும் [illegible] வருகின்றன. பின்பு [illegible] அமுதத்தை ஒருபொற்குடத்திற் [illegible] தேவர்களையும் [illegible] திருமால் முதலான [illegible] போயினியும் [illegible] அவரவர் [illegible] சென்றார்கள்.

[illegible] அவர்களை [illegible] அமுதத்தை [illegible] தேவர்களோடு [illegible] இனி [illegible] அடிக்கடி அப்பாய் [illegible] லோகத்திற் சென்று [illegible] இருந்தாரள். அப்பால் [illegible] முதலான தேவர்களெல்லாம் [illegible] யடைந்திருந்தார்கள். இப்படி யிருக்கிற காலத்தில் [illegible] இந்திரன் [illegible] ஐராவதம் உச்சைசிரவ முதலிய [illegible] லோகத்தில் வந்திருந்து. [illegible] முதலான [illegible] அருணனைப் பெற்ற [illegible] லோகத்தி [illegible]

[illegible]

யைக் கேட்ட கத்துருவை, ஓ அக்கா! இக்குதிரை நீ கூறியபடி முழுவதும் வெண்மையா யிருந்தால் நான் உனக்குப் பணிவிடைப் பெண்ணா யிருக்கிறேன். நானுரைத்தபடி வாற்புறத்துக் கறுப் பிருந்தால் நீ யெனக்குப் பணிவிடைப் பெண்ணா யிருக்கிறையா வென்றாள். விநதை யொத்துக் கொண்டு, அக்குதிரையை நெருங்கிப் பார்ப்போம் வாவென்று கத்துருவையை அழைக்கக், கத்துருவை நாம்வந்து வெகு நேரமாயிற்று நாளைய தினம் பார்ப்போம் வாவென்ன, விநதை அதையும் ஒத்துக்கொண்டு, இருவரும் தம திருப்பிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். பின்பு கத்துருவை தன்பிள்ளை யாகிய ஆதிசேஷன் முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ புத்திரர்களே! நானும் என் தமக்கை விநதையும், கடலோரத்திற் சென்ற போது, உச்சைசிரவ மென்கிற வெள்ளைக் குதிரையைக் கண்டோம். என் தமக்கை சுத்த வெள்ளை இக்குதிரை யென்றாள். நான் அக்குதிரைக்கு வாற்புறத்துக் கறுப் பிருக்கிறதென்று சொன்னேன். என்வாக்குப் பழுதாகாமல் அக்குதிரையின் வாற்புறத்தில் சுற்றித்துக் கறுப் புண்டாக்குங்கள். அப்படிச் செய்தீர்களாயில் என் தமக்கையைப் பணிவிடைப் பெண்ணாக்கிக் கொள்வேன். இல்லாவிட்டால் நான் அவளுக்குப் பணிவிடைப் பெண்ணாக வேண்டுமென்று சொன்னாள். ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, ஆ! தாயே! அந்த உச்சைசிரவ மென்கிற குதிரை பாற்கடலிற் பிறந்தது. அதற் கொரு மறுவுண்டா? மறுவற்ற குதிரைக்கு ஒருமறு உண்டாக்குவ மாகில் மிகுந்த பாவத்துக் காளாவோம். மேலும் தாயினை வஞ்சியா குதிரைப்பது. நாங்கள் அச்செய்கைக்குப் பாத்தியப் படோமென்று மறுத்தார்கள். உடனே கத்துருவை கோபங்கொண்டு, ஜநமேஜய மகாராஜன் செய்கிற சர்ப்பயாகத்தில் நீங்களெல்லாம் மடியக் கடவதென்று சாபமிட்டாள். இதைக்கேட்ட புத்திரர்களில் ஒருவன் அச்சாபத்துக்குப் பயந்து, அந்தக் குதிரையின் வாற்புறத்தில் சுற்றித்துக் கறுப்புத் தோன்ற ஒன்றியிருந்தான். மறுநாள் கத்துருவை விநதையை அழைத்துக் கொண்டு, அக்குதிரை இருக்கிற இடத்தில் வந்து, ஓ அக்கா! இதோ பார்த்தையா வாற்புறத்தில் கறுப் பிருக்கிறதென்று காட்ட; விநதை நான் முன் சொன்ன வண்ணம் உனக்குத் தாதியாகிறேனென்று ஒத்துக்கொண்டு, அவளுக்குள் அடக்கமாயிருந்து, அவளிட்ட வேலையைச் செய்து வந்தாள்.

இப்படி சிலகாலஞ்சென்ற பின்பு, இந்தவிநதை உயிர்த்த மற்றொரு முட்டை பருவகாலம் வந்து, தனக்குத் தானே விரிந்தது. அப்படி விரிந்த மாத்திரத்தில் அழகிய சிறகினையும், பழகிய ஆற்றலையும், இளஞாயிறு போன்ற தேசு, காந்தியையும் பெற்று, இரணியனை வதைக்கத் தூணில் நின்று வெளிப்பட்ட நரசிங்க மூர்த்திபோல் ஒருபுத்திரன் உற்பத்தியானான். அந்தப் புத்திரன் உடனே ஆகாயத்தி லெழும்பிப் பறந்து, தன் தாயாகிய விநதையிடத்து வந்து வணங்கி நின்றான். அதைவிநதை பார்த்து, இன்றல்லவோ பெண்ணாற் பெறும் பேறு பெற்றேமென்று மிகமகிழ்ச்சியாய்ப் பரமானந்தத்தை யடைந்திருந்தாள். கத்துருவை யென்பவள் இந்தப் புத்திரனது புஜபல பராக்கிரமத்தையும் சவுந்தரியத்தையும் கண்டு, பெற்றாலும் இவ்வண்ணமான புத்திரனைப் பெறவேண்டுமே அல்லாமல், பன்றி பலகுட்டி போட்டது போல் பலபுத்திரர்களைப் பெற்றென்ன பயனென்று, தன் களுள் தானே வருத்தப்பட்டு, அப்புத்திரனைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறாள். ஓ கலுழனே! நீ என் தாதி வயிற்றிற் பிறந்தவனாதலால், என்வயிற்றிற் பிறந்த மக்களுக்குப் பணிவிடைக் காரனா யிருக்கவேணுமென்று கூற, இப்புத்திரன் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு, ஆதிசேஷன் முதலானவர் களுக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தான். இவன் செய்து வருகிற பணிவிடை என்னவெனில், ஆதிசேஷன் முதலான நூற்று நால்வரையும் சிவ தீர்த்தங்களில் எடுத்துப் போய், அவ்விடத்தி லுண்டாகிய விநோதங்களையும், இமயம் - மந்தரம் - விந்தம் - நிடதம் - ஹேமகூடம் - கந்தமாதனம் - நீலகிரி - முதலாகிய பர்வதாலங்காரங்களையும் காண்பித்து வருகிறது.

இப்படி இடைவிடாமல் ஆதிசேஷன முதலானவர்களைச் சுமந்து சுமந்து வருந்தி, மனநொந்து, ஒருநாள் தன் தாயினிடத்து வந்து பணிந்து, ஓ அம்மா! என்னுடைய ஆற்றல் முதலாகிய வற்றை அஷ்டாக்ஷர சுருபி யாகிய ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியே யல்லது மற்றொருவராலும் அளவிடக் கூடாது. அவ்வளவு ஆற்றலைப் பெற்றும், சகலமுணர்ந்த மெய் ஞானிகளைப் போலவே கல்வியும், சகல சாஸ்திரமும் பேசுகிற வாயும் உடையனாயும், பிறர்க்கு உதவி யில்லாத செல்வமும், கற்றறிந்தும் பயன்படாத அழகும், நல்ல நற்செய்கை யில்லாத இல்லறம் உடையவன் செய்யும் இல்லற தருமமும், எல்லாம் பயன் படாத வாறுபோல், யானையாகிய பயனடையாமல், எனக்குப் பணிவிடை செய்பவர்க்கு நான் பணிவிடை செய்பவனாகி, பலவயத்தினால் காய பேழுகள் தோன்றுமளவும் ஆதிசேஷன முதலானவர்களைச் சுமந்து சுமந்து காய்த்துப் போயின. இதை யுயர்த்து நோக நோக மனது புண்ணாகிறது. இது என் தலைவிதியென்று நிர்மாணித் திருந்தாலும், நீபடுகிற அவஸ்தையைப் பார்த்தால் (உயிர்ச்சுற்றின் போல் அம்பிலிருந்தது போல) அதிகதுன்பத்தைக் கொடுக்கின்றது. ஆதலால் - தாயே! அந்தக் கத்துருவைக்கு ஏதுபாவத்தில் பணிவிடைப் பெண்ணானையா? அல்லது ஏதோ ஒரு காரணத்தினாலே பணிவிடைப் பெண்ணானையா? எனக்கு விளங்க உரை

க்கவேணுமென்று கேட்க, விநுதைகேட்டு, அனலி டு மெழுகுபோல மனமது உருகி, அப்பா மகனே! நான் அந்தக் கத்துருவைக்குத் தமக்கை. இன்னும் என்னுடனே பிறந்தவர்கள் பதினொரு பெண்கள். நாங்கள் பதின்மூன்று பெயரும் காசிப முனியின் மனைவியர். ஒரு காரணத்தினாலே என் சகோதரியாகிய இந்தக் கத்துருவைக்குத் தாதியானேன். அக்காரண மென்னவென்றால், உன் தமையனாகிய அருணனிட்ட சாபம். அஃதியாதெனில் - அவ்வருணனிருந்த முட்டையைப் பருவமாகாததற்கு முன்னமே உடைத்தேன். அப்போது உன் தமையனுக்கெல்லா அவயவமுங் கூடிக் காலமாத்திரங் கூடாமலிருந்தது. அதன்மேல் அவன் கோபங்கொண்டு உன் தங்கைக்குத் தாதியாகக் கடவதென்று எனக்குச் சாபமிட்டான். நான் அந்தச் சாபத்துக்கு வருத்தப்படாமல், அவயவம் பழுதாயிற்றே என்று துன்பப்படுகிறபோது, உன் தமையன் கண்டு, என்னைப் பார்க்கப் பக்ஷத்தினின்று சபித்தேன். இந்தச் சாபம் என் தம்பியால் நீங்குமென்று கூறிச் சூரியனுக்குத் தேர்ப்பாகனாய்ப் போய்விட்டானென்று சொல்லி, அச்சாபப்படி தாதியான விருத்தாந்தத்தையும் விளங்கவுரைக்க, கலுழன்கேட்டு வியப்படைந்து, தாயை வணங்கி விடைபெற்று, முன்போலவே ஆதிசேஷன் முதலானவர்களுக்குப் பணிவிடைக்காரனாகியிருந்தான்.

இப்படி இருக்கிற நாளில் ஒருநாள் ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் கலுழனைப் பார்த்து, ஓ கலுழனே! மாலியபர்வதம் விநோதமாயிருக்கிறதென்று கேள்வியாதலால் அதனைப் பார்க்கவேண்டுமென்றார்கள். கலுழன் நல்லது வாருங்கள் கொண்டுபோய்க் காண்பிக்கிறேனென்று சொல்லி, யாவரையும் தனது தோளில் ஏற்றிக்கொண்டு போய், அப்பருவதத்தில் விட்டுத் தானும் அம்மலைச்சருவி லொருபக்கத்திலிருந்து, அடடா!! இதென்ன விதிவசம். கத்துருவை தான் பெற்றுத் தேவர் [illegible] அல்லாமல் அடிக்கடி நமது தாய்க்கு வேலை யிடுகிறாள். இந்தப் புத்திரர்கள் மூடர்களல்லவோ! சகல கலைகளையுங் கற்றுணர்ந்தவர்கள். இவர்களில் ஆதிசேஷனோ மகா பண்டிதன். இப்படியிருந்தும் என்னைத் தம்பியென்றெண்ணாமல், என் தாயைப் பணிவிடைகளைச் செய்யச் சொல்லுகிறான். நல்லது பாக்கியமத்தினாலே இவர்கள் அதமாகுவோமென்றால், தாய்சொல் தவறினது. இதற்கென்ன செய்கிறதென்று தனக்குள் தானே நினைத்து வருத்தப்படுகிற தருணத்தில், நாரதர் அக்கலுழன் கண்முன் தோன்றினார். அவரைக் கண்டு யாரோ ஒரு மகாத்துமா வருகிறாரென்று விரைவிலெழுந்து, எதிர்கொண்டுபோய் வணங்கிநிற்க. நாரதர் கலுழனுக்குப் பல ஆசீர்வாதஞ் செய்து ஒரு வசனஞ் சொல்லுகிறார். ஓ கலுழனே! உன்னைக் கண்டு தரிசிப்பவர்களுக்கெல்லாம் யாதொரு துன்பமுமடையாது. நீ துன்பப்படுகிற முகக்குறிப்பிருக்கிறதை நோக்கினால், மிகுந்த ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. ஆனதால் உன் மனவருத்தத்தைச் சொல்லென்று வினவ, கலுழன் தன் தாய்க்குத் தன் தமையனிட்ட சாபமும், அச்சாபம் வந்தடைந்த விதத்தையும் சொல்லி, ஐயா! உச்சைச்சிரவமென்கிற வெள்ளைக் குதிரைக்கு வாற்புறத்துக் கறுப்புண்டாமென்று வினவ, நாரதர் ஓ கலுழனே! அந்த உச்சைச்சிரவம் எந்த வேளையும் வெண்மையானதுதான். அதற்கு வாற்புறத்துக் கறுப்புண்டானது, உன் சிறியதாயாகிய கத்துருவை செய்த சூதினாலு, அந்தச் சூதை விவரமாய் நோக்கி யறிந்துவிட்டார். அதற்குள் ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் அம்மாலிய பர்வதத்தின் விநோதங்களைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினார்கள். அவர்களை முன்போலவே யெடுத்து வந்து இருப்பிடத்திற் சேர்த்து, கத்துருவையும் அவள் புத்திரரும் தாயையும் தன்னையும் செய்கிற துர்நடத்தைகளை மனதில் நினைத்து, நமது வல்லமையை அவர்களுக்குத் தெரிவிப்போமாகில், அப்போது அவர்களுக்குக் கஷ்டத்திலிருந்து பயமுண்டாகி, அதிக வருத்தஞ் செய்யார்களென்று தருணங் காலம்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற தருணத்தில், ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் இந்தக் கலுழனையழைத்து, ஓ கலுழனே! கடல் சூழ்ந்த நெடிய வுலகத்திலிருக்கிற எல்லா விநோதங்களையுங் கண்டோம். இனி ஆகாயத்திலிருக்கிற - வாயுமண்டலம் - வருண மண்டலம் - சந்திர மண்டலம் - சூரிய மண்டலம் - நக்ஷத்திர மண்டலம் - அக்கினி மண்டலம் - திசைகளு மண்டலம் - முதலாகிய வற்றின் அலங்காரத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்க, கலுழன் அப்படியே பார்ப்பவர்களை வாருங்களென்று அவர்களை யெடுத்துக்கொண்டு மேல் மார்க்கமாயெழும்பி, ஒவ்வொரு மண்டலமாகக் காண்பித்து, தானொண்ட கருத்தை நிறைவேற்றப் பருதி மண்டலத்தில் தாவினான்.

உடனே ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் அந்தச் சூரிய அழலால் [illegible] மிகுந்த துன்பத்தையடைந்து, ஓ கலுழனே! [illegible] எங்களுக்கு வருத்தந் [illegible] சூரிய வெப்பத்தினாலே பிராணன் [illegible] எங்களை இருப்பிடத்துக்குக் கொண்டுபோய் விட்டுவிடு என்று பலவாறு சிறிய வசனஞ் சொல்லி முறையிட்டார்கள். அதைக் கலுழன் கேட்டு, இவ்வளவுதானோ உங்கள் வல்லமையென்று பின் அவர்களைக் கொண்டுபோய், அவர்கள் கேட்டபடி இருப்பிடத்திற் கொண்டுவந்து சேர்த்தான். அப்போது ஆதிசேஷன் முதலானவர்களெல்லாம் சூரிய அழற்சியினாலே நொந்து, பிராணாவஸ்தையிலிருந்தார்கள். அதைக் கத்துருவை கண்டு: ஓ கலுழனே! என்

மாதனை இவ்வண்ணம் பாதகு விந்தையே இதென்ன அபாத்தமென்று வினவ; கலுழன்- ஓ அம்மா! நானென்ன செய்வேன். அவர்கள் ஆகாயத்தி லிருக்கிற மண்டலங்களின் விநோதங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்றார்கள். அவர்கள் கட்டளைப்படி கொண்டு போய்க் காண்பித்து வந்தேனென்ன. [illegible] கேட்டு வருத்தப் பட்டு, வருணன் மந்திரத்தை யுச்சரித்தாள். [illegible] தேவர்கள் முதலானவர்களை [illegible] அழுகையில் [illegible] உண்டாகிய வருத்தத்தை நீக்கி முன் போலாக்கினாள். அது முதல் இந்தக் கலுழனிடத்து [illegible] நடப்பார்கள். இப்படி இருக்கிற காலத்தில், ஒருநாள் கலுழன் கத்துருவையை நோக்கி, ஓ அம்ம! இப்போது என் தாயும் நானும் உனக்கு அடிமையா யிருக்கிறோம். இந்த அடிமையை நீக்கிக்கொள்ள [illegible] மனம் [illegible]. இதற்காக [illegible] போகிய [illegible] அய்யா [illegible] வினவ; கத்துருவை இதைக்கேட்டு, [illegible] அடிமைத் [illegible] தேவாமிர்தத்தைக் கொண்டுவந்து [illegible] ஆகுமென்றாள், கலுழன் அதற்காகத் [illegible] தன் தாயிடத்து [illegible] கத்துருவைகூறுந் தன்மையைக் கூறி. மறுபடி தாயைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ அம்ம! கத்துருவை சொன்னபடி அமிர்தத்தைக் கொண்டுவர ஆசிர்வாதஞ் செய்து [illegible] இருக்கிற இடத்தைக் [illegible] இருக்கிற பசிநோயுந் தீரக்கூட

டளையிட வேண்டுமென்று வினவ, விநதை கலுழனைப் பார்த்து, அப்பா மகனே! உன் தந்தையாகிய காசிபர் கந்தமாதன பர்வதத்தி லிருக்கிறார். நீ கொண்டு பசிக்கு இவ்வா வடக்கிழக்குச் சமுத்திரத்தின் மூலையி லொரு திட்டிருக்கின்றது. அதில மஹாபாதகர்களாகிய வேடர்க ளிருக்கிறார்கள். அவர்களைப்புசி. ஆனால் அவர்களில் ஒரு பிராமண னிருக்கிறான். அவனைப் புசியாதே யென்று கூறிப் பல ஆசிர்வாதஞ் செய்தாள். உடனே கலுழன் மகிழ்ந்து. வேடர்களோடு வேடனாயிருக்கிற பிராமணனை எப்படி யறிந்து கொள்ளுகிறதென்று கேட்க, அப்பா மகனே! அந்தப் பிராமணனை விழுங்குகிற போது தொண்டையில் அழற்சி உண்டாயிருக்கும். அதைக் கண்டு அவனை நீக்கென்றுகூற. கலுழன் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து, வேகமாய் ஆகாயத்தி லெழும்பி, அந்த வடகிழக்கு மூலையை நோக்கிப் பார்க்கும்போது, அவ்வேடர் கூடியிருக்கிற திட்டுத் தோன்றிற்று. உடனே அங்கு சென்று, அவர்களை யெல்லாம் ஓர் பழத்தை விழுங்குகிறது போல விழுங்கத் தலைப்பட்டான். இப்படி விழுங்கி வருகிற தருணத்தில் தொண்டையில் அழற்சியுண்டாயிருந்தது. அதுகண்டு பிராமணனென்று கருதி, அப்பிராமணனை வெளியில வரவேண்டினான். அப்பிராமணன் [illegible] வெளியில் வருவே னென்று கூற, கலுழன் அப்படியே அவன் மனைவியையும் அவனையும் [illegible], அவனைத் தவிர மற்றவரை யெல்லாம் புசித்த பின்பு தந்தையிருக்கிற கந்தமாதனத்திலே வந்து சேர்ந்தான்.

கருடபகவான்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது,

——கந்தமாதனச்சருக்கம்——

[illegible]சந்தனம் - [illegible]நாமம் - மந்தாரம் - பாரிசாதம் - கற்பகம் - என்னும் ஐந்து தருக்களை யொத்திருக்கின்ற சந்தனம் - அகில் - பாதிரி - மகிழம் - கோங்கு - [illegible] - குருக்கத்தி - வாழை - வாகை - செருந்தி - அசோகம் - குருகுமம் - அனிச்சை - கமுகம் - பலா - தேமா - புளிமா - கருவிளம் - கூவிளம் - அசோகம் - [illegible]சூதாரம் - தேக்கு - இலந்தை - [illegible] - [illegible] - வேம்பு - [illegible] - தேக்கு - விளா - [illegible] - நெல்லி - பாக்கு - பாலை - விராய் - புளி - [illegible] - பருத்தி - வெட்பாலை - வேங்கை - வெள்வேல் - [illegible] - இத்தி - இலவம் - [illegible] - [illegible] - [illegible] - தென்னை - பனை [illegible] [illegible] கஸ்தூரம் - வன்னி - குருந்தம் - ஆல் - அரசு - [illegible] முதலாகிய மரங்களையும், வனமல்லிகை - மலைமல்லிகை - கொடி மல்லிகை - முல்லை - இருவாட்சி - வெட்சி - அலரி - செவ்வந்தி - நந்தியாவர்த்தம் - குறிஞ்சி - [illegible] - [illegible] - [illegible] முதலாகிய செடிகளையும், வெண்டாமரை - செந்தாமரை - அல்லி - ஆம்பல் - குவளை - காந்தள் - நீலோற்பலம் - முதலியவைகள் நிறைந்த தடாகங்களையும், சிங்கம் - யாளி - புலி - யானை - குதிரை - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] கவரிமான புள்ளிமான [illegible] [illegible] [illegible] இறுமாந்து [illegible] [illegible] பூவை - செங்கால்நாரை - [illegible] [illegible] - கரடி - [illegible] பாம்பு [illegible] [illegible] ருகங்களையும், மயில் - அன்னம் [illegible] [illegible] அன்னம் [illegible] - [illegible] வலியன் [illegible] - [illegible] கோழி காடை [illegible] - [illegible] [illegible] - முதலாகிய பறவைகளையும், பரமன் சடாடவியில் நின்றிழியுங் கங்கை யொத்த அருவியையும் உடைத்தாகி, வேதாகமங்களை யுணர்ந்து நல்லொழுக்கத்தின்கண் நின்றோர்க்கெல்லாம் ஆதரவாகிநிற்றின்பத்

துக்குக் காரணம் ஸ்திரீகளுடைய கந்தமாதன மென்று சொல்லுவது போலப் பேரின்பத்துக்குக் காரணம் இந்தக் கந்தமாதனந் தானென்று யாவரும் சொல்ல உயர்ந்து பருத்து விளங்கியிருந்தது. வினதையின் புத்திரனாகிய கருடன் அந்தக் கந்தமாதனத்தின் சிகரத்தைப் பார்வையிட்டு, முனிவர்களையும் முனிவர்களிருக்கிற ஆசிரமங்களையும் கொண்டு பலவாறு புகழ்ந்து, பின்பு தன் தந்தையாகிய காசிப முனிவரிருக்கிற ஆசிரமத்தைக் கண்டு, மெய் - வாய் - கண் - மூக்கு - செவி - வழியாகிய - சத்தம் - பரிசம் - ரூபம் - ரசம் - கந்தமெனவும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, அறிவைப் பிரமத்தி னிடத்திற் செலுத்தித் தியான நிஷ்டை கொண்டிருக்கும் காசிபனைக் கண்டு, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்தான். உடனே காசிபர் [illegible] தேசங்களையும் [illegible] நோக்கி, [illegible] கருடனை வாரித் தழுவி, அப்பா மகனே! தாயாகிய வினதையிடத்தில [illegible] கருடன் [illegible] அடிமைத் தொழிலிருந்து [illegible] இடத்தில [illegible] பெறவும் - [illegible] வந்தேன், [illegible] நீ சிறந்து [illegible] அமுதத்தைக் கொண்டுவரக் கடவது. [illegible] அதனையும் [illegible] கடவேன்.

அசாதாரணமான [illegible] -நதி [illegible]. அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் [illegible]. ஒருநாள் [illegible] தனத்தை [illegible] பாகம் [illegible] வேண்டுமென்று [illegible] அதனாலே ஒருவர் [illegible] அந்த [illegible] பார்த்து, [illegible]! [illegible] நீ [illegible] யானையாய்ப் [illegible]. [illegible] பாகத்துக்கு [illegible]! [illegible] சாபத்தால் [illegible] ஆமையாகப் [illegible]. அப்படியே இருவரும் அவ்விதமாக [illegible] யுத்தஞ் செய்து [illegible] கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனாலே அநேக [illegible] பசியைத் தீர்த்துக் கொண்டு, ஆகையால் நீ அவ்விரண்டையும் புசியாயென்று கட்டளையிட, கருடன் மஹா பாக்கியமென்று அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு வணங்கி விடைபெற்று, ஆகாயத்தி லெழும்பிப் பறந்து, வடமேற்குச் சமுத்திர மூலையை நோக்கும்போது, யானையும் ஆமையும் தோற்றப்பட்டன. அவைகளைக் கருடன் கண்டு, உடனே அவைகளின்மேற் பாய்ந்து, அவ்விரண்டையும் தமது காலில் எடுத்துக் கொண்டு ஆகாயத்தி லெழும்பி; இவ்விரண்டையும் [illegible] புசிக்கவேண்டுமென்று [illegible] நாலுதிசையும் [illegible] பார்க்கும்போது, ஆறுயோசனை விஸ்தீரண முள்ள அநேக கிளைகளையுடைத்தாய் உயர்ந்து பெருத்திருக்கிற ஒரு ஆலமரத்தைக் கண்டு, அதனிடத்திற் சென்று, அந்த கிளையின் மேல் இரண்டு ஜந்துக்களையும் வைத்துத் தானுமிருந்தான். உடனே அக்கிளைகளும் பொறுக்காமல் முறிந்தது. கருடன் முறிந்து விழுகிற கிளையைப் பார்த்தான். அதில் அங்குஷ்டப் பிரமாணமுள்ள வாலகில்லியர் என்கிற முனிவர்கள் [illegible], இலை தொங்குவதாயிருந்து தவஞ்செய்வதைக் கண்டு திக்கிட்டு! அடடா!! மோசம் வந்தது. பெரும் பாவமென்று நாம் வந்தோம்; இதில் மஹா [illegible] தபசிகளிருக்கிறார்கள். இக்கிளை பூமியில் விழுந்தால், இவர்கள் தலைக்குப் பின்னம்வரும். அதனால் [illegible]. ஆதலால் இவர்கள் தலைக்கு பின்னம்வாராமல் இக்கிளையைக் காலில் பிடித்துக்கொண்டு, தமது தந்தையிடத்திற் சென்று வினவினால் நலமுண்டாகும்; இல்லாவிட்டால் பழுதுண்டாமென்று யோசித்து, அந்த இரண்டு ஜந்துக்களோடு அக்கிளையையும் எடுத்துக்கொண்டு, காசிபரிடத்தில் வந்து வணங்கி இதனைச் சொல்லுவான்.

ஓ ஐயனே! தாங்கள் இட்ட கட்டளைப்படி [illegible]. அந்த இரண்டு ஜந்துக்களையும் [illegible] போய் [illegible] கிளையில் [illegible] தங்கினேன். [illegible] கிளை முறிந்தது. அக்கிளையைப் பார்த்தேன். அதில் அங்குஷ்டப் பிரமாணமுள்ள முனிவர் [illegible]. இக்கிளையைப் பூமியில் விட்டால் அவர்கள் [illegible] இறந்துபோவார்கள் [illegible]. [illegible] இத்தேசத்தை [illegible] முறையிட, [illegible] அக்கிளையை [illegible] பார்த்து, [illegible] கண்டு தாம் செய்கிற [illegible] பூமியில் [illegible] மேலே [illegible] விழுந்தால் [illegible]. அப்பொழுது [illegible] யாரும் [illegible] அம்மரத்தின்மேல் [illegible] இந்த [illegible] சமீபமாக [illegible] வடக்கே [illegible] இமயம் [illegible]

ரன பேரில எங்களுக்குக் கோபமில்லை, எங்களை பூமியில் விடுவாயாகில் எங்கள் கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச் செல்கிறோமென, காசிபர் மகிழ்ந்து கலுழனைப்பார்த்து, அப்பா மகனே! மெதுவாய்க் கிளையைப் பூமியில் விட்டுவிடு என்றார், கலுழன் மகிழ்ச்சியடைந்து கிளையைப் பூமியில் விடுத்தான். உடனே வாலகில்லியர் பூமியிலிறங்கி, காசிபரையும் கலுழனையும் வாழ்த்திப் போயினார்கள். போயினபின்பு கலுழன் காசிபரை நோக்கி, இக்கிளையை எந்தவிடத்திற் சேர்க்கிறது. இந்த ஜந்துக்களை எந்தவிடத்தில் வைத்துப் புசிக்கிறதென்று வினவ, காசிபர் கலுழனைப்பார்த்து, ஓ புத்திர சிகாமணியே! இந்தக் கிளையை இமயமலைக்கு அருகிலிருக்கிற நரமேதபர்வதத்தில் வைத்துவிட்டு, நீ இமயமலையின்மேலிருந்து இச்சந்துக்களைப் புசித்து, தெய்வலோகத்திற்சென்று அமுதத்தை கொண்டுபோவென்று கட்டளையிட, கலுழன் அவ்வாறே அக்கிளையை நரமேதபர்வதத்தில் வைத்துவிட்டு, இமயமலையிலமர்ந்து அந்த இரண்டு ஜந்துக்களையும் புசித்துப் பசியாறினான்.

கந்தமாதனச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆறாவது.

அமுதங்கொணர்ந்த சருக்கம்.

கலுழன் அமுதத்தைக் கொள்ளைகொள்ள யத்தனித்து, தன்தாயையும் தந்தையையும் மனதிலே தியானித்து உயர எழும்பி, அமுதமிருக்கும் காட்டை நாடி வருகிறான். இப்படி வருகிறபோது, தனது செட்டைக் காற்றினாலே பூமியிலுள்ளவைகளெல்லாம் கிடுகிடுத்து, இவ்வாறாப்பட்ட கடூரமான காற்றை எப்போதும் அனுபவித்தில்லாததால், சற்றுநேரம் இருந்தவிடமாகில் நின்றவிடந் தெரியாமற் போகும்படி மேகமென்று இளைத்துத், தக்ஷணம் அண்டர் நாட்டிற் சென்றடைந்தன. மலைகளெல்லாம் வேரற்றன. வாயுபகவானும் திடுக்கிட்டுக், காற்றுவசத் தலைவனாகிய நானும், இக்காற்று ஏது? [illegible] என்னமோ வென மருண்டு ஒளித்தான். இப்படியாக கலுழன் மாறா உக்கிரத்துடனே வருகிற தருணத்தில். இந்திரனானவன் புசிப்பது [illegible] - [illegible] - முனிவர்கள் - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] [illegible] வருகிறபோது, அவன்கண்முன் [illegible] தோன்றின. அந்தத் [illegible] இந்திரன் நோக்கி, ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்! [illegible] இன்றையதினம் கண்டோம். இதனால் என்ன விளையுமோவென்று திகிலடைந்து, தனது குருவாகிய பிரகஸ்பதியினிடத்திற் சென்று வணங்கி வினவினான், தானமுடைய [illegible] பிரகஸ்பதியான வியாழபகவான் இந்திரனைப் பார்த்து இந்திரனை நோக்கி, ஓ தேவராஜனே! அந்த [illegible] காரணமென்னவெனில், காசிபருடைய விருதைக்குப் பிறந்த புத்திரனாகிய கலுழன். அவன் தன்தாயின் அடிமைத்தனத்தை நீக்க, உன்னிடத்திலிருக்கிற அமுதத்தைக் கொண்டுபோக வருகிறான். அதனால்தான் இத்துர்நிமித்தங்கள் தோன்றின என்று கூற, இந்திரன், ஓ ஆண்டவனே! ஒருபறவை என்னிடத்திலிருக்கிற அமுதத்தை எடுத்துப்போகுமா? நானென்ன அவ்வளவு பேதையா! எனக்குத்தெய்வப் படையில்லையா? இதென்ன ஆச்சரியமென்று கூற, வியாழபகவான் நகைத்து, ஓ தேவராஜனே! என்ன நீ மறந்துபோகிறாய். முன்னம் காசிபர் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்தபோது நானொருவேலையாகப் போயிருந்தாய். அக்கப் புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்துக்கு வாலகில்லியரென்னு முனிவர்கள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பார்த்து, ஆ! இவர்களென்ன [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சிரித்தாய். அதனை அந்த வாலகில்லியர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சபித்தார்கள். அதுமுதல் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மந்திரத்தைத் திருப்பிக் [illegible] [illegible] [illegible] புத்திரனானவன் கலுழன். அவன் [illegible] [illegible] [illegible] அதிக வல்லமையுள்ளவன். அந்த வாலகில்லியர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] போது. அவனைப் பராக்கிரமத்தைக் [illegible] [illegible] வாவன் வருகிறான். அவனை எப்படியும் அமுதத்தைக் கொண்டுபோவானென, அதற்கு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தெய்வப்படைகளுடன் [illegible] [illegible] அமுதத்தை எவ்வாறு எடுத்துப் போவான் பார்ப்போமென்று சொல்லி, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தனது சபையிற் போந்து, தன் சேனைகளை [illegible] [illegible] வரவழைத்து, கலுழன் அமுதத்தை எடுக்கவொட்டாமல், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கட்டளையிட்டு, தானும் போர்க்கோலங் கொண்டிருந்தான்.

கலுழன் யுகாந்தகாலங்களில் பிரசண்டமாருதம் வெளிப்பட்டாலெப்படியோ, அப்படியே சொற்ப

லோகமெல்லாந் தத்தளிக்கும்படித் தம்மாற பறந்தகா
ற்றைத் தனது சிறகினால் உண்டாக்கிப், பாபப்பவர்க
ளெல்லாம மனதை திடுக்கிட்டுக் கலங்கச் செய்கிறபடி
யைப்போல் அசைவற்றிருக்குந் தனது பராக்கிரமத்
தைக் காட்டி, மஹாவேகத்துடன் அமிர்தமிருக்கு
மிடத்தில் வந்தான். அந்த அமிர்தத்தைக் காவ
லாளிகளாயிருக்கிறவர்களை விட்டு, இந்திரனிட்ட
னைப்படி வந்திருக்கிற அஷ்டவசுக்களும் மற்றத்தேவ
கணங்களும் அருகே நின்று; தங்கள் தங்கள் கையி
லிருக்கிற - வேல் - வாள் - கதை - சூலம் - பிண்டி
பாலம் - சக்கரம் - தோமரம் - இருப்புலக்கை - பட்டி
பாலம் - பட்டஸம் - சுருள்கத்தி - இவை முதலிய
ஆயுதங்களைக் கருடன் மீதேவிட்டு எதிர்த்து அட்ட
காசஞ்செய்து நின்றார்கள். கருடன் கண்டு குதூகல
மாகொண்டு, தனது சிறகினாலே அப்படைகளையெல்
லாம் சிதற அடித்து, அலகினாலும் - சிறகின் காற்
றினாலும் - காலினாலும் - கால் நகத்தினாலும் - புடைத்
து, எதிர்த்த படையையும் [illegible]
து [illegible], தேவர்களையெல்லாந் திக்கா [illegible]
[illegible] மடியாகத் துரத்தினான்.
அதன்பின் தேவர்களையெல்லாம் ஒருவர் போனவ
ழி ஒருவர் போகாமல் ஓடினார்கள். அதுகண்டு அவ
[illegible] - [illegible] - [illegible] - வீரமன் [illegible]
[illegible] - [illegible] - [illegible] அ
[illegible] வந்திருந்து, தங்கள் [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] கருடன் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] கோபங்கொண்டு,
[illegible] இந்திராஸ்திர
[illegible] - [illegible] - அக்கினியாஸ்திர-
வாயுவாஸ்திரம் - மாயாஸ்திரம் - [illegible]
[illegible] - [illegible] - [illegible] - இ
[illegible] முதலான [illegible]
[illegible] விட்டார்கள். அவைகளெல்லாம்
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] கொண்டு. அவ்விடத்தை [illegible]
[illegible] தள்ளினான். அவ்விடத்தை [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] கருடனுக்கு அமிர்த கலசத்தில்
[illegible] அந்த அமிர்த கலசத்தின் [illegible]
[illegible] அக்கினிக் கொழுந்து.
அதைக் [illegible] ஆடா!! இதுவென்ன செய்கிற [illegible]
[illegible], உடனே ஆகாயத்தில் எழும்பி, வானத்தி
யின் [illegible] சமுத்திரத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டுவந்து அந்த
அக்கினியின் மேல் விட்டு, ஷணநேரத்தில் அவித்து அப்
பால் சென்றவிடத்தில், ஒரு சக்கரம் சுழன்றுகொண்டு
மேல்வந்தது. அதைக்கண்டு விரைவில் தன் உடலைச்

சுருக்கி, அச்சக்கரத்துக்கு நத் தப்பித்துக் கொண்டு,
அமிர்த கலசத்தை எடுக்கிறபோது, அந்த அமிர்தகல
சத்தைப் பின்னிக்கொண்டிருந்த இரண்டு நாகங்களும் சீறி
வந்தன. அந்நாகங்களை [illegible] தன்கா
ல் நகத்தால் அறுத்து உடலைப் பிளந்துவிட்டு, அமு
த கலசத்தை எடுத்துக்கொண்டு, மிகுந்த மகிழ்ச்சியு
டன் திரும்பினான். இந்தச் சேதியைத் தேவர்களால
இந்திரன் கேட்டு, அதிவேகமாய் வந்து, தனது கையி
லிருக்கிற வச்சிராயுதத்தை விட்டெறிந்தான். அந்த வச
்சிராயுதம் வந்து கருடன்மேல் விழுந்து, ஒரிறகைப்
பறித்துக்கொண்டு போயிற்று. அப்போது கருடன்
இந்திரனைப் பார்த்து, ஓ தேவராஜனே! [illegible]
[illegible] மல்ல. [illegible] ருடைய [illegible]
திரத்தான். ஆனாலும் நீ [illegible]. நீயே என்மேல் வச்
சிராயுதத்தை [illegible] அதைப் [illegible]?
அதற்காக ஒரிறகு கொடுத்தேன். இனிமேல் என்னைச்
செயிக்கலாமென்றும் நூலசையவேண்டாமென்று சொ
ல்லி, அமிர்தகலசத்தை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாகச்
சுந்திறந்தனன்.

இந்திரன் பார்த்து, இனிமேல் இக்கருடனை
வெல்லக்கூடாது. [illegible] அமிர்தத்தை
[illegible], முன்னம் இந்த அமிர்
தத்தை [illegible] [illegible]
[illegible] தான் [illegible] யுண்டாகுமென்று
[illegible], ஓ ஜெயிக்கும்! கோவிந்தா! வைகுந்தவாசா! அ
[illegible]! அன்பாகவேண்டியவென்று இந்தி
ரன் [illegible] தோத்திரஞ் செய்கிறபோது, [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible]. அமிர்தகலசத்தை எடுத்து [illegible]
கருடன் [illegible] - சக்கரம் - [illegible] - கதை - சே
தனை பாணியாய்த் தோன்றினார். கருடன் அவரைக்
கண்டு [illegible] [illegible], ஓ பரம
காமா! ஓ பரமதயாளா! ஓ பக்தவத்ஸலா! ஓ பன்னகசய
னா! ஓ கோவிந்தா! ஓ பரந்தாமா! [illegible] என்று துதி
[illegible] மகிழ்ந்து, ஓ கருடனே! அருளுடை
மை - அன்புடைமை - ஆயுதமுடைமை வலியுடைமை
முதல் [illegible] பெற்றவனாகவும் [illegible]
[illegible]. ஆதலால் உனக்கு [illegible] என்ன [illegible]
[illegible] [illegible], கருடன் மகிழ்ந்து, ஓ
[illegible]! [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible], திருமால் அவ்வாறு [illegible] இ
[illegible] [illegible]. ஓ கருடா!
நீ [illegible] வாகனமாயிருந்து [illegible] வேண்
டுமென்று கூற, கருடன் மகிழ்ந்து அப்படியே ஆகி
றேனென்று கூற, உடனே [illegible] வைகுந்தத்தி
ற்கு எழுந்தருளினார். அக்காலத்தில் இந்திரன் கரு
டனை நெருங்கி, ஓ பன்னகவைரி! நீயும் நானும் வேறல்

ன். நான் காசிபர் மனைவிகளில் அதிதி பெற்ற புத்திர
ன். நீயோ விநதை பெற்ற புத்திரன். ஒருவர்க்கொரு
வர் சகோதரர்களே தான். அந்த ஸர்ப்பங்களுக்கு ஆதார
மாயிருக்கிற அமிருதத்தைக் கொடுத்தால், உன்னால்
அமிருதம் கிடைத்ததென்று நினைத்துக்கொள்வோம்
இதைச் செய்யலாகாது என்று கூற, கருடன் இந்திரனைப்பார்த்
து, ஓ தேவராஜனே! என்னுடைய அன்னை உனக்கு அன்
னை யல்லவோ? அவள் ஒருவர்க்கு அடிமையாயிருக்கிறது
நலமோ? அப்படியான அவ்வடிமையை நீக்கக் கொண்டு
போகிறதை நீ வேண்டாமென்கிறாயென்றுகூற, இந்திர
ன் அதைக்கேட்டு, கருடனே! உன்னிஷ்டப்படி
நீ கொண்டுபோ. ஆனால் எனக்கொரு உபகாரஞ் செய்ய
வேண்டும். அப்படி நீ அமிருதத்தைக் கொண்டு
போய்க் கத்ருவையிடத்திற் சேர்த்து, எங்கள்
அடிமைத் தொழில் நீங்கிற்றோவென்று கேட்டுக்கொண்
டு உன் தாயுடனே வெளிப்படுங்கள். அப்போது ஆ
திசேஷன் முதலானவர்கள் அமிருதத்தைப் புசிக்கஅந்
தக் குடத்தைத் தொட்டுக் கொள்ளுவார்கள். அந்த
வேளையில் நீ ஆதிசேஷன் முதலானவர்களைப் பார்த்
து. இது தேவாமிருதமாயிருக்கிறது; ஸ்நானஞ்செய்து
சுசியாய்ப் புசியுங்களென்று கூறினால், அவர்கள் ஸ்நா
னஞ்செய்யப் போவார்கள். அப்போது நான் ஒருபா
யஞ்செய்து அமிருதத்தைக் கொண்டுபோகிறேனென;
கருடன் அதற்குச் சம்மதித்து, அவ்வாறு சொல்லுகி
றேன். நீ எனக்கொரு வரங்கொடுக்க வேண்டும். அதெ
ன்னவென்றால்—என்னை மதியாமல் எனக்கு அதிகவே
தனையிட்ட ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் எனக்கிரையா
க வரங்கொடுமென்று வினவ, இந்திரன் அந்தவரத்
தைக் கொடுத்து, ஒருவித மாயவேடங்கொண்டு அக்
கருடனுடனே சென்றான். கருடன் அமிருதகலசத்
தைக் கத்ருவையிடத்திற் சேர்த்து, அம்மா! இ
[illegible] அமிருதகலசங் கொண்டுவந்தேன். இதைப்பெற்று
[illegible] நாங்கள் அடிமைத் தொழிலினின்று நீங்கினோமென
[illegible] கத்ருவை ஒருவர்க்கும் அகப்படாத அ
மிருதத்தைப் பாத்திரத்தில் அதிக மகிழ்ச்சி
[illegible] கருடனே! இன்று முதல் நீயும்
[illegible] சுதந்திரர்களாயிருங்கள். இ
னி [illegible] இல்லையென்று கூற, கரு
டன் [illegible] தாயை அழைத்துக்கொண்
டு வெளிப்பட்டான். அப்போது ஆதிசேஷன் முத
லானவர்கள் அமிருதத்தைத் தொட்டு, [illegible]
[illegible] புசிக்கத் தொடங்கினார்கள். கரு
டன் அவர்களைப் பார்த்து, ஓ [illegible] புத்திரர்களே! இ
[illegible] தேவாமிருதமல்லவா?
இதை [illegible] சுசியாய்ப் புசியு
ங்களென்று [illegible] தாயும் தானும் வைகுண்டம்
போய்ச் சேர்ந்து, ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்திக்கு வாக
னமும் த்வஜமுமாயினன். இந்தக் கருடபகவான் ச
ரித்திரத்தைக் கேட்டவர்களுக்கு [illegible].

இங்கே ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் கருடன்
கூறியபடி சுசியாய்ப் புசிப்பது நலமென றெண்ணி,
ஸ்நானஞ்செய்வதற்கு யாவரும் சென்றார்கள். அந்த
வேளையில் இந்திரன் ஒருவித மாயவேடங்கொண்டு,
அந்த அமிருதகலசத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தனது
லோகத்திற்சென்று, அந்த அமிருதகலசத்துக்கு முன்
னிருந்த காவலைவிட அதிக காவலை வைத்து, மிகுந்த
மகிழ்ச்சியுடனிருந்தான். ஸ்நானஞ்செய்யப்போயிரு
ந்த ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் அதை முடித்து,
மகா சுசியுடனே அமிருதகலசம் வைத்திருந்த விடத்
தைக் குதூகலத்துடன் பார்த்தார்கள். அவ்விடத்தில் அமிருத
கலசத்தைக் காணாமல் திடுக்கிட்டுத், தாயாகிய கத்ரு
வை இடத்திற்சென்று, தாயே! அமிருதகலசமெங்
கேயென்று கேட்டார்கள். ஐயோ மக்களே! அங்கிருந்
ததே எங்கேபோயிற்றென்று அவளும் கையை நெறித்
துக்கொண்டு பார்த்தாள். அங்கு அமிருதகலசமில்
லாமையைக் கண்டு, ஆ! புத்திரர்களே! உங்களைப் போல
உலகத்தில் அபாக்கியவான்களில்லை. கைக்கு எட்டின
பொருள் வாய்க்கு எட்டாமற்போயிற்று. இனி அதற்கா
கத் துன்பப்படுவதில் ஒருபயனுமில்லை. மகாபலவா
னாகிய கருடன் அடிமையும் நீங்கிற்று. ([illegible]
[illegible] விட்டான்) என்
கிற பழமொழிக்கு இலக்காக நேர்ந்ததேயென
றுகூறி மனையிற்சென்றாள். ஆதிசேஷன் முதலானவ
ரும் ஏங்கி, ஐயோ! மகா பாக்கியசாலியாகிய கரு
டனால் கிடைத்த அமிருதம் நமக்குப் புசிக்கிறதற்குப்
பிராப்தியில்லையென்று வருந்தி, அமிருதக
லசத்தை வைத்திருந்த தர்ப்பை [illegible]ப்பார்
த்து, இந்தத் தருப்பையில் கொஞ்சம் அமிருதம் சிந்
தினதாயிருக்குமென்று நினைத்து, யாவரும் ஒன்று
கூடி, அத்தருப்பையை நாக்கினால் நக்கினார்கள்.
அப்படி நக்கின மாத்திரத்தில் அவர்கள் நாக்குகளெ
ல்லாம் இரண்டாய்ப் பிளந்தன. அதனாலே ஆ
திசேஷன் முதலானவர்கள் [illegible] இருந்தார்
கள். சிலநாள் சென்றபின், ஆதிசேஷன் தானொருவனு
மே இருந்து, கருடன் பெற்ற வரங்களையும் திருமாலு
க்கு வாகனமும் த்வஜமுமாயின திறத்தையும் நினைத்
து, இனி [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
அநேககாலந் தவத்திலிருந்தான். பிரமன் அந்த ஆதி
சேஷனுக்குப் பிரசன்னமாய், ஓ அனந்தனே! உன
க்கு வேண்டிய வரமென்ன கேள் தருகிறேனென்றான்.
ஆதிசேஷன் அநேகவிதமாகத் துதித்து, ஐயனே!
ஜநமேஜய மகாராஜன் செய்கிற ஸர்ப்பயாகத்தில்
[illegible] எனது [illegible] அன்னையின் சாப
த்தைநீக்க ஒருவழியும், கருடனால் ஆபத்துண்டாகாமலி
ருக்கவும், பஞ்சகோத்திரர்களின் சம்பந்தம் எனக்கில்

லாம லிருக்கவும் கிருபை புரியுமென்று வேண்ட, பிரமன்சொல்லுகிறன், ஓ ஆதிசேஷா! உன் சகோதரியின வயிற்றில் ஒரு புத்திரன் உதிக்கப் போகிறன். அவனால் சர்ப்பயாகத்தின் இம்சை நீங்கும். நீ பாதாள லோகத்திற் சென்று, அங்கிருக்கிற சர்ப்பங்களுக்கெல்லாந் தலைவனாகி, இந்தப் பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டிரு. கத்ருவின் பயமும் உனசகோதரர்களின் தொடர்ச்சியு மில்லாமலிருக்குமென்று கட்டளையிட்டுப், பிரமன் தனது லோகத்திற் சென்றான். பின்பு ஆதிசேஷன் பிரமனிட்ட கட்டளைப்படி பாதாள லோகத்திற் சென்று, இவ்வுலகத்தைத் தாங்கி, அங்கிருக்கும் பாம்புகளுக்கெல்லாம் தலைவனாகி இனிது வீற்றிருந்தான். இந்த விருத்தாந்தத்தைக் கத்ருவையின் புத்திரர்கள் கேள்விப் பட்டு, மகாந்த வருத்தத்தை யடைந்து, தாயிட்ட சாபத்தை நினைத்துத் துன்பப்படுகிறவர்களா யிருந்தார்கள். அதன்பின்பு நடந்த விருத்தாந்த மென்னவெனில்.

அமுதங்கொணர்ந்தசருக்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது.

சலற்காரமுனிச் சருக்கம்.

சலர்க்கார னென்று பெயருடைய ஒரு முனியுண்டு. அவன் இளமையிலே எல்லா வாசைகளையும் நீக்கி, இல்லறங் கெட்டதென்று விலக்கித், துறவறத்தையே அநுசரித்து, மனம் - புத்தி - சித்தம - காயம் - என்பன வற்றை ஒரு வழிப்படுத்தி, சுத்தத் தியான சொரூபியாய் விளங்கிப், பிரமசாரியத்தின ஒழுக்க நெறி பிசகாமல் தனக் கிஷ்டமான வனங்களில் சஞ்சரித்து வருகிற நாளில், ஒருநாள் ஒருவனத்திற் சென்றான். அவ்வனத்தில் உயர்ந்து பருத்துத் தழைத்திருக்கிற ஒரு ஆலமரந் தோன்றிற்று. இந்த சலர்க்காரமுனி அந்த மரத்தருகிற் சென்று, அந்த மரத்தைநோக்கினான். அதில் அறுகு வளர்ந்த இயமன கட்டளையின படி. இருபத் தொரு புருஷர் அம்மரத்திற் பொருந்தி, வௌவால் போல தலைகீழாய்த் தொங்கித் துன்பப் பட்டுக்கொண் டிருக்கிறதைக் கண்டு, அடடா!! இவர்கள் யாரோ மகா முனிவர்கள். மிகுந்த வருத்தமான தவஞ்செய்கிறார்கள். இப்படி தவஞ்செய்கிறது நாம எந்த நூலிலும் கண்டதில்லை. கலிகாலமில்லை யாதலால், இப்படியுந் தவஞ்செய்ய சாஸ்திரங்கள் கூறியிருக்கின்றனவோ? என்னமோ! எல்லாம் இவர்களைக் கண்டு வணங்கி வினவினால் தெரியுமென்று மதித்து, மரத்தடியிற்சென்று, அவர்களைப் பார்த்துவணங்கி, ஓ மகாத்மாக்களே! இவ்வளவுப்பட்ட வருத்தத்தோடு தவஞ்செய்கிற காரண மென்னவென்று வினவினான். இந்த வசனத்தை அந்த இருபத்தொருபுருஷரும் கேட்டு, ஓ மகாத்மாவே! நாங்கள் தலைகீழாகத் தொங்குகிறதே யொழிய தவஞ்செய்ய வில்லை. எங்கள் மரபில் சலர்க்காரனென்று ஒரு புத்திரன் பிறந்திருக்கிறன். அவன் இளமையிலேயே இல்லறத்தை வெறுத்துத் துறவறத்தை யநுசரித்து, பிரமசாரியா யிருக்கிறன். அதனாலே யமன் கோபங்கொண்டு, உங்கள் மரபு விளங்கவில்லை யாதலால் நீங்களெல்லாம் நரகவேதனைக் குள்ளாகுங்களென்று, இந்த மரத்தில் தலைகீழா யிருக்கக் கட்டளை யிட்டான். அக்கட்டளைப்படி நாங்கள் தொங்குகிறோ மென்றார்கள். சலர்க்காரன் இதைக்கேட்டு, நடுநடுங்கி, சரீரம் வெயர்த்து, மொழிகுளறிச, சாஷ்டாங்கமாக அவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, ஓ ஐயமீர்! சலர்க்கார னென்பவன் நானேதான். கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள். இல்லறம் நலைபயனைக் கொடுக்காதென்று கருதித் துறவறத்தை மேற்கொண்டேன். இனி உங்கள் நிமித்தம் கிரகஸ்தனாகிறேன். ஆனால் எனக்கு ஒருவரங் கொடுக்கவேண்டும். அஃதென்னெனில் - என்பெயர் கொண்ட ஸ்திரீயை விவாகஞ் செய்து கொள்ளுகிறேன். அப்படி சித்திக்கும்படி கிருபை செய்யுங்களென்று வேண்ட, அவர்கள் அவ்வாறு வரங்கொடுக்க, அவ்வரத்தைப் பெற்ற சலர்க்காரன் அவர்களை வணங்கி விடைபெற்றுக், கிரகஸ்தனாகக் கருதித், தன்பெயர் கொண்ட ஸ்திரீயை நாடி எங்குந் தேடி, இந்தக் கத்ருவைக்குச் சலற்காரை யெனனும் பெயரால் ஒருபெண் ணிருப்பதாய்க் கேள்விப்பட்டு, அவர்கள் இருக்கிற இடத்துக்கு வந்தான்.

கத்ருவையும் தனதுமூத்தபுத்திரர்களும், விலாவிப்பெருக் கெதிர்கொண்டுபோய் அழைத்துவந்து, பொற்பீடமளித்து அதிலிருக்கச் செய்து, வந்தனை வழிபாடு செய்தார்கள். அப்போது அக்கத்ருவை பெற்ற சலர்க்காரை யெனனும் பெண்ணும் வணங்கினாள். இந்த சலர்க்காரன் [illegible] பல [illegible], தயவோடு மூத்தகுமாரர்களை நோக்கி, ஓ நாககுமாரர்களே! இதோ நிற்கிற பெண் [illegible]! இவள் பெயரென்ன! இவளை யாருக்கு [illegible] செய்து கொடுக்கப் போகிறீர்கள் சொல்லுங்களென்று கேட்க, தமையன் ஓ ஐயனே! இந்தப்பெண் [illegible]. இவள்பெயர் சலர்க்காரை. இன்னும் விவாக மாகவில்லையென்று கூற, சலற்காரன் மகிழ்ந்து [illegible] யடைந்து, தன் விருத்தாந்தத்தை விளம்பி, இப்பெண்ணை எனக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுங்களென்று கேட்டான். தமைய னமுதலானவர்கள் இதைக்கேட்டு, இதென்ன ஆச்சரியம நமது தங்கைக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுப்பவன்

று இந்த மகாத்மா கேட்கிறார். மறுத்தோமாகில் அன்னையிட்ட சாபத்துக்கே அவலித்துக்கொண்டிருக்கிற நமக்கு என்னசாபம் நேரிடுமோவென்று பயந்து, ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்கிறபோது, அதிலொரு நாகம் தேனில் விழுந்த ஈயைப்போல மயங்குஞ் சகோதரர்களை நோக்கி, ஒருவசனஞ் சொல்லுகின்றது. ஓ சகோதரர்களே! நீங்களேன் மயங்குகிறீர்கள். சில நாளுக்குமுன் நான், நமக்குவந்த சாபத்தையும் கனுமுன் பெற்ற வரத்தையும் நினைத்து நித்திரைசெய்கிறபோது, ஜநமேஜய மகாராஜன் சர்ப்ப யாகஞ்செய்யவும், அந்த யாகத்தில் நாமெல்லாம் இறக்கவும், நமக்காகத் தேவர்களெல்லாம் பிரமனிடத்து முறையிடவும், அப்பிரமன் தேவர்களே நீங்களேன் வருத்தப்படுகிறீர்கள், தக்ஷகன் முதலானவர்களோடு ஒரு பெண்பிறந்திருக்கிறாள், அவளை ஒருமுனி விவாகஞ்செய்கிறார், அவர் கிருபையினாலே அவளிடத்தில் ஒரு புத்திரன் உதிக்கிறான், அதனாலே நாகங்களுக்கு நேரிடும் துன்பம் நீங்குமென்று சொல்லக் கனவுகண்டேன்; அக்கனவை நினைவென்று நினைத்திருந்தேன். இப்போது திருஷ்டாந்தமாயிற்று. இந்தமுனி கருத்தின்படி நமது தங்கையை விவாகஞ்செய்து கொடுக்கிறதே நமக்கெல்லாம் நலமென்றுகூற, தக்ஷகன் முதலானவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்து, அம்முனிவனை வணங்கி, ஓ ஐயனே! உமது நினைப்பின்படி எங்கள் சகோதரியாகிய சலர்க்காவை விவாகஞ்செய்துக் கொள்ளுமென்றுரைத்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அம்முனிவனுக்குச் சலர்க்காவை மணஞ்செய்வித்துக் களிப்படைந்தார்கள்.

சலர்க்காரமுனி தன்மனைவியாகிய சலர்க்காவை அழைத்துக்கொண்டு, ஓர்வனத்திற் சென்று, பன்னசாலை ஒன்று இயற்றி அதிலிருந்து, மனைவி பணிவிடைசெய்யத் தான் தவத்திலிருந்தான். இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு, ஒருநாள் சலர்க்காரமுனி தன்னு மனைவி செய்துவருகிற பணிவிடைக்கு மகிழ்ச்சியடைந்து, மனைவியை அழைத்து, ஓ பெண்ணே! மணம்புரிந்த காலமுதல் இதுவரைக்கும் நீ செய்துவந்த உபசாரங்களினால், உன்மீது எனக்கு மகிழ்வுண்டாயிற்று. இனி இருவருங்கூடிச் சுலாவி வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனாலொன்று சொல்லுகிறேன். அதென்னெனில்-நீ எனக்கொரு குற்றஞ்செய்வையாகில், அன்றையத்தினமே உனக்கும் எனக்குஞ் சம்பந்தமில்லை. இந்தச்சொல்லை உறுதியாய் நினைத்துக்கொள் என்றுகூறி, அன்றுமுதல் இரதியும் மதனும்போலக் கலந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு, ஒருநாள் அந்திவேளையில் இந்த சலர்க்காரமுனி நித்திரை செய்திருந்தான். அந்தவேளையில் சலர்க்கா ஓ! ஓ! சூரியன் அஸ்தமிக்கிறானே, முனிவர்களெல்லாம் சந்தியாநுஷ்டானஞ் செய்கிறார்களே, நமது கணவனார் நித்திரை செய்கிறாரே, இந்தவேளையில் நமதுகணவனை நாம் எழுப்பவேண்டுமென்று கருதி, கணவனிடத்து வந்து நின்று, இவனை எழுப்பினால் ஒருவேளை கோபங்கொள்ளுவார். எழுப்பாவிட்டாலும் குற்றங் கூறுவார். இதற்கென்ன செய்கிறதென்று நினைத்துத், தெய்வசெயலெப்படியோ அறியேனென்று சஞ்சலப்பட்டுக் கணவனது பாதத்தைப் பிடிப்பதுபோலப் பற்றினாள். உடனே சலர்க்காரமுனி நித்திரைவிட்டு எழுந்து கோபங்கொண்டு, ஓ பெண்ணே! நீ நித்திரைபங்கஞ்செய்ததினால், இனி உனக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லை யென்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து, தன்கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குப் போக யத்தனித்தான். அந்தவேளையில் சலர்க்கா கணவன் காலில் விழுந்து வணங்கி, ஓ ஐயா! சந்தியாநுஷ்டான காலமாயிற்றே. இன்னும் நித்திரை செய்கிறீர்களே என்று எழுப்பினேன். (வேண்டாப் பெண்டீர் கைபட்டாற் குற்றம் கால்பட்டாற் குற்றம்) என்று சொல்லும் பழமொழிபோல, [illegible]த வற்றைக் குற்றமாகப் பாவித்து என்னைத் துறந்து வெளிப்பட்டீர். எனக்கொருவழி காட்டுமையாவென்று மிகுந்த ஆவலுடையளாய் வேண்ட, ஓ பெண்ணே! நீ யேன் வருத்தப்படுகிறாய். உன்வயிற்றில் ஒரு புத்திரனிருக்கிறான். அவனாலே உனக்கும் உன் சகோதரர்களுக்கும் நலமுண்டாகும். ஆனதால் உன் தாயனிடம் போய்ச் சேரென்று கட்டளையிட்டு, சலர்க்காரன் தனக்கிஷ்டமான விடத்துக்குச்சென்று தவத்திலிருந்து விட்டான். பின்பு சலர்க்கா தாயகஞ்சென்று சேர்ந்து, தன் விருத்தாந்தத்தைத் தாய்க்கும் சகோதரர்களுக்குஞ் சொல்ல, அவர்கள் கணவருந்தமடைந்து, இனி என்ன செய்கிறது; வருத்தப்படாமல் சமயம்வருமென்று ஆதரித்து வந்தார்கள். சிலநாள் சென்றபின்பு சலர்க்கா பிரசவவேதனைப்பட்டு, பாலசந்திரன்போல் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். தக்ஷகன் முதலானவர்கள் அப்புத்திரனை மிகுந்த அன்புடனே வளர்த்து, அவனுக்கு அஸ்திகனென்று பெயரிட்டு அழைத்து வந்தார்கள். அப்புத்திரன் சால மேன்மையான சுரூபியாகிய சலர்க்காரமுனி வழியாய்த் தோன்றினவனாதலால் ஞானசொரூபியாகி, இந்திரியங்களாலும் அளவிடப்படாத தவசிரேஷ்டனாகி யிருந்தான்.

கேட்டீரோ ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! காரணங்கள் இப்படியிருக்க, நீர் ஏன் சர்ப்பயாகஞ் செய்ய ஆரம்பிக்கிறீர். வீணில் யாகத்தை நிறுத்துமென்று உதங்கமுனிகூற, அரசன் உதங்கமுனிவனை வணங்கி, ஓ ஐயனே! தாங்கள் இதுவரைக்குங் கூறிவந்தது சரிதான். ஆனால் அந்தத் தக்ஷகன் எனக்கொரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லையோ, நானெப்படி யாகத்தைச் செய்கிறதென்று ஆக்ஷேபித்தான். அதற்கு உதங்கமுனி, ஓ அரசனே! அந்தத்தக்ஷகன் எனக்குச் செய்த குற்றம் பெரிதல்ல. உமக்குச் செய்த குற்றந்தான் பெரிது. இதுவரைக்கும் அந்த விருத்தாந்தம் உமக்குத் தெரியாதா? ஆ! ஆ! இதென்ன

ஆச்சரியமெனுரைர். அரசன் ஐயனே! அத்தக்ஷகனெனக்கொரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லை. யான் அறியேன். அப்படியேதாகிலும் ஒரு குற்றம் அத்தக்ஷகன் செய்திருந்தால் விவரித்துச் சொல்லுமெனவினவ. ஓ அரசனே! அவன் உமக்குச் செய்த குற்றத்தைக் கூறுகின்றேன் கேளெனவு உதங்கமுனி சொல்லத் தொடங்கினர்.

சலற்காரமுனிச்சருக்கம் முற்றிற்று.

எட்டாவது.

பரிச்சித்து மகாராஜன் சருக்கம்

கேளும் ஜெநமேஜெய மஹாராஜனே! குருகுலதிலகமான உன்பிதா பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் இந்த அஸ்தினபுரவாசியாயிருந்து, ஐம்பத்தாறு தேசங்களையுந் தனதாணையில் நடாத்தி, நீதியுடன் அரசாளுகின்ற வருகிறநாளில், ஒருநாள் வேட்டையாட யத்தனித்து, மந்திரி முதலாகிய சேனைகளுடனே காட்டிற் சென்று, யாளி - சிங்கம் - புலி - கரடி - யானை - செந்நாய் - முதலாகிய மிருகங்களைக் கொன்று நாசப்படுத்தி வருகிறபோது, ஒருவேங்கையானது வேடர்கள் போட்ட வலையைத் தாண்டி ஓடிற்று. அதனைக்கண்டு வேடர்கள் ஓடிவந்து அரசனுக்குக் கூற, அரசன் கேட்டுக் கோபங்கொண்டு, ஆ! வலையையுங் கடந்ததா? எதோ அந்தப் புலியென வாயுகதியையொத்த குதிரையின் மேலேறிப், புலியைத் தேடிப் புறப்பட்டான். அப்புலி அதிவேகமாய்க் காடுமலை முதலியவற்றில் விழுந்து ஓடிற்று. அரசனும் விடாமற் பின்சென்று புலியைத் துரத்துகிறபோது, புலி ஒரு பெரிய மலையிலேறி, அருகிலிருந்த குகையில் மறைந்துவிட்டது. புலிமறையவே அரசன் தானுங் குதிரையினின்றும் இறங்கித் தேடியுங்காணாமல், பசி தாகமிகுந்தவனாய் அம்மலையை விட்டிறங்கி வருகிறான். அப்படி வருகிறபோது, பயிரவமுனி யென்பவர் அவ்வழியில் ஓரிடத்தில் விழித்த கண்ணுடனே தவஞ் செய்கிறார். அவரை அரசன் கண்டு வணங்கி, ஓ முனிவரே! இவ்வழியாய் ஒரு புலிபோயிற்றோ சொல்லுமென்று கேட்டான். அம்முனி மௌனத்திலிருக்கிறவராதலால், ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் மௌனமாயிருந்து விட்டார். அதனால் அரசனுக்குக் கோபம் பிறந்து, பக்கத்தில் இறந்துகிடக்கிற சர்ப்பத்தை வில்லினால் எடுத்து, அவர் கழுத்தில் போட்டுவிட்டுப், பின்பு அப்புலிபோயின சாலையிற் சென்று தேடியுங் காணாமல், மறுபடியுந் தன்சேனைகளோடு கலந்து, முன்போலவே அந்த அத்தினபுரத்தில் வந்து அரசு செலுத்தியிருந்தான். அங்கே தவஞ்செய்திருந்த பயிரவமுனிக்கருகில் மற்றொரு பெரியவர் தவஞ் செய்திருந்தார். அவர் உன் தந்தையாகிய பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் அம்முனிவர் கழுத்தில் இறந்த பாம்பைப் போட்டுச் சுற்றும்போது பார்த்திருந்து, உடனே அந்தப் பயிரவமுனிவர் புத்திரனாகிய சிருங்கிமுனி தவஞ்செய்கிற இடத்துக்குப் போய், நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல, அந்தச் சிருங்கிமுனி கோபங்கொண்டு, என் தந்தை கழுத்தில் இறந்த பாம்பைப் போட்ட அரசன் இன்றைக்கு ஏழாநாள் தக்ஷகனென்கிற பாம்பு கடித்து இறக்கக்கடவானென்று சபித்துத், தன் தந்தை இடத்துக்கு வந்து, கழுத்தில் சுற்றியிருக்கிற பாம்பை எடுத்தெறிந்து வணங்கினான். பயிரவமுனிவர் மௌனத்தைவிட்டுப் பிரிந்து, ஐம்பொறிகளின் வழியாய் ஐம்புலனைச் செலுத்தி நோக்கினர். எதிரே புத்திரன் இருப்பதைக்கண்டு, ஓ மகனே! நீ தவஞ்செய்திருக்கிறவனை இவ்விடத்துக்கு வந்ததாய் என்று வினவ, சிருங்கிமுனி ஓ ஐயா! யாரோ ஓரரசன் புலியைத் தேடிவந்து தங்களைக்கண்டு, இந்த வழியாய்ப் புலிபோயிற்றோவென்று வினவினதாகவும், அதற்குத் தங்கள் உத்தரவு கொடாதிருந்ததாகவும், அதனாலே அவ்வரசன் கோபங்கொண்டு இறந்துகிடக்கிற இறந்த சர்ப்பத்தைத் தங்கள் கழுத்தில் சுற்றிப் போய்விட்டதாகவும், இம்முனிவர் வந்துசொன்னார். உடனே கோபங்கொண்டு, இன்றைக்கு ஏழாநாள் தக்ஷகனென்கிற பாம்பு கடித்து அந்த அரசன் இறக்கக்கடவனென்று சபித்துவிட்டுத், தங்களிடத்துக்கு வந்து பார்த்தேன். இம்முனிவர் கூறியபடி கழுத்தில் பாம்பிருந்தது. அதை எடுத்தெறிந்து வணங்கினேனென்றார். பயிரவமுனிவர் மெய்ஞ்ஞான திருஷ்டியால் நோக்கி, வந்தவனின்னானென்றுணர்ந்து, பிறந்த வருத்தத்தை யடைந்து, புத்திரனைப் பார்த்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார்.

அப்பா மகனே! காமம் முதலியவற்றை வெறுக்கவும், உயிர்க்கொடுமை செய்யாதிருத்தலுமாகிய இவ்விரண்டும் தானே தவத்துக்கு உருவம். இதனையுணர்ந்திருந்தும், உலகத்திலுள்ள குருகுலதிலகமான அரசனுக்கு மாபெரிய சாபத்தைக் கொடுத்தாய். ஐயோ! அந்த பரீக்ஷித்து மகாராஜன் இருக்கிறதினால் எல்லாத் தருமதேவதை நாலு பாதத்தில் நடக்கின்றது. அவ்வரசன் இறந்துவிட்டால் இனி என்ன கதியாமோ? உலகமென்னாமோ? "மழையின்றி மன்னுயிர்க்கு இல்லை வாழ்வு, மன்னவரின்றி மறையின்றித் தவமும், அரசரில்லா வழியில்லை யறமும், இல்வாழ்வார் இல்வழியில்" என்றுசொல்லு மேலோர் வாக்கியத்தின்படி, உலகில் இருப்பவர்களுக்கு எல்லாநலமும் மழையினாலேயே உண்டாகவேண்டும். அம்மழை தவத்தினால் பெருகும். அத்தவம்

அரசனுல் நிலைபெறும். எல்லா நூல்களையும் கற்று, மநுசாஸ்திர விதிபிசகாமல் செங்கோல் செலுத்தி, நம் போலியர்க்கெல்லாம் யாதொரு குறைவும் வாராமலிருக்கப் பாதுகாத்துவரும் அரசன் ஏதோ கொஞ்சித்துப் பிசகிப் போனாலும், நாம்பிசகி விபரீத சாபமிடலாமாவென்று சொல்லி வருத்தப்பட, சிருங்கிமுனி தந்தையை வணங்கி, கோபத்தினால் முன்பின்யோசிக்காமல் கடினசாபமிட்டுவிட்டேன். இனி அச்சாபத்தை நீக்க மறுசாபம் கொடுப்போமென்றால், இன்னும் அவ்வளவு தவம் நான் அடையவில்லை. இதற்கென்ன செய்வேனென்று தந்தையோடு தானும் வருத்தப்பட, பயிரவமுனிவர் தம்மருகிலிருக்கிறவர்களில் சிலரை நோக்கி, ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் பரீக்ஷித்து மகாராஜனிடத்திற் சென்று அவனைக்கண்டு, சாபம்வந்த வரலாற்றைச் சாற்றி, ஏழுநாளைக்கு மாத்திரம் பாம்புவாராதிருக்கிற இடத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளச் சொல்லுங்களென்று சொல்லி அனுப்புவித்தார். அம்முனிவர்கள் அவ்வாறே உனது தந்தையைக்கண்டு, சாபம்வந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி, ஏழுநாளைக்கு மாத்திரம் பாம்பு வாராதிருக்கிற இடத்திலிருமென்று சொல்லிவிட்டுப் போயினார்கள். அவர்கள்போயின பின்பு, உனது தந்தை மந்திரி முதலாகிய புத்திமான்களிடத்தில் ஆலோசித்து, அவர்கள் கூறிய யுக்தியின்படி கடலில் ஒருபெரிய ஸ்தம்பத்தை நாட்டி, அந்த ஸ்தம்பத்தின்மேல் ஒருதிவ்ய மண்டபமியற்றி, அதில் உனது தந்தை அரவின் விஷத்தை அடக்கும்மருத்துவர் மந்திரவாதிகளோடு, இன்னுஞ் சில காவலாளிகள் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்க, ஆறுநாள் பரியந்தம் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் இனிது வீற்றிருந்தான்.

ஏழாநாள் தக்ஷகனென்பவன் சிருங்கிமுனி இட்ட சாபத்தை நிறைவேற்றக் கருதிப், பாதாளலோகத்தைக் கடந்து, பூலோகத்தில் வந்து, இங்கே உனது தந்தை இருக்கிற வசதியை அங்கங்கே சொல்லிக்கொள்ளுகிறதை ஒளிந்துங்காணாது, ஓராலமரத்தடியில் வந்துதங்கினது, மகாபராக்கிரமசாலியாயிருக்கிற அரசனை எவ்வாறு கொல்லுகிறது. இந்தக் காரியமான தேகத்தோடு சென்றுலோமாகில் ஒருவேளை நம்மைக் கொன்றுவிடுவான். அப்படியல்லவென்று அணுகிவிட்டுப் போவோமென்றால் சமுத்திரம் ஆயிரங் காவலாகப் பிரகாசியாபோமோ. இதற்கென்னசெய்வதென்று யோசித்திருக்கிற தருணத்தில், காசிபனென்று பெயருடைய ஒரு பிராமணன் அதிவேகமாய் வழி நடந்துவருவதைக் கண்டான். அப்பிராமணன் சேரவருகிறதற்கு முன்னமே தனது தேகத்தை மறைத்துத், தானும் ஒரு பிராமணன்போல் வேஷங்கொண்டு தக்ஷகனிருந்தான். பின்னர் அந்தப் பிராமணன் அருகே வந்தான். அந்தப் பிராமணனைத் தக்ஷகன் கண்டு, ஓ ஐயனே! அதிவேகமாய் வருகிற நீர் எவ்விடத்துக்குப் போகவேண்டும். நீர் நினைத்துவந்த காரியமென்ன சொல்லுமையாவென்று வினவ, காசிபன் - ஓ பிராமணா! சந்திரகுலதிலகனான பரீக்ஷித்து மகாராஜனை அரவு தீண்டச் சாபம் நேரிட்டிருக்கிறதாயும், அதற்கு மருத்துவர்களையும் மந்திரவாதிகளையும் அழைப்பிக்கிறதாயும் கேள்வி. அதற்காக அந்த அரசனிடத்திற் சென்று என் மந்திரவன்மையைக் காண்பித்து, என்னை யடிமையாகக் கொண்டிருக்கிற தரித்திரத்தை அதமாக்கக் கருதி, அச்சாபம் நிறைவேறுகிறது இன்றைக்குத்தானே ஆதலால், அரசன் சமூகம் காணவிரைவாகச் செல்லுகிறேனென, தக்ஷகன் - ஓ பிராமணா! அந்த அரசனைக் கொல்ல வருகிற சர்ப்பமென்ன எளிதா? சொர்க்க மத்திய பாதாளலோகங்களிலிருக்கிற சர்ப்பங்களுக்கெல்லாம் தலைமையான சர்ப்பம். அதுகடிக்கிறதே இல்லை. ஒருமுனியிட்ட சாபகட்டளைப்படி கடித்துக்கொல்ல வருகிறது. அதனின்விஷம் சந்திரசடாதராகிய பரமன் ஒருவன்தவிர, மற்றவர்களுக்கு அசாத்தியமாயிருக்கும். அதை நீ அடக்குகிறேனென்று நினைத்துவந்ததை யோசிக்கும்போது, தரித்திரக் கொடுமையென்று தோற்றுகிறதேயன்றி, மந்திரசக்தி இருக்கிறவனென்று தோற்றப்படவில்லையென்றான். அச்சொல்லைக் கேட்டமாத்திரத்தில் காசிபனுக்குக் கோபம்பிறந்து, ஓ பிராமணா! நீ என்னசொன்னீர்? அனந்தன் - தக்ஷகன் - முதலான பேரோடு எல்லாப்பாம்புகளும் ஒன்றாய்க்கூடி ஒருவனைத் தீண்டினாலும், க்ஷணப்பொழுதில் அவன் விஷத்தை நீக்கிச் சுகப்படுத்துவேனென்று உறுதியாய்க்கூற, தக்ஷகன் பார்த்துச் சிரித்து, ஓ பிராமணா! நான்தான் தக்ஷகன். இதோ இருக்கிற ஆலமரத்தை என் விஷாக்கினியாலே பஸ்மீகரப்படுத்துகிறேன். உன் மந்திரப் பலத்தினால் முன்போல மரந்தளிர்த்திருக்கும்படி செய்கிறாயாவென்றுகேட்க, பிராமணன் நல்லது அப்படியே என் மந்திர பலத்தைக் காண்பிக்கிறேனென, உடனே தக்ஷகன் தனது ரூபத்தைக்கொண்டு, அந்த ஆலமரத்தைக் கடித்து விஷத்தைக் கக்கினான். அந்த ஆலமரம் பஸ்மீகரமாயிற்று. பிராமணன் பஞ்சாக்ஷரத்தோடு கலந்த சஞ்சீவிமந்திரத்தை ஒருமுறை ஜபித்தான். அந்த ஆலமரம் முன்போல் தளிர்த்துத் தழைத்துநின்றது. தக்ஷகன் இதைப்பார்த்து, ஓ! ஓ! மோசம்வந்தது. இதென்ன விபரீதம். இந்தப் பிராமணன் அரசனிடத்துப் போய்ச்சேருவானாகில், நாம் கடித்தென்ன பலன். இந்தப் பிராமணனை அரசனிடத்துச் செல்லாதிருக்கச் செய்யவேண்டுமென்று மனதில் நினைத்து, ஓ மகாத்மாவே! இவ்வளவு வருத்தப்பட்டு வருகிறது தரித்திரநிவர்த்திக்குத்தானே! இருமையினாக்கிறது நாரணம் திரவியமாதலால் உமக்குவேண்டிய திரவியத்தைக் கொடுக்கிறேன், அரசனிடத்துச் செல்லாமல் மறுபடி திரும்பிச் செல்லுகிறீராவென்று தக்ஷகன் கேட்கக், காசிபன் எனக்குவேண்டிய பொருளைக் கொடுத்தால் போய்விடுகிறேனென்று சம்மதிக்க, தக்ஷகன், அந்தக் காசிபனுக்குத் திருப்தியடைய திரவியத்தைக்கொ

டுத்து அனுப்பிவிட்டான். அக்காசிபன் தன்னிடத்துக்குப் போய்ச் சுகப்பட்டான்.

கேட்டீரோ ஜெநமேஜெய மகாராஜனே! இந்தச்சேதி தக்ஷகனும் அநகாசிபனும் அறிந்ததேயன்றி வேறொருவரும் அறியார்களே? இஃதெப்படி வெளிப்பட்டதென்றால், அந்த ஆலமரத்தில் இரண்டு பிராமணப்பிள்ளைகள் இலைபறித்திருந்தார்கள். மரம் பஸ்மீகரமாகிறபோது தாங்களும் பஸ்மீகரமாகி, மரந்தளிர்த்தபோது தாங்களும் முன்போலாகி யிருந்து, காசிபனென்கிற பிராமணனும் தக்ஷகனும் சென்றபின்பு அம்மரத்தை விட்டுவந்து, நாடுநகரங்களிற் பிரசித்தப்படுத்தினார்கள். இப்படி தக்ஷகனென்பவன் தனது தேகத்தோடு சென்றால் சாபம் நிறைவேறாதென்று கருதிப், பிராமணனைப்போல் வேஷங்கொண்டு, தனது தேகத்தை ஒரு எலுமிச்சங்கனியாகக் கையிலேந்தி, கடலருகில் வந்து, அரசனிருக்கும் எச்சரிக்கையைக் கண்டு வியந்து, அந்த மண்டபத்துக்குச் சென்றான். அங்கிருக்கிற காவலாளிகள் யாரோ ஒருபிராமணனென்றெண்ணி மறிக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள். தக்ஷகன் காலதாமசஞ் செய்யாமல் விரைவிற்சென்று, உனது தந்தையைக் கண்டான். உடனே உன்தந்தை எழுந்து வந்தனை வழிபாடுசெய்து, ஒருபொற்பீடமளித்து இருக்க வேண்டிக்கொண்டான். அத்தக்ஷகனாகிய பிராமணன் அப்போதாயினும் மனம்பொருந்தாமல், தான் கொண்டுவந்த எலுமிச்சங்கனியைக் கொடுத்தான். அதனை உனதுதந்தைவாங்கி, அதின் வாசனை இருப்பதை நோக்கி ஆக்கிராணித்தான். உடனே இந்தத் தக்ஷகனாகிய பாவி பிராமணவேஷத்தை நீக்கிப், பூநாகத்தைப்போல உருவங்கொண்டு, உனதுதந்தை நாசியிற் கவ்வி மறைந்தான். தக்ஷணம் உன்தந்தையுடைய விஷந் தலைக்கேறி, ஒருநிமிஷத்தில் பஸ்பமாய்ச் சாய்ந்தான். இச்சேதி மந்திரி முதலாகிய யாவரும் அறிந்துவந்துபார்த்து, அதிக கூக்குரலிட்டுப் புலம்பி, அரசனுக்குச் செய்யுங் கிரியைகளை நடத்தி அடக்கஞ்செய்து, பின்பு நகரத்திற்குவந்து, உன்னைப் பட்டங்கட்டினார்கள். மகாபாதகனாகிய தக்ஷகன்செய்த குற்றந் தோன்றிற்றா? இவ்வகைப்பட்ட துராத்மாவையும் அவனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களையும் பஸ்மீகரப் படுத்தினால் குற்றமா? ஓ அரசனே! இனி தடையில்லாமல் சர்ப்பயாகஞ்செய்ய யத்தனிப்பாயென்று உதங்கமுனி கூற, ஜெநமேஜெய மகாராஜன் இந்த விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு, காலாக்கினி ருத்திரனைப்போற் சீறி, ஓ ஐயனே! மகாபாதகனாகிய தக்ஷகனையும், அவனோடு சம்பந்தப் பட்டவர்களையும், இன்றைய தினத்திலேயே பஸ்மீகரம் பண்ணுகிறேன். அந்தச் சர்ப்பயாகத்தின் விதியென்ன? அதற்கு என்ன வேண்டுமென்று சொல்லுமையாவென்று வேண்ட, உதங்கமுனி சொல்லுகிறார்.

பரிசித்து மகாராஜன்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது.

சர்ப்பயாகச் சருக்கம்

ஓ அரசனே! வேதாகமங்களில் வல்ல பிராமணர்களையும், தபோசிரேஷ்டராகிய முனிவர்களையும் வருவிக்கவேண்டும். விசாலமான இடத்தில் பெரிய யாகசாலையொன்று இயற்றி, அந்த யாகத்துக்குத் தகுந்த சமித்து ஓமத்திரவிய முதலானவையும் அமைப்பியென்று சொல்ல, அரசன் மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட, மந்திரிகள் ஐம்பத்தாறுதேச அரசர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் விண்ணப்பப் பத்திரிகை போக்கி, அவர்கள் கையிற் கொடுத்தனுப்பி, யாகசாலையை சாஸ்திரவிதிப்படி இயற்றி, அதற்கு வேண்டிய சாமான்களையும் சேகரித்து வைத்து, அரசனிடத்தில் வந்து வணங்கி, ஆண்டவனே! தங்கள் கட்டளைப்படி எல்லாவற்றையும் செய்தாயிற்று. அரசர்களும் முனிவர்களும் விண்ணப்பப் பத்திரிகை போயிருக்கிறதென்றார்கள். அரசன் முனிவர் வருகிறவழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அத்தருணத்தில் அரசனது தூதுவர்கள், நாடு-தேசம் காடு-மலை-முதலியவற்றிற் சென்று, விண்ணப்பப் பத்திரிகைகளை அவ்வவ்விடத்திலிருக்கிற அரசருக்கும் முனிவருக்கும் கொடுத்தார்கள். கொடுத்த தக்ஷணம் விண்ணப்பத்தின் கருத்தையுணர்ந்து, அரசர்களெல்லாம் வந்து ஜெநமேஜெயராஜனைக் கண்டு வணங்கி, அரசன் இட்ட கட்டளையின்படி அவரவர்களுக்குத் தகுந்த இடத்திலிருந்தார்கள். பின்பு அகஸ்தியமுனி - அத்திரிமுனி - ஆங்கீரசமுனி இரணியவருணமுனி - [illegible]முனி - கௌண்டமுனி [illegible]முனி [illegible]முனி [illegible]முனி-சுக[illegible]முனி [illegible]முனி-சனகமுனி [illegible]முனி-[illegible]முனி-[illegible]முனி - [illegible]முனி - பரத்துவாசமுனி - [illegible]முனி - [illegible]முனி பிருகுமுனி [illegible]முனி [illegible]முனி [illegible]முனி - [illegible]முனி - [illegible]முனி [illegible]முனி - [illegible]முனி [illegible]முனி முதலான முனிவர்களெல்லாரும் [illegible] யாகஞ்செய்யாநின்ற [illegible] வேண்டுமென்று [illegible] வந்தார்கள். அரசன் எதிர்கொண்டுபோய் [illegible] வணங்கி, பொற்பீட மளித்து இருக்கச் சொல்லி, [illegible] உபசாரஞ்செய்து [illegible] பயபக்தியுடனே நிற்கின்றான். முனிவர்கள் [illegible] மகிழ்ச்சியடைந்து, பல ஆசீர்வாதங்களை வழங்கி, ஓ மகாராஜ

ஜனே! இனி தாமசஞ்செய்யாமல் யாகத்தை நிறைவேற்றுமென்று சொல்ல, அரசன் வியாசர் - வசிஷ்டர் - கல்லகோட்டு முனி - இவர்களைக் குருவாகக் கொண்டு, தானும் தன்மனைவியும் ஸ்நானஞ்செய்து, யாகதீட்சை பெற்று, பீடத்திலிருந்து, வேதவேதியர்கள் மந்திரங்களை யுருவேற்ற யாகத்தை வளர்த்தான். மந்திரங்களை உச்சரிக்க உச்சரிக்க, சொர்க்க மத்திய பாதாள லோகங்களிலிருக்கின்ற சர்ப்பங்களெல்லாம் திரண்டுவந்து, யாகத்தில் விழுந்து மடிந்தன. கத்துருவையின் புத்திரர்களின் சந்ததிகளெல்லாம் வெந்து சாம்பராயினது மன்றி, அவள் புத்திரர்கள் அநந்தாந்திர உறுதியினால் உடல் முழுதுந் தளர்ந்து பதறி வருத்தத்துக் குள்ளாயினார்கள். அதில் ஆதிசேஷன் - தக்ஷகன் - அனந்தன் - வாசுகி - இவர்கள் தவிர, மற்றவர்களெல்லாம் யாகத்தில் வந்து விழுந்து மடிந்தார்கள். அரசன் வேதவியாசரை நோக்கித், தக்ஷகன் முதலானவர்கள் இன்னும் வரவில்லையாதலால், விரைவில் வரும்படி செய்யுங்களென்று விதித்தான். அவர்கள் மந்திர தேவதைகளை அதிகமாகத் துதித்தார்கள். அம்மந்திர தேவதைகள் உடனேயோடி, ஆதிசேஷன் முதலானவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டு இழுக்க ஆரம்பித்தது. அதனாலே அவர்கள் மனங் கலங்கி, நிலைதளர்ந்து, தேகந்தளர்ந்து, திகிலடைந்து, மாதா சாபத்தை நினைத்து வருந்தித் துன்பப்பட்டார்கள். இவர்களில் தக்ஷகன் இந்திரபதவியிற் சென்று இந்திரனை வணங்கி, முறையோ! முறையோ! வென்று கூவி, என்னை ஜநமேஜய மஹாராஜன் கொல்லாமலிருக்கக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று பணிய, இந்திரன் தக்ஷகன் முறையைக் கேட்டு, எப்போதும் உலகிலுள்ள அரசர்கள் அபயமென்று வந்து சரணடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். நாம் அவ்வரசர்களுக்கு மேலான அரசனாயிருந்தும், இந்தத் தக்ஷகன் நமக்குத் தோழனாயிருந்தும், இவனைக் காப்பாற்றாமற்போனால் நமது பெருமை என்னவென்று, தனக்குள் தானே மதித்து, ஓ தக்ஷகா! நீ அஞ்சாதே. என்னருகிலிரு. அந்த ஜநமேஜய மஹாராஜனால் உனக்குக் கெடுதி வராமல் காப்பாற்றுகிறேனென்று உறுதிகூற, தக்ஷகன் சிறந்து மகிழ்ந்து இந்திரனிடத்திலிருந்தான்.

இரண்டாயிரம் யோஜனை யுயரத்திருக்கிற மந்திரகிரியை இரண்டாயிரஞ் சுற்றுச் சுற்றி யெடுத்துவந்து தேவர்களுக்கு அமுதமளித்த ஆதிசேஷன் மந்திர தேவதைகளின் தொந்தரவுகளுக்குள்ளாகி, சகித்துக்கொண்டு, மிகுந்த துன்பமடைந்து, எந்த விதத்தில் தப்பிப்பிழைக்கப் போகிறேனென்று மனங்கலங்கி, தன்னைப்பெற்ற தாயாகிய கத்துருவையிடத்துக்கு வந்து வணங்கி, அம்மா! நீ முன்பின் யோசிக்காமல் சாபமிட்டையே, அந்தச் சாபம் நிறைவேறுகிற காலம் வந்து, என்னுடன் பிறந்தவர்களும் மடிந்தார்கள். இதோ இறக்க நானுஞ் செல்லுகிறேனென்று கோவென்று கதறித் துக்கித்தான். இதனைப்பார்த்து கத்துருவையும் - சலர்க்காளையும் - கையைநெரித்து, இனியென்ன செய்யப்போகின்றோம்: எல்லாரும் மடிந்தார்களேயென்று கூக்குரலிட்டுப் புலம்பினார்கள். ஆதிசேஷன் சலர்க்காளையைப் பார்த்து, ஓ அம்மா! நீயேன் வருத்தப்படுகிறாய். இந்தவேளையில் உன் புத்திரனாகிய அஸ்திகனை ஜநமேஜய மகாராஜனிடத்தில் அனுப்புவித்தால், அவனாலே மடிந்தவர்கள் போக மற்றவர்கள் பிழைப்பார்களாதலால், அவ்வளவு உபகாரஞ்செய் அம்மணியென்று சொல்ல, சலர்க்காளை களிப்படைந்து, தன் புத்திரனிடத்திற் சென்று, அப்பா மகனே! உன்மாமன்மாரெல்லாம் ஜநமேஜய மஹாராஜன் செய்கிற சர்ப்பயாகத்தில் மடிந்தார்கள். இன்னும் நாலைந்துபேர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களு மடிவதற்கு முன்னமே ஜநமேஜய மஹாராஜனிடத்திற்சென்று, அந்த யாகத்தை நிறுத்தும்படி கேட்டுக்கொள்ளென்றாள். அஸ்திகன் நல்லதென்று தாயை வணங்கித், தாயிடத்தில் உத்தரவுபெற்று, காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரியாய், அநேக முனிவர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர ஜநமேஜய மகாராஜன் யாகஞ்செய்கிற இடத்துக்கு வந்து, தன்வரவைக் காவல்காரர்களால் தெரிவித்து, அரசன் உத்தரவின்மேல் யாகமண்டபத்திற் சென்று, அங்கிருக்கும் முனிவர்களுக்கு வந்தனை செய்து நின்றான். உடனே அரசன் எழுந்து வணங்கிப், பொற்பீடமளித்து இருக்கச் சொல்லிச், சோடச உபசாரஞ்செய்து, பயபக்தியுடனே யெதிரில் நின்றான். அஸ்திகமுனி அரசனைப் பல ஆசீர்வழங்கி ஒருவசனங் கூறுகிறார்: ஓ அரசனே! இவ்வுலகத்தில் யாம் கேட்டறிந்த கொடைத் தொழிலுக்கும், புகழுக்கும், ஜய பராக்கிரமத்திற்கும், வாய்மைக்கும், அருளுக்கும், தருமத்துக்கும், யாகத்துக்கும், தானத்துக்கும், அரசுக்கும், செல்வத்திற்கும், அழகுக்கும், [illegible], நீ யொருவனேயன்றி [illegible] மேம்பட்டவரல்லர். மேலும்-ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியாகிய வியாசருடனே நீ கூடியிருக்கிறபோது, உனக்குக் குறையென்ன? நீ இந்த யாகத்தை [illegible] செய்ததும் அப்படியே செய்வாய். அவ்வளவு மேன்மையுடைய மஹா முனிவர்களையும் [illegible] பராக்கிரமத்தையும் பெற்றிருக்கிற நீ, [illegible] சர்ப்பங்களை [illegible] வதைத்தாய். இனி உனக்கு [illegible] மீதமிருக்கின்றார்கள். எங்கள் முன்னோர்களில் ஒருவனான விஜயன், அபிமன்னனைக் கொன்ற சயிந்தவனைக் கொல்லுகிறேனென்று உறுதிகூறி, மறுநாள் அந்திவேளையிற் கொன்றான். அதுபோல நீயும் செய்தாய். உன்னைப்போல பராக்கிரமசாலி இவ்வுலகத்திலில்லை. ஆதலால் - ஒரு காரியத்திற்காக உன்னிடத்தில் வந்தேனென்ன, அரசன் இத்துதியைக் கேட்டுத் தனக்குள்தானே வருந்

தமுற்று, இவர்யாரோ மஹாமுனிவர். யாதுகாரியத்தைப்பற்றி வந்தாரோவென்று நினைத்து, என்னிடத்து வந்தகாரியத்தைத் தெரிவித்தால் அக்காரியம் என்னுயிராயிருந்தபோதிலும் கொடுப்பேனென்று கூற, அத்திகமுனி - ஓ அரசனே! தற்காலத்தில் யாகம் [illegible] செய்திருக்கிற கோபத்தைநீக்கி, யாகத்தை நிறுத்தவேண்டும். அதுதான் நான் நாடிவந்த காரியமென்றார். அந்த யாகமண்டபத்திலிருக்கிற முனிவர்களும் அரசனை நோக்கி, ஓ அரசனே! இம்முனிவர் கருத்தின்படி யாகத்தை நிறுத்தும். இம்முனிவர் யாரென்றால், சரத்காரு முனிவருடைய புத்திரன். இவர் மகா தவசி. திரிமூர்த்திகளும் ஸ்துதிக்கின்ற மகத்துவத்தையுடையவர். இவர்வாக்குக்கு எதிர்வாக்கு இல்லையென்ன, அவ்வரசன் அத்திகமுனிவரை வணங்கி, ஓ ஐயனே! தங்கள் கருத்தின்படி யாகத்தை நிறுத்தினேனென்று சொல்லி, வேதவேதியர்களை நோக்கி யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்யுமென்று [illegible], அந்த வேளையில் இந்திரனருகிலிருந்த தட்சகனை மந்திரதேவதைகள் போய் இழுக்க, தட்சகனையும் அவனைக் காப்பாற்றுகிறேனென்று உறுதிகூறிய இந்திரனையும் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு, யாககுண்டத்துக்கு சமீபமாய் அந்தரத்தில் வந்தன. இங்கே அரசன் கட்டளைப்படி வேதவேதியர்கள் யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்யவே, மந்திரதேவதைகள் [illegible] வந்த இந்திரனையும் தட்சகனையும் விட்டுவிட்டன. உடனே இந்திரனும் தட்சகனும் இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு அரசன் யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்து, வேதவேதியர்களுக்கெல்லாம் திருப்தியடையச் சொர்ணமாரிபெய்து, கோதானம் - பூதானம் - கன்னிகாதானம் - முதலானவைகளைக் கொடுத்து, முனிவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை யுதவி, அவரவர்களை இருப்பிடத்துக்கு [illegible] வணங்கி விடைகொடுத்து, வந்த அரசர்களுக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாக வேண்டியவற்றை வரிசை வரிசையாகக் கொடுத்து நின்றான். அத்திகமுனிவர் அரசனைப் பார்த்து, ஓ அரசனே! எனக்கு நீ கொடுத்த வரத்தினால், நான் மகா சதுர்ப்புஜங்களையுடைய சக்கிரதரனாகிய பரமன் பூஜையால் பெற்றேன். [illegible] திருமால் சயனம் பெற்றான். இவ்வாறு நான் பெருமை பெற்றேன். வச்சிரப்படையையுடைய இந்திரன் உயிர்பெற்றான். தேவர்கள் அமுதம் கடைந்த மத்துக்குத் தாம்பு பெற்றார்கள். உலகிலுள்ளோர் ஆதரவுபெற்றார்கள். எனக்குநீ பெற்ற மகிமைக்கு அளவில்லை. இனி உனக்கொரு குறைவில்லையென்று வாழ்த்தி, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத் தன் தாயினிடத்தார் சென்று, நடந்த விருத்தாந்தத்தை நவின்று வணங்கி விடைபெற்று, அத்திகமுனிவர் தவநிலையைச் சேர்ந்தார்.

சர்ப்பயாகச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது.

ஜனமேஜயன் பிரமஹத்தியடைந்த சருக்கம்.

கேளுங்கள் சவுனகாதி முனிவர்களே! இப்பால் அரசன் அத்திகமுனிவரை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! எனது [illegible] முன்னோரான பாண்டவர்கள் என்னகாலக்ஷேபம் செய்திருந்தார்களென்று வினவ, அத்திகமுனி ஓ அரசனே! உனது முன்னோர் சரிதையை வியாசமுனிவராகிய ஸ்ரீமத் பகவானிடத்தில் கேட்டிருந்தாலன்றோ [illegible] மகிழ்ச்சியடைந்து, அவ்வுத்தம முனிவரை வணங்கி விடைகொடுத்தனுப்ப, பின்பு அரசன் [illegible] ஸ்தானத்தில் இன்புற்றிருந்து அரசாட்சி நடத்திப், பிரமசாரி - கிரகஸ்தன் - வானப்பிரஸ்தன் - சந்நியாசி - ஆதுலர் - தெய்வம் - பிதிர் - விருந்தினர் - சுற்றத்தார் - முதலானவர்களுக்கு, யாதொரு குறைவுமில்லாமலிருக்க அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி வேண்டியவற்றையுதவி, தன் உயிர்போல மன்னுயிர்களைக் காப்பாற்றி வருகிறநாளில், ஒருநாள் மந்திரி முதலானவர்கள் புடைசூழ சிங்காசனத்திலிருக்கிற தருணத்தில், பயிலவமுனி - வைசம்பாயனமுனி - ஜயமுனி - சுமந்துமுனி - நாரதமுனி - தேவலமுனி - சுகமுனி - முதலாகிய மாணாக்கர்களுடனே வேதவியாசர்வந்து, தமது வரவை [illegible] தெரிவித்தார். உடனே அரசன் எழுந்து, எதிர்கொண்டுபோய் வணங்கி அழைத்துவந்து, பொற்பீடமளித்து இருக்கச்சொல்லி, [illegible] பாதபூஜை செய்து வணங்கிநின்றான். வியாசர் அவனுடைய மனத்திருக்கும் ஆசையை [illegible] அரசன் ஆசனத்திலிருந்து, தவமேம்பாடுடைய வியாசமுனிவரை நோக்கி, ஐயனே! எங்கள் முன்னோர்களாகிய பாண்டவர்களும் துரியோதனாதி முதலாகியவர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் விரோதம் பாராட்டி [illegible] மடிந்து விட்டார்களே; அக்காலத்தில் தாங்கள் அருகிலிருந்தும் [illegible] அவர்கள் [illegible] (தெருச்சண்டை [illegible]) என்ற பழமொழிபோல வேடிக்கைபார்த்திருந்தீர்களோ? தாங்கள் [illegible] முனிவருமாகவும் இருக்க, அவர்களை இப்படி [illegible] தருமமாமோ? வியாசர் நகைத்து, ஓ அரசனே! நீ சிறுபிள்ளை. என்னசொன்ன போதிலும் எனக்கு மகிழ்வேயன்றி இகழ்வில்லை. நீ இப்போது உரைத்த சங்கதிக்கு அந்

தத் திரிமூர்த்திகள் வந்து தடுத்தபோதிலும், பாண்டவர்களும் சுயோதனர் முதலானவர்களும் கேளார்கள். ஏனென்றால் வினைப்பயன் யானாவிட்டது. அதை நீக்க ஒருவராலுங் கூடாது. காலகதி அப்படியிருந்தது. அதற்காக என்னை நீ தூஷிக்கொள்வது தகுதியல்லவென் றிசைக்க, அரசன் சிரித்து, ஓ ஸ்வாமீ! சுயோதனன் முதலானவர்கள் ஒருவர் வார்த்தையைக் கேளாதவர்களாயிருந்தபோதிலும், பாண்டவர்களென்ன சொற்புத்தி கேளாதவர்களா? நீங்கள் தடுத்தால் அவர்கள் மீறுவார்களா? இது ஒரு உத்தரவாமென்றேன். வியாசர் ஓ அரசனே! நீ வீண் வழக்கிடுகிறாய். உனக்கு அது கிரஹசாரப்பட ஒன்றுசொல்லுகிறேன், அதைமாத்திரம் தப்பித்துக் கொள்ளவேயாயில், அப் பாண்டவர்களுக்கு சுயோதனாதியரும் மடிந்த குற்றத்தை என்பேரில் வைக்கலாம். அதைத்தப்பித்துக் கொள்ளாவிட்டால், காலகதியென றுணர்ந்து கொள்ளுமென்று கூற, அரசன் மகிழ்ந்து, ஓ ஐயனே! அஃதென்னவென, வியாசர் ஓ அரசனே! இன்றைக்குப் பத்தாநாள் உனக்கொரு பிரமஹத்தி வருகிறது. அதைமாத்திரம் தப்பித்துக் கொள்ளும் பார்ப்போமென்று சொல்லி, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத், தமது ஆசிரமத்துக்கு மாணாக்கருடனெழுந்தருளினார். அரசன் சகலசாஸ்திர நிபுணராகிய வேதவேதியர்களையும் பண்டிதர்களையும் அழைப்பிக்கத், தனது மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட்டான். மந்திரிகள் அக்கட்டளைப்படி அந்தக்ஷணம் வேதவேதியர்களையும் சாஸ்திரிகளையும் அழைப்பித்து, அரசனுக்கு அறிவித்தார்கள். அரசன் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் வந்தனை வழிபாடுசெய்து, பொற்பீடமளித் திருக்கச் சொல்லி. அவர்களைப்பார்த்து, ஸ்வாமிகளே! இன்றைய பத்தாநாளில் எனக்கொரு பிரமஹத்தி வருகிறதாயிருக்கிறது. அது வாராமலிருக்க ஒரு உபாயஞ் சொல்லுங்களென்றுவினவ, வேத வேதியர்களும் சாஸ்திரிகளும் யோசித்து, ஓ அரசனே! ஓமங்களினாலும் யாகங்களினாலும் சகலபாவமும் நிவர்த்தி ஆதலால், அவற்றில் ஒன்றை இராப்பகல் ஒழிவில்லாமல் இந்தப் பத்துநாளுஞ் செய்தால், அந்தப்பிரமஹத்தி வந்தடையாதென்றருள, அரசன்கேட்டு மகிழ்வடைந்து, அப்படியே செய்வோமென்று, அதற்குவேண்டிய கருவிகளை வருவிக்க மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட்டான். மந்திரிகள் வேண்டிய சாமான்களை வருவித்து, ஒரு ஓமகுண்டமேற்படுத்தி அரசனுக்கறிவித்தார்கள். அரசன் அதற்குமேல் வள்ளுவனாற் [illegible] பத்துநாள் வரைக்கும் இராப்பகலும் ஒழிவில்லாமல் மந்திர பூசைசெய்து ஓமஞ்செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தவர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கிறது. இதற்குச் சம்மதித்தவர்கள் வருகிறது.) என்றுபறைசாற்றுவித்தான். இவ்வோசையைக் கேட்டவர்கள் யாவரும் பத்துநாள் கண்விழிக்கவேண்டுமாதலால், என்னவருத்தமான வேலையென்று சும்மா இருந்து விட்டார்கள். அத்தருணத்தில் பிறவித் தரித்திரனாகிய ஒரு கிழப்பிராமணன் இவ்வோசையைக் கேட்டு, நமது தரித்திரம் அகலுங் காலம் இதுதானென்று நிர்மானித்து, அரசனிடத்து வந்து ஆசீர்வாதஞ் செய்து, ஓ இராஜனே! நான் உமது கருத்தின்படி இரவும் பகலுமாகப் பத்துநாளும் இருந்து ஓமத்தை நிறைவேற்றுகிறேனென, அரசன் மகிழ்ந்து, அவ்வேதியனைக் குருவாகக்கொண்டு, தானும் தனமனைவியும் ஸ்நானஞ்செய்து ஓமமண்டபத்திற் சென்று, வேதியனை மந்திர பூசைசெய்ய ஒன்பது நாள் பரியந்தம் யாகஞ்செய்துவந்தான். பத்தாநாள் இராத்திரி ஓமஞ்செய்து நடக்கும் வேதியன் [illegible] ஒன்பதுநாள் பரியந்தம் கண்விழித்திருந்ததினாலும், முதிர்ந்த தளர்ச்சியுடையவனாய், [illegible] மந்திரத்தை [illegible] நித்திரை போயினன். அந்த நித்திரையில் தாம் வந்த பெருங்காட்டிற் சென்றதாகவும், அந்த விடத்தில் தன்னை ஒரு வியாக்கிரம் கொல்லயத்தனித்திருப்பதாகவுங் கனவுகண்டு கொண்டிருக்கையில், அரசன் இத்தனை மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டே வேதியன் நித்திரை [illegible] தனக்குப் பக்கத்திற் கிடந்த தருப்பையினால் அவ்வேதியனைத் தட்டினான். உடனே வேதியன் பயந்து அலறி விழித்து ஓமகுண்டத்தில் விழுந்தான். உடனே அந்த ஓமத்தீ வேதியனைப் பஸ்மீகரமாக்கிவிட்டது. ஆனதினால் வியாசர் இட்டகட்டளைப்படி தப்பாமல் பிரமஹத்தி வந்தடைந்தது. அரசன் பிரமைகொண்டவனாய், ஆ! ஆ! இத்தனை ஆச்சரியம்! நாம் தருப்பையால் வேதியனைத் தட்டவும், அவ்வேதியன் திடுக்கிட்டு ஓமத்தில் விழுந்திறக்கவும் நேரிட்டதே இது வினைப்பயனே: இதைத் தொலைப்பதற்கு ஒருவராலும் முடியாது. நமது குருவாகிய வியாசமாமுனி கூறியதே சரி. இனி நாமடைந்த பிரமஹத்தியை அன்னிய மஹா முனிவர்களால் அகற்றவேண்டுமெனக் கருதி, அவ்வேதியனைப் [illegible] துதித்தான். [illegible]

[illegible] அரசன் [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - அடைக்கலம் - மந்திரமென்ற [illegible] - [illegible] செய்து, ஓ ஐயனே! தங்கள் மகிமையைத் தெரியாமல் தங்களைத் தூஷித்தேன். என்பேரில் கோபித்

காமல் கிருபை கூர்ந்து, என்னைப் பற்றிய பிரமஹத்தி நீங்க ஒருவழி காட்டவேண்டுவது மன்றி, இந்தப் பிரமஹத்திவந்த விதத்தையும் கூறுமென்று வேண்ட, வியாசர் நகைத்து, ஓ அரசனே! ஓமஞ்செய்தவேதியன் நித்திரையில் தன்னைப் புலிஅடிக்க யத்தனித்து இருப்பதாகக் கனவுகண்டான். அந்தவேளையில் நீ தருப்பையால் தட்டவே, வேதியன் திடுக்கிட்டுப் பயந்திறந்தானென்றுகூறி, இதுவினைப்பயன். இதை ஒருவராலும் வெல்லப் போகாது. ஆதலால் - ஐந்தாம் வேதமாகிய ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தைக்கேள். அதனாலே இந்தப் பிரமஹத்தி நீங்குவதுமன்றி, உங்கள் முன்னோர்களின் சரித்திரமும் இன்னதென்று விளங்கும். இந்தப் பாரதம் நமது முதாதைகளுடைய சரித்திரந்தானே யென்று இலேசாக நினைக்காதே. இது மஹா மேலாகியமானது. நான்குவேதங்களோடு ஒப்புமைப் பட்டு, ஐந்தாம் வேதமென்று கூறப்பட்டது. இப்பாரதத்திலே வகுத்துள்ள பர்வங்கள் பதினெட்டினுள், ஆதிபர்வத்தை முற்றும் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் பாயசத்தினால் திருப்தி செய்வித்தால், அவர்களுக்குப் புத்திர சந்தானம் உண்டாகும். சபா பர்வத்தைப் பூரணமாகப் பக்தியோடு படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் பக்ஷண பானத்தால் திருப்தி பண்ணுவித்தால், அதிபாக்கிய முண்டாம். ஆரண்ய பர்வத்தை மனம் பூரிப்பேடு மொமற் படித்து முடித்துப் பிராமணர்களுக்கு வாழைக்கனி முதலிய கனிகளால் திருப்தி ஆக்குவித்தால், வெற்றியுண்டாம். விராடபர்வத்தை விசுவாசத்தோடு முற்றும் படித்து வேதவித்துக்களாகிய பிராமணர்களுக்குத் ததியோதனத்தால் திருப்தி செய்வித்தால், இஷ்ட பலங்கள் சித்திக்கும். உத்தியோக பர்வத்தை முழுதும் விசுவாசித்துப் படித்துப் பிராமணர்களுக்கு சந்தர்ப்பணஞ் செய்து நூதன வஸ்திர தானமுஞ் செய்தால், இஷ்ட காரிய சித்தியுண்டாம். பீஷ்மபர்வத்தை உள்ளன்போடு முடியப் படித்துப் பிராமணர்களுக்குக் கருப் பாநகாதிகளால் (அதாவது கருப்பங்கழிகளைத் தந்து) திருப்தி செய்வித்தால், ஆடையாபரணங்கள் குறைவின்றிப் பெருகும். துரோணபர்வத்தைப் பக்தியோடு படித்துப் பிராமணர்களுக்கு வேண்டுமட்டும் கொடுத்தால், தானிய சம்பத்து உண்டாகும். கர்ணபர்வத்தை அன்போடு முழுமையும் படித்துப் பிராமணர்களுக்கு சுவர்ணதானம் பண்ணினால், ஆயுள் விருத்தியுண்டாம். சல்லிய பர்வத்தை முற்றும்படித்துப் பிராமணர்களுக்கு ஷட்ருசான்னங்களால் திருப்தி செய்வித்தால், பசுவிர்த்தி யுண்டாம். சௌப்திக பர்வத்தைப் படித்து நிறைவேற்றிப் பிராமணர்களுக்குச் சந்தன புஷ்ப பலகாரங்களால் திருப்தி செய்வித்தால், திரவிய லாப முண்டாம். ஸ்திரீபர்வத்தை உள்ளன்போடு படித்து முடித்துப் பிராமணர்களுக்குத் திவ்யபோசனஞ் செய்வித்தால், நரக நிவாரணமாகும். சாந்திபர்வத்தை முழுதும்படித்து வைதிக பிராமணர்களுக்குத் திவ்விய போஜனஞ் செய்வித்துத் தட்சணை கொடுத்தால், வாகனலாப முண்டாம். அநுசாசனிக பர்வத்தைப் பக்தி பூர்வகமாகப் படித்து முடித்துப் பிராமணர்களுக்குக் கந்தபுஷ்ப சந்திர தானஞ் செய்தால், மகைசுவரிய முண்டாம். அசுவமேதபர்வத்தைச் சம்பூரணமாகப் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் போசன திருப்தி செய்தால், பெரும்பொருளுண்டாம். ஆசிரமவாச பர்வத்தைப் படித்து முடிந்தபின் பிராமணர்களுக்குச் சோடச தானஞ் செய்தால், இஷ்ட சித்தியுண்டாம். மௌசல பர்வத்தைப் படித்து முற்றுவித்துப் பிராமணர்களுக்குப் போசன திருப்தி செய்தால், பாப நிவர்த்தியுண்டாம். மகா பிரஸ்தானிக பர்வத்தைப் பிரீதியாக முழுமையும் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் பட்டுக்குடை தானஞ் செய்தால், பெருஞ் செல்வமுண்டாம். சுவர்க்காரோகண பர்வத்தைப் பக்தி பூர்வமாகப் படித்து முடித்தபின் பிராமணர்களுக்குச் சந்தன புஷ்ப தாம்பூல போசன வஸ்திர தட்சணைகளால் திருப்தி பண்ணினால் அஷ்டைசுவரியமு முண்டாம். ஆகையால் - இதின் மகத்துவம் உனக்குத் தோன்றவேண்டுமானால், ஒருகரிய வஸ்திரத்தைக் கொண்டுவந்து பேழையி லடக்கிவைத்து இந்தப்பாரதக்கதையைக் கேட்பாயாகில், கதைநிறைவேற நிறைவேற அந்தக் கரியவஸ்திரம் வெள்ளை வஸ்திரமாகிவரும். கரியவஸ்திரமே வெள்ளை வஸ்திரமானால், அக்கதையைக் கேட்பவர்கள் அடையும் பயனுக்கு அளவுண்டோவென்று சொல்ல, அரசன் - ஓ ஐயனே! தேவரீர் கருத்தின்படி அந்த ஸ்ரீமஹாபாரதத்தைக் கேட்டிடுவேனென்றான். வியாசர் தாமருகிலிருக்கிற வைசம்பாயனரை நோக்கி, ஓ முனிசிரேஷ்டரே! ஸ்ரீமகா பாரதத்தை இந்த அரசனுக்கு விளங்க உரையென்று கட்டளையிட்டு, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத் தமது ஆசிரமத்திற் சென்றார். பின்பு வைசம்பாயனர் அரசன் செய்த வந்தனை முதலியவற்றை பெற்றுப் பல ஆசிகள் வழங்கி, ஓ அரசனே! நீயும் உன்மனைவியும் ஸ்நானஞ்செய்து சுசியாய் வருவீர்களென்று விதித்தார். அரசன் அவ்வாறு தானும் தன்மனைவியும் ஸ்நானஞ்செய்து சாவதானத்துடனேயும் வந்து வைசம்பாயனரை வணங்கி, அவர் உத்தரவின்படி நல்ல ஆசனத்திலிருந்து, ஓ ஸ்வாமி! இனி ஸ்ரீமஹா பாரதக் கதையை அடியேனுக்கு விளங்க உரைக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, வைசம்பாயனர் அப்பாரதக்கதா பிரசங்கத்தைக் குறித்துச் சங்கற்பாதி சாஸ்திரியமான பூசனைகளை யெல்லாம் கிரமப்படி நடாத்தி, தமது ஆசாரிய மூர்த்தியை அகத்திலே மறந்திடாமல் ஆராதித்து, தமதருகில் ஆசாலியஸ்தராய் நிறைந்த இருவரையும் ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து, அவர்களுக்கு கேட்போர்களாக அரசனுக்குப் பதிநிய தென்ன அவர்களால் நடாபித்து வாதஞ்செய்து, ஓ அரசனே! இந்த போசன காவியத்தை யாவராயினும் சித்ததமோடும் பக்தியோடும் சகலபுவ

ஞதார ஸ்வரூபியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைப்பூசித்துவந்தனைவழிபாடுசெய்து திரிகரணங்களாலும்ஒருமிக்கவிருந்து கேட்பாராயின், அவர்களுக்குச்-சனனம்-மரணம்-இடர்-வறுமை-வியாதி-துக்கம்-சோகம்-மோகம்-பாவம் - அரிட்டம் - பகை - பயம் - இடையூறு - முதலிய துன்பங்களில் ஒன்றேனும் நெருங்காது. அன்றியும் - சூரியகிரகணமும் சந்திர கிரகணமு மாகின்றகாலத்தில் உருத்திர பூமியிற்சென்று, ஆயிரபாரம் பொன்னைக் கிரமப்படி சற்பாத்திரமறிந்து தானஞ்செய்த பயனும், போர் முகத்தினின்றுஞ் சயம்பெற்று வெற்றிமாலை சூடிவந்தவர்கள் பெறத்தக்க பயனு மடைவார்கள். வெள்ளி முன்னிலையில யானைமுதலிய சகலபொருள்களையுந் தக்ஷிணையோடு தானங் கொடுத்தவர்கள அடையும்பயன், இக்காவியத்தை ஒருதரம் வாசிக்கின்றவர்கள் அடையும் பயனுக்குச சரியாகாது. மேலும் - இக்காவியத்தைத் தன்கரத்தாலெழுதினவனும், ஒருவனுக்குத் திரவியங் தந்து எழுதுவித்தவனும், கோடி கன்னிகா தானங்களையுங் கோடி கோதானங்களையும் நல்ல நியமத்தோடு செய்தவன் அடையும் பயன்யாதோ, அதனைத் தடையின்றி யடைவன். இக்காவியத்தை யெழுதி வைத்திருக்கின்ற வீட்டில், அஷ்ட ஐசுவரியமும்வந்து குடிகொள்ளும். அன்றியும் - பூதங்கள் - பிரேதங்கள் - பேய்கள் - பாலக்கிரகங்கள் - முதலானவை நெருங்கா வண்ணம், ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சதாகாலமுங் குடியாயிருந்து, அவ்வீட்டி லுள்ளோர்கட் கெல்லாம் எத்துன்பமும் அணுகவொட்டாமற் பாதுகாத்து வருவார். இக்காவியத்தை அனுதினம் பாராயணஞ் செய்கிற புண்ணிய சீலர்கள, பிரமனாதி தேவர்களாலும் அகத்தியராதி முனிவர்களாலுந் தொழற் குரியவர்கள். அவர்கட்கே, அணிமா - மகிமா - கரிமா - இலகிமா - பிராப்தி - பிராகாமியம் - ஈசத்துவம் - வசித்துவம் - என்கிற அட்டமா சித்திகளுங் கைகூடும். அவர்கட்கே, கற்பக விருட்சம் - காமதேனு - சங்கநிதி - பதுமநிதி - சிந்தாமணி - முதலானவைகள் எதிரின் றேவல்புரியும். அவர்களே - அக்கர விலக்கணம் - இலிகிதம் - கணிதம் - வேதம் - புராணம் - வியாகரணம் - நீதிசாத்திரம் - சோதிட சாத்திரம் - தருமசாத்திரம் - யோக சாத்திரம் - மந்திரசாத்திரம் - சகுனசாத்திரம் - சிற்பசாத்திரம் - வைத்திய சாத்திரம - உருவசாத்திரம்- இதிகாசம் - காவியம் - அலங்காரம் - மதுரபாடனம்- நாடகம் - நிருத்தம் - சத்தப்பிரமம வீணை-வேணு- மிருதங்கம் - தாளம் - அத்திரப் பரீக்ஷை - கனகபரீக்ஷை - இரதப் பரீக்ஷை - கஜபரீக்ஷை - அசுவபரீக்ஷை- இரத்தினபரீக்ஷை - பூமிபரீக்ஷை - சங்கிராம விலக்கணம் - மல்லயுத்தம் - ஆகருடணம் - உச்சாடனம்- வித்துவேடணம் - மதனசாஸ்திரம் - மோகனம் - வசீகரணம் - இரசவாதம் - காந்தருவவாதம் - பைபீலவாதம் - கவுத்துகவாதம் - தாதுவாதம் - காருடம் - நட்டம் - முட்டி - ஆகாயப் பிரவேசம் - ஆகாயகமனம்- பரகாயப் பிரவேசம் - அதிரிசியம் - இந்திரசாலம் - மகேந்திரசாலம் - அக்கினித்தம்பம் - சலத்தம்பம்- வாயுத்தம்பம் - திட்டித்தம்பம் - வாக்குத்தம்பம்- சுக்கிலத் தம்பம் - கனனத் தம்பம் - கட்கத் தம்பம்- அவத்தைப் பிரயோகம் - என்கிற அறுபத்து நான்கு கலைஞானங்களிலும் வல்லவராவார்கள். அன்றியும்- இக்காவியத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சந்நிதியின் முன்னிருந்து அன்புடன் கேட்பார்களாயின், அவர்கள கொலை - களவு - கள் - குருநிந்தை - பொய் - ஆகிய பஞ்சமா பாதகங்களும், ஸ்திரீஹத்தி - கோஹத்தி - சிசுஹத்தி - முதலாகிய அளவற்ற தீவினைகளும் நீங்கப்பெற்று, அழகு - குணம் - ஆயுள் - குலம் - சம்பத்து வித்தை - விவேகம் - தனம் - என்கின்ற அஷ்டபாக்கியங்களையும் அடைந்து, கிடைத்தற்கரிய இந்திரபதவியையும் பெற்றுவாழ்வார்கள். மேலும் இக்காவியத்தை இம்மையிற் சூத்திரர் கேட்டால், மறுமையில் வைசியராவார்கள். வைசியர் கேட்டால், க்ஷத்திரிய ராவார்கள். க்ஷத்திரியர் கேட்டால, பிராமண ராவார்கள். பிராமணர்கேட்டால், தேவராவார்கள். தேவர்கேட்டால, ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய சாரூபத்தை யடைவார்கள். ஆசாரவீனர்களாயினும் இக்காவியத்தை ஆவலோடுங் கேட்பார்களாயின, பின்னர் தமக்கொருவர் நிகரில்லாத ஆசார பூசிதராவார்கள். இக்காவியத்தைக் கன்னிகை கேட்டால், நல்லகணவனைச்சேருவள். மலடி கேட்டால், அழகிய மக்களைப்பெறுவள். தரித்திரன கேட்டால், மிக்கபாக்கிய முடையவனாவன். வித்தையில்லாதவன கேட்டால், சிறந்த வித்துவானவன். அன்றியும் - அவனவன் எந்தெந்தப் பொருள்களை யடைய விச்சைகொண்டு நினைக்கின்றானோ, அவனவன் அந்தந்தப் பொருளை யடைந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய திருவருளைப் பெற்று வாழ்ந்திருப்பான். இக்காவியத்தின் கேள்விமகத்துவத்தாற், குறள் - கூன - ஊமை - செவிடு - குருடு - முடம்- உறுப்புப் பக்கம் - உறுப்பில் பிண்டம் - ஆகிய எவ்வகையுடற் குறைகளு நீங்கும். பதினெண் புராணங்களை முழுவதுங் கேட்ட பயனும், சகல தீர்த்தங்களிலுஞ் சென்றாடிய பயனும், இவ்வொரு பாரதக்கதையைக்கேட்பதில் ஒன்றுமாகாது. ஆதலாலெனது குருசுவாமிகள் இட்டருளிய கட்டளையின்படி அந்த மகாசிலாக்கியமுள்ள பாரதக்கதையைச் சாங்கோபாங்கமாகக் கூறுகிறேன்; நீங்க ளிருவரும் ஒருமனதாயிருந்து கேளுங்களென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஜெனமேஜெயனைப்பிரமஹத்தியடைந்த சருக்கத்தோடு,

ஸ்ரீமகாபாரதவரலாறு முற்றிற்று.

ஸ்ரீராதா ருக்மணி ஸமேத ஸ்ரீகிருஷ்ண பரப்பிரம்மணே நம:

ஸ்ரீமஹாபாரதம்

முதலாவது,

ஆதிபர்வம்.

கண்ணன் துதி.

ஆரணனை யாரணத்துட் பொருளையண்ட மளந்தானை யளக்கரியவாடலானைக
காரணனைக் காரணங்களுங் கடந்தோன் றன்னைக் கண்பணியையக் கண்மணிக்கு ளொளியாய் நின்ற
பூரணனைப் பூரணப்பொற் கலசக் கொங்கைப் பூமாது நாயகனைப் பொருவிற் செங்கை
வாரணனை வாரணமுன் வந்து தோன்று மாதவனைக் காதலுடன் வணங்கி வாழ்வாம்.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்.

[ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! சந்திரகுல சிகாமணியாகிய ஜெனமேஜய மஹாராஜனை வைசம்பாயனர் பார்த்து, ஓ அரசனே! இந்த ஸ்ரீமஹாபாரதம் ஆதிபஞ்சகம் - உயுத்தபஞ்சகம் - சாந்திதிரயம் - அந்தியபஞ்சகம் - என நான்கு வகுப்புகளாய், இந்த நான்கும் ஆதிபர்வம் - சபாபர்வம் - ஆரணியபர்வம் - விராடபர்வம் - உத்தியோகபர்வம் - வீஷ்மபர்வம் - துரோணபர்வம் கர்ணபர்வம் - சல்லியபர்வம் - சவுத்திகபர்வம் - ஸ்ரீபர்வம் - சாந்திபர்வம் - அநுசாசநிகபர்வம் - அஸ்வமேதபர்வம் - ஆச்ரமவாசபர்வம் - மௌசலபர்வம்-மஹாபிரஸ்தானிகபர்வம் - சொர்க்காரோகணபர்வம் - ஆகிய பதினெட்டு பர்வமாக இருக்கும். இருதிறத்தார் சேனைகளும், ௰அ - அக்குரோணி. ஒரு அக்குரோணிக்குத் தொகை யென்னெனில், தேர்-க, யானை-க, குதிரை-ங, காலாள்-ரு, இது ஒரு பத்தி. இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-ங, யானை-ங, குதிரை-கூ, காலாள்-௰ரு, இது சேனாமுகம். இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-கூ யானை-கூ, குதிரை-உ௰எ, காலாள்-ச௰ரு, இது குல்மம். இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-உ௰எ, யானை-உ௰எ, குதிரை-அ௰க, காலாள்-௱ங௰ரு, இதுகணகம். இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-அ௰க, யானை-அ௰க, குதிரை-உ௱ச௰ங, காலாள்-ச௱ரு, இதுவாகினி. இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-உ௱ச௰ங, யானை-உ௱ச௰ங, குதிரை-எ௱உ௰கூ, காலாள்-௲உ௱௰ரு, இது பிருதனை. இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-எ௱உ௰கூ, யானை-எ௱உ௰கூ, குதிரை-உ௲௱அ௰எ, காலாள்-ங௲சா௱ச௰ரு, இது சமுத்திரம். இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-உ௲௱அ௰எ, யானை-உ௲௱அ௰எ, குதிரை-சா௲ரு௱சா௰க, காலாள்-௰௲கூ௱ங௰ரு, இது சமாக்கியம். இப்படி பத்துகொண்டது, தேர்-உ௰க௲அ௱எ௰, யானை-உ௰க௲அ௱எ௰, குதிரை-சா௰ரு௲சா௱௰, காலாள்-௱௲கூ௲ங௱ரு௰, இது அக்குரோணித்தொகை. பாண்டவர் இப்படி எழு அக்குரோணியும், சுயோதனன் முதலானவர் பதினொரு-அக்குரோணியுமுடைத்தாகி, இருதிறத்தாரும் போர்செய்தது பதினெட்டுநாள். இந்தப்பதினெட்டு நாளில் சேனாதிபதியாயிருந்தவர்களாரெனில், பத்துநாள் வரைக்கும் காங்கேயன். ஐந்துநாள் வரைக்கும் துரோணாசாரி. இரண்டு நாள் வரைக்கும் கர்னன். மற்ற ஒருநாள் உதயாதி பதினைந்து நாழிகைவரைக்கும் சல்லியன். மற்றப் பதினைந்து நாழிகை வரைக்கும் சுயோதனன். முடிவில் பாண்டவர்கள் வெற்றிபெற்று, உலகமுழுவதையுங் கைக்கொண்டு அரசுசெலுத்திப், பரமபதம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இதுகாலகதி. இந்தக் காலகதியை யாவருமுணரும்படியாக அந்த ஸ்ரீமஹா பாரதத்தை இலக்ஷத்திருபத்தை யாயிரம் கிரந்தமாகச்செய்து வெளிப்படுத்தினவர் எனதுகுருவாகிய வேதவியாசர் ஆதலால்; அவர் பிறப்பை முன்னங் கூறுகிறேன் கேட்பாயாகவென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.]

கையிலாழி யெடுத்தருள் கண்ணனை, மையுலாமழை வண்ணனைப் பாண்டவர்
உய்யவந்துதயஞ் செய்தபாதுவை, வையமுண்டசெவ் வாயனைவாழ்த்துவாம்.

முதலாவது,

வேதவியாசர் உற்பவச்சருக்கம்

கடல்சூழ்ந்த நெடிய உலகத்தில், நீர்வளம் - நிலவளம்பெற்றுக, குடிவளமுதலிய யாவும் விளங்குகின்ற நாடெவற்றினும் சிறப்புற்றிருக்கின்றது சோதி நாடு. அந்தச சோதிநாட்டிலிருந்து உலகமுழுதும் தன்னைவணங்கச் செங்கோல நடாத்திவருகின்றவன் இரவிகுலதிலகனான வசுவென்பவன். அவ்வசு மந்திரி முதலானவர்கள் தன்னைச்சூழ்ந்துவர வெளிப்பட்டுக், காட்டிற சென்று வேட்டையாடி, இளைப்பாற முனிவர்கள் தவஞ்செய்கிற ஒரு பெரிய சோலையில் வந்தான. அச்சோலையில் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கிற முனிவர்களை அவ்வரசன் பார்த்துத், தவத்துக்கு மிஞ்சினபொருள் யாதொன்றுமில்லை ஆதலால், நாமும் தவஞ்செய்ய வேண்டுமென்று கருதி, மந்திரி முதலானவர்களை அழைத்து, ஓ அன்பினர்களே! இதுவரைக்கும் நான் அரசுசெய்து வந்ததுபோல் யாவர்க்கும் ஒருகுறைவு வாராமல் அரசுசெலுத்துங்க ளென்றுகூறி, தனது முத்திரைமோதிரத்தைக்கொடுத்துவிட்டான். மந்திரிமுதலானவர்கள் அரசன் முகக்குறியைக் கண்டு, தடுத்துப் பேசச் சக்தியில்லாதவர்களாய், அரசன் கட்டளைப்படி சோதிநாட்டில்வந்து, யாதொருகுறைவும்வாராமல் அரசுசெலுத்தி வந்தார்கள். இங்கே வசுவென்பவன் முனிவர்களிடத்திற் சென்று வணங்கி, அவர்கள் கிருபையினால் தவநிலைசேர்ந்து அநேக நாள் தவஞ்செய்திருந்தான். இப்படி அருமையான தவஞ்செய்கிற வசுராஜனுக்கு முன் இந்திரன் வந்து, ஓ வசுராஜனே! உலகிலுள்ள எல்லா அரசர்களிலும் நீ மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் செங்கோல்நடாத்திக், தருமதேவதையை நாலுபாதத்தில நடக்கச்செய்து, குடிகளைக் காப்பாற்றி வருகிறவன். அப்படிப்பட்ட நீ தவநிலைசேர்ந்து தவஞ்செய்கிற காரண மென்னவென்று வினவ, வசுராஜன இந்திரனை வணங்கி, ஓ ஐயனே! தவத்துக்கு மிஞ்சின பொருள் வேறொன்றுமில்லையென்று நினைத்து, சகலத்திற்கிடமாகிய உலகத்தைத் துறந்து இத்தவத்தைச் செய்யக் கருதினேனென்றான. இந்திரன ஓ வசுராஜனே! தவத்துக்குயர்ந்த பொருள் வேறொன்றுமில்லை என்பது உண்மைதான. அத்தவம் அரசனால் பெறுக வேண்டுவதாதலால், அத்தவத்தினும் உயர்ந்தது அரசன்றோ? அந்த அரசை மநுநெறி வழுவாமல நடாத்தி வந்தால், அதைவிட மேலான பயன என்னயிருக்கின்றது. ஆதலால் உனக்கென்னவரம் வேண்டுமோ அந்தவரத்தைக் கொடுக்கிறேன. அதைப்பெற்று முன் போலவே அரசு செலுத்திவா வென்று கூற, வசுராஜன், ஓ ஐயனே! எந்தெந்தலோகங்களைக் காண நான் விரும்புகிறேனோ அந்தந்த லோகங்களைக் காணவேண்டுமென்று சொல்ல, இந்திரன் அவ்வரசன் கருத்தின் படி ஒரு திவ்யவிமானங் கொடுத்து, சத்துருவை நாசஞ்செய்ய ஒரு காலதண்டமும் கமலமாலையும் சொர்ணநிறமும் பாலித்து, இந்திரன் தனதிருப்பிடத்திற் சென்றான். வசுராஜன் அவ்வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, தவநிலைவிட்டுத் தன்னாட்டிற்சென்று, காவிகாம்பர சடாதார தண்டு கமண்டலங்களை நீக்கி, கங்கை முதலாகிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, நல்லவஸ்திரங்களையுடுத்தி, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடக கங்கணமுதலான ஆபரணங்களை அணிந்து, மல்லிகைமுல்லை முதலாகிய பரிமளமிகுந்த நறுமலர் மாலைகள்சூடி, சந்தனம் புனுகு கஸ்தூரி கற்பூரசவ்வாதுபூசி, நவரத்நம் பட்டிழைத்த சிங்காதனத்தில் இனிது வீற்றிருந்து, தேசத்தரசர்களெல்லாம் வணங்க, வேதவேதியர்கள் பல ஆசிகள்கூற, மகுடாபிஷேகனாகி, மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் முன்போலவே அரசுசெலுத்தித், தனக்கு நாலுவரங் கொடுத்த இந்திரனுக்கு மகிழ்வுண்டாகச் சிறந்த திருவிழா நடாத்திவந்தான். அதனாலே நீர்வளம் நிலவளம் மிகுதியாகி, குடிவளமிகுந்தது. இச்செய்கையை மற்ற அரசர்கள்கண்டுங் கேட்டும் அவரவர்கள் தனித்தனியே இந்திரனுக்குத் திருவிழா நடத்தினார்கள். அதனாலே இந்திரனுக்கு அதிக மகிழ்ச்சியுண்டாகி, எல்லாவளமும் பெருகும்படி நீர் வளத்தைப் பெருகச்செய்தான். இப்படி உலகமுழுதுஞ் சுகமடைந்தது.

இப்பால் அந்த வசுராஜன இந்திரன கொடுத்த விமானத்தின மீதிலேறித், தனகருத்தில் நினைத்த லோகங்களுக்கெல்லாம் சென்று, அவ்விடத்திலிருக்கும் அதிசயங்களைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டு அரசுசெலுத்தி வருகிறநாளில், ஒருநாள் மந்திரி முதலானவர்கள் புடைசூழ வேடிக்கைபார்த்தபடிய வெளிப்பட்டுத், தன்னகரத்தின் மருங்கில் இருக்கிற மிகவும் குளிர்ச்சியையுடைய சுத்தமதியென்னும் பெயர்பெற்ற நதியருகிலடைந்து. அவ்விடத்திலிருக்கிற விநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபோது, தனதுபராக்கிரமத்தை மந்திரிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அறிவிக்க வேண்டி, அங்கே உயர்ந்து பருத்திருந்த கோலாகலமென்கிற வெற்பைத் தன்காலினால் எற்றி, அந்நதியில் தள்ளித் தன்னகரத்திற்சென்றான். பின்பு சுத்தமதியென்கிற நதி போகத்தை யநுபவிக்கக்கருதி ஒரு பெண்ணுருவந் தரித்துக், கோலாகலமென்னும் வெற்பைக் கணவனாகக் கொண்டு கூடி, வசுபதத்தனென்று ஒரு புத்திரனையும், கிரியை என்று ஒரு புத்திரியையும் பெற்றாள்.

அந்த இரண்டுமகவுகளையும் மிகுந்த அன்புடன்வளர்த்துவருகிறநாளில். கிரியையென்பவள் பேதைப்பருவம் பெதும்பைப்பருவங்கடந்து மங்கைப்பருவமான காலத்தில், ஒருநாள் தன்னந்தனியே அந்நதியினருகில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தத்தருணத்தில் முன்போல வசுராஜன் வேடிக்கையார்த்தமாய் அந்நதியருகில்வந்து விநோதங்களைப் பார்த்துவருகிறபோது, நதியருகில் விளையாடித் திரிகிற கிரியை என்பவளைக்கண்டு, இந்தக்கன்னிகையார் ! மஹாரூபவதியாய் இரதியைப்போல பிரகாசிக்கிறாள். இவள் வதனமோ சந்திரவிம்பம். குழலோ முகில். நெற்றியோ மூனறாம்பிறை. புருவமோ கருப்புவில். கண்ணோ கருவிளமலர். நாசியோ குமிழம்பூ. கன்னமோ கண்ணாடி. வாயோ செந்தாம்பல. பல்லோ முல்லை. கழுத்தோ கமுகு. முலையோ மலை. தோளோ வேணு. முன்கையோ மகரயாழ். அங்கையோ தாமரை. இடையோ அந்தரம். அல்குலோ அரவப்படம். தொடையோ வாழைத்தம்பம். முழந்தாளோ செண்டு. கணைக்காலோ வரால். பாதமோ புத்தகம். இவளுக்கொப்பு இவளேயன்றி வேறொருவரில்லையென்று அதிகமையலாகிப்பிரமைகொண்டு, அந்தக்கிரியை விளையாடுகிறதைப் பார்த்து அரசன் சித்திரப்பிரதிமைபோலநிற்கிறதை மந்திரிகள் அறிந்து, ஓ! ஓ! நமது அரசன் அக்கன்னிகையின் மேல் மையலாகினனென்று குறிப்பினாலுணர்ந்து, அக்கன்னிகை இடத்திற்சென்று, ஓ அம்மணி ! நீயார் ? உன்பெயரென்னவென்று வினவ, கிரியை-ஓ புண்ணியவான்களே! நான் இந்தநதியின் புத்திரி. என்பெயர் கிரியையென்று கூறி அந்நதியிலிறங்கி விட்டாள். மந்திரிகள் அரசனிடத்தில் வந்து, ஓ அரசனே ! அப்பெண் இந்த நதியின்புத்திரியாம். அந்த அம்மையாருக்குக் கிரியை என்னும் பெயராம் என்று கூறினார்கள். அரசன்கேட்டு, அந்நதியருகிற்சென்று சொல்லுகிறான். உலகத்துக்குத்தாயாகி எவர்களையும் பாதுகாக்கின்ற தேவதாசுரூபி! அடியேன் மனமகிழ்ச்சிக்க நின்னிடமாயிருக்கிற கிரியை என்னும் கன்னிகையை மணஞ்செய்யக் கொடுக்கவேண்டும் அம்மணியென்று பிரார்த்தித்தான். அந்தச் சுத்தமதியென்னும் நதி ஒருபெண்உருவந்தரித்து, இரண்டு மகவுகளுடன் அரசன் முன்னே தோன்றி, இரண்டுமகவுகள் வந்த விருத்தாந்தத்தையும் சொல்லி ஓ அரசனே! நீ மஹா புண்ணியவானும் உலோகாதிபதியுமாதலால், உனக்கு ஸந்துஷ்டியுடன் மகிழ்ந்து இந்த இரண்டு மகவுகளையும் உனக்குக் கொடுத்தேன். கன்னிகையாகிய கிரியையை நீ மணம்புரிந்து, இந்தப் புத்திரனைச் சேனாபதியாய் வைத்துக்கொள்ளென்று கட்டளையிட்டு, முன்போல் நதி உருவமாயினள். அரசன் கிரியையென்னுங் கன்னிகையை ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும் அறிய, வேதவேதியர் ஆசிகள்பகர, மங்கலம்புனைந்து, வசுபதத்தைக்குச் சேனாதிபத்தியங்கொடுத்துப், பின்பு கிரியையோடு பள்ளியறை சேர்ந்து பஞ்சணைமஞ்சத்திலிருந்து, தாம்பூலந்தரித்து, ௫-வித ஆலிங்கனமும், ௬௪-வித அதரபானமும், ௭-வித நகக்குறியும், ௭-விதத் தொழிலும், ௮-வித தந்தக்குறியும் புரிந்து, அமுதமிருக்கும்-௧௫-தானத்தையுமுணர்ந்து, ௮-வித தாடனமும், ௮-வித புட்குரலும்உண்டாக, ௬௪-விதக் கரணங்களைப்புரிந்து, கவிப்போரிலுண்டாகும்-௰௨-விதநயமும் அறிந்து, ஆசுமுமாகமும் ஆவியுமாவியும் ஒன்றெனக்கட்டி முத்தமிட்டு, அவளது வட்டமிட்ட செப்புத்தனத்தைக் கைத்தலத்திற் பற்றிப் பிடித்துக் குழைத்துக் களித்து, இரதியும்மதனுமெனக் கூடிக்கலந்து, அப்பருவக்கிரியை மகிழ்வுறச்சிறந்த லீலைகள் புரிந்து, சரசவைபோக சையோக சம்போகமடைந்து வாழ்ந்துவருகிறநாளில், கிரியையென்பவள் கர்ப்பவதியாயினள். அரசன் கர்ப்பங்கொண்ட தன்மனைவிக்கு நல்லமாமிசங்களைக் கொணர்ந்து கொடுக்கக் கருதி, மந்திரிமார்கள்-இரதகஜ துரகபதாதிகள் வேடர்கள்-நாய்கள்-வில்லோர்-முதலானவர்கள் புடைசூழ வெளிப்பட்டுக் காட்டிற்சென்று, யானை-காடி-சிங்க-முதலான பெரியமிருகங்களை அதஞ்செய்து, நல்லருசியுள்ள மாமிசமிருகங்களை வதைத்து, அதனமாமிசத்தை எடுத்து அரண்மனைக்கு அனுப்பிவித்துச், சேனைகளோடு மஹாவிநோதமுள்ள ஒருசோலையில் வந்திறங்கி, அவ்விடத்தில் பெரியமாளிகையைப்போல் வஸ்திரங்களினால் வியற்றி, அக்கூடார மாளிகையில் சப்ரகூடமஞ்சமிட்டு, அன்றிரவில சயனித் திருந்தான். அப்போது சந்திரோதயமாயிற்று. இளந்தென்றல் வீசிற்று. புஷ்பங்களெல்லாம் பரிமளித்தன. அரசன் அதுகண்டு மிகுந்த காமங்கொண்டு, கிரியையினது உருவத்தை மனதில நினைத்துத் தன்னந்தனியே படுத்து அயர்ந்து நித்திரை செய்தான். அப்படி நித்திரை செய்கிறபோது, கிரியைவந்து தன்னைக்கூடிக் கலந்ததுபோல் கனவுகண்டு, வீரியம் கலிதமாயிற்று. உடனே அரசன் விழித்து, ஓ! ஓ! மோசம்வந்தது. நாம் காமவெறிகொண்டு நித்திரைசெய்ததினால் வீரியம் வெளிப்பட்டது. இது விருதப்போயினால் மகாகுற்றம் சேரும். இதற்கென்ன செய்கிறதென்று சற்றுநேரம் ஆலோசித்து, தனக்கினிய வைத்திருக்கிற வல்லூறென்கிற பக்ஷியைச் சமீபத்தில் அழைத்து, ஓ பக்ஷி அரசே! இதோ நானுருக்கிற வீரியத்தைக் கொண்டுபோய் என்மனைவியிடத்திற்கொடுக்கவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டு, ஒரு இலையைப்பறித்து வட்டில்போலத் தைத்து, அவ்வீரியத்தை அதிற்கட்டி அந்தவல்லூறினிடத்திற்கொடுத்து அனுப்பினான். அந்தவல்லூறு அவ்வட்டிலை மூக்கினாலேற்றுக்கொண்டு, கிரியையினிடத்துவரக்கருதி யமுனையாறுவழியாக வந்தது. அங்கு ஒருஆலமரத்தின்மேல் பசியினால் கனவருத்தமடைந்து, ஒரு இராஜாளி இருந்தது. இந்த வல்லூறு செல்கிற அரவந்தெரிந்து பறந்துவந்து பார்த்து, இது இரையெடுத்துப் போகின்றதால், இதைமறித்து அதைப்பறித்துப் புசிக்கலாமென்று கருதி வல்லூறைத் தடுத்தது. இந்தவல்லூறு

இராஜாளியை நோக்கி, நீயேன் என்னை மறிக்கிறாய்? நான் அரசன் அநுவலாகச்செல்கிறேன். வீணாய் வருத்தத்துக்கிடம் வைத்துக்கொள்ளாதே வழிவிடென்று கூற, இராஜாளி சீ - சீ - நானென்ன உன்னைவிடுவேனா? உன் மூக்கிலிருக்கிற இரையை நான் புசிக்காமற் போகிறதில்லையென்று எழும்பிப் பறந்துவந்தடித்தது. வல்லூறு அதுகண்டு, அடடா - நீ எனக்கொரு அணுமாத்திரமென்று இகழ்ந்து, இதுவும் எழும்பிப்பறந்து, அந்த இராஜாளியை அடித்தது. இப்படி இவ்விரண்டு பக்ஷிகளும் போராடுகிறபோது, இராஜாளியினது மூக்கு அந்த வீரியமிருக்கிற வட்டிலிற்பட்டு இலைகிழியவே, வீரியம் யமுனையாற்றில் இரண்டு துளியாய் விழுந்தது. உடனே வல்லூறு இராஜாளியை விட்டுவிட்டு அரசனிடத்துவந்து, நடந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறிற்று. அரசன்கேட்டுக் கனவருத்தமடைந்து, அன்றிராத்திரி அங்கிருந்து, மறுநாள் காலமே தன்னகரம் வந்துசேர்ந்து, மனைவியைக்கண்டு மகிழ்ந்து, முன்போல அரசுசெலுத்தி இருந்தான்.

இங்கே யமுனையாற்றில் அப்சரஸ்திரீகளிலொருத்தி, பிரமன் சாபத்தினாலே மச்சமாகி சஞ்சரித்திருந்தாள். அவள் இரண்டுபிரிவாக விழுந்த அந்த வீரியத்தைப் புசித்தாள். அன்றுமுதல் அவள் கர்ப்பவதியாகிப், பிரசவகாலம் சமீபித்திருக்கிற தருணத்தில், மீன்பிடிக்கிற வலைஞர்வந்து அந்த யமுனையாற்றில் வலையை வீசினார்கள். அவ்வலையில மீனமாயிருக்கிற அப்சரஸ்திரீ அகப்பட்டாள். வலைஞர்பார்த்து, இந்தமீன் மிகவும் பெரிதாயிருக்கிறதுமன்றி இதன்வயிறும் பெருத்திருக்கின்றது. இதை நமது அரசனிடத்தில் சேர்க்கவேண்டுமென்று கருதி, அதைத் தாசராஜன் இடத்திற் சேர்த்துவிட்டார்கள். தாசராஜன அந்த மீனத்தின் வயிற்றைப் பக்குவமாய்க் கிழித்துப் பார்த்தான். அதில் ஒருபுத்திரனும் ஒருபுத்திரியுமிருந்தார்கள். புத்திரர்களில்லையென்று கனவருத்தமடைந்திருக்கிற தாசராஜன்கண்டு பரமானந்தத்தை யடைந்தவனாய், விழித்தகண் விழித்தபடி பார்த்திருக்கிற தருணத்தில், மீனமாயிருந்த அப்சரஸ்திரீ அந்தரத்தில் ஒருதிவ்ய விமானத்திற்தோன்றி, ஓ தாசராஜனே என்று அழைத்து, அதோ உன்னருகிலிருக்கிற மீனவடிவு நான்தான். அப்புத்திரர்களோ உலகமுழுதும் அரசுசெலுத்தும் வசுராஜன வீரியத்தினால் வந்தவர்களென்று அந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லிப், பின்னும் மவ்வரசனைப் பார்த்து, ஓ தாசராஜனே! என்வரலாற்றைக் கூறுகிறேன் கேள், அந்தரவாசிகளாகிய அப்சரஸ்திரீகளில் நானுமொருத்தி பிரமனிடத்தில் பூசைக்குரிய பணிவிடைப் பெண்ணாகியிருந்தேன். ஒருநாள் பூசைக்குச்சலந்திரட்ட யமுனையாற்றுக்கு வந்து அந்த ஆற்றி லிருக்கிற மீன்களின் விநோதங்களைப் பார்த்திருந்து, அதனால் பூசைவேளை தப்பினபின்பு பிரமனிடத்திற் சென்றேன். பிரமன் என்னைப்பார்த்து ஓ பெண்ணே! இந்நேரவரையில் என்னசெய்தாயென்று கேட்டதின்பேரில் உண்மையைக் கூறினேன். அதன்மேல் பிரமன் சினங்கொண்டு, நீ மீன் விநோதங்களைப் பார்த்திருந்தமையால் அவ்வாற்றிலேயே மீனமாகி இருவென்று சாபமிட்டார். அதன்மேல் மிகுந்த துன்பமடைந்து பிரமனை மிகவும் வேண்டிக்கொண்டேன். பிரமன் மகிழ்ந்து, வசுராஜன் வீரியம் யமுனையாற்றில் விழப் போகிறது. அதை நீ புசிப்பாய். வலைஞர்கள் பிடித்துத் தாசராஜனுக்குக் கொடுப்பார்கள். தாசராஜன் உன்வயிற்றைக் கிழிப்பான. அப்போது நீ பெற்ற சாபந் தீருமென்று கூறினார். அப்படியே இன்றைய தினம் அச்சாபந் தீர்ந்ததென்று கூறி முன்போலப் பிரமனிடத்திற் சென்றாள். அதைக்கேட்ட தாசராஜன் திடுக்கிட்டு, இம்மக்கள் நமதரசனாகிய வசுராஜன் புத்திரர்கள். இனி நாம் வைத்திருக்கிறது தகுதியல்ல. அரசனிடத்திற் சேர்த்து அரசனிட்ட கட்டளையின்படி நடப்பது உத்தமமென்று கருதி, அம்மக்களைப் பொற்றட்டிலேந்தி அரசனிடத்திற் கொண்டுவந்து வைத்து, அப்சரஸ்திரீ கூறியவற்றைத் தெரிவித்து நின்றான். அரசன்மகிழ்ந்து மக்களை எடுத்துக்கொண்டு, அவருட் புத்திரனுக்கு மச்சராசன் என்றுபெயரிட்டு வளர்த்துத் தன்சேனைக்குத் தலைவனாய் வைத்துக்கொண்டு, புத்திரியைத் தாசராஜனுக்குக் கொடுத்து அனுப்பினான். தாசராஜன அப்புத்திரிகையுடன் அந்தப்புத்திரிக்கு மச்சகந்தி என்று பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தான. அந்த மச்சகந்தி பேதைப்பருவங்கடந்து பெதும்பைப் பருவத்தை அடைந்து, தந்தையாகிய தாசராஜனிடத்திற் சென்று வணங்கி, ஐயா! எனக்கு ஒரு படவுகொடுத்தால் நமது குலாசாரப்படி யமுனையாற்றில் இருந்து, வருகிற பெரியோர்களுக்குப் படவுவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறேனென்ன, தாசராஜன அவ்வாறே சிறியபடவொன்றுசெய்து கொடுத்தான். மச்சகந்தி அப்படவை சிலபோது எடுத்து யமுனையில் விடுத்து, வருகிற பெரியோர்களுக்கும் மறையவர்களுக்கும் படவுவிட்டிருந்தாள். இப்படி சிலநாளைந்து சென்றபின்பு, ஒருநாளில் பிரமன் மைந்தன் வசிட்டன். வசிட்டன் மைந்தன் சத்தி. சத்திமைந்தன பராசரன. அந்தப் பராசர மகாமுனி தனக்கொரு நன்மைந்தனுண்டாகவேண்டுமென்றும், அந்த ஒருபுத்திரனைப் பெறவேண்டுமென்றும் கருதி, இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களில் ஒருநக்ஷத்திரம் உச்சமாகிற காலத்தில் ஒருபுத்திரனைப் பெறவேண்டுமென்று யோசித்து, அந்தக்காலம் வருகிறவரையும் தவத்திலிருந்தார். அந்தக்காலம் சமீபித்தது. அது கண்டு தவநிலைவிட்டெழுந்து, நகரங்களுக்குச் செல்ல அதிவேகமாய் வந்தார். குறுக்கே யமுனையைக் கண்டார். அந்தயமுனையோ மிகவும் பெருக்கெடுத்திருந்தது. பராசரர் அதையறிந்து, அவ்வாற்றங்கரையில் படவோடுமிருக்கு மச்சகந்தியருகில்வந்து, ஓ பெண்ணே! நானொரு கோரிக்கையை உட்கொண்டு நகரங்க

க்குப்போக வந்தேன். வழியில் இந்த ஆறு தோன் றிற்று. இதைக்கடந்து போவோமென்றால் பெருகி க்கிருக்கின்றது. தயவுசெய்து படவு விடுவையாகில் [illegible] மகசகந்தி - ஓ ஐயா பெரியவரே! [illegible] பெருகியிருக்கின்றது. [illegible] ல. ஒருவேளை படவு கவிழ்ந்தால் [illegible] வருவார்கள். அப்போது [illegible] சேர்க்கிறேனென, பராசர் மச்சகந்தியைப் பார்த்து, ஓ பெண்ணே! படவுக்குக் [illegible] அவ்வளவோ [illegible] நீ [illegible] கந்தி இவர் யாரோ [illegible] ஐயா! வாரும் படவில் [illegible] பராசர் [illegible]

[illegible]

அந்த மொழியைக் [illegible] ஓ ஐயரே! நீர் [illegible] பட்டுவ [illegible] கூடென்று சொல்வது தகுதியா? அரும்பைய [illegible]

முகர்ந்தால் பரிமளிக்குமா! அதுபோல் பருவகால ம [illegible] வேண்டுமென [illegible] அப்படி [illegible] தனித் [illegible] பராசர் [illegible] பார்த்து, ஓ பெண்ணே! [illegible]

[illegible]

அப்போ பராசர் மச்சகந்தியைப் பார்த்து, ஓ பெண்களை நாயகியே! [illegible] இடத்தையும் காலத்தையும் [illegible]

[illegible] சென்று, [illegible] அப்போ [illegible] வேதவியாசர் [illegible]

மாறுபட்டிருந்தன. அந்தவேதத்தை அவ்வேதவியாசர் சிக்கறுத்து, இருக்கு - யசுர் - சாமம் - அதர்வணம்-என்று நான்கு வகையாகப் பிரித்து, பதினெண் புராணங்களை வெளிப்படுத்திப், பின்பு யாவர்களும் புண்ணியலோகத்தை யடையஇந்தஸ்ரீமஹா பாரதத்தை நான்குவேதங்களோடு ஐந்தாம் வேதமென்று யாவரு மேற்றுக்கொள்ள, ஸ்ரீமஹா கணபதி தனது கொம்பை எழுத்தாணியாகவும் மஹாமேருவை ஏடாகவுங் கொண்டெழுத முடித்தார்.

ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தி இம்மஹாபாரதத்தை யெழுத வேண்டிய காரணமென்னெனில், பராசரும் வேதவியாசரும் இதற்கு முன்னம் கைலாசபதியைத் துதிக்கச் சென்றார்கள். அப்போது கைலாசபதி பராசரை நோக்கி உமக்குப் பிறந்திருக்கிறவர் யாரென்று வினவ; பராசர் - ஓ ஸ்வாமி! என்னால் உலகத்துக்கு நலமுண்டாக வேண்டுமென்று கருதி இப்புத்திரனைப் பெற்றேன். இவனுக்கு வியாசனெனப் பெயரிட்டேனென்று கூற, சாம்பமூர்த்தி மகிழ்ச்சியடைந்து, ஓ-பராசரே! இந்த வியாசனால் உலகத்துக்கு உண்டாகு [illegible] வினவ, பராசர் - ஓ ஸ்வாமி! இப் [illegible] கிற நாலுவேதமும் சேர்ப்பட் [illegible] போகிறது என்றார். நாலுவே [illegible] ர்ச [illegible] தெரியப்படுத்தி எழுதாத அந்த [illegible] தங்கள். அவ [illegible] கப்படுத்தான். அன்றியும் ஐந்தாம் வேதமென்று பெயர் வகுக்கப் போகிற ஸ்ரீமஹா பாரதத்தையென ஒன்று செய்யப்போகிறான். அதனாலே உலகத்தில் தர்மார்த்த காமமோக்ஷம் என்கிற புருஷார்த்தங்கள் நான்கும் பரிஷ்காரமாய் விளங்கப்போகிறது என்று கூற, சாம்பமூர்த்தி மகிழ்ந்து, இனிமேல் நடக்கப்போகிற ஸ்ரீமஹா பாரதத்தை இப்போதே எழுதுகிறதாய நீர் கூறிய படியால், நமது குமாரனாகிய விநாயகமூர்த்தியை எழுதச் சொல்லுகின்றேன் உமது புத்திரனைச் சொல்லச் சொல்லுமென றுரைக்க, பராசர் அதற் கொத்துக்கொண்டு வியாசனைநோக்கினார். வியாசர் அக்குறிப் புணர்ந்து, ஸ்ரீமஹா பாரதத்தைக் கூறத் தொடங்கினார். விநாயகர் எழுதினார். அதுதான் ஆதிபாரதம். பின்பு வியாசர் கூறியதற்கும் பாரதம் நிறைவேறினதற்கும் ஒத்திருந்தது. அதனாற்றான் இந்த ஸ்ரீமஹாபாரதம் எல்லாநூலிலும் மேலான சிறப்படைந்தது. பின்பு வியாசர் அந்த ஸ்ரீமஹாபாரதத்தைச் சுபையெனுங் கிரந்தமாக்கி, எனக்கும், நாரதர் - சுகர் - தேவலன்- சுமந்தர் முதலானவர்களுக்கும் கற்பித்து, சொர்க்கலோகத்துக்கு நாரதரையும், யக்ஷர்களுக்கு சுகரையும், பிதுர்த் தேவதைகளுக்குத் தேவலனையும், பூலோகத்துக்குச் சுமந்தரையும் நியமித்து; உமக்குச் சொல்ல இப்போது எனக்குக் கட்டளையிட்டார். அந்த ஸ்ரீமகா பாரதம் வேதமென்று கொள்ளுதற்குக் காரணமென்னெனில், அந்த பாரதவீரர்களை திருமால் முதலாகிய தேவர்களாதலால், அப்பாரதத்தை வேதமென்றுகூறப் பட்டது என்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜெநமேஜய மஹாராஜன் கேட்டு வைசம்பாயனரை வணங்கி [illegible] ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறேன் ஓ ஸ்வாமி! பாரதவீரர்களை மூதாதைகளாயிருக்கத் தேவர்களென்று உரைத்தீர்கள். அந்தக்காரணத்தை எனக்கு விளங்க உரைக்க வேண்டுமென்று வேண்ட, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார். கேளும் மஹாராஜனே! பிரபஞ்ச ருற்பவஞ் சொல்லி அதன்மேல் பாரதவீரர் உற்பவஞ் சொன்னால் விளங்கும் ஆதலால், பிரபஞ்ச ருற்பவம் முன்னஞ் சொல்லுகிறேனென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

வேதவியாசருற்பவச்சருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது.

பிரபஞ்சருற்பவச் சருக்கம்.

கணனாதுதி.

உருவ மாயரு வாயாம் பறந்து [illegible]
ஒருவன [illegible] போதி [illegible] வடிவன்
வருவ தாயும் போவதா யிருந்த [illegible]
தருவ [illegible] பெருங் கடற்கை யேறவாய் [illegible].

திரேதாயுகத்தில் சூரியவம்ச இக்ஷ்வாகு [illegible] கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் ஜமதக்னியினது பசுவைக் கவர்ந்த காலத்தில், அந்த ஜமதக்னி மனைவி இருபத்தொருதரம் தன்மார்பில் புடைத்தழுதாள். இந்தச்சேதியை ஜமதக்னிக்கு மூத்த குமாரனான பரசுராமர் கேள்விப்பட்டு, தாயிடத்துவந்து வணங்கி, ஓ அம்மணி! நீ வருத்தமுறாமலிரு. நீ அடைந்த வருத்தத்துக்கு எண்மடங்கான வருத்தம் அந்தச் சூரியவம்ச ராஜஸ்திரீகளெல்லாம் அடையவும், சூரியவம்சம் இல்லாமற் போகவும் சபதித்து, அந்த அரசர் உதிரப் பிரவாகத்தில் என்பிதாவுக்குச் செய்யுஞ் சடங்கு முதலியவைகளை முடிக்கிறேன். அந்நாளே என்று [illegible] கூறிப் போர்க் கோலங்கொண்டு இருபத்தொருமுறை க்ஷத்திரிய அரசர்களை யெல்லாம் அதஞ்செய்து, அவர்கள் உதிரப் பிரவாகத்தில் தந்தைக்குச் செய்யுஞ் சடங்கை நிறைவேற்றி, உலகத்தைக் காசிபருக்குத் தத்தஞ்செ

ய்து, தான் தவத்திலிருந்தார். காசிபர் உலகமுழுதை யுங் கைப்பற்றி, மநுசாஸ்திர விதி பிசகாமல் செங்கோலை செலுத்தி வருகிறநாளில், சூரியவம்ச ராஜஸ்திரீக ளெல்லாம் ஒருமிக்கக்கூடி, இனி நாம் பூமியிலிருந்துப யனென்ன? கணவனிறந்தபோது மனைவியுமிறக்கவே ண்டும். எக்காலத்தும் கணவனை விட்டிருக்கலாகாது. நமக்கு கணவருமில்லை. புத்திரருமில்லை. ஆகையால நாமெல்லோரும் அக்னிப்பிரவேசமாகிறதே உத்தம மென்று ஆலோசித்து, யாவரும் அக்னிப்பிரவேசமாக யத்தனித்தபோது, காசிபர் அறிந்து, ஓ! ஓ! மோசம வந்தது. நீதிதெரியாமல் சூரிய வம்ச ஸ்திரீகளெல்லா ம் அக்னிப் பிரவேச மாகுகிறார்கள். அவர்களுக்குச்சந் நியாயத்தைச் சொல்லி, முன்போல் சூரிய வம்சத்தை ஸ்தாப நஞ்செய்ய வேண்டுமென்று அந்தப் பட்டத்தாரிக ளிடத்திற் சென்று, ஓ ராஜஸ்திரீகளே! நானஞ்சால ஸும் வசனங்களின்படி நின்று உலகத்தை யரசுபுரியுங் கள். அதனால் இம்மை மறுமை லாபம் சித்திக்கும். வீணாய் நெருப்பிலே விழுந்திறந்தால், இம்மை மறுமை லாபங்கெட்டுப் போவீர்கள். ஆதலாலிச்சாவுநில லுங்களென்று மறுத்தார். அந்த ராஜஸ்திரீக ளெல லாம் காசிபரை நோக்கி நமஸ்காரஞ்செய்து, ஒருவசன ஞ் சொல்லுகிறார்கள். ஓ ஐயனே! நாங்கள் இப்பூமி யிலிருந்தென்னபயன். கணவனிறந்தபோதே மனை யாளும் இறக்கவேண்டியது தருமம். ஆதலால் எங்க ளுடைய கணவர்களெல்லாம் இறந்தபின்பு நாங்கள் இருந்தென்ன லாபம். எங்கள் கருத்தின்படி உத்தம மாகையால் நாங்கள் அக்கினிப்பிரவேச மாகிறோ மென்று கூற, காசிபர் சொல்லுகிறார். ஓ பட்டத்தர சிகளே! ஸ்திரீகளுக்கு முக்கியமான தருமம் மணமனை வில், புத்திரரைப் பெற்றுக் குலத்தைப் பெருகச்செய்கி றது. அதைவிட்டிறக்கிறது தருமமல்ல. ஆதலால் நான் வேதத்திற் கூறிய விதியைச் சொல்லுகிறேன். அவ்வாறு நீங்கள் சம்மதித்துப் புத்திரரைப் பெற்றுக் குலத்தை விருத்தியாக்குங்களென்று கூற, பட்டத் தரசிகள் காசிபரை நோக்கி, ஓ முனிவரே! எங்களைக் குறித்து வேதத்தில் என்ன சொல்லுகின்றது சொல் லுமென்று கேட்க, காசிபர் சொல்லுகிறார்.

ஓ பட்டத்தரசிகளே! புருஷனிறந்தாலும் புத் திரனில்லாமற் போனால், பட்டத்தரசிகள் அந்தந்த ப் பட்டத்து ஆசாரியனைச் சேர்ந்து புத்திரனைப்பெற் று, குலத்தை விருத்தி செய்யலாமென்று வேதத்தில் முறையிட்டிருக்கிறது. ஆகையால்-நீங்களெல்லாம் உங்களு டைய ஆசாரியனைச்சேர்ந்து புத்திரர்களைப் பெற்று, குலத்தை விருத்தியாக்குங்கள். இதனாலே ஒரு கெடு யுமில்லை. நீங்கள் யாவரும் நெருப்பில் விழுந்து மடி வது தருமமல்ல. இனி விருப்பமுடன் நான்சொன்ன னபடி செய்து சுகப்படுவீர்களென்று கட்ட ளையிட, பட்டத்தரசிகள் சற்றுநேரம் யோசித்து, இந்தக் காசிபரோ பிரமனுடைய புத்திரர். இவர் சொ ல்லுக்குப் பழுதுவரக் கூடாது. இவரும் பொய்மை கூறாரென்று ஒத்துக்கொண்டு, யாவரும் காசிபரை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ மகா பிரபுவே! வே தமே ஸ்வரூபமாக இருக்கிற நீர் இந்த கட்டளையிட் டால் இந்திரன் முதலான தேவர்களே நடக்கமாட் டார்களென்றால், பூலோகத்து ஸ்திரீ ஜாதிகளாகிய நா ங்கள் நடக்கப் போமோ! தங்கள் கருத்தின்படி நடக்கிறோமென்று கூறி, அவரவர்கள் தங்கள் குல ராசாரியனை அழைப்பித்து, காசிபர் கூறிய கட்டளை யைத் தெரிவித்துக் கூடிக் கலந்து, வெவ்வேறாகப் புத் திரர்களையும் இரண்டொரு புத்திரிகளையும் பெற்று வளர்த்து, சூரிய குலத்தை விருத்தியாக்கினார்கள். அப்போது காசிபர் தபோவனத்திலிருக்கிற பூமியை அந்தந்தப் பட்டத்தரசிகளுடைய புத்திரர்களுக் குப் பங்குபங்காகப் பகுத்துக்கொடுத்து, அரசுசெய்யக்கட் டளையிட்டார். அந்தந்தப் பட்டத்துப் புத்திரர்கள் மநுசாஸ்திர விதி பிசகாமல் அரசு செலுத்தி வருகை யிலே, பிணிபயம் - கள்ளர் பயம் - சத்துருபயம் - விஷபயம் - ஜந்துபயம் - முதலானவைகள் நீங்கி, தருமதேவதை நாலு பாதத்தினாலேயும் நடந்தது. அதனாலே சகல பிரஜைகள் பெருகினார்கள். அப் பால் பூமிதேவி பிரஜாபாரத்தைச் சுமக்கச் சக்தியில ளாய்க் கனவருத்தமடைந்து, இந்தப் பிரஜாபாரத் தைத் திரிமூர்த்திகள் தீர்க்கவேண்டுமே யொழிய மற றொருவராலாகாதென்று கருதி, அந்தத் திரி மூர்த்திகள் ஒன்றாகக் கூடியிருக்கிற சமயத்தைப் பார்த்து வந்து, அந்த மும்மூர்த்திகளையும் கண்டு வணங்கிக் கூறுகிறாள். ஓ மகா மூர்த்திகளே! பூமி யில் அரசர்கள் மநுசாஸ்திர விதிபிசகாமல் அரசு செ லுத்துகிறார்கள். அதனாலே பிரஜைகள் விருத்தியா னதினால் பாரமாயிற்று. அவர்களைச் சுமக்க என்னால் சக்தியில்லையென்று முறையிட்டாள். பிரமருத்திர ருந் ஆலோசித்துப், பூமிப்பிராட்டியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ பூமாதேவியே! நீ வருந்தப் படவேண்டாம். இந்த ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி யும் - தேவர்களும் - அசுரர்களும் - மனுஷ தேவரும் உலகபாரத்தைத் தீர்ப்பார்கள். வருந்த வேண்டாம். உனது இருப்பிடத்துக்குப் போவாயாக வென்று கட்டளையிட்டு, பின்பு ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியும் தேவர் அசுரர் முதலானவர்களும் பல அவதரித்துப், பூபாரத்தைத் தீர்க்கப், பூமிதேவி யை ஆதரித்தார்கள். அந்த விருத்தாந்தத்தை விவ ரமாகக் கூறுகிறேனென்று வைசம்பாயன முனி சொ ல்லுவாராயினார்.

சிருஷ்டித் தலைவனாகிய பிரமனுடலில், அத்திரி- அங்கிர - புலஸ்தியன - கிரது - [illegible] - புலகன் - என வர் ஆறு புத்திரரும், அப்பிரமனது வலது பாதத் தின் பெருவிரலில் - தக்ஷனும், இடது பாதத்துப் பெருவிரலில் - தாரணியென்னும் ஒருபெண்ணும் உதி

த்தனர். அந்தப் பிரமன் உடலில் உதித்த ஆறு புத்திரர்களில், அரிசியின் புத்திரன் காசிபர். அக்காசிபரால் இவ்வுலகம் விர்த்தியாயிற்று. அது எவ்வகை யெனில்- பிரமன் வலதுபாதத்துப் பெருவிரலிற் பிறந்த தக்கனென்பவன், பிரமன் இடதுகாற் பெருவிரலிற் பிறந்த தரணி யென்பவளைக் கூடி ஆயிரம் புத்திரர்களைப் பெற்றான். அப் புத்திரர்கள் பிரமஞானத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு தவஞ்செய்து மோக்ஷமடைந்தார்கள். அதைத் தக்கன் கேட்டு, மறுபடியும் தரணி யென்பவளைக் கூடி ஐம்பது பெண்களைப் பெற்றான். அந்த ஐம்பது பெண்களில் கீர்த்தி - லட்சுமி - திருதி - மேதா - புஷ்டி - சிரத்தை - கிரியை - புத்தி - லஜ்ஜை - மதி - என்னும் பதின்மரைத் தருமனென்கிற மகாமுனிக்கும், அசுவனி - பரணி - கார்த்திகை - ரோகணி - மிருகசீரிடம் - திருவாதிரை - புனர்பூசம் - பூசம் - ஆயிலியம் - மகம் - பூரம் - உத்திரம் - அஸ்தம் - சித்திரை - சுவாதி - விசாகம் - அனுஷம் - கேட்டை - மூலம் - பூராடம் - உத்திராடம் - திருவோணம் - அவிட்டம் - சதயம் - பூரட்டாதி - உத்திரட்டாதி - இரேவதி - என்னும் இருபத்தேழு பெண்களைச் சந்திரனுக்கும், அதிதி - திதி - தநு - காலை - ஆயு - சிங்கிகை - முநி - கபிலை - முனி - குரோதவசை - அருமை - விநதை - கத்துரு - என்னும் பதின்மூன்று பெண்களைக் காசிபருக்கும் விவாகஞ்செய்து கொடுத்தான். அந்த அதிதிக்கு துவாதசாதித்தியர் பிறந்தார்கள். இவர்களின் பெயர்கள் - இந்திரன் - தாதா - மித்திரன் - அரியமான் - சக்கிரன் - வருணன் - அம்சுமான் - பகன் - இருட்டுவான் - விவஸ்வான் - பூஷன் - சவித்திரன் - துவஷ்டா - விஷ்ணு - ஆகிய பன்னிரண்டு சூரியர் பிறந்தார்கள். திதி யென்பவளுக்கு இரணியன் பிறந்தான். அந்த இரணியனுக்கு பிரகலாதனன் பிறந்தான். பிரகலாதனனுக்கு [illegible] - சிருபன் - விரோசனன் என்பவர் பிறந்தார்கள். இவர்களில் விரோசனனுக்குப் பலிசக்கிரவர்த்தி பிறந்தான். பலிக்குப் பாணாசுரன் பிறந்தான். தநுவென்பவளுக்கு, விப்பிரசித்தி - [illegible] - வருணன் - புலோமன் - விரோசனன் - முதலிய [illegible] பது குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். அந்த [illegible] ருக்கும் சந்ததி விர்த்தியாகி, அனேகர் [illegible] ந்தார்கள். காலை யென்பவளுக்கு, [illegible] முதலாகிய [illegible] புத்திரர்கள் பிறந்து [illegible] விர்த்தியாயினார்கள். ஆயுவுக்கு, விஜயன் - [illegible] விரன் - விருத்திரன் - என்னும் நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்து விர்த்தியாயினார்கள். சிங்கிகை யென்பவளுக்கு, இராகு பிறந்தான். முநி யென்பவளுக்கு [illegible] ளன் - [illegible] - முதலிய பதினாறு [illegible] வர் பிறந்தார்கள். கபிலை யென்பவளுக்கு, [illegible] முதலாகிய அப்சரஸ்திரிகளும் தேவ கணங்களும் பிறந்தன. முனியென்பவளுக்கு [illegible] பிறந்தார்கள். குரோதவசைக்கு, மதயானைகள் பிறந்தன. அருமை யென்பவளுக்கு, பக்ஷிகள் பிறந்தார்கள். விநதை யென்பவளுக்கு, அருணனும் - கருடனும் பிறந்தார்கள். அ[illegible]

ணையக்களும் அவன் மனைவி சேதிகளும், சம்பாதி - சடாயு பிறந்தார்கள். கத்துருவுக்கு, ஆதிசேஷன் வாசுகி முதலிய ஆயிரநாக சர்ப்பங்களும் - சலர்க்கரனென்கிற ஒரு புத்திரியும் பிறந்தார்கள். இது காசிப சந்ததி.

இனிமேல் பிரமன் புத்திரர்களாலும் [illegible] தக்கத் தாலும் உண்டான [illegible] களைச் சொல்லுகிறோம். [illegible] பிரசாபதி முதலிய புத்திரர்களும் [illegible] யென்னும் ஒரு புத்திரியும் பிறந்தனர். அதில் பிரசாபதி [illegible] [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] முதலிய [illegible] பிறந்தார்கள். அதில் [illegible] பிறந்தான். [illegible] பிறந்தாள். [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] தேவ [illegible] பிறந்தான். அந்தப் பிரசாபதிக்குத் [illegible] - மனோரமை - [illegible] சலை - சாணடிலி - [illegible] பெரும் மனைவிகளாகி. அவர்களில் [illegible], அநுகணையும், புத்திரர்க[illegible] [illegible] வாட்! பாரகனா [illegible] அணிமையா, சாண [illegible] பிரபாசன் பிறந் [illegible] அகணியுப, பிரபாசனுக்கு, பிரபாசன பிறந்[illegible] [illegible] முதலிய [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] பிறந்தான். [illegible] [illegible] அந்த [illegible] [illegible] [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அப்பிராப்தி- [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] [illegible] பிறந்தார் [illegible]

கள். பிரமன்மார்பிலே பிருகுமுனிவர் பிறந்தார். அந்தப் பிருகுக்குச், சுக்கிரன் பிறந்தான். அந்தசுக்கிரன், அசுரர்குருவாயிருந்தான். சுக்கிரனுக்கு, துவஷ்டா — தாத்திரி — பத்திரன் — சுனனன் — என்கிற நாலு புத்திரர்கள் பிறந்து, அசுரருக்குப் புரோகிதர்களாயினார்கள். பிருகுமுனிக்கு, சயவனன் பிறந்தான். அந்தச்சயவனனுக்கு [illegible] மனுவாகிய [illegible] புத்திரிக்கன்னிகையிடம், [illegible] — [illegible] — முதலாகிய ஆறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். [illegible], சமதக்கினி பிறந்தான். சமதக்கினிக்கும் [illegible], புத்திரரும் புத்திரர்களுமாக [illegible] பிறந்தார்கள். அவர்களில் [illegible] [illegible]. மறுபடியும் பிரமனுக்கு, தாதை — விதாதை — [illegible] — என்கிற மூன்றுபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். இவர்களில் [illegible] அனேகம் புத்திரர்களைப் பெற்றான். வருணனென்பவனுக்கும் [illegible], [illegible] புத்திரனும் — [illegible] என்னுஞ் [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] [illegible] என்பவளுக்கும், [illegible] — [illegible] — [illegible] — என்கிற மூவரும் பிறந்தார்கள். மற்றும் அந்தப்பிரம [illegible]—[illegible]—சேனை பாயினி—[illegible]— [illegible]—என்னும் [illegible] பிறந்தார்கள். இவர்களில் [illegible] என்பவளுக்கு, [illegible] பிறந்தன. [illegible] என்பவளுக்கு, [illegible] பிறந்தன. [illegible]

[illegible], [illegible] பிறந்தன. [illegible] யென்பவளுக்குப், பருந்துகளும் ஆந்தைகளும் பிறந்தன. சுகியென்பவளுக்கு, கிளிகள் பிறந்தன. முன்கூறிய காசிபமுனிபத்தினியாகிய முனியென்பவளுக்கு மறுபடியும், [illegible] — [illegible] — அரிணி — பத்திரமதி — மாதங்கி— சார்த்தூலி — [illegible] — [illegible] — என்கிற எண்மரும் பிறந்தார்கள். இவர்களில் [illegible] யென்பவளுக்குப் பன்றி முதலாகிய மிருகங்கள் பிறந்தன. [illegible] என்பவளுக்கு [illegible] பிறந்தன. அரணிக்கு [illegible] பிறந்தன. பத்திரமதிக்கு, ஐராவதம் பிறந்தது. ஐராவதத்துக்கு, தேவயானைகள் பிறந்தன. மாதங்கி யென்பவளுக்கு, யானைகள் பிறந்தன. சார்த்தூலி யென்பவளுக்கு, [illegible] புலிகளும் பிறந்தன. [illegible] யென்பவளுக்குக், [illegible] பிறந்தன. [illegible] யென்பவளுக்கு, ஐராவதணி — பத்திரமதி [illegible] — என்கிற மூன்று புத்திரிகள் பிறந்தார்கள். ஐராவதணிக்கு, [illegible] பிறந்தன. பத்திரமதிக்கு, [illegible] — [illegible] — [illegible] பிறந்தன. [illegible], [illegible] பிறந்தன. இதுவே பிரபஞ்சருற்பத்தி. இனி பாரதவம்ச [illegible] யைச்சுருக்கமாய் [illegible] பார்த்துச் சொல்லுகிறேன்.

பிரபஞ்சருற்பவச்சருக்கம் முற்றும்.

ஸ்ரீ | சிவ.

பாரதவிலாஸ். ஆதி ௨ [illegible] சருக்கம்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

தான். சுநகன் - ககன மூர்த்தி - வேசவந்தன் முதலானவர்கள், கேகயராஜர்களாகப் பிறந்தார்கள். கேதுவந்தனென்பவன் அமிசையால், [illegible] பிறந்தான். சுவர்ப்பானு என்பவன் அமிசையால், உக்கிரசேனன் பிறந்தான். சங்கமன் அமிசையால், சோமகன பிறந்தான். அஸ்வபதி அமிசையால், கிருதவன்மன் பிறந்தான். உருஷபாவன் அமிசையால், தீர்க்கபிரக்கியன் பிறந்தான். நஜரன் அமிசையால், மல்லன் பிறந்தான். அஸ்வக்கிரீபன் அமிசையால், உரோசமானன் பிறந்தான். சூக்குமனென்பவன் அமிசையால், பிருகத் திருது பிறந்தான. துருவென்பவன் அமிசையால், சேஷுமித்தன் பிறந்தான. சகரன அமிசையால், பிரதிந்தி விந்தியன் பிறந்தான். விருபாக்ஷன அமிசையால, சித்திரவன்மன பிறந்தான. பவுத்திரன் - அசாயகன்- அமிசையால், கிருபபாக்கிவிகர் பிறந்தார்கள். சந்திரவக்கிரன் அமிசையால, பூரிசிரவன் பிறந்தான. நிரும்பன் அமிசையால், ருஷிகன பிறந்தான. மயூரன அமிசையால், விசுவன பிறந்தான். சுபாரன் அமிசையால், குமாரதகீர்த்தி பிறந்தான். அந்த குமாரதகீர்த்திக்கு, நந்தகன - கண்டகன் - வேஜன - சித்தராத்தகிதேன் - சவீரியபாது - மஹாவீரியன் - குதரன - சித்திராதன் - நீலன - விராதமன - தந்தவக்திரன - துரஜேயன - ஜெநமேஜயன - ஏகலவ்யன் - என்பவ அரசர்கள் பிறந்தார்கள. பகதாஸ்தன் அமிசையால், நந்தகன் பிறந்தான். தீர்க்க ஜிகவன் அமிசையால், காசிராஜன் பிறந்தான். விஜயன அமிசையால், விமித்திரன் பிறந்தான். சிதசெதன்பவன் அமிசையால் பாசுராஷ்டிரன் பிறந்தான். வீரன அமிசையால், சியவண்டிர மச்சன பிறந்தான். உருத்திரன அமிசையால், பணிமந்தன் பிறந்தான. காலந்தீர் அமிசையால, ஜெயசேனன் - பராசிதன் - நாதிகன - நிஷாதிபன ஸ்ரீபக் மகோதன் - மத்தியன - சமுத்திர சேனன- பகதன்-என்பவர் அரசர்கள் பிறந்தார்கள. குரோதவசஸ் புத்திரர்களாகிய கணன் அமிசையால. ஜநுத்தின பிறந்தான. அவி என்பவன் அமிசையால சிகண்டி பிறந்தான. பிரம்மபதி அமிசையால, [illegible] கர்க்கதியென முனி பிறந்தா[illegible]

சையால், பாருசாலன-விராடன்-சாத்தகி-பிறந்தார்கள் திரிகுணன அமிசையால், விதுரன் பிறந்தான். யக்ஷக அரசன் அமிசையால், பாண்டுராஜன்பிறந்தான். சித்தி-புத்தி-என்கிற தேவதைகள் அமிசையால, குந்தி-மத்திரை - இரண்டுபேர் பிறந்து, அந்தப்பாண்டு ராஜனுக்கு மனைவியாயினர். யமன் அமிசையால், தருமராஜன் பிறந்தான். வாயு அமிசையால, வீமன் பிறந்தான் இந்திரன் அமிசையால, விஜயன் பிறந்தான. அஸ்வனிதேவர்கள் அமிசையால், நகுலன - சகதேவன்-பிறந்தார்கள். ஸ்ரீதேவி அமிசையால், திரௌபதி பிறந்தாள். அக்கினி அமிசையால், திருஷ்டத்யும்னன் பிறந்தான்.

இது பாரதவீரர் உற்பத்தி. இவர்கள் உலகத்தில் பிறந்து, பலிஷ்டப் பெருகி, முடிவில் போர்க்கோலங் கொண்டு, பூபாரத்தைத் தீர்த்து, அவரவர்கள் இருப்பிடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இந்த உற்பத்தியைக் கேட்டவர்கள் யாவராலும் மனிடப்படாத பிரம்மானந்தத்தை அடைவரென்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜெநமேஜய மகாராஜன் கேட்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்து வைசம்பாயனரை வணங்கிச் சொல்லுகிறான். முனிவரே! தேவர்களும் - அசுரரும் - இவ்வுலகத்தில் அரசர்களாகப் பிறந்தார்களென்று உரைத்தீர்கள். இவ்வுலகத்தில் பிரம்ம - க்ஷத்திரிய-வைசிய-சூத்திரர் - என்கிற நாலுவருணங்களுக்கு வரலாற்றையும், எங்கள் வம்ச பரம்பரையையும் விளங்க உரைத்தருளவேண்டும், ஓ அரசனே! [illegible] அதிதிக்குங் காசிபருக்கும், சூரியன பிறந்தான. சூரியனுக்கும் [illegible], வைவஸ்வதன் - யமன- [illegible] என்கிற புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். இவர்களில் வைவஸ்வதமநுவால், பிரம்ம-க்ஷத்திரிய-வைசிய - சூத்திர என்கிற நாலுவருணங்களுண்டாயிற்று. இனி [illegible] அரசர்கள் [illegible] வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

பார[illegible]ர்ச்சருக்கம் முற்றிற்று.

[illegible]

குருகுலச் சருக்கம்

[illegible]

[illegible]
[illegible]

ஆதியில் திருமாலும் தேவருங்கூடித் திருப்பாற்கடல் கடைகிறபோது, மந்தரமாகிய மத்துச் சுழலத் தானே தறியாயிருக்கும் [illegible] தோன்றின போது, அவ்வமுதத்தினவாலே அடங்க அவ்வமுதத்தை [illegible] திரிமேனியும், உலகம் [illegible] பெறத்தன[illegible] டாக்கதிர்களை வீசியும், எங்கும்பிரகாசிக்கப் பரிமன்சடா

டவியிலினிது வீற்றிருந்தும், சகல லோகங்களிலும் மிகவும் சிறப்புற்றோங்கிய சந்திரன் - புதனென்கிற ஒரு புத்திரனைப் பெற்றான். புதன் புரூருவனைப் பெற்றான். அப்புரூருவ ராஜன் ஆறுசாஸ்திரம் - நாலுவேதம் - அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலானவைகளை யுணர்ந்து, தருமதேவதை நாலுபாதத்தினாலேயும் நடக்க அறத்தை நடாத்தி, மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் செங்கோல் செலுத்திச், சக்கரவர்த்தி யென்கிற பெயரை வகித்து, மஹாசிறப்புடன் அரசுசெய்திருந்தான். இப்படி சிலநாள் அரசுசெலுத்தி வருகிறகாலத்தில், ஒருநாள் சொர்க்கலோகத்துக் கதிபதியாகிய இந்திரனுடைய நாடகசாலைப் பெண்களில் ஊர்வசி யென்பவள், மலர்கொய்து விளையாடப் பூங்காவனத்திற் சென்றாள். அவளை அசுரர்கள் மறித்துத், துராக்கிரதமாகத் தங்கள் தேரிலேற்றித், தங்களிருப்பிடத்துக் குக்கொண்டுபோகிறார்கள். அப்போது அந்த ஊர்வசி பயமும் நடுங்கி, என்னை யாதரிப்பவ ரில்லையாவென்று ஓலமிட்டழுதாள். அந்த ஓசையை இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் கேட்டு, அவ்வசுரரோடு போராடச் சக்தியற்றவராய்ச் சும்மாயிருந்து விட்டார்கள். இந்த ஓசையைப் புரூருவச் சக்கரவர்த்தி கேட்டுத், தன்னருகிலிருக்கிற சாரதியை அழைத்து, ஓ சாரதி! தெய்வப்புரவியைப் பூட்டி என் இரதத்தைக் கொணர்வாயென்று கட்டளையிட்டான். அச்சாரதி அரசன் கட்டளைப்படி தெய்வப் புரவியைப் பூட்டி இரதத்தைக் கொணர்ந்து நிறுத்தினான். புரூருவச் சக்கரவர்த்தி அந்த இரதத்திலேறி ஆகாயத்திற் சென்று, அந்த ஊர்வசியைக் கொண்டுபோகிற அசுரரைப் பற்றுந், தன்வில்லினைத் [illegible] அவர் கண்ணெதி லிருக்கிற [illegible] படைகளை முறித்து [illegible] செய்து, ஒருவர் போனவழி ஒருவர் போகாமல் ஓட அவர்களைத் துரத்திவிட்டு, அந்த ஊர்வசியைத் தன் இரதத்திலேற்றி, அவள் [illegible] கேட்டான். அந்த ஊர்வசி தான் வந்த பயமும், வந்த இடத்தில் அசுரர் பிடித்ததையும் சொல்லித், தனக்கு நடந்ததைக் கூறினாள். அரசன் அந்த ஊர்வசியை [illegible] இந்த ஊர்வசியை நாம் [illegible] சொர்க்கலோகத்துக் கதிபதியாகிய இந்திரனுடைய நாடகசாலைப் பெண்ணானதனால், இந்திரனது [illegible] தன் இரதத்தை இந்திரலோகத்திற் செலுத்தி, இந்திரனிடத்திற் சென்று, இந்த ஊர்வசியைக் கொடுத்து இந்திரனை வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ தேவராஜனே! இதோ நிற்கிற ஊர்வசியை அசுரர் பிடித்துப்போயினர். இவள் முறையிட்டுச் சென்றாள். இவள் முறையிட்டதைக் கேட்டு அவ்வசுரரை அடித்துத் துரத்தி விட்டு இவளை மீட்டுவந்தேன். இவள் தங்களுடைய நாடகசாலைப் பெண்ணானதனால், என்மனதில் ஆசையறக் கருதித் தங்களிடத்துக் கொண்டு வந்தேனென்று கூற, இந்திரன் கேட்டு மகிழ்ந்து, ஓ புரூருவச் சக்கரவர்த்தி! நீ மகா கீர்த்தியையுடையவன். பூலோகத்தில் தருமதேவதையை நாலுபாதத்தில் [illegible] நடாத்துகிற குணவான். அன்றியும் [illegible] அசுரரை வென்று, இந்த ஊர்வசியை மீட்டுவந்த மகாபராக்கிரம சாலியாகிய நீ [illegible] நிறைவேறப் போதுமா? உனக்கு [illegible] அதிசயத்தை [illegible] வெளியிடென்று கேட்க, புரூருவச் சக்கரவர்த்தி இந்திரனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ ஐயனே! இந்த ஊர்வசி [illegible] தங்களுடைய [illegible] கிறாள். இவளைத் யானும் மணம்கொண்டிருக்கிறேன். இவளை [illegible] தங்களுடைய [illegible] என்று மதித்துத், தங்களிடத்தில் அழைத்துவந்தேன். இது தான் எனக்குத் [illegible] என்ன [illegible] அதிசயமோ [illegible] என்றான். இந்திரன் மகிழ்ந்து அரசனைப் பார்த்து, ஓ அரசனே! இந்த ஊர்வசியை அசுரர் கொண்டுபோகாமல் நீ முன்னம் இவள் [illegible] அசுரர் கொண்டுபோனபோது இவள் அவ்வசுரர் [illegible] அவ்வசுரரை வென்று பெற்று நீ இவளை மீட்டுக்கொண்டுபோது இவள் [illegible] இவ்வுடம்பு [illegible] உன்னிடத்திலிருந்ததும், இவளை அசுரர் [illegible] உன்னிடத்தில் கொண்டுவந்து விட்ட [illegible] என்னுடைய [illegible] அதிசயமல்ல. [illegible] அவளை மீட்ட [illegible] தெய்வயானையே [illegible] மலர்கொய்து விளையா[illegible] [illegible] நாடகசாலைப் [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] இந்திரன் [illegible] அமிர்தத்துவைச [illegible] குருகுல [illegible] சொல்லுகிறார். ஓ [illegible] முறையிட [illegible]

மனி! நீ அநுசரித்தே. உன்னிடத்தும் தழைக்கிற [illegible]க்கு ஒரு உத்தரவு சொல்லு. அகஸ்தியனே [illegible] இந்திரன் என்னிடத்துக்கு வாறு வருவானேயாகில், அவ்வாறு உங்கள் [illegible] னால், அந்த புதிய இந்திரன் சப்தமுனிவர்களால் சுமக்கப்பட்ட [illegible] வருவான். அப்போது அவன் [illegible] சொல்லுவான். அதினிமித்தம் அம்முனிவர்கள் கோப [illegible] [illegible]. பின்பு உன்மனத்துயரம் நீங்குமென்று [illegible] தேவதூதனை நோக்கி, தேவதூதர்களே! எங்கள் அரசனாகிய இந்திரனை [illegible] இந்திரன் [illegible] வருவானேயாகில் அவ்வாறு [illegible] சொல்லுங்கள் என்றனர். [illegible] சொல்லினார்கள். உடனே [illegible] அகஸ்தியர் அத்திரி - ஆங்கிரசர் - கஸ்யபர் - [illegible] - [illegible] வசிஷ்டர் - என்னும் ஏழு முனிவர்களையும் அழைப்பித்து [illegible] கொணர்விக்கச்சொல்லி, அச்சிவிகையில் ஏறிச் செல்லுகிறபோது [illegible] யிருக்காமல், விரைவிற்போகவேண்டுமென்று [illegible] (சர்ப) என்னும் தேவபாஷை மொழியை அவன் [illegible]

[illegible] அகஸ்தியர் [illegible] சொன்னபடி [illegible] போகக்கடவதென்று சாப [illegible], அரசபதவியை [illegible] [illegible] பிறந்தான். [illegible] மணிமந்தன் பிறந்தான். [illegible] சத்துருவை ஜெயசேனன் - பராசிதன் - [illegible] - [illegible] - [illegible] ஸ்ரீமந் மகோதன் [illegible]. அவ [illegible] என [illegible] வந்தார்கள். [illegible] அப்பொழுது [illegible] பிறந்து [illegible] [illegible]

[illegible]

என்னும் அறுவகைப் பொருளையு மடைந்து, காவல்- இரவி - [illegible] - [illegible] - [illegible]-[illegible] என்னும் [illegible] தன் ஆணையில் நடக்க, இராஜாங்கம் - [illegible] - சுற்றம் - பொன் - மணி - நெல்- வாகனம் - அடிமை - என்னும் அஷ்ட ஐஸ்வரியத்தை [illegible], [illegible] - [illegible] - வடவி [illegible] - [illegible] - வடவிப [illegible] தெனிசோப [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] என்னும் [illegible], செயகோல் [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - என்னும் [illegible] இராஜசூயயாகம் [illegible], அன்னதான முதலிய தான [illegible] நடப்பித்துத் [illegible] இன்னும் இந்த யயாதி [illegible] [illegible] வேதவியாச [illegible] முனிவரே [illegible], என்றும் [illegible] [illegible]. அவ்வளவு [illegible] யயாதி-அரசனுக்கு [illegible] [illegible] தேவயானியை [illegible] விவாகஞ்செய்து, அந்தத் தேவயானியோ [illegible] [illegible]

[illegible]

வெற்றி பெற்றான். விடப்பன்மன் தன்சேனை முறிந்ததையும் இந்திரன்வெற்றி பெற்றதையும் மனதிலறிந்து அதிகதுன்பத்தை அடைந்து, தன்குருவாகிய சுக்கிர பகவானிடத்திற்போந்து வணங்கி, ஓ ஐயனே! என்சத்துருவாகிய இந்திரன் என்சேனைகளை அதமாக்கி என்னையும் பதாதியாக்கினான். உங்களைப்போலொத்த மஹாத்மா எனக்குச் சொந்தமாயிருந்தும், நான் அபஜயப்பட்டால் உலகம் உங்களைப் பழிக்குமேயன்றி என்னைப் பழிக்காது. ஆகையால் யான்வெற்றி யடையும்படி ஒரு உபாயஞ் செய்யவேண்டு மென்று வேண்ட, சுக்கிரபகவான் சிரித்து, விடப்பன்மனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஓ விடப்பன்மனே! நானென்ன யுத்தரங்கத்துக்கு யோக்கியனோ? நான உன்கருத்தின்படி யுத்தரங்கத்தை மேற்கொண்டால் எனக்குக் குருவென்கிற பட்டமேது? நீயென்னிடத்து வந்து முறையிட்டதால் உனக்கு நான் ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். அஃதென்னெனில் - இப்பொழுது மடிந்த உன சேனைகளெல்லாவற்றையும் இனிமடிகிற சேனைகளையும் எழுப்பித் தருகிறேன். அதனால் நீ தேவர்களை வெற்றிபெறுவையென்று விளம்ப, விடப்பன்மன பரமானந்தத்தையடைந்து, ஓ ஐயனே! இவ்விதவுசகாயஞ் செய்தால் இந்திராதி தேவர்களையெல்லாம் சண்டமாருதத்தைக் கண்ட மேகம்பறப்பதுபோல் இரக்க அடித்து வெற்றிபெறுகிறேனென்று வணங்க, சுக்கிரபகவான [illegible] இறந்த சேனைகளைச் சஞ்சீவி மந்திரத்தைச் சொல்லி எழுப்பிவிட்டார். விடப்பன்மன் அந்தச்சேனைகளைக் கொண்டு இந்திரனை எதிர்த்து, தேவப்படைகளை முறிய அடித்து வெற்றிபெறு [illegible] இனிது [illegible]. இந்திரன் [illegible] வருத்தமடைந்து, சுக்கிராசாரியார் [illegible] விடப்பன்மனை வெற்றிபெற்றான். [illegible] நாமவெற்றி யடைய வேண்டுமென்று நினைத்து, தன் குருவாகிய வியாழ பகவானிடத்திற் போந்து வணங்கி, ஓ ஐயனே! என் சத்துருவாகிய விடப்பன்மன் [illegible] வெற்றி பெறுகிறான். [illegible] சாம்பவமூர்த்[illegible] [illegible] நான் வெற்றி யடையாதிருக்கிற [illegible] ஐயனே! [illegible] வெற்றியடைய [illegible] வியாழபகவா [illegible] [illegible] தேவராஜனே [illegible] [illegible] பெற்றான். [illegible] தேவர்களை [illegible] [illegible] விடப்பன்மன வெற்றியடைந்தான். [illegible] சுக்கிராசாரி [illegible] [illegible] இல்லை. [illegible] செய்ய வேண்டும். [illegible] சுக்கிராசாரி [illegible] [illegible] மந்திரத்தை [illegible] கொண்டு

ண்டுவரத்தக்க சாமர்த்தியத்தை யுடையவர் விண்ணுலகத்தி லில்லையாமென்று, அங்கிருப்பவர்கள் வதனத்தை நோக்கினான். அங்கிருந்தவர்களில் வியாழபகவானுடைய புத்திரனாகிய - கசன் - இந்திரன முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ தேவராஜனே! நீ வருத்தப்படவேண்டிய தில்லை. அந்தச் சுக்கிராசாரியாரிடத்திற் சென்று பணிசெய்பவனாயிருந்து, அவருக்கு என்மேல் கிருபை வரும்படி நடந்து, அந்த மந்திரத்தை அவர் அநுக்கிரகஞ் செய்ய யான்கற்றுக்கொண்டு வருகிறேனென்று உறுதிகூறி, சுக்கிராசாரியாரிடத்திற்கு வந்து அவரைக்கண்டு வணங்கி, ஓ ஐயனே! உமதிடத்தில் பணிவிடைக்காரனாயிருக்கிறேன். என்மேல் [illegible] அன்பு கூருகிறீர்களோ அன்றையதினத்தில் மஹா அருமையான தவத்தைச் செய்து சாம்பவமூர்த்தியிடத்துப் பெற்ற சஞ்சீவி மந்திரத்தை எனக்கு கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று புகல, சுக்கிராசாரி தனமனதில் கவலுத்தமடைந்து, நாம் அந்தச் சஞ்சீவி மந்திரத்தை அருமையான தவஞ்செய்து பெற்றோம். அம்மந்திரத்தினாலல்லவா அசுரர்கள் நமதிடத்தில் அனபுடையவராயிருக்கிறார்கள். அந்த மந்திரத்தை இவனுக்குச் சொல்லிவிட்டால், அதன்மேல் அந்த மந்திரம் நமக்குப் பலிக்காது. அந்த மந்திரத்தைச் சொல்லாதிருப்பதேயென்றால் எப்படி யாவது [illegible]ப்படவருகும். அந்த பணிவிடைக்காரத்தி [illegible] தக்காளத்தில் நீராடல் - கூடல் - மலர்கொய்தல் - [illegible] இவனோடு [illegible] தொழில்களில் பிரியாமல் தரும [illegible] வருவாள். அந்நாள் தெய்வயானையும் [illegible]யும் சொல்லி [illegible] மலர்கொய்து விளையாடுவதோடு [illegible] சோலையிலிருக்கும் தடாகத்தில் நீராடுவார்கள். [illegible] [illegible] தான். ஆனால் [illegible] செய்யவேண்டுமென்று [illegible], அந்த [illegible] பணிவிடைக்கார [illegible].

அப்படியே [illegible] அந்தச் சுக்கிராசாரி [illegible] பணிவிடை செய்துவந்து [illegible] [illegible] இப்படிச்செய்து வருநாளில் [illegible] [illegible] பணிவிடைக்காரனா [illegible] [illegible] மந்திரத்தை [illegible] போக [illegible] என்கிறவன் பணிவிடைக்காரனைச் சுக்கிராசா

ரியரிடத்தி லிருக்கிறான். ஆகையால் நீங்கள் அந்தச் சுக்கிராசாரிக்குத் தெரியாமல் அந்தக் கஜனைக் கொன்றுவிடுங்கள் என்று உறுதியான கட்டளையிட்டான். தூதர் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, கஜனைக் கொலைசெய்யச் சமயம்பார்த்திருந்தார்கள். ஒருநாள் கஜன் தருப்பை சமித்தை முதலானவைகளைக் கொய்துவரக் காட்டிற் சென்றான். அந்தச் சமயம் பார்த்து அரக்கர்வந்து கஜனைச் சூழ்ந்து கழுத்தை யறுத்துப் பூமியிற் புதைத்துப் போயினர். பின்பு தெய்வயானை க்ஷணப்போதாயினும் கஜனைக் காணாமல் இருக்கமாட்டாள். அன்றையத்தினம் வருகிறவேளை தப்பியும் கஜன் வராதிருக்கவே மிகுந்த வருத்த மடைந்து, தன் தந்தையாகிய சுக்கிராசாரியரிடத்துவந்து வணங்கி, ஓ ஐயனே! தங்களுக்குப் பணிவிடைசெய்திருக்கிற வேலைபோக மற்றவேளை யன்றிலே டிருந்து வேத சாஸ்திரங்களைப் படித்துவருகிற கஜன் இன்றையத்தினம் இன்னும் வரவில்லை. அந்தக் கஜனை யெங்கேயாவது [illegible]என்று வினவி, அந்தக் கஜனை விரைவில் வரும்படிக் கிருபைகூருமையா வென்று வேண்ட, சுக்கிராசாரி தனது ஞான திருஷ்டியினாலே நோக்கி, கஜன் அடைந்த கதியையுணர்ந்து மனவருத்த முற்று, சஞ்சீவி மந்திரத்தை யுச்சரித்து இறந்தகஜனை யெழுப்பினார். உடனே கஜன் நித்திரையி லிருந்து எழுந்தவன்போலெழுந்து, சுக்கிராசாரியரிடத்து வந்து வணங்கித் தெய்வயானை யிடத்திற் சென்றான். தெய்வயானை மிகுந்த [illegible] போகக்கடவ தேவகுரு புத்[illegible]ட, அசீர்வதித்து [illegible] யிருந்த அந்நேரம்வரை [illegible] அக்கஜனை வணங்கி, ஓ ஐயனே! இன்றுவின [illegible] பிறந்தான். [illegible] பணிமந்தன் [illegible]. [illegible] முன் ஜெயசேனன் - பராசிதன் - [illegible] - [illegible] ஸ்ரீமந் [illegible] விடப்பனமென [illegible] பைதைக் கேட்டு. கொலைத்தொழில் [illegible] அழைத்து, ஓ அசுரரே! [illegible] இறந்த கஜன் நமது குரு [illegible] ருக்கிறான். நீங்கள் சென்று நமது குரு [illegible] அந்தக் கஜனைப் பிடித்துக் கொலைசெய்து, மதுவோடு சேர்த்து, நமது குருவுக்கே அந்த மதுவைக் கொடுத்து பானஞ் செய்யச்செய்வித்து வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். அசுரர் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு சென்று, சமயம்பார்த்து அக்கஜனைப் பிடித்துக் கொலைசெய்து மதுவிற்கலந்து, அந்த மதுக்குடத்தைச் சுக்கிராசாரியரிடத்துக் கொடுத்து, ஓ ஐயனே! இது நமது திவ்யமானது. தங்களுக்குப் பாதகாணிக்கையாகக் கொண்டுவந்தோம் [illegible] போல் கிருபைகூர்ந்து இந்த மதுவைத் தாங்கள் உட்கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்ட, குடியருக்குக் கள்ளையங் கிடைத்தால் பிரமானந்தத்தை யடைந்தவனைப் போல் அதிகமகிழ்ச்சியைக் கொண்டு முன்பின் யோசிக்காமல் புசிப்பது வழக்கமாதலால், இந்தச் சுக்கிராசாரியு முன்பின் யோசிக்காமல் அந்தமதுக்குடத்தை யெடுத்து மடமடவென்று வாயிலே விட்டுக்கொண்டார். பின்பு அசுரர்சென்று தமது இறைவனுக்கு நடந்ததைக் கூறினார்கள்.

இங்கே சுக்கிரபகவான் மதுவினால் அதிமயக்க மடைந்திருக்கிறார். தெய்வயானை கஜன் வராதிருப்பதைக்கண்டு தன்தந்தை இடத்துவந்து வணங்கி, ஓ ஐயனே! கஜன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை? அவன் எங்கே சென்றானோ விரைவில் அழைப்பியுமையாவென்று வேண்ட, சுக்கிராசாரி தெய்வயானையைப் பார்த்துக் கள்வெறியினாற் சொல்லுகிறார். ஓ அம்மணி! பணிவிடை செய்பவனாகிய கஜனை நீ ஏன் அடிக்கடி வந்து கேட்கிறாய்? போனவன் வருகிறான். உனக்கென்ன நீ போய் வீட்டிலிரு வென்று கண்டித்துச்சொல்ல, தெய்வயானை மறுபடியுந் தந்தையை வணங்கி, ஓ ஐயனே! சொர்க்க மத்திய பாதாளலோகத்திலிருக்கிறவர்களில் உங்களை சகலகலை வல்லவரென்று மும்மூர்த்திகளும் மதித்திருக்கத், தாங்கள் இப்போது வழங்குஞ்சொற்களை நோக்கினால் ஏதோ கெடுத்து மதிமயங்கி இருக்கிறதாகத் தோன்றுகின்றது. என்னென்றால் - எல்லாப் பொருள்களிலும் சிறந்தது உயிர். அந்த உயிரிலுஞ் சிறந்தது சிநேகம். அந்தச் சிநேகத்திலும் எனக்குக் கஜன் பாலிய சிநேகம். அவனைப்பிரிந்திருக்க என் மனம் பொறாதென்று மிகுந்த [illegible]த்தோடு இனியவசனங்கூறாநிற்க, சுக்கிராசாரி மகிழ்ந்து தெய்வயானையைப் பார்த்து, ஓ அம்மணி! நீ வருத்தப்படவேண்டாம். அந்தக் கஜன் எங்கிருந்தாலும் அழைப்பிக்கிறேன் நீ வீட்டிற்செல்லென்று விடைகொடுத்துக், கஜன் எங்கிருக்கிறானென்று தனது ஞான திருஷ்டியில் நோக்கினார். அப்படி நோக்கும்போது சொர்க்கமத்திய பாதாளமென்னும் மூன்று தலங்களிலும் கஜனைக் காணாமல், எங்கிருக்கிறான் கஜனென்று [illegible] யுள்நோக்கினார். கஜன் தன்வயிற்றில் அடங்கியிருக்கிறதை நோக்கி, கள்வெறியினால் [illegible] யோசிக்காமல் சஞ்சீவி மந்திரத்தை யுச்சரித்தார். உடனே கஜன் அவர் வயிற்றிலேயே உயிர்பெற்றெழுந்தான். அதனால் [illegible] அடைந்து. வயிற்றில் [illegible], அடா! மோசம் வந்தது. நமது [illegible] விடப்பனமென தனக்கு நன்மை [illegible]. அவனுக்கு [illegible]. அந்த [illegible] யானது மன்றி, [illegible] கெடுத்து விட்டது. இனி என்ன செய்கிறதென்று எண்ணி, வயிற்றிலிருக்கும் கஜனுக்குச் சொல்லுகிறார். ஓ கஜனே! உன் கருத்தின்படி சஞ்சீவி மந்திரத்தை உனக்கு உபதேசிக்கிறேன் எனக்கொரு உபகாரஞ்செய். அதென்னவென்றால்-என்வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு நீ வெளியில்வரவேண்டும். நீ வெளியில்வந்து சஞ்சீவி மந்தி

ரத்தைச் சொல்லி மறுபடியும் என்னை எழுப்பிவிடு. அதுதான் எனக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரமென்று கூற, கசன் அங்கிருந்த வண்ணம் சஞ்சீவி மந்திரத்தைக் கற்றுக்கொண்டு, சுக்கிராசாரியின் வயிற்றைக் கீறி வெளியில் வந்து, முன்போலவே சுக்கிராசாரியை எழுப்பி, அவர்க்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து தெய்வயானை யிடத்துச் சென்றான். தெய்வயானை மிகுந்த மகிழ்வடைந்து எதிர்வந்து, ஓ தேவகுரு புத்திரா! இந்நேரம் எங்குற்றி யென்று வினவ, கசன் தெய்வயானையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ கன்னிகையே! நான் சென்றவிடத்தில் இருந்து நேரஞ்சென்றதென்று ஒரு பொய்க்காய் விடை கொடுத்துவிட்டு, சில காலம் பணிவிடைக்காரனாயிருந்து, ஒருநாள் சுக்கிராசாரியை வணங்கி, ஓ நாதனே! நான் உத்தேசித்துவந்த பொருள் தங்கள் கிருபையினால் கிடைத்தது. இனி என்னிருப்பிடத்துக்குச் செல்ல விடைகொடுக்க வேண்டுமென்று வேண்ட, சுக்கிராசாரி மகிழ்ந்து, அப்பா கசனே! நீ சுகமாக உன்னிருப்பிடத்துக்குச் செல்லென்று விடைகொடுக்க, கசன் சுக்கிராசாரியை வணங்கித், தெய்வயானை யிடத்தில் வந்து, ஓ கன்னிகையே! நான் நாடிவந்த பொருள் சித்தியாயிற்று. இனி என்னிருப்பிடத்துச் செல்கிறேன் மகிழ்வுடன் விடைகொடென் றுரைக்க, தெய்வயானை திடுக்கிட்டு, ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம். நாம் நினைத்திருக்கிற நினைப்பென்ன? இந்தக்கசன் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் செல்கிறேனென்று நம்மிடத்தில் வந்து விடைகேட்கிறான். நமது கருத்தை வெளியிட்டால் அதன்மேல் இந்தக் கசன் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் செல்லானென்று மனதில் மதித்துக், கசனைப் பார்த்துக் கூறுகிறாள்.

ஓ கசனே! நீ தேவர்குரு புத்திரன். நான் அசுரர்குரு புத்திரி. நாமிருவரும் சமம். என்னை விவாகஞ்செய்து இவ்விடத்திலேயே யிருந்து எல்லா நலமும் மனுபவியும். ஒருவேளை இவ்விடத்திலிருக்க உனக்கு விருப்பமில்லாதிருந்தால், என் தந்தையோடு சொல்லி உன் தந்தையையும் அழைப்பித்து என்னை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, பின்பு உன் இருப்பிடத்துக்குச் செல்லென்று மிகுந்த பரிதாபத்துடனே இனிய வசனங்களினால் வேண்டிக்கொண்டாள். கசன் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு, இரண்டு காதுகளிலும் செவிகளை மூடிச் சொல்லுகிறான். ஓ அம்மணி! வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்து என்னினும் எண்மடங்கு அதிகமான விவேகத்தைப் பெற்றிருந்தும், நீ என்ன பித்தமடைந்தவர்போல மொழிகிறாய். உன்தந்தையிடத்து அநேக வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்ததுமன்றி, யாவராலும் பெறுதற்கரிதாயிருக்கிற சஞ்சீவி மந்திரத்தையும் பெற்றேன். உலகத்தில் மக்களைப் பெற்றோன் - இடர்தீர்த்தோன் - அன்புடன் அன்னம் அளித்து இரக்ஷித்தோன் - நூலைக் கற்பித்தோன் - ஒன்றை யுபதேசித்தோன் - ஆகிய இந்த ஐந்துபேரும் தந்தையென்று வேதங்களில் முறையிட்டிருக்க, அதை யுணர்ந்தும் உன்னை விவாகஞ்செய்கிறது தகுதியா? என் குருபுத்திரியாகையால் நீ எனக்குத் தங்கையாயிற்றே என்று கூற, தெய்வயானை அடடா!! மோசம்வந்தது. நாம் இலவுகாத்த கிளிபோலாயினமேயென் றேங்கி, அனலிடு மெழுகுபோல மனமது உருகி, நமது மொழியை மறுத்தானென்று கோபங்கொண்டு கசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ஓ கசனே! என் கருத்துக்கு விரோதப்பட்டு என மொழியை மறுத்தமையால், நீ விசுவாசகாதகன். ஆகையால் நீ என் தந்தையிடத்திற்கற்ற சஞ்சீவி மந்திரம் உனக்குப் பலிக்காமற் போகக்கடவதென்று சாபமிட, கசன் இந்தச் சாபத்தைக்கேட்டு, ஓ குருபுத்திரியே! நீ இட்ட சாபப்படிக்கு மந்திரம் எனக்குப் பலியாமற் போனாற் போகட்டும். என்னிடத்தில் கற்றுக்கொண்டவர்க்குப் பலிக்குமே அதுபோதும். நீ தருமசாஸ்திர முதலியவற்றைக் கற்றுணர்ந்தும், அந்தச் சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமாக என்னைச் சபித்தபடியால், உன்னை மறையவர் மணம்புரியாமல் பூலோகத்தரசன் மணம்புரியக் கடவதென்று சபித்துவிட்டுத், தன்னிருப்பிடத்துக்குச் சென்று தந்தைதாளில் வணங்கி, சஞ்சீவி மந்திரத்தை அவர்க்கு உபதேசஞ் செய்து, அவரால் இந்திரனுக்கு வெற்றியடைவித்தான்.

இங்கே தெய்வயானை அசுரர்குலத் தலைவனாகிய விடபன்மன் புத்திரி சன்மிட்டையுடன் சிநேகஞ்செய்து, பந்தாடல் - கழங்காடல் - மலர்கொய்தல் - முதலாகிய விளையாட்டுத் தொழில்களில் பிரியாமல் விளையாடிவருவாள். ஒருநாள் தெய்வயானையும் சன்மிட்டையும் சோலையிற்சென்று மலர்கொய்து விளையாடி, அச்சோலையிலிருக்கும் தடாகத்தில் நீராடுங்கால், அப்போது ஒரு சுழற்காற்றுத் தோன்றி, கரையிலிருந்த வஸ்திரங்களை யெல்லாம் ஒன்றோடொன்று கலக்கச் செய்தது. அதனால் சன்மிட்டையின் தோழிகள் தங்களுக்குக் கிடைத்த ஆடையை யெடுத்து உடுத்திக்கொண்டார்கள். சன்மிட்டையும் அவள் தெய்வயானையின் வஸ்திரத்தை யெடுத்து உடுத்திக்கொண்டாள். தெய்வயானைக்கு அந்தத் தோழிகள் சன்மிட்டையின வஸ்திரத்தை யெடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார்கள். அதைப்பார்த்து என்வஸ்திரமல்ல இது சன்மிட்டையின் வஸ்திரமென்று கூறி, இவ்வஸ்திரத்தை அங்கு வைத்து என்வஸ்திரத்தைக் கொண்டுவாருங்களென்று தோழிகளுக்குக் கட்டளையிட்டாள். தோழிகள் தெய்வயானையை வணங்கி, ஓ அம்மணி! உன்வஸ்திரத்தைச் சன்மிட்டை உடுத்திக்கொண்டாளென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு இந்த வஸ்திரத்தை நான் கையினாலேயுந் தொடேனென்று மறுத்தாள். இந்தச்சேதியைச் சன்மிட்டை கேட்டுத் தெய்வயானை யருகில்வந்து, ஓ குருபுத்திரியே! அற்பமாகிய உன் வஸ்திரத்தை நான் உடுத்துக்கொண்டால் என்னுடைய உயர்ந்த வஸ்தி

த்தைக் கொடுத்தால் ஏன் வெறுக்கிறாயென்று வினவ, தெய்வயானை சன்மிஷ்டையைப் பார்த்து, ஓ சன்மிஷ்டாய்! எப்படி யிருந்தபோதிலும் நீ ராஜபுத்திரிதானே. நான் உன் தந்தையின் குருபுத்திரி. மேலும் நான் பார்ப்பனி. நீயுடுத்திய அழுக்கு வஸ்திரத்தை நான் உடுத்திக்கொள்வேனோ வென்ன, சன்மிஷ்டை இந்த வசனங்களைக் கேட்டு மிகுந்த சினங்கொண்டு, ஓ குருபுத்திரியே! கோடி வித்தைகற்றும் உன் தந்தை எனது தந்தையிடத்துவந்து கையேந்தியிருக்க, நீ என்ன இவ்வளவு இறுமாப்படைந்து என்னை அற்பமாக எண்ணி என் வஸ்திரத்தை இகழ்ந்தாய். உனக்கு அவ்வளவு வாயாமென்று கடுகடுத்துச் சீறி, தன் தாதியரோடு தானும் அந்தத் தெய்வயானையைப் பிடித்து ஒரு பாழுங்கிணற்றில் விழுத்திவிட்டுப் போனார்கள். இங்கே கிணற்றில் விழுந்த தெய்வயானை அக்கிணற்றின் அருகில் முளைத்துப் படர்ந்திருக்கும் ஒரு கொடியைப் பற்றிக்கொண்டு, பிராணபயமில்லாமல் தப்பி, மிகுந்த பயத்தையடைந்து, உள்ள நடுங்கித் துக்கித்துக்கொண் டிருந்தாள். அந்தச்சமயத்தில் யயாதிமஹாராஜன் வேட்டைக்குவந்து நல்ல ஜலந்தேடி, இந்தத் தெய்வயானை விழுந்திருக்கிற கிணற்றை எட்டிப்பார்த்து, அக்கிணற்றி லிருக்கிற தெய்வயானையைக் கண்டு திடுக்கிட்டு, ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீயார்? உன்னிருப்பிடம் எது? உன் தந்தையாவர்? இக்கிணற்றில் விழுந்திருக்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று கேட்க, தெய்வயானை அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ஓ அரசனே! நான் சுக்கிராசாரியின் புத்திரியாகிய தெய்வயானையென்று சொல்லி, சன்மிஷ்டை தன்னைக் கிணற்றில் விழுத்திப்போயின விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லாமல் வேறொருவிதத்தைச் சொல்லி என்னைக் கரையேற்றுமென்று வேண்ட, அரசன் வியப்படைந்து, [illegible] தனகரத்தால் தெய்வயானையினது பூவன்ன மென்ற கரத்தைப்பற்றி எடுத்துக் கரையிலேற்றி, உன்னிருப்பிடத்துக்கு நீசெல்லென்று விடைகொடுத்துவிட்டு, நாலுவகைச் சேனையோடு நடந்து தன்னகரம்வந்து சேர்ந்தான்.

இங்கே தெய்வயானை ஒருசோலையில் வந்து, தனக்குத்தனியே இருந்து தானடைந்த துன்பத்தை அடைந்தவளாய், நாம் [illegible] ஒப்பாகிய சுக்கிராசாரியின் புத்திரியாயிருந்தும், அசுரேசனாகிய அசுரன்மகள் சன்மிஷ்டை நம்மைக் கிணற்றில் தள்ளவும் நாம் [illegible] யாமோ ஒரு மஹாராஜனது வலக்கைபற்றி மேலேற [illegible] வரவுமாயிற்றே. நாம் இவ்வளவாய் [illegible] டறியோம். அப்படி இருந்தும் பூமேலரசன் நம்மைத் தொட்டான். இனி அந்த அரசனைத்தான் மணம்புரியவேண்டும். அவனைவிட்டு மறுபுருஷனை மணம்புரிந்தால் கற்புக்கழிவுவரும். இதென்ன? நாம் பிராமணஸ்திரியாயிருந்தும் நமக்கு இவ்வளவுப்பட்ட வினைவாய்த்தது. இதுவெல்லாம் வியாழபகவானுடைய புத்திரனாகிய கசனிட்ட சாபமே அன்றி வேறொரு காரணமு மல்லவென்று தீர்மானித்து, பின்பு சன்மிஷ்டைசெய்த செய்கையை நினைத்து மனவருத்த மடைந்து ஓர் மரத்தருகி லிருக்கிறபோது, சன்மிஷ்டையின் தந்தையாகிய விடப்பன்மனுடைய சாரதி ஏதோ ஒரு காரியார்த்தமாய் அச்சோலையில்வந்து, இந்தத் தெய்வயானையைக்கண்டு மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தவனாய், அந்த அம்மனை வணங்கி, அம்மணி! நீ எங்களரசனுடைய குருபுத்திரி யல்லவா? இந்த இடத்தில் தனியே இருக்கிறகாரண மென்னவென்று வினவினான். தெய்வயானை அந்தச் சாரதியைப்பார்த்து, ஓ சாரதி! உன் அரசன் மகளும் யானும் நீராட இவ்வனத்துக்கு வந்தோம். வந்தவிடத்தில் என்சேலையை உன்னரசன்மகள் உடுத்திக்கொண்டு தன்சேலையை எனக்குக் கொடுத்தாள். அதையுடுத்திக்கொள்ள மனம் ஒருப்படாமல் அச்சேலையை வேண்டாமென்று மறுத்தேன். அதன்மேல் கோபங்கொண்டு என்னை இந்தக் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டுப் போய்விட்டாள். இந்தச்செய்தியை என் தந்தைக்கு மாத்திரம் தெரியப்படுத்துவையாகில், இப்போது நானடைந்திருக்கிற துன்பத்தை நீக்கினபலன் உன்னைச்சேரும். இவ்வளவு உபகாரஞ்செய்யென்று சொல்ல, சாரதி சம்மதித்து விடைபெற்று சுக்கிராசாரியரிடத்துச் சென்று வணங்கி, தெய்வயானை கூறியவற்றை ஆதியோடந்தமாகச் சொல்லித் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் சென்றான். சுக்கிராசாரி திடுக்கிட்டு, நமது புத்திரியைச் சன்மிஷ்டை கிணற்றில் தள்ளிவிட்டாளா! ஐயோ! நாம் தவஞ்செய்து பெற்ற புத்திரி யாயிற்றே. அவளுக்கு இந்தக்கதி வந்ததை யோசித்தால் இதைவிட ஆச்சரியமென்ன இருக்கின்றதென்று வருத்தமடைந்து, அதிவேகமாய் அந்தத் தெய்வயானையிருக்கும் சோலையில்வந்து, புத்திரியைக் கண்டு மிகுந்த காதலோடு தழுவி, ஓ அம்மணி! உனக்கும் இவ்வகைப்பட்ட துன்பம் வருமோ? நீ தம் சன்மிஷ்டையோடு விளையாடி வருகிறவளாதலால், இன்றும் அதினுடைய மப்படியே விளையாடி வருவாயென்று எண்ணி உன்னைத் தேடாமலிருந்துவிட்டேன். என்மேல் சினங்கொள்ளாமல் இரு அம்மா என்ன, [illegible] தெய்வயானை தகப்பனைத் தழுவி [illegible] அழுது சொல்லுகிறாள். ஓ தந்தையே! அசுரன் புத்திரி என் வஸ்திரத்தை எடுத்து உடுத்திக்கொண்டதுமன்றி, என்னையும் ஏசி, என்னுயிர் போகும்படியாகக் கிணற்றில் விழுத்திப் போயினாள். இனி என்ன நமது பிழைப்பு. [illegible] அல்பரிடத்தும் அருமை தெரியாதவரிடத்தும் இருந்து நித்தம் கோடி கோடி பொருள்தேடி சேவித்த செய்வதைவிட, விவேகிகளிடத்தும் அருமை அறிந்தவரிடத்தும் சிறுமைபட்டுக்கொண்டு சொல்ப சேவைசெய்வது மேலான நன்மையென்று நூல்களால் அறிந்திருக்கிறோம். ஆதலால்-இனி மஹாபாதகனாகிய விடப்பன்மனிடத்தில்

அனாதாழிகையு மிருக்கக்கூடாது என்று முறையிட்டாள். சுக்கிராசாரி தெய்வயானையின் கண்ணீரைத் துடைத்துத் தழுவி, ஓ அம்மா! நீயும் பெண். [illegible] யும் பெண். இருவர் ஒருவர் [illegible] டபோது சன்மிஷ்டை பாலிய புத்தியாகையால் தெரியாமற் கெடுதியைச் செய்தாள். அதற்காக அந்தச் சன்மிஷ்டையின் தகப்பனை வெறுப்பது தகுதியல்ல. இப்போது உன்கருத்தின்படி இந்த இடத்திலேயே சௌக்கியமான இடமாய் ஒன்றைப்பார்த்து இருப்போம் வாரும் அம்மணி யென்று இனியவசனம் கூறி, இருவரும் ஒருசோலையிற் சென்று பன்னசாலையொன்றியற்றி அதிலிருந்தார்கள்.

இப்பால் இரண்டொரு தினம் சென்றபின்பு, விடப்பன்மன் தனசபைக்குச் சுக்கிராசாரியார் வராதிருப்பதை நோக்கி, மந்திரிகளைப் பார்த்து, ஓ அமைச்சர்காள்! நமது [illegible] பகவான் இரண்டு [illegible] தினமாய் நமது சபைக்கு வரவில்லை. அது என்ன காரணமோ [illegible] [illegible]

கொண்டு தூரத்திலுள்ள கிணற்றில் வீழ்த்தினதாகவும், அப்போது பூலோகத்து அரசரொருவர் அவ்வனத்தில் வந்து அந்தக் குருபுத்திரியை எடுத்ததாகவும், அந்த குருபுத்திரி என்னுடன் சொல்லி இந்தச் செய்தியைத் தன் தந்தைக்கு மாத்திரம் தெரிவிக்க கட்டளையிட்டாள். [illegible] அந்தச் சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர் புத்திரியிடத்தில் போயிருக்கிறார். இப்போது அவரைத் தேடப் புறப்பட்டமையால், அந்த குருபுத்திரி இருக்குமிடத்தைக் காட்டுகிறேன் என்றான்.

விடப்பன்மன் [illegible] [illegible]

நெருப்புப் பொறிபறக்க விடப்பன்மனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ஓ விடப்பன்மா! உன் புத்திரி செய்த குற்றத்திற்கு எவ்வளவேனும் தாக்ஷண்யமின்றி உயிர்க்கொலை செய்யவேண்டும். நீ மிகுந்த தவப்பயனாற் பெற்று அருமையாய் வளர்த்து வருகின்றதினாலும், மிகுந்த வணக்கத்துடன் நீ வேண்டிக்கொள்வதினாலும், நானொரு தண்டனை செய்யச் சொல்லுகிறேன். அஃதென்னவென்றால் உன் புத்திரியும் உன் புத்திரியின் தாதிகளும் எனக்குப் பணிவிடைப் பெண்களாகச் செய். அவ்வாறு செய்வையாகில் அதுவே உயிர்க்கொலை செய்யுந் தண்டனையைவிட எண்மடங்கதிகமான தண்டனையா யிருக்கும் என்றாள். அதற்கு விடப்பன்மன் ஒத்துக்கொண்டு, அம்மணி! அவ்வாறு என் புத்திரியை உனக்குப் பணிவிடைப் பெண்ணாக்குவிக்கிறேன். முன்போல் என்னுடைய ராஜ்யத்துக்கு வந்திருந்து அருளவேண்டுமென்று மிகுந்த ஆவலுடனே கூற, தெய்வயானை சம்மதித்து, தன் தந்தையோடு விடப்பன்மனும் தானுமாக முன்போல இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். விடப்பன்மன் தன் புத்திரியை அழைத்து, நீ குருபுத்திரியான தெய்வயானையை அந்த அம்மனைக் கிணற்றில் விழுத்தினதினால், நீ அந்த அம்மைக்குப் பணிவிடைப் பெண்ணாயிருவென்று கட்டளையிட்டுத், தெய்வயானையிடத்து அழைத்துவந்து, தன் புத்திரியை விட்டுத் திரும்பிப் போய்விட்டான். அன்றுமுதல் சன்மிஷ்டை தெய்வயானைக்குப் பணிவிடைப் பெண்ணாயிருந்து ஏவற்றொழிலைச் செய்து வந்தாள்.

இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு, ஒருநாள் தெய்வயானையானவள் தன் தாதியாகிய சன்மிஷ்டையோடு மலர்கொய்து விளையாட ஒரு பூஞ்சோலையிற் சென்று, அங்கிருக்கும் மலர்களைக் கொய்து வேடிக்கையாயிருக்கிற தருணத்தில், யயாதி மகாராஜன் முன்போல வேட்டையார்த்தமாய் அந்தப் பூஞ்சோலைக்கு வந்து, தென்றலினது சைத்தியத்தையும் புஷ்பத்தின் பரிமளவின்பத்தையும் உணர்ந்து, மகாசந்தோஷத்துடன் அச்சோலையைச் சுற்றிப்பார்த்து வருகிற போது, இந்தத் தெய்வயானையையும் சன்மிஷ்டையையும் கண்டான். கண்டவுடனே சித்தம் பிரமித்து, ஆ! இவர்கள் பூலோகஸ்திரீகளோ? அல்லது சொர்க்கலோகஸ்திரீகளோ? யாவரோ அறியேனென்று அவர்களை நெருங்கி, முன் கிணற்றிலிருந்து எடுத்த ஸ்திரீபோலத் தோன்றுவதைக் கண்டு, ஓ பெண்மணிகளே! நீங்கள் யாரென்று வினவினான். முன்னமே தெய்வயானை இந்த ராஜனையே விவாகஞ்செய்யக் கருதி, உமாமகேசுவரனைத் தியானித்திருக்கிறவளாகையால் விநயமாய் எழுந்து, அரசனுக்கு ஆசனமளித்து, அதிலிருக்கச் சொல்லி, பற்பல உபசாரங்களைச் செய்து கூறுகிறாள்: ஓ அரசனே! நீரென்னை அறியீரா? முன்னம் நான் கிணற்றில் விழுந்த போது கமலம்போன்ற என் வலக்கரத்தைப் புயனேய உமது வலக்கரத்தினாற் பற்றிக் கரைசேர்த்தவரல்லவா? அரசர்க்கு இவ்வளவு மறதியாவென்று மறுபடியும் கூறுகிறாள்: ஓ அரசனே! நான் சுக்கிராசாரியார் புத்திரி. இதோ நிற்கிறவள் அசுரர்குலத் தலைவனாகிய விடப்பன்மன் புத்திரி. இவள்தான் முன்னம் என்னைக் கிணற்றில் விழுத்தினவள். அந்தக் குற்றத்துக்காக இப்போது இவள் எனக்குத் தாதியாயிருக்கிறாள். நான் பிழைத்ததும், தேவர்களை நடுங்கச் செய்யத் தக்க பராக்கிரமத்தை உடைத்தாகிய விடப்பன்மன் புத்திரியாகிய இந்தச் சன்மிஷ்டையை நான் தாதியாகப் பெற்றதும், உமது கிருபையாதலால், அன்றையதினம் கிணற்றில் விழுந்திருந்த என்னைக் கரத்தைப் பற்றிக் கரைசேர்த்து ரக்ஷித்ததுபோல, இன்றையதினம் என்னை மணம்புரிந்து இன்பசுகத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென வேண்டினாள். அரசன் இந்த வசனங்களைக் கேட்டுத், திகைத்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ பெண்கள் சிரோமணியே! பிராமணர் மாத்திரம் க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர ஸ்திரீகளை மணம்புரியலாமெனவும், மற்ற மூவரும் பிராமண ஸ்திரீயை மணம்புரியலாகாதெனவும் வேதங்களில் கூறியிருக்க; க்ஷத்திரியனாகிய நான் பிராமணஸ்திரீயாகிய உன்னை மணம்புரிவது தகுதியல்லவென்று மறுத்தான். தெய்வயானை இச்சொற்களைச் செவியுறக் கேட்டு, ஓ அரசனே! [illegible] நடையாயதன்றோ? [illegible] அது பதியின்றேல் நான் உம்மை விவாகஞ் செய்துகொள்ளுகிறேன். நீர் இனி மறுமொழி கூறாதேயுமென்று கூற, அரசன்- ஓ பெண்கள் நாயகியே! உனது தந்தை நாலுவேதம் புராணம் ஆறங்கம் [illegible] முதலியவைகளை யுணர்ந்தவர். அவர் சம்மதித்து விவாகஞ் செய்வித்தால் அவ்வாறே மணம்புரிவேனென்று கூற, தெய்வயானை கேட்டு மகிழ்ந்து, தன்னருகிலிருக்கிற தாதியைப் பார்த்து, என் தந்தையை அழைத்துவாவென்று கட்டளையிட்டாள்.

உடனே அந்தத் தாதி [illegible] சென்று பணிந்து, ஐயா! தங்கள் புத்திரி தங்களை அழைத்துவரச் சொன்னாள். உடனே சுக்கிராசாரியர் எழுந்து, மகிழ்ந்து அவ்விடத்துக்கு வந்தார். தெய்வயானை எழுந்து [illegible] நமஸ்கரித்து, ஆசனமளித்து, [illegible] கூறுவாள்: ஓ தந்தையே! முன்னம் நான் கிணற்றில் விழுந்திருந்த போது இதோ நிற்கிற மகாராஜன்தான் என் கையைப் பற்றிக் கரைசேர்த்தவன். இந்தப் புண்ணியவானையே யான் மணம்புரிவேனன்றி, மற்றொருவர் என்னை மணம்புரிவது தகுதியல்ல. தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து என் கருத்தின்படி விவாகஞ்

தை நிறைவேற்றுமென்று நிகழ்த்த, சுக்கிராசாரி மகிழ்ந்து அரசனைநோக்க, அரசன் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து பயபக்தியுடனே நின்றான். சுக்கிராசாரி அரசனுக்குப் பல ஆசிகள்வழங்கி, ஓ அரசனே! இவள் என் புத்திரிதான். இவளை நீ விவாகஞ் செய்துகொள். மறையோர்பெண்ணை மன்னர் விவாகஞ்செய்தல் தகுதியல்ல வாயினும், இவளுக்கு வியாழபகவான் புத்திரனாகிய கசனாலே மறையவர் மணம்புரியாமல் உலக மன்னவர் மணம்புரிய இவளுக்குச் சாபமேற்பட்டிருக்கின்றதென்று அச்சாபத்தின் வரலாற்றை வெளிப்படுத்திச் சாற்ற, அரசன் சுக்கிராசாரியார் மொழியை வேதவாக்கியமாகக் கொண்டு, தெய்வயானையை மணம்புரியச் சம்மதித்தான். உடனே எல்லாவல்லமையுமுடைய சுக்கிராசாரி அந்த இடத்திலேயே விவாகத்துக்குத் தகுந்த பலவஸ்துக்களையும் அழைப்பித்து, நல்ல முகூர்த்தத்தில் மங்களகரமாக [illegible] செய்வித்து, சாஸ்திரவிதிப் பிரகாரம் [illegible] பூர்த்தி, எல்லா நலமும்பெறப்பல ஆசிகள் வழங்கி, நீங்களிருவரும் [illegible] வாழ்ந்திருங்களென்று வாழ்த்தி அரசனை நோக்கி, ஓ அரசனே! என் பெண் பார்ப்பினி. அவளைக் கூடி [illegible] கூடி [illegible] யாதலால், உனக்கு இந்த உறுதி இருப்பதோடு கூட, இதோ இருக்கிற பெண் அசுரர் தலைவன் புத்திரி. அவள் பெயர் சன்மிஷ்டை. அவளுக்குப் புருஷபோகம் ஒன்றுமில்லாமல் [illegible] அவளையும் இந்தத் தாதிகளையும் காப்பாற்றுமென அமைத்து, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத் தன்னிருப்பிடத்துக்கு ஏகினான். பின்பு அரசன் தெய்வயானையோடு சன்மிஷ்டையை அழைத்துக்கொண்டு தன்னகரத்துக்கு வந்து, சகல ஜனங்களும் களிப்புற விருந்து முதலானவைகளை இயற்றி, சன்மிஷ்டைக்கு அந்தப்புரத்தில் ஒரு மாளிகை ஏற்படுத்தி, அதில் அவளை வைத்து, தாயும் தன்மனைவியுமாகிய தெய்வயானையோடு இந்திரனைப்போல அநேக [illegible] முதலிய [illegible] போகங்களை அனுபவித்து வாழ்ந்திருக்கிற காலத்தில், ஒருநாள் [illegible] அரசன் தன்மனைவியாகிய தெய்வயானையோடு பள்ளியறை சேர்ந்து படுக்கையில் சயனித்தான். உடனே தெய்வயானை நித்திரை போய்விட்டாள். அரசன் [illegible] நித்திரைவராமல் [illegible] [illegible] [illegible] வருத்தமடைந்து அந்தப்புரத்திலிருக்கிற [illegible] வருவோமென்று எழுந்துவந்தான்.

அசோகு - மாதவி - கொன்றை - அதிரல் - பாதிரி - குராம் - ஆல் - அரசு - வேம்பு - வாழை - முதலிய மரங்கள் செறிந்து இருக்கிறதினாலும், மல்லிகை - முல்லை - இருவாட்சி - முதலாகிய செடிகள் புஷ்பித்து மிகுந்த பரிமளத்தைக் கொடுப்பதினாலும், இளந்தென்றல் வீசுவதினாலும், சந்திரோதயத்தினாலும், அரசனுக்கு மகிழ்வுண்டாகி, அசோகவனத்தில் அங்கங்கும் இருக்கிற விநோதங்களைப் பார்வையிட்டு வருகிறான். இப்படி வருகிற தருணத்தில், அசோகவனத்தின் மத்தியில் சந்திரகாந்தக் கல்லினால் செய்த மாளிகையில், நல்ல பருவத்தையும் மிகுந்த செல்வத்தையுமடைந்து புருஷனில்லாமலிருக்கிற சன்மிஷ்டை யானவள் தான் தன்னந்தனியே இருக்கிறதைத் தன் மனதில் நினைத்து, நமக்கு எல்லாப் பாக்கியமுமிருந்தும் ஒரு புருஷனில்லாமையால் தாமரையில்லாத தடாகம்போலவும், சந்திரனில்லாத இரவுபோலவும், பயனடையாமலிருக்கிறோம். இப்படி யிருப்பதற்குக் காரணம் நமது தந்தையாகிய சுக்கிராசாரியின் புத்திரியை [illegible] விழுத்தின அந்நடத்தையேயாம். இதற்கு யாது செய்வது [illegible] இது நமது தலைவிதியென்று தன்மனத்தினை தேற்றிக்கொண்டு, பள்ளியறையை விட்டு மேல்மாடியில் வந்து, சந்திரோதயத்தின் விநோதத்தையும் தென்றல் வீசுகிற திறத்தையும் புஷ்பித்திருக்கிற பூஞ்சோலையின் பரிமளத்தின் சுகத்தையும் உணர்ந்து, ஆ! ஆ! நாம் பெற்ற பருவத்தின் பிரயோசனம் இதுதானா. ஆனால் புருஷனை மாத்திரமில்லையே. ஐயோ! இந்தவேளையில் புருஷனிருப்பானாகில், சுவர்க்கலோகத்தின் பதத்துக்கும் மேலான இன்பத்தை இவ்விடத்திலேயே அநுபவிக்கலாமே. இதற்கென்ன செய்வதென்று மிகுந்த காமவேதனையடைந்து உலாவினாள். இப்படி உலாவுகிற தருணத்தில் சோலையில் ஓர் ஆள் அரவமேற்பட்டதாகக் கண்டு, ஓ! ஓ! இதென்ன ஆச்சரியம். இந்த இடத்தில் அரசனொருவனைத் தவிர மற்றொருவர் வரக்கூடாது. இந்நேரத்தில் அரசன் வருகிறதற்குக் காரணமென்ன? ஆனால் நாம் கண்டது கனவோ பிரமையோ? உண்மையாக அரசன்தானோ தென்றலுக்காக வந்து உலாவுகிறானோ? நாம் சென்று கோசாலைக்குள் [illegible] தெரியுமென்றெண்ணி, உப்பரிகையை விட்டிறங்கி அரசன் உலாவும் இடத்தில்வந்து பார்த்தாள். பார்த்தவுடன் அரசனைக் கண்டு [illegible] [illegible] காலில் [illegible] செய்து, ஓ மன்னவனே! நான் அசுரேந்திரன் தலைவன் மகளாயிருந்தும், [illegible] புத்திரியால் உனக்கு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தாதியாயிருக்கிறேன், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தாதியானேன். [illegible] தெய்வயானை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சந்தோ [illegible] [illegible] களிப்பெய்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தருணத்தோ [illegible] அரசன் [illegible] அன்புக்கு மகிழ்ந்து, ஓ பெண்மணி! நீ கூறியபடி உன்னைக் கூடிக்கலந்து வாழ்வதற்குக் கூடாது. ஏனென்றால்-

...ருதியில் தெய்வயானையை மணஞ்செய்து வருகிறபோ
து, சுக்கிராசாரி உன்னை எனக்கையிற் கொடுத்து, புரு
ஷபோகம் ஒன்றுதவிர மற்ற உண்டி வஸ்திராபரண
முதலியவற்றைக் கொடுவென்று கட்டளையிட்டிருக்க,
அக்கட்டளையை மீறி உன்னோடு கூடுவது நான் செய்யு
ம அரசுக்குத் தகுதியல்லவென மறுத்தான். சன்மி
ஷ்டை வருத்தமடைந்து, மறுபடியும் அரசனை மதி
த்து ஒரு வசனஞ் சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! சொல்லியபடி பிசகி நடக்கிறது
அரசர்க்கு உபயதாலமென்று கூறுகிறீர். அது சரிதா
ன். ஆனால் அந்தக் கட்டளை வேதியர் முன்னிலைக்கும்,
பசுமுன்னிலைக்கும், ஒருவருயிர்க்கு இடையூறு வரு
கிறபோதும், ஆசைப் பெருக்கத்தினால் பெண்களை ம
ணஞ்செய்யுமிடத்தும், அக்கட்டளை பிசகினால் தோ
ஷமல்ல. மேலும் நீர் உலகாதிபர். சரணமானவருடந்
தவர்க்கு ஆதாரமாயிருக்கிறவர். உமது திருவடியில்
யான சரணமடைந்து எனக்கு நேரிட்டிருக்கிற சத்து
ருபயத்தைக் கூறுகிறேன். நீர் ஆதரித்து அச்சத்து
ருவை நீக்கி என்னை இரட்சியும். எனக்குச் சத்துரு
யாரென்றால்-இந்திர வடவானலைப்போலச் சொலித்து
வருகிற சத்துருவாகிய, கருப்பத்தைப் பிடித்துப் புஷ்ப
பாணத்தைத் தொடுத்து [illegible]
இனியும் அணைகோடியில் [illegible] சொன்னகொள
[illegible]போலச் சீறி எதிர்த்திருக்கும் பாரமா
யாம். இவ்விருவகையும் அடக்கி என்னை யாதலையும்
அணைந்தென்று பணிய, அரசன் ஒன்றுஞ் சொல
லாமல் மௌனமாயிருக்கையில், சன்மிஷ்டை பின்
னும் அரசனைப்பார்த்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறாள்.
ஓ அரசனே! [illegible]
[illegible] உமக்குத் தகுதி
[illegible] இப்போது நானொரு
[illegible] அவ்வாறு சொல்லமுன்னமே, அரசன்
ஓ பெண்கள் நாயகமே! [illegible]
[illegible] தருகிறேனென்றான். உடனே சன்மிஷ்டை
வணங்கி, ஓ அரசே! என் தோழியாகிய தெய்வயானை
புத்திரப்பாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறாள். நானும் புத்தி
ரபாக்கியத்தை யடையவேண்டும். எனக்கொரு புத்திர
சந்தான [illegible] வரத்தைப் பாலிக்க வே
ண்டுமென்றாள். அரசன் இதைக்கேட்டு, அடா! மோசம்வந்
தது. இவள் கேட்டவரத்தைக் கொடாவிட்டால் தரு
மத்துக்கு விரோதம். [illegible] வரத்தைக்
கொடுத்தால் சுக்கிராசாரியரால் [illegible] கெடுதிவ
ரும். [illegible] எப்போதும் [illegible]
[illegible] மேலோர்களைக் [illegible]
[illegible] அவர்கள் [illegible]
[illegible]
[illegible] ஒருவனுடைய [illegible]
[illegible] வருத்தத்தினால், [illegible]
[illegible], அப்படி [illegible] கே
ட்கிறான். அப்படிக்கேட்டவன் [illegible]

கொடாதவன் மஹா பாதகன். அவன் இருந்தென்ன?
இறந்தென்ன? அவனால் எவர்க்கும் ஒரு பலனில்லை.
நாம் அரசனாக இருந்து நம்மைவந்து வணங்கி இவள்
கேட்ட கர்ப்பதான வரத்தைக் கொடுக்காமற் போ
வோமாகில், சுக்கிராசாரியரால் இனிவரும் கெடுதியை
விட மேலான கெடுதியாமென்று தீர்மானித்து, ஓ பெ
ண்கள் நாயகமே! என்னை இந்த வேளைவந்து வண
ங்கிக் கேட்டுக்கொண்ட வரத்தைக் கொடுத்தேன்.
நீ சந்தோஷத்தோடு என்னுடன் கூடவே வாவென்
று அழைத்துக்கொண்டு, அச்சோலையிலிருக்கும் சந்
திரகாந்தக் கல்லினாலியற்றிய மாளிகையிற்சென்று, கு
ளிர்ந்த மலர்சூடி, நெற்றிக்குத் திலதமிட்டு, கண்ணு
க்கு மையெழுதி, கனத்த தனத்துக்குச் சந்தனத்
தை யணிந்து, மன்மதன் மந்திரத்தில் வருவியோடு
கொண்டு. அவளுடனுங்கூடி இயங்கியிட இணங்கி, அவ
ள்நலனையுடைய சிறந்த மதனகலை இன்பத்தைப்
பொருந்த மகிழ்ச்சியோடு அனுபவித்து, விடியவிடியப் பிரி
ந்து, அரண்மனையில் வந்து, தன் மனைவி ஐயப்படா
திருக்கப் பக்குவமிருந்தான்.

இப்படியே நித்தம் நித்தம் சன்மிஷ்டையினிட
த்துச் சென்று சுகத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு வந
தான். (அநுபவிக்கப்படுதி அம்பலத்திலேறும்.) என்
கிற பழமொழிபோல, அரசனளவுப் புணர்ச்சியை வெ
ளிப்படுத்த சன்மிஷ்டை கர்ப்பவதியாயினாள். இதை
அறிந்த அரசன் அடடா!! இவள் கர்ப்பவதியாயினா
ளே. நம்மனையாள் [illegible] கோபிக்
[illegible] தந்தையாகிய அசுரர் [illegible]
[illegible] இந்தச் சன்மிஷ்டை கர்ப்ப
வதியானது [illegible] அவன்
[illegible]
[illegible] தான். சன்மிஷ்
டை பூர்ண கர்ப்பவதியாகி, [illegible] காலத்தில்
ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். இதைத் தெய்வயா
னை யறிந்து, அப்புத்திரனைப் [illegible]
[illegible] தான் [illegible],
[illegible] புத்திரனைத்
[illegible] ? [illegible]
[illegible]. அதற்குத் தகுதியாகவே அவ
[illegible]. இது
ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! இதனை [illegible]
[illegible]
[illegible] வந்தவள். சன்மிஷ்டை
[illegible],
[illegible], தெய்வ
யானை [illegible], ஓ சன்மி
ஷ்டாய்! அதிகாலையுடைய அந்தப்புரத்துச் சோ
லையில் இருக்கிறபுத்திரனை எவ்விதத்திற்பெற்றாய்?
அதனை எனக்கு ஒளியாமற் சொல்லவேண்டுமென்ன,
சன்மிஷ்டை உண்மையை வெளிப்படுத்தினால் அரச

னுக்குக் கெடுதி வரும் ஆதலால், தன்னைக் கேட்ட இந்தப் பட்டத்தரசிக்கு ஒருபோக்குக் காட்டவேண்டுமென்று கருதிக் கூறுகிறான். ஓ அம்மணி! ஒருநாள் இரவில் நித்திரைவராமல் [illegible] உப்பரிகையில் [illegible] ஒருமுனிவர் அந்தரத்திலிருந்து உப்பரிகையில் இறங்கினார். அவரைக்கண்டு இவர்யாரோ பெரியவரென்று மதித்து [illegible] வணங்கினேன். அவர் என்னை [illegible] உனக்கு என்ன வரம் வேண்டுமென்று கேட்டார். நான் புத்திரசந்தானம் வேண்டுமென்று கேட்டேன்: [illegible]

[illegible]

தெய்வயானை இவ்வசனங்களைக் கேட்டு மிகுந்த சினங்கொண்டு, ஒன்றும் சொல்லாமல் தன் தாதிகளை அழைத்துக்கொண்டு [illegible] அதிலே [illegible] ஓ அம்மணி! [illegible]

[illegible]

யடைகிறபரியந்தம் அனுபவியும். அதன்பின்பு உன் வார்த்திப தசையை அப்புத்திரர்களில் ஒருவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, உமக்கு இஷ்டமானவைகளை யனுபவித்து, மறுபடியும் எந்தப்புத்திரனிடத்தில் உமது வார்த்திப தசையைக் கொடுத்தீரோ, அப்புத்திரனுக்கே அந்த வாலிப தசையையும் அரசையும் கொடுத்துவிட்டு, வார்த்திப தசையோடு காட்டிற்சென்று தவஞ்செய்து பரமபதஞ் சேருமென்று மறுசாபங்கொடுத்து, புத்திரியைப் பார்த்து, ஓ அம்மணி! கணவன் தான் [illegible]னாலும் அதை மனதிலடக்காமல் எனக்கு வெளி[illegible]த்தினாய். அதனால் யோசிக்காமல் சாபத்தை [illegible]த்துவிட்டேன். இதனாலே உனக்குத்தான் [illegible] இனியாகிலும் பொறையுடைமையையே [illegible]மையாகத் தரித்திருவென்று புத்திசொல் [illegible]சாரி மகளிடத்து விடைபெற்றுத் தமது [illegible]க்குக்கு வந்துசேர்ந்தார்.

[illegible] அரசனுக்குச் சுக்கிராசாரி இட்ட சாபம் [illegible], உடல்முழுவதும் தளர்ந்து, நரை தி[illegible]ராகி, இருமல் வாதிக்கக் குழறுமொழி உமிழாது, வழவழென ஒழுகிய கோழைகள் மார்பிலும் [illegible]ற்றிலும் விழக, சடல் சூழ்ந்த நெடிய உலர்ந்த யாற ஒருதோளினிற் றூங்கிய தன்னைச் சிலர் எடுக்கவும் சிலர் பிடிக்கவுமாயிருந்து, பலவகை இம்சையடைந்து, புத்திரர்கள் வாலிப தசையையே இகழ்ந்து அவுஷதமென்று நினைத்து, அப்புத்திரர்கள் வாலிபதசை எப்போ தடைவார்களென்று கருதியிருந்தான். இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு, தெய்வயானை வயிற்றிற் பிறந்த இரண்டு புத்திரர்களும் சன்மிஷ்டை இடத்துதித்த மூன்று பிள்ளைகளும் வாலிப தசையை அடைந்தார்கள். அரசன் சோகநாயகியாகிய தெய்வயானையின் புத்திரர்களை அழைத்து, அப்பா மக்களே! உங்களில் ஒருவருடைய வாலிப தசையை எனக்குக் கொடுத்து, என் வார்த்திபத்தைக் கைக்கொண்டு வருத்தத்தை நீக்குங்கள். சிலநாட் சென்றபின்பு உங்கள் வாலிப தசையை யுங்களுக்குக் கொடுப்பதன்றி, இவ்வரசையுங் கொடுத்து, என் வார்த்திபத்தை வாங்கிக்கொண்டு தவத்துக்குச் செல்கிறேனென்று சொல்ல, புத்திரர்கள் இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து, அரசன் படுகிற அவஸ்தையையும் நோக்கி, அரசன் கருத்தின்படி நமது வாலிபத்தைக் கொடுத்து வார்த்திபத்தைக் கைக்கொண்டு துன்பப்படுகிறதைவிட, அரசனிடம் சாபத்தை யேற்று வருந்தப்படுதல் நன்மையென்று மதித்துச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ ஐயனே! நீர் எல்லாப் பாக்கியங்களையும் அநுபவித்திருக்கிறீர். நீரே இன்னும் இம்மை இன்பத்தைக் கருதி எங்கள் வாலிபத்தைக் கேட்கிறீர். நாங்களோ இன்னும் யாதொரு சுகத்தையும் அறியோம். ஆதலால் கிருபை கூர்ந்து எங்களை மன்னிக்க வேண்டுமென்று கூற, அரசன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு, புத்திரருக்குக் கடமை தந்தைவாக்கை நிறைவேற்றல். அந்த தருமத்தை யுணராமல் என்வாக்கை மறுத்தீர்கள். அதனாலே நீங்களிருவரும் அரசிற் பிறந்தும் கிராதர் தன்மையை ஏற்றதனால் மகாபாவிகளாகி, எனது அரசினை யிழந்து வேடராகக் கடவீர்களென்று சபிக்க, புத்திரர்கள் அச்சாபத்தை ஏற்றுக் கிராதராகிக், காட்டிற் சென்று அங்கிருக்குங் கிராதருக் கெல்லாம் அரசரா யிருந்தார்கள்.

அப்பால் அரசன் அசுரர் குலத் தலைவன்பெற்ற சன்மிஷ்டையினிடத்து உதித்த மூன்று புத்திரர்களையும் அழைப்பித்து, ஓ புத்திரர்களே! உங்களில் ஒருவருடைய வாலிபத்தை எனக்குக்கொடுத்து என் வார்த்திபத்தைக் கைக்கொள்ளுங்களென்று வேண்ட, மூவரிலிருவர் மனமில்லாமல் பின்னிடைந்தார்கள். அவ்விருவர்க்கு மூத்தவனாகிய பூருவென்பவன் பார்த்து, ஆ! ஆ! உலகத்தில் தந்தையின் சொல்வழி நடப்பதே புத்திரர்களுக்குக் கடமையென்று வேதாகமங்கள் முறையிடுகின்றன. நம்மைப் பெற்றுவளர்த்த பிதாயாசைக்கு இந்த உபகாரந்தானா செய்கிறது. இன்னும் அதிகமான உபகாரஞ் செய்யவேண்டும். இந்த அற்பமான உபகாரத்துக்கு நாம் சம்மதப்படாமற் போவோமாகில் நாமெடுத்த யாக்கைக்குப் பயனென்னவென்று யோசித்து, அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ ஐயனே! இப்போது தாங்கள் கேட்ட கருத்தின்படி என்வாலிபத்தைக் கொடுத்தேன். உமது வார்த்திபத்தைக் கொடுமையா வென்று வேண்ட, அரசன் மகிழ்ந்து, தன்வார்த்திபத்தைப் பூருவுக்குக் கொடுத்து, அவனது வாலிபத்தைத் தானேற்று, மற்ற இரண்டு புத்திரர்களை நோக்கி, ஓ துரோகமாறாப் புத்திரர்களே! தந்தை வழிநிற்றல் மைந்தர்களுடைய கடமை. அதை நீங்கள் என்னை வெறுத்தபடியால் ஒருவன் மதுவிற்கிறவனாகவும், மற்றொருவன் மச்சம்விற்கிறவனாகவும் போகக்கடவதென்று சாபமிட்டுத், தன்கருத்துக்கிசைந்தபடி இன்பத்தை யனுபவித்து, சிலநாள் சென்றபின்பு, தனக்கு வாலிபத்தைக் கொடுத்த பூருவை அழைத்து, அவன் பெற்றிருந்த வார்த்திபத்தைத் தானேற்று, வாலிபத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து, மந்திரிமுதலாகிய பலரையும் அழைப்பித்து, யாவருஞ் சம்மதிக்கத் தன்னரசை அப்புத்திரனுக்குக் கொடுத்து, பட்டாபிஷேகஞ்செய்து ஆசீர்வதித்து, அப்புத்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அப்பா மகனே! நானிருந்து அரசுசெலுத்தினதுபோல நீ அரசு செலுத்து. இனி நான் தவஞ்செய்து மறுமைப்பயனைத் தேடவனத்துக்குப் போகிறேன். நீ சுகமாயிருவென்று கூறிப் புத்திரனிடத்து விடைபெற்று, அவ்விராணிகளிருவரையும் நீங்கி, மரவுரி தரித்துக் காட்டிற்சென்று, முனிவர்களநுக்கிரகத்தினாலே தவநிலைசேர்ந்து, அநேககாலம் ஒற்றைக்காலினின்றும், அநேககாலம் சலத்தில் நின்றும், அநேககாலம் சலபானஞ்செய்யாமலும், தவ

சிரேஷ்டர்களெல்லாம் ஆச்சரியப்படத் தக்கதாகப்பிரமதேவனைக் கருதி ஓரே நிலையாய்த் தவஞ்செய்தான். இப்படிசெய்த தவத்துக்குப் பிரமன்வியந்து, அரசனுக்குமுன் பிரசன்னமாகி, ஓ அரசனே! நீ மிகவும் அருமையான தவத்தைச் செய்தாயாதலால் உன்கருத்தென்னவென்று வினவ, அரசன் பிரமனை வணங்கி, அநேகவிதமாய்த் துதித்து, ஆண்டவனே! உமது சத்தியலோக வின்பத்துக்குப் பாத்திரனாகவும், நான் எந்தலோகம் நினைக்கிறேனோ அந்த லோகங்களுக்கெல்லாம் செல்லவும், அவணிருக்கும் விநோதங்களையறியவும், ஒரு திவ்விய விமானம் உதவவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க; பிரமன் அரசன் கருத்துக் கிசைந்தபடி ஒருதிவ்ய விமானமும் மற்ற இரண்டுவரமும் கொடுத்துத், தனதிருப்பிடத்திற்குச் சென்றான்.

உடனே அரசன் பிரமன்கொடுத்த திவ்வியவிமானத்திலேறிச் சத்தியலோகஞ்சேர்ந்து, அவணிருக்கும் இன்பங்களைத் துய்த்து, தனக்கு எந்தலோகம் பார்க்கவிருப்பமோ அந்த லோகங்களிற் சென்று, அவ்விநோதங்களையெல்லாம் நோக்கி இனிது வீற்றிருக்கிற நாளில், ஒருநாள் அரசன் இந்திரலோகம் பார்க்கக்கருதி விமானத்திலேறித், தேவேந்திர லோகத்துக்குவந்தான். அதை இந்திரனறிந்து, மற்ற தவர்களோடு [illegible] கிய அரசன்வருகிறான். நாம் [illegible] எதிர்கொள்ள வேண்டுமென்றுநினைத்து, அரசனுக்கு முன்வந்து, தக்கமரியாதைகளை நடத்தி, தனது சிங்காதனத்துக்கு ஒப்பான சிங்காதனம் ஒன்றளிப்பித்து, அதிலிருக்கச்செய்து, ஓ யயாதிமகாராஜனே! உனக்கு [illegible] நீ யெக்காலமும் இந்தலோகத்திலிருக்கலாம் என்று கூறித், தனக்குப்பாக்கவைத்திருந்தான். இப்படி [illegible] ஒருநாள் இந்திரன் அரசனை [illegible], ஓ மகாராஜனே! நீயாவது [illegible] அகோர [illegible] ருவாகிய [illegible] தவத்தையும், அ[illegible] [illegible] உணர்ந்து, முதலில் பிரமதேவனை [illegible] அடைந்து சத்தியலோக வாழ்வைப்பெற்ற மற்ற எல்லாலோகங்களின் இன்பத்தையுமடைந்தாய். உன்னைப்போல தனவான [illegible] மூன்றுலோகங்களிலுமில்லை. தவமென்பது உன்னிடத்தில்தான உதித்தது என்று புகழ்ந்து [illegible], அரசன் இந்திரன் கருத்தறியாமல், ஓ தேவராஜனே! தவத்தில் என்போல் உயர்ந்தவர் மூன்றுலோகங்களிலுமுண்டோ? அப்படி இருப்பவர்களை ஒருவரையும் காணேன் என்று களிப்படைந்தான், இந்திரன் சினங்கொண்டு அரசனைப்பார்த்து, ஓ யயாதி! எப்போதும் ஒருவன் தன்னைத்தானே புகழலாகாது. அப்படிப் புகழுவானாகில அன்றையதினமே அவன் செய்த எல்லா நலமுங்குன்றி, இல்லாமையை மேற்கொண்ட பொல்லாதவன்போல் ஆவானென்று வேதங்கள் முறையிடுகின்றது. அதையுணர்ந்தும் உணராதவர்போல் உன்னை நீயே புகழ்ந்தமையால், இனி இந்தச் சொர்க்கலோக வாழ்வைவிட்டுப் பூலோகத்திற் செல்லென்று சட்டளையிட்டுத், தனதருகிலிருக்கிற தூதனைநோக்கினான். உடனே தேவதூதர்கள் அரசனிடத்து நெருங்கினார்கள். அரசன்கண்டு திகைத்து, ஆ! ஆ! மோசம்போனேன். தன்னைத்தானே புகழ்ந்து கொள்ளுகிற ஒருவன் தணலணிகாவார்த்து ஏறிய விளக்கைப்போலவாமென்று நூல்களால் அறிந்திருந்தும், மறந்து நம்மைநாமே புகழ்ந்தோமே. அதனால் இந்திரன் பூலோகத்திற் செல்லக் கட்டளை யிட்டான். தூதர்களும் நெருங்கினார்கள். இனிக்ஷணப்பொழுதும் இந்தலோகத்தில் நம்மைவைக்கார்களென்று நினைத்துக்கொண்டு, இந்திரன் அடிமேல் வீழ்ந்து, ஓ தேவராஜனே! நான்செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்து, பூலோகத்தினகண் அனுப்பிவிடாமல அந்தரத்திலாவது மற்ற எந்தலோகத்திலாவது யிருக்கக் கிருபைபுரியுமையாவென்று மிகுந்த ஆர்வமையோடு பலவாறு புகழ்ந்தான்.

அதன்மேல் இந்திரன் மகிழ்ந்து, தூதர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ தூதர்களே! (தன்வாய சப்தேதவி தன்னையழித்தது.) என்கிற வாசகியம்போல் தனவாயினால் தனக்குக் கேடு தேடிக்கொண்ட இந்த அரசனைச் சொர்க்கத்துக்கும் பூலோகத்துக்கும் மத்தியிலிருக்கின்ற அந்தரலோகத்திற சேர்த்து விடுங்களென்று கட்டளையிட, தூதர்கள அவ்வாறே அரசனை அந்தரலோகத்தில விட்டுவிட்டார்கள். அரசன் அந்தர லோகத்திலிருந்து; ஒருநாள் அந்த லோகத்தின் விநோதங்களைப் பார்வையிட்டு வருகிறபோது. ஓரிடத்தில் இரண்டுபேர் தோற்றக்கண்டு, அவர்களிடத்திற சென்று சொல்லுகிறான்: ஓ குணவான்களே! நீங்கள்யார்? நீங்கள் என்னதவஞ்செய்து [illegible] அந்தரலோகத்தை அடைந்தீர்கள்! அதை எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று வினவ, அவ்விருவரும் அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ மகாத்மாவே! நாங்கள் பூலோகத்தில் குருநாடு என்கிற நாடுண்டு. அந்நாட்டில் ஐம்பத்தாறு தேசத்து அரசர்களும் [illegible] செங்கோல்நடாத்திய யயாதிமகாராஜனுடைய புத்திரிவயிற்றிற் பிறந்த புத்திரர்கள். எங்களுடைய தந்தையின் குமாரர்களென்றுபெயர். நாங்கள் [illegible] பரமத்தை கருதித் தவஞ்செய்தோம். அ[illegible] லோகங் கிடைத்ததென்றுரைத்தார்கள். அரசன்மகிழ்ந்து, அப்பாமக்களே! அந்த யயாதியென்பவன் நான்தான். என்பேரன்மார் நீங்கள். உங்களை [illegible] பெற்றது என தவப்பயனென்றுரைத்து அவர்களை வாழ்த்தி யாசீர்வதித்தான். அம்மக்கள் [illegible] தயாகிய யயாதியை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ ஐயா! எங்களுக்குமுன்னமே நீர் தவஞ்செய்ய வனத்திற் சென்றவர் இதுவரைக்கும் எந்தலோகத்திலிருந்தீர்? அந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறுமென்று வேண்ட, யயாதி தான்

தவஞ்செய்ததும், சத்தியலோக மடைந்ததும், பின்பு இந்திரனால் அந்தரலோக மடைந்ததும் ஆதியோடந்தமாகச்சொல்ல, தபஸிபுத்திரர்கள் கேட்டு ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார்கள். ஓ ஐயா! புண்ணியமெது? பாவமெது? பிரமசாரி கிரகஸ்தன் வானப்பிரத்தன் சன்யாசி-என்கிற நால்வர்களின் ஒழுக்கமென்னே? கர்ப்ப உற்பத்தி எவ்வாறாயிற்று? இவைகளை யாங்கள் உணர அபேக்ஷிகள் கருதியிருக்கிறோம். இனறையினம் [illegible] கேட்கப் பிரியமுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம்; அவற்றை விளங்கவுரைக்கவேண்டுமென்றார்கள். யயாதி மகிழ்ந்து பேரர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

ஓமக்களே! புண்ணியமென்பது யாதெனில், பொறுமையும் - பேராசையும் - கோபமும் - கர்வமும்-ஆகிய நான்கினை நீக்கி நிற்றல். அதனுடன் அவரவர்களைச் சுதந்திரம் தருமத்தைத் தப்பாமல், மனம் வாக்கு காயங்களினாலே உபகாரங்களைச் செய்து, அவ்வுபகாரங்களைத் தானாகத் தெரிந்துகொள்ளாமல், தங்கள் பகவதர்ப்பிதம் பண்ணுவது புண்ணியம். பகவதர்ப்பிதஞ் செய்யாமல் [illegible] [illegible] ஆகில், அப்புண்ணியத்தின் [illegible] [illegible] பலனைக் கருதிய [illegible] வேண்டும். பாவமென்பதென்னெனில், பொறுமை-பேராசை - கோபம் - கர்வம் - ஆகிய நான்கினை வளர்த்தல். அதனிலேயே [illegible] செய்திருத்தலும் - [illegible] மனமுள்ளவனாக தாமற்கொண்டு [illegible] பொய்யை [illegible] சாதியாசாரங் கெடுத்தலும், [illegible] முதலாகியவைகளும் பாவமாம். [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

நீர்க்கடனும் திருப்திசெய்வித்து, வந்த விருந்தினரைப் பாதுகாத்து, இனிவரும் விருந்துக் கெதிர்பார்த்து, சுற்றத்தார்க்கு மகிழ்வுண்டாக வேண்டியவற்றையுதவி, தாயும் தன்மனைவியும் ஒருவழிப்பட்டு, நல்லொழுக்கத்தை அனுசரித்து, அன்புடைமை- அடக்கமுடைமை - ஒழுக்கமுடைமை - பொறையுடைமை- இவையுற்று, பிறர்பொருளிச்சித்தலையும் - புறங்கூறுதலையும் - பயனிலாதனவற்றை அனுசரித்தலையும் - பாவசெய்கையையும் - கைவிட்டு, உலக நடையினையறிந்து நடந்து, புகழுடையனாகி, யாவர்க்கும் அன்புடையவனாய் இனியவசனங்களை வசனித்து, புத்திர பாக்கிய முதலியவற்றைப் பெற்று; இம்மையிலே தானே அதிக இன்பத்தை யநுபவித்து, மறுமையிலும் தேவர்களோடு அதிகப் பாவனைத்தந்த அடைவது கிரகஸ்தவம். வானப்பிரத்தமென்பது [illegible] மனைவியோடாவது அல்லது மனைவியை மகனிடத்தில் வைத்தாவது தான் வனத்திற்சென்று, மெய் - வாய் - கண் - மூக்கு - செவி - முதலியவைகளால் ஊறு - சுவை - ஒளி - நாற்றம் - ஓசை - [illegible] [illegible] [illegible] அடக்கி, விரத முதலியவற்றை அநுசரித்து [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] சென்னியைச் சேர்த்து இறைவனைப் பிரார்த்தித்தல். ஆசாமென்பது, தேகத்தின் சிறு பிணியாட்டுப்

பாட்டை வைத்து இடமுழங்கையை முழந்தாளில் வைத்து அங்குலிவிரித்து நாசியைப்பார்த்திருத்தல். பத்திரமென்பது, பீசத்தின் கீழ்ச் சீவனியிடத்துஇரு காற்பரட்டையும் வைத்து அவ்விருபதத்தையு மிரு கையாலிறுகப் பிடித்து அசையாதிருத்தல். முத்த மென்பது, இடக்காற் பரட்டாற் சீவனியை யழுத்தி வலக்காற் பரட்டினமீ தழுந்தவிருத்தல். மயூரமென்பது, முழங்கையிரண்டு முந்திப் புறத்திலழுந்தப் புவியிற் கையூன்றிக் கால்நீட்டித் தலைநிமிர்ந்திருத்தல். சுகமென்பது, சுகமுந்திடமு மெவ்வாறிருக்கி னெய்துமோ வவ்வாறிருத்தலாம். பிராணயாமமென்பது, பிராணவாயுவை இரேசகபூரக கும்பகஞ் செய்தலாம். பிரத்தியாகாரமென்பது,உபாதியைநீக்கி உண்ணோக்கலாம். தாரணை யென்பது, கண்டம் - இதயம் - நெற்றி - கபாலம் - நாபி - இவற்றிலொன்றிற் சந்ததம் சிந்தைவைத்தலாம். தியானமென்பது, ஐம்புலமடக்கிச்சிவயோகஞ் சேர்தலாம். சமாதியென்பது, இந்திரியமுதலிய தத்துவச் சேட்டையாட் கெடுவாய் யாக்கையுணின்று அவற்றைக் கூடியும் அதிற் பற்றியிருக்கும் ஆன்மாவாகிய தன்னைத்தான் காண்டலாம்.

தத்துவம் - ௯௬ - அவை, ஆன்மதத்துவம் - ௨௪. நாடி - ௰. அவத்தை - ௫. மலம் - ௩. குணம் - ௩. மண்டலம் - ௩. பிணி - ௩. விகாரம் - ௮. ஆதாரம் - ௬. தாது - ௭. வாயு - ௰. கோசம் - ௫. வாயில் - ௯. ஆக - ௯௬. இவற்றுள் - ஆன்மதத்துவமாவன, பூதம் - ௫. புலன் - ௫. ஞானேந்திரியம் - ௫. கன்மேந்திரியம் - ௫. கரணம் - ௪. ஆக ௨௪. பூதம், ௫. நிலம் - நீர் - தீ - காற்று - விசும்பு. புலன், ௫. சத்தம் - பரிசம் - ரூபம் - ரசம் - கந்தம். ஞானேந்திரியம், ௫. மெய் - வாய் - கண் - மூக்கு - செவி. கன்மேந்திரியம், ௫. வாக்கு - பாதம் - பாணி - பாயு - உபஸ்தம். கரணம், ௪. மனம் - புத்தி - அகங்காரம் - சித்தம். நாடி, ௰ - அவையாவன சுழுமுனை - இடை - பிங்கலை - காந்தாரி - அத்தி - சிங்குவை - அலம்புடை - புருடன் - குகு - சங்கினி. இவற்றுள் சுழுமுனை யென்பது, ஆதாரமாகிய மூலத்தி லிருப்பது. இடை பிங்கலை யென்பவை இரண்டும், [illegible] காற்போ றமைந்திருப்பன. காந்தாரி யென்பது, நாபியிற் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] யம் - [illegible] [illegible]. மலம் - ௩ - ஆணவம், [illegible] மாயை - [illegible] [illegible] - [illegible], சாத்துவிகம் - இராஜதம் - தாமதம். இவற்றுள் சாத்துவிக மென்பது, ஞானம் - அருள் - தவம் - பொறுமை - வாய்மை - மேன்மை - மோனம் - ஐம்பொறி யடக்கல் - இ

வையுற்றிருக்கும். இராசத மென்பது, மனவூக்கம் - ஞானம் - வீரம் - தவம் - தருமம் - தானம் - கல்வி - கேள்வி - இவையுற்றிருக்கும். தாமதமென்பது, பேருண்டி - நெடுந்துயில் - சோம்பு - நீதிவழு - ஒழுக்க வழு - வஞ்சம் - மறதி - பொய் - கோபம் - காமங் கொலை - இவையுற்றிருக்கும். இந்த மூன்றுகுணங்களில் ஒவ்வொன்று மூன்றையு மேற்றிருக்கும். அதனால் எந்தக்குணம் அதிக சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றதோ அக்குணத்தினியல்பு பெருகி மற்றைக் குணங்களின் தன்மை குறைந்திருக்கும். மண்டலம் - ௩, அக்கினி மண்டலம் - ஆதித்த மண்டலம் - சந்திர மண்டலம். பிணி - ௩, வாதம் - பித்தம் - சிலேஷ்மம். விகாரம் - ௮, காமம் - குரோதம் - லோபம் - மோகம் - மதம் - மாச்சரியம் - இடும்பை - அசூயை. ஆதாரம் - ௬, மூலாதாரம் - சுவாதிஷ்டானம் - மணிபூரகம் - அநாகதம் - விசுத்தி - ஆக்ஞை. இவற்றிற் கிடம் முறையே, குதம் - குய்யம் - நாபி - இதயம் - அடிநா - நெற்றி. தாது - ௭, இரதம் - இரத்தம் - சுக்கிலம் - மூளை - தசை - எலும்பு - மேதை. வாயு - ௰, பிராணன் - அபானன் - சமானன் - உதானன் - வியானன் - நாகன் - கூர்மன் - கிருகரன் - தேவதத்தன் - தனஞ்சயன். இவற்றுள் - பிராணன், இதயத்திருக்கும். அபானன், உச்சார்க்கத்தலத்தினடியிருக்கும். சமானன், நாபியின் சந்தியிலிருக்கும். உதானன், நாபியில் நிற்கும். வியானன், சரீரமுழுதும் வியாபித் திருக்கும். நாகன், நீட்டலும் முடக்கலும் கிளர்த்தலுமா யிருக்கும். கூர்மன், உரோமபுளகத்தைச் செய்விக்கும். கிருகரன், முகத்திலிருந்து தும்மலும் இருமலும் கொட்டாவியும் விளைக்கும். தேவதத்தன், ஓட்டமும் விழிப்பும் வியர்த்தலும் செய்விக்கும். தனஞ்சயன், உயிர்போகினும் போகாது உடலினை வீங்கச் செய்திருக்கும். இனி கோசம் - ௫, அன்னமயம் - பிராணமயம் - மனோமயம் விஞ்ஞானமயம் - ஆனந்தமயம். இவற்றுள் - உடல், அன்னமயகோசம். கன்மேந்திரியமும் - பிராணனும், பிராணமயகோசம். ஞானேந்திரியமும் - மனமும், மனோமயகோசம். ஞானேந்திரியமும் - புத்தியும், விஞ்ஞான மயகோசம். அவித்தை, ஆனந்தமய கோசம். வாசல் - ௯, கண் - காது - மூக்கு - வாய் - குதம் - குய்யம். ஓ அன்னநடையைப் பொருந்தியிராக்கினே! இவற்றை [illegible], தவத்தால் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அவா [illegible] பற்றறச் செய்ய, அதனால் [illegible] சனிக [illegible] [illegible] [illegible] பே [illegible] [illegible].

இப்பால் [illegible] [illegible] மாதர்கள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அன்றை யதினம் [illegible] [illegible]. அன்றுமுதல் மேலுகளில் ஒருநாள் [illegible] அக்கரு உருவாகி. அவ்வுருவுக்குத் [illegible] வியானவாயு கொஞ்சம்

கொஞ்சமாய்ப் பொருந்தி உருவைவளர்த்துவரும். கர்த்தர் விதித்தநாள் நெருங்கினால் தாயினதுபிராணவாயுவே அக்கருவுருவை வெளிப்படுத்தும். அவ்வுரு பூமியில் வந்தபின்பு ஐம்பொறியாலடையும் பயனைப் பெறுமென்று சொல்லிவரும்போது, தபதி புத்திரர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்து, ஓ ஐயா! அருமையாயிருக்கிற வற்றிலும் அதிக அருமையாயிருக்கிற இந்தத் தூரவறம்நெறி யெங்களுக்குக் கிடைக்குமோ சொல்லுமையா வென்று வினவ, ஓ பௌத்திரரே! ஒருவர் ஒருகாரியத்தை உட்கொண்டு அதனை அடையவேண்டுமென்று உறுதியாய நம்பி முயற்சி செய்வாராகில், அக்காரியம் கைகூடுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. தாம் கருதியகாரித்தில அதிக முயற்சயாயிருந்து வாவர இமேலசாக முயற்சி செய்வாராகில், அதனாலே சாகத்தகுந்த கெடுதி நேரிடும். ஆதலால் - உயிர்கசொரு திங்குவந்தபோதிலும் தாம்கருதிய காரியம் நிறைவேறுகிற வரைக்கும் சரீர அவஸ்தையையும் பசிநோவையும் நித்திரையையும் நீக்கி, யார்யார் என்னநிந்தை செய்தபோதிலும் அதனை நினைக்காமல், இது இழிவு இதுசிறப்பு என்று மனதிற கொள்ளாமல், துணிவுடைமையைப் பூண்டு, மேலான விநோதங்கள் தன்கண்முன் நேரனின போதிலும் அதன்மேல் கருத்தைச் செலுத்தாமல், மலையைப்போல கலங்காநிலைமையிலிருக்கவேண்டும். அப்படி நீங்களும் இருப்பீர்களாகில் பெரும்பய னடைதலுமன்றி, உங்கள் முன்னோர்களும் பெறுதற்கரிய பேறுபெறுவார்களென்றுபேசித் தனதிருப்பிடத்தில் வந்திருந்தான். அம்மக்கள் அந்தரலோகத்தில் சிலநாள் அருமையான நன்முயற்சியிலிருந்தார்கள்.

இந்திரன் இவர்கள் செய்துவருகிற நன்முயற்சியை அறிந்து, தன்னருகிலிருக்கிற தூதுவர்களைப் பார்த்து, ஓ தூதர்களே ! ஒரு திவ்ய விமானத்தைக் கொண்டுபோய் அந்தரலோகத்திலிருக்கிற சந்திரவம்ச தபதி புத்திரர்களை அழைத்துவாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். தூதர்கள்தேவ விமானத்தோடு அந்தரலோகத்திற் சென்று, தபதிபுத்திரர்களை அழைத்தார்கள். தபதி புத்திரர்கள் எங்கள் மூதாதை இந்த அந்தரலோகத்திலிருக்க, நாங்கள்மாத்திரம் சொர்க்கலோகத்திலிருக்கிறது தகுதியல்ல. அதலால் எங்கள் மூதாதையும் கொண்டுபோகிறதாயிருந்தால் வருகிறோமென்றார்கள். தூதர்கள் இந்தச்சேதியை இந்திரனுக்கு அறிவித்தார்கள். இந்திரன யோசித்து அப்புத்திரர்களையும் அப்புத்திரர் மூதாதையையும் விமானத்திலேற்றி வாருங்களென்று தூதர்க்குரைத்தான். தூதர்கள் அக்கட்டளைப்படி மூவரையும் விமானத்திலேற்றிச் சொர்க்கத்திற் சேர்த்தார்கள். குலத்தி லொருவன் பெரும்பயனடைந்தால் அக்குலமுழுதும் பெரும்பயனடையுமென்ற வேதவிதி யயாதிக்குக் கிடைத்தது என்று வைசம்பாயனர் சொல்ல,ஜெநமேஜெயமஹாராஜன் பேரானந்த மடைந்தவர்போல் மகிழ்ச்சிகொண்டு, வைசம்பாயனரை வணங்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறான். ஓ ஸ்வாமி! யயாதி சரித்திரத்தைக் கேட்டு ஆனந்தத்தை அடைந்தேன். இனி யயாதி முதலுண்டாகிய சந்திரவம்ச அரசரது மாட்சிமையையும், அவரவர்மரபிலொருங்கையும் புகலவேண்டுமென்று வினவ, வைசம்பாயனர் மகிழ்ந்துரைக்கின்றார்.

துஷ்டியந்தராஜன்சரித்திரம்.

ஓ அரசனே ! யயாதிக்குச் சன்மிஷ்டையினிடமாயுதித்த புருரவன நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைகளியானங்களைக் கற்றுணர்ந்து, மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் அரசுசெலுத்தி வருகிறநாளில், கேகயராஜன புத்திரியான கவுசலையை மணம்புரிந்து, இரதியு மதனும்போற் கூடிசகலந்து, ஜெனமேஜெயனென்றொரு புத்திரனைப் பெற்றான். ஜெநமேஜெயன் நந்தையென்னும் கன்னிகையைப் புணர்ந்து, பிராஜீனன என்கிற புத்திரனைப் பெற்றான். பிராஜீனன சத்தியென்கிற கன்னிகையை மணந்து, சயயாதியைப் பெற்றான். சய்யாதி பாநுமதி யென்கிற கன்னிகையைசசேர்ந்து, சார்வபூமனைப் பெற்றான். சார்வபூமன கேகயன் புத்திரியாகிய சுநந்தையைக் கூடி, ஜெயசேனனைப் பெற்றான். ஜெயசேனன் விதர்பதேசத்தரசன் புத்திரியாகிய சுபத்திரையைக் கைப்பற்றி, நயுதனைப் பெற்றான். நயுதன், வசுமதி வசுபுத்திரியாகிய சுவேதையை வேட்டு, குரோதனைப் பெற்றான். குரோதன் கரநதுவையைக் கலியாணம்புரிந்து, தேவாபியைப் பெற்றான். தேவாபி ஒருகன்னிகையை மணந்து, உருசகனைப் பெற்றான். உருசகன் தேசவயென்னுங் கன்னிகையினால், அர்சகனைப் பெற்றான். அர்சகன் தக்ஷகன் புதல்வியாகிய சுவாலாதேவியைத் தழுவி, மதிவானைப்பெற்றான. மதிவான கோதானம் - பூதானம் - கன்னியாதானம் - வஸ்திரதானம - அன்னதான முதலியவற்றைச் செய்து, அநேக சந்திராயணங்களை நிறைவேற்றினான். இப வைவரியத்திலே சரஸ்வதியென்னும் நதி ஒரு பெண்ணுருவம் தரித்து வந்து அவனமேல் மயல்கொண்டு கூடி, அவனுக்கு இடன என்னும் ஒரு புத்திரனைப பெற்று வைத்துப்போய் விட்டாள். இடன்னனபவன காளிந்தியைக் கலந்து, நீலனைப் பெற்றான். நீலன் இரத்தினமாலையைப் பாணியருசெய்து, துஷ்டியந்தனைப பெற்றான. அந்தத் துஷ்டியந்தன் மஹா பராக்கிரமசாலியாய் விளங்கியிருந்தான். அவனாலே இந்தச் சந்திரவம்சம் மேன்மேற் சிறப்புற்றது.

அஃதெவ்வாறெனில்-அந்தத் துஷ்டியந்தமஹாராஜன் இளமையிலேயே தன்பூமியில் விளைநிலத்தில் உயர்ந்து பருத்து விளங்கியிருக்கும் பெரிய மலைகளையெல்லாம், பார்த்தவர்கள் திடுக்கிடத் தன் கைகளினு

லெடுத்தெறிந்து,குடிகளுக்குயாதொரு குறைவும்வராமற் பாதுகாக்குந் தன்மையையுடையவனா யிருப்பான். மகுடாபிஷேக மாயினபின்பு தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரனைத்தையும் இரக்ஷிக்கும் கருத்தையுடையவனாய், மநுசாஸ்திர விதிபிசகாமல் செங்கோல் செலுத்திவருகிறநாளில், ஒருநாள் பதினெண்ணாயிர மந்திரிகளும்-ஆறுலக்ஷத் தறுபத தாயிரம் பட்டவர்த் தனரும்-மூன்றுலக்ஷத்து முப்பத்தீராயிரமகுடவர்த்தனரும்-இமையபண்டிதர் இராஜபுரோகிதர் முதலானவர்கள் சூழக், கோடிசூரியப்பிரகாசமான சிங்காதனமேறிவீற்றிருக்கிற தருணத்தில், குடிகள் யாவரும் திரண்டு கொலுமுகவாசலில் வந்து, தங்கள் வரவைக் காவலாளிகளால அரசனுக்குத் தெரிவித்து, அரசன் உத்திரவினமேல் கொலுவிற் சென்று அரசனைவணங்கி நின்றார்கள். அரசன் குடிகளுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதையைச்செய்து, யோகக்ஷேமமுங் கேட்டான். குடிகள் கும்பிட்டுச் சொன்னார்கள். ஓ அரசனே ! நல்ல குலஸ்திரிகட்குக் கணவன் தெய்வமென்றும், அறியவேண்டியவற்றை அறிந்த புத்திரர்க்குத் தெய்வம் தந்தை தாயென்றும், முற்றுந்துறந்த மகத்துக்களுக்கு ஆசிரியன தெய்வமென்றும், மற்றவர்களுக்கெல்லாம் அரசனே தெய்வமென்றும், நூல்கள் முறையிடுகின்றன. அவ்வாறே எங்களுக்கு யாதொருகுறைவும் வாராதிருக்கத் தாங்களே தெய்வமா யிருக்கிறதினால் தாக்ஷியில்லை. ஆனால் நாங்களிடும் பயிர்களைப் பன்றிமுதலிய மிருகங்கள் அதமாக்குகின்றன. அஃதொன்றேயன்றி மற்றொன்றுமில்லை யென்று சொன்னார்கள். அரசன் குடிகள் மகிழ்வடைய நல்ல பரிசளித்து, நீங்கள் உங்கள் ஸ்தானத்திற்குச் செல்லுங்கள். மிருகபயமில்லாதிருக்க நான் தகுந்த முயற்சி செய்கிறேனென்று உத்திரவுகொடுக்க, குடிகள் அரசனைவணங்கி அவரவர்கள் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றார்கள்.

பின்பு அரசன் மந்திரி முதலானவர்களைப் பார்த்து, நாம் வேட்டைக்குப்போக வேண்டும். வேடர்-வில்லாளர்-முதலியவர்களை வருவியுங்கள். நீங்களும் பிரயாண மாகுங்களென்று கட்டளையிட்டு, அந்தப்புரத்திற்சென்று, வேட்டை மகுடமணிந்து, பல ஆபரணங்களைத்தரித்து, வில் - அம்பு - வாள் -கதை-முதலியவற்றைத்தாங்கி, நவ மதனனைப்போல் வாயுகதியோடு கலந்த புரவியின்மேலேறி வெளிப்பட்டான். இதற்குள் மந்திரி முதலானவர்கள் ரதகஜதுரக பதாதிகளையும், வேடர்-வில்லாளர்-முதலியவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, விரைவில் வெளிப்பட்டு அரசனோடு கலந்தார்கள். அப்பால் யாவரும் ஒன்றாகக்கூடி, முரசு-பேரிகை - டங்கா-டமாரம் - சிறுபறை - பெரும்பறை-தம்பட்டம்-மத்தளம் - மிருதங்கம்-டமருகம்-எக்காளம் காளம்-சின்னம் - துத்தாரி-முதலாகிய வாத்தியங்கள கடல்போலொலிக்க, மிகுந்த களிப்புடன் பிரயாணமாய்க்காட்டிற்சென்றார்கள். வேடர்கள்முன்ன தாகச் சென்று, காடுமுழுவதும்வலைகட்டி, அங்கிருக்கு மிருகங்களெல்லாம் ஓரோமுகமாய் வரும்படிச்செய்தார்கள். அப்படி ஒருமுகமாக வரும்-சிங்கம் - புலி-கரடி-செந்நாய்-மான் - முதலியவற்றை நோக்கித், தங்கள் தங்கள் கையிலிருக்கிற வில்லைவளைத்து, நாணியேற்றிக் குணத்தொனிசெய்து, அர்த்த சந்திரபாணம் - முள்ளம்பு - முதலியவற்றைத் தொடுத்து, வருகிறமிருகங்களையெல்லாம் இரண்டிரண்டு துண்டமாகத் துண்டித்து, யானை - வரையாடு-பன்றி - முள்ளம்பன்றி-முதலியவற்றைப் பல்லயங்களினால் குத்திப் பூமியில்வீழ்த்தி, கண்டபேரண்ட முதலிய பக்ஷிகளையெல்லாம் சரத்தினாற் சிறகை யறுத்துத்தள்ளி, இப்படி பலவாறு தங்கள்தங்கள் கருத்துக்குத் தோன்றியபடி வேட்டைசெய்தார்கள். இதில் அரசன் கையினாலிறந்த சிங்கம்-யானை - புலி-கரடி - செந்நாய்-கண்டபேரண்ட முதலாகிய ஜெந்துக்கள் அளவில்லை.

இவ்வாறு வேட்டைசெய்து வருகிறபோது ஒரு மானானது சந்நிதியில் அரசன பார்வைக்கு அகப்பட்டது. உடனே அரசன ஒருசரத்தை அதன்மேற்றொடுத்தான. அஃதச்சரத்தைத் தன்னுடலிலேற்றுக் கனவருத்தமடைந்து ஓடிற்று. அதனை அரசன்கண்டு, தானும் தனமந்திரியும் அந்தமானைத் துரத்தினார்கள். அம்மான் அதிவேகமாய் நெடுந்தூரஞ்சென்று, பாலைநிலத்தைக்கடந்து மறைந்தது. அரசன் பாலைநிலத்தில வந்தமாத்திரத்தில் அந்நிலத்தின் வெம்மையினால மெய்முழுதும் வெயர்த்துத் தாகக்களை தாங்கி, பக்கத்திலிருக்கும் ஓர் மந்திரியைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான். ஓ மந்திரி! இதோபார்த்தனையா எலிகளுக்குப் பாம்பினபடத்தி னிழலேயன்றி வேறொரு நிழலில்லை. இவ்வகைப்பட்டவனத்தில் வந்து சிக்கிக்கொண்டோம். நமக்கோ தாகவிடாய் அதிகரிக்கின்றது. [illegible] சரீரத்திலரும்பும் வியர்வை நீரேயன்றி வேறே ஜலமில்லை. இதற்கென்ன செய்யலாமென்று வினவ, அம்மந்திரி இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சற்று ஆலோசித்திருக்கிற தருணத்தில், ஒருபக்கத்திற் குளிர்ச்சியான காற்று வந்தது. அதனை அம்மந்திரியறிந்து அரசனை அழைத்துக்கொண்டு அக்காற்றுவந்த முகமாகச் சென்றான். அங்கு சகலபாபங்களையும் நீக்கி சுலபமாதாவாய் விளங்குகின்ற கங்காநதி தோன்றிற்று. அந்தக்கங்கையைக் கண்டமாத்திரத்தில் இருவினைத்தொடர்பற்றுப்பரமபதத்திற் சென்றவர்கள் கண்ட ஆனந்தத்தைப்போல மகிழ்வடைந்து, அரசனும் மந்திரியும் அக்கங்கையிற்படிந்து, தாகவெப்பத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு, அங்கிருக்கும் விருக்ஷத்தி னிழலிற் சற்றிளைப்பாறி யிருந்து, அங்கிருந்த நதியின் வனவினோதங்களைப் பார்வையிட்டு,மந்திரியோடு தானும்சென்று உலாவிவருகிறான். இப்படி வருகிறபோது ஒரு சூதவனந்தோன்றிற்று. அவ்வனத்திலிருக்கிற மாவிருக்ஷங்கள் இலக்குமியின் மேனியையொத்த இளந்தளிர்க

ளையும், சரஸ்வதியின் மேனியையனைய சற்றுவெளுத்
த தளிர்களையும், உமைமேனி போன்ற முதிர்ந்தத
ழைகளையும் உடைத்தாகி; அன்னவர் விழிபோன்ற
வடுக்களையும், அன்னவர் தனம்போன்ற காய்களையும்,
அன்னவர் மாதுரியவசன மொத்த கனிகளையுங்கொ
ண்டு; காமசரங்களை அநேகம் வகித்து மூன்று ஸ்திரீ
கள் நிற்கிறதுபோலத் தோன்றிற்று. அத்தோற்றத்
தை அரசன்கண்டு வியப்படைந்து, அவ்வனத்திலுள்
ள வளப்பங்களைப் பார்வையிட்டு வருகிறபோது எதி
ரிற் சிலமுனிவர்கள் வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அர
சன் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவர்களால் ஆசிகளேற்று,
ஓ ஸ்வாமிகளே ! இந்தவனம் மஹாவிந்தையாயிருக்
கின்றது. இவ்வனம் எவர்களுடையது? அவர்கள் நாம
மென்னவென்று வினவ, முனிவர்கள்- ஓ அரசனே! இ
ந்தவனம் பிரமசாரியாகிய கண்ணுவமஹா முனிவரிரு
க்கிற ஆசிரமமென்றனர். அரசன் திடுக்கிட்டு, ஓ ஸ்வா
மிகளே ! நான் சந்திரவம்சராஜன். என்பெயர் துஷ்டி
யந்தன். வேட்டையாட வெளிப்பட்டு வழிதப்பி இம்
மார்க்கமாக வந்துவிட்டேன். முனிவர்களிருக்கிற வன
த்துக்கு அரசர்கள் வரக்கூடாது. ஒருவேளை இந்தச்
சேதிகண்ணுவருணர்ந்தால் சினங்கொள்ளுவாரோ அ
ல்லது போகட்டுமென்று மனங்கொள்ளுவாரோவென்
றுபயபக்தியுடனே வினவ, முனிவர்கள்- ஓ அரசனே!
அந்தக் கண்ணுவ மஹாமுனி [illegible] இவர் யாவரிடத்தும் நீடிய
சாந்தமும், அரசர்களிடத்தில் ஏகாந்தமும் மிகுந்த
அன்புமுடையவர். மேலும் உம்மிடத்தில் அதிகப் பிரி
தியுள்ளவர். ஆகையால்- உம்முடைய விஷயத்தில்சினங்
கொள்ளாமல் அகமகிழ்ந்து ஆசீர்வதிப்பார். நீர் சஞ்
சலப்படாமற் சென்[illegible]று அவரைத் தரிசித்துப் போமெ
ன்று உத்திரவி[illegible] அவர்கள் கங்கா ஸ்நானத்
துக் கெழு[illegible]கொடுத்து, அவர்கள் கங்கா ஸ்நானத்
[illegible]தருளினார்கள்.

அரசன் தன்னுடன்வந்த மந்திரிகளைநோக்கி.ஓ
[illegible]மச்சர்களே ! இது கண்ணுவர் ஆசிரமமாம். நான்
மாத்திரம் சென்றுபார்த்து அவரைத் தரிசித்து வரு
கிறேன். நான்வருகிற பரியந்தம் இவ்விடத்தி லிருங்
களென்று சொல்லி நிறுத்தி, அரசன் அவ்வனத்தினு
ட்சென்றான். மயில்களாடுவனவும் - குயில்கள்பாடுவன
வும் - வண்டுகள் ஒலிப்பனவும் - யாதுபோலிருந்தன
வெனில், அரசனைக்கண்ட அவ்வனதேவதை நட்டு
[illegible] நாடகசாலைப் பெண்கள் கொண்டு எதிர்கொள்ளுதல்
போலிருந்தது. அதனைக்கண்ட அரசன்மகிழ்ந்து செல்
லுகிறபோது, புன்னைப் புஷ்பங்கள் உதிர்ந்திருந்ததை
யும் - மாந்தளிர்களை [illegible] நாலுக்கையும்-
அந்தளிர்கள் [illegible] கண்
டான். அது எப்படியிருந்ததெனில், அந்த வனப்
பெண் சுளைமுதலிய பொடிகளைத் தூவி, தாணிக
கையாகக் கனியை ஒருகையில் [illegible], ஒருகையிலேல் வா
ரும் வாரும் அரசனே யென்று பிரியவசனம் பேசிய
ழைப்பதுபோலுமிருந்தது. இந்த வேடிக்கைகளைப்

பார்வையிட்டு வருகிறபோது, அங்கங்கு யாகசாலைக
ளும் - ஓமகுண்டங்களும் - வேதகோஷ்டங்களும் - ம
ஹாமுனிவர்கள் திருக்கூட்டங்களும் - தோன்றிற்று.
அவைகளை அரசன் கண்ணுற்றுக கண்ணுவ மஹாமு
னிவரிருக்கிற ஆசிரமத்திற் சென்றான். அங்கே அல்
குலைத்தேராகவும் - இரண்டு தனங்களை யானையா
கவும்-இடையைச சிங்கமாகவும் - புருவத்தை வில்லாக
வும் - இரண்டுகண்களைச் சரமாகவுங் கொண்ட இரதி
தேவியானவள், விரகட்கம்புனைந்து, மதன்மேல் யுத்
தஞ்செய்ய எதிர்த்து வருவதுபோல் ஒரு கன்னிகை
அரசன கண்முன் தோன்றினாள். பெண்களுக்கெல்
லாம் சிரோரத்தினம்போல் பிரகாசிக்கின்ற பெருமா
ட்டியை அரசன்கண்டு மையலாகித், திப்பிரமைகொ
ண்டு, அசைவில்லாமற் சித்திரப் பிரதிமைபோல் சற்
றுநேரம் நின்று, தன் கல்வியின் திறத்தால் மனதைக
காமத்தின்வழி செல்லவோட்டாமல் நிறுத்தி, இது மு
னிவர்களிருக்கிற ஆசிரமம். இந்தக் கன்னிகையைக் க
ண்டு மயங்குவது நமக்குத் தகுதியல்ல. இக்கன்னி
கையை நெருங்கிவாய்மொழியறிந்து, அதன்மேல் நம
து கருத்தை வெளியிட வேணுமென்று அக்கன்னி
கையின் அருகிற் சேருகிறேன். அக்கன்னிகையும் தற்கு
முன்னமேதானே அக்கண்ணுவராலும் அக்கண்ணுவ
விடத்துவரு முனிவர்களாலும் இவ்வரசனது பெரு
மையையும் [illegible] திருவுருவத் திறத்தினையும் கேட்டிருக்
கின்றவளாதலால் - அதனாலும், பிராரத்துவ சம்பந்த
த்தினாலும், வந்த அரசனை துஷ்டியந்த மஹாராஜ
னென்று தன் புத்தியாலுணர்ந்து, ஆசிரமத்திலிரு
டுக்கெனப் புகுந்து, ஒரு பொற்பீடமளித் திருக்கச்சொ
ல்லி, நாணத்தோடு ஆணைமறைவில் நின்றாள். அர
சன் அவள்கொடுத்த பீடத்திலிருந்து, கண்ணுவருக்கு
மும் அக்கன்னிகையின அழகாகிய கடலில ஆழ்ந்தி
ருந்தபோதிலும், பெரியோர்களின பழக்கவாசனையி
னால் கருத்தைக் காமத்தின்வழியிற செல்லவொட்டா
மல அக்கன்னிகையைப் பார்த்து, ஓ தோகைமயிலே!
தொனிக்குங் குயிலே ! இவ்வாசிரமத்துக்குத் தலைவ
ராகிய கண்ணுவமஹாமுனிவர் எங்கேயென்று வின
வ, அக்கன்னிகை- ஓ மஹாராஜாவே! இந்நேரவரையில்
இவ்விடத்திலே தானிருந்தார். திவ்யாங்கியானவ்வரூபி
யாகிய சதானந்தர்வந்து அழைத்துப் போயினார். இ
ன்னும் இரண்டு மூன்று நாழிகையில வருவாரென்று
கூற, அரசன் ஓ பெண்கள் நாயகியே! முனிவர்களில்
மிகவுஞ் சிறப்புற்றிருப்பவர் கண்ணுவர். அக்கண்ணுவ
ருடைய ஆசிரமத்தில நீ இருக்கவேண்டிய காரண
மென்னவோ? உன்பெயர் என்னவென்று கேட்க,
கன்னிகை - ஓ அரசனே ! நான் கண்ணுவருடைய புத்
திரி. என்பெயர் சகுந்தலையென்றாள். அதனைக்கேட்டு
த்திகைத்திட்டு, ஆ ! பெண்ணரசே! ஆசாவாசமாய் காமிய
மென்கிற மும்மலத்தை அடக்கினவரும் மகத்துவத்தைப்
பெற்றுப் பிரமசாரியத்துவத்தைப் பெற்ற பரிசுத்தம
னத்தையுடைய கண்ணுவ மஹாரிஷிக்குப் புத்திரியான

விருத்தாந்தத்தையும், உனக்கு நாமதேயம் வந்த வரலாற்றையும் விளங்க உரைக்கவேண்டுமென்ன, அச் சகுந்தலை-ஓ அரசனே! பலநாளுக்குமுன் இவ்விடத்துக்குச் சதானந்தர் வந்தார். நான் அவரைத் தரிசித்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்து இந்தக்கன்னிகையார் என்று கண்ணுவமுனிவரைக் கேட்டார். கண்ணுவ முனிவர் என்விருத்தாந்தத்தை யெல்லாம் சதானந்தருக்கு அறிவித்தார். அப்போது அருகிலிருந்து கேட்டிருந்தேன். அதனை அவர் கூறியபடி சொல்ல எனக்குச் சக்தியில்லாவிட்டாலும், தெரிந்த மாத்திரம் விவரித்துத் தெரிவிக்கிறேனென்று சொல்லுகின்றாள்.

கேளும் ராஜ ராஜேஸ்வரா! தேவர்களும் முனிவர்களும் மற்றுமுண்டான பிரஜைகளும் ஸ்துதிக்கின்ற சிறப்புற்ற தவமேன்மையுடனிருப்ப, பிரமரிஷியெனும் பதவிபெறும்படி செய்த மிகுந்த பராக்கிரம பாக்கியமுள்ளவராகிய விஸ்வாமித்திரர் இமயமலைச்சாரலில்வந்து, ஐம்பொறிவழி செல்லும் புலனை ஒருவழிப்படுத்தி, அறிவைப் பிரமத்தினிடத்துச் செலுத்தி, அநேககாலம் அருமையான தவஞ்செய்திருந்தார். அத்தவத்திலெழுந்த அக்கினி மூவுலகங்களையும் தகிக்கத் தலைப்பட்டது. சொர்க்கலோகத்திலிருக்கிற இந்திரன் இந்த அக்கினியினால் கனவருத்தமடைந்து, முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களையும், நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களையும், கிம்புருடர் - கருடர் - கந்தருவர் - சித்தர் - வித்தியாதரர் - முதலாகிய யாவரையும் அழைப்பித்து, வியாழபகவானுடன் சிங்காதனத்திலிருந்து, வந்த பேர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ தேவர்களே! ஓ முனிவர்களே! எக்காலத்திலும் கண்டறியாத இந்த அபூர்வ வெப்பம் எவ்விடத்திருந்து உதித்தது. இது [illegible] சொர்க்கலோகமெல்லாம் கருகப் பொலிவு [illegible] அடைகிறபோது, பூலோகம் எவ்வாறு அவஸ்தைப்படும். இந்த அபூர்வ வெம்மையையும் வாட்ட வல்லதாயிருக்கின்றதே. ஆதலால் [illegible] உண்டான விதத்தை எனக்கு உரையுங்களென்று வினவ, தேவர்கள் முதலானவர்கள் இந்திரனை வணங்கிக் கூறுகிறார்கள். ஓ [illegible]னே! இமயமலைச் சாரலில் விஸ்வாமித்திரமுனி அகோரமான தவஞ்செய்கிறார். இந்த அத்தவத்தில் எழுந்த தாபமாம். இதைத் தணிக்க யாவராலும் முடியாது. இதற்குத் [illegible] ஒருபுத்தி சொல்ல [illegible] இந்திரன் அதுகேட்டு, அந்த விஸ்வாமித்திரன் மற்ற முனிவர் போலல்ல. பிரமரிஷியெனப் பதவி பெறப் பட்டவன். அவன் தவத்தை யழிக்க யத்தனித்தால் காலாக்கினிபோல் [illegible] தகிப்பதுமாயி னும் நம்மை பஸ்மீகரிப்பிப்பான். வடவையம்பியினால் அதுசாமல் அதனை யுட்கொள்ளுவான். [illegible] மேகங்களையும் சண்டமாருதத்தையும் விட்டால் அவைகளை அரைநொடியில் தாபாக்கினியால் கொளுத்திப் போடுவான். இந்த அண்டாண்ட பிரமாண்டங்களெல்லாம் இடிந்துவிழுந்தாலும், பூலோகம் சொர்க்கலோகமாய் சொர்க்கலோகம் பூலோகமாய்ச் சிதைந்தாலும், அஞ்சாத உறுதியான மனத்தையுடையவன். இவன் தவத்தை யழிக்கிறதற்கு ஸ்திரீகளையன்றி வேறொரு யத்தனங்களினால் அழிக்கக்கூடாதென்று நிர்மாணித்து, மேனகையை அழைத்துவரத் தேவதூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். தூதர் மேனகையிடத்துச் சென்று தேவராஜன் கூறிய செய்தியைச் சொல்ல, மேனகை அதுகேட்டு, அதிசீக்கிரமாய் வந்து இந்திரனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! என்னை அழைப்பித்தகாரணத்தைத் திருவுளம்பற்றவேண்டுமென, இந்திரன் அம்மேனகையைப் பார்த்து, ஓ பெண்ணே! இமயமலைச் சாரலில் விஸ்வாமித்திரன் அகோரமான தவஞ்செய்கிறான். அத்தவத்தில் எழுந்த அக்கினி பூலோகத்தாரையும் சொர்க்கலோகத்திலிருக்கிறவர்களையும் வருத்துகின்றது. நீ விரைவாகச்சென்று அந்த விஸ்வாமித்திரன் தவத்தை அழித்து வரவேண்டுமென்று கூற, மேனகை கேட்டு நடுநடுங்கி, ஓ ஸ்வாமி! அந்த விஸ்வாமித்திரருடைய தவமகிமையையெல்லாம் தேவரீர் அறிந்திருந்தும், புலியிடத்து மானை அனுப்புவிப்பதுபோல் என்னை அனுப்புவிக்க யத்தனிப்பதை நோக்கில், தங்களுக்கு நான் என்னமோ குற்றஞ்செய்ததாகவும், அதற்குப் பயந்திருக்கத் தண்டனைக் கிடமாக நயந்து செய்யுந்தன்மையாக விருக்கின்றது. ஓ ஸ்வாமி! என்மனமறியத் தங்களுக்கு ஒருகுற்றமுஞ் செய்ததில்லையே-யென்று [illegible] இந்திரன் நகைத்து, ஓ பெண்ணே! நீ [illegible] செய்யவில்லை. உலகத்துக்கு [illegible] அதனை அரசன் நீயே [illegible] இப்போது விஸ்வாமித்திரன் [illegible] நேத்திரை [illegible] லோகம். [illegible] [illegible] அது [illegible] மேனகை [illegible] த்திரம் - தவத்திலும் - [illegible] பார்க்க, [illegible] னும், பெ [illegible] ஆதலால் இந்த [illegible] அந்த [illegible] [illegible] அவர்க [illegible] [illegible] தவத் [illegible] கிடைப்பது [illegible] செய்து. [illegible] துப்பட [illegible] ப்பட்டிருக்க

டவர்கள் காமவெறி கொண்டு திப்பிரமையுற்றுப் பின் தொடர்ந்துநிற்க, இமயமலைச் சாரலில் விஸ்வாமித்திர முனிவர் தவஞ்செய்கிற இடத்தில் வந்து தென்றற் காற்று வாடையிலகினாள்.

இப்படி இவள் சஞ்சரித்திருக்கையில், வனசம்-சூதம்-அசோகு-முல்லை-நீலம்-என்கிற ஐந்து பாணத்துக்குத் தலைவனாகிய மதனராஜன் கருப்புச் சாபத்துடனாகிய விஸ்வாமித்திரனை எதிர்த்துக், கருப்புச் சிலையை வளைத்து, வண்டு நாணியேற்றி, நுண்ணந் தாணி செய்து, முன்னம் இச்சையை விளைக்கின்ற தாமரைமலர்க் கணையை எடுத்து அவ்விஸ்வாமித்திரன் மேற் தொடுத்தான். அப்போது விஸ்வாமித்திரன் தவத்தினின்று கண்ணை விழித்துப் பார்க்கும்போது, மேனகை யணிந்திருக்கிற சந்தனம் - புனுகு - கஸ்தூரி - கர்ப்பூரம் - ஜவ்வாது - குங்கும முதலான பரிமளங்களின், அளியின மிகுந்த நறுமலர்க்காற்றினை யுணர்ந்தான். அதைமதனராஜன் கண்டு, இதுதான் சமயமென்று கருதி, பாபரப்பாக காமவெம்மையை யுண்டாக்கும் ஆயுதத்தைத் தொடுத்தான். உடனே விஸ்வாமித்திரன் விருச்சிகம் கொட்டப்பட்டவன்போல் தவத்தை விட்டெழுந்து, அப்பரிமளக் காற்றின்வழிச் சென்றான். அங்கே ஒரு சந்தனமரத் தடியிலிருக்கிற மேனகை (இந்தப் பூனையும் பாலைக் குடிக்குமா?) என்கிற பழமொழிபோலக் கடைக்கண்ணைத் திருப்பி விஸ்வாமித்திரன்மேலேவைத்து, மற்றொரு பொருளை நோக்குவது போலும் [illegible] கமாகவிருந்தாள். இவளை விஸ்வாமித்திரன் பார்த்த மாத்திரத்தில் மதனராஜன் [illegible] மாத்திரன் கண்டமா உக்ராளமனோடு கமகிழ்ந்து [illegible] சிரித்து, மனம் [illegible] படாமற் செய்கைக் கூடாத வருத்தத்தைக் [illegible] று உத்ஸாகமாகக் கணையைத் தொடுத்தான். வில் கொழுந்தன் அகலல் மனமகிழ்ந்து, அவளருகிற் சென்று [illegible] அணங்கே! முனிவர்க்கு விரோதியாகியவனாகிய [illegible] ராசன் [illegible] துன்புறுத்துக [illegible] அவனை வென்று வெற்றிபெறும் [illegible] அவன் பாணத்தில் அடிபட்டுப் பிடிபட்டுப் [illegible] பட்டு வெளிப்பட்டு வந்தேன். [illegible] கடாட்சத்தி [illegible] [illegible] தேவி [illegible] [illegible] மதனராஜன் பாண [illegible] [illegible] இதழ்ப்பரு [illegible] [illegible] மேனகை விஸ்வாமித்திரனை வணங்கி [illegible]: ஓ ஸ்வாமி! நீரோ காமம் - வெகுளி - மயக்கமென்பன வற்றை நீக்கி, கருத்தைப் பிரமத்தி னிடத்தில் செலுத்தி, சற்றும் பயசலனமின்றி [illegible] நிலைத்திருக்கிறவர். உமக்கு இந்தக் கருத்துண்டானதை நோக்கும்போது மிகவு

க ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. ஆயினும் அபயமென்று வந்தவர்களை யாதரிப்பது முறைமை. அம்முறைமைப்படி தேவரீர் கருத்து மகிழ என்மனக்கோட்டையை உமது வசமாக்கி, பூவெல்லாம் தொடுத்து, இதழ் மருந்தளித்துக் காமநோயை மாற்றுவேன். ஆனால் ஒரு சந்தேகம். அதென்னவென்றால் - முனிவர்கள் என்றபோதே அவர்களெல்லாம் ஸ்திரீ விரோதிகள். நீர் முனிவரானபடியால் உமது [illegible] இருப்பதற்கு எனக்கு இடமிருந்து [illegible] கயுண்டாம் [illegible] றெந்னாள் கூற, விஸ்வாமித்திரன் சிரித்து, ஓ பெண்களின் நாயகமே! நீ சொல்லியது சரிதான். விரோதியாயிருந்தபோதிலும் அவ்விரோதியைத் தவிர்க்கும் [illegible] பயமடைந்து வந்து முறையிட்டு அபயமென்று விழுந்தால், அவனைக் காப்பாற்றுவது மிக்கமேன்மையாம். மேலும் உபகாரஞ்செய்கிறவரிலே அவன்வருகிறத்தையிலெலாம் உபகாரஞ்செய்யச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் பெரியோர்கள். ஆதலால் இதற்கு வேண்டியவிஷயங்களை யாதுக்கிப்பேன் என்னவே, மேனகை மகிழ்ந்து, விஸ்வாமித்திரன் காமப்பிற மனக்கோட்டையை அவனை வசப்படுத்தி, அம்முனிவரது காமநோயை மாற்றினாள். விஸ்வாமித்திரனால் விபவரித்தியால் மேனகை கர்ப்பமாக நாலைந்து மாதம் [illegible] மேனகை தேவ லோகத்துக்குப் போக நினைத்து, [illegible] யினிவந்து [illegible] ஜோடியுடனே [illegible] கொடுக்கப் போய் [illegible] விஸ்வாமித்திரர் [illegible] துறந்து [illegible] மாதவனாய [illegible] மேலை [illegible] கூடாமல் அவ்விடத்தில் [illegible] டந்து சென்றார்.

பின்பு கண்வ ஆசிரம [illegible] தன்பர்வாதம் [illegible] ற்கு [illegible] பக்ஷிகள் வந்து தமது [illegible] காப்பாற்றுகின்றன. அவ்வழியில் முனிவரில் சிறந்தவராகிய கண்வரென்பவர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] குழந்தையைக் கண்டு, அக்குழந்தையைப் பிக்ஷிகள் [illegible] காப்பாற்றியதனால் சகுந்தலையென்று பெயரிட்டு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மேனகைக்கும் பிறந்தவள். காமக்கோட்டை கருத்தினால் இவளைப் [illegible] ன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஓ பெண்களின் நாயகியே! நீ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நந்தனை புறவு, முகத்தைத் தொட்டுக் காலைவிழித் [illegible] ந்தைத் தீர்ப்பு, புனிதமாய்ப்பார்த்த வண்ணமாய் [illegible] சொல்லுகிறாள். ஐயா! இது மூவுலகும் துறந்த மகாத்மாக்களில் சிரேஷ்டராகிய கண்வரவர்களாசிரமம்.

இதிலவந்தும்விரத்தியைப்பாராட்டாமல்என்னைகூடு(கி)மென்று சொல்லுவது அரசருக்குத் தகுதியல்ல. அவ்வாறு கூடுவேனென்றாலும், அருமைபாராட்டி வளர்த்த என்பிதாவாகிய கண்ணுவர் மனதுக்கு அருவருப்புண்டாகும். உம்மையே நேற்கண்டு [illegible]ம் விளைவதாராயின், அதற்கு உத்தரவு என்னவென்று கேட்கவல்லேனென்று கேட்கவும்; அரசன மகிழ்ந்து, ஓ பெண்ணரசி! நீயோ அழகிற்சிறந்தாய்! பெண்ணையாகப் பூமியிற் பிறந்தபோதே ஒருவருக்கு மனைவியே பிறந்திருப்பாள். மேலும் பெண்களைப் பெற்றவர்கள் ஒருவருக்கு அப்பெண்ணை விவாகஞ்செய்வித்துக் கொடுப்பார்களேயன்றி, மனையில் வைத்திருக்கப் போகிறதில்லை. கண்ணுவரோ மகா தவசியோருடர். மேலும் பிரமசாரி. அவரிடத்தில் வருகிறவர்களும் ஸ்திரீவிரோதிகள். ஆதலால் உனக்கு எந்த அரசர்களாவது மணஞ்செய்விக்கப்போகின்றார். (முப்பிடமெய்யவும் [illegible]) அரசர்களில் ஒருவனாகிய நானே வந்திருக்கிறேன். நீ இஷ்டப்படி சுதந்தரமாய் யாதொன்றும் விசாரியாமற் சேர்ந்தால், கண்ணுவர் களிப்படைவாரேயன்றி விரோதிக்கார். ஆதலால் இதுதவிர வேறொன்றும் படிவந்த [illegible] செய்யவேண்டும். சகுந்தலை அரசன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு [illegible], ஒருத்தரவு சொல்லுகிறாள்.

[illegible] பெண்கள் [illegible] ஒருவருக்கொருவர் [illegible] அப்பெண்ணை [illegible] [illegible] அவர்கள் [illegible] கண்ணுவர் வந்தபின் [illegible] கிரகத்தை [illegible] [illegible] கேட்டு [illegible] செய்யும். அரசன் [illegible] ஓ பெண்களே! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அவர்களே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] முனிவர்களுக்குள் [illegible] [illegible]. அந்த விவாகம் எட்டு வகைப்படும். அவையாவன பிரமம்-பிரசாபத்தியம்-ஆருடம்-தெய்வம்-காந்தருவம்-அசுரம்-இராக்கதம் - பைசாசம். இவற்றுட் பிரமசாரிக்குக் கன்னிகையைத் தெரிந்து முன்னர்க்கொடுப்பது பிரமமணம். தலைமகனுக்குத் தக்கவாறு வேண்டத் தலைமகளினுத்தரவுகளோடு

[illegible]டு அவளை முதலில் முன்னர்க்கொடுப்பது, பிரசாபத்தியமணம். ஒன்றிரண்டு பசுவும் எருதும் வாங்கிக்கொண்டு பெண்ணைத் தேவரைன்னர்க்கொடுப்பது, ஆருடமணம். வேள்வியால் வந்த பெண்ணை அங்கிருப்பவர்க்குக் கொடுப்பது, தெய்வமணம். கொடுப்பாருங் கேட்பாருமின்றி இருவருந் தனியிடத்தே கண்டு தாமே கூடுவது, காந்தருவமணம். பெண்ணுக்குப் பொன் [illegible] கொடுத்துப் பெண்ணை வேண்டியவர் கொள்வது, ஆசுரமணம். பெண்ணையும் பெண்ணின் தந்தை முதலானவரையும் வலியினாற் [illegible], இராக்கதமணம். துயிலுமவளைச் சென்று கூடுவது, பைசாசமணம். இவற்றுள் - கொடுப்பாருங் கேட்பாருமின்றி இருவரும் தனித்திருக்கிற சமயத்திற் காமமயக்கத்தினாலாகிய இந்தக் காந்தருவமணம் [illegible]. இருவருக்கும் [illegible] அரசர்களுக்கு [illegible]. இப்போது நீ பெறுவதற்கு [illegible] தடை இனியவசனமாய் [illegible] [illegible] கமின் [illegible] [illegible], [illegible] மணம் [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] மாகாமல் இதற்கென்ன [illegible]. அரசன் நகைத்து, ஓ பெண்கள் நாயகியே! உலகத்தில் அரசராயிருக்கிறவர்களுக்கு வேறெவ்வும் பாக்கியமும் கொடுக்கின்றதுண்டு. அவ்வையையும் [illegible] களாகிய, புரபுரத்திலே [illegible] அதிசயமானதவம் செய்து [illegible] பாக்கியத்தைப் [illegible] யாகிய [illegible] பெற்றது. அது [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

உமது புத்திரன் [illegible] அரசனாகி [illegible]

[illegible] சத்தியம் [illegible]. அதனால் [illegible] [illegible] காதகியம் கூறுகின்றான். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விடைகொண்டு [illegible] வந்து [illegible] ஒ அரசனே [illegible] மௌனமாய்

மறுத்துக்கூறுவது தகுதியல்ல. ஆதலால் உமது இஷ்டப்படி நடவும். ஆனால் என்னை மாத்திரம் மறவாதிருக்கப் பிரார்த்திக்கிறேனென்று மிகுந்த அருமையோடு விடைகொடுக்க, அரசன் அவ்விடையைப் பெற்று மீண்டு, மந்திரிகளோடு கலந்து, காட்டிற் கலந்திருந்த சேனைகளெல்லாம் ஒன்றுபடக்கூடித் தன்னைச் சூழ்ந்துவர, மனம்போல் நகரம்வந்து சேர்ந்து அரசுசெய்திருந்தான்.

இங்கே சகுந்தலையானவள் கணவன் பிரிந்த வருத்தத்தோடு திவ்ய ஞானியாகிய கண்ணுவர்க்கு என்ன உத்தரவு சொல்லப் போகிறோம் என்று மிகவும் கலக்கப்பட்டவளாய், ஐயோ! குற்றமில்லாத ஸ்திரீஜனங்களுக்கே கலவிக்குறிகள் தெரியுமென்றால், சகலகலைவல்லவராகி உண்மைஞானத்தைப் பெற்றவர்க்குத் தெரியாமற்போகுமா! நாம் என்னகாரியம் செய்துவிட்டோம். காரியங்களையாவற்றுக்கும் பந்துசார்களென்கிறது நமக்குத் திருஷ்டாந்தமாயிற்றே. இனி நாம் என்னசெய்யப்போகிறோமென்றே மனமேங்கிப் பயந்திருக்கிற தருணத்தில், திரிகாலஞானியாகிய கண்ணுவமுனிவர் வந்துவிட்டார். அவர் வரவே கலவியால் வெளுத்த இதழையும், வியர்வையால் நிறைந்த முகத்தையும், வேகத்தினாற் சிவந்த விழியையும், பல்லாதிகளாற் பட்ட குறியையும், ஆலிங்கனாதிகளாற் கலைந்த அளகத்தையும், புத்திரனிருக்கும் ஆலிலைபோன்ற வயிற்றையுமுடைத்தாகிய சகுந்தலை திக்கென்றெழுந்து, நமது முகக்குறியினாலும் அவயவத் திறத்தாலும் நாம் முடித்துக்கொண்ட காரியத்தை அறிந்துகொண்டிருப்பாரென நாணமேற்கொண்டு [illegible] ந்து, கல்விப்பிரவா[illegible] கூடாத வருத்[illegible] யத்தில் [illegible] ஆகிய கன்னிகையத் [illegible] திவ்யசாஸ்திரமும் "பெண் [illegible] சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமி! [illegible] மையனபதுயாதர்க்கணிகலம்" என்பதறியா [illegible] வாய்களுக்கறிக்கையிடாமல் ஓர்நாடிப்போ [illegible] ஊழின்வசத்தினளாகிமயங்கி, எளியாள் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்து இரக்ஷிக்க வேண்டுமென நின்றாள். அதுகேட்டுத் தாம் வெளியிற் சென்றது முதல் அதுகாறுநடந்த காரியங்களைத் தமது ஞானதிருஷ்டியாற் கண்டுணர்ந்த கண்ணுவர் அதற்கு மகிழ்ச்சியடைந்து, சகுந்தலையை முகமெடுத்துத்தொட்டுச் சொல்லுகிறார். ஓ அம்மணி! உன் உதரத்திலிருக்கிற புத்திரன் இந்த ஸமுத்திரம் சூழ்ந்த உலகத்தையெல்லாம் ஆளும்படியான வல்லமையையுடையவன். உன்னைக்கூடின அரசன் துஷ்யந்தமகாராஜன். நீ நல்லகாரியஞ்செய்தாய். அதற்கு உன்மேல் மனஸ்தாபமெனக்கோபமில்லை. நீ அப்படியல்ல நடந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறும் அம்மாவென்று சொல்ல, சகுந்தலை அரசன் வந்ததையும், தான் அவ்வரசனுக்கு உபசாரஞ்செய்ததையும், அரசன் தன்னையாசித்தனையும் சேட்டைக்குச் சொன்ன வரலாற்றையும், அதன்மேல் அரசன் விரகதாபப்பட்டு ஆகாயவாணியைப் பூமிதேவியைச் சாக்ஷிவைத்துக் காந்தருவமணம் புரிந்து கூடிப், பின்பு மந்திரிகளால் அழைத்துக் கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லியவற்றையும் விளங்க உரைத்தாள். கண்ணுவர் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து, ஓ அம்மணி! உலகத்தில் பெண்கள் பெறும்பேறு என்னவென்றால்- கல்வியையும் வல்லமையையும் அழகினையும் வாலிபத்தையும் செல்வத்தையும் பெற்ற புருஷனையுடைத்தாய், புத்திரபாக்கியத்தையும் பெறுவது மிகுந்த அருமையானபேறு. இந்தப்பேறு எல்லாப் பெண்களுக்கும் கிடைக்காது. நீ தவச்ரேஷ்ட சிகாமணியாகிய விஸ்வாமித்திர முனிவருக்கும் மேனகைக்கும் பிறந்தவளாதலால், அவர்கள் வழியால் நீ சகலபாக்கியமும் பெற்றாய். இனி உனக்கு ஒருகுறைவுமில்லை. சுகமாயிரு அம்மாவென்று வாழ்த்தினார். சகுந்தலை பரமானந்தத்தையடைந்தவளாய், கண்ணுவரை வணங்கி அந்தப்புரத்திற் சென்றிருந்தாள். இவ்வாறு சென்றபின்பு முதன்மாதத்தில் வெறுக்கத்தக்க பதார்த்தங்களில் விருப்பமும் குறைவுற்ற பசியும் உணவில் வெறுப்பும் புளிப்பும் முடைத்தாகி, இரண்டாமாதத்தில் அடிவயிறு கருக்குழியைச்சார்ந்து ஒட்டி உள்ளடங்கி, மூன்றாமாதத்தில் மார்பின் நரம்புகளெழுந்து, நான்காமாதத்தில் முகம் வெளுத்து முலைக்கண்கறுத்து மசக்கையெனும் நோயுற்று, ஐந்தாமாதத்தில் சுருக்குநோயும் வயிற்றுப்புரட்டலு முண்டாகி, ஆறாமாதத்தில் கண்களின் அடிக்கிளைக்கிற நரம்பு பிரகாசமாகவும் கண்களினது நிறம்பேதமாகவும் காணப்பட்டு, ஏழாமாதத்தில் உட்காரும்போதும் எழுந்திருக்கும்போதும் புத்திரகருவாதலால் வலதுகையை அடிக்கடி ஊன்றி, எட்டாமாதத்தில் முலையிற் சிறுத்துப் பாலுண்டாகி, ஒன்பதாமாதத்தில் அதிக வருத்தமும் இளைப்புடனே வலதுபாகத்தில் பிண்டம் [illegible] தன்மையையுடைத்தாகி, பத்தாமாதத்தில் கருப்பம் வெளிப்பட்டு, யாவரும் விரும்பும்படியாகத் தக்க சிறப்பினை வகிக்கப்போகிற புத்திரமணியைப் பெற்றாள்.

அப்புத்திரனுக்குக் கண்ணுவர் பல ஆசிகள் கூறிச், செய்யும் சடங்குகளெல்லாஞ் செய்யப்பட்டு நிறைவேற்றிப், பரதனென்று பெயரிட்டு, ஐந்து வயதுக்குமேல் வேதாகமங்களை அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் [illegible] போதித்து, [illegible] வில்வித்தை - அம்புவித்தை - யானையேற்றம் - குதிரையேற்றம் முதலியவைகளையும் கற்பித்து, [illegible] வளர்த்துவந்தார். அப்புத்திரனுக்குப் பன்னிரண்டு வயது நடந்த காலத்தில் கண்ணுவர் சகுந்தலையை அழைப்பித்து, ஓ அம்மணி! இனி நீ உன் மணவாளனாகிய துஷ்யந்த மகாராஜனிடத்துச் சென்று வாழ்ந்திருக்கவேண்டிய முறைமை. உன்னை மந்திரிகளால் அழைப்பிக்கிறேன் என்றுசொல்லிப்போயின அரசன், இதுவரைக்கும் உன்னை அழைப்பிக்கவில்லை. இராச்சிய சம்

பத்தினாலே மறந்து விட்டாற் போற் காணுகின்றது. இதோ நமது சீஷர்களிற் பலரை அனுப்பிவிக்கிறேன். அவர்களைத் துணையாகக்கொண்டு நீ அத்தினாபுரத் திற்குச் செல்லவென்று கட்டளையிட்டுச், சீஷர்களை அழைத்து, ஓ சீஷர்களே! இந்தச் சகுந்தலையை அத்தினாபுரத்தில் விட்டு வாருங்களென்று சொன்னர். சகுந்தலை மனவருத்த மடைந்து, கண்ணுவருக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓஸ்வாமீ! இது வரைக்கும் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் என்னைப் பாதுகாத்தீர்கள். எனக்கு மாதா-பிதா - குரு-தெய்வம்- தாங்களேயன்றி வேறில்லை. எப்போதும் ஸ்திரீகளுக்கு [illegible] தாய்வீடு சதமல்ல. [illegible] ஸ்திரீயாதலால் [illegible] தங்கள் கட்டளையை மீறாமற் செய்யுகிறேன். இது வரைக்கும் எப்படி என்மேல் கிருபைவைத்திருந்தீர்களோ, அப்படியே இனிமேலும் எளியேனிடத்தில் கிருபைகூர வேண்டுமென்று இனிய வார்த்தையுடன் வணங்கி விடைபெற்றுச், சீஷர்களைத் துணையாகக்கொண்டு, புத்திரனோடுந் தானும் ஆசிரமத்தை விட்டு நடந்து, அத்தினாபுரத் தருகில் வந்து சீஷர்களை அனுப்பிவிட்டுத், தான் தன் புத்திரனோடு நாட்டுக்குட் சென்றனள். அப்போது அந்நகரத்திலிருப்பவர்கள் இச்சகுந்தலையையும் இராஜ தேஜோமயமான பாலனையும் பார்த்து, மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்து, ஆ! ஆ! இந்த அம்மையைப்பார்த்தால் ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியைப்போலிருக்கின்றனள். அருகிற்செல்லுமிந்த வாலிபனைப் பார்த்தால் மன்மதனைப்போலிருக்கின்றான். இவ்வளவு சவுந்தரியமுள்ள இவர்கள் பாதசாரியாய் இந்நகரத்துட் பிரவேசிக்கக் காரணமென்னவென்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள, சகுந்தலை இராஜனது கோபுரவாயிலை யடைந்து, அங்கிருக்குங் காவலாளிகளைக்கொண்டு தன் வரவை அரசனுக்குத் தெரிவித்து, அரசனது [illegible] சென்று, [illegible] வணங்கினள். [illegible] [illegible] கள், ஆ! ஆ! [illegible] [illegible] களால் அழைத்துக்கொண்டுபோமென்று சொல்லி வந்துவிட்டேன், இதுவரைக்கும் நாம் அழைக்காதிருந்தினால் இவனை வந்துவிட்டான். இனிநாம் இவனை கருத்துக்கு விரோதமில்லாமல் அழைத்துக்கொள்ளா

டோமாகில், இதோவிருக்கிற நமது புத்திரனுக்கு,நமக்குப்பின் நமது மந்திரி முதலானவர்கள் பட்டங்கட்டுவிக்கமாட்டார்கள். அல்லது [illegible]வோமாகில், இவள் மனம்நோகும். அதனால் நமது அரசாட்சிக்கு கெடுதி நேரிடும். இதற்கென்ன செய்கிறதென்று சற்று நேரம் ஆலோசித்து, இவளை நிராகரிப்போம். அப்போது நாம் [illegible] ஆகாயவாணியுண்டாகும். இந்த சபையிலிருக்கிறவர்கள் யாவரும் [illegible] [illegible] நடந்த விருத்தாந்தத்தை [illegible]. அப்போது [illegible] அழைத்து [illegible] அவள் அடைந்த வருத்தத்தை [illegible] சகுந்தலையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

ஓ பெண்ணே! நீ யார்? உன்பெயரென்ன? உன்னை [illegible]? உனதிருப்பிடம் எது? நீ இந்த ராஜசபைக்கு வந்த காரியமென்ன வென்று வினவ, சகுந்தலையானவள் [illegible] கேட்டு, ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம். அரசன் என்னை யாரென்று வினவுகிறார். இவர் என்னைப் பார்த்தும் [illegible] தெரியாதவர்போல் இப்படிக் கேட்டது யாது காரணமோ தெரியவில்லை. [illegible] அவமானப்படுத்துகிறாரோ? அல்லது மறந்துவிட்டாரோ? என்னவோ எல்லாம் இனிமேல் [illegible] தெரிய வருகிறது. [illegible] தனைத்தானே தேற்றி, அரசனைப் பார்த்து, ஓ மகாராஜனே! நான் உமது மனைவி. என்பெயர் சகுந்தலை. இதோவிருக்கிறவன் உமது புத்திரன். எனதிருப்பிடம் [illegible] [illegible] ஓ [illegible] அரசன். [illegible] [illegible] அப்படிவந்திருந்தால்

தனித்துவருவனு? இதென்ன விந்தை? நானுன்னைக் கூடினதெப்படி? அந்தவரலாற்றை யாவர்க்குந்தெரிய உரையென்றுகூற, சகுந்தலை கனவருத்த மடைந்து சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! நீர்வேட்டைகருவந்தபோது வெளியே யாவரையும் நீக்கி ஒருவராயத் தனித்துக் கண்ணுவமுனிவர் ஆசிரமத்துக்குவர, நான்கண்டு எழுந்து மரியாதைசெய்து பொற்பீடமளித் திருக்கச் சொல்ல இருந்து, என்வரலாற்றைக்கேட்டு மையலாகி, பூமிதேவி ஆகாயவாணி இவர்களைசாக்ஷிவைத்து, நாம் நடத்திக் கொள்ளப்போகிற காந்தருவ விவாகத்திலுற்பிறக்கும் புத்திரனுக்கு முடிசூட்டுகிறேனென்று உறுதிமொழிபேசி, அக்காந்தருவ விவாகஞ்செய்து என்னைக்கூடி, உடனே மந்திரிகளாலுன்னை வரவழைத்துக்கொள்ளுகிறேனென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து வந்து, கூறியஅவ்வாக்குத்தத்தத்தை இப்போதுமறந்துவிட்டீர். பின்புநான் கருப்பவதியாகி ஒரு புத்திரனைப்பெற்றேன். கண்ணுவர் அப்புத்திரனுக்குப் பரதனென்று பெயரிட்டு, புத்திரோத்சவ முதலிய சடங்கும் நடாத்தி, நாலுவேதம்-அறுசாஸ்திரம் - அறுபத்துநாலுகலைகளான முதலாகிய சாஸ்திரங்களும், அரசர்க்குரிய வில்வித்தை முதலியதுகளும் அப்பியாசஞ்செய்வித்து, என்னையும் இப்புத்திரனையும் உமது நகரத்தில் விட்டுவரச்சொல்லித் தமது சிஷ்யர்களைக் கூட்டனுப்பிட, அச்சிஷ்யர் அவ்வாறு உமதுநகரத்திற் கொண்டுவந்துவிட்டுப் போயினர். நான் உமது சபைக்குவந்தேன் என்றாள். அரசன் இவ்வசனங்களைக் கேட்டு, இதெல்லாம் பொய்யென்று தோற்றப்பட்டும் தன கருத்து நிச்சயிக்க [illegible] கருதி முகம் வேறுபட்டு, மஹா உக்கிரத்தோடு [illegible] தன முகத்தைக்காட்டி மின்னலுடன் இடியிடித்தாற்போல அப்படியே அதட்டிச் சொல்லுகிறான்: ஆ! ஆ! பெண்ணே! நானென்ன அரசனல்லவா? நான் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டால் ஒருவனாய்ப் புறப்படுவேனோ? அலைந்து வேட்டையாடுகிற தருணத்தில் ஏதாவதொரு மிருகத்தைத் தொடர்ந்து, அப்போது சேனைகளை விட்டுப்பிரியலாம். அப்படி பிரிந்தகாலத்தும் உயிர்க்குயிராயிருக்கிற மந்திரிமார் பிரிவார்களா? நான் எவ்விடத்துச்சென்றாலும் அவ்விடத்துக்கு யாதொருதடையுமின்றி உடன்வரப்பார்களே. நான் தனித்து வருகிறதென்ன? அப்படி நான் தனித்து வந்தாலும், முனிவர் ஆசிரமத்துக்கு வரவேண்டிய காரணமென்ன? வழிதப்பி முனிவர் ஆசிரமத்துக்கு வந்தாலும், அந்த இடத்தில் ஒருஸ்திரீயிருந்தால் போகிக்கக் கூடுமா? இதையெல்லாம் யோசித்தால் சுத்தப் பொய்யாயிருக்கின்றதேயன்றி, மெய்யென்று உன்னருகிலிருக்கிற சிறுவனும் நம்பமாட்டான். இதுவுமன்றி நீ சொல்லுகிறது என்னவென்றால் ஆகாயவாணி பூமிதேவியறிய என்னைக் காந்தருவமணம் புரிந்தாயென்கிறாய். அது சபைக்குதவுமா? (முழுப் பூசினிக்காயைச் சோற்றோடு மறைத்தவள்.) என்று உலகத்தார் சொல்லக் கேட்டிருந்தேனே யன்றிக் கண்டறியேன். இன்றையதினம் உன்னை யோசித்தால் உலகோதியபடியே என்பேரிலேயே வழக்காடத் துணிந்து வந்தநீ (யானையைச் சோற்றால்மறைத்த கதைபோல) இன்னும் சற்று நேரம் இச்சபையில் வைத்திருந்தால், எல்லாம் என்னதென்று கைக்கொள்வாய் போலிருக்கின்றதே. உன்னைப்போல் ஸ்திரீகளைக் கண்டதில்லை. இனி அநேக நொடிப்போதாகிலும் இவண் நிற்கவேண்டுவதில்லை. வந்தவழியே போகச்செல்லென்று இவ்வாறு கடிந்து கூற, சகுந்தலை இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு, கனவருத்தமுற்று, ஆ! ஆ! தெய்வமே! ஆதியில் இந்த அரசனைக்கண்டபோது பெண்கள் பெறும்பேறு இன்று பெற்றேமென்று விருப்புற்று, அரசனைக் கூடி மகிழ்ந்த களிப்படைந் திருந்தேனே. இன்றையதினம் இவ்வரசன் சொல் அளவற்றவிப்பை அதிகமாக்கி, சகிக்ககூடாத துன்பத்தைக் கொடுத்ததே. இதற்கென்ன செய்வேன். ஐயோ! இன்னும் சற்றுநேரமிருந்தால் நடக்குந் தீங்குகளை விளைக்குங் கடுமொழிகளை, எவன் ஒருவன் துள்ளிக்குதிப்பான் போல நேரிடுகின்றது. இனிநாம் என்னசெய்யப் போகிறோமென்று தனக்குத்தானே மனதில் நினைத்து, அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! உலகத்தில் யாராவதொருவர் கொலை-களவு-காமம்-சூது-வாது - முதலான அக்கிரமங்களில் ஒன்றைச் செய்தால், அவர்களை அரசன் தண்டிக்கிறது. அவ்வரசனே சூது வாது அக்கிரமத்துக்குப் பாத்தியப்பட்டால், அவனைத் தண்டிப்பவர் யார்? ஒருவருமில்லை. நீர் உலகாதிபன. உமது வாக்குதத்தங்கெடுக்கிறவீர்க்கு ஆட்சி? இல்லையானால் (வேலி பயிரை மேய்ந்தாரம். அவ்வேலிதானே பயிரை மேய்ந்தால் விளைவேயாறெப்படி.) மலைபோன்ற புயமுடைய மன்னனே! என்னைக் கண்டபோது சத்திய வாக்குச் செய்த பெற்ற அறிவுடையவன் இச்சொல் சொல்லலாகுமா. என்னைப் பிரிந்த பிற்பாடு அன்பும் மனமும் [illegible] இப்போது இப்படி பேசுகின்றது அப்போது பேசியதையாவது அறியாமற் பேசினை. கார்மேகம்போற் பொழியுங் கரத்தையுடைய வள்ளலே! உடலும் உயிரும் போலவும், மலரும் மணமும்போலவும், இரத்தினமும் அதனதுசோதியைப்போலவும், கணவனுடன் ஸ்திரீகள் இசைந்து பொருந்தி வாழ்வதல்லாது, அன்னியரைப் போல் ஒருவர்க்கொருவர் பிரிந்து துன்பத்தால் வருந்தி அயர்ப்படுகின்ற சீமாட்டிகமார் எப்போதுமுண்டோ! இறைவனே! தனக்கு வழிபடு கடவுள்-தனக்குண்டாகிய இன்பம்-தனக்குள்ள வலிமை-தனக்கிசைந்த அழகு-இன்னபுள்ள எல்லாங்களியாவும்தனது நாயகனென்றே வந்தித்துச் சிந்திக்கும் பதிவிரதைகளை மனநோவச் செய்வது விவேக

மோ? நீதியோ? தருமமோ? ஐயோ! அன்னீதியும் அசத்தியமும் உம்மிடத்தி லிருக்குமாகில், நன்னீதியும் சத்தியமு மிருக்குமிட மெங்கே? ராஜனே! அரசருக்குண்டாகிய பெருமை - கீர்த்தி - இன்பம் - பேறு - யாகம் - வெற்றி முதலிய சகல கருமங்களுங் கற்புடைய மனைவியைப் படைத்தவர்களுக்கென்றும், அவர்கட்கே உரிமையென்றும் வேதத்திற் சொல்லி யிருப்பதை அறிந்திருந்தும், என்னையும் அருமைமகனையும் அவமதித்துத் தள்ளிவிடுவது ஞாயமோ? அண்ணலே! தனது தலைவராயினோர் வாழ்வைப் பெற்றாலும் தாழ்வைப் பெற்றாலும், இருந்தாலும் இறந்தாலும் கூடப் பொருந்தி அநுபவிப்பவளாகிய குலநாயகியின் மனந் தளரும்படியாக (மேலிருந்து [illegible]யாட்டி உள்ளிருக்கு மீனை வெளிப்படுத்தி வீழ்ந்து [illegible]கொண்டு தேகத்திற் ஜலம் ஒட்டாமல் உதறிவிட்டுப் போகின்ற மீன்கொத்திக் குருவியைப்போல் [illegible]யற்றுப் பற்றற்றுப் போகின்ற புருஷனையடைந்தால் அவர் அவளைக் காப்பரோ? ராஜனே! ஒரு புத்திரனைப் பிறக்கவேண்டுமென்று புத்திரகாமேஷ்டி யாகமும் - தருமமும் - விரதமும் - கோயில் செய்து, சத்திரம் - [illegible]டி - மடம் - குடம் - [illegible] - தெய்வப் பிரார்த்தனை மந்திரம் - யந்திரம் - [illegible] அவுஷதம் - முதலிய முயற்சிகளை நடத்திப் பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள். இவ்வியமான [illegible] கண்டும் [illegible] வெளுத்த [illegible] பக்கத்திலும் கேட்டறியேன். எங்கேயாகிலுங் கண்டறியேன். ஓ சந்திரவமிசோத்தாரகனே! இவ்விடத்தில் சந்ததியை [illegible] மேலும் [illegible] வஸ்துவைக் காட்டும் [illegible] வெகுமேலும் பெயரைப் பெற்றாலும், பொருளோடிற யல்லது வேறில்லை. அதுபோல் தந்தையின [illegible] புத்திர ஸ்வ[illegible] யாகிய [illegible] சொல்லுவது பொய்யாகுமோ? ஐயா! [illegible] இச்[illegible] [illegible] இறைவனே! [illegible] [illegible] தோன்றுமே! [illegible] இராஜர்களு[illegible] [illegible] இல்லாத[illegible]ம், சொல்லுதற் கருமையான [illegible], சத்தியவாக்கும், நன்னீதியும், நல்லொழுக்கமுமாம். இவைகளை யோசித்திட்டதில் என்னையும் இப்புத்திரனையும்மனைவியுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுவீராயில், மற்ற சத்திய முதலிய யாவும் உமக்கொளிதில் உண்டாகும். ஓ இராஜசிங்கமே! உம்முடைய புத்திரன் பிறந்த அன்றைக்கு நினைத்தற்கரிய யாகங்களெல்லாஞ் செய்தபோது, ஆழிசூழ்ந்த அம்புவியனைத்தும் ஒருகுடையிலாள்வான். சத்துருசெயரும் படைப்பானென்று ஒரு அசரீரிவாக்கும்பிறந்தது. அப்பேர்ப்பட்ட மகனை ஆதரித்தருள் செய்யக்கடவை யென்றாள்.

இவ்விதமாகச் சகுந்தலை சொன்ன மொழியினைத் [illegible] மகாராஜன், ஓ மின்னற்போன்ற நெற்றியையுடைய மின்னே! முன்னே உன்னை இன்னவளென் றறியமாட்டேனே. [illegible]ம்மையைப் [illegible] பேசுகிறாயே. நீ அன்னம்போல நடந்து முன்னிருந்த இடம்போய்ச் சேர் [illegible] பொன்னைப் போன்ற சாயலையுடைய அணங்கு [illegible] சொல்லிப்போட்டு, அரசன் வேறுவேலையிலிருப்பவன்போல உள்ளுடைந்து விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அப்போது சகுந்தலை கண்கலங்கித், துன்பக்கடலிலாழ்ந்து, வேலாயுதமுடைய மன்னனை நோக்கி, ஓ அரசனே! நீர் பூர்வத்தில் கண்ணுவமுனியின் ஆசிரமத்திற் வந்து, [illegible] சால விப்புணர்ந்து, சத்தியம் ஒருநாளுந் தப்பேனென்று பகர்ந்து, இருவரையும் ஒன்றுபட்டு கலந்து, [illegible] அநுபவித்தருளினீர். அப்போது பெரியசாட்சிகளை இப்போது மறந்து சொல்லுகிறீர். [illegible] அல்லது தாயுமோ? எனக்[illegible] உமது பெற்ற முறையில்லை. என்னுடைய [illegible]. [illegible] தாயுந் தந்தையும் நான்பிறந்தபோதே துறந்துவிட்டார்கள். இப்போது [illegible] சிறந்தவனென்று எண்ணி இருந்த நாயகனும் துறந்துவிட்டார். என்னைப்போற பெண்ணொருத்தி [illegible] ய பாவிகள் வேறுண்டோ? [illegible] [illegible] [illegible] பால் [illegible] இராஜசபையை விட்டு [illegible] எழுந்துவைத்தாள். இதற்குள் அரசவையில் [illegible], இன்னும் ஆகாய

வாணி பூமிதேவி என் வரவில்லை. நாம்பொய்முதலாகிய குற்றங்களை நீக்கி அரசுசெய்தாலும், தற்காலத்தில் இந்தச் சகுந்தலைக்காக 'இச்சையையறிய நடந்ததை இல்லையென்று மறுத்தோமே, அதனாற்றான் வரவில்லையோ? அவளையு இன்னும் என்னமோ விடப்போகின்றதோ! கணவரைப் பாபானுக்கிரக சாமர்த்தியராயிருக்கிறார். அவர் இவ்விருத்தாந்தத்தை அறிந்தால் எனவருத்தம் அடைவரே. ஐயோ! இதற்கென்ன செய்வேனோ வென்று பலவாறு மனதில் நினைத்துத், தன்கண்ணையும் கருத்தையும் சகுந்தலைமீது வைத்து வாடியிருந்தான்.

அக்கருணத்தில் ஆகாயவாணி சபையார் அறிய அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓ அரசனே! இந்தச் சகுந்தலை மகா பதிவிரதை. ஆதியில் இவளைக் கூடிப்போது எனக்குச் சாக்ஷியைத் [illegible]. இவள் சொல்லியதெல்லாம் உண்மைதான். இனித் தடையின்றி அவளை மனைவியாகக்கொண்டு, அரசுரிமை [illegible] பட்டமாட்சிக. அத்தேவதை [illegible] யெல்லாம் பெருமை கிடைக்கப்போகிறது. வனாவில் சகுந்தலையை ஆதரியாமற்போனால், அரசன [illegible] ந்ததைக் கேட்டு, ஓடிவந்து, சகுந்தலையினது இரண்டு கைகளையும் பற்றி அழைத்துவந்து, சிம்மாசனத்தில் [illegible] தம்பக்கத்தில், சபையைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: மேன்மையுள்ள சபையார்களே! சிலகாலத்துக்கு முன்னம் வேட்டையாடக் காட்டிற்சென்றபோது, ஒருபானத்தூரத்தில் சேனைமுதலியயாவும் தனித்து ஒருசோலையிற்போய், அதிலிருக்கும் தடாகத்திற் சஞ்சாரஞ்செய்து, சிலநேரம் மரத்தடியிலிருந்து, சிறுநேரம் சென்றபின் தனியே அவ்வன விநோதத்தைப் பார்க்கச்சென்றேன். கண்ணுவமுனிவராச்சிரமம் தோன்றிற்று. அதிற் சென்றபோது இப்பட்ட [illegible], ஆகாயவாணி முதலானவர்களைச் சாக்ஷியாக [illegible] காந்தருவவிவாகஞ்செய்து கூடினது உண்மைதான். [illegible] அழைப்பித்துக்கொள்ளுகிறேனென்று [illegible] [illegible] அழைப்பி [illegible] கொள்ளவில்லை. அதனாலே [illegible] [illegible] [illegible] சாக்ஷிகள் [illegible] முதலானவர்கள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இப்பால் [illegible] கோர்ந்தை [illegible] [illegible] [illegible] டியாய் [illegible] நடந்த காரியங்களைத்தையும் அசரி கூறியபடியால், இனி இப்புத்திரனை எனக்குப் [illegible] போல் அவிப்பேன். நடந்ததெல்லாம் உண்மைதான். இவளையும் இப்புத்திரனையும் நான் ஒப்புக்கொண்டேனென்று சொல்ல, மந்திரிமுதலானவர்கள் இதிக்கென்றெழுந்து, சகுந்தலைக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிறார்கள்: ஓ லோகமாதாவே! எங்களை யாதரிப்பது தங்கள் இதயம். எளியேங்கள் மீது விரோதம்வைக்காமல் [illegible] கொள்ள வேணுமென்று வேண்டி வணங்கிய மந்திரி முதலானவர்களைச், சகுந்தலை யாசீர்வதித்துச் சொல்லுகிறாள்: ஓ மந்திரிகளே! ஜன்மதொட்டுத் திறப்பட்ட [illegible] அரசன் வைப்பட்ட [illegible] ஒன் [illegible], அரசனை [illegible] இரும்தாம் [illegible] [illegible] [illegible] இருவேண்டியது. ஒன் [illegible] [illegible]. அப்படி இ [illegible] [illegible] அரசனேங்கட்டி யா [illegible] [illegible] [illegible] பொறுத்துக்கொள்ள [illegible] செய்து [illegible] பொது, நீங்கள் [illegible] [illegible] [illegible] இனி [illegible] [illegible] என்று [illegible] [illegible] அரசனை [illegible] அந்தப்புரத்திற் சென்று [illegible], சகல [illegible] அனுபவித்து [illegible], ஒருநாள் அரசன் [illegible] இனபத்திரமேல் [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஆசியர் கூற, இப்பத்தாறு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], தான் [illegible] அருமையான தவத்தைச் செய்து, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சேர்ந்தாரன்.

இப்போ பரதமகாராஜன் [illegible] பெற்றான். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அஸ்திரங்களைப் பெற்றான். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஆசுசெலுத்தி, [illegible] [illegible] வழிகளைப் பரிபாலித்தான். அதனால் அஸ்திரபுரமென்று இந்நகரத்துக்குப் பெயராயிற்று. அவ்வரசனுக்கு இரும்

பன்பிறந்தான். பிருதுப்பன் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து சுதே வையை மணந்து, அவளிடமாய் அரசர்பீளி என்றொரு புத்திரனைப்பெற்றான். அரசர்பீளி மருடாபிஷேகஞ் செய்து உருக்காதேவி சுவசலாதேவி விசாலாதேவி என்கிறவர்களை மணந்து, நூற்றிருபத்து நாலு புத்திரர்களைப் பெற்றான். அப்புத்திரர்களில சவ்வருணனென்பவன் மாத்திரம் அரசுக்கு யோக்கியனாயிருந்தான். அரசர்பீளி சவ்வருணனுக்குப் பட்டங்கட்டித், தான் பரமபதமடைந்தான.

சவ்வருணராஜன்சரித்திரம்.

சவ்வருணன் ஏகாதிபத்தியம் அரசு செலுத்தி வருகிறகாலத்தில், ஒருநாள் வேட்டையாட யத்தனித்து, மந்திரிகள் சேனாபதிகள் முதலானவர்கள் புடைசூழ காட்டிற்சென்று, யானை - சிங்கம் - புலி - கரடி - சார்த்தூலம் முதலிய பெரிய மிருகங்களை நாசஞ்செய்தான். அதனால் அவனுக்குத் தாகமுண்டாகி, ஒருவனத்திற்சென்று, அதிலிருக்குந் தடாகத்திற் சலபானஞ்செய்து களைதீர்ந்து, ஒருமரத்தின் நீழலிற் சற்றுநேரமிருந்து, அவ்வன விநோதங்களைப் பார்க்க யத்தனித்து உலாவுகிறபோது, சூரியன் மகளான தபதி அங்கிருந்தாள். அவளை சவ்வருணன் கண்டு, அவளுடைய அழகுக்கு மகிழ்ந்து மையலாகி, அவளருகிற் சென்று, ஓ பெண்கள் நாயகியே! நீ மகா ரூபவதியாயிருக்கிறாய். எனக்கு உன்மேல் மனம் செல்லுகின்றது. என்னை விவாகஞ்செய்துகொள்ளென்று கூற, தபதி [illegible] மறைந்தாள். சவ்வருணன் திடுக்கிட்டு, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? நமது கண்முன் தோன்றியவள் எப்படி மறைந்தாள்? இவளைக் காணப்பெறாமற் போனேனே என்று சவ்வருணன் அவ்வனமுழுதுந் தேடி, [illegible] திகைக்கையில், [illegible] தபதி [illegible] அவன் கண்முன் தோன்றி, ஓ அரசனே! நீயேன் வீணாக வருந்தப் படுகிறாய்? நான் சூரியன் புத்திரி. எனது தகப்பனாரிடத்திற் போய் கேட்டு என்னை விவாகஞ்செய்துகொள்ளென்று [illegible] மறைந்தாள். சவ்வருணன் [illegible] சூரியனை நாம் காணப் [illegible] மனவருத்தமடைந்து, [illegible] தபதிமேற் காதலை [illegible] இருந்தான். இப்படி இருக்கையில் [illegible] குருவாகிய வசிஷ்டர் இந்தச் சவ்வருணனையும் [illegible]. அவனைப் [illegible] சவ்வருணன் எழுந்து [illegible]. பொற்பீடமளித்து [illegible] செய்து எதிர் [illegible]. வசிஷ்டர் சவ்வருணனுக்குப் பல ஆசிகள் வழங்கி, [illegible] ஞானதிருஷ்டியால் [illegible] பார்த்தார். சூரியன் குமாரத்தியாகிய தபதியால் நேரிட்ட விரக நோயென்று அறிந்து, நாம் குருவாயிருந்தும் இந்தச் சவ்வருணன் வருத்தமடைகிறதா? இக்கணம் இந்நோயைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று கருதித் திடுக்கென றெழுந்தார். சவ்வருணன் அதனைக்கண்டு, திகிலிட்டுப் பயந்து, குருவின் சமீபம் வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! அடியேனுக்கு அநேககாலம் தரிசனங் கொடுக்காமலிருந்து இப்போது தரிசனங் கொடுத்தும், ஒன்றும் பேசாமல் திடீரென்றெழுந்து செல்கிறதைப் பார்க்கில், எளியேன் மீது தங்கள் சித்தம் வெறுப்புற்றிருக்கின்றதாகத் தோற்றுகின்றது. தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டால் தாங்கள் மகிழும்படி நடந்துக்கொள்ளுகிறேனென்றுரைக்க, வசிஷ்டர் சவ்வருணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஓ சவ்வருணா! இடம் - பொருள் - ஏவல் - முதலிய வற்றைப் பெற்ற நீ வாடியிருப்பதை எனது ஞான திருஷ்டியால் நோக்கும்போது, சூரியன் புத்திரியாகிய தபதியின்மேல் மோகங்கொண்டு, அதனால் நீ வாடியிருக்கிறாயென்கிறதாக எனக்குத் தோற்றப்பட்டது. அதற்காகச் சூரியனிடத்துச் செல்லுகிறேன். நீ அஞ்சாமல் நன்றாய் வாழ்ந்திருவென்று விடைபெற்று, தனது பொழுதுக்குள் [illegible] திருப்தத்தை [illegible] பெற்று ஆரம் போகின்ற சப்தமாதிகளையும் பரிபூட்டி [illegible] ரதத்திற் செல்லுகிற சூரியனை வந்து கண்டார். சூரியன் அதிக பயபத்தியுடன் அவரை வழிபட்டுச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஐயனே! அதிவேகத்தோடிய படியேன இதுகாறும் வந்திருக்கின்ற காரணமென்ன? அதனை எளியேன்மீது கிருபைவைத்துத் திருவுளம்பற்ற வேண்டுமென்று கூற, வசிஷ்டர் சூரியனைப் பார்த்து, ஓ ஆதித்தனே! உன்புத்திரி [illegible] சவ்வருணன் [illegible] ஆசைகொண்டிருக்கிறான். [illegible] குருவாயிருந்தும், அவன் வருந்துவதைச் சகியேன். ஆதலால் [illegible] சவ்வருணனுக்கு விவாகஞ்செய்விக்கவேண்டுமென்று [illegible]. ஆதித்தன் மிகவும் மகிழ்ந்து [illegible] சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! தங்களிடம் [illegible] யோக்கியன் சவ்வருணனென்று [illegible] வேண்டுமென்று [illegible]. [illegible] நான் செய்யுந் தொழிற் தங்களுக்கு [illegible] வரக்கூடாது. தாங்களே [illegible] புத்திரியை [illegible] மழைத்துக்கொண்டுபோய் [illegible] செய்விக்க [illegible] விடைபெற்றுத், தனது [illegible] சென்றான். வசிஷ்டர் தபதியை அழைத்து, அவள்செய்த [illegible] கைக்கொண்டு, கடந்து விருந் தாந்தம்

லைதச் செய்யவும் அலைமுக்குக் கொண்டுவந்து, ஐம்பத் தாறு தேசத்து அரசர்களும் வேதவேதியர்களும் மற் றுமுள்ள ஜனங்களுமறிய விவாகத்தை நிறைவேற்றி னர். அவ்வருணன் வசிஷ்டருக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து: ஓ ஆண்டவனே! நான் கொண்டகரு த்தை வெளிப்படுத்தாதிருந்தும் அதை அறிந்து, அவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்றிச் சுகிர்த [illegible] ப்பற்றுதற்கு [illegible] [illegible] என்று [illegible] [illegible] பெற்றுத்தம து [illegible] [illegible]. இங்ஙனம் சம்வரு ணன் தபதியுடனேகூடி ஒரு புத்திரனைப் பெற்று, அப்புத்திரன் [illegible] [illegible] [illegible] அவ னுக்கு [illegible] பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தான். அவனால் இந்தச சந்திரவம்சத்துக்குக் குருகுலமென் று பெயராயிற்று. அப்புத்திரன் மெய்டாபிஷேகஞ்செய்த், தன் தந்தையினும் மேன்மையுடையனாகத் தருமத்தை நடாத்தி, அநேக யாகங்களைச் செய்து, தன் தாயினைப் போல மனுவையும் காப்பாற்றி, மாதேசாதிப தி புத்திரியாகிய [illegible] மணம்புரிந்துகூடி வாழ் ந்திருந்தான். அவன் செய்த யாகத்தின் இடத்துக்கு குருக்ஷேத்திரமென்றும் பெயராயிற்று. அவ்வளவு பி ரயத்தனத்துடனே [illegible] செய்து ஒரு புத்திரனைப் பெற் று, அவ[illegible] [illegible] பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, தன் மரணத்தை [illegible] குட்டிப் பரமபதம் சேர்ந் தான்.

குருகுலச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது.

சம்பவச்சருக்கம்.

வசனாந்துதி.

சித்தநிற்கெர [illegible] மசெனைது செய்கின்ற மேலைத்,
தத்துவத்தின் முடிவுகண்ட சதுர்மறைப் பொருளின் [illegible],
[illegible] [illegible] சொல்லனைய புருஷனாதி [illegible] [illegible],
வைத்தபுத்தி நாதனாதி [illegible] நாடர் புதல்வர்.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அப்பரிக்ஷித்து மகாராஜன் கேகய தேசாதிபதி புத்திரியாகிய சுபத் திரையை மணந்து, பிரதீபனென்னும் ஒரு புத்திரனை ப்பெற்று, அவனை முடிசூட்டிப் பரமபதமடைந் தான். பிரதீபன் விதர்ப்பராஜன் புதல்வியாகிய சுனந் தையைக்கூடித், தேவாபி-சந்தநு-என மூன்று ராஜ புத்திரர்களைப் பெற்றான். இவர்களில் மூத்தோனா கிய தேவாபி காட்டிற் சென்று தவஞ்செய்திருந் தான். இளையோனாகிய சந்தநு மகுடாபிஷேகமுறுத், தன் தாயைப்போல மனுவைக் காப்பாற்றி, [illegible] [illegible] [illegible] விளங்கிப், பாகீரதியையுமணந் [illegible] [illegible] [illegible], அவளிடமாய் [illegible] [illegible] [illegible], அப்பால் [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] - என்னும் இரண்டு புத்தி ரர்களைப் பெற்றான். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. மகுடாபி ஷேகஞ்செய்து [illegible] [illegible] புதல்விகளின் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] மதிரிகளில் [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] வாகிய [illegible] [illegible] [illegible] கூடித், திருதராஷ்டிரனையும் பாண் டுவையும் [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] இடமாய் [illegible] [illegible] [illegible]. இம் மூவர்களில் மூத்தோனாகிய திருதராஷ்டிரன் காந்தாரியைக் கூடித், துரியோதனன் முதலாகிய நூறு புத்திரரைப்பெற்றான். இளையோனா கிய பாண்டு ராஜன் குந்தி-மாத்ரி-என்னும் [illegible] [illegible] [illegible] மணந்து, குந்தியினிடமாய்த் தருமரா ஜன்-வீமன்-அர்ச்சுனன்-என் [illegible] [illegible], மாத்ரி யினிடமாய் நகுலன்-சகாதேவன்-என் [illegible] [illegible] ரையும் பெற்றான். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] யினை. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பெற்றான். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] புத்திரியாகிய [illegible]. அர்ச்சுனன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அரவானையும் பெற்றான். நகுலன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மணந்து, புத்திரனைப் பெற்றான். சகா தேவன் விஜயையை மணந்து, புத்திரனைப் பெற் றான். இந்த ஐவர்களுக்குப் பிறந்த பஞ்சபுத்திரர் களில், அர்ச்சுனன் புத்திரனாகிய அபிமன்னன் வீரா டன் மகளாகிய உத்தரையைக் கூடி, உன் தந்தையா கிய பரீக்ஷித்து மகாராஜனைப் பெற்றான். அப்பரீக்ஷி த்து மாத்திரி [illegible] கன்னிகையைக் கூடி, ஜெ நமேஜெயனென்னும் பெயருடைய அரசனே! உன் னைப் பெற்றான். நீயுமுடைய இவ்வமைச்சரைக்கூடிச்

சதாசிகனைப் பெற்றாய். சதாசிகன் வைதிகிலைய மண
ந்து அஸ்வமேதனைப் பெற்றான். இனி அஸ்வமேத
னுக்கு யார்பிறப்பார்களோ தெரியாது. இது தான்சந்
திரவம்ச பரம்பரை. சந்திரன் முதல் அஸ்வமேதன் வ
ரை - ௯௰ - தலைமுறையாயின. ஓ அரசனே! சந்திர
குல அரசர்களின் சரித்திரத்தை சொல்ல யாவராலு முடி
யும். ஒன்றிய பரப்பிரம ஸ்வரூபி ஸ்ரீமந் நாராய
ணராகிய வேதவியாசரது அநுக்கிரகத்தினாற் சொல்லி
த்துச் சொன்னேனென்று வேதவியாசரைத் தியானி
த்து அஞ்சலிசெய்தார். இவையனைத்தையுங் கேட்ட
ஜனமேஜயன் பிரமானந்தத்தை யடைந்து, இர
ண்டு கண்களினும் ஆனந்த கண்ணீர் ததும்ப இர
ண்டு கைகளையும் சிரமேற் கொண்டு, வேதவியாசரைத்
தாயந் தியானித்து, வைசம்பாயனரை வணங்கி, ஓ ஸ்
வாமி! தாங்கள் கூறிய வற்றை யெல்லாங் கேட்டுமகிழ்
வடைந்தேன். அடியேன் கருத்தில் ஒருவிருப்பமிரு
க்கின்றது. அதென்னவென்றால் - சந்தநு மகாரா
ஜன் பாகீரதியைக்கூடி பீஷ்மாசாரியைப் பெற்றதும்.
வேதவியாசரால் திருதராஷ்டிரன் முதலானவர்கள்
பிறந்ததும், அவர்களால் பாண்டவராதியோர் வந்த
தும், இவையெல்லாம் விளங்கச் சொல்லவேண்டுமென்று
வேண்ட, வைசம்பாயனர் ஜநமேஜயமகாராஜனை
நோக்கி, விவேகத்திற் சிறந்த ஓ அரசனே! முன்னம்
சந்தநுராஜன் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கே
ளென்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

சந்தநுராஜன்சரித்திரம்

பிரதீபன் இளைய குமாரனாகிய சந்தநு வென்ப
வன், இளமையிலேயே நாலுவேதம் - ஆறுசாஸ்திரம் -
அறுபத்துநாலு கலைகளானவை - முதலாகியவற்றைக்
கற்றுணர்ந்து, வில்வித்தை யானையேற்ற முதலியவற்
றையும் [illegible]
[illegible]. இனது நற்குண நற்
செய்கைகளைக் [illegible] மனமகிழ்ந்து, தன்
பட்டத்தை [illegible], வேத
வேதாங்களையும் [illegible] சாஸ்திரங்களையும்
அழைப்பித்து, நல்ல முகூர்த்தத்தில் அபிஷேகஞ்செய்
து அரசாட்சியைக் [illegible] செய்து, தான்
தவஞ் செய்யக் கருதி, காட்டிற்சென்று அருமை
யான தவத்தைச் செய்து பரபதமடைந்தான். அத
னையறிந்த அவனது மகனாகிய சந்தநு மகாரா
ஜன் அந்தியகருமங்களைச் செய்து, தேவர்களைத் திரு
ப்தி செய்வித்து, பிராமணர்கள் - வானப்பிரஸ்
தர் - சந்நியாசிகள் - முதலானவர்களாற் புகழப்பட்ட
வர் - ஆயினர். தன்னிடத்து வந்தவர்களை விருந்தினர்
களாக்கி - முதலானவைகளைப் பரிபாலித்துக், தன
துயிர்போல் மன்னுயிரைத்தையுங்கருதி, எவர்க்கும்
யாதொருகுறையு மின்றி அரசுசெய்கோல் செலுத்தி
வருகிற நாளில், ஒருநாள் வேட்டையாட யத்தனி
த்து, மந்திரிகள்-வேடர்கள்-முதலாகிய தளத்தோடு
நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டு, காட்டிற்சென்று வே
ட்டையாடி, மந்திரி முதலானவர்களைப்பிரிந்து தனித்
துவிடாய்ப்பட்டு, கங்காநதி தீரத்துக்கு வந்தான்.
அங்கே கங்காநதி முகில்போலக் கறுத்து, சைவலத்
தைப்போல் நெருங்கி, [illegible] காயைப்போல் நீ
ண்டு, கருமணலைப்போற் சொலித்து விளங்குகின்ற
குழலையும், பாம்பைப் [illegible] கிரகிக்கும் [illegible]
[illegible] திலகமிட்டுச்
சிறந்த [illegible] அதற்கொப்பா
[illegible] நெற்றியையும்; மதனனைக் கரும்புவிற்
போன்ற கரும் புருவத்தையும்; வாளை நிகர்த்த கண்
களையும், சந்திரபிம்பத்தை நிகர்த்த வதனத்தையும்;
வள்ளைபோன்ற செவியையும், [illegible] இதழை
யும்; முல்லைமலரையொத்த பற்களையும்; கமுகையொ
த்த கழுத்தையும், [illegible]; பொருப்ப
னைய இரு தனத்தையும், [illegible]; அர
வப்படம் போன்ற அல்குலையும்; கமலமொத்த அடி
யையு முடைத்தாகிய பூவைகள் பெண்ணுருவந்தரி
த்து, சந்தநுராஜன் அருகிலிருக்க விருப்புறவளாக
லால், தனனந்தனியே இரமல் சந்தனமரத் தருகிலி
ருந்தாள். அவளை விடாய்ப்பட்டு கங்கையைத்தேடிச்
செல்லுகிற சந்தநுமகாராஜன் கண்டு பிரமைகொண்
டு, விடாய்தணியும் படியாக கங்கை வெள்ளத்
திற்படியவந்த கருத்தைவிட்டு, இம்மங்கையின் வன
ப்பென்னுங் கடலிலாழ்ந்து, அகாடூட்டுந்த முக
மாகிய கமலத்தினிடத்து தனது கண்களாகிய வண்
டுகளைப் படியவைத்து, அவ்விடத்துத் தோன்றிய
மயலாகிய [illegible] விடாமல் நின்று, சாயலி
டாய் சொன்னது, ஆ! இம்மங்கை தலைமங்கையோ? பூமங்
கையோ? திருமங்கையோ? வாமங்கையோ? வானமங்
கையோ? நாமங்கையோ? [illegible], சகலனி
கைப்புகழ்ந்தும் - [illegible]
[illegible] - [illegible] விருத்தலி
[illegible], அவளருகிற்
சென்று, ஓ பெண்ணே! [illegible]! யாருடைய புத்
திரி? இந்தவனத்தில் தனந்தனியே இருக்கவேண்
டியகாரண மென்னவென்று கேட்க, [illegible]
[illegible] ஓ அரசனே! [illegible]. பிரபஞ்ச
[illegible]
[illegible] வெளிப்படுத்தினள். அதனைக்கேட்ட சந்த
நுமகாராஜன் அவளைக் [illegible] மென்று [illegible]
[illegible], [illegible] வரவேற்ற [illegible]
[illegible] ஓ [illegible]
மணி! பிரமசரியத்தில் [illegible]
[illegible], இவ்வுலகத்தில் [illegible]
[illegible]. மேலும் [illegible] பட்டத்தரசியில்லை. ஆத
லால் நீ என்னை மணம்புரிய [illegible] னென்று இனி
யவசனங்களினால் வேண்ட. [illegible] இவ்வசனங்க
ளைக் கேட்டு காணம் [illegible]யாய், சந்தநுப்

பொருந்திய தனது தனத்தின முகத்தை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

ஓ சந்திர குலோத் தாரகனை மகாராஜனே! நீர் இப்போ துணாத்த கருத்தின்படி நடக்கிறேன். ஆனால் ஒரு உறுதிகூறுகிறேன், அவ்வுறுதிக்கு எப்போது கெடுதிவருமோ, அப்போதே ஒருவரையொருவர் சம்பந்தமில்லை. அவ்வுறுதி யென்னவென்றால் என் வயிற்றில் பிறக்கும் பெண்களைப் பாபவான்கள் குலை நடுங்கும்படி கொடிய சொல்செய்து விடுவேன். அதற்கு நீர் தடைசொல்லாமல் இருக்கிறதுதான். அப்படிச் சம்மதிக்கிறதாகச் சொல்லவேண்டுமென்று சொல்ல, இதைக் கேட்ட அரசன் அதிக சாமர்த்தியோடே அதற்கு சம்மதித்து, சுபதினத்தில் விவாகஞ்செய்து கொண்டான். பிறகு அரசனும் வேத வேதியாகளும் அக்கினிசாக்ஷியாய் மணம் பண்ணி, இருவரும் உடம்பொருவராய்க் கூடிக் கலந்து வாழ்ந்து வருகிறகாலத்தில், பாகீரதி கர்ப்பந்தரித்து ஒருபுத்திரனைப் பெற்று, உடனே அவனைக் கங்காநதியில் எறிந்துவிட்டாள். இந்தச் சேதி அரசன் கேட்டுத் துக்கித்து மனவருத்தமடைந்து, முன் சொன்ன வாக்குறுதியை நினைத்து, ஒன்றுமறியாதவனைப்போல் இருந்துவிட்டான். இந்தப் பாகீரதியோ புத்திரனைப் பெறுகிறது, கங்கையிலெறிகிறது. இவ்வாறு ஏழு புத்திரர்களையும் கொன்றுவிட்டு, மறுபடியும் கருப்பவதியாயினாள். இந்தப் பாகீரதி செய்து வருகிற துர்ச்செய்கையைக் கண்டு கேட்டிருக்கிற பிரஜைகள் பலவாறு இகழ்ந்துரைத்து, சந்தியாகத் தப்பமல் ஆராய்ந்து வருகிற அரசனையும் நிந்தித்தார்கள். இந்தச் சேதி தனக்குத் தெரிந்திருந்தும் அதுகாறும் பொறுத்திருந்த அரசன், எட்டாவது புத்திரனைப் பாகீரதி எப்போது பெறுவாளென்று அந்த சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

வீஷ்மோற்பவம்

—◇◇—

இப்படியிருக்கையில் கருணைக்கிடமான பாகீரதி பத்துமாதமும் நிறைவுற, எட்டாவது புத்திரனைப் பெற்றாள். அப்போது அரசன் வெளியுற்று, அதிசயமில்லாதபடி தனது மனமும், மனைவியும் இடத்தில் அப்பாலேபோய் எல்லவளையும் பார்த்துக்கொண்டு, கங்காதேவியின் பக்கத்திலே சாவதானமாக நமஸ்காரஞ்செய்து ஓ பாகீரதி! என்னுடைய சந்திரவம்சம் விர்த்தியாக இக்குழந்தையைக் காப்பாற்றத் தானமாகக் கேட்டேன். அதியல்லாமல் நான் உனக்களித்த வாக்குத்தத்தத்தை மறந்தவனல்ல, பெண்ணே, உன்னைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்கிறேன். இந்தப் பிள்ளையைக் கொல்லவேண்டாம், பாவி என்று சொல்லி, பாகீரதி நகைத்து, முகமலர்ந்து அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓ அரசனே! இவ்வுலகத்திலுள்ள நீ கூறிய கட்டளையை மறந்து, என்விரதத்துக்குக் கெடுதி நினைத்தபடியால், இன்றுமுதல் உனக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லையென்று சொல்லிவிட்டு, எழுந்து செல்லயத்தனித்தாள். அரசன் அதுகண்டு, ஆ! பெண்கள் பெருமாட்டி! உன்னைப் பிரிந்து அரைநொடிப்போதாவது உயிர்தரித்திருப்பேனோ. நீ எங்குசென்றாலும் அங்கு வந்து பணிவிடைக்காரனாயிருப்பேன் என்று மறிக்க, பாகீரதி நகைத்து, ஓ அரசனே! இனி நீ என்னை நம்பாதே. நான் கொண்டகருத்து நிறைவேறிற்று. நான் வந்ததும் உன்னிடமாய் எட்டுப் புத்திரரைப் பெற்றதும் விதிவசம். நீயும் விதிவசத்தால் சந்திரவம்ச அரசனாய்ப் பிறந்தாயென்று சாற்ற, இதைக் கேட்ட அரசன் திகைத்து, ஓ பெண்ணரசியே! முன்னம் உன்னைக் கண்டு யாரென்று கேட்டபோது, பிரமசாபத்தால் இங்கு வந்திருக்கிறேனென்று உரைத்தாய். அந்தவேளையில் நான் காமவெறியால் அச்சாபத்தின் வரலாற்றைக் கேளாமலும், நீ கூறிய கட்டளையைக் கவனியாமலும் வாக்குத்தத்தஞ்செய்து உன்னை மணம்புரிந்தேன். இன்றையதினம் அந்தச் சாபத்தின் வரலாற்றையும், என்னிடமாய்ப் பெற்ற புத்திரர்களைக் கொன்றதையும், எனக்கு ஏற்பட்ட விபரத்தையும் விளங்க உரைப்பாயென்றான். பாகீரதி அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! முன்னம் சத்தியலோகத்தில் பிரமதேவனானவன் இந்திரன் அக்கினி-யமன் நிருதி-வருணன் வாயு குபேரன் ஈசானன் முதலிய அஷ்டவசுக்கள் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்கள் கின்னரர்-கிம்புருடர்-கருடர்-காந்தருவர்-யக்ஷர்-வித்தியாதரர்-முதலானவர்கள் புடைசூழ சபையிலே இருக்கிற தருணத்தில், வானதியாகிய கங்கையும் அச்சபைக்குச் சென்றாள். அங்கே கூடியிருந்தவர்களுள், கங்கை அணிந்திருக்கிற வஸ்திரம் தளர்ந்து விலகிற்று. அதனால் கங்கையினது அவயவங்கள் தோன்றின. அப்போது அச்சபையிலிருந்த யாவரும் பதிவிரதையான கங்கையின் மானத்திற்கு வந்த கேட்டைக் கண்டு வருத்தமடைந்து, அவரவர்கள் அக்கங்கையினது அவயவத்தைப் பார்க்கக்கூடாதென்று நினைத்து, தங்கள் தங்கள் நயனத்தைக் கவிழ்த்துக்கொண்டார்கள். அங்கு வந்திருந்த மேற்சொன்ன எட்டு வசுக்களுள் ஒருவனாகிய வருணன்மாத்திரம் அக்கங்கையின் அவயவத்தின்மேல் கண்ணைச் செலுத்தினான். பிரமன் அதைக்கண்டு, அந்த வருணனை அழைத்து, ஓ வருணா! நீ தேவர்களுக்குள் உயர்ந்த பதத்திலிருந்தும், பூலோகத்திலுள்ள பாமரர் அசேதனப்புத்தியைப் பெற்றது, மற்றவர்கள் பார்க்காத கங்கையின் அவயவத்தைக் கண்ணுற்றாய். கண்ணுற்றபோதே காதல் முன்னமே தோன்றிற்று. காதலுற்றபோதே ஜனன முண்டாயிற்று. ஆதலால் நீ இப்போதிருக்கிற உயர்ந்த பதத்தை நீங்கிப் பூலோகத்திற் சந்திரவம்ச ராஜ

பரம் பரையிற்றோன்றி, நெடுநாள் ராச்சிய சம்பன்னனாய் நீ காதல்கொண்ட கங்கையைமணந்து, சில புத்திரரைப்பெற்றுப் பின்பொரு சிலகாலமிருந்து, மறுபடியும் முன்போல் உன்பீடத்தைச் சேரக்கடவையென்று சாபமிட்டுக், கங்கையை நோக்கி, ஓ லோகமாதாவே! இத்தேவசபையில உன்னவயவந்தோற்றின படியால், நீயும் பூலோகத்திற்சென்று மங்கைப்பருவமா யுதித்துச், சந்திரவமிச ராஜனைக்கூடிச் சில புத்திரரைப் பெற்று, முன்போல் நதி உருவமாகென்று சாற்றிவிட்டான. அவ்வருணன அச்சாபத்தை ஏற்றுச் சந்திரவமிசபாரம்பரையிற்றோன்றி, குருகுல சிகாமணியாயிருக்கும் பிரதீபனுக்குப் புத்திரனாகப்பிறந்து, சந்தனுவென்னும் காரணப்பெயர் வகித்தான். அவன் தான்நீ. பின்பு கங்கையாகியயான் அச்சாபத்தை நிறைவேற்றக் கருதிப் பூலோகத்தை நோக்கிவருகிறபோது, அனலன்-அனிலன்-ஆபச்சைவன்- சோமன்-தரன-துருவன-பிரத்தியூசன - பிரபாசன - என்கிற அஷ்டவசுக்களும் வாடினமுகத்துட னெதிர்ப்பட்டு, எனக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து நின்றார்கள். நான அவர்களை வாழ்த்தி, ஓ அஷ்டவசுக்களே! நானதான பிரமன் சாபத்தினாலே பூலோகத்திற் சென்று பெண்ணாகப் பிறக்கப் போகிறேன். அதற்காக என்முகம் வாடவேண்டியது. நீங்களேன் முகம்வாடியிருக்கிறீர்கள் என்று வினவினேன். வசுக்கள் எனக்கு மறுபடியும நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ அம்மணி! (தேடிப்போன பருந்து திருஷ்டிக்கப்பட்டது.) என்கிறபழமொழிபோல, வசிஷ்டர்சாபத்தினால் பூலோகத்தில் மானிடராயப் பிறக்கப்போகிறோம். அதற்காக முகம் வாடிச் செல்லுகிறபோது உம்மைக் கண்டோம். இனி எங்களுக்கு யாதொரு குறைவு மில்லை. எங்கள் சாபத்தின வரலாற்றைச் சொல்லுகிறோம் அதனைக் கேட்டு, அவ்வாறெங்களைக் கிருபைகூர்ந்து ஆதரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, ஓ பாகீரதி! முன்னம் தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய வசிஷ்டரைத் தரிசிக்கத் தேவர்களெல்லாரு சென்றார்கள். அவர்களோடு நாங்களும் போய வசிஷ்டருக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தோம். வசிஷ்டர் வந்தவர்களை யெல்லாம் ஆதரித்து உபசாரஞ் செய்து, இன்றையதினம் யாவரும் நாநாவன்னம் புசிக்கவேண்டுமென்று கட்டளை யிட்டார். அவர்வாக்குக்கு அழிவுவரக் கூடாதென்று யாவரும் ஒத்துக்கொண்டோம். வசிஷ்டர் காமதேநுவை அழைத்து, இவ்விடத்தில வந்திருக்கிற யாவருக்கும் அன்னபானத்திரவு செய்தார். அது அவர் கட்டளைப்படி சித்திரான்னம்- முப்பழம்-பொரிக்கறி - முதலிய வற்றோடு அன்னமிட்டு, யாவரும் புசித்தபின்பு - சந்தனம் - புஷ்பம் - தாம்பூலமுதலியவற்றைக் குறைவின்றிக் கொடுத்துப் போய் விட்டது. பின்பு நாங்களயாவரும் அவரவிருப்பிடத்துக்குச்சென்றோம்.

இப்பால் எங்களில் ஒருவராயிருக்கிற பிரபாசன் தன்மனைவியோடு வசிஷ்டாச்ரமத்திற் சென்றதையும், காமதேநு விருந்திட்டதையும் சொன்னேனும். அதனைக்கேட்ட இவன் மனைவி அக்காமதேநுவின் மேல் இச்சைகொண்டு, அதனை எனக்குக் கொண்டுவந்துகொடுத்தால் தான் உன்னோடு இணங்குவனு. இல்லாவிட்டால இணங்கேனென்று பிணங்கினாளாம். அதற்கு இந்தப் பிரபாசன் மறுத்துக்கூறச் சக்தியில்லாதவனாய், அவள் மேற்கொண்ட காதலினால் அக்காமதேநுவைக் கொண்டு வருகிறேனென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து, எங்களிடத்துவந்து சங்கதியைத் தெரிவித்து, எங்களையும் துணைபடச் சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டான். அதற்கு நாங்கள் வசிஷ்டருடைய மகத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டி மறுத்தோம். அதன்மேல் இவன் நீங்கள் என்னுடன் கூடத் துணையாகவந்திருங்கள்; அக்காமதேநுவை நான கொண்டுவந்து விடுகிறேனென்று வேண்டிக் கொண்டான. விதிவழி மனஞ் செல்லுகிற தன்மையாதலால, மறுத்த நாங்கள் ஒத்துக் கொண்டு வசிஷ்டர் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றோம். அப்போது இவன தனியேசென்று, அக்காமதேநுவைப் பற்றிப் பிடித்து வந்து, மனையாள்களிக்க வீட்டிற சேர்த்தான். பின்பு வழக்கமாகவந்து அக்காமதேநுவினிடத்துத் தருப்பை சமித்து முதலியவற்றைப் பெற்று ஓமஞ்செய்கிற முனிவர்கள், அன்று போய் மறுநாள உதயத்தில வந்து காமதேநுவை அழைத்தார்கள். அப்போது காமதேநு வராதிருப்பதைக்கண்டு, வசிஷ்டரிடத்துச்சென்று வணங்கிக், காமதேநு எங்கேற்றதையா வென்று வினவ, வசிஷ்டர் ஆச்சரியப் பட்டு, நமது காமதேநுவை அசுரர்கள் பற்றமாட்டார்கள். இந்தப்பூலோகத்தார் பற்றுவது மறந்தும் அசம்பவம். மற்றத் தேவர் முதலானவர்கள் நினைக்கவே மாட்டார்கள். ஆயினகாமதேநு எங்குற்றது? சுபாவத்தில அக்காமதேநு மிகுந்த பராக்கிரமத்தையுடையதாயிற்றேயென்று பலவாறு நினைத்து, தமது ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கினர். காமதேநுபோய்ச் சேர்ந்திருக்கிற இடம் தெரிந்து, மிகுந்த சினங்கொண்டு, இந்த அஷ்டவசுக்கள் அஷ்டதிக்குப் பாலகருக்கிணையானவரா யிருந்தும், நம்மை மதிக்காமல் காமதேநுவைக் களவு செய்தாரென்று கண்டித்து, ஒருமந்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். அந்தமந்திர தேவதைகள் ஓடோடியும்வந்து, எங்கள் எட்டுப் பெயரையும் பற்றி இழுத்துக்கொண்டுபோய் வசிஷ்டர் பாதத்தில் வீழ்த்தின. நாங்கள் மனங் கலங்கி, அநேக உபசார வழிபாடுகளைச் செய்து; பயபத்தியுடனே நமஸ்கரித்தோம். வசிஷ்டர் எங்களை உய்த்துநோக்கி, அடா! துராத்மாக்களே! என்னைச் சற்றும் மதியாமல் காமதேநுவைக் களவு செய்தமையால், நீங்கள் பூலோகத்தில் மானிட யோனியிற் பிறவுங்களென்று சபித்தார். நாங்கள் மனவருத்தமடைந்து நமஸ்காரஞ் செய்து, ஓ ஸ்வாமி! நாங்கள் தங்களுடைய காமதேநுவைப் பற்

ற உண்மையான கருத்தைக் கொண்டவர்களல்ல. எங்களிலொருவனுகிய பிரபாசன் மாத்திரமே அக்கருத்தையுடையவன். அது தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கலாம். ஆகையால் யாவருக்கும் ஒரே சாபம் கொடுப்பது தகுதியல்ல. ஏழைகளெளியோர்கள்மீது சுவாமிகள் கிருபைகூர்ந்து பாதுகாக்கவேண்டுமென்றார்கள். அதனால் வசிஷ்டர்கொண்ட கோபம் சிறிது தணிந்து, ஓ அஷ்டவசுக்களே! உங்களில் பிரபாசன் இந்தத் துறசெய்கைக்கு அதிகமாகப் பாத்தியப் பட்டமையால், அவ்வொருவனே தவிர மற்றெல்லோரும் மானிடயோனியிற் பிறந்தாலும், உடனே கங்கையில் எறியப்பட்டிறந்து பழைய தேவபதம் கொள்ளக் கடவது. அதிகமாகப் பாத்தியப் பட்ட பிரபாசன் மாத்திரம் மானிடயோனியிற் பிறந்து, (அங்க) வயது வரைக்கும் பூலோகத்திலிருக்கக்கடவன். அப்படியிருந்தாலும் இவன் மனைவி முனிவரிடத்தில் இந்தத் துறசெய்கையைச் செய்ததபடியால், பூலோகத்தில் இவனுக்கு மனைவியின்றி, மற்றப் பூலோக இன்பங்களையும் அநுபவியாமலும் பெறக்கடவனென்று சாபங்கொடுத்தார்.

அச்சாபத்தைக் கேட்ட யாங்கள் ஏக்கங்கொண்டு, நம்மைப் பெற்றெடுக்கச் சம்மதிப்பவர்கள் யார்! பூலோகஸ்திரீகள் செய்யமாட்டார்களே யென்று ஏக்கங்கொண்டு வருகிற எங்கள் முன்னே, தங்களைக் கண்டோம். எங்கள் குறையையும் விண்டோம். தாங்கள் பிரமன் சாபத்தினால் பூலோகஸ்திரீயாகப் போகின்றபடியால், உங்கள் கருப்பத்தில் யாங்கள் ஜனிக்கிறோம். ஜனித்தவுடன் எங்கள்மீது கிருபை கூர்ந்து, சொற்படி கங்கையிலெறிந்து விடும் அம்மா வென்று பிரார்த்திக்க, நான் அதற்கொத்துக்கொண்டு, ஓ வசுக்களே! நான் சந்தனு மகாராஜன் மனைவியாகப் போகிறேன். வருஷத்துக் கொருவராக என் பிறவுங்களென்று கட்டளையிட்டுச், சுவர்க்கத்தினின்று வந்து, பூலோகஸ்திரீ போல உருவங்கொண்டேன். காலத்தில் இப்படி யிருந்தபடியால், உன்னிடத்தில் மாயமாகவாசஞ்செய்து அத்தப் பெற்றுக்கொண்டு, இதுவரைக்கும் அவ்வாறு நடந்தேன். இவனையும் நீ கொல்ல ஒட்டாதபடியால், உனக்கு மனைவியாயிருக்கமாட்டேனென்று சொல்ல, அரசன் அதைக்கேட்டு ஆச்சரியத்தை அடைந்து, ஆ! பாகீரதி! உன் ஆ ஸ்வரூபத்தைப் பூலோகஸ்திரீயென்றே இதுவரையில் நினைத்திருந்தேன். இவனையும் நீ உன்னோடு கொண்டுபோனால், என்னுடைய குறையும் தெரிவித்தேன். இதோ இருக்கின்ற பிள்ளை நூறு வயதளவும் இருப்பானென்று கூறினாயே, இவனும் மனைவியின்றி இருப்பானே, அதனையும் அருள வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறான். ஓ அரசனே! வசிஷ்டர் சாபப்படி இச்சிறுவன மனைவியின்றி மற்றப்பூலோக இன்பங்களையெல்லாம் அடைந்து, ராஜராஜர்களெல்லாம் வணங்கிப் பணியும் பராக்கிரம வீராக்கிரம்போலே இனி ஆயிருந்து, சந்திரகுல மூதாதையாய் விளங்குவ

னென்று பகர, அரசன் இவ்வசனங்களைக் கேட்டுக் கங்கையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

ஓ பாகீரதி! இச்சிறுவன் மனைவியின்றி இருப்பானென்றபோது, இப்புத்திரனோடு சந்திர வம்சம் அதமாகுமே. ஆதலால் இன்னம் சிலகாலம் நீயும் நானும் கூடிவாழ்ந்து, ஒரு புத்திரனைப் பெற்று வைத்து, இருவரும் அவரவர்கள் ஸ்தானம் போய்ச்சேருவோமென்று வேண்ட; பாகீரதி அரசனைப் பார்த்துச் சிரித்துச் சொல்லுகிறாள். ஓ அரசனே! ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷ இன்பம் ஒன்றேயன்றி மற்றவின்பங்களில் இச்சையில்லை. புருஷருக்கோ வென்றால் ஸ்திரீ இன்பத்தோடு பலவித இன்பங்களுமுண்டு. அதுபோல நீரும் புத்திரனையல்லாமற் பூலோக இன்பம் வேறுமில்லை. இனியும் சிலகாலம் நீர் அரசு செய்யவேண்டும். அப்போது எனக்கும் உமக்கும் ஏற்றதான ஒரு மாதுர மணம் புரிவீர். அவள் வயிற்றில் சந்திரகுல மகாபுத்திர ருண்டாவார்கள். நீர் வருத்தப் படாமல் என்கருத்துப்படி செய்யும். மேலும் இப்புத்திரனைப் பாதுகாத்து வளர்ப்பது உமக்கு அதிக வருத்தமாக இருக்கும். என்னிடத்தில் விடும். பின் வயது வரைக்கும் வளர்த்து, சகல கல்வியானதும் இவனுக்குச் சொல்லி, வில்வித்தை முதலிய முறைகளையும் கற்பித்து உன்னிடத்திற் சேர்க்கிறேன். அவனை மகனாகப் பெற்றவன் நீயே யென்று உணர்த்தி, புத்திரனை வாங்கிக்கொண்டு அரசனை ஒருதரம் நமஸ்கரித்து அனுப்பினாள். அந்த அரசன் மகிழ்ந்தானாயினும், அவளைப் பிரிய மனமில்லாதவனாய், அதிக மனவருத்தத்தோடு நகரத்தை அடைந்து வந்தவன்று முதல் பலவருஷகாலம் வரைக்கும், ஒருதரம் கங்கைக்கரையில் போய் வருகிற போது, ஒருநாள் ஒருவாலிபன் கங்கையை எதிர்த்துப் பாணத்தால் கட்டி வெள்ளத்தைத் தடுத்திருக்கக் கண்டான். அதனைக் கண்ட அரசன் அதிசயமடைந்து, அவனருகே போய் அவனைப் பார்த்து, இவன் யாரோ என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில், கங்கை ஒரு ஸ்திரீ வடிவமாய் வந்து அவன் பக்கத்தில் நின்று, இவன்தான் நம் புத்திரன் என்று காட்டினாள். அவனும் தந்தையைக் கண்டு வணங்கினான். அரசன் மகிழ்ந்து அவனை அழைத்துக்கொண்டு நகரத்தை அடைந்து, வேதசாஸ்திரங்களையும் விற்போர் முதலிய வித்தைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தவனான அவனைக் கண்டு, இவன் யுவராஜனென்று திவ்வியப் பறையறைவித்து வெளிப்படுத்தினான். இதற்குள் இம்மகத்தில் முதலானவர்கள் சகலரோடும் அரசனோடு கலந்தார்கள். அரசன் காட்டிற் சென்று, யானை - சிங்கம் - கரடி - புலி - செந்நாய் - காண்டா மிருக முதலிய பல மிருகங்களைக் கண்டதுண்டமாகக் கண்டித்துப் பிருதியுங் கொன்று

வந்த மந்திரி முதலானவர்களும் அநேகம் ருகங்களை வதைத்தார்கள்.

இப்படி அவரவர்கள் [illegible] சென்று மனம்போனபடி வேட்டையாடுகிறபோது, அரசன மந்திரி முதலானவர்களைப் பிரிந்து, தனி வேட்டையாடி விடாய்ப்பட்டு, முன்போல கங்கா நதியைத் தேடிச்சென்று, இவ்விடத்திலேதானே முன்னம் கங்கையென்னும் பெண்ணைக் கண்டது என்று நிதானித்து, இப்போது முன்போலவே ஒருவேளை வந்திருப்பாள். அப்படி வந்தால் [illegible] பார்க்கலாம். மேலும் நமது புத்திரனையும் காணுகிற தருணமான நாளென்று மனதிலே நினைத்து, அவளிருக்கும் சோலையை நோக்கும்போது, அச்சோலையில் கங்கையினது தேககாந்தியைப் போலச் [illegible], தனத்தைப் போலக் [illegible] முலை[illegible]களும், இடையைப் போல [illegible] யுடையவும் [illegible] கங்கை வருகிறாள் போல அரசன் கண்டு [illegible] அதிமகிழ்வுடையவனாய், மறுபடி நோக்கும்போது [illegible] அந்தச் சோலையைப் பார்க்கும்போது கங்காநதியை [illegible] தன்னிலை [illegible] நீரோட்டம் [illegible] அரசன [illegible], [illegible] செவாய் [illegible] இவையாவும் தோன்றிற்று. அதனைக் கண்டு பிரமிப்படைந்த அரசன் அப்பால் [illegible] போது, நதியென்று யாவராலும் [illegible] கங்கை [illegible] என்று உணர்ந்து வியப்படைந்து, அக்கங்கையை நோக்கும் [illegible] நதியின் நிலை [illegible]. அப்போது அக்கங்கையாற்றின் மத்தியில் ஒரு [illegible] அம்பு தொடுத்து விளையாடித் தோன்றினான். அரசன அவனைக் கண்டு, மனம் [illegible], [illegible] இவனை [illegible], [illegible] சாம்பவ [illegible] கங்கையினிடமாய் [illegible] முன் [illegible] வேறு [illegible] தெரிந்து, அப்பால் [illegible] கங்கையின் [illegible], இப்படி பலவாறு [illegible] போது, [illegible] அரசனை நோக்கி, ஓ! ஓ! இவ்வாறு [illegible] போது [illegible] வேட்டையாடி [illegible]. இவரது [illegible] தொடுத்திருக்கிற மோகனம் [illegible] விட்டான். அவ்வஸ்திரம் [illegible] அரசன மார்பில் பட்டது. உடனே கங்கையின் [illegible] அரசனுக்கு மோகனாஸ்திரம் பட்டே மோகமடைந்து, தாப

சோபத்துடனே [illegible] பூமியில் இருந்தான். அரசன் இருந்த செய்கையை [illegible] இகில [illegible] (இளம்பிள்ளையாகிய [illegible]) [illegible] போல் [illegible] போகாமல் [illegible] விட்டோம். அரசன் [illegible] இருந்தான். இனியென்ன செய்கிறதென்று [illegible] கங்கையிடத்தில் [illegible], [illegible] துதித்தான். அரசன [illegible] கண்டு, [illegible] என்ன [illegible]. [illegible] வந்தாள். [illegible] போயின உடனே [illegible], [illegible] பார்த்தாள். அதனை [illegible] வந்ததும், அவன் தன் [illegible] தந்ததும், அந்த [illegible] அந்தக் [illegible] கொண்டு, [illegible] புத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு, அதிவேகமாய்க் கங்கையினின்று வெளியில் வந்து, அரசன் [illegible] தானே [illegible] தன் [illegible] வரும் [illegible] அவனைத் [illegible] அந்த [illegible] அரசன் [illegible], அவ்வரசன [illegible]. அவனை [illegible] அநேக [illegible] செய்தாள். அதனால் அரசனுக்குச் சோபம் [illegible] ஓ அரசனே [illegible] அழைத்தாள். கங்கை [illegible] அரசனும் [illegible] இருந்தான். கங்கை முகத்தைப் [illegible], [illegible] அரசனைப் [illegible].

ஓ அரசனே! [illegible] பூர்வ [illegible] பார்த்து [illegible] தனியாய் [illegible] இருக்கப் [illegible] வைத்து [illegible]. [illegible] கண்டு [illegible] வைத்து [illegible] வந்தேன். [illegible] நீயும் [illegible] அப்படி [illegible] முதலியவற்றைக் [illegible] முதலியவற்றைப் பயிற்றி, சாமார்த்தியம் கொடுப்ப

கிய சனகாதியோகீஸ்வரர்கள் முன்னிலையிற் கியானோபதேசஞ்செய்வித்து, ஆண் பிள்ளைகளுக்குரித்தாகிய சகலலக்ஷணங்களில் ஒன்றாகிலும் குறைவில்லாமல் ஓங்கச்செய்திருக்கிறேன். இவனாலே சந்திர குலம் மஹாசிறப்படையும். இனி இவனை நீர் கைப்பற்றிக்கொள்ளும். ஆகையால் நானிவனை வளர்த்தமையாற் காங்கேயனென்னப் பெயரிடுமென்று சொல்லி, அருகிலிருக்கிற புத்திரனைப் பார்த்து, அப்பா மகனே! இதோ இருக்கிற அரசன் தான் உன் தந்தையென்று விளம்பினாள். அச்சிறுவன் முன்னம் தான் மோகனஸ்திரீ கொடுத்த குற்றத்தை மனதினினைத்து நடுக்குற்று, விரைவில் தந்தை தாளில் வணங்கி, ஓ ஐயனே! அடியேன் செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டுமென்று அநேகவிதமாகத் துதித்தான். புத்திரனில்லாமல் வருத்தமடைந்திருக்கிற அரசன் தரித்திரனுக்குத் தனப்புதையல் கிடைத்தாலெப்படியோ அப்படி மகிழ்ந்து, கங்கைமீது கொண்ட காதலை மறந்து, பாதத்தில் வணங்கிய புத்திரனை வாரித்தழுவி ஆசீர்வதித்து, உச்சிமோந்து, உடல் பூரித்து, இந்திரபதவி வாய்க்கக்கிடைத்தவன்போல மகிழ்வடைந்து, புத்திரனை அருகில் வைத்துக் கங்கையை நோக்கினான். கங்கை அரசனைப் பார்த்து, ஓ அரசனே! இனி என்னை நாடி வருத்தப்படாமலிருமென்று விடைபெற்றுக், கங்காசலத்தில் மறைந்தாள். அரசன் புத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு, மந்திரி முதலாகிய தளத்தோடு சேர்ந்து, சந்திரனும் புதனும்போல் ஒரு இரதத்தின்மேற் புத்திரனும் தானும் ஏறி, அத்தினபுரத்துக்கு வந்து, ஐம்பத்தாறு தேசத் தரசர்களையும் வேதவேதியர்களையும் பற்றக்குடிகளையும் அழைப்பித்து, நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் - கங்கை - யமுனை - சரஸ்வதி - முதலாகிய தீர்த்தங்களினாற் புத்திரனுக்கபிஷேகஞ்செய்து, இன்றுமுதல் இந்தப்புத்திரன்விதித்த விதிப்படி யாவரும் நடக்கிறதென்று இளவரசுபட்டத்துக்குரிய முடிசூட்டிக், கங்கைசொல்லிய கருத்தின்படி காங்கேயனென்றுபெயரிட்டான். அன்று முதல் அச்சிறுவன் காங்கேயனென்று பெயர்கொண்டு, தந்தையினும் சதமடங்கதிகமாகப் பிரஜைகளுக்கு நன்மையை விளைத்துத், தன்னுயிர்போல் யாவரையும் பாதுகாத்து வந்தான்.

இப்புத்திரனுடைய நற்செய்கைகளைத் தந்தையாகிய சந்தனுமகாராஜன் கண்டு, மிகமகிழ்வைக்கொண்டு, இன்றுமுதல் ராஜ்யபரிபாலனையைக் குறித்து நாம் வருத்தப்படவேண்டியதில்லையென்றும், எல்லாக் காரியங்களையும் புத்திரனிடத்து ஒப்பித்துவிட்டோம் இனி நமக்கொரு குறையில்லையென்றும் மகிழ்ச்சியாய் வாழ்ந்து வருகிற நாளில், ஒருநாள்வேட்டையாட யத்தனித்து, சேனை மந்திரி தந்திரியர் முதலானவர்கள் புடைசூழ பேரிகை காட்டி நடச்சென்று, சிறந்த பலமிருகங்களை வெட்டியும்-சில மிருகங்களையோட்டியும்-சிலமிருகங்களை வதைத்தும் வருகிறபோது, அரசன் விடாய்ப்பட்டு, அவ்விடாயைத் தணிக்கத் தானும் தன்சாரதியுந் தனித்து யமுனாநதிக்குச்சென்று, தாகவிடாய் தணிய ஜலபானஞ்செய்து, அங்கிருக்கும் விநோதங்களை ஆயாசந்தீரப்பார்த்து வருகிறபோது, சிறந்த பரிமள வாடை வீசிற்று. அதனை அரசன் அறிந்து வியப்படைந்து, சாரதியைப்பார்த்து, ஓ சாரதி! இவ்வனத்தில் புஷ்பித்திருக்கிற புஷ்பசாதி வாசனையல்லாமல் வேறே ஒரு சிறந்தபரிமள வாடைவீசுகிறது. அதனை அறியவேண்டும். நமது ரதத்தை மேற்றிசையிற் செலுத்தென்று கட்டளையிட, பாகன் அரசன் கட்டளைப்படி ரதத்தை உந்தினன். சிலதூரம் சென்றபின்பு, யமுனாநதியருகில் பராசரராற் பரிமளகந்தியென்று பெயர்விதித்த மச்சகந்தியென்னும் ஓர் பெண் ஒருமரத்தடியிலிருந்தாள். அரசன் அவளைக்கண்டு பிரமைகொண்டு, அப்பால் சிறிது தெளிந்து, யாம் இதுகாறும் இவ்வளவு சுந்தரத்தையுடைய மாதரைக் கண்டதில்லை. இம்மாதோ மற்றொருவருடைய ஸ்வாதீனத்துக் குட்படாதவளாயிருக்கிறாளென்று குறிப்பினாலறிந்து, இவளை நாம் மணம்புரியலாமென்று மனதில் நினைத்து, முன்னம் இவள் வரலாற்றைக் கேட்டறிவோமென்று தேரைவிட்டுப் பூமியிலிறங்கி, அவளருகிற்சென்று, ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீயார்? இந்நதியருகிலிருக்கவேண்டியதென்னவென்று வினவ, பரிமளகந்தி அரசனை நோக்கி, ஆ! இவர்யாரோ இராஜனென்று வியந்து நாணமுற்று, பயபக்தியுடனே அஞ்சலி செய்து சொல்லுகிறாள்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! நான் செய்த நல்வினைக்குரிய பரதாவாச ராஜனாகிய தாசராஜன் புத்திரி. முன்னாசாரப்படி நான் இந்நதியில் ஓடம்வைத்துக்கொண்டு வருகிறவருக்குப் படவிடுகிறது. நல்லவெய்யில்வேளையாதலால் இம்மரத்தின் நிழலில் இருக்கிறேனென்றுரைக்க, அரசன் இந்தவசனங்களைக்கேட்டு, இவள் தந்தை அனுமதியில்லாமல் நம்மை மணம்புரியாளென்று நிதானித்து, தாசராஜனிடத்துச் செல்வோமென்றுகருதி, ரதத்திலேறிச் சாரதியைத் தாசராஜன் நகரத்துக்குச் செலுத்தச்சொன்னான். சாரதி அவ்வாறு ரதத்தைச் செலுத்தித் தாசராஜன் நகரருகில் நிறுத்த, அரசன் சாரதியால் தன்வரவைத் தாசராஜனுக்குத் தெரிவித்தான். தாசராஜன் அரசன் வரவைக்கேட்டு, மண்டலேஸ்வரனாகிய மகாராஜன் நம்மை அழைக்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று ஒருபக்கமும், நம்மை வருபொருளாவெண்ணி அழைத்துவரச் சாரதியை விட்டாரோவென்று ஒரு மகிழ்வுமுண்டாகி, விரைவில் அரசர்க்குக் காணிக்கை முதலானவைகளோடு வெளிப்பட்டு, அரசனிடத்து வந்து, தான்கொண்டுவந்த காணிக்கையை வைத்துச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, பயபக்தியுடனே வாய்பொத்தி, ஓ மண்டலேஸ்வரா! எளியேனை ஒருபொருளாயெண்ணி வரவழைத்த காரணத்தைத் திருவுளம்பற்ற வேண்டுமென்று மிகுந்த வணக்கத்துடனே கேட்க, அரசன்

ளைவயிற்றிற்பிறந்தபுத்திரனுக்குப் பட்டங்கட்டுகிறதா யிருந்தால், உங்கள்கருத்தின்படி நடக்கிறோமென்று சொன்னான். அதைக்கேட்டஅரசன் ஒன்றுஞ்சொல்லா மல்நகரத்திற்கு வந்துவிட்டார். இது தானெனக்குத் தெரியும் ஜயாவென்று சொல்லி வணங்கினான். காங்கே யன் மனச்சஞ்சலநீங்கி, இனி என் தந்தைக்குவந்த மன வியாதியைநாடிப்பொழுதிலாற்றிவிடுகிறேனென்று தீர்மானித்து, மந்திரிமார் - பட்டவர்த்தனர் - மகுட வர்த்தனர் - பந்துஜனபந்தாதிகள் தன்னைச்சூழ்ந்து வர அரசாரதியை அழைத்துக் கொண்டு, தாசராஜன நகரத்திற்குச் சென்று, அந்தத் தாசராஜனை அழைப் பித்து, ஓ தாசராசனே! உனது குமாரத்தியை என் தந்தைக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதற்கு உன்கருத் திலிருக்கிற குறை யென்னவென்று வினவ, தாசராஜன் வணங்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ மஹாராஜனே! எங்கள் குலம் மச்சகுலம். உங்கள்குலமோ மகா லட்சுமியுடன் பிறந்த சந்திரகுலம். அக்குலத்தரசர் என்புத்திரியை மணம் புரிவது தகுதியல்ல. அவர்களே இழிவுநோக் காமல் மணம்புரிய யத்தனித்தால் தடை சொல்லுகிற தற்கு யாவரால் முடியும். ஆகிலுமொரு தடையிருக் கின்றது. அதென்னவென்றால் - அவள் வயிற்றிற் பிறந் தபுத்திரன் பட்டத்துக்குரியவனாவானா? அரசன் தான் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தாலும் மற்றவர் சம்மதிப்பார் களா? இதரர்கள் சம்மதித்தாலும் இப்பட்டத்துக்குத் தாங்கள் தலைமையாளியா யிருக்க என்பெண்வயிற்றுப் புத்திரர்களுக்குப் பட்டங்கிடைக்குமா? இதற்கு ஒரு ஒப்பனை கூறி, என்மகளை அரசனுக்கு மணஞ்செய் விப்பேனென்று புகன்றான். காங்கேயன் இவ்வசனங்களைக் கேட்டுக், கலகலவென்றுநகைத்துத் தாசராஜனைநோ க்கிச் சொல்லுகிறான்.

ஓ தாசராஜனே! நீ என்ன அரசனாயிருந்தும் இராஜதருமம் தெரியாதவனைப்போல வசனிக்கிறாய். வித் துச் சொரூபமேயன்றி நிலம் சொரூபமல்ல. அது போல எக்குலத்து ஸ்திரீயாயிருந்த போதிலும் அர சனுக்குதித்த புத்திரனாயிருப்பானாகில் அப்புத்திர னுக்குப் பட்டமுதலாகிய எல்லாநலமு முண்டு. ஆனா ல் நானே பட்டத்துக்குடையவனாயிருக்கிறபடியால், உன்பெண் வயிற்றுப் புத்திரனுக்குப் பட்டங் கிடைப் பது அருமைதான். என் தந்தை மனவியாதி உன்னால் நீங்கப் போகிறபடியால், என்பட்டத்தை உன்பேரனு க்குக் கட்டுகிறேன். மேலும் எனக்குப்பின் யாதொரு வழக்குமில்லாமற் போக, இன்றுமுதல் ஒரு வைராக் கிய விரதங் கைக்கொள்ளுகிறேன். அதென்னவென்றால் - நான் ஒரு கன்னிகையை மணம்புரிவதில்லை. எனக்குப் பிறகும் புத்திரர்கள் என காலத்துக்குப்பின் வழங்கி டுவார்கள். ஆதலால் - சந்திரர் சூரியர் முப்பத்துமுக் கோடி தேவர்கள் ஆகாயவாணி முதலானவர்களும், ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியுமறியநான் ஒருஸ்திரீயை ம ணம்புரிகிற தில்லை என்று உறுதியாக யாவருங் கேட் கக்கூறி, இவ்வாக்கியத்திற்குப் பழுது நேரிடுவேனாகில் தாய்தந்தையரைப் போற்றாதவரும், கன்னியை நம்பின வருக்கிடையூறு செய்தவரும், ஜ[illegible]யில் லாம லிரங்கினவரும், பெரியவர்களை [illegible]காம லுட் கார்ந்திருந்தவரும், தருமஞ்செய்பவரைத் தடுப்பவ ரும், பிச்சையிட்டுப் புசியாதவரும், இவர்களுக்கு வரு ங்கதி எதுவோ அக்கதியையடையக்கடவேனென்று சபதஞ்செய்தான். இதைக்கேட்ட மந்திரி முதலான வர்கள் திகைக்கிட்டுக், காங்கேயனை வணங்கிச் சொல்லு கிறார்கள்: ஓ தருமமூர்த்தி! பட்டத்தைத்தான் கொடு த்துவிட்டது தகுதி. மணம் புரிகிறதில்லை யென்று சப தஞ்செய்கிறது தருமமா? புத்திரனில்லாதவர்களுக்குப் புண்ணியலோக மில்லையென்று வேத முறையிடுகின்ற தே: இதற்கென்ன செய்கிறதென்று வினவ, அதற்குக் காங்கேயன் இது தந்தைமூலமாய் வந்ததேயாதலால், இந்த யாசனையால் தந்தை மனதுக்கு வருத்தம் நே ரிடாமலிருந்தால் அச்செய்கையே புண்ணிய லோகத் தைக் கொடுக்குமென்று விடைகொடுத்தான். இந்தக் காங்கேயன் கூறியவற்றை அந்தரத்தில் முன்னமே வந்திருக்கிற இந்திரன் - அக்கினி-யமன்-நிருதி-வாயு- குபேரன்-ஈசானன்-முதலான திக்குப் பாலகரும், அனலன்-அனிலன் - ஆபஸ்சவன்- சோமன் - தரன- துருவன் - பிரத்தியூசன் - முதலான அஷ்டவசுக்களும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண் ணாயிர முனிவர்களும், கின்னரர் - கிம்புருடர்-கருடர்- காந்தருவர் - முதலானவர்களுங் கேட்டுக், காங்கேய னுடைய மனவுறுதிக்கு மெச்சிப் பெருமகிழ்வடை ந்து, பாரிஜாத புஷ்பங்களை வருஷித்துத், தேவதுந்து பி முழங்க, அரம்பை ஊர்வசி முதலியோர் நடனஞ்செய்ய, அப்சர ஸ்திரிகளெல்லாம் மங்களம் பாட, அவ்விந்திரன் முதலானவர்கள் காங்கேயனை வாழ்த்தி, அவருக்குவந்தி ருக்கும் ஜனங்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ பிரஜைகளே! இந்தக் காங்கேயன் தந்தை முன்னிலைக்குப் பட்டாபிஷேகத்தை நிராகரித்து தவமன்றி, மனைவியையும் வெறுத்து விரதஞ்செய்தபடி யால், இன்றுமுதல் இவனுக்கு விஷ்மாசாரியனென் னும்பெயர் கொடுக்கக் கூறிப் பல ஆசீர்வாதமியம்பித் தே வர்களெல்லாம் தங்கள் இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார் கள். பின்பு தாசராஜன் முதலானவர்களுடைய மங்கிய காராஜினை அநேகவிதமாகத் துதித்து, தேவர்கள்கூறி ய நாமதேயத்தைக் கொண்டு யாவரும் ஒருதரம் கூ வி நமஸ்காரஞ்செய்து, பேரானந்தம் பெற்றவர்போ ல் அதிக மகிழ்வை அடைந்தார்கள். விஷ்மாசாரி தா சராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: ஓ தாசராஜனே! என் தந்தைக்கு உன்புத்திரியை மணம்புரிய இன் னும் தடையென்னவென்று வினவ, தாசராசன் விஷ் மாசாரியின மனவுறுதியை நன்றாகமதித்து, இனித் தாமசஞ்செய்தால் மனதுக்கு விரோதம் வருமென்று கருதிச் சொல்லுகிறான்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! என்

புத்திரியை அழைத்து வருகிற தடையேயன்றி வேறொரு தடையுமில்லையென்று வணங்கிவிடைபெற்றுத், தன் அரண்மனைக்குச் சென்று, சில தூதுவர்களாற் புத்திரியை அழைப்பித்து ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆடை ஆபரணங்கள் அழகுபெற அக்கன்னிகைக்குத் தரிப்பித்து, முத்துச் சிவிகையிலேற்றித், தானும் தன் சுற்றத்தார் முதலானவர்களுமாக வீஷ்மாசாரியிடத்துவந்து வணங்கி நின்றார்கள். வீஷ்மாசாரி பரிமளவாடை வீசுகிறவந்தக்கன்னிகையைக் கண்டு அதிசயப் படைந்து, தானும் மந்திரி முதலானவர்கள் புடைசூழப் பரிமளகந்தியை அழைத்துக்கொண்டு, விரைவில் அத்தினபுரம் வந்துசேர்ந்து, அந்தப் புரத்திற்சென்று தந்தை தாளில் வணங்கிச் சொல்லுகிறார். ஓ ஸ்வாமி! இறந்தகாலத்தில் தாங்கள் கொண்டிருந்த கருத்தை நிறைவேற்றத், தாங்கள் நாடிய கன்னிகையைக்கொண்டுவந்தேன். தாங்களெழுந்துவந்து அக்கன்னிகையைமணம்புரிந்து மனைவியாகக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று வேண்ட, அரசன் இவ்வசனங்கேட்டு மிகுந்த மகிழ்வை அடைந்து, புத்திரனை வாழ்த்தியருளி, உச்சியை முகந்து முத்தமிட்டு, அப்பா புத்திரசிகாமணியே! என்கருத்தின்படி நாடிய பொருள் உனக்கு எவ்வாறு கிடைத்தது? அதனைக் கூறுகவென்று வினவ, வீஷ்மாசாரி வணங்கி, ஓ எந்தையே! தங்கள் சாரதியினால் தங்கட்கு நேர்ந்திருக்கும் மனவியாகூலத்தை அறிந்து, தாசராஜனிடத்துச் சென்று, அவன் கேட்ட கேள்விக்கு நான் ஒப்புக்கொண்டு அக்கன்னிகையைக் கொண்டுவந்தேனென்று சொன்னவுடன், மந்திரி முதலானவர்களை அழைத்து அவர்களைப்பார்த்து, ஓ மந்திரிமார்களே! தாசராஜன் கேட்ட கேள்வி என்ன? அதற்கு என் புத்திரன் சொன்ன சமாதானமென்ன? அதனை ஒளியாமற் சொல்லுங்களென்று வினவ, மந்திரிகள் அரசனை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ மண்டலேஸ்வரா! உமது புத்திரனது மன உறுதியை எங்கள் நாவினாற் சொல்லவசமல்ல. ஆயினும் எங்களால் இயன்றமட்டுங் கூறுகின்றோம் அதனைக் கேட்டருள்க. தாங்கள் மனங்கொண்டிருப்பதைப் புத்திரருக்கு அறிவித்தோம். அவர் சாரதியை அழைத்து, அவனால் தாங்கள் மனமுடைந்திருக்கிற திறத்தை அறிந்து, உடனே தாசராஜனிடத்துச் சென்று, எந்தந்தைக்கு உன் கன்னிகையைக் கொடுக்கிறதற்குத் தடையென்னவென்று வினவ, தாசராஜன் என் புத்திரிவயிற்றுப் புத்திரனுக்குப் பட்டங் கொடுக்கிறதாயிருந்தால் என் கன்னிகையைத் தருகிறேனென்று கூற, நமது புத்திரன் அவ்வார்த்தைக்கு ஒத்துக்கொண்டு, உமது புத்திரிவயிற்றின் புத்திரனுடைய பட்டமே இந்தப் பட்டமென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து, எனக்குப் பிற்காலத்திலும் ஒருவழக்கில்லாதிருக்க நானும் விவாகம் செய்துகொள்ளுகிறதில்லை என்று சகல தேவர்களும் அறியச் சபதஞ்செய்தார். அதனைக் கேட்டிருந்த தேவர்களெல்லாம் புஷ்பமாரி பொழிந்து, உமது புத்திரனைப் புகழ்ந்து, இனமுதல் நீ வீஷ்மாசாரியென்று இவர்க்குவேறுபெயர் கொடுத்தார்கள். அதன்பின்பு தாசராஜன் யாதொரு தடையுங் கூறாமல், தனது புத்திரியை அழைத்துக்கொண்டு உமது வாயிலில் வந்திருக்கிறானென்று விடைகூற, அரசன் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து, மூத்தகுமாரனாயிருந்தும் பட்டத்துக்குரியவனாதலை நீக்கினானென்று ஒரு விதத்தில் வருத்தத்தையும், தந்தைக்குப் புத்திரர் செய்யுங் கடமைக்கு எண்மடங்கதிகமான கடமையை இயற்றினானென்று ஒருவிதத்தில் மகிழ்வையுங்கொண்டு, புத்திரனை வாழ்த்தியருளி, ஓ என்னருமைச் செல்வனே! என் முன்னிலையில் நீ புண்ணியலோகத்துக்கு ஏதுவாகிய மகாவிரதத்தை நீ ஏற்கின்றபடியால், நானிரண்டு வரங்கொடுக்கிறேன். அஃதென்னவெனில்— புண்ணியலோகம் உனக்குச் சித்திக்கக் கடவது. மேலும் உனக்கு யமவாதையில்லாமல் நீ எப்போது உயிர்விட நினைக்கின்றாயோ, அப்போது உயிர் நீங்கக் கடவது. என்று இரண்டு வரத்தைக் கொடுத்துப், பஞ்சணை மெத்தையை விட்டெழுந்து, கொலுமண்டபவாசலில் வந்து மந்திரிகளை நோக்கினான். உடனே மந்திரிகள் பார்வையின் குறிப்புணர்ந்து, ருசு - தேசத் தரசர்களுக்கு மண ஓலை போக்கி, வேதவேதியர்களை அழைப்பித்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்திற் பந்தற்கால் நாட்டி, நகரமுழுவதும் அலங்காரஞ் செய்யச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டுக், கலியாணத்துக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை யெல்லாம் சேகரித்தார்கள். இதற்குள் ருசு - தேசத் தரசரும் மற்றப் பந்துஜனங்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். வந்தவர்களுக்கெல்லாம் மந்திரிகள் தகுந்த மரியாதையைச் செய்து விடுதி விட்டார்கள். நகரத்திலிருப்பவர்களும் மிகுந்த மகிழ்வை அடைந்து, மாடமாளிகை கூடகோபுரம் வீதி முதலியவற்றை நன்றாக அலங்கரித்து, இலக்குமி சமேதனாகிய நாராயணமூர்த்தியின் நகரத்தை யொப்பாகச் செய்தார்கள். பின்பு மந்திரிகளும் பெரியோர்களும் அரசனிடத்துவந்து வணங்கி, மகாராஜன் இடைவிடாமல் மணக்கோலஞ்செய்து வருத்திவந்த அரசனைத் தாங்கள் மணக்கோலஞ்செய்து அவருக்குத் தக்கதைத் தணிக்கயாதனித்து, கங்காதீர்த்தங்களால் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆடை ஆபரணங்களினால் அலங்கிருதஞ் செய்து அழைத்து வந்து, மணவறையில் வீற்றிருக்கச் செய்து, தாசராஜனிடத்துச் சென்று, அவன் புத்திரியாகிய பரிமளகந்தியை அந்தப்புரத்தில் இருக்கும் தாதிகளால் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆடை ஆபரணங்களினால் அலங்கிருதஞ்செய்வித்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அரசனிருக்கு மணவறையில் ஒருங்கிருக்கச் செய்தார்கள். அப்போது வேதவேதியர்களும் மற்றுமுள்ள பெரியோர்களும் கலியாண மண்டபத்தில் எய்தி, வேதமந்திரங்களை யுச்சரித்தார்கள். அரசமன்றத்தில் தாசராஜன் எழுந்து, மன்னர் மன்னர்களுக்கெல்லாம் தகுந்த மரி

[illegible] செய்து அச்சமையில் [illegible] சொல்லலுற்[illegible].

[illegible] ராஜராஜனே! [illegible]

[illegible] பட்டான். அதனை அவன் [illegible] வித்தான். [illegible] ஆப பாரதம்போது, இந்த [illegible] திரும்பி நந்தான். [illegible] ருகம் [illegible], மாயமாயிருக்கிற அப்ஸரஸ் [illegible] உருவைக்கொண்டு, அந்தத் [illegible] யும் [illegible] விட்டனள். அதன்மேல் [illegible] து ஒப்பித்தேன். [illegible] கொண்டு. இக்கன்னிகையை [illegible].

[illegible]

ளாய், வந்த [illegible] ராஜனை முதலான சகலரும் [illegible] கொண்டிருந்து [illegible], இவளைப் பட்டம் [illegible].

[illegible]

[illegible]. அவனை [illegible] விட்டான் [illegible] பெரிதே [illegible]

[illegible]

ரியனுக்கு-உடு-வயதாயிற்று. பரிமளகந்தி மூத்தகுமாரனாகிய வீஷ்மரிடத்துவந்து, சிறுவனுக்கு மணம்புரியவேண்டுமே அதற்குத் தகுந்த முயற்சிசெய் மகனேயென்று கூற, வீஷ்மர் அன்னைவாக்கியத்தை அங்கீகாரஞ்செய்து, அவ்வாறே மணஞ்செய்விக்கிறேனென்று உறுதிகூறி, அந்த அம்மையை அந்தப்புரத்துக்கு அனுப்பிவித்துத், தான் தனியேயிருந்து விவாகவிஷயத்தைக்குறித்து யோசித்திருக்கிற தருணத்தில், சிலதூதர்கள் விரைவுடன் வந்து வணங்கிப், பயபக்தியுடனே வாய்பொத்தி எதிர்நின்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ ஸ்வாமி! காசிராஜேந்திரன் அருமையான தவஞ்செய்து, அம்பா - அம்பிகை - அம்பாலிகை - என்று மூன்று புத்திரிகளைப்பெற்று, பருவகாலம்வரையில் வளர்த்து வந்தான். அப்புத்திரிகள் பருவகாலத்தை அடைந்தார்கள். அரசன் அதுகண்டு சுயம்வரஞ் சாட்டி, ஐம்பத்தாறு தேசத் தரசர்களுக்கும் தூதுவர்களால் தெரிவித்தான். தங்களுக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவிக்க வந்தோமென்ன, வீஷ்மர் இவ்வசனங்களைக் கேட்டு, நாம் ஐம்பத்தாறு தேசத் தரசர்களுக்குந் தலைவராக இருக்க, இந்த காசிராஜன் நமக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. தாசராஜனுக்குப் பயந்து செய்த சபதம் மனதிலிருந்தபோதிலும். நல்லநாளேயென்று நமது தம்பிக்கு அம்மூன்று கன்னிகையரை மணஞ்செய்விப்போம். யாராவது இதைத்தடுப்பாராகில் அவர்களையெல்லாம் யமபுரத்துக் கனுப்பிவிடுவோமென்று மனதில் தீர்மானித்து, தம்பியாகிய விசித்திரவீரியனை அழைத்து, இவ்விஷயத்தைக்கூறி, அநந்தரம் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, பட்டுப் பீதாம்பரங்களால் அலங்கரித்துச் செய்து திருமணக்கோலஞ் செய்வித்து, மந்திரி முதலானவர்களை அழைத்து, [illegible] செல்லவேண்டும். [illegible] நீங்களெல்லாம் போய் [illegible] நடந்து [illegible] தம்பியுடன் [illegible] [illegible]

[illegible] திர்கொண்டு வந்தவர்களை வழிபாடுசெய்து அழைத்தப்போய், மணப் பந்தலில் ஒரு திவ்ய சிங்காதனத்திலிருத்திச், செய்யவேண்டிய மரியாதைகளைக் குறைவின்றி நிறைவேற்றினான். வீஷ்மர் தமது தம்பியுடனிருக்கத் தாம் பின்னிருந்தார். வீஷ்மரைக் கண்ட அரசர்கள் முகமெல்லாம் சந்திரனைக்கண்ட தாமரையைப்போல் வாடியிருந்தன. பின்பு காசிராஜன் தாதிகளை அழைத்து, என் புத்திரிகளை அலங்கரித்துச்செய்துகொண்டு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். தாதிகள் அவ்வாறு அம்மூன்று புத்திரிகளையும் ஆடையாபரணங்களினால் அலங்கரித்துச்செய்து, மூவர்கையிலும் மூன்று மாலையைக் கொடுத்து அரசர்கள் நிறைந்திருக்கிற மணப் பந்தலில் அழைத்துவந்தார்கள். அங்கே தாதிகள் அம்மூன்று கன்னிகைகளுக்கும் வந்திருக்கிற அரசர்களுடைய பேர் ஊர் குலமுதலியவற்றைக் கூறிக்கொண்டு வந்தார்கள். இவ்வாறு கூறிவருகிறபோது சந்திரகுலமணியாகிய சந்தனு மகாராஜன் புத்திரன் விசித்திரவீரியன் இருக்கிற இடத்துக்கு அம்மூன்று கன்னிகைகளும் வந்து நின்றார்கள். தாதிகள் அவ்வரசனது நாடு நகர முதலிய சிறப்புகளையெடுத்தோதி, மறுபடியும் அத்தாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ காசிராஜன் தவத்தால் உதித்த கன்னியர்களே! இவ்வரசன் பரதகுலத்துக்கதிபதியாகும் தாசராஜன் புத்திரியாகிய பரிமளகந்தியின் குமாரனென்று கூறினார்கள். அக்கன்னிகைகள் இவ்வசனங்களைக் கேட்டும் அரசர் [illegible] சௌந்தர்யத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்து மாலையிடத் தனித்தபோது, பக்கத்திலிருக்கிற அரசர்களெல்லாம் இழிந்த குலத்தானுக்கு மாலையிடுகிறது தகுதியோவென்று கூறத்தொடங்கினார்கள். அந்தச்சத்தம் சொயம்வர சபையிலிருக்கும் அரசர்கள் செவியிற் பட்டது. வீஷ்மருடைய காதில் [illegible] பட்டது. உடனே தம்பி விசித்திரவீரியன் [illegible] முதலானவர்களும் [illegible] செய்தார்கள். வீஷ்மர் [illegible] [illegible]

[illegible] யங்களைக் கேட்கும் [illegible] போர்க்கோலத்

தைக் கணமும் மானத்தைக் கொள்ள விரும்பு போ
ர்க்கோலங் கொண்டு, தங்கள் தங்கள் ரதங்களிலேறிச்
சேனைகளோடு கலந்து, வீராவேசம் பெற்றவர்க
ளாய் ஜய சங்கத்தைச் சப்தித்து, வில்லை நாணேற்றி
டணத்காரஞ் செய்தார்கள். [illegible] தன்சேனைக
ளை எச்சரித்து ரதத்திலே அரசர்களெதிரே சென்றா
ன். மற்ற அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் சேனைகளை
எச்சரித்து ஒரே கூட்டமாக [illegible] திரும்பினார்க
ள். அப்பொழுது காலாட்களும்-குதிரைவீ
ரரோடு குதிரை வீரரும்-யானை வீரரோடு யானைவீர
ரும்-தேர் வீரரோடு தேர்வீரரும்-வில்லாளிகளோடு
வில்லாளிகளும் எதிர்த்து, ஒருவரை யொருவர் வென்
றிபெற [illegible], வாள் - [illegible] - இருப்புல
க்கை - பிண்டிபாலம் - வேல் - சக்கரம் - தோமரம் - [illegible]
டி - [illegible] - பாசம் - கடாரி - [illegible] - பல
யம் - சக்தி - [illegible] - [illegible] - முத
லாகிய படைகளால், வெட்டியும் குத்தியும் தள்ளியும்
[illegible] அடித்தும் [illegible] இ
ருதிறத்தாருடைய சேனைகளும் போராடினபோது.
[illegible] பல
ல் அநேக [illegible] வருஷித்த
துபோல் [illegible]. அதைச் சகிக்காத அரசர்க
ளுடைய சேனைகள் அசைந்தும் [illegible] பின்னமாய்,
மரணமடைந்தவர்போக மற்ற சேனைகளில் அவயவம்
[illegible]. இதைக் கண்டு கோபித்த அரசர்கள்
[illegible] ! [illegible] ! [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] அரசர்களின் [illegible]
[illegible] சில அரசர்களின் [illegible]

தைப் பொடியாக்கிச், பல அரசர்களின் ஆயுதங்களைக் கொள்
ளைகொண்டு, சனற்குப் புஷ்பித்திருக்கிற தாமரைத் த
டாகத்தில் யானைகள் இறங்கி கலக்குகிறதெப்படியோ
அப்படி போலச் சேனைகளிற் புகுந்து சகல தளத்
தையும் நாசப்படுத்துகிறபோது, உயிர்விட்ட அரச
ரும் உயிரை மிச்சம் வைத்த அரசரும் போக மற்ற
அரசர்கள் யாவரும் ஒன்றாகக் கூடி, மறுபடியும் எதிர்
த்து வில்லை வளைத்து, இந்திராஸ்திரம் - வருணாஸ்தி
ரம் - வாயவ்யாஸ்திரம் - குபேராஸ்திரம் - ஆக்னேயாஸ்தி
ரம் - யாமாஸ்திரம் - முதலாகிய அஸ்திரங்களைத்
தொடுத்து, மகா உக்கிரத்துடனே நின்றார்கள். வி
ஜயர் அப்படி அவர் தொடுத்த அஸ்திரங்களை வருகி
ற வழியிலேயே [illegible] இவ்விதமான அஸ்திரங்களைக் கொ
ண்டு, [illegible] வருகிற அஸ்திரங்களைத் த
விர்த்தான். அஸ்திரம் தொடுத்தால் அதற்குள் அஸ்தி
ரங்கள் வந்து [illegible], பல அஸ்தி
ரங்களையும் [illegible]
[illegible] சேனைத் தொகுதிய
[illegible], [illegible] தொடுத்து
விட்டார். இந்த அஸ்திரம் விசைவிட்டு வெளிப்பட்
ட மாத்திரத்தில் [illegible]
[illegible] இவை முதலியவற்றை வெளிப்படுத்தி,
அடர்ந்த பாலங்களையும் [illegible] அவ
[illegible]. அந்த
[illegible] அஸ்திரங்களெல்லாம் [illegible].
[illegible] தனக்குள்ள [illegible], அநேக
[illegible] செய்தார்.
[illegible] அரசர்கள் [illegible], இனி
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] நாதா! [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] அந்த அப்பா [illegible]
[illegible] கொள்ளாமலிருந்
[illegible]
[illegible] அவனைவிட்டு வருப்படி
[illegible], மற்ற இராஜாக்களை அழை

த்துவந்து, தமது நகரத்தை அலங்கரித்து, நல்ல முகூர்த்தத்திற சித்திரசேனியுக்கும் அவ்விரண்டு கன்னிகைகளுக்கு மங்கலநாண் சூட்டுவித்து, அனேக தானதருமங்கள் செய்து, வேத வேதியர்கள் மங்கல சொர்ண வருஷம் பொழிந்து, நகரத்திலுள்ளவர்க்கெல்லாம் விருந்துசெய்து, [illegible] கலியாணத்தை நிறைவேற்றினார்.

பூமிப்பிராட்டி கமலப்பிராட்டி சமேதனாகிய திருமால்போல சித்திர [illegible] அம்பாலிகை அம்பிகை என்னும் [illegible], இரண்டு [illegible] மதனும்போல [illegible] மகிழ்ந்திருந்தார்கள். [illegible] மணம்புரிய [illegible] அம்பா [illegible] ராஜனே! [illegible] மணம்புரிவேன் [illegible] பிதா [illegible] மணம்புரியேன். விசித்திரவீரியன் [illegible] மணம் [illegible] [illegible] அரசர்கள் [illegible]

ஒருவ புருஷனைத் தேடிவந்து [illegible]. ஆகையால் உனக்கு இச்சையான இடத்திற்குப் போவென்று [illegible], அம்பா [illegible] நமது [illegible] [illegible] தன்னகரத்து [illegible] காசிராஜன் [illegible] ஓ அம்மா! விசித்திரவீரியன் உன்னை மணம்புரிய [illegible] [illegible]. அதன்பின் [illegible] இருப்படி [illegible] [illegible]

இப்பால் அம்பை அம்பாலிகை [illegible] [illegible]

பாத தரிசனத்துக்காகக் கடைவாயலில் வந்திருக்கிறுளென்று பரசுராமமூர்த்திக்குத் தெரிவியுங்களென்று கூற, அவ்வாயிலோர் அவ்வாறுசென்று பரசுராமமூர்த்தியை வணங்கிச் சொல்ல, பரசுராமமூர்த்தி வியப்புற்று உள்ளே வரக்கட்டளையிட்டார். வாயிலோர் அம்பாவைக்கண்டு ஆசிரமத்துக்குவர உத்தரவாயிற்றென்றார்கள். அம்பா ஆசிரமத்துட்சென்று, சந்திரசடாதரசாம்பவமூர்த்திக்கொப்பாகி விளங்குகின்ற பரசுராமமூர்த்தியைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, பயபக்தியுடனே வாய்பொத்தி யெதிரே நின்றாள். பரசுராமர் அம்பாவை யுபசரித்து, ஓ அம்மணி! நீயார்? இவ்விடத்துக்கு வரவேண்டிய காரணமென்ன சொல்லென்றுகேட்க, அம்பா சொல்லுகிறாள்.

பரசுராமருக்கும் வீஷ்மருக்கும்போர்.

ஓ ஸ்வாமி! நான் காசிராஜனுடைய சிரேஷ்டபுத்திரி. நானும் என்சகோதரிகள் இருவரும் பக்குவகாலமடைந்ததை என்தந்தை அறிந்து சுயம்வரஞ்சாட்டினார். அச்சமயம் வரத்திற சந்திரவம்ச சிரோமணியாகிய சந்தனுமகாராஜனது சிரேஷ்ட புத்திரனாகிய வீஷ்மாசாரி வெற்றிபெற்று எங்கள் மூவரையும் தன்தம்பிக்கு மணம்புரியக் கொண்டுபோகிறபோது, நான் சாளுவராஜன்மீது காதலாகி, அக்காதலை வீஷ்மாசாரிக்குத் தெரிவித்தேன். அவர் என் கருத்தின்படி என்னை விட்டுவிட்டார். சாளுவனிடத்துச்சென்றபோது அச்சாளுவன் ஒருவர்க்குக்கொள்ளாகிய உன்னை மணம்புரியேனென்று மறுத்தான். மறுபடியும் வீஷ்மாசாரியிடத்துச்சென்று, நாணமடம் அச்சம்பயிர்ப்பெனகிற நான்கையும்விட்டு என்னை மணம்புரியுமென்று அநேகவிதமாக வேண்டிக்கொண்டும், அவர் ஒத்துக்கொள்ளாமல் மறுத்துவிட்டார். தங்களிடத்து முறையிட்டுக் கொண்டால் அவ்வீஷ்மாசாரிக்குச்சொல்லி என்மனக்குறையை முடிப்பீரென்று தங்களை நாடிவந்தேன். இப்பால் தங்களிஷ்டம் என்பாக்கியம் என்று நின்றாள். அதற்குப் பரசுராமமூர்த்தி மகிழ்வடைந்து, ஓ அம்பா! உன் கருத்தின்படியே செய்கிறோமென்று பக்கத்திலிருக்கிற [illegible] [illegible] [illegible] சகலமுடனும் [illegible] [illegible] பரசுராமமூர்த்தி அம்பாவோடு தானும் [illegible] அஸ்தினாபுரத்துக்கு வந்து, தமது [illegible] [illegible] தெரிவித்தார். வீஷ்மாசாரி இவ்[illegible] [illegible] உடனே திடுக்கென்றெழுந்து, [illegible] முதலிய வற்றை எடுத்துக்கொண்டு [illegible] புடைசூழ அதிவேகமாகவந்து, பரசுராமமூர்த்தியைக்கண்டு வலம் வந்து ஷோடசஉபசாரங்களோடு சாஷ்டாங்கநமஸ்காரமுஞ்செய்து, பயபக்தியுடனேவாய்பொத்தி எதிர்நின்று, ஓ குருஸ்வாமி! எங்கள்குலத்தோர் செய்தமாதவமோ? நான்செய்த பூசாபலமோ? தேவரீர் எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து இந்நகரத்துக்கெழுந்தருளியது என்று அநேகவிதமாகத் துதித்தார். பரசுராமமூர்த்தி மகிழ்வடைந்து ஆசிர்வதித்து, வீஷ்மனை நோக்கிச்சொல்லுகிறார்: அப்பா வீஷ்மா! நீ சந்திரவம்சசிகாமணியாக இருந்தும்விவாகமில்லாமலிருக்கிறது தகுதியல்ல. இதோ இருக்கிற அம்பாவை மணம்புரி. அதனால் இம்மை இன்பமடைவதோடு மறுமை இன்பமுமடைவாய். என்வாக்கைத் தடுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்ளென்றுகூற, வீஷ்மாசாரி இவ்வசனங்களைக் கேட்டு, இரண்டு செவியிலுங் கரத்தையழுந்த மூடி, நாம்செய்திருக்கிற சபதம் குருஸ்வாமிக்குத் தெரியாததினால் இவ்வசனங்களைக்கூறினார். அறிவித்தாற் பின்பு இவ்விஷயத்தைக் குறித்து வசனியாரென்றுகருதி, பரசுராமமூர்த்தியை வணங்கி, தந்தைதிருப்திக்காக [illegible] செய்தசபதத்தை ஆதியோடந்தமாகத் தெரிவித்து, நான் மணம்புரியேனென்று பரசுராமமூர்த்தியின் வாக்கையுந் தடுத்தார். பரசுராமமூர்த்தி நமது வாக்கைத் தடுத்தானே என்று சினங்கொண்டு, கண்களில்நெருப்பெழநோக்கி, அடா வீஷ்மா! என்வாக்கைத் திரிபுவனத்திலுந் தடுக்கமாட்டார்கள். நீயொருராஜன் என சொல்லைத் தடுத்தாயல்லவா! என் வாக்கின்படி அம்பாவை மணம்புரிந்து வாழ்வாய். இல்லாவிட்டால் வில்லெடுத்துப் போர்செய்யவா. உன்னுடைய ஆயுள் [illegible] ராஜர்கள் தலைபோகுமென்று விராவேசங்கொண்டு [illegible] அப்பொழுது, வீஷ்மர் சற்றுயோசித்து, தேவர்களெல்லாம் கூறிய சபதத்தைக் கெடுப்பதினும் நமது குருமுனிவரையில் தேகத்தைத் தவிர்த்தல் சிறப்புடைத்து என்று நிர்மாணித்து, பரசுராமனைவணங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ ஸ்வாமி! உமது திருவணங்கிச் சொற்படி நடத்திய பாதாளத்தையும் வணங்கும். நான் ஒருவனை வணங்காதிருப்பினும் முதலில் நான்கூறிய சபதத்தைமாத்திரம் தவிரேன். அது முனிவிருதியிற் கைவிடாக் கொள்கைப்பேன். இது என் உறுதி. அப்பால் தங்களிஷ்டம் என்றார். பரசுராமமூர்த்தி இவ்வசனங்களைக் கேட்டுக்கேட்டுத் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அடா வீஷ்மா! [illegible] (போல்) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] போர்க்கோலங் [illegible] [illegible] [illegible] பரசுராமனைப் போலுந் [illegible] போர்க்கோலங் கொண்டு யுத்தத்துக்கு வந்தனர்.

அப்பொழுது பரசுராமரும் தமது ரதத்தையுந்த பூமியிற் செலுத்தி வீஷ்மனைநோக்கிச் சொல்லுகிறார்:

அடா விஷ்மா! இனி என்ன தாமசம்? எடுவில்லை. தொடு சரத்தை என்றுரைக்க, விஷ்மர் தேரிலிருந்தபடி பரசுராமமூர்த்திக்கு அஞ்சலிசெய்து சொல்லுகிறார்: ஓ ஸ்வாமி! நான் முதலிற்பாணம் தொடுக்கிறது தகுதியல்ல. தாங்களே முன்னம் பாணம் தொடுக்க வேண்டுமென்று வருந்திக்கேட்கப், பரசுராமமூர்த்தி சினங்கொண்டு, கலகலவென்று நகைத்து, கண்களில் நெருப்புப் பொறிபறக்கக்கோபித்து, நல்லது விஷ்மா! உன்கருத்தின்படியே இதோ தொடுக்கிறேன் பாணத்தை என்று சொல்லி, க்ஷத்திரியவம்சத்தை நாசப்படுத்தின கோதண்டத்தை முதண்டம் பிளக்கவளைத்து, நாணியேற்றித் திசைகள் செவிடுபடத்தக்கதாகக் குணத்தொனிசெய்து, அண்டங்கள் இடியும் சப்தத்தொனி காட்டி, (ஐ) அந்த சங்கிராமபாணங்களைத் தொடுத்துச், சாரதியையும் குதிரைகளையும் இரண்டு பாணத்தினால் நாசஞ்செய்து, மூன்று பாணத்தால் விஷ்மனைக் கலக்கப்படுத்தினார். அவ்விஷ்மர் அந்த ஐந்து பாணத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு, தாமும் போர்முகத்துக்குரிய கார்முகத்தை வளைத்து, நாணிபூட்டிக் குணத்தொனிசெய்தார். அதுகண்டு பரசுராமமூர்த்தி தனவில்லிற் [illegible] கூர்மைபொருந்தி மின்னல்போற் பளீர்பளீரென்று ஜொலிக்கும் திவ்ய கணைகளில் நூறு கணைகளைத் தொடுத்தனர். விஷ்மர் அந்த நூறு கணைகளும் தன்னிடத்து வருவதற்கு முன்னமே கணைகளைவிட்டுக் கண்டித்தார். பரசுராமமூர்த்தி கணைகள் வெட்டுண்டதை நோக்கி வெகுண்டு, மருந்த வல்லமையைப் பெற்றிருக்கிற பிறைமுகஅம்பு - முள்ளம்பு - கூரம்பு - முதலியவைகளைக் கோடிகோடியாகச் சோனைமாரி பொழிவதுபோல் ஓயாமல் தொடுத்தார். விஷ்மர் எவ்வளவு கணைகள் தன்னிடத்துக்கு வருகின்றனவோ அவ்வளவு கணைகட்கு வெவ்வேறு கணைகளைத் தொடுத்து அறுத்துப் பூமியிற் றள்ளினார். பரசுராமமூர்த்தி விஷ்மருடைய சாதுரியத்தைக் கண்டு [illegible] மகிழ்ந்து, [illegible] ஜாக்கிரதையாயிருந்து போராடினார். பின்னர் [illegible] வில்லில் [illegible]. இருவர்களுடைய தேகமும் [illegible] வெட்டி [illegible]. அதுபோல விஷ்மன் [illegible] விட [illegible] பதினாயிரம் - ஆறாயிரம் - பத்து லக்ஷம் - [illegible] சதகோடி - [illegible] தொடுத்து, விஷ்மருடைய ரதத்தை அப்படி இப்படி அசையவொட்டாமற் சரக்கூடம் போட்டார்.

விஷ்மர் அநேக பாணங்களை விடுத்துத் தனது ரதத்தைக் கவிந்திருக்கிற பாணங்களைக் கண்டித்து, இனிநாம் சும்மாயிருக்கிறது தகுதியல்லவென்று பரசுராமமூர்த்திக்கும் சாரதிக்கும் குதிரைகளுக்கும் சிலபாணங்களைத் தொடுத்து நோவச் செய்து, பரசுராமமூர்த்தியினுடைய ரதத்தை அப்பாற போகவொட்டாமற் றானும் சரக்கூடம் போட்டார். பரசுராமருக்கு மிகுந்த கோபாக்கினி மூண்டு, கண்களை நெருப்பெழ நோக்கி, பிரமதண்டம் - காலதண்டம் - சத்தி - முதலியவற்றை விடுத்து மற்ற திவ்யாஸ்திரங்களையும் தொடுத்துச் சரக்கூடங்கட்டி அதஞ்செய்துவிட்டார். விஷ்மர் தன்மேல் வருகிற காலதண்ட முதலியவற்றையெல்லாம் அவ்வவற்றைக் கொண்டு துணித்துப், பரசுராம மூர்த்தியை நோவச் செய்தார். பரசுராமர் [illegible] சில கணைகளைவிட்டு விஷ்மர் மார்பைப் பிளந்தார். விஷ்மர் சற்றுநேரம் மூர்ச்சையாயிருந்து எழுந்து வில்லைவளைத்து, அநேக திவ்ய பாணங்களைத் தொடுத்துக், குதிரைகளை ரத்தமயமாக்கிச், சாரதியைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்துப், பரசுராமர் மார்பைச் சக்கை சக்கையாகப் பிளந்தார். பரசுராமர் மனங்கலங்கி மூர்ச்சையடைந்து எழுந்து, மறுபடியும் வில்லைவளைத்து, அதிக தீக்ஷணியமான பாணங்களைத் தொடுத்து, விஷ்மர் தன்னைத் துன்பப்படுத்தினது போலத் தானும் அவ்விஷ்மனைத் துன்பப் படுத்தினார். அதற்கு விஷ்மர் அஞ்சாமல் சஞ்சலப் படாமல் எதிர்த்து, திவ்யாஸ்திரங்களைத் தொடுத்துப் பரசுராம மூர்த்தியை வருத்தப் படுத்தினார். இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் விரோதப் பட்டுத் தேவர்களெல்லாம் அஞ்ச திவ்யாஸ்திரங்களையும் திவ்ய பாணங்களையும் தொடுத்து, அன்னந் தண்ணீர் ஆகாரமில்லாமல் பத்துநாளிரவும் பகலுமாகப் போராடினார்கள். முடிவில் விஷ்மர் கைமிஞ்சிப் பரசுராமருடைய கைவில்லை யொடித்து, கவசத்தைப் பிளந்து, கொடியை அறுத்து, குதிரைகளைக் கொன்று, தேரைச் சிதறச்சிதலாயப் பேர்த்தெறிந்தார். பரசுராம மூர்த்தி இங்கு நின்றோமாயின் மானத்திற்குச் சேதம் வருமென்று யோசித்து, இனி அரசருக்கு நினைத்ததை [illegible] இல்லையென்று சபதஞ்செய்து, தேரைவிட்டுப் பூமியிற் குதித்துப் பதாதியாக ஓடிப்போயினார். விஷ்மர் அதுகண்டு [illegible] தொனித்துத், தேவர்கள் [illegible] தன்னகரத்திற் சென்றார்.

இப்பால் விஷ்மனை மணம்புரியவந்த அம்பா [illegible] ஆற்றாக் கனவருத்த மடைந்து, [illegible] செல்லுகிறபோது [illegible] விஷ்மனுக்குத் தெரிந்திருந்தால் இவ்வளவு அவமானம் வந்ததா. [illegible] பரசுராம மூர்த்தியும் போர்முகத்தில் [illegible]. இனிநாம் [illegible] யோசித்து, இவ்வளவு வருத்தத்துக்குக் காரணம் விஷ்மனுடைய [illegible] அவனைக் கொல்லுவதுதான் இல்லையென்று நிதானித்து, அவனைக் கொல்ல நாமொரு ஆண்மகனாக வேண்டுமென்று அதற்குத் தகுந்தபலம் சித்திக்

க நல்லதவஞ் செய்வோமெனக் கருதி, அப்பெண்ணுருவத்தைத் தவவுருவாகக் கொண்டு, ஒருவனத்தில் வந்து தவமியற்றி, அநேககாலம் பத்மாசனத்திலிருந்தும், அநேககாலம் ஓரேநிலையாய் நின்றும், அநேககாலம் ஒருபாதத்தையூன்றியும், அநேககாலம் ஒருகாலின்மீது மற்றொருகாலை மடக்கிவைத்தும், அநேககாலம் இரண்டுகரங்களையுந் தலைமீது குவித்துவைத்துக்கொண்டும், இவ்வாறு விழித்தகண் விழித்தபடி காளியைநோக்கி அருமையான தவஞ்செய்தாள். காளி அம்பா செய்கிற தவத்துக்கு மகிழ்ந்து, பிரசன்னமாக எதிரில் வந்து நின்றாள். அம்பா அநேகவிதமாகத் துதித்து, இரண்டுகண்களிலும் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிய நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். எளியேன் செய்த தவத்துக்கு மகிழ்ந்து என்னையொரு பொருட்டாக எண்ணிவந்த தாயே! உன்கிருபைக்கு என்ன உவமான மிருக்கின்றதென்று புகழ்ந்தாள். காளி அம்பாவை நோக்கி, ஓ அம்பா! உனக்கு இதில் நாடியிருக்கிற பொருளென்ன கேள் தருகிறேனென்று சொல்ல, அம்பா வணங்கி, ஓ அம்மா! என்னை யாதொரு பாவமுமடையாமலிருக்கச் செய்த வீஷ்மனைக் கொல்லவேணும்; அதுதான் நான் நாடியிருக்கிறேனென்று சொல்ல, காளி அம்பாவை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். ஓ அம்பா! நீ இந்த ஜன்மத்தில் அந்த வீஷ்மனைக் கொல்ல மாட்டாய். இந்தவடிவத்தை நீக்கி யாகசேனனிடத்தில் அலியாகப் பிறந்து, அதன்மேல் அவன் உன்னைப் பிள்ளையென்று பாராட்டி மணமுதலிய வற்றைச் செய்யப்போகிறான். அப்பால் பாரதப் போர்வரும். அப்போதுதான் நீயுஞ் செல்லுகிறாய். அக்காலத்தில் உன்னால் வீஷ்மன் இறக்கப்போகிறானென்று விளம்பிக் காளி மறைந்தாள். பின்பு அம்பா ஒரு நெருப்புவளர்த்தி, அதை வலமாகவந்து வணங்கி, நான் வீஷ்மனைக் கொல்லக் கடவேனென்று அக்கினியில் விழுந்து அவ்வுருவத்தை நீக்கி, யாகசேனனிடமாய்ப் பிறந்து வளர்கின்றாள்.

இங்கே அம்பிகை அம்பாலிகை என்னு மிரண்டு மனைவிகள்மீது மிகுந்த காதலாகி, இரவும் பகலும்பிரியாமற் கூடிக் காமக்கடலி லாழ்ந்த விசித்திரவீரியன்; தன் வாயிற் பிறக்கும் சொல்லொனாமேனும் உலகமுழுமையும் பரிபாலித்து, மாறுபட்ட ராஜராஜாக்களையெல்லாம் போரில் வென்று முதுகிட்டோடச் செய்து, எல்லாப் பகைகளையுங் கடந்து மிகுந்த சிறப்புடன் செங்கோல் நடத்துகிறவனாயிருந்தும்; அப்படியாகிய காமப் பகைமையைமாத்திரம் வெல்லாதிருந்தான். அதனாற் சந்திர வம்சம் விருத்தியாவதற்குப் புத்திரபாக்கியம் அற்றுப்போயினதுமன்றி, மற்றப்பாக்கியங்களும் அவ்வாறாகப் பெருகத்திறம் புறம்பாகி, பலவியாதிகட்குத் தலைமையாகிய பெருவியாதியே தானன்றி, இம்பரிலிருக்கும் சகல வைபோகங்களையும் பறக்கச் செய்வித்து, உம்பரிலிருக்கும் பரமபதத்துக் காளாக்கி விட்டது. இந்தச்சேதி வீஷ்மரறிந்து, இரண்டு கண்ணிலும் நீர் பெருகக் கோவென் றலறி, அன்னை சுற்றத்தார் மந்திரிமார் நகரத்தார் முதலானவர்கள் கதறி தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்கத், தானே அச்சித்திரவீரியனுக்குச் செய்யுங் கடனை முறைமைவழுவ டக்கஞ் செய்து, பின்பு அன்னைக்குத் தேறுதல் சொல்லித், தன்னந் தனியேயிருந்து, ஆ! தெய்வமே! சந்திர வம்சம் புதன் முதல சந்தனுமகாராஜன் வரைக்கும் வழுவாமல் வழிமுறையாக விருத்தியாக வந்து, என்னளவில் விருத்தி இல்லாமல் என்றன் முறைமையாகி அற்றுப்போம்படி நேர்ந்ததே. நானோ தந்தைக்காக மணம் புரிவதில்லையென்று தேவர்களறிய விரதத்தைக் கொண்டேனே. தேவர்களும் அப்படியே என்னைப் பாராட்டினார்கள். இனிமேல் என்னசெய்வேனென்று தன்னுள் தானே நினைந்து நினைந்து, தம்மையே சகலமும் போலச் சிந்தனித்து மனவருத்த மடைந்திருந்தார்.

பரிமளகந்திக்கு வீஷ்மர் தரும சந்தான விதி யுரைத்தல்.

அதுகாலத்தில் சந்தனுமகாராஜன் பத்தினியாகிய பரிமளகந்தி [illegible] பரமபதத் [illegible] திருப்பத் [illegible] தேசு, நம வி [illegible] தனைத்தமைந்து [illegible] வந்தாள். [illegible] ஓ அம்மா! [illegible] யேனிடத்து வந்த [illegible] னக்குத் [illegible] அம்பாமகனே வீஷ்மா! [illegible] குத் புத்திரனில்லை [illegible] தருமசந்தானம் பெறுக்கொள்ள [illegible] ந்தி இருக்கிறபடியால் [illegible] த்தப்படுத்தும் [illegible] மணம் புரியாவிட்டாலும் [illegible] கூடிய புத்திர சந்தான [illegible]. அதனால் தோஷமில்லை. [illegible] போல் [illegible] இருக்கின்றனை. நீ என் வார்த்தையைத் தட்டாமல் ஒத்துக்கொள்ளுக [illegible], வீஷ்மர் நிச்சயித்து மனந்தளர்ந்து [illegible] ராஜ்யபாரத்தை [illegible] ஒத்துக்கொண்டு [illegible] ஓ அம்மணி! என்றும் [illegible] தேவர்களறிய மணம்புரியேனென்று பிரதிக்கினை செய்திருக்கிற என்னைப் பார்த்து இந்தவார்த்தை சொல்லலாகாது. பட்டத்துக்குப் புத்திரனில்லா விட்டால் தருமசந்தானம் பெறுக்கொள்ளலாமென்று நீர் அறிய உண்மை தான். மேலும் சாஸ்திரமும் அவ்வாறே சொல்லுகின்றது. அதற்கொப்பாக அநேக அநுபவமும் உண்டு. அவ்

வாறு செய்து தருமசந்தானம் பெற்றால், எனக்குமா
த்திர மல்ல என்னோடொத்த அரசருக்கும்சம்பவிதா
ன். ஆதலால் அந்தவிதிப்படியேசெய்யென்றுவின்மர்
பின்னுஞ்சொல்லுகிறார் ஓ அம்மணி! முற்காலத்தில்
பவ்வியமான ஒரு முனிவரிருந்தார். அவர் சந்திர
சடாதர சாம்பவமூர்த்திக்கு ஒப்பான சாபானுக்கிரக
சாமர்த்தியத்தை யுடையவர். அவர்மமதை என்னும
[illegible] மணந்து, அவள் மிகுந்த [illegible]
ள்ளவளாயிருந்ததினால் அவளைப்பிரியாமலிருந்தார்.
[illegible] அதிபதியாகிய இந்திரனுக்கு
குருவாகி விளங்கும் வியாழபகவான இந்த மமதையி
னது திருவுருவத்தைக் கண்டு, [illegible] காதலுடைய
வராகி, இரவும்பகலும் அதுவே [illegible] இருந்து கொ
ண்டிருந்த [illegible], ஒருநாள் [illegible], மமதை
யினதுருவத்தை மனதிலமைத்து உருகித், தனது
இருப்பிடத்தைவிட்டு அம்மமதையிருக்குமிடத்திலே
வந்து, கணவன் அவளைவிட்டு [illegible]
[illegible] இப்படி இருக்
கிறகாலத்தில் அந்த மமதை கருப்பவதியாயிருந்தாள்.
ஒருநாள் அந்த மமதை கருப்பமுள்ளவளாய் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] தடாகத்திற்ச்
சென்றார். அந்தவேளையிலே வியாழபகவான் அந்த
மமதை இடத்துக்கு வந்து, இவ்விதம் [illegible]
தோடு புணரவேண்டுமென்று [illegible] கொண்டான். பின்
பு சாபம் [illegible]
[illegible] புணர்ந்தார்.
அப்படிப் புணருகிற தருணத்திலே அந்த மமதையின
வயிற்றிலிருக்கிற பிள்ளையானது பகவானுடைய வீரியமா
னது [illegible] அது
இந்த வியாழபகவான் [illegible]
[illegible]
வே வியாழபகவானைக் கண்டு சொல்லுகின்றது. ஓ
[illegible]
றவர். [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] அறிந்து [illegible]
சொல்லுகிறார் ஓ பெண்ணே! அநேக நாளாக கொண்டி
ருந்த என்னாசை [illegible]
ப்பகைப் பகுத்தினதினால், உனக்கு கண்ணும்
தெரியாமற் போகக்கடவதென்று சாபமிட்டுப் போய்
விட்டார். இந்தச் சிசு தனக்கிரண்டு கண்ணுமொளி

யிழந்து தென்றறிந்து வருத்தமுற்று மவுனமாயிருந்து
விட்டது. பின்பு மமதை [illegible], எப்போ
தும்போல் தனகணவனோடுகூடி வாழ்ந்து வருகிறநா
ளில்; பிரசவகாலம்வந்து, நல்ல சுப முகூர்த்தத்தில்
[illegible] பிரகாசிக்கிற புத்திரனைப்
பெற்றாள். தாய்தந்தையர் இப்புத்திரனுடைய அழ
கினைப்பார்த்துப், பிறந்தனமான கண்ணில்லாமையால் மி
குந்த [illegible] வருத்தமுற்றவராயிருந்த
போதிலும், அப்புத்திரனை வளர்ப்பதில் அதிகவிரு
ப்பமுடையவர்களாகிப் பாதுகாத்து, அப்புத்திரனுக்கு
[illegible] பெயரிட்டு, [illegible]
[illegible] போல, [illegible]
[illegible] சடங்குகளைப் பொருத்
த செய்தார்கள். [illegible]
[illegible]
[illegible] பெற்று, [illegible]
[illegible] வருவார்.
இப்படி வருகின்றகாலத்தில் ஒருநாள் [illegible]
ன் ஒரு முனிவர் [illegible] சென்றபோது, அவர்
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] கேட்டுப்,
பின்பு [illegible]
[illegible]
முதலியவற்றைப் போதித்தார். [illegible] சகலகலை
வல்லவராகி, [illegible] வணங்கி விடை
பெற்று, [illegible]
[illegible] வருகின்றகாலத்தில், [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] தனது
[illegible] முகூர்த்தத்தில்

தன்குமாரத்தியை அத்தீர்க்கதமருக்கு மணஞ்செய்வி
த்து, சிலநாள் வைத்திருந்து, பின்பு மருகராகிய
தீர்க்கதமரை நோக்கி, ஐயா! இனி உமது மனைவியோ
டு நீர் கருத்துக்கிசைந்த விடத்துச் சென்று நன்மை
யை அநுபவியுங்களென்று கூற, தீர்க்கதமர் சம்மதி
த்துத், தன்மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு, ஒரு
திவ்ய க்ஷேத்திரத்திற் பன்னசாலை யொன்றியற்றி,
மனைவி பணிவிடைசெய்யத் தான் நல்ல தவம்புரிந்தி
ருந்தார். இப்படியிருக்கிறநாளில் ஒருநாள் அக்கன்
னிகை பிரதோஷகாலத்தில் தன் கணவராகிய தீர்க்க
தமரை வணங்கி, ஓ மஹாத்மாவே! இன்றையதினம்
இந்த வேளையில் என்னைக் கூடிக் கலந்தால்தான் என்
மனம் களிக்கும். இல்லாவிட்டால் அதிகபாவம் உமக்
[illegible]ந்து மென்று கூற, தீர்க்கதமர் ஆ! ஆ! பெ
[illegible]லகத்திற் பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்களுக்
[illegible]ம் ஒன்றேயன்றி வேறொரு இன்பமில்லை.
அது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆயினும் கலவித்
தொழிலுக்குத் தகுதியான காலமல்லாத பிரதோஷகா
லத்தில் வந்து கூடென்று சொல்வது தகுதியல்ல. அப்
படி அல்லவென்று கூடினால் அதிகபாவம் நேரிடுகிறது
அன்றி, கருப்பந்தரித்தால் அக்கரு பிறதோஷத்துக்கெல்
லாம் பாத்திரமாயிருக்குமாதலால், இந்தவேளை அக்க
ருத்தை மறந்தால் மற்றொருவேளையில் உன்மேல் மதிறத்
து மலர்க்கணையைத் தொடுத்து வருத்துகின்ற அந்
தவேளையென்று, உனக்கு இன்பத்தைப் பெருகுவிக்கி
றேனென்று மறுக்க, கன்னிகை கணவன்கூறிய வசன
ங்களை ஆற்றிறகணைத்த புளிபோலாக்கி, காமவெறி
கொண்டு மேல்விழுந்து, கலவித்தொழிலை இயற்றச்
சொல்லிப் பலவிதமாகத் தொந்தனைசெய்தாள். உலக
த்திற் புருஷர்களுக்குப் பேதைப்பருவமென்றும்-பாலப்ப
ருவமென்றும்-யௌவனப் பருவமென்றும்-வார்த்திக
ப்பருவமென்றும்-நால்வகைப்பருவம். அவற்றுள், ௫-வ
யதளவும் பேதைப்பருவம். ௰௬-வயதளவும் பாலப்ப
ருவம். ௪௰ - வயதளவும் யௌவனப்பருவம். அதற்
குமேல் வார்த்திகப்பருவம். யௌவனதசை அடைந்
தவர்கள் பலசாஸ்திரங்களை அறிந்து அதன் பயனை
யுணர்ந்து அந்நெறியைக் கைவிடாது பற்றிநடக்கும்
தீர அறிவையுடையோராயிருந்தாலும், மனமென்கிற
பொந்தில் ஒளித்திருக்கும் காமமென்னும் பாம்பு அல்
அறையுணர்ந்து நிப்பிரமைச்செய்து, கலவியென்கிற பூந
லியவற்றைப் பற்றினவராகி, காமமத்து ஜலித்தவர்
போலத் தெளிவின்றி அகார்த்தினவழி செலுத்தல்
யௌவனதசையின் வல்லமையாதலால், அந்தயௌவ
னதசை அடைந்த இந்தத் தீர்க்கதமன் தன்மனோவம
கிழ்வெய்தக்கலந்தான். அப்பெண் இவ்வுடையவிரியார்
த்தியினின்றும் அக்கன்னிகைகாலப்பெற்றதிறம் போடி
யகிராகர்தன்மைபூண்ட நூறுபுத்திரர்களைப் பெற்று
ள். இல்லறத்திலிருந்து சகல பாக்கியத்தையும் சம்பாதி
த்து இனிது வீற்றிருக்கிற பிராமணரும் ஒருபுத்தி
ரனை வளர்ப்பதற்கு அதிகவருத்தப் படுவாரென்றால்,
துறவற ஆசிரமத்திலிருந்து அதிலும் கண்ணில்லாத
கணவனைப்பெற்ற அக்கன்னிகை தான் பெற்ற நூறு
பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்கு அதிகவருத்த மெடுத்து
க்கொள்ள வேண்டுமாதலால், அப்புத்திரரை வளர்ப்
பதில் அக்கன்னிகை அதிக சிரத்தை யுடையவளாகி,
கணவன்மீது அன்பில்லாதவளாயிருந்தாள். அதனை
த்தீர்க்கதமர்கண்டு மனைவியை அழைத்து, ஓ பெண்
ணே! என்னன்மீது எள்ளளவேனும் உள்ளன்பில்லா
திருக்கிறாயென்று கூற, அக்கன்னிகைக்குக் கோபமு
ண்டாகி, இரவும்பகலும் உமது புத்திரரைப் பாதுகாத்
து வருகிறதே பெரிய ஊழியமாயிருக்க, நீர் இப்படி
சொல்வது தகுதியாமென்று கூறி, என்னை நிந்தித்த
படியால் இனி உமக்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் வேண்
டியதில்லையென்று கடுகடுத்தாள். தீர்க்கதமர் துஷ்வ
சனங்களைக்கேட்டு அதிககோபங்கொண்டு, அவருக்கு
சில துர்வசனங்களை வழங்க, அதன்மேல் ஒருவர்க்
கொருவர் கலகப்பட்டார்கள். இதில் அக்கன்னிகை
சினங்கொண்டு, முன்பின் யோசிக்காமல் தன்புத்திரர்
களை அழைத்து, ஓ புத்திரர்களே! இந்தக் கண்ணி
ல்லாதவனைத் தூரத்தி லழைத்துப்போய் உயிர்க்குச்
சேதம் வாராமல் நன்றாயடித்து, ஒரு தெப்பங் கட்டி
அதில் இவனை வைத்து வாங்கு கட்டி ஆற்றில் வி
ட்டு வாருங்களென்று கட்டளை இட்டாள். அன்னை
யின் ஆதரவிலிருக்கிறவர்களாதலால் எள்ளளவே
னுந் தாக்ஷண்யமில்லாமற் கண்ணில்லாத தந்தையை
இழுத்துப்போய் ஒருவனத்தில் நிறுத்தி நன்றாயடி
த்து, மாதாசொற்படி அந்தத் தீர்க்கதமரைத் தெப்பத்
திலேற்றிக் கங்கையில் விட்டுப் போயினர். தீர்க்கதமர்
அதிகதுன்பத்தை அடைந்து, ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்
த்தியை மனதில் நினைத்து, எந்தெந்த காலத்தில்
எந்தெந்த வேதனைப் படவேண்டுமோ அந்தந்த
வேதனையை அநுபவிக்கத்தான் வேண்டும். இது
பூர்வசன்மாந்திர பாவமென்று நிச்சயித்து, எல்லா
ப் பாவத்துக்கு மருந்தாகி யிருக்கிற வேதத்தை
யோதிக்கொண்டு கங்கையிற் செல்லும்போது, கங்
கைக்கு அந்த மஹாபுருஷரது மகிமையை அறிந்து இர
க்கமுற்று, இந்தத் தீர்க்கதமருக்கு யாதொருதீங்கும்
நேரா திருக்கப் பாதுகாத்து, நல்ல அலையருகில்
அத்தெப்பத்தை யொதுக்கினள். அத்தெப்பம் கரை
யருகில் வந்தது. அப்போதம்பிறவிக்கட்டிலக்கத்த இ
ந்தத் தீர்க்கதமர் வேதபாராயணஞ் செய்வதிற்சோ
ர்வடையாமலிருந்தார். இப்படி இருக்கிற தருணத்தில்
இராஜ்ஜியத்தை திக்கஞான பலிசக்கிரவர்த்தி தனக்
குப் புத்திரசந்தான மில்லாமையாற் கனவருத்தம
டைந்து, கொலுவில் வந்திருந்து, மந்திரிமார்களை
நோக்கி, ஓ புண்ணியவான்களே! நானோ தருமவே
தத்தை நாலுபாதத்தில நடக்கக் கூடியவிட்டும் அனே
கதான தருமங்களைச் செய்தும், யாகாதிகளால் தே
வர்களுக்குத் திருப்திபண்ணியும், எனக்குப் புத்திர
சந்தான மில்லா திருக்கின்றது. உலகத்தில் மானிட

ருக்குப் புத்திரசந்தான மில்லாவிட்டாற் புண்ணிய லோகமில்லையென்று வேதமுறை இயம்புகின்றது. ஆதலால்-நான் எல்லாப் பாக்கியத்தைப் பெற்றும் புத்திர பாக்கியத்தைப் பெறாதிருக்கிறது எனக்கு மனவருத்தமாயிருக்கின்றது. அது பற்றிப் புத்திரபாக்கியங் கிடைக்கக் கடவுளை நோக்கி அருமையான தவஞ்செய்ய வேண்டும். தவஞ் செய்வதினால் புத்திர சந்தானங் கிடைக்குமென்று [illegible]. புத்திர சந்தானம் பெறாவிட்டாற் புண்ணிய லோக மடையேனே. நீங்கள் நானிருந்து அரசாட்சி நடத்தினதுபோற் குடிகளுக்கு யாதொரு குறைவும் வாராமலிருக்கச் செய்து [illegible] செலுத்துவீர்களாக, தனது முத்திரைமோதிரத்தை மந்திரிகளையிடங் கொடுத்துத், தவமேற்கொண்டு, நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டுக் கங்காநதி யருகிலடைந்தான்.

அப்படி வந்தபோது [illegible] கட்டிப்பட்டுக் [illegible] தீர்க்கதமமுனிவரைக் கண்டு அருகில் வந்து, அவரிருக்கிற அவஸ்தையைப் பார்த்துத் திகைத்து, ஆ! ஆ! இவர் யாரோ பெரியவர். மேலும் அதிக வயதுடையவராயிருந்தாலும் [illegible] யாயிருக்கிறார். எவரோ இவரைக் கட்டித் தெப்பத்தில் வைத்து கங்கையிலே விட்டுவிட்டதாகத் தோன்றுகிறதென்று நினைத்து, அவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, தனது பெயரைத் தெரிவித்துக், கட்டப்பட்டிருந்த அக்கட்டுகளை [illegible] நீக்கி, [illegible] அதிலிருந்து, வந்தனை [illegible], ஐயா! தங்களுடைய [illegible] தீர்க்கதமனென்னும் [illegible] [illegible] அரசனை [illegible] [illegible] ஐயா! [illegible] [illegible] [illegible] ரணண்மனைக் [illegible]

ஒரு புத்திரனைப் பாலிப்பமையாவென்று மிகுந்த அன்புடனே வேண்ட, தீர்க்கதமன் அரசன் கருத்துக்கிசைந்து அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

அரசன் தீர்க்கதமனுக்கு நல்ல விருந்து செய்வித்து, அறுசுவை [illegible] அன்னம் உண்பித்து, சகல பரிமளத் திரவியங்களுந் தாம்பூலமுமளித்துப், பின்பு அரசன் [illegible] [illegible] [illegible] பெறுதற்கு [illegible] [illegible]. அதற்கு அரசன் [illegible], தீர்க்கதமனிடத்தில் வந்து [illegible], ஐயாவே! [illegible] [illegible] [illegible] போய்ச் [illegible] அரண்மனையில் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] செய்து, தீர்க்கதமனிருக்கும் பள்ளியறைக்கு அனுப்பினாள். [illegible] பள்ளியறைக்குட் சென்று தீர்க்கதமனைக் [illegible] தீர்க்கதமன் [illegible] [illegible] அரசனை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

னிருக்கும் பள்ளியறையிற் சென்று அவர்க்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓஸ்வாமி! "பேதைமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்" என்னு நீதிவாக்கியத்திற் கிணங்க, முன்னமே நான் வராமல் தாதியை அனுப்பிவித்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தாள். தீர்க்கதமன் அக்குற்றத்தை மனதில் நினைக்காமல் மகிழ்ந்து, அரசன் மனைவியைத் தழுவி, உனக்கு ஒரு புத்திர னுண்டாகக்கடவனென்று மறைந்தான். அப்படியே புத்திர னுண்டானான். இந்தச்சேதி அரசன் அறிந்து, புத்திரன் பிறந்தானென்று மகிழ்வை அடைந்து, பள்ளியறைக்குள்வந்து பார்க்கும்போது பெரியவரில்லாமையைக்கண்டு மனவருத்தமடைந்து, இப் பெரியவர் துறவியாதலால் வெறுங்குரோ வென்று கருதி, அப்பால் ஒருவிதமாகத்தேறி, அப்புத்திரனை அதிக காதலோடு வளர்த்து, அங்கராஜனென்று பெயரிட்டுப் பட்டத்துக்கு உரித்தாக்கிக் கொண்டான்.

மேலும்-முன்னம் பரசுராம மூர்த்தியாற் க்ஷத்திரிய வம்சம் நாசமடைய, அக்ஷத்திரியவம்சப் பட்டத்தரசிகள் அக்கினிப் பிரவேசமாக யத்தனித்தபோது, அச்செய்கையைக் காசிபருணர்ந்து, அவர்களுக்குச் சிலநீதிகளை யெடுத்தோதிச் சமாதிக்கச் செய்து, அந்தந்தப் பட்டத்தரசிகள் அவ்வவர்களுடைய ஆசிரியர்களைப் புணர்ந்து புத்திரர்களைப்பெற்றுச் க்ஷத்திரியகுலத்தை விர்த்தி செய்யக் கட்டளையிட்டார். அந்தப் பட்டத்தரசிகள் அவ்வாறே அந்தந்த ஆசிரியர்களைப்புணர்ந்து புத்திரர்களைப்பெற்றுச் க்ஷத்திரிய வம்சத்தைப் பெருகச்செய்தார்கள். இவ்வண்ணமே - கல்மாஷபாதமகாராஜன் தனது மனைவியாகிய மதயந்தியைச் சாபத்தினாற் கூடக்கூடாதவனாயிருந்தமையினால் வசிஷ்டரைக்கொண்டு புத்திரபாக்கியத்தையடைந்தான். வேதமும் சந்தானமில்லாதவர்கள் இவ்வாறு கர்ப்பதானம் பண்ணிக்கொள்ளச்சொல்லி விதிக்கின்றது. ஆதலால் - தாயே! நீ ஐயப்படாமல் எந்தப் பெரியவனைக்கொண்டாவது இப்போது சந்ததியில்லாதிருக்கிற பட்டத்தரசிகளிடமாக புத்திரனைப்பெற்றால் எனக்குச் சம்மதிதான். அவ்வாறு செய்ய யத்தனியென்று வீஷ்மர் அறைய, பரிமளகந்தி - அப்பா மகனே! நான் பேதைப்பருவமடைந்திருக்கிற காலத்தில், நான் பிறந்த தசைசாரப்படி யமுனாநதியில் வருகிற பெரியோர்களுக்குப் படகு விட்டிருந்தேன். அந்தக் காலத்தில் தவச்சிரேஷ்டராமணியாகிய பராசர அவ்விடத்துக்கு வந்து என்னைப் படகுவிடச்சொன்னார். அப்படியே நான் அவரை மாத்திரம் படகிலேற்றிச் செல்லுகையில், அவர் என்னை மன்மதசரீர சேர்க்கைகளாற் கண்டு, பிறந்த பயபக்தியுடனே படகை செலுத்துகிறபோது, பராசரர் என்னுடைய மோகன முகத்தைப் பார்த்து, ஓ பெண்ணே! யான் நாடிவந்த நக்ஷத்திரம் உச்சியில் வருகிற தருணமாயிற்று. அத்தருணத்தில் ஒரு ஸ்திரீயைக் கூடவேண்டு மென்று விரதங்கொண்டு வந்தேன். நீயில்லால் தடைநேரிட்டது. நீயாகிலும் அவ்விரதத்தைப் பாது காப்பையாகிற் சந்திர சூரியரிருக்கிறவரையில் உலகத்தில் உன்பெயரிருக்கும். ஆனதால் என்னைக் கூடென்று கூறியக, நான் நாணமுற்று, சுவாமி! நான் மங்கைப்பருவமடையாதவள். மேலும் மச்சகந்தத்தை யுடையவள். இனிமேல் ஒருவர்க்கு மணமாலை சூடப்பட்டவள். ஆதலால் உமது கருத்துக் கிசைவது எவ்வாறென்று மறுமொழி கூறினேன். உடனே அம்முனிவர் எனக்குண்டாயிருந்த மச்சகந்தத்தை நீக்கிப் பரிமளகந்தத்தைக் கொடுத்து, என்னை மங்கைப் பருவமாக்கி, ஓ பெண்ணே! என்னோடு சேர்ந்தாலும் நீ கன்னிகையாக இருக்கக் கடவதென்று ஆசீர்வதித்தார். அதனால் நான் மிகுந்த வியப்பையும் மகிழ்வையும் கொண்டு, அவர் கருத்தின்படி களிப்பெய்தக் கூடினேன். அவருடைய வீரிய விர்த்தியால் அக்கணம் காவிகாப்பர தண்டு கமண்டல தாரியாய் வேதத்தைக் கையிலேந்தியபடி, ஒருபுத்திரன் என்னிடமாகப் பிறந்தான். அப்புத்திரனுக்கு வேதவியாசனென்று பெயர். அப்புத்திரன் என்னைவிட்டுப் பிரியும்போது, தாயே! நீ எப்போது நினைக்கின்றையோ அப்போது நான் வருகிறேனென்று வாக்குத் தத்தஞ்செய்து போயிருக்கிறான். அந்த மகாத்மாவாலே அம்பிகை அம்பாலிகை இடத்தில் புத்திரனை யுண்டாக்கிக் கொள்ளலாமென்று நினைக்கிறேன். அதற்கு உனக்குச் சம்மதிதானோவென்று வினவ, வீஷ்மர் அதிக மகிழ்வையடைந்து, அன்னையை வணங்கித், தாயே! அவ்வாறு செய்தால் (போகிறவழிக்குப் பாம்புறம் போகத் இருந்தது.) என்கிற பழமொழிபோல் அவர் மூத்த குமாரரும் இருக்கிறபடியால், அச்செய்கை எனக்கு மாத்திரமல்ல மற்றையாவருக்கும் பொருத்தமாகவே இருக்கும். அவ்வாறுசெய் அம்மணியென்று உத்திரவு கொடுக்கப், பரிமளகந்தி அந்தப் புத்திரர்களை, தன மருமக்களாகிய அம்பிகை அம்பாலிகையை அழைப்பித்து, ஓ பெண்களே! உங்களுக்கு பட்டத்துக்குப் புத்திரன் வேண்டும். அதற்காக இப்படி நாங்கள் ஆலோசனைசெய்திருக்கிறது. அவ்வாறு நீங்கள் நடந்துகொண்டு குலத்தை விருத்தி பண்ணுங்கள் என்று ஆலோசனையை வெளிப்படுத்தி, சகல நீதிகளையும் போதித்து, இருவரையும் சம்மதிக்கச்செய்து, அவரவர்களை அலங்கிருதமாக இருக்கச் சொல்லி, தன் மகனாகிய வேதவியாசரை வரும்படி மனதில் நினைத்தாள்.

திரிதராட்டிரன் பாண்டு இவர்கள் உற்பவம்.

இப்படி நினைத்தமாத்திரத்தில் திவ்விய ஞான சுரூபியாகிய வேதவியாசர் உணர்ந்து, கணப்பொழுதில் தன்மாதாவாகிய பரிமளகந்தி யிருக்கிறவிடத்

துக்குவந்து, தமது நெற்றியிலிருக்குந் திருநீற்றால் பா
தத்தைத் துலக்கி, அன்பின் ஆறுமையினாலே உண்
டாகிய தமது கண்ணீரால் சுத்திசெய்து, மந்திரபுஷ்பா
ர்ச்சனைகளால் அருச்சனை புரிந்து, அஷ்டாங்கபஞ்சாங்க
நமஸ்காரங்களால் வணங்கித், தாயே! அடியேனை
நினைத்த காரணமென்னவென்று வினவப், பரிமளகந்தி
அப்பா புத்திர சிகாமணியே! உன்னைப் பெற்றதின்
பின்பு சந்திரவம்ச சிரேஷ்டனான சந்தனு மஹாராஜ
னுக்கு மனைவியாகி இரண்டு புத்திரரைப் பெற்றேன்.
அவர்களில் ஒருவன் கந்தருவனால் இறந்தான். மற்றொ
ருவன் அம்பிகை அம்பாலிகை யென்னும் இரண்டு ஸ்தி
ரீகளை மணந்து, புத்திரபாக்கியம் ஒன்று தவிர மற்ற
ப்பாக்கியங்களை யெல்லாம் அநுபவித்து இறந்தான்.
புத்திரனில்லாமையால் பிரமமாக விளங்கிவந்த சந்தி
ரவம்சம் பழிபெயரும் சர்வ நாசமும் போலாயினது
மன்றி, என் புத்திரசோகம் அளவு கடந்தது. ஆகையால்
என்மேல் இரக்கம் வைத்து, என் மனோ இழிவு வாராம
லிருக்கவும் சந்திர குலம் விருத்தியாகவும் உன் சகோத
ரனாகிய விசித்திரவீரியன் மனைவிகளைக் கூடிப் புத்திர
சந்தானம் பாலித்தருளென்று பரமமாதா கூறியவாக்கி
யம் வேதவாக்கிய மாதலால் [illegible]டவனாகிய வே
தவியாசர் அன்னை கூறியதற்கிசைந்து, சாஷ்டாங்க
மாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ அம்மணி! உமது கருத்
தின்படி நடக்கிறேனென்று சொல்லப், பரிமளகந்தி
அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மகிழ்வை
யடைந்து, உடனே மருமக்களை மாட்டுக்குச் சென்று
அவர்களை அலங்கரித்து வந்து, பகிர்ந்து வேதவி
யாச முனிவரைப் பார்த்து அந்தப்புரத்துக்குச் செல்
லக் கட்டளையிட்டாள்.

அது கேட்ட வேதவியாசர் அந்தப்புரத்துக்குச்
சென்று அம்பிகை [illegible] மாளிகையிலிருந்தார்.
அம்பிகை [illegible], எதிர் கொண்டு
வந்து [illegible], பஞ்சணையிலிரு
த்தி, [illegible] கண்களை மூடிக்கொண்டா
[illegible] கண்ணையினைப் பார்த்
து மகிழ்ந்தவள், [illegible] தாயைக்
[illegible] டியுடைத்தாய்
[illegible]
[illegible]
சனையிற் [illegible]த்தாள். முனிவர் [illegible] வாக்கியத்தை
நிறைவேற்ற [illegible] இருந்து
கொண்டு [illegible] அவளைப் புணர்ந்து எழுந்து,
தாயிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ அம்மணி! உமது கரு
த்தின்படி [illegible] செய்தேன். புணர்ந்த
காலத்து அம்பிகை கண்களை மூடியிருந்ததினாலே, பிற
க்கும் புத்திரன் [illegible] உலகத்திலிருக்
கும் அரசர்களெல்லாம் பணிய ஆயிரம் யானை வலி
மையை யுடையவனா யிருந்தாலும், நேத்திரமாத்திர
மில்லா திருப்பானென்று விளம்பினார். பின்னும் பரி
மளகந்தி வேதவியாசனைப் பார்த்து, அப்பாமகனே!
அரசருக்கு நேத்திர மில்லாவிட்டால் யோக்கியதை
யல்ல. ஆதலால் அம்பாலிகையைப் புணர்ந்து ஒருபுத்
திரனைப் பாலியென விரந்தாள். முனிவர் அதற்கும்
ஒத்துக்கொண்டு அம்பாலிகை இடத்துச் சென்றார்.
அம்பாலிகை எழுந்தெதிர்வந்து வணங்கி, அழைத்
துப்போய்ப் பஞ்சணை மஞ்சத்திலிருத்தி, அம்முனிவ
ரைக் கண்ணுற நோக்கின மாத்திரத்தில் பயந்துக்கங்
கொண்டு, சரீரம் வியர்ப்ப வஸ்திரத்தால் மூடிச் சய
னித்தாள். அம்பாலிகை அவ்வாறிருக்குங் கோலத்
தைக் கண்டும் வாக்கு தத்தத்தின்படி முனிவர் அந்
த அம்பாலிகையைப் புணர்ந்து எழுந்து, தாயிடத்து
வந்து வணங்கி, ஓ அம்மணி! அம்பாலிகை என்னைக்
கண்டு பயந்துக்கங் கொண்டு சரீரம் வியர்த்து விளர்
த்தாள். அவளிடமாகப் பிறக்கும் புத்திரன் மன்னர்
மன்னனாக இருந்தபோதிலும், வியாதியை யுடையவ
னாய் வெளுத்திருப்பானென்று சொல்லி விடைபெற்
றுத் தமதிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

விதுரனுற்பவம்.

இங்ஙனே அம்பிகை ஒரு புத்திரனையும் அம்பாலி
கை ஒரு புத்திரனையும் பெற்றார்கள். அம்பிகைபெற்ற
புத்திரனுக்குத் திருதராஷ்டிரன் என்றும், அம்பாலி
கைபெற்ற புத்திரனுக்குப் பாண்டு என்றும் பெயரி
ட்டு மிகுந்த காதலோடு வளர்த்து வருகிற காலத்
தில், பரிமளகந்தி அவர்களைக் கண்டு, ஒரு புத்
திரன் பகைவர்க்கு அந்தகனா யிருந்த போதிலும்
பார்க்கிறவர்களுக்கும் அந்தகனாக இருக்கிறான். மற்றொரு
புத்திரன் நல்ல விவேக வியாபகனா யிருந்தும் வியா
தியை யுடையவனா யிருக்கிறான். ஆ! ஆ! இத்தனை
குறைவந்து கேட்டதே! இது தகுதியல்ல. இனி ஒரு
நல்ல புத்திரனை அடையவேண்டுமென்று யோசித்து,
அம்பாலிகையை அழைத்து, ஓ பெண்ணே! மறு
மொருதரம் [illegible] முனிவரை உன்னிடத்து
வர அழைப்பிக்கிறேன்; நாணமடம் அச்சம் பயிர்
ப்பென்று [illegible] களங்கமற்றுக் கூடெ
[illegible], பின்பு பரிமளகந்தி மன
முவந்து வேதவியாசரை வரும்படி நினைத்தாள்.
அம்முனிவர் அக்கணமே வந்து அன்னையை வணங்கி,
ஓ அம்மணி! என்னை நினைத்த காரணமென்னவென
று வினவ. அன்னை அப்பாமகனே! முன்னே பிறந்த
இரண்டு புத்திரரும் அரசாளுதற்குச் சிறப்புடையாத
வர்களா யிருக்கிறார்கள். முன்போல் மறுமுறையுமொருத
ரம் அம்பாலிகையைப் புணர்ந்து நல்ல புத்திரனைப்
பாலித்தருளென்று பகர்ந்தாள். முனிவர் அதற்கிசை
ந்து அம்பாலிகை இடத்துச் சென்றார். அம்பாலிகை
தனது அன்னையையொத்த ஒரு தாதியை [illegible],
ஆடை ஆபரணங்களினால் [illegible]
பள்ளியறைக்கு அனுப்பி [illegible]

வியாசருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து அழைத்துப்போய்
பள்ளியறையிலிருத்தித், தானேமுன்றிமுதனக்கிவிதி
ப்படி ஆலிங்கன முதலியவற்றைப் புரிந்து, மூறுதுந்
துறந்த முனிவருள்ளம் புகிரப் புணர்ந்தாள். அம்
முனிவரு மகிழ்ந்து அவளை அன்போடு தழுவியணை
ந்து எழுந்து வந்து 'அனிஷ்டையனைணங்கி, ஓ அம்ம
ணி! இப்போது பிறந்தம் புத்திரன் தென்றிசைக் கட
வுளின் அம்சமாயில் வருவான். மேலும் சகலகலை வல்
லவனுமி, பகுத்த பிராசிரமத்தை யுறுப், பாவம
கிலாதவிய வொன்னியாகவும் ஞானவானாகவும் இருப்
பான். [illegible] இடப் பேறுப்பட்டது. அதுதான ஒரு
குறையாம் மறைந்து கொறபு பல்லியானது தாவர்
வணங்கி, ஓ அய்யனி! இனி நீ எனக்கு இவ்வகைப
பட்ட வேலையிடமயிருக்கவேணடும். இனி எனனிச
சையிருமெல்ல எனக்கு விகடமொப்பென, மவ்விடம்ப
ற்றுத், தமது இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார். இங்கே
தாசியானவள் தென்றிசை கடவுளாகிய தருமன்
அம்சமாய்ப் பெற்ற ஒரு புத்திரனைப் பெற்று, விதுரனென
று அப்புத்திரனுக்கு பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தாள்.

ஆணிமாண்டவியர் சரித்திரம்.

ஜனமேஜய மஹாராஜன் வைசம்பாயனரை
வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! தென்றிசைக் கடவுளாகிய யம
னுடைய அம்சம பூலோகத்தில் வரவேண்டிய காரண
மென்ன? அதனை வெளியிடவேணடு மென்றுவினவ
வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார் கேளும்ஜனமேஜய
மஹாராஜனே! மாண்டவியரென்னும் முனிவர் மௌ
னம் தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றை செய்துமோக்ஷ
த்திலிருக்க வேண்டுமென்று கருதி, சாருவதேசத்
தருகிலிருந்ததோர்வனத்திற் பர்ணசாலையமைத்து
அதிலிருந்து, சத்தியம் - பசம் - தயம் - தம க்ஷமா
னையும் [illegible], அவைகளைப் பிரதித்தின
டத்திற செலுத்தி, விழித்த கண் விழித்தபடி யோக
த்திலிருந்தார். அதிருடர் [illegible], [illegible]
[illegible] அரசர் [illegible] சென்று அரசனு
டைய [illegible] வந்தபடி
யால், [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ரர்கள். ஆகையால் அப்படி செய்வோம் வாருங்களெ
ன்று ஒருவனை ஒருவர் வினவியபோது, அவர்களில்
உயிர்மேல ஆசை யுற்றவர்போக மற்றவர் துணிந்து,
சாருவராஜன அரண்மனையிற் புருந்து, தங்கள்நேர்ப்
பிறல் அங்கிருக்கும் காவலாளிகளின கண்ணுக்குத்
தோன்றாமல் மறைந்திருந்து, அன்றிரவு நடுநேரத்
தில அரசன் பொக்கிஷ அறையின் கதவைப் பிளந்து
உட்பிரவேசித்துத், தங்கள கருத்துக் கிசைந்தமட்டும
திரவியத்தை எடுத்துச் சிப்பங்கட்டிக் கொண்டு வெ
ளிப்பட்டார்கள். அதற்குள் அரசனுக்கு ஒரு சொப்
பனந் தோன்றி, திடுக்கென்றெழுந்து, அருகில் காவ
லிருந்த சேவகர்களை நோக்கி, நமது பொக்கிஷத்தின
[illegible] தோன்றுகிற படியால் அதைத
[illegible] கட்டளையிட, சே
வகர் பொக்கிஷத்தைக் கண்டு, மறு
படியும் அரசனிடத்தில் வந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி!
நமது பொக்கிஷத்தின் கதவு உடைபட்டிருக்கின்ற
[illegible] தோன்றுகின்றதெ
ன்ன. அரசன் [illegible]! ஆ! நாம் உயிருள்
ள [illegible] செய்தவரு
கிறும். நமது அரண்மனைக்குள்ளே [illegible]
ருந்தால், நாம நடத்திய செங்கோலும் காவலும்
[illegible] தாமே நீங்கித்
[illegible], காவலாளிகளாகிய தலையாரிகளை அழை
ப்பித்து, ஓ தலையாரிகளே! கள்ளர் நமது பொக்
கிஷ அறையின் பூட்டை யுடைத்துத் திரவியத்
தை கொள்ளையிட்டுப் போயினர். அவர்களைப்பிடித்
துவராதால உங்கள தலை [illegible]. இல்லாவி
ட்டால் உங்கள் தலை உடனேபோய விடுமென்று மகா
[illegible]த்தான்.

அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட தலையாரிகள் [illegible]
[illegible], அரசனுக்கு [illegible], [illegible]
[illegible], அங்கு [illegible]
[illegible] அநந்தரத்தை [illegible]. [illegible]
[illegible] தேடுகிறார்கள். கள்ளர்கள் தலை
யாரிகள் வருகிறதைத் [illegible]. ஆட்டா! யோ
[illegible]. நம்மைப் பிடிக்கத் தலையாரிகள் வருகிறார்
கள். [illegible] அப்பால் [illegible]
[illegible] கொள்வார்கள். [illegible]
[illegible]
[illegible]. அந்த [illegible]
[illegible]. தலையாரிகள் [illegible]
[illegible]
[illegible] சொப்பிக்க பதிற் [illegible]
[illegible] பொருத்தி [illegible]
அமைந்து, ஓ [illegible]! இவ்விடமாக யாராவது
[illegible], அதற்கு [illegible]
ய் போய் [illegible] நாதரால இவர்கள்
கேள்விக்கு உத்தரஞ் சொல்லாம லிருந்துவிட்டார்.

தலையாரிகள் பெரியவா பேசப்போகிறதில்லை. இந்தப் பன்னசாலையையாவது சோதிப்போமென்று சிலதலையாரிகள் உள்ளே பிரவேசித்துக் கையாற்றடவிப் பார்க்கும்போது, ஒளித்திருந்த கள்ளர்கள் எடுத்துவந்த திரவியத்தோடு தலையாரிகளின் கைகளுள்ளாயினார்கள். உடனே தலையாரிகள் பாவிகளை யமதூதர் பாசக்கயிற்றாற்கட்டி இழுத்துப் போவதுபோலக் கள்ளரைக்கட்டி இழுத்துக்கொண்டு, விழித்தகண் விழித்தபடி யோகத்தி லிருக்கும் மாண்டவியரிடத்து வந்து, இவன் வெகுநாளாயிருட்டறைக் கள்ளருக்கெல்லாங் குருவா யிருந்ததலால், நாம் கேட்ட கேள்விக்கு விடைகொடுக்காமல் யோகத்தி லிருப்பவனைப் போல வேஷங்காட்டி மௌனமாயிருந்தான். இவனையுங்கட்டிப் பிடித்துப் போகவேண்டுமென்று ஒருவர்க்கொருவர் கலந்துபேசி, மாண்டவியரையுங் கட்டிப் பிடித்துப்போய் அரசன்சபையில் விட்டனர். அரசன் இக்கள்ளர்களைச் சிரச்சேதஞ் செய்யுங்களென்று கட்டளையிட்டு, மாண்டவியரை முற்றுநோக்கித், தலையாரிகளைப்பார்த்து, ஓ காவலாளிகளே! இதோ நிற்கிற பெரியவரார்? இவரை ஏன் கட்டி வந்தீர்களென்று வினவ, தலையாரிகள் அரசனை வணங்கி, ஓ மன்னவ! இவன் திருடர்க்கெல்லாம் முதற்பாதம். இவனுடைய பன்னசாலையில் தான் இந்தக் கள்ளரிருந்தார்கள். முன்னம் நாங்கள் இவரைப் பெரியவரென்றெண்ணி வணங்கி இவ்வழியாக யாராவது போயினராவென்று வினவினதற்கு, விழித்த கண்ணுடனிருந்த இவன் ஒன்றுஞ்சொல்லாம லிருந்தான். பின்பு பன்னசாலையைச் சோதனை செய்யும்போது அகப்பட்டார்கள். ஆகையால் இவனையுங் கட்டிவந்தோம். இவனை விட்டுவிட்டால் இன்னுஞ் சோரஞ் செய்வானென்றுரைத்திட, இதைக்கேட்ட அரசன் சித்தமயக்க நிலையிலிருக்கிறவனாயிருந்தும், மாண்டவியர் இருக்கிற பிராரத்துவ வினை வலியினால் கருத்துமயங்கி, அப்படியானால் இவனைக் கழுவிலேற்றுங்களென்று கட்டளையிட்டான். காவலாளிகள் அக்கள்ளர்களைச் சிரச்சேதஞ் செய்து, மாண்டவியரைக் கழுவிலேற்றி அரசனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

அரசன் காவலாளிகளைப் பார்த்து சொல்லுகிறான்: ஓ காவலாளிகளே! கள்ளர்களெல்லாம் இருந்த விடத்திருக்கிறவனை [illegible] யாவ[illegible] முமத்[illegible] பார்க்கவாருங்கள். [illegible]ளர்கள் அவனைப் பாரா[illegible]. அப்படி [illegible]கிற கள்ளனையும் பிடித்து [illegible]ங்களென்று கட்டளையிட்டான். காவலாளிகள் அவ்வாறு கழுமரத்தடியிற் பதிவிருந்தார்கள். மாண்டவியர் தனக்கு நேரிட்ட துன்பத்தைநோக்கி, எல்லாம் கடவுள் செயலேயன்றி [illegible] செயலல்லவென்று துணிந்து, முன்புபோல எவ்வாறு யோகத்தி லிருந்தாரோ அவ்வாறே கழுமரத்தி லகப்பட்டும் யாதொரு துன்பமுமில்லாமல் விழித்தகண் விழித்தபடி யோகத்திலிருந்தார். சிலநாட் சென்றபின்பு பலதேவர்களும் அநேகமுனிவர்களும் அவ்வழியாய் அந்தரத் தானத்திற் செல்லும்போது, மாண்டவியரிருக்கிற கோலத்தைக்கண்டு பூமியி லிறங்கி, அவரைநோக்கி மனவருத்தமுற்றவராகிச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ தவச்ரேஷ்டசிகாமணி யாகிய மாண்டவியரே! நீர் முழுதுந் துறந்தவராயிருந்தும் உமக்கு இவ்வகைப்பட்ட துன்பம் நேரிடும்படி வந்தகாரணமென்ன? உலகத்தில் அநேகனாயும் இழிகுலத்தாயு மிருந்தாலும், ஜன்மாந்திர புண்ணிய மேலிட்டுத் தவவுருவம் அமைந்தால் சகலபாவமும் நிவர்த்தியாம். அத்துடன் அகப்பற்று புறப்பற்றுகள் நீங்கி யிருப்பாராகில், அப்போதே பழவினையென்கிற பெயர் அற்றுப்போம். நீர் விவேகியாகியும், சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவராகியும், முழுதுந் துறந்தவராகியு மிருக்கிறவர். உமக்கு இந்தத் துன்பம் வந்ததைநோக்கி லெங்களுக்கே மிகுந்த ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. ஐயோ! நீர் இப்போ திருக்கிற இந்நிலை ராஜனால் நேரிட்ட இம்சையாயிருக்கின்றதே. அவ்வரசனென்ன மௌடிகனோ? உருவத்தைப் பார்க்கும்போதே யோக்கியா யோக்கியதை யறிந்து கொள்ளவேண்டுமே. "கண்ணுறு தன்னினிற் கண்ணோட்டம் அஃதின்றேல், புண்ணென்றுணரப்படும்" என்று நீதிவாக்கியமிருக்க, உமது உருவத்தைக் கண்டும் உம்மை இவ்வளவு இம்சைக்குள்ளாக்கின அரசன் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறானோ? தருமதேவதை இல்லையா! கழுவிலேற்றிய போது சுவாமிகளெப்படி சகித்தீரோ? இப்போது என்ன வேதனையடைகின்றீரோ? என்று மிகுந்த அநுதாபமுடையோராகிப் பலவாறு வருத்தப்பட்டிருந்த மாண்டவிய முனிவர் சொல்லுகிறார்.

ஓ தேவர்களே! ஓ முனிவர்களே! இந்தச் சரீரவாதனை மற்ற ராஜாக்களுக்குள நீதியல்ல. அவரை வெறுக்கவேண்டுவதில்லை. பிராரத்துவ சம்பந்தமிருந்தால் யாதொன்ன செய்யலாம் [illegible] அரசனுக்கு விடைகொடுத்து, முன்போல யாதொரு துன்பமுமின்றி யோகத்திலிருந்தார். [illegible] இருந்த தலையாரிகள் கண்டு [illegible] வந்து [illegible] அரசனை வணங்கி, ஓ மன்னவா! [illegible] கழுவி லிருக்கிறவர் [illegible] கழுவி லிருக்கிறவர் [illegible] [illegible] அதனைக் [illegible] [illegible] காவலாளி. [illegible] முனிவர்களும் அவரிடத்து வந்து [illegible] அவரோடு [illegible] போயி[illegible]. இதைக்கேட்ட [illegible] வந்து தொழுதான். இவ்வாறு [illegible] அரசன் மெய்ந்நடுங்கி, என்னமாய்ச் செய்தேன்! ஆ! ஆ! [illegible] அர

சனுயினேன் தனக்குத் தூதுவர்களா லறிவிக்கப்பட்ட ஒன்றை உடனே அங்கீகாரஞ்செய்யாமல், தான் ஒருவிதவேடம் பூண்டு தனித்துச்சென்று, அது உண்மையோ பொய்மையோவென்று ஆராய்ந் துணர்ந்து, அதன்மேல் அக்குற்றத்தோடு சம்பந்தப் பட்டவருடைய குற்றத்தை அக்கம் பக்கங்களி லிருப்பவர்களாலறிந்து, அதன்மேல் தீர்க்காலோசனை செய்து ஒரு தீர்ப்புக் கொடுக்க வேண்டும். அதுதான் செங்கோலென்றும் மநுசாஸ்திர முறைமையென்று மிருக்க, அதனை மறந்து காவலாளிகள் சொல்லை நம்பிப் பெரியவனாக கழுவிலேற்றினேன். இக்குற்றம் நமதேயன்றி காவலாளிகளால் நேரிட்ட தல்லவென்று தன்னைத் தானே நொந்துகொண்டு, சிங்காதனத்தை விட்டிறங்கி, மந்திரிமுதலானவர்கள் பின்வர அதிவேகமாக வந்து, மாண்டவியரிருக்கும் கழுமரத்தடியில் வீழ்ந்து, ஓவென்றலறி, ஓ ஸ்வாமி! உமது மகிமையை யறியாமற் செய்த குற்றத்தை மன்னித்து என்னைப் பாதுகாக்க வேண்டும். அரசுக்குரியவன் உலகத்தி லுள்ளவர்க்குத் தந்தையும் தெய்வமுமாம். அவ்வரசனுக்குத் தந்தையும் தெய்வமும் தங்களைப்போன்ற மகாத்மாக்களாதலால், எளியேன் செய்த குற்றத்தை க்ஷமித்து என்னை இரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பலவாறு துதித்துக், கழுமரத்தைமெதுவாய்ப் பூமியிற்சாய்த்து, அவருக்கு வருத்தமுறுமல் நெஞ்சி லிருக்கும் சூலத்தை வாங்க யத்தனித்த போது, நெஞ்சி லிருக்கிற கழுமுனை வருந்துமாதலால் அதனைக்கண்டு அரசன் சகிக்காமல், அரத்தால் அச்சூலத்தை இருபுறமும் உராய்விடக் கட்டளையிட்டான். கம்மியன் அவ்வாறு உராவிப் போட்டான். அவ்வாறு உராவியும் நெஞ்சிற் கழுவாணி மாத்திரம் நின்றுவிட்டமையால் அன்றுமுதல் ஆணி மாண்டவிய ரென்று அவர்க்குப் பெயர் வந்தது.

பின்பு அரசன் மாண்டவியர்க்குச் சோடசோபசாரமுஞ்செய்து பலவாறு துதித்தான். மாண்டவியர் மகிழ்ந்து, ஓ அரசனே! நீ நீதிமான். எனக்கு வந்த துன்பம் பிராரப்தவசமாதலால் உன்மேல் எனக்குக் கோபமில்லை. நீ க்ஷேமமாக இருவென்று வாழ்த்தி விடைகொடுத்துக், கழுமரத்தடியை விட்டு நீங்கி, முன்போல் தவஞ்செய்து நெடுங்காலம் யோகத்திலிருந்து, ஒருநாள் தமக்கு நேரிட்டதைக் குறித்து யோசித்து, இவ்வளவு பாடுபட்ட ஆக்கினை நமக்கு வரவேண்டியதென்ன? இந்தச் சந்தேகம் உலகிலுள்ள சீவகோடிகளுக்குத் தண்டனை விதிக்கிற நடுவனாகிய யமனிடத்துச் சென்று கேட்குமென்று தெளிந்து, சில முனிவர்களுடனே யமபுரத்திற் சென்றார். யமபுரத்துக்கதிபதியாகி அறக்கடவுளென்று பெயர்பெற்ற யமன், எதிர்வந்து வணங்கி அழைத்துப்போய் ஓராசனமளித்து இருக்கச் செய்தான். முனிவரன் யமனை நோக்கி, ஓ தென்றிசைத் தலைவனே! யான் கழுவால் வருந்தவந்த காரண மென்ன? அதனைக் கூறென்று வினவ, யமன் வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! வாலப்பருவமாக இருக்குங்காலத்தில் தும்பிகளைப்பிடித்து அவற்றின் வால்களில் முட்களைக் குத்தித் தூண்டிவிட்டீர். அவ்வினை தான் உமக்குநேரிட்டதென்றான். அதைக்கேட்டு மாண்டவியர் யமனை நோக்கி, ஓ தென்றிசைத்தேவே! அவ்வகைப் பட்டபாவம் புரிந்தபோதிலும் பின்பு வேதமோதினேன். வேதவிதிப்படி நடந்து துறவியாகித் தவஞ்செய்தேன். விளக்கொளி பாய்ந்த விடத்து இருள்மாய்வதுபோலத் தருமமேலிட்ட விடத்துப் பாவமாய்ந்து போமென்று வேதமுறையிட்டிருக்க, இதனை நோக்காமற் சகிக்கக் கூடாத இம்சையை யென் எனக்குக் கட்டளையிட்டாயென்று கடுகடுத்துக் கேட்க, யமன் சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! அதிக செல்வத்தைப் பெற்றவருக்கும் அரசுரிமை பெற்றவருக்கும் மமதை மேற்கொண்டிருக்கும். அதனால் உயிர்க்குக் கெடுதி நேரிடும். அக்கெடுதி நீங்கச்செல்வவான்களுக்குப்பெரியோர்களும், அரசர்களுக்குப் பெரியோர்களோடு மந்திரிகளும் இருந்து, அவ்விருதிறத்தார் வேதாகமவிதி தப்புங் காலத்துத் தகுந்த புத்திசொல்ல வேண்டும். இது மநுசாஸ்திரம். பெரியோர்களையும் மந்திரிகளையும் அடையாத செல்வ வான்களும் அரசரும் உலகிலுள்ள உயிர்களுக்கு இடையூறு செய்யுங் கருவியாக இருக்கின்றது மன்றி, அவ்விருவரும் எல்லாக் கேடுகளுக்கும் உள்ளாவார்கள். ஆகையால் கடவுள் எனக்கொரு நியமஞ் செய்திருக்கிறார். அஃதென்னெனில்-பெரியோர்களுக்குப்பதில் மலையையும், மந்திரிகளுக்குப் பதில் அக்கினி யாற்றையும்வைத்து, ஓ தருமனே! நீயிவ்வுலகையாள்கையில் இம்மலை உன தலையில் விழும். அப்பால் நீ அக்கினி யாற்றிற் பிரவேசிப்பாயென்று பேசியிருக்கிறார். இதோபாரும் ஒரு மயிரிற் பெரியமலை தொங்குகின்றது. அதன்கீழ் என் சிங்காதனம் இருக்கின்றது. இச்சிங்காதனத்தின்கீழ் அக்கினியாறிருக்கின்றது. சிறிது தப்பிச்செய்தாலும் மலையறுந்து என்றன்மேல் விழும். அப்பால் அடியேன் சிங்காதனத்தோடு அக்கினியாற்றிற் பிரவேசமாவேன். தங்களுக்கு நேரிட்டதுன்பம் நீதியல்லவாயிருந்தால் என்னைக் காணப்படுமுண்டா? நீங்கள் வருமுன்னமே அக்கினியாற்றிற் பிரவேசமாயிருப்பேனென்றான். இவையனைத்தையுங் கேட்ட மாண்டவிய முனிவர் அதிககோபங்கொண்டு, ஓ தென்றிசைத் தலைவனே! பதினான்கு வயதுவரையிற் செய்த பாவ புண்ணியம் பிள்ளைகளுக்குச் சேர்வதில்லை. அதனைப் பாவமென்று யார்சொல்லுகிறார்களோ அவர்களைச் சேரும். ஆதலால் நீ இன்றுமுதல் இப்படி நீதி நடத்தவேண்டியதென்று நிகழ்த்திப், பதினான்கு வயதுக்குள் செய்த தீவினை யெனக்கு நேரிட்ட படியால் நீ பூலோகத்திற் சந்திரவம்ச ராஜன்களின் தாதிவயிற்றிற் பிறந்து, விதுரனென்று பெயர் கொண்டு, அரசர்துதிக்கச் சிறப்புற்றிருவென்று சபித்

துவிட்டுத், தமக்கிசைந்த விடத்துச் சென்றார். யமன அச்சாபத்தை ஏற்று, அச்சாபப்படி தாஸிவயிற்றிலுதித்தானென்றுவைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜெனமேஜெயன் மகிழ்ந்து உள்ளம் பூரித்துவணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! தென்றிசைக் கடவுளுடைய சரித்திரத்தைக்கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். இனி மூதாதைகளின் சரித்திரத்தைக் கூறுமையா வென்று வேண்ட வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

கேளும் ராஜ ராஜேஸ்வரா! எனது குருவாகிய வேதவியாசர் அநுக்கிரகத்தினால் அம்பிகை யிடமாகப் பிறந்த திரிதராட்டிரனையும், அம்பாலிகை யிடமாகப் பிறந்த பாண்டுவையும், தாஸியிடமாகப் பிறந்த விதுரனையும், பீஷ்மாசாரி இவ்விருவருமிகுந்த காதலோடு எடுத்து வளர்த்தார்கள். இம்மூன்று பிள்ளைகட்கும் இம்மூவரைப் பெயர் யாரால் யாதுகாரணத்தா லிடப்பட்டதெனில், வியாசமுனிவர் கூறியபடி அந்தச் சந்திரவம்சத்தாருக்கு ஆக்கம் மூன்று தேசமாதலால், அதுபற்றி அம்பிகையிடத்துப் பிறந்தவனுக்குத் திரிதராஷ்டிரன் என்றுபெயரிட்டு, அம்பாலிகை யிடத்துப் பிறந்தவனுக்குப் பண்பு பற்றிப் பாண்டுவென்று பெயரிட்டுத், தாஸியிடத்துப் பிறந்தவனுக்கு விவேகத்தைப்பற்றி விதுரனென்று பெயரிட்டு, அரசர்க்குரிய உபநயன முதலாகிய கடனை இயற்றி, நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்து நாலு கலைகளான முதலியவற்றை வீஷ்மர் போதித்து, விலவித்தை யானை ஏற்றம் குதிரை ஏற்ற முதலியவற்றையுங் கற்பித்து வந்தார். இவர்கள் வாலைப் பருவமடைந்த காலத்தில் பாண்டு ராஜ்யத்துப் பட்டங் கட்டவேண்டுமென்று நினைத்த பீஷ்மாசாரியும் வீஷ்மரும் அவனிடத்துச் சொல்ல, அப்பாண்டு தன் தமயனாகிய திரிதராட்டிரனுக்குப் பட்ட முரியதென்று தடுத்துவர, ஒருநாள் வீஷ்மர் சிங்காதனத்தில் வந்திருந்து, மந்திரிமார் சேனைத்தலைவர் யூகத்தலைவர் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் முடித்தனக்காரர் முதலியவர்களை அழைப்பித்து, அவர்களைநோக்கி. ஓ புண்ணியவான்களே! இப்போது நான் பெற்றிருக்கிற பட்டத்தை மூன்று குமாரர்களில் யாருக்குக்கொடுக்கலாமென்று யோசித்துச் சொல்லுமென்றார். மந்திரிமுதலானவர்கள் சிந்தித்து, அரசுரிமைக்குப் பெருந்தன்மை வேண்டியது. மூத்தகுமாரனாகிய திரிதராஷ்டிரமஹாராஜனுக்கே பட்டத்தைக்கொடுக்கலாமென்று யாவருஞ் சொல்ல, அதனைக்கேட்ட வீஷ்மர அதிக மகிழ்ச்சியடைந்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் எல்லா தேசத்தரசர்களையும் வரவழைத்துத், திரிதராஷ்டிரன் முதலான மூவரையும் கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆடையாபரண அலங்காரஞ் செய்து, வேத வேதியர்கள் ஆசிகள்கூறத், திரிதராஷ்டிரனை சிங்காதனத்தி லிருத்தி, யாவரும் மங்களங்கூறி ஜெயஜீவ ஜீவவென்று வாழ்த்தவீஷ்மர் மகுடாபிஷேகஞ் செய்து, பாண்டுமஹாராஜனுக்கு இளவரசு பட்டங்கட்டி, விதுரனை எல்லாமந்திரிகட்கும் தலைமையான மந்திரியாக்கி, வந்தஜனங்களுக்குச் சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூல முதலியவற்றைக்குறைவுவராமலியற்றி, அநேக தானங்களுஞ்செய்து, மந்திரிகள்தவிர மற்றவர்களுக்கு விடை கொடுத்து, வீஷ்மர் மிகுந்த மகிழ்வடைந்து இனிதுவீற்றிருந்தார்.

காந்தாரிமணம்.

திரிதராஷ்டிரன் மநுசாஸ்திர விதிபிசகாமல் தானதருமமுதலியவற்றைச்செய்து செங்கோல் செலுத்திவந்தான். பாண்டுமஹாராஜன் அரசர்கள் பேரிலெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து பல தேசங்களைத் தன் தமயன்வசப்படுத்தினன். விதுரன் காலத்துக்குத் தகுந்த யுக்தி முதலியவற்றைச் சொல்லித் தருமம் வழுவாமலிருக்கச் செய்து வந்தான். இப்படி நடந்து வருங்காலத்தில் பீஷ்மாசாரி வீஷ்மரிடத்துவந்து, சிறுவர்கள் யௌவனதிசையை அடைந்திருக்கிறார்கள். விவாகஞ்செய்ய வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த முயற்சி செய் மகனேயென்று வார்த்தையாடிப் போயினள். வீஷ்மர் பாண்டுவுக்கும் விதுரனுக்கும் பெண்கிடைக்கும். திரிதராஷ்டிரனுக்குப் பெண்கிடைப்பது அருமை. இதற்கென்ன செய்யலாம்? உலகத்திற் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் அப்பெண்ணை ஒருவர்க்குக் கொடுக்க யத்தனித்தகாலத்து, தந்தை கல்வியைநோக்குவன். தாய் செல்வத்தை நோக்குவள். பெண்ணோ (கைநிறைந்த பொன்னை விட்டு கண்ணிறைந்த கணவனே யினிது) என்கிறபழமொழிபோல் அழகைநோக்குவள். இம்மூவர்களுக்குள் முற்கூறிய இருவர்களுக்கு இசைந்தபடி கல்வியிலும் செல்வத்திலும் நமது புத்திரன் பெற்றிருக்கின்றான், பின்கூறிய பெண் கருத்தின்படி அழகை யடையாமல் அந்தனாயிருக்கிறான். ஆனதால் பெண்களுக்குரிய கருத்து அதமம். மன்னன்றால் அழகு நிலையல்ல. செல்வமுமப்படியே. தங்கள் கருதியகருத்து அப்போதும் நிலைபெற்றிருக்கும். இதனையறிந்தவர்தான் இவனுக்குப்பெண்கொடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வலியப்போர்செய்து பெண் கொள்ளவேண்டுமென்று யோசித்துச், சிலதூதர்களை அழைத்து, எந்தெந்த தேசத்து அரசனுக்குப் பெண்ணிருக்கின்றதோ அந்தத் தேசத்தின் பெயரையும் அரசன் பெயரையும் பெண்ணின் திறத்தையும் அறிந்துவந்து சொல்லுங்களென்று கட்டளையிட்டார். தூதர்கள் அக்கட்டளையைத் தலைமேற் கொண்டு, தேசங்கள் தோறும் போய் ஆராய்ந்து, எங்குமாராய்ந்தவர்களாய் முடிவிற்காந்தார தேசத்திற் சென்று, அத்தேயத்தை யாளும் சுபேத மஹாராஜனுக்கு ஓர் பெண்ணிருப்பதாகக் கேட்டு, அப்பெண்ணின் குணாதிசயத்தையும் விசாரித்தறிந்து, வீஷ்மரிடத்துவந்து சாஷ்டாங்

கமாகத் தெண்டனிட்டு, ஓ மண்டலேஸ்வரா! தாங்கள் கூறியகட்டளைப்படி தேசங்கள் தோறுஞ் செல்லும் போது காந்தாரதேசத்துக்குஞ்சென்றோம். அத்தேசத்துக்கு அரசன் சுவேத மஹாராஜன். அவனுக்கு ஒரு புத்திரி உண்டு. அப்புத்திரியோ மஹாலட்சுமியைப்போல் ரூபவதியாகி அருந்ததிபோற் கற்புடைத்தாயிருக்கிறாள் என்றுரைக்க, உடனே வீஷ்மர் சாம பேத தான தண்டமென்னுஞ் சதுர்வித உபாயத்தை நன்றாயறிந்த சில மந்திரிகளையும் வேதியர்களையும் அழைத்து, அத்தூதுவரோடுகூட்டி, நீங்கள்போய் சுவேத மஹாராஜனைக் கண்டு பெண்கேட்டு வாருங்களென்று இட்டருஞ்செய்து அனுப்பினார். அம்மந்திரி முதலானவர்கள் வீஷ்மர் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, காந்தார தேசத் தரசனிடத்துச் சென்று, தங்கள் வரவைக் காவலாளிகளால் தெரிவிக்க, அரசன் அவர்களை அழைத்துத் தகுந்த மரியாதையைச்செய்து இருக்கச்சொல்லி வந்தகாரண மென்னென்று வினவ, மந்திரிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ காந்தாரதேசத் தலைவனே! பூமண்டலாதிபதியாயிருந்த சந்தனு மஹாராஜனுடைய ஜேஷ்ட புத்திர சிகாமணியான வீஷ்மாச்சாரியார் ஒருகாரியார்த்தமாக எங்களைத் தங்களிடத் தனுப்பியிருந்தார். அஃது என்னகாரியமென்றால், அந்த மஹா மூர்த்தியின் சகோதரரின் மனைவிகளில் அம்பிகை இடமாகப் பிறந்து உலகமுழுதையும் ஒருகுடையிற் காத்துவரும் திருதராஷ்டிர மஹாராஜனுக்கு மணம்புரியக்கருதி, உமது குமாரத்தியைக் கேட்டு வரச்சொன்னார். அதற்காகத்தான் நாங்கள் வந்தோம். அதற்கு உமது கருத்தென்னவென்று வினவ, அரசன் மிகமகிழ்வடைந்து, ஓ மந்திரியார்களே! இதுகாறும் என் பெண்ணைக் குறித்து நான் கொண்டிருந்த எண்ணத்திற்கு நீங்கள் வந்து கேட்டது, பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தாலெப்படியோ அப்படிபோலாயிற்று. எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சிதான். வீஷ்மர்க்கு யோக்யமாக வந்து என் புத்திரியைத் திருதராஷ்டிர மஹாராஜனுக்கு மணஞ்செய்து [illegible] ள்ளட்டுமென்றுரைக்க, பக்கத்திலிருக்கிற அரசர்களும் மந்திரிகளும் அவனை வணங்கி, ஓ ராஜராஜேஸ்வரா! [illegible] கள். திருதராஷ்டிரன் குருடனென்பதை அறியீர்களோ வென்று வினவ, அரசன் அம்மந்திரி முதலானவர்களைப் பார்த்து, திருதராஷ்டிரன் குருடனென்பது மெய்தானோவென்று கேட்டு, [illegible] கனிவுற்று மடைந்து, வீஷ்மரிடத்திலிருந்து வந்த மந்திரிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: மந்திரிமார்களே! உங்களரசன வான் முறையை நோக்குமளவில் ஒருவிதத்திற் குற்றமாயிருக்கிறது. அக்குற்றத்தை விதியென்று பொறுத்துக் கூறியவாக்கைப் பாதுகாப்போமென்றாலும், உங்கள் அரசனுக்குக் கண்ணில்லை. மேலும் கன்னிகைகள் கைநிறைந்த பொன்னை விடக் கண்ணிறைந்த கணவனே இனிதென்று சொல்லுவார்கள். ஆதலால் உமது அரசனுக்குப் பெண்கொடுப்பது தகுதியல்லவென்று தடுக்க, மந்திரிகள் அரசன வாக்கியத்தைக் கேட்டு, கலகலவென்று நகைத்துச்சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ அரசர்சிகாமணியே! உலகத்தில் மேகம் நல்லஜலத்தைக் கொடுக்கிறது. அசலம் [illegible] நிலத்திற் படியுமோ அந்தந்த நிலத்தியல்பை யடைந்து வேறுபடுகிறது. அதுபோல நாங்கள் நீடிய ஆலோசனை செய்து பெண்ணைக் கொடுக்கிறோமென ஒப்பிக்கொண்டு, மந்திரிகளுடைய துர்ப்போதனையால் இப்போது மாறுபட்டு முன்சொல்லிய வாக்கை மறுக்கிறீர். அதனாற் கெடுதிவிளையும். அக்கெடுதி என்னவென்றால்—முதலாவது செங்கோல் செலுத்தும் அரசர்கள் ஒன்றைக் கொடுக்கிறோமென்று வாக்குத் தத்தஞ்செய்தால், பின்பு அவ்வாக்குத் தத்தத்திற்கு எனகெடுதி வந்தபோதிலும் அக்கெடுதிகளை நீக்கித் தாம் கூறிய வாக்குத் தத்தத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். அப்படி நிறைவேற்றாமல் விட்டுவிட்டால், அரசர்க்கு யோக்கியதையல்ல. மேலும் ஒருவிஷயம் சொற்ப காரியமாக இருந்தபோதிலும் அதனை நன்றாய் நிதானித்து, அதனால் வரும் பலாபலனை அறிந்துகொண்டு, பெரியோர்களோடு யோசித்து, மந்திரிகளோடும் உசாவி, அதன்மேல் அக்காரியம் யோக்கியதையாயிருந்தால் அங்கீகாரஞ் செய்ய வேண்டும். யோக்கியதையல்லாமையாயிருந்தால் (சட்டிசுட்டது கைவிட்டது) என்கிறபழமொழிக் கிணங்க கிணற்றிற் கல்போட்டதுபோல் சும்மாயிருக்க வேண்டும். இது அரசர் தருமம். தாங்கள் அவ்விதமில்லாமல் விட்டு, முன்னம் எங்கள் கருத்துக்கு ஒத்துப் பின்பு வேறுபட்டதால் உமதுவாக்குக்குக் [illegible]. இந்த வார்த்தைகளை எங்கள் தலைவர் [illegible] போது அவர்க்கு அதிக கோபமுண்டாகி, உமது [illegible] வருவார். அப்பால் [illegible] யும் பிரயாசத் [illegible] விஷ்டோத்தத்தால் [illegible]. [illegible] படையோடு [illegible] பலவான். [illegible] மூர்த்திகள் முதலான [illegible] பராக்கிரம [illegible]. ஆதலால் மந்திரி முதலானவர்களின் துர்ப்போதனைக் குட்படாமல், முன்கூறியபடி உமது குமாரத்தியை எங்களரசனுக்கு மணம்புரியப் பாரும். அப்பால் உமதிஷ்டம். மேல்வருவதை நீர்தான் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று பயமாயப் பேசினார்கள். அரசன் மனங்கலங்கிச் சற்றுநேரம் மவுனமாயிருந்து, பின்பு

வந்த மந்திரிகளை நோக்கி, ஓ புண்ணியவான்களே! வருவதெல்லாம் வரட்டும். திருதராட்டிர இராஜனுக்கு என் பெண்ணைக் கொடுக்கிறதில்லையென்று கூறித், தகுந்த மரியாதை செய்து அவர்களை அனுப்பிவிட்டான். மந்திரிகள் வீஷ்மரிடத்தில் வந்து, சுபல மகாராஜனிடத்திற் சென்றதையும் அங்கு நடந்த விருத்தாந்தத்தையுங் கூற, வீஷ்மர் கேட்டு மிகுந்த சினங்கொண்டு, சகலசாஸ்திர நிபுணராதலாற் சற்று நிதானித்து, ஆ! ஆ! நமது குமாரன் என்ன சாமர்த்திய முடையவனாயிருந்தபோதிலும் சரீரவழகிற்குப் பிரதானமான கண்ணில்லாதவனாயிருக்கிறான். இவனுக்குப் பெண் கொடுப்பதற்கு யார்தான் சம்மதிப்பார்கள். (முதுகிற் புண்ணிருக்கிறவன் செடியில் நுழைவானா?) என்னும் வாக்கியம் பொய்யாகுமா? ஆயினும் இவ்விஷயத்திற் பின்னிட்டு நயத்திற் காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று யோசனை செய்திருந்தனர்.

இங்கே காந்தாரதேசத் தரசன் வீஷ்மரால் என்ன கெடுதி நேரிடுமோவென்று பலவாறு யோசித்திருக்கிற தருணத்தில், அந்தப்புரத்திலிருக்கும் காந்தாரியைச் [illegible] சொல்லுகிறார்கள் ஓ அம்மணி! இன்றைய தினம் இராஜசபையில் ஒரு சங்கதி நடந்தது. அஃதென்னவெனில் — அஸ்தினாபுரத்து அதிபதியான திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கு மணஞ்செய்யவேண்டுமென்று சில மந்திரிகள் வந்து உமது தந்தையைக் கேட்டபோது, அவர்கள் [illegible] உமது தந்தை யோசித்துக் கொண்டு, பின்பு அந்தத் திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்குக் கண்ணில்லாதிருப்பதை மந்திரிகளாலறிந்து, முன்கூறிய வார்த்தைக்குப் பெண் கொடுக்கிறதில்லையென்று கூறினார். பெண்கேட்க வந்தவர்கள் [illegible] சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். இந்தச் சங்கதி உமக்குத் தெரியப்படுத்தினோமென்றார்கள். காந்தாரி சகிகளைக் கூப்பிட்டு, அவர்களால் தந்தையைத் தன்னாசனத்திற்கு வரவழைத்து, அவருக்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து ஒருபொழுதிருக்கச்சொல்லி, ஓ ஐயா! உமது வாக்கிலே எனக்கு ஒரு கணவரை நியமித்தபோதே அவர்தான் எனக்குக் கணவர். நீர் நியமித்தபின்பு அவருக்குக் கண்ணில்லையென்று நீக்குவது தகுதியல்ல. இக்கணம் யான் கூறிய வாக்குத் தத்தின்படி என்னை அவ்வரசனுக்கு மணஞ்செய்வியும். ஒருவேளை [illegible] நாமல் அதற்கு நியாயம் [illegible]. [illegible] டெங்களின் [illegible] இல்லாமல் [illegible] புரிய வேண்டுமென்று [illegible]. அவர்களெல்லாம் பத்தினி ஸ்திரீகள். உத்தம ஸ்திரீகள் [illegible] தரியாத்தை கோரமற்று [illegible] காரியத்தை [illegible] ருவார்கள். அதனால் நான் இப்பிறவியில் [illegible] ரு புருஷனை விரும்பேன். முன்பு யான் குறித்த கருத்தின்படிக்கு நிறைவேற்றுமையாவென்று வேண்ட, அரசன் அதிக மகிழ்வடைந்து கொலுவுக்கு வந்து, மந்திரி முதலானவர்களை யழைத்து இதனைக் கூறுவதாயினான்.

ஓ மந்திரிகளே! திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கு நமது குமாரத்தியைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து கொடுக்கப்போகிறோம். நமது நகரத்து [illegible] ளோர் யாவரும் பிரயாணமாகுங்களென்று கட்டளையிட்டு, அரண்மனைக்குட் சென்று, ஸ்நானஞ் செய்து போசனங்கொண்டு, ஆடை ஆபரணங்களை யணிந்து, தானொரு ரதமேறி, குமாரத்தியை அலங்கரித்துச் செய்து முத்துச்சிவிகையிலேற்றித், தனது சகல பரிசனங்களோடும் நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டான். இதற்குள் மந்திரிமுதலிய சேனைகளும் வந்து கலந்தார்கள். இப்பால் யாவரும் ஒன்றாகக் கூடிக் கடலொலிபோல் வாத்தியங்கள் முழங்க அதிகமகிழ்வோடு சென்று, அஸ்தினாபுரத்தையடைந்து, தனது வரவைச் சாரதர்களால் வீஷ்மருக்குத் தெரிவித்தான். சாரதர்கள் கல்யாண விஷயத்தைக் குறித்துப் பலவாறு யோசித்தும் ஒன்றும் தெரியாமல் [illegible] விழுந்தவரைப்போல மயங்கியிருக்கிற வீஷ்மரை வணங்கி, ஓஸ்வாமி! தங்கள் குமாரருக்கு விவாகஞ்செய்யத் தன்குமாரத்தியோடு காந்தாரதேசத் தரசனாகிய சுபல மகாராஜா வந்தார். இந்தச்செய்தியைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்க வந்தோமென்று கூற, வீஷ்மர் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டமாத்திரத்தில் இம்மைப்பயன் யாவும் பெற்றவர்போல மகிழ்வடைந்து, மந்திரிகளையழைத்து, ஓ மந்திரிகளே! திருதராஷ்டிரனுக்குக் கல்யாணஞ் செய்யக் காந்தாரத்தரசனாகிய சுபல மகாராஜன் நமது பட்டணத்தில் வந்திருக்கிறான். நீங்கள் எதிர்கொண்டு போய்த் தகுந்த மரியாதை செய்து அழைத்து வாருங்களென்று கட்டளையிட்டார். உடனே அம்மந்திரிகள் சுபல மகாராஜனைக் கண்டு, தகுந்த மரியாதை செய்து அழைத்துவந்தார்கள். சுபல மகாராஜன் வீஷ்மரிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ [illegible]! தாங்கள் அனுப்பிவித்த மந்திரிகள் கூறிய கருத்துக்கு யானிசைந்து [illegible] பட்டதைக் குறித்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மந்திரிகளை [illegible] செய்தியை [illegible] அரண்மனைக்கு [illegible] கல்யாணத்து [illegible] களைச் சேகரித்து,

நாட்டுக்காரர்களுக்கெல்லாம் மணவோலை போக்கி, அந்த தினத்தில் செய்யவேண்டியதைப்போல அலங்கரிக்கக் கட்டளையிட்டு, வீஷ்மர் எழுந்து வந்து வணங்கி, ஐயவாய்! தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி கலியாணத்துக்குத் தருணத்தை [illegible] செய்து வைக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, வீஷ்மர் [illegible], சிறந்தனவே யிடத்து [illegible] வணங்கப் பெண் கேட்டு முதல் பெண்ணைப் பற்றி அரசன் [illegible] வந்த [illegible] ளக்கு மகிழ்ந்து வீஷ்மரை நோக்கி, அப்பா! என் நமது [illegible] விசித்திர வீரியன் கலியாணத்தை நிறைவேற்றுவோமென்றனள்.

வியாசமுனிவரை யழைத்து, கலியாணத்துக்குத் தகுந்த கலியாண மண்டபம் [illegible] கட்டளையிட்டார். மந்திரிகள் அவ்வாறே கலியாண மண்டபத்தைப் பற்பல விநோதமாக்கினார்கள். இதற்குள் ளம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும் வேதவித்தியாசர்களும் வந்து ஜனங்களும் வந்தார்கள். மந்திரிமார்கள் வந்த வாகனங்களை [illegible] மரியாதையுடன் கலியாண மண்டபத்தில் இருக்கச் செய்தார்கள். உடனே வீஷ்மர் மந்திரிகளைச் சொல்லித் தலைமை பூண்டிருக்கிற விதுர மகாராஜனை அழைத்து, [illegible] திரதராஷ்டிரனை மணக்கோலஞ் செய்து அழைத்து வரவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டு, சுவேதமகாராஜனை நோக்கி, [illegible] [illegible] கட்டளையிட்டார். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] துணை [illegible] அழைத்துப் போய், [illegible] [illegible] னருகே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மணவாள யிருந்தான் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] செய்வித்து, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மணவாள [illegible] [illegible] மணவாளனை [illegible] விஷ்மர் [illegible] [illegible] நடப்பிக்க [illegible] [illegible]. உடனே அப்பிராமணர்கள் வேதாகம விதிப்படி [illegible] [illegible] மந்திரங்களைச் சொல்லி [illegible] பக்கத்தைப் [illegible] [illegible] முழுதும் [illegible] [illegible] [illegible] ஜனங்களும் [illegible] சேனைத்தலைவர்களும் [illegible] அவ்வாழ்த்துப் [illegible] [illegible], இன்னும் செய்யவேண்டிய முறைமைகளையு முடித்தார்கள். பின்பு வீஷ்மர் விதுரமகாராஜனுக்கு வந்தவர்களுக்கெல்லாம் யாதொரு குறைவும் வாராமல் தாம்பூல முதலியவற்றை நடாத்தி, அவரவர்களுக்கு வேண்டிய வஸ்திரங்களை [illegible] [illegible], அன்னதானம் கோதானம் பூதானம் கன்னிகாதானம் முதலியவற்றைச் செய்து, வந்த அரசர்களுக்கெல்லாம் [illegible] [illegible] கொடுத்து, அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் போய்ச்சேரக் கட்டளையிட்டார். பின்பு [illegible] [illegible] [illegible] அந்தப் பத்தினியுடன், [illegible] மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

பாண்டு மகாராஜன் இளவரசு பட்டம் [illegible] மறுபடி [illegible] திருவிந்திரப்பிரஸ்தத்தை ஆண்டுவந்தார் [illegible], [illegible] பாண்டு வம்சம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அவ்வளவு அழகு [illegible] [illegible] வாணியையும் [illegible] [illegible] அந்தத் தேவியையும் [illegible], யாவருந் தொழும்படி [illegible] [illegible] வாழ்கிற காலத்தில், அரசர் பாமப்பயிற்சி [illegible], ஜயப்புகழ் [illegible] [illegible], [illegible] முறையில் [illegible] [illegible] மகாபுனிதர் அவ்வாறே [illegible]. அரசன் அவளை [illegible] [illegible] அழைத்துவந்து, [illegible] [illegible] [illegible], சொப்பனம் [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] பொருந்தியிருந்தனர், ஓ [illegible]! தாங்கள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நோக்கி, இன்னும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அம்மங்கையர் [illegible] செய்தான். [illegible] வணங்கி அரசனை [illegible] [illegible] [illegible]. ஓ அரசனே! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பெண் [illegible], அரசன் [illegible] [illegible] [illegible]! [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] பணிவிடை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அவளே பணிவிடைப் பெண் [illegible] [illegible] கொண்டிருந்தான் [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] அழைத்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அவள் அரண்மனையிற் பணிவிடைப் பெண்ணா யிருந்தாள், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] முதலிய வேலைகளைச் செய்துவந்தாள். இவ்வாறு அவள் பணிவிடை செய்வதில் [illegible] [illegible] அரசன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]! [illegible] [illegible] நமக்கு ஒரு நாழிகையாவது பொழுதுபோகப் பணிவிடை செய்பவர் இல்லை. இவள் யாதொரு குறைவும் வாராமல் பணிவிடை செய்துவருகிறாள். இவளது சுறுசுறுப்புத்

தை இன்னும் சிலநாளிருந்து பார்ப்போம் என்று பின்னும் பலநாளிருந்தார்.

கர்ணனுற்பவம்

அப்போது இக்கன்னிகை கழுவாடல் நீராடல் பூத்தொடுத்தல் முதலிய விளையாட்டுத் தொழில்களை விட்டுவிட்டு, அதிக ஜாக்கிரதையாய் நாளுக்கு நாள் விசேஷப்பணிவிடைகளைச் செய்துவந்தாள். அதற்கு முனிவர் அதிக மகிழ்ச்சியை அடைந்து, அக்கன்னிகையை அருகில் அழைத்து, ஓ அம்மணீ! இவ்வுலகத்தில் எனக்குப் பணிவிடை செய்தவர்கள் சாபத்தை அடைந்தார்களேயன்றி வரத்தை அடைந்தவரில்லை. இப்போது நீ ஒருத்திதான் என்மனம் மகிழும்படி பணிவிடைசெய்து வந்தாய். அதனால் நானுனக்குப் பரம சந்தோஷமுண்டாயிற்று. இப்பொழுது மந்திரங்கள் சொல்லுகிறேன், அவைகளைக் கற்றுக்கொள். அதன்பெருமை என்னவென்றால் - அந்த மந்திரங்களை உச்சரித்தவுடன் அந்தந்த மந்திரங்களுக்குரிய தேவர்கள் பிரசன்னமாகி உன்னைக் கூடிக் கலந்து, தங்களைப்போன்ற புத்திரர்களைக் கொடுத்துப் போவார்கள். இதனைப் பத்திரமாக மனதில் வைத்திருவென்று இட்டருளிச்செய்து, அவள் செவியில் அந்த மந்திரத்தை உபதேசித்து ஆசீர்வதித்துத், தமது தபோவனத்துக்குச் சென்றார். இக்கன்னிகை அம்மந்திரங்களைக் கவனித்துக்கொண்டு அரண்மனையின் மேல் மாடத்தில் கட்டியிருக்கிற கன்னிமாடத்திலே வசித்திருக்கிற நாளில், ஒரு நாள் [illegible] தன்னந்தனியே அம்மாடத்தின் மேல் [illegible] யானவள் முனிவர் [illegible] நினைத்துப், பெரும் [illegible] மந்திரத்தை உச்சரித்தாள். அந்த [illegible] சரீரத்துடனே [illegible] கண்டு [illegible] போய் [illegible] கன்னிகை [illegible] இருக்க, [illegible] ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? [illegible] வேண்டிய தென்ன! [illegible] இதென்ன [illegible] தியான [illegible] போது கன்னிகை இன்னொன்றும் அக்கன்னிகை மந்திரங்களைத் தாரணையும் இன்னதென்றும் நன்றாய் விளங்கவே, இவள் [illegible] நாம் அவளிடம் போகத்தான் வேண்டும். போகாவிட்டால் இந்த மந்திரோபதேசஞ் செய்த முனிவருடைய சாபமுண்டாகுமென்றெண்ணி, நமது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டினால் இது காலம் பேதப்பட்டதுமன்றி நமது வரவை யாவரும் அறிவார்களென்று நினைத்துத், தனது ஸ்வரூபத்தை மாற்றி வேதியர் வேடங்கொண்டு, அதிவேகமாக அந்தமந்திர தேவதையோடு கூடக் கன்னிகையிடத்துக்கு வந்தான்.

கன்னிகை வெறியளைந்த சூரியனைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு, உள்ளம் நடுங்கி, சரீரம் வெயர்த்து, மெய்மயிர்சிலிர்த்துத், தன்னைத்தானே மறந்து, சற்றுநேரமயர்ந்து, பின்பு தெளிந்து, ஆ! தெய்வமே! நானிருந்த கன்னிமாடத்தினுள்ளே ஆண் பக்ஷிகளும் பறக்கொணாதென்றால், இதோ கோடி சூரியப் பிரகாசம்போல ஒளிவீசும் தேகத்தையுடைய ஒருமனுஷர் கன்னிமாடத்துக்கு வருகிறதுமன்றி, என்னையே பார்த்துவருகிறார். இவர்யார்? பூலோகவாசியாகில் நமது தந்தை வைத்திருக்கிற காவலைக் கடப்பது அருமை. தேவலோகவாசியாகில் பூலோகத்து ஸ்திரீகளை நோக்கமாட்டார். ஆதலால் வருகிறவர்களாரோவென்று பயப்படுகிறபோது, சூரியபகவான் வந்து கன்னிகையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ கன்னிகையே! நானெடிய கடல் சூழ்ந்த உலகத்திலுள்ள இருளை நீக்கிப் பலபொருள்களையும் விளங்கவைக்கிற பானு. இரவுக்கு விரோதியாகிய என்னை இந்த இரவில் நீ அழைக்க வேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ, கன்னிகை கரங்குவித்து நமஸ்காரஞ் செய்து, ஓ ஸ்வாமீ! அடியேன் சிறுவயதாயிருக்குங் காலத்துத் தவசிகாமணியாகிய துர்வாச முனிவர் வந்தார். அவருக்குப் பணிவிடை செய்தேன். அவர்களிரங்கி என்னை அருகிலழைத்து ஐந்து மந்திரத்தையுபதேசித்தார், அவைகளின் பெருமைகளையும் எடுத்துக்கூறி ஆசீர்வதித்துப் போயினார். அவைகளிலொரு மந்திரத்தை பரீக்ஷித்துப் பார்த்தேன். தாங்கள் வந்தீர்களென்று பயப்படுகிறேனென்றாள். சூரியன் அக்கன்னிகையை நோக்கி, ஓ பெண்ணே! இந்த மந்திரத்தைப் பெற்றபோதே [illegible] இருக்கிற சக்தியின் பெருமை எவ்வளவோ அவ்வளவு பெருமையை அறிந்தாய். மேலும் [illegible] ஆதலால் இப்போது [illegible] என்று கூற, கன்னிகை திடுக்கிட்டு, ஆ! தெய்வமே! இதென்ன ஆச்சரியம்? நானோ பெருமையைப் பருவத்தையடைந்திருக்கிறேன். இவரோ [illegible] சூரிய பகவான். நம்மைக் கூட [illegible] உபாயம் [illegible] சாபம் [illegible] இந்த முனிவர் இம்மந்திரத்தால் [illegible] பெற்று [illegible] மந்திரசக்தியால் வந்த இவரைக் கூடாமல் நீக்கிவிட்டால் அம்முனிவராலும் சாபம் நேரிடும். கூடினோமாகில் [illegible] அறிந்து [illegible] பெற்றாளென்று நிந்திக்க நேரிடும். [illegible] யும் [illegible] கூடுமோ என்றும், கன்னிகையின் [illegible] பருவத்தை இன்னும் நாமடையவில்லை. இதற்கென்ன செய்கிறதென்று சிந்தித்துக், காமமில்லாத காலத்தில மந்திரத்தை

புச்சித்தபடியால் அதனால் வரும் நய நஷ்டத்தை நாமே அநுபவிக்கவேண்டியதென்று நிர்மானித்துக்கொண்டு, சூரியபகவானை நோக்கி, ஓஸ்வாமி! இப்போது தாங்கள் கூறியபடி கூடிவருதற்கு நானோ பருவகால மடையாதவளாயிருக்கிறேனாதலால், இதற்கு விடையென்னவென்றுவினவ, பானு - ஓ கன்னிகையே! கலவிக்குரிய பருவத்தை நாம் கொடுக்கிறோம் நீ கூடென்றுகூறி, மங்கைப் பருவத்தை அநுக்கிரகஞ்செய்தான். உடனே கன்னிகை மங்கைப் பருவமடைந்து, தனக்குவந்த மங்கைப்பருவத்தை நோக்கிவியப்புற்றுச் சூரியனை வணங்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓஸ்வாமி! பேதைப்பருவமாயிருந்த என்னை மங்கைப் பருவமாக்கினீர்கள். இனிப் புணர்வதற்குத் தடை சொல்லொணாது. தடைகூறும்படி புணர்வேனாகில உலகிலுள்ளோர் கற்பிழிவானவளென்று நிந்தை கூறுவார்கள். ஆதலால் இதற்கென்ன செய்வேனென்றாள். சூரியபகவான் சொல்லுகிறான். ஓ பெண்ணே! நீஅதற்கஞ்சாதே. நான் சொல்வதைக்கேள். என்னைக்கூடு. உடனே உனக்கு ஒரு புத்திரனுண்டாவான். அப்புத்திரனை ஒருபேழையில் வைத்துக் கங்கையில் விட்டுவிடு. கங்கை அச்சிசுவைக் காப்பாற்றிக் கரைசேர்ப்பாள். மேலும் இப்போது கிடைத்திருக்கிற மங்கைப் பருவமும் நீங்கி முன்போலப் பேதைப்பருவத்தை அடைந்திருப்பாய். அஞ்சாதே என்னைச் சேரென்றான். பிரதை அதற்குச் சம்மதித்து, சூரியபகவானை அழைத்துப்போய்ப் படுக்கையறையிலிருத்தி, தானும் உள்ளும் புறமும் ஒத்துச் சும்பித ஆலிங்கன முதலியவைகளை இயற்றிக் கூடிக்களித்தாள். உடனே சூரியன் தனது கிருபாநோக்கத்தை இவள்மேற் செலுத்தித் தனதிடத்துப் போயினான்.

கேளும் இராஜாதிராஜனே! பிரதை கன்னிகைப் பருவத்தினளாயே ஒருமுகூர்த்தத்துக்குள் பொன்மயமான கவசகுண்டலங்களோடு பிறந்த சிறப்பினையுடைய ஒருபுத்திரனைப் பெற்று, இப்புத்திரனை வைத்திருப்பேனாயின் சூரியோதயமானவுடனே பலருமறிவார், அதனாலே நமக்கும் நமது தந்தையின் குலத்துக்கும் பழிநேரிடுமென்று தனக்குள் யோசித்து, ஒருபேழையில் தலையணையிட்டுப் பஞ்சணை விரித்து, அதில் அச்சிசுவை வளர்த்திப், பஞ்சதேவதைகளைத் துதித்துக் கங்கையிலிட்டு, அக்கங்கையையும் பலமுறை துதித்து வணங்கித் தன்மனை [illegible] தாள். வந்தவுடனே மங்கைப் பருவமும் கருப்பமும் [illegible] நீங்கி, முன்போலவே பேதைப்பருவத்தை அடைந்து, சூரியபகவானின் அ[illegible] முதல் [illegible] பேதைப்பருவமா[illegible] [illegible] நயா[illegible] [illegible] மகிழ் [illegible] அச்சிசுவை [illegible] யாதொருவருமறியாதபடி [illegible] அப்பேழையை [illegible] அஸ்தினாபுரத்துத் துறையருகில் விட்டனள். உத

யத்தில் அஸ்தினபுரத்துக்கு அரசனாகிய திருதராஷ்டிரமஹாராஜனுக்குச் சாரதியாகும் ரதையனும் அவன்மனைவி ராதையும் ஸ்நானஞ்செய்யக் கங்கைக்குவந்து, அங்குள்ள பற்பல வேடிக்கைகளைப் பார்த்து நிற்கிறபோது பேழையைக்கண்டு, அதிக ஆவலைக்கொண்டு கங்கையிலிறங்கி, அப்பேழையைக் கரையிற்கொண்டுவந்து திறந்து, அதிலிருக்கும் சூரியப்பிரகாசமான புத்திரனைப் பார்த்தவுடன், பெருஞ்செல்வம் பெற்றவர்போலாகிப், புத்திரபாக்கியமில்லாத ரதையனும் அவன்மனைவியு மனமகிழ்ந்து, அப்புத்திரனை யெடுத்து உச்சிமுகந்து, உள்ளங்கால் முத்தமிட்டு, அவனிருக்கும் சுந்தரத்தைநோக்கிப் பூரிப்படைந்து, புத்திரனில்லையென்று வருத்தமுற்றிருந்த நமக்குக் கங்காதேவியே புத்திரனைப் பாலித்தாளென்று அந்தஅம்மனைப் பிரார்த்தித்து வந்தனை வழிபாடுசெய்து, புத்திரனையும் பேழையையும் எடுத்துவந்து தன்வீடுசேர்ந்து, தானதருமங்களைச் செய்து, நல்ல சுப முகூர்த்தத்தில் நாமகரணம் இடவேண்டுமென்று கருதி என்னபேரிடலாமென்று யோசித்திருக்கிறபோது, சூரியபகவான் ஆகாயவாணியை அழைத்து, ஓ ஆகாயவாணி! என்வீரிய விர்த்தியிலுண்டாகிய சிறுவனை ரதையன் வீட்டிலிருக்கிறான். அச்சிறுவனுக்குப் பெயரிட யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சீக்கிரம் நீபோய் அச்சிறுவனுக்குக் கர்னனென்று பெயர் கூறிவாவென்று அனுப்ப; அவ்வாறே ஆகாயவாணி ரதையன்முதலிய சபையோர்கள் செவிக்குக் கேட்கும்படிச் சொல்ல, அதைக்கேட்ட ரதையன் வியப்படைந்து, ஆகாயவாணி கூறியபடி கர்னனென்று பெயரிட்டு, வேதவேதியர்களுக்கெல்லாந் தானதருமஞ் செய்து, மிகுந்த அன்புடன் அப்புத்திரனை வளர்த்து, நாலுவேதம் - அறுசாஸ்திரம் - அறுபத்துநாலு கலைகளியான முதலியவற்றைக் கற்பித்து, வில்வித்தை யானையேற்றம் குதிரையேற்ற முதலியவுங் கற்கச்செய்தான்.

பரசுராமனாற் கர்னன் சாபம்பெற்றது.

திருதராஷ்டிரன முதலானவர்களுக்கு பீஷ்மர் வில்வித்தை கற்பித்திருக்கிறதைக் கர்னனுணர்ந்து, பூர்த்தியாக அவ்வில்வித்தையைக் கற்கவெண்ணிப், பரசுராமமூர்த்தியிடத்துவந்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓஸ்வாமி! அநாதையாகிய அடியேன் வில்வித்தையினமேற் காதல்கொண்டுவந்தேன். என்மேல் தேவரீர் கிருபாநோக்கம் புரிந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப், பரசுராமமூர்த்தி ஆசிர்வதித்து, நீயன்ன பிராமணனென்று கேட்க, கர்னன் ஆமென்றுரைத்தான். பரசுராமர் அவன்கருத்துக்கு உகந்து அகமகிழ்ந்து, தாம் கற்றிருக்கும் வில்வித்தைமுதலிய வற்றையெல்லாம் குறைவில்லாமல் அவனுக்குக் கற்பித்து வருகிறகாலத்தில், கர்னன் க்ஷத்திரியத்தன்மையை வெளிப்படுத்தாமற் பிராமணத் தன்மையா

கவேயிருந்து, வித்தைகளையெல்லாங்கிரகித்து, நெடியகடலைக் கையிலடக்கி உட்கொண்ட அகத்திய முனிவரைப்போல் அதிகவிரிவாகியும் அருமையாகியுமிருக்கின்ற தநுர்வேத சமுத்திரத்தைப் பரசுராம மூர்த்தியால் எளிதிற்கடந்து, இம்மூர்த்திகளும் வியப்புறத்தக்கதான வித்தைகளில் சிறப்புற்றும் ஒன்றுமறியாத அன்பேதையைப்போல் அபிநயித்து, அந்தப் பரசுராமமூர்த்திக்குப் பயபக்தியோடு பணிவிடை செய்துகொண்டு வந்தான்.

ஒருநாள் பரசுராமமூர்த்தி கர்ணனை அழைத்து, அவனது தொடையின்மேல் சிரம் வைத்துச் சயனித்து நித்திரை செய்தார். அப்போது தெய்வகதியால் இரத்தவாரியென்கிற ஒரு புழு வந்து கர்ணனுடைய தொடையிடத்தில் நுழைந்து துளைத்தது. அதனால் கர்ணன் அசைந்தால், தொடையை அசைத்தால் குருவுக்கு நித்திரைபங்கம் வருமென்று யோசித்து அசையாமலிருந்து விட்டான். அந்த ரத்தவாரியென்கிற புழு விடாமல் துளைக்கவே கர்ணன் தொடையிலிருந்து ரத்தவெள்ளம் புறப்பட்டு, பரசுராமர் தேகத்தை நனைத்தது. பரசுராமமூர்த்தி விழித்து ரத்தவெள்ளத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, அக்கர்ணன் தொடையையும் முகத்தையும் நோக்கும்போது, கர்ணனுக்கும் இந்த ரத்தத்துக்கும் சம்பந்தமில்லாமல் சாவதானமாயிருக்கிற குறிப்பைப் பார்த்து ஏழுமுறை, அ! அ! இதென்ன ஆச்சரியம்? பிராமணனாயிருப்பானாகில் இவ்வளவு ரத்தத்தைக் கண்டால் உடல் நடுநடுங்கும். இவன் சகித்தும் உறுதியும் நிச்சலமாயிருக்கிறபடியால் இவன் க்ஷத்திரியனேயொழிய பிராமணனல்லவென்று நிர்மாணித்து, அதிக கோபங்கொண்டு, அடா கர்ணா! நீயார்? உண்மையைச் சொல்லிப்போதென்று வினவ, கர்ணன் பதிற்சொல்லத் தெரியாமல் மௌனமாயிருக்க, பரசுராமர் மிகுந்த சினங்கொண்டு, அடா கர்ணா! இந்த ரத்தத்தைக் கண்டும் சற்றும் நடுக்கமில்லாதிருந்தமையால் நீ க்ஷத்திரியனென்பது தெற்றெனத் தெரிகிறது. நானோ விப்பிர முனிவன்; க்ஷத்திரியர்க்கு வில்வித்தையைக் கற்பிக்கிறதில்லையென்று சபதம் பூண்டிருக்கிறேன். அப்படியிருந்தும் நீ என்னை வஞ்சித்துப் பொய் சொல்லி வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டபடியால், நீ கற்றுக்கொண்ட வில்வித்தை [illegible] உதவாமற் போகக்கடவது [illegible] என்று சபித்து [illegible] வாழ்ந்திருந்தான்.

குந்திதேவி மணம்

இங்ஙனம் குந்திபோஜன் பெற்றெடுத்த புத்திரியாகிய பிருதை பெரியவளாகிப் பருவமடைந்து [illegible] பருவமடைந்தாள். இவளைச் சிறந்த அழகுடன் வளர்ந்து வருகிற சூரசேனன் பருவப்பருவ மடைந்த தன் பெண்ணைக் கருதி சுயம்வரஞ்சாட்டி, ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்கும் திருமுகமெழுதித் தூதுவர்கள் கையிற்கொடுத்து அனுப்புவித்தான். தூதுவர்கள் அந்தந்த அரசர்களுக்குத் திருமுகங் கொண்டுபோய்க் கொடுக்க, அத்திருமுகத்தின் கருத்தையுணர்ந்த சகலராஜர்களும் தங்கள் தங்கள் ரதகஜதுரக பதாதியாகிய நால்வகைச் சேனையோடும் சூரசேனன் நகரத்துக்கு வந்தார்கள். வீஷ்மர் இத்திருமுகத்தைப் புணர்ந்து, பாண்டுராஜனை அழைத்துக் கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, அலங்காரஞ்செய்து, ரதகஜ துரக பதாதிகளுடன் பாண்டுராஜனோடு வீஷ்மரும் சூரசேனமஹாராஜன் நகரத்துக்கு வந்தார். சூரசேனமஹாராஜன் வந்த அரசர்களுக்கெல்லாந் தகுந்த மரியாதை செய்து விடுதிவிட்டு, சந்திரபலம் தாராபலம் கூடிய காலமானபோது தன் மகளாகிய குந்திதேவியைக் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆடை ஆபரணங்களினால் அலங்கரித்து, அழைத்துப் பின்பு அரசர்சபைக்கு வருவித்தான். வந்திருக்கிற அரசர்களெல்லாம் குந்திதேவியினது சௌந்தரியத்தைக் கண்டு மிகுந்த ஆவல்கொண்டிருந்தார்கள். குந்திதேவிக்குத் தாதிகள் அந்தந்த அரசர்கள் பேரையும் தேசத்தையும் பெருமையையும் எடுத்தோதிப், பாண்டுமஹாராஜன் அருகில்வந்து, ஓ அம்மணி! இளஞ்சூரியனைப்போற்பிரகாசிக்கிற இவ்வரசன் சந்திரவம்சத் துதித்தவன். அஸ்தினாபுரத்து அதிபன். பாண்டுவென்னும் பெயருடையவன். அரசருள் இராஜசிங்கம் போன்றவனென்று கூறக், குந்திதேவி பாண்டுமஹாராஜனைத் திருக்கண்ணோக்கிக், கையிலிருக்கும் பூமாலையை அப்பாண்டுமஹாராஜனது தோளில் சூட்டி வணங்கினாள். உடனே சூரசேனன் வேதவேதியர்களை அழைப்பித்து, மகளையும் மருமகனாகிய பாண்டுராஜனையும் மணவறையிலிருத்தி, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அங்குவந்துள்ள சகலதேசத்தரசர்களும் வியப்படையும்படி மங்கலயத்தைத் தரிப்பித்து, அக்கினிபகவான் திருப்தியடைய ஓமமுதலிய சடங்குகளையும் நிறைவேற்றினன்.

மத்திராதேவி மணம்.

அப்போது வந்திருந்த அரசருள் மத்திர [illegible] தேசத்து [illegible] புதல்வன் [illegible] [illegible] சல்லியனாகிய [illegible] [illegible] அரசன் [illegible] [illegible] அங்குவந்த [illegible] [illegible] மத்திராதேவியை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அப்புறம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கொண்டு, தன் [illegible] அழைப்பித்து

கைமுதலிய தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ்செய்வித்து, ஆடை ஆபரணங்களினாலே அலங்கிருதையாய்த் தானவுடனே அழைத்துவந்து, வீஷ்மர்முதலானவர்கள் களிப்புறக் கன்னிகாதானஞ்செய்து, நல்லமுகூர்த்தத்திலே பாண்டுராஜனாலே மாங்கலியந்தரிப்பித்து, வேதவிதிப்பிரகாரமகிழ்வெய்தத் தான் தருமபத்தினியாய்ச்செய்து, வந்த அரசர்களுக்கு விருந்திட்டு, அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம்போய்ச் சேர விடைகொடுத்தனுப்பினன். இவ்வாறு எல்லாக் காரியங்களும் சம்பிரமமாய் நிறைவேறினபின்பு பாண்டுராஜன் குந்திதேவிமாத்திராதேவி என்னும் இரண்டுதேவியரோடு [illegible], வி[illegible] மருடனே தன் நகரஞ்சேர்ந்து, பட்டணத்தைச் [illegible] மாசனைந்து, நிருபடைமுதலியோர்கள் மகிழ்வையாச் [illegible] டனே வெகுமதிசெய்து, புரப்பிராட்டி சமே பிராட்டி சமேதனுகிய இருபாலபோற குந்திதேவி மாத்திராதேவி சமேதனுகிய பாண்டுராஜன் இன்பமுடன் வாழ்ந்து வருகிற காலத்திலே, ஒருநாள் வேட்டையாட யத்தனித்து, மந்திரியாதிகளோடு நாலுவகைச் சேனைகளையும், வல்லிய வலியுள்ள வேட்டைநாய்களையும் பிரயாணமாகும்படி சட்டையிட்டு, தான் அந்தப்புரத்துட்சென்று, ஸ்நானம் பண்ணி போசனஞ்செய்து, வஸ்திராபரணங்களை யணிந்து, வேட்டைமுடி தரித்து, வில்லம்பு முதலிய படைகளை யெடுத்துக்கொண்டு, மனைவியரிடத்திற்சென்று வேட்டையாடச் சாட்டிறசெல்கிறேன் விடைகொடுங்களென்று கேட்க, மனைவியர் இருவரும் அரசனை வணங்கி, சுவாமி! பளியேழும் சாட்டின வினைகளைப்பாராமல் நாங்கள் விரும்பமாய் [illegible], இனி [illegible] தாங்களே செல்லுகிறபடியால் அடியேங்களும் வாங்கி நேர்மென்றனர். அதற்கு அரசன் [illegible] வீஷ்மர் பிரியசந்தி [illegible] மனைவியரையும் அழைத்து [illegible] கொண்டு, நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டான். அந்நாள் நால்வகைச் சேனைகளோடு மந்திரிகள் [illegible] கலந்தார்கள்.

அம்ருதந்திர மிருகரூபரிஷியால் பாண்டு சாபம்பெற்றது.

அப்பால் [illegible] [illegible] [illegible] சாட்டிற்சென்று, [illegible] [illegible] மான்[illegible] [illegible] [illegible] வேட்டையா [illegible] போது, ஒருபெண்மானோடு [illegible] அந்த அரசன் [illegible] தோன்றின. அந்த அரசன் [illegible] வருகிறபோது, வழியில் அம்ருதந்தி என்னும் முனி

வரன்தானும் தன்மனைவியுமாக அநேககாலம் தவத்திலிருந்து, ஒருநாள் காமத்தினமேல் கருத்தைச் செலுத்தித் தன்மனைவியை அழைத்தார். மனைவி அகமகிழ்ந்து, ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் சருத்தும சாமத்தியமாயிருக்கின்றது. [illegible] ஒரு [illegible] பு. இரகசியமானது உலகிலுள்ள எல்லா ஜீவர்களுக்கும் உள்ளதாதலால். இவ்வியாபாரத்தை அதிகசாமத்தியமாக [illegible] அதையுணர்ந்ததால் அவ்விருவரும் [illegible] [illegible]. அப்போது இரவு [illegible] கிறது [illegible] காலத்துக்கும் அந்த வேண்டிய [illegible] முனிவரன் தன் பத்தினியுடன் சம்போகஞ்செய்து [illegible], ஓ பெண்களின் நாயகியே! [illegible] [illegible] மானசாதி அடைந்து [illegible] [illegible], அந்த மானுருவமெடுத்து [illegible], இருவரும் அவ்வுருவமாய்ப் [illegible] ந்தார்கள். அரசன் அதையறியாமல், மானாகிய [illegible] பில்லம்பைத் தொடுத்து [illegible] [illegible] விட்டான். அப்பாணம் தைத்தவுடன் [illegible] பெற்றதுன்பமுற்று. உடனே முனிவரன் தன் உருவங்கொண்டு, [illegible] அரசனை நோக்கி, ஓ அரசனே! நீ [illegible] தராபதியாயிருந்தும் [illegible] [illegible]. வேட்டையாடி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. இவ்வாறு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] நல்ல [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அந்த [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] அரசர்களை வணங்கி, பாண்டுராஜா [illegible] அரசர்க்குத்தகுந்ததைச் சொன்னார்கள். வீஷ்மரும் பெரியோர்களும் [illegible]

தியும் மகா துக்கத்தோடு மிக்க வருத்தமடைந்து,யா தொன்றுந் தோன்றாமலிருந்து விட்டார்கள்.

இங்ஙே பாண்டுராஜன் இரண்டு மனைவியரையு மழைத்துத், தனக்கு நேரிட்ட சாபத்தின் வரலாற்றைச் சாற்றி, இனி நான் தவத்துக்குரியவனேயன்றி உங்களிருவர் போகத்திற் குரியவனன்று. உங்கள் தாய்வீட்டிலே யனுப்புந்தாற் சேரலாம். அல்லது [illegible] போய்ச்சேர்ந்திருக்கலாம். ஆதலால் உங்கள் கருத்தெதனையென்று வினவ, மனைவியரிருவரும் இவ்வசனங்களைக் கேட்டவுடன் செவியில் நாராசத்தைச் செலுத்தியதுபோலக் கனவருத்தமடைந்து, அடியற்ற கூந்தலைப்போல் அரசன் திருவடியில் வீழ்ந்து, ஓ அரசனே! என்னவார்த்தையுரைத்தீர்? கணவனைவிட்டு உயிர்வைத்து வாழ்வதைவிட இறப்பது சிறந்த நலமென்று மதியோர்களுக்கு விதியிருக்க, உம்மைவிட்டுப் பிரிந்து நாங்கள் உயிரோடு வாழமாட்டோம். தேவரீருக்குப் பணிவிடைப் பெண்களாகவேயிருப்போமேயல்லது தங்களுக்குப் பிரியமாகிய நாங்கள் ஒருக்காலும் பிரியோமென்று பேச, அரசன் அம்மனைவியர் கருத்துக்கிசைந்து, அவ்விருவரையு மழைத்துக்கொண்டு ஒருவனத்திற் சென்று, மணிமகுடத்தை நீக்கிச் சடைமுடி தரித்து, ஆடை ஆபரணங்களை நீக்கிக் காஷாயாம்பரந்தரித்துக் கமண்டல தாரியாகித், தவஞ்செய்திருக்கும் பெரியோர்களை அடுத்து உபதேசம்பெற்றுத், [illegible] பாக்கிய [illegible] அருமையுடைய வானோங்கிய காட்டில் ஐம்பொறிகளையொடுக்கி, சிலநாள் [illegible] சிலநாள் ஜலத்திலின்றும்- சிலநாள் ஒருகாலூன்றியும்- சிலநாள் பஞ்சாக்கினிமத்தியிற் பொருந்தியும்- இப்படி அநேகநாளாகத் தவஞ்செய்திருந்தான். இத்தன்மையாயிருக்கின்ற காலத்தில், கருத்தைப் பிரமத்தினிடத்திற் செலுத்தித் தவஞ்செய்து [illegible] மகாமுனிவர்களெல்லாம் வந்து, தவஞ்செய்கின்ற [illegible] ஆச்சரியமடைந்து. அப் பாண்டுராஜனுடைய [illegible] கருத்தை விளங்க [illegible]. அதனாலப் பாண்டுராஜன் நாளுக்குநாள் தவத்தில் [illegible] தவத்தாலடையும் [illegible] வேண்டு, அதி [illegible].

ஒருநாளவனடைய [illegible] சிங்கவனத்துக்குச் [illegible], மனைவியரை நிறுத்தித் தனியே சென்று, அவ்வனத்திலிருக்கும் சதானந்த முனிவர் முதலியோர்களைக் கண்டு [illegible]. சதானந்த முனிவரும் [illegible] முனிவர்களும் ராஜமுனிவனைக்கண்டு மகிழ்வடைந்து, [illegible] அரசனாகஇருந்தும் [illegible] தன்மையை நோக்கிச், சகலசாஸ்திர [illegible] மந்திரங்களின் ரகசியத்தையும் போதித்தார்கள். பாண்டுரா ஜன் அம்மஹாமுனிவர்கள் கூறிய கருத்தையுட்கொண்டு, மறுபடியுமுன்போலத் தவத்திலிருந்தான். இவ்வாறு சிலநாட்சென்றபின்பு, ஒருநாள் சதானந்தர்- வசிஷ்டர் - வாலமீகர் - விஸ்வாமித்திரர் - முதலானமுனிவர்கள் கைலாயத்தைத் தரிசிக்குங்கருதி வடதிசையை நோக்கிச் செல்லுகின்றவர்கள், பாண்டுராஜன் தவஞ்செய்கிறவனத்துக்கு வந்து அப்பாண்டுராஜனைக் கண்டார்கள். பாண்டுராஜன் இருக்கின்றெழுந்து, வந்தவர்களுக்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து பயபக்தியோடு பணிகின்றபோது, முனிவர்கள் பாண்டுராஜனுக்கு ஆசிகளைவழங்கிச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ ராஜமுனியே! நாங்கள் கைலாயத்தைத் தரிசிக்குங்கருதி வடதிசை நோக்கி வந்தோம். உம்மையும் பார்த்துப்போவோமென்று இங்கடைந்தோமென்றுரைக்கப், பாண்டுராஜன் முனிவர்களை வணங்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமிகளே! அக்கைலாயத்தை அடியேனும் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் அபேக்ஷையுள்ளவனாயிருக்கின்றேனாதலால், நானும் வருகிறேனென்று புகன்று அவர்களைப் பின்றொடர்ந்து சென்றான். அம்முனிவர்கள் அதற்கு ஒன்றுஞ்சொல்லாமல், கைலாயத்தருகிற் சென்று பின் அரசனைப்பார்த்து, ஓ ராஜமுனியே! எங்களுடன் இதுவரைக்கும் பின்றொடர்ந்து வரச்செய்ததுநீசெய்த தவப்பயன். இனிநீ வரக்கூடாது. முன்னருள்- உலகத்தில் அளவற்ற புண்ணியத்தைச் செய்தபோதிலும் புத்திரனில்லாதவர் கருப புண்ணியலோகமல்லே. ஆதலால் உனக்குப் புத்திரனில்லை. நீகைலாயத்தைத் தரிசிப்பதற்கு யோக்கிய னல்லவென்று மறுக்க, பாண்டுராஜன் மனங்கலங்கி, அம்முனிவர்களுக்கு வந்தனைசெய்து சொல்லுகிறான்: ஓஸ்வாமிகளே! புத்திரனில்லாவிட்டால் புண்ணியலோகமில்லையென்று கட்டளையிட்டீர்கள். அந்நாணமைதான். அடியேன் புணர்ச்சிசெய்தால் மரணமடைவதாகச் சாபம் நேரிட்டிருக்கின்றது. எளியேன் என்னசெய்வேன்? தங்களுடைய திருவடியிருக்கத் [illegible] பொழுதிலடையலாம். ஆதலால் அடியேனாற் [illegible] கைலாயத்தைத் தரிசிக்க [illegible] வேண்டுமென்று வேண்ட, முனிவர்கள் அரசனை நோக்கிப் [illegible] சொல்லுகிறார்கள்.

பாண்டுராஜனுக்குமுனிவர்கள்தருமசந்தான விதியுரைத்தல்

ஓ ராஜமுனிவரே! நாங்களே [illegible] உலகிலுள்ளவர்கள் அக்கினிக்குத் [illegible] போவார்களா? [illegible] போமாகில், எளியவர்களென்சொல்லிப் [illegible] விடத்து [illegible] நாமதிசையாமறைகிடந்து இல்லையென [illegible] அடையாதே, அக்கதி [illegible] தமாதலால், நாங்கள் கூறுவதைக்கேள் புணர்ச்சிசெய்தால் மரணம

டைகிறேனென்று உனக்குச் சாபங் கொடுக்கிறபடியால், தே வா! அந்த முனிவர் இவ்விருதிறத்தார் கொடுக்கிற புத்திரசந்தானம் பெற்றுச் சொன்னார். வேதத்திலே [illegible] விதியி ருக்கின்றது. இவ்விதிப்படியே பூர்வம் பரசுராமரால் நாசமடைந்த க்ஷத்திரிய [illegible] விர்த்தியடைந்து. [illegible] அநுபவமுமின்றது. அவ்வாறே [illegible] வேண்டுமென்றே. [illegible] போதுமான [illegible] கின்றது. அதனால் [illegible] பெற்று [illegible] நிறுத்த [illegible] பல அநுபவி [illegible] [illegible]

னத் தருவாகிய வரவேற்பால் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றுக் கொண்டான். பலிச்சக்கரவர்த்தி தீர்க்கதமஸ்ஸால் புத்திர பாக்கியத்தை அடைந்தான். கோயம்கேசத்துராஜன் [illegible] அவனைப் பத்தினி [illegible] இவ்விருவரும் புத்திரர்களைப் போல [illegible] பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

இதனைப்போல் [illegible] புத்திரர் அறுபேர். அவர்களாவார், அவுரசன் - க்ஷேத்திரஜன் - தத்தன் - க்ருத்திமன் - கூடஜன் - அபவித்தன் - [illegible] [illegible]

[illegible] நானும் [illegible]

தந்தையாகிய சித்திரவீரியனுடைய புத்திரர்களாயின. [illegible] கள் [illegible] சொல்லுக்கிணங்கி [illegible] வேதவியாசரால் தோன்றியவந்த வரலாற்றை ஆதியோடந்தமாகச் சொன்னான்.

தருமனுற்பவம்.

அதுகேட்ட குந்திதேவி தன் கணவனைச் சொல்லி [illegible] ப்பது தகுதியல்லவென்று [illegible] [illegible] புத்திரப்பேறில்லாமையினாலே [illegible] திருக்கிற [illegible] தினத்தில், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

யத்தனித்தாலாயினும் இருந்தபோதிலும் தடைகூறு [illegible] வேண்டுமென்று வேதமுறையிடுகின்றதி [illegible], இனி நாம் தடைசொல்லலாகாதென்று கருதி அதிக மகிழ்வையடைந்து, குந்திதேவியை இரு [illegible], [illegible] முதலிய [illegible] தொழில்களையும் [illegible] முதலிய [illegible] தொழில்களையும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பிறந்தான்.

அப்புத்திரன் பிறந்த மாத்திரத்தில் தேவர் [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

ரும் பெரியோர்களுக்கும் பரிவாரங்களுக்கும் தன்னாற் கூடியமட்டும் பேருதவியைச் செய்து, கவலையுங் கருத்தையும் புத்திரனைப்போல வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தான்.

கேட்டீரோ ஜநமேஜயமகாராஜனே! அங்ஙனம் அஸ்தினாபுரத்தில் நடந்த விர்த்தாந்தமென்னவெனில் எங்கும் வியாபித்து எல்லாச் சராசரங்களையும் நடத்தி வருகிற நாராயண [illegible] புத்திர பாக்கியம் பெற்றதை அறிந்து, அஸ்தினாபுரத்துக்குச் சென்றார். அவ்வாறி [illegible] முதலானவர்கள் எதிர்கொண்டு [illegible] பொற்பீடமளித்து, [illegible] ஓ [illegible]! அடியேங்கள் செய்த யாதொரு [illegible] செய்தருள [illegible] கள். [illegible] ஓ புண்ணிய வானரே! [illegible] கேளுங்கள். [illegible] பாண்டு மகாராஜன் வேட்டையாடச் [illegible] ஒரு முனி [illegible] சாபம் பெற்று, [illegible] தவத்தில் இருந்து, [illegible] முனிவர் முதலிய முனிவர்களோடு [illegible] சென்றபோது, முனிவர்கள் [illegible] கு, புத்திரனில்லாதவர்கள் புண்ணிய லோகத்தைப் பார்க்கமாட்டார்கள் [illegible] புண்ணியலோ [illegible] அதன்மேல் பாண்டுராஜன் [illegible] முனிவர் [illegible] அந்த [illegible] அளிக்கப் போயினர். [illegible] பெயர் [illegible] [illegible] ஒரு பெண்ணோ [illegible] அடிவயிற்றில் [illegible] இது என்னவோ? [illegible] பிள்ளையோ? பேயோ? பூதமோ? அல்லது பெருவயிறோ!

என்றீவினைப்பயனிவ்வாறும் இருக்குமோவென்றுஇடித்துக் கொண்டாள்.

துரியோதனனுற்பவம்.

அப்போது காந்தாரி கருத்தரித்து முப்பத்தாறு மாதமாயிற்று. கல்லாற் குத்திக் கொள்ளவே அக்கருப்பையிலிருந்து இரத்தம் வெளிப்பட்டது. இதைப் பார்த்த தாதிகள் பயமடைந்து [illegible] அந்த அரசர்களுக்குத் தெரிவித்தாள். அரசர்கள் வருத்தமடைந்தவர்களாய், அதற் [illegible] செய்யாமல் [illegible] மறந்திருந்தார்கள். அப்போது [illegible] தனது முகத்து [illegible] முதலவைனை [illegible] விளங்குகிற வேதவியாசர் அங்கே எழுந்தருளி [illegible] வந்து, காந்தாரியைத் தூக்கி, [illegible] பாத்திரங்களை அழைப்பித்து, அவற்றுள் [illegible] நெய்யில் [illegible] (கடி) [illegible] கொண்டிருந்த [illegible] வைத்து, காந்தாரியை அழைத்து, ஓ அம்மணி! பாவங்களெல்லாவற்றிலும் [illegible] பொறுமையாகிய பொருளை [illegible] அதனால் மகா பாதகமாகிய [illegible] இவ்விதத் [illegible] பெறுகிற [illegible] [illegible] மங்கையாகிய [illegible] வருடம் [illegible] பாண்டவர்களில் [illegible] [illegible] பட்டிருந்தாய், [illegible] [illegible] [illegible] மக்களைப் பெற்று [illegible] [illegible] [illegible] பாண்டவர்களைப் போல் [illegible] [illegible] [illegible] பாதுகாத்துத் தாயிடத்தில் [illegible] [illegible] போய் [illegible] காந்தாரி [illegible] அப்படியே [illegible] நடத்தி வந்தாள். [illegible] [illegible] பதினை [illegible] அந்தப் பொழுதில் [illegible] [illegible] முதல்வனாகத் [illegible] வெளிப்பட்டான்.

இப்பால் மற்றைச்சாடிகளிலிருக்கிற உதிரங்களும் [illegible] காலமுதலாய், நாளுக்குநாள் ஒவ்வொன்றாகச் சாடியுடையைத் திறந்து பிறந்தன. அஸ்தினாபுரத்திற் புத்திரா

கள் பிறந்தவுடனே ஓரியும் நாயும் ஒருங்கே அழுதன. இரத்தமழை பொழிந்தது. வெள்ளெலும்பும் சிவந்தமலரும் ஆகாயத்தினின்றும் வீழ்ந்தன. இவ்வாறு பல ஆநிமித்தங்க ளுண்டாக, இந்நிமித்தங்களைக் கண்ட விதுர முதலானவர்கள் [illegible] மடைந்து, இப்புத்திரர்களால் [illegible] விபரீதம் நடக்கப்போகின்றதென்று மனதிற்குள் நினைத்து, அப்புத்திரருக்கு அரசன் [illegible] நடத்தி, [illegible] பிராமணர்களை அழைப்பித்து [illegible] கட்டளையிட்டான். அப்படியே பிராமணர்கள் [illegible] பிறந்தமையால், துரியோதனன் [illegible] – துச்சாசனன் – [illegible] – சலந்தன் – [illegible] – [illegible] – [illegible] [illegible]

விமனுற்பவம்.

இந்த துரியோதனன் பிறந்த அத்தினமே நாரதமுனிவர் வனத்திற்சென்று, பாண்டுமகாராஜனைக் கண்டு, அவன் செய்த பூசையைப் பெற்றுபல ஆசிகள் கூறிச்சென்றார் [illegible] மாவே! [illegible] உனக்கு [illegible] புத்திரன் பிறந்தமையை அறிந்து, தனக்கும் ஒரு குழவிக் [illegible] கொண்டாள். அந்த கருப்பம் [illegible] உதிரப்பிண்டமாக [illegible]. வியாசர் அதனை [illegible] நூற்றொரு [illegible] பங்குகளாக [illegible] புத்திரர்களும் [illegible] உருவாகிப் [illegible] போயினர். இவையனைத்தையும் கேட்ட பாண்டுராஜன் தன்மனைவியாகிய குந்திதேவியை அழைத்து, ஓ பெண்கள் நாயகியே! உனது தாயாதி [illegible] புத்திரனைப்பெற்றதனால், [illegible] புத்திரனைப்பெறப்போகின்றாளே, நீ ஒரு புத்திரனைப் பெற்று [illegible] அருமையான தவத்தாலடையும் திவ்வியமந்திரங்கள் [illegible] அந்த மந்திரங்களில் [illegible] சிறந்த வாயுபகவானை நினைத்து அந்த மந்திரத்தைச் செபி [illegible] கட்டளையிட, குந்திதேவி கணவன் சொல்லிய கட்டளைப்படியே நன்றாகச் செய்து, பனகசாலை [illegible] ஆபரணங்களை அணிந்து, [illegible] வாயுபகவானை நினைத்து [illegible] மந்திரத்தைச் செபித்தாள். [illegible]

அருச்சுனனுற்பவம்.

இங்ஙனங் குந்திதேவி கணவனை வந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இன்னும் எனக்கு மந்திரமிருக்கிறதென்று சொல்ல; பாண்டுராஜன் இந்திரனை நாடி அம்மந்திரத்தை யுச்சரியென்றான். குந்திதேவி அவ்வாறு இந்திரனை நினைத்து அம்மந்திரத்தை யுச்சரித்தாள். இந்திரன் வந்து மனமொத்துப் புணர்ந்தான். உடனே இந்திரன் வீரியத்தினால் குந்திதேவி கருப்பந்தரித்துக் கருவுருவாகிப், பங்குனிமாதம் உத்திர நக்ஷத்திரம் பூர்ண சந்திரோதயத்தில் அருமையான நன்னிமித்தங்கள் தோன்றவும் தேவர்கள் கொண்டாடவுமாக ஒரு புத்திரனைப்பெற்றாள். அப்புத்திரன் மன்மதனைப்போல வடிவும் திருமால்போல் வல்லமையும்பெற்று விளங்கினான். அப்புத்திரனைக் குந்திதேவி வாரித்தழுவி எடுத்துவந்து, கணவனிடத்துக் கொடுத்தாள். பாண்டுராஜன் அப்புத்திரனுடைய சுந்தரத்தையும் இராஜஅம்சத்தையும்நோக்கி மகிழ்ச்சியடைந்து, இப்புத்திரனுக்கு என்னபெயரிடலாமென்று நினைத்தமாத்திரத்தில் ஆகாயவாணி பாண்டுவை அழைத்து, இப்புத்திரனுக்குப் பற்குனனென்று பெயரிடுவென்ன, அவ்வாறே பாண்டுராஜன் பற்குனனென்று பெயரிட்டு மூன்றுதரம் அழைத்துத் தானதருமங்களைச் செய்தான். இவ்வாறு மூன்றுபுத்திரர்களும் வளர்ந்து வருகிறகாலத்தில் ஒருநாள் மத்திராதேவி தன் கணவன் தனித்திருக்கிறவேளை யறிந்து வந்து வணங்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறாள்.

நகுலசகாதேவருற்பவம்.

ஓ ஸ்வாமி! என் தமக்கையான குந்திதேவி வேறு நான் வேறல்ல. அவள் வயிற்றிற் பிறந்த புத்திரர் என்வயிற்றிற் பிறந்த புத்திரர்தான். ஆகிலும் என்னுடைய கருப்பத்தை நிறைவேற என்வயிற்றினிடமாக இரண்டு புத்திரரைப் பெறவேண்டுமென்று காதல்கொண்டிருக்கிறேன். அதற்குத் தங்களுக்குச் சாபம் நேரிட்டிருக்கின்றது. ஆகாத இவ்வாறு நிறைவேறுமென்று சொல்ல, பாண்டுராஜன் மத்திராதேவி கொண்டிருக்கிற கருத்தை யுணர்ந்து, ஓ பெண்ணே! உன் கருத்தின்படி இரண்டு புத்திரரைப் பெறும்படி செய்கிறேனென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் குந்திதேவி வந்தாள். பாண்டுராஜன் குந்திதேவியை நோக்கி, பெண்ணே நாயகியே! உன் தங்கைக்கு இரண்டு புத்திரரைப் [illegible] இருக்கிறது. உன்னிடத்தில் இன்னம் ஒருமந்திரம் இருக்கின்றது. அதை [illegible] உபதேசித்து, அதன் விதியையுஞ் சொல்லென்று கட்டளையிட்டான். அதற்குக் குந்திதேவி மகிழ்வடைந்து சொல்லுகிறாள் ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் இப்போது கூறிய கருத்தின்படி நடக்க முன்னமே என் கருத்திலுண்டு. அவ்வாறே மந்திரோபதேசம் செய்கிறேனென்று சொல்லித், தன் தங்கையான மத்திராதேவியைவேறொருவிடத்தி லழைத்துப் போய் ஸ்நானஞ்செய்துவரச் சொல்லி, வந்தவுடன் மந்திரோபதேசஞ்செய்து, அந்த விதியையுங் காட்டினாள். மத்திராதேவி கணவனிடத் துவந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! நானிரண்டு புத்திரர்களைப்பெறவேண்டும். ஆதலால் தங்களிஷ்டத்தின்படியென்றுவினவ, பாண்டுராஜன்- ஓ பெண்களாநாயகியே! அஸ்வனிதேவர்களை நாடி மந்திரத்தை யுச்சரித்தால் இரண்டு புத்திரருண்டாமென்றான்.

மத்திராதேவி அன்றிரவில் ஸ்நானஞ்செய்து, நல்ல ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்து, பள்ளியறையைச் சுத்திசெய்து, மலரணையிட்டு, அஸ்வனிதேவர்களை நாடி அம்மந்திரத்தை யுச்சரித்தாள். உடனே அஸ்வனிதேவர்கள் வந்து, அம்மத்திராதேவியைக் கூடிக்கலந்து போயினர். அஸ்வனிதேவர்கள் இருவராதலால் மத்திராதேவி கருத்தரித்து, முன்னும் பின்னுமாக இரட்டைப் புத்திரரைப் பெற்று, அப்புத்திரர்களை வாரித்தழுவி யெடுத்துவந்து கணவனிடத்துக் கொடுத்தாள். பாண்டுராஜன் அப்புத்திரர்களை உச்சிமுகர்ந்து, முகத்தோடு முகஞ்சேர்த்து முத்தமிட்டு, மடியில்வைத்து, இப்புத்திரர்களுக்கு என்னபெயரிடலாமென்று யோசித்திருக்கும்போது ஆகாயவாணி பாண்டுராஜனை அழைத்து, நகுலனென்றும் சகாதேவனென்றும் பெயரிடுவென்று திருவாக்கருளினாள். பாண்டுராஜன் அவ்வாறு பெயரிட்டு மூன்றுதரம் அழைத்துத், தானதருமங்களைச் செய்தான். தருமராஜன் - வீமன் - பற்குனன் - நகுலன் - சகாதேவன் இவ்வைவரும் பாண்டு மைந்தர்களாதலால், பஞ்சபாண்டவரென்றும் பெயர்கொண்டு அங்கங்கேயுள்ள முனிவர்களிடத்திலிருந்து, பெரியோர்களைக் கண்டு வணங்கி அவர்களுடைய ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுச் சிறப்படைகிறதுமல்லாமல் [illegible] வணக்கத்துடன் முனிவர்களுக்கு மகிழ்வுண்டாக நடந்து பலவரங்களைப்பெற்று நலமாகியிருந்தார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் நடந்துவருகிற நாளில் அவ்வனத்திலிருக்கும் முனிவர்களும் பெரியோர்களுங் கூடி, இப்புத்திரர்கள் சிறந்த க்ஷத்திரியர்களாயிருக்கிறார்களென்று உபநயனஞ்செய்து, நாலுவேதமும் அறுசாஸ்திரமும் அறுபத்துநாலு கலைகளான முதலியவற்றைப் போதித்து, ராஜபுத்திரர்களாதலால் தனுர்வேதசாஸ்திரத்தையும் கற்பித்தார்கள். இப்புத்திரர்களின்குணம் [illegible] அவ்வாறு முனிவர்கள் கூறியவற்றையெல்லாம் மனதிலிருத்தியும், சிறுவர்களாதலால் அவர்கள் கருத்துக்கிசைந்தபடி விளையாடி வருவார்கள். அக்காலத்திலேயே இவர்களிற் சிரேஷ்டனாகிய தருமன் வேதாகமாதிகளைப் பயின்ற விவேகிகளோடு பழகி அவைகளைக் கற்பான். வீமன் சிங்கம்-புலி-கரடி-

யானை - இவற்றை வாலைப்பற்றி இழுத்து, முனிவர்களிருக்குமிடத்துக்குக் கொண்டுவந்து தனையினருகிட்டு, அம்முனிவர்கள் வீமன வல்லமைக்கு மெச்சிவிட்டு விடச்சொல்லி உத்திரவிடவே அவர்கள் உத்திரவின்படி விட்டுவிடுவான். பற்குனன் பற்பல பராக்கிரமத்தோடு இரையினைத் தேடிச் சென்று, தனுர்வித்தை ஜாலவித்தை முதலிய வினோதங்களைக் காட்டுவான். நகுல சகாதேவர்கள் நாற்றிசையோரும் மகிழ்வெய்தக் கல்விமயமான விளையாடல்களைச் செய்வார்கள். பாண்டுராஜன்-குந்திதேவி-மத்திராதேவி - இவர்கள் தங்கள் புத்திரர்கள் இவ்வாறு விளையாடி வருவதைக் கண்ணாற்கண்டு பரமானந்தத்தை அடைந்து, தங்கள் கருத்தையும் கண்ணையும் அப்புத்திரர்கள்மேற் செலுத்தி இடைவிடாமற் பாதுகாத்து வருகிற காலத்தில்; வசந்தகாலம் வந்தது. அசோகு புன்னை சண்பக முதலிய மரங்களெல்லாம் புஷ்பித்து நறுமணம் வீசத் தென்றல் வந்துலாவிற்று. அக்காலத்திற் குந்திதேவி ஸ்நானஞ்செய்ய நதிக்குச் சென்றாள். ஐவரும் தாயைப் பின்றொடர்ந்தார்கள்.

பாண்டுமரணம்.

இங்கே பாண்டுராஜனும் மத்திராதேவியும் தனித்திருந்தார்கள். அக்காலம் முற்றத்துறந்த முனிவருக்கும் மோகமுண்டாக்கித் தங்கள் மனதை வசந்தப் பரிசயமுங் காலமாதலால் பாண்டுவுக்குக் காமமேலிட்டு, (விதிமதி [illegible]) என்கிற பழமொழிபோலத் தனக்கு நேரிட்டிருக்கிற சாபத்தைக் காலகதியால் மறந்து, அதிக மோகங்கொண்டு, மத்திராதேவியைப் பார்த்துக் கைசரசஞ் செய்தான். அந்த மத்திராதேவியும் கணவனுக்கு நேரிட்டிருக்கிற சாபத்தை நினையாமல் மறந்து மதிமயங்கிக், கணவன் கருத்துக்கிசைந்து, மதனசாஸ்திர விதிப்படி ஆலிங்கன முதலியவற்றைச் செய்து புணர்ந்தாள். இரதியும் மதனும்போலப் பாண்டுராஜனும் மத்திராதேவியும் கூடிப் புணருகிறபோது, விஷயசுகல்தமாகுந் தருணத்தில் அம்முதந்திமுனிவரிட்ட சாபப்படி ராஜன் பூமியின் விழுந்து மரணமடைந்தான். மத்திராதேவி கணவன் விழுந்ததை நோக்கி, தேகநாள் புணர்ச்சியினால் திருந்தாமையால் அதிகாமம் மேலிட்டுச் சோர்ந்து விழுந்தானென்று அரசனுக்கு [illegible] சைத்திய உபசாரத்தைச் செய்தாள். அவ்வுபசாரத்தினாலும் அரசன் அசைவற்றிருக்கிறதைக் கண்டு தட்டி எழுப்பினாள். அப்போதும் எழவில்லை. இதென்ன விபரீதமென்று தட்டிப்பார்த்தாள். அதற்கும் அசையாமலிருக்கவே உடல் முழுதும் வியர்த்துப் பயமேவ மனங்கலங்கி, ஐயோ! ஐயோ! ஸ்திரீகளைப் புணர்ந்தால் மரணமடைவையென்று அம்முதந்திமுனிவர் சாபமிட்டிருந்தாரே, அதனை மறந்து அரசன் புணர்ந்தார். அதற்கு நானும் ஒத்திருந்தேனே. சாபப்படி இறந்துவிட்டார். இனி என்னசெய்யப் போகிறேனென்று ஓவென்றலறி, அரசன்மேல்விழுந்து, குயிலினமெல்லாம் நாணக்கதறியழுதாள். அத்தருணத்தில் குந்திதேவி ஸ்நானஞ்செய்து பன்னகசாலையருகில் வருகிறவள், அங்கு மத்திராதேவியழுகிற குரலோசையைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, ஏன் நமது தங்கை யழுகிறாள்? ஏதோ அரசருக்குக் கெடுதி நேரிட்டதாகும். அதனாற்றான் அழுகிறாளென்று மனதில் மதித்து, ஐந்து புத்திரர்களும் ஆச்சரியப்பட்டுப் பின்றொடர்ந்துவரத் தான் முன்னோடிவந்து, பன்னகசாலையில் நுழைந்து கணவனை நோக்கும்போது கணவனிறந்திருக்கிறதை அறிந்து, ஐயோ!! இதென்னகொடுமை தெய்வமேயென்று மேல்விழுந்து புரண்டு, கோவென்று அழத்தொடங்கினாள். அப்போது மத்திராதேவி நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லினாள். குந்திதேவி அதனைக்கேட்டு, இது காலகதி என்று நிதானித்துப் புலம்பும்போது; பிள்ளைகள் ஐவரும் தாதியார் முதலானவரும் கோவென்றலறவே, இவ்வோசையை அங்கு இருக்கின்ற முனிவர்களாகிய பெரியோர்களில் சதானந்தர் வசிஷ்டர் வால்மீகர் முதலான தவசிரேஷ்டர்களெல்லாம் அறிந்து, யாவரும் ஓடிவந்து, அரசனிறக்கும் அவசரகாலத்தைக் கண்டு [illegible]. குந்திதேவி மத்திராதேவி இவ்விருவர்களும் தாதியர் முதலானவர்களுக்குத் தேறுதல் சொல்லிப், பிள்ளைகளாகிய ஐவரையுங்கொண்டு நடத்தவேண்டிய ஸமஸ்காரவிதிகளை யெல்லாம் முறைப்படி நடத்தி, பாண்டுராஜனை அடக்கஞ்செய்தார்கள். இதற்குள் மத்திராதேவி குந்திதேவியை வணங்கி, ஓ அம்மணி! உன்னுதவியினால் நான் இரண்டு புத்திரர்களைப் பெற்றேன். இவர்கள் உன் புத்திரர்களேயன்றி என்புத்திரர்களல்ல. இனி நான் பூமியிலிருந்தால், கணவனுக்கு நேரிட்டிருக்கிற சாபத்தை மறந்திருந்தும் காமத்தைப் பெருக்கினதால் கணவனைக் கொன்றுவிட்டாளென்று [illegible] நிந்தை வரும். ஆதலால் அக்காரணம் பூமியில் நிற்கேன். கணவனோடு நானும் போகிறேனென்று விடைபெறும்போது, குந்திதேவி [illegible] முதலிய தேறுதல்களைப் பலவாறு கூறிய [illegible], நகுலசகாதேவர்களைக் குந்திதேவியிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தானும் உயிரைவிட்டாள். குந்திதேவி [illegible] மத்திராதேவியை அடக்கஞ்செய்து [illegible] புத்திர [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] - [illegible] -இவ [illegible] குந்திதேவி [illegible] அழுகின்றாள்.

ஓ அம்மணி! இச்சிறு வயதில் [illegible] நம்மை [illegible] பாதாளமென [illegible] தையும் ஆளத்தக்க வல்லமையாமோ? அவர்களை விதைத்துக் காட்டில் வைத்திருப்பதுவோ? உன்னகரத்தை

ப்போய்ச் சேர்ந்து மூத்தாராகிய திரிதராஷ்டிரனிடமாயிருந்தால், புத்திரர்கள் ஏற்படைவார்கள். ஆதலால் அத்தினபுரத்துக்குச் செல்லென்று கட்டளையிட, குந்திதேவி அம்முனிவர்களுக்கு வந்தனஞ்செய்து, ஓ சுவாமிகளே! அத்தினபுரத்துக்கு அடியேனுக்கு வழிதெரியாதே; நான் எப்படிப் போவேனென்று மொழிகூற, முனிவர்கள் ஆலோசித்து, நாமே கொண்டுபோய் அத்தினபுரத்தில் விடவேண்டுமென்று கருதி, அம்முனிவர்கள் குந்திதேவியையும் பிள்ளைகளையும் அழைத்துப்போய் வீஷ்ம திரிதராஷ்டிரன்முன்விட்டு, ஓ புண்ணியவான்களே! இந்த ஐவரும் பாண்டுராஜன புத்திரர். இதோ இருக்கிறவள் குந்திதேவி. பாண்டுராஜன் வேட்டையாடக் காட்டிற்சென்றதுமுதல் மரணமடைந்த பின்பும் நடந்த விருத்தாந்தம் இதுவென்றெடுத்தோதி ஓ மகாராஜர்களே! இப்புத்திரர்களை அருமையாயெண்ணிப் போஷிப்பீர்கள். இவர்களால் இம்மையும் மறுமையுமல்லாமல், தேவர்களும் நாங்களும் சகல சித்தியும் அடையப்போகிறோம். இவர்களை மிகுந்த அன்புடன் வளர்த்து அரசர்க்குரிய தொழிலையும் வல்லமையையும் கற்பித்துவாருங்களென்று கட்டளையிட்டு, அவர்கள் செய்த வந்தனையை யேற்று, ஆசிகள் வழங்கித் தங்கள் தவங்களிருப்பிடம் சென்றுபோனார்கள். வீஷ்மர் திரிதராஷ்டிரன் இவ்விருவரும் குந்திதேவியையும் பிள்ளைகளையும் அழைத்து, பிரியவசனங்களால் தேற்றுதல் சொல்லி, குந்திதேவியை அந்தப்புரத்துக்கு அனுப்பிப், புத்திரர்களை மிகவும் அருமையாய்ச் சீராட்டி [illegible] காதலோடு வளர்த்து வந்தார்கள். பின்பு வீஷ்ம திரிதராஷ்டிரன் விதுரன் மூவரும் கூடிப், பாண்டுராஜனுக்கு [illegible] வேண்டுமென்று [illegible] திருமுகங்களெழுதி, குந்திதேவியைப்பெற்ற யாதவகுல சூரசேன மகாராஜனுக்கும், குந்திதேவியைவளர்த்த குந்திபோஜனுக்கும், சூரசேனன் புத்திரனாகிய வசுதேவனிடமாய்ப் பிறந்து முன்னம் பூமிதேவிக்கு நேர்ந்த வருத்தத்தைத் தீர்க்கநினைக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ண [illegible] மந்திர [illegible] திரிதராஷ்டிரன் [illegible] அம்மாளிகை [illegible] அத்தினபுரத்துக்கு வந்தார்கள்.

இந்தச் [illegible] பாண்டுராஜனுக்கு [illegible] செய்து [illegible] கொலுமண்டபக்கூடத்தில் [illegible] பாண்டுராஜனை [illegible] வந்த அரசர்கள் மனங்கலங்கி கண்கலங்கி, இவைகளைத்

துக் தெய்வகதியென்று ஒருவிதமாகத்தேறி, அந்தப்புரத்திற்சென்று, குந்திதேவியைக்கண்டு வணக்கித் தேற்றுதல்சொல்லி, மறுபடியும் கொலுமண்டபக் கூடத்தில் யாவரும் ஒருமிக்கக்கூடி இருக்கிறதருணத்தில், திரிதராஷ்டிரன் புத்திரர்களும் பாண்டுராஜன்புத்திரர்களும் வந்து, கொலுமண்டபக்கூடத்திலிருக்கும் குந்திபோஜன் முதலான அரசர்களுக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்துநின்றார்கள். வணங்கின புத்திரர்களை அவ்வரசர்கள் வாழ்த்தி ஆசீர்வதித்துப், பாண்டுராஜன் புத்திரர்களாகிய ஐவரையும் நோக்கிப், புத்திரர்களிருக்கிற சிறப்பும் அவர்கள் ஒழுக்கமும் கண்டு மகிழ்ந்து, பாண்டுராஜனை நினைந்துருகி, குந்திபோஜன் முதலான அரசர்கள் வீஷ்மர் திரிதராஷ்டிரன் விதுரன் முதலானவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ அரசர்களே! சூரியசந்திரன் முதலிய தேவர்களைப்போல் பாண்டுராஜன் புத்திரர்களாகிய ஐவரும் [illegible] பெருந்திறலுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். [illegible] காலத்தினால் இருவரும் பெருமையுள்ளவர்களாயின், அப்போது நடந்துகொள்வதற்கு நாங்கள் பாக்கியஞ்செய்தவர்களாகையால் ஒருமொழி கூறுகிறோம். அஃதென்னவெனில் திரிதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கு நூறு புத்திரர்கள். பாண்டுராஜனுக்கு ஐந்து புத்திரர்கள். இந்த இருதிறத்தாரும் இப்போதிருக்கிற [illegible] மையை மாறாமலிருந்தால் அரசையும் பொருள்யாவும் பேர்பாதி பங்கிட்டு [illegible] பங்கு கொடுப்பது தகுதியாகும். [illegible] கொண்டிருந்தவர்களெல்லாரும், வீஷ்மர் முதலான பெரியோர்களும் இது சரிதானென்று மனமகிழ்ச்சிகொண்டார்கள்.

அதற்குப்பின் அந்தப்புரத்திலிருந்து [illegible] வந்து, போஜன வேளையாயிற்று எழுந்திருக்கவேண்டுமென்று வணங்கினர். வீஷ்மர் முதலான அரசர்களும் வந்த அரசர்களும் எழுந்துபோய் ஸ்நானஞ்செய்து, பூஜைமுடித்து, உள்ளறையில் விட்டிருக்கிற போஜனக் கூடத்திலிருந்து, [illegible] - [illegible] - [illegible] - பொரியல் - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] வகைகளையும் [illegible] புசித்து, [illegible] தாம்பூலம் தரித்து, [illegible] கொலுமண்டபக் கூடத்தில் வந்து, யாவரும் மகிழ்ந்திருந்து, வந்த அரசர்களெல்லாம் வீஷ்மர் முதலியவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுத் தங்கள் தங்கள் நகரம் சேர்ந்தார்கள். இப்படியிருக்க வசுதேவபுத்திரனாகிய- தருமராஜனுக்கு [illegible] -பூமிதேவியினது சுமையைத் தொலைக்கின்றவராகிய இருக்கிற நீலமேகஸ்வரூபனாகி விளங்குகின்ற

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தருமராஜருக்குப் பதினைந்து நாழிகை இளையவராதலால், அத் தருமராஜனை வணங்கி, ஓரிடத்தில் தனியே அழைத்துப்போய், ஓ மண்டலேஸ்வரா! உமக்கு இந்தத் திருதராஷ்டிரனாவது அவன் புத்திரர்களானவர்களாவது இனியும் மற்றவர்களாலாவது ஒரு கெடுதி நேரப்போகிறதாயிருந்தால், அப்போது எனக்குத் தெரியும். நான் என் தமையன் தம்பி முதலானவர்களோடு வந்து அந்த இக்கட்டைத் தீர்த்துப் பக்கத்துணையாயிருக்கிறேன். இதனை உறுதியாய் நம்பியிருமென்று ஸ்திரம்பேசி, மற்ற நால்வரிடத்திலும் விடைபெற்றுத் தமது நகரத்துக்குச் சென்றார். அவ்வேத மஹாராஜன் புத்திரர்கள் நூற்றுவரில் யாவர்க்கும் [illegible] சகுனி துரியோதனனுக்கு நல்லம்மானாதலால், தன் தங்கையோடு சொல்லாமல் அந்த துரியோதனனுக்குப் பக்கத்துணையாயிருந்து விட்டான். பாண்டவர்களிடத்து வஞ்சித்தைக் கற்றுத்தே ர்ப்பாகன் வீட்டிலிருக்கிற கர்ணன் ஒருநாள் வேடிக்கையார்த்தமாய் வீதியில் வரும்போது, துரியோதனனைக்கண்டு, பிராரத்த சம்பந்தத்தால் சிநேகமாக ஓடி அவனைத் தழுவித், தம்பியென்ன முறைகொண்டு சொல்லுகிறான்: ஓ அண்ணா! இன்றுமுதல் நாமிருவரும் பாலும் நீரும்போலும், கண்ணும் இமையும்போலும், உடலும் உயிரும்போலும் வேற்றுமையின்றி இருக்கவேண்டும். போஜன முதலியவைகளும் ஒன்றாயிருந்து இக்கதையோடு [illegible] விட்டுப் பிரியாமலிருமென்று உறுதிகூறினான். கர்ணன் அதற்கு [illegible] கண்டு, துரியோதனனோடு [illegible] நூற்றுவரோடும் வேற்றுமையின்றி இருந்தான். கேட்டீரோ ஜனமேஜய மஹாராஜனே! இதுவரை யில் நூற்றுவர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் விரோதமில்லை. இதற்கு [illegible] சேர்ந்தபின் நடந்த விர்த்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று கூறுகிறார்.

சம்பவச் சருக்கம் முற்றிற்று,

ஆறாவது.

வாரணாவதச் சருக்கம்.

கணநாதன் துதி.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

நூற்றுவரும் பாண்டவர்கள் ஐவரும் வேற்றுமையின்றி இருந்திருந்த [illegible] பிள்ளைகள் போலக்கலந்து, [illegible] நடைய [illegible] பாராட்டாமல் [illegible] முதலிய பிள்ளைகளுக்குரிய விளையாட்டுகளிலே [illegible] விளையாடி வருகிற காலத்தில், வீமன் தன் விளையாட்டுத் தொழிலினால் [illegible] போகிற போதும் வருகிற போதும் இருக்கிற போதும் நடக்கிற போதும் [illegible] போதும் துரியோதனனாதியர் [illegible] [illegible]

[illegible] இவ்வார்த்தைகளைத் துரியோதனன் கேட்டுப் பொறுமையொழித்து, மனதில் வருத்தமுற்று வருவான். இப்படிவருகிற காலத்தில் ஒரு நாள், துரியோதனன் கர்ணனையும் தாயமாகிய சகுனியையும் அழைத்துக்கொண்டு, தனியே ஒருவரும் [illegible] தந்தையுடைய [illegible] அவர்களிடத்திலிருந்து துரியோதனன் சொல்லுகிறான்: ஓ அப்பனே! [illegible] அரசர்கள் சிறுபாண்டவர்களை வைத்துக்கொள்ளுகிறதில்லை. [illegible] [illegible] இருப்பார்கள். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] உடனே எதிர்த்து [illegible] அப்பொழுது ஒருவரை [illegible] தண்டனை செய்ய [illegible] கம்மாமேல்

னாம் அனாதிகாடியில் யமதண்டனைக் கட்டிக்கிறி விடுவான். ஆதலால் சக்கிரத்தினாலும் அந்த வீமனைக் கொல்ல வேண்டும். அப்படிச் செய்வது இதும் நம்மா லிறந்தாலொழிய ஒருவராலும் செய்யக்கூடாது. அவ்வண்ணமான ஒரு தந்திரம் சொல்லுங்களேனென்று வினவ, சகுனி சொல்லுகிறான்.

வீமனைக்கங்கையில்விழ்த்தல்.

ஓ மருமகனே! நீயேன் இதைச்செய்கிறாய்? இனையதினம் நாமெல்லோரும் இவனைத்தானே இருக்குமாறு உன்சகோதரர்களையும் அழைத்துவரச்செய்து விளையாடிவோமாகில்; அவர்களோடு இவருமவந்து விளையாடுவார்கள். நாமன்றிரவில் இவருந்தானே சயனித்துக்கொண்டால், சகோதரர் ஐவரும் சயனித்துக்கொள்வார்கள். குப்பகர்ணனைப்போல வீமன் தூங்குவான். நித்திரையில் நாமெழுந்து அவனைக் கட்டித் தூக்கிக்கொண்டுபோய்க் கங்கையிற் போட்டு விட்டால், நீ கொண்டிருக்கிற துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்வாய். இதுதான் யுத்தியென்று சகுனி கூற, அதனைக் கர்ணனும் சரியென்றுசொல்லத், துரியோதனன் அக்கருத்தை மனதில் வைத்து, அயநகரத்தும் பாண்டவர்களை அழைத்து, என் சகோதரர்களை இங்கே ஏற்பாடு பண்ணுகிற கட்டளையிட்டு, தர்மராஜா முதலான அர்ச்சுனன் முதலானவர்களுக்குச் சொல்லிவைத்து யாவரும் கங்கைக்கரைக்குப் பிரயாணமாகி வந்தார்கள். யாத்திரை செய்யும் ஐவரும் அவர்களோடு கூடப்போனார்கள். துரியோதனன் வந்தவர்களை நோக்கி, ஓ சகோதரர்களே! நாமெல்லாரும் இங்கேதானே விளையாடுவோமென்று பந்தாட்டம் முதலிய விளையாட்டுகளில் கருத்தைச் செலுத்தினார்கள். பாண்டவர்களும் அவர்களோடு கூட விளையாடினார்கள். பொழுது அஸ்தமனமாயிற்று. பகலெல்லாம் விளையாடி இளைப்பாறினதினால் இருட்டியபின் போஜனம் பண்ணிக்கொண்டு, அரண்மனையில் இருந்து போஜனம் வருமளவும் காத்திருந்தார்கள். பின்பு போஜனம் கொண்டுவர, யாவரும் பாண்டவர்களும் தம்பியும் சாப்பிட்டு, அவரவர்கள் தங்கள் கூடாரங்களில் சயனித்துக் கொண்டார்கள். அன்று விளையாட்டில் பகலில் வெகுவாய் அயர்ந்திருந்த [illegible] துரியோதனன் [illegible] சகுனி [illegible] இருவரும் [illegible] யிருந்து, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஒருவரும் [illegible] [illegible] நாயகர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இரு பாறையின் மீதேபோல பீமனை எடுத்துப்போய் கங்கையிற் போட்டுவிட்டார்கள்.

பின்பு வீமன் கங்கையில் விழுந்து சிலகாலம் தேகத்திற் பலபட்டமாத்திரத்தில் துயிலொழிந்து. கைகால்களை யுதறிக்கொண்டெழுந்திருக்கப் பார்த்தான். சூரியனுதித்து தன்னைப் பிணித்திருப்பது தெரிந்து, ஒருமுறைத்து நிமிர்ந்து கட்டுவிட்டெழுந்தான். உடனே கட்டறுந்து, முன்னொருபோது இந்திரனுக்குப் பயந்து கடலில் ஒளித்திருக்கிற மைநாக பர்வதம் பெயர்ந்தெழுந்ததுபோல, கங்கையை விட்டுக் கரையில்வந்து, எழுந்து, சற்றுநேரம் யோசித்தான்; அடடா!! நாமென்ன இங்குவந்து கங்கையில் விழுந்தோம். நம்மை யாராவது கட்டிக்கொண்டுவந்து போட்டார்களோ வென்று கருதுவோமானால் நமக்குப் பகைவர்யார்? ஒருவருமில்லையே. நாம் ஆகாயத்திலிருந்து புரண்டுவந்து கங்கையில் விழுந்தோம். அப்படிப் புரண்டுவந்திருந்தால் நம்மையாரும் கொடிகளால் கட்டியிருக்கமாட்டார்கள். இவை யோசிக்குமிடத்து, இந்த துரியோதனனும் தம்பிமாரும் செய்த கொடுமை யென்று நினைத்து, பின்பு தானிருந்த இடத்தில் வந்து படுத்துக்கொண்டான். இதற்குள் பொழுதுவிடிந்தது. யாவரும் துயிலொழிந்து எழுந்திருந்தார்கள். அப்போதும்போல் அவரவர்கள் தங்கள் கருத்தின்படி விளையாடத் தொடங்கினார்கள். துரியோதனன் வீமனை வந்து விளையாடுவதைக்கண்டு, அதிக ஆச்சரியத்தையும் மனவருத்தத்தையு முற்று, சகுனி கர்ணன் முதலானவர்களை யழைத்துப்போய் வீமனை வந்து விளையாடுகிறதைப் பாருங்களென்றான். அவர்களும் உடனேவந்து நோக்கி, சீ! சீ! நாம் கட்டினபடிப் பலமான கட்டுக்களை யெல்லாம் தானே அறுத்துக்கொண்டு, ஒன்றும் அறியாதவன்போல் வந்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறான். இப்படி முன்போலவே இருக்கிறதாலும் வேற்றுமையின்றி விளையாடி வருகிறபோது, ஒருநாள் சென்றபின், துரியோதனன் சகுனியையும் கர்ணனையும் தம்பிமாரையும் ஒன்றாக அழைத்துப்போய் உட்கார வைத்துச் சொல்லுகிறான், ஓ தம்பிகாள்! முன்னம் வீமனைக் கட்டிக்கொண்டுபோய்க் கங்கையில் எறிந்துவந்தோம். அதற்குத் தப்பிப்பிழைத்தான். இனி அவனை யெப்படிக் கொல்லுகிறது. வேறொரு உபாயம் செய்யவேண்டும். ஆதலால் அவனைக் கொல்லுவதற்கு ஒரு உபாயம் சொல்லென்று வினவ, சகுனி சொல்லுகிறான்.

சர்ப்பத்தால்வீமனைக்கடிப்பித்தல்.

ஓ மருமகனே! நீயேன் விசாரப்படுகிறாய்? நாகலோகத்திலிருக்கிற அதிபயங்கரமான கொடிய சர்ப்பங்களை வரவழைத்து, நாமெல்லாரும் இருக்கிற பாசறையின்கண் [illegible] அழைப்பித்து, அவர்களால் சர்ப்பங்களை விட்டு வீமனைக் கடிப்பிக்கச் செய்வோமாகில் தன்னுணை

மரணமடைவானென்று கூறி, துரியோதனன் அக்கரு த்துக்கிசைந்து, நகரத்திலிருக்கிற ஜோதிகளிற் சில [illegible] அழைப்பித்து, தன்கருத்தை [illegible] ஓ தம்பி! நாமெல்லாம் [illegible] [illegible] தம்பி வீமா! நீ [illegible] [illegible]

[illegible]

அவர்களைக்கும் வீமன் [illegible] விடாய் கொண்டு, [illegible] வேயிருக்கின்றது. இவ்விடமகப்பட்டும் அறிவதில்லை. இனிமறம் புரு நன்றிருந்திடாத் கொள்ளேல் செய்ய

கொன்றுமெனக் கூறி, [illegible] நகரத் திலிருக்கும் [illegible] இரகசியமாக அழைப்பித்து, [illegible] தம்பி வீமா! [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வீமன் நாகலோகத்திற் சென்று விஷாமுத
பானஞ் செய்தல்.

[illegible]

[illegible] டைய பேரனும் பாண்டுமகாராஜாவின் மனைவி கு

ந்திதேவியின் புத்திரன். என பெரியதந்தையின் புத்திரனாகிய துரியோதனன் வாரணாவதத்தில் விருந்து செய்தான். அங்கிருந்து போய் [illegible] அருந்தினான். [illegible]

இவ்விடம் [illegible] [illegible] தாய்[illegible] [illegible]

இப்படி தருமராஜன் - [illegible] [illegible]

[illegible]

மகனேயிவ்வாறு [illegible] [illegible]

ஜன் முதலாகிய [illegible]

[illegible] இவர்களின் [illegible] ஓ அம்மணி! [illegible]

ஓ அம்மணி! [illegible]

[illegible]

[illegible] வழியாய்ச்சென்று.

அத்தினபுரத்துக்கருகில்வந்து வீமனைநோக்கி, ஓ ராஜனே! இதோ அத்தினபுரம் செல்லுமென்று விடுத்து, நாககுமாரர்கள் மீட்டும் நாகலோகம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். வீமன் அத்தினபுரத்திற்சென்றான். சென்றவுடன் அந்நகரத்திலிருப்பவர்கள் யாவருங்கண்டு, மகிழ்வுகொண்டு கைகொட்டி, இதோ வீமராஜன் வந்துவிட்டான் வந்துவிட்டான் என்று கூறினார்கள். அந்தவோசை அலைகடல் முழக்கம்போலிருந்தது. இந்த ஓசையைக் கேட்ட தருமராஜன் முதலானவர்களும் ஓடிவந்து வீமனைக் கண்டு, மிகுந்த ஆவலோடு கட்டிக்கொண்டு, எங்குற்றாய் வீமா வென்று வினவி அரண்மனைக்கு அழைத்துப் போயினர். வீமனானவன் அங்கிருந்த வீஷ்மர் திருதராஷ்டிரன் முதலானபெரியோர்களுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, குந்திதேவி முதலாகிய அன்னையர்களையும் வணங்கினான். அவர்கள் இவனை ஆசிர்வதித்து, வாரித் தழுவிக் கட்டி முத்தமிட்டு ஆதரணைசெய்தார்கள்.

இவர்களில் வீஷ்மர் வீமனை யழைத்து, அப்பா வீமா! நீ இந்த எட்டுநாள பரியந்தம் எங்கிருந்தாயென்று வினவ, வீமன் சொல்லுகிறான்: ஓ ஐயா! என்தமயன் துரியோதனன் சிங்கார வனத்தில விருந்து செய்து என்னை யழைத்தான். அவ்விருந்துக்குப்போய்ப் புசித்தேன். பின்பு பாதாளலோகத்திற் சென்றிருந்து நாகேந்திரனாகிய வாசுகியின் கிருபையினால் இவண் வந்தேனென்று கூறித், தன்னைவினவியவர்களுக்கெல்லாம் இவ்வாறே புகன்றான். வீஷ்மர் மிகுந்த யுக்திசாலியாகையால் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், ஓ! ஓ! ஏதோமாயம் நடந்திருக்கிறது என்று தன்கருத்தில நிதானித்து, பிள்ளையில் தானே இவ்வளவு கெடுபுத்தி யுடையவனாயிருக்கிற துரியோதனன் வரவர விபரீதத்தை விளைவிப்பான். இனி நாம் சும்மாயிருப்பது தகுதியல்ல. அரசர்களுக்கு வில்வித்தை முதலியவற்றைக் கற்பிக்கவேண்டும். நாமே கற்பிக்கப் புகுந்தால் சிறுவர்கள் எல்லாம் நமக்கருகி லிருக்கமாட்டார்கள். அவரவர்கள் புத்திக்கும் யுக்திக்கும் தக்கபடியே வித்தையேறும். அதனால் பின்னடிக்கு ஒருவர்க்கு நன்றாகச்சொன்னான் ஒருவர்க்கு நன்றாகச் சொல்லவில்லை என்கிற ஒருதலையான பழிச்சொல்லும் கூடும். அப்படிக்கும் அந்நியமான வித்வானைக் கற்பிப்போமாகில், நாம் ஏதாவது சொன்னாலும் சிறுவர்கள் பயமுடன் நடந்துகொள்வார்கள். ஆதலால் வேறொரு வித்வானைக் கொண்டே கற்பிக்கவேண்டுமென்று நிதானித்து, இதற்கு யாரை நேமிக்கலாம்? வல்லவரியவன் எவனிருக்கிறான்! என்று தம்மிடத்திலிருக்கும் பெரியோர்களை ஆராய்ந்தபோது, அப்பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:

கிருபாசாரி வரலாறு.

ஓ மண்டலேஸ்வரா! முன்னம் பிரமன்பேரனாகிய சரத்துவந்த முனிவர் ஒருவனத்திற்சென்று அருமையான தவஞ்செய்தார். அத்தவத்தை அழிக்க இந்திரன் தன்னுடைசாலைப் பெண்களில அரம்பை என்பவளை அழைத்து, ஓ பெண்ணே! பூலோகத்திற் சரத்துவந்தர் அருமையான தவஞ்செய்கிறார். நீசென்று அத்தவத்தை அழித்துவாவென்று வேண்ட, அரம்பை அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு, வீட்டிற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து, நல்ல ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்து, காமனைக்கும் பரிமளத்திரவியங்களைப் பூசி, மலர்மாலைசூடி, இவளைக்கண்ட திவ்யக்கியான ஸ்வரூபிகளெல்லாம் எப்படி இவளைப் பின்தொடருவார்களோ அப்படியே இவள்சாயலைக்கண்ட மயிலும் - குரலோசையைக்கேட்ட குயிலும் - நடையைப்பார்த்த அன்னமும்- பின்தொடரப் பூலோகத்திலிறங்கி, சரத்துவந்தர் தவஞ்செய்யும் வனத்தில்வந்து, அவர்நோக்கம் தன்மேற்படும்படியான இடத்தில நின்றாள். சரத்துவந்தர் கண்விழித்துப்பார்த்து, தனக்கெதிரிலே நிற்கிற அவளைக்கண்டு மிகுந்த விரகமடைந்து, இவ்வளவு ரூபத்தோடுகூடியஸ்திரீகள் உலகத்திலிருக்கிறார்களாவென்றெண்ணித், தன்கருத்தைக் கிளர்த்துக் காமத்தின்வழியிற்செலுத்தினார். உடனே வீரியம்வெளிப்பட்டு, இரண்டுதுளியாக அவரிருந்த தருப்பாசனத்தில் விழுந்தன. இந்தச் செய்கையை அரம்பை யறிந்து, இனி நின்றேமாயின் சாபம் நேரிடுமென்று கருதி, உடனேமறைந்து சொர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தாள். சரத்துவந்தர் தமது வீரியம் வெளிப்பட்டதைக் குறித்து மனவருத்தமடைந்து, தவம் கெட்டுப்போயினதற்கு வியாகூலப்பட்டாற் பயனென்னவென்று ஒருவிதமாகத்தேறித், தன்கையிலிருந்த வில்லையும் திவ்யாஸ்திரங்களையும் அம்புக்கூடினையும் அந்தத் தருப்பாசனத்தில் வைத்துவிட்டு, மற்றொரு வனத்திற்சென்று நற்றவம் புரிந்திருந்தார். தருப்பாசனத்தில் விழுந்த இரண்டு துளியும் மஹா முனிவரது வீரியமாகையால் பழுதடையாமல், ஒரு துளி பிள்ளையாகவும் மற்றொருதுளி பெண்ணாகவும் தோன்றி அழுதுகொண்டிருந்தன. அப்போது சந்தனுபூபதியானவர் இளவரசுபட்டம் நீங்கி, மகுடாபிஷேகஞ்செய்து செங்கோல்செலுத்திவந்து, ஒருநாள் வேட்டையாடக்கருதிக்கொண்டு, வில்லியர்-வேடர்-மந்திரிகள் - பிரதானிகள் - முதலானவர்கள் புடைசூழ நால்வகைச் சேனையோடு காட்டிற்சென்று, மிருகங்களை அடித்துவிட்டு வனத்தின் வழியாய் வரும்போது, அச்சிறுவர்களின் அழுகுரலைக் கேட்டு விரைவிற்சென்று, அம்மகவை நோக்கி வியப்புற்று, ஓ! ஓ! இம்மக்களைப்பார்த்தால் மஹா சுந்தரத்தோடு விளங்கியிருக்கிறார்கள். இவர்களைப்பெற்ற தாய்தந்தையர் எங்கேயாவது அருகிலிருப்பார்கள். வனத்தைச்சுற்றிப்பார்த்து வரவேண்டுமென்று தூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். தூதர்கள்வனமுழுதும் பார்த்துவந்து அரசனைவணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இவ்வனமுழுவதும் முனிவர் மயமேயன்றி இக்குழந்தைகளுக்கு

உரியவனைக் காணேமென்றுகூற, அரசன்மந்திரிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்:

ஓ மந்திரிமார்களே! பூலோகத்தில் அரசராயிருக்கிறவர்கள், உலகிலுள்ளவர்களுக்கு யாதொரு குறைவுமுறாதிருக்க நடக்கவேண்டும். சத்துருவாயிருந்தபோதிலும் காட்டில் தனியாய்த் தவித்தால் அவர்களை ஆதரிக்கவேண்டியது நமது கடமை. இப்படி மநுநூல்கள் முறையிடுகின்றதை யுணர்ந்தும், மிகவும் இளமையாகிய இம்மக்களது அழுகுரலைக் கேட்டு நாம் நகரத்துக்குச்செல்வது யோக்கியதையல்ல. நாம் எடுத்துப்போய் வளர்த்தால் இச்சிறுவருக்கு உரித்தானவர்கள் ஒருவேளை நம்மிடத்தில் வரநேரிடும். அப்படிவந்து கேட்டால் அப்போது தடைசொல்லாமல் அவர்களிடத்து இச்சிறுவர்களைக் கொடுப்போம். ஆதலால் இச்சிறுவர்களை இப்போது நாமெடுத்துப் போவோமென்று, அவர்களோடுகூட வைத்திருந்த வில்லையும் - அம்புக்கூட்டையும் - அச்சிறுவர்களையும் - மந்திரிகளாலே எடுப்பித்துக்கொண்டு நகரத்துக்குவந்து, அச்சிறுவர்களை மிகுந்த அன்புடன் வளர்த்துவந்தார். சரத்துவந்தர் ஒருநாள் நமது விஷயமென்னவாயிற்றோ பார்த்துவருவோமென்று அவ்வனத்துக்குவந்து தாமிருந்த இடத்தைத் தேடும்போது, வில்லும் அம்புக்கூடும் இல்லாமையைக் கண்டு, நாமுண்டாக்கிய உருவாகிய சிறுவர்களாக இருக்கவேண்டும். அச்சிறுவர்களைக் கைப்பற்றினவர் அவர்களையும் காப்பாற்றியிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, அச்சிறுவர்களை யாரெடுத்துப் போயினர் அறியவேண்டுமென்று தமது ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கி, எமது பிதாவாகிய சந்தனுமகாராஜன் எடுத்துப்போயினதை யுணர்ந்து, இந்நகரத்துக்குவந்து அரசனைக் கண்டார். அரசன் சிங்காசனத்திலிருந்து எழுந்து, சரத்துவந்த முனிவனைப் பொற்பீடத்திலிருத்தி சோடசோபசாரமுஞ்செய்து, பயபக்தியுடனே எதிர்நின்று சொல்லுகிறார்: ஓ ஸ்வாமி! எளியேன்மீது கிருபைவைத்து இவ்விடம் எழுந்தருளியதற்கு யான் என்ன புண்ணியஞ்செய்தேன்? இவ்வேழையை நாடி வந்தகாரியமென்ன? தாமதிக்காது வெளியிட்டால் தங்கள்கருத்தின்படி நடக்கவிருப்பமுற்றிருக்கிறேனென்று வேண்ட, சரத்துவந்த மகாமுனிவர் வணங்கிய அரசனைப் பார்த்து அருள் வழங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ மண்டலேசுவரா! நீர் வேட்டையாடி முனிவர் தவஞ்செய்யும் வனத்தில் வந்தபோது எனது வீரியத்தால் உண்டாகிய ஒரு பிள்ளையையும் ஒரு பெண்ணையும் எடுத்துவந்தீர். அக்குழந்தைகளை நான் பார்க்கவேண்டிய கொண்டுவாருமென்றார். அரசன் அருகிலிருந்த மந்திரிகளை நோக்கினர். மந்திரிகள் அரசனது குறிப்புணர்ந்து, அக்குழந்தைகளை எடுத்துவந்து அரசன்கையிற் கொடுத்தார்கள். அரசன் அக்குழந்தைகளைச்சரத்துவந்த முனிவரிடத்துக்கொடுத்து, ஓ ஸ்வாமி! தேவரீர்சொத்து தேவரீரைச் சேர்ந்தது என்று வந்தனத்தோடுவணங்கினார். சரத்துவந்தர் அரசனைவாழ்த்தி, இரண்டுமக்களையும் எடுத்துப்போய் தன்னிருப்பிடத்தில் வைத்துவளர்த்துப், பிள்ளைக்குக் கிருபனென்றும், பெண்ணுக்குக் கிருபியென்றும் நாமகரணமிட்டுப், புத்திரனுக்கு - நாலுவேதம் - ஆறுசாஸ்திரம் - அறுபத்துநாலு கலைகளியான முதலியவற்றைப் போதித்து, தநுசாஸ்திரத்தையும் - அதனது மர்மங்களையும் - நன்றாக உணர்த்திப் பூரணமாகக் கற்பித்தார். அதன்மேல் வில்லாளிகளாகிய சகல அரசர்களும் ஆதிக்க கிருபாசாரியனென்று பெயர்பெற்று இத்தொழில்விளங்கியிருக்கிறார். இவரைக்கொண்டு சிறுவர்களுக்கு வில்வித்தையைக் கற்பித்தால் நன்மையாயிருக்குமென்றுசொல்ல, வீஷ்மர் அவரை அழைத்துச் சொல்லுகிறார்.

துரோணாசாரி வரலாறு.

ஓ ஸ்வாமி! அரசகுமாரர்களாகிய திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரர்கள் நூற்றுவர். பாண்டுபுத்திரர்கள் ஐவர். இந்த நூற்றைந்து புத்திரர்களுக்கும் தாங்கள்கிருபைகூர்ந்து இன்றுமுதல் வில்வித்தையைக் கற்பித்துவில்லாசிரியராக இருக்கவேண்டியதென்றார். கிருபாசாரியர் அதற்கிசைந்து மகிழ்ந்து, சுபமுகூர்த்தத்தில் நூற்றைந்துபேர்களையும் அழைப்பித்து நல்லநிலைமைக்குச்சொல்லி, வில்வித்தையைக் கற்பித்துவந்தார். குருகுமாரர்களாகிய இந்த நூற்றைந்து பேர்களும் வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளுகின்ற நாள்தோறும் விசேஷமுணர்ந்து, இப்புத்திரர்களால் அதிக நலமுண்டாகுமாதலால் எத்திசை யரசர்களும் பக்திசெய்து வணங்கும்படி நேரிடும். அதற்கு மூலகாரணமாக இருக்கிற வில்வித்தையை இன்னும் மேலான வகையைக்கொண்டு அதிகமாகக் கற்பிக்கவேண்டுமென்று கருதியிருக்கிற தருணத்தில், [ஓ ஜனமேஜயனே! முன்னொருபோது பாரத்துவாச மகாமுனிவர் ஒருவனத்திலிருந்து தவநிலையிலிருந்து, ஆரோண கும்பக நியுத்தி, மந்திரஜெபம் முதலிய பூசாதிகிரியைகளால் ஈசுவரனைக் கருத்திலே வைத்து ஆராதித்து, அநுஷ்டானஞ்செய்துவந்தார். இந்திரன் இந்தப் பாரத்துவாச மகாமுனி செய்துவருகிற தவத்தை அழிக்கவேண்டுமென்று கருதி, மேனகையை அழைப்பித்து, ஓ பெண்ணே! பாரத்துவாச மகாமுனி அரசவையான தவஞ்செய்கிறார். அத்தவத்தால் [illegible] நேரிடும். அவருக்கு நமது [illegible] அவர் தவத்தை அழித்து வா என்று கட்டளையிட, மேனகை இந்திரனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! [illegible] பாரத்துவாசர் செய்கிற தவத்தை அழித்து வருகிறேனென்று விடைபெற்று, [illegible] செய்து, பரிமளவர்க்கங்களை [illegible] தேகத்தில், இமிர்

[illegible], புஷ்பமாலைசூடி, ஆடை ஆபரணங்களினால் அலங்கிருதஞ்செய்து, [illegible] முனிவர்களெல்லாம் [illegible] பரத்வாஜர் [illegible] வந்து, [illegible] இவன் [illegible]. இந்த [illegible] பரத்வாஜர் [illegible].

[illegible] பரத்வாஜர் [illegible] அக்கினி [illegible] வணங்கித் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான். அக்கினி

கோத்திர முனி துரோணாசாரியருக்குக் கற்பிக்கிறது போல் அவனுக்குக் கற்பித்து வந்தார். துரோணாசாரி [illegible] அவனுக்குக் கற்பித்தார். [illegible] அக்கினி [illegible].

அஸ்வத்தாமர் வரலாறு

[illegible] பரத்வாஜர் [illegible] துரோணாசாரியரின் [illegible]

அவளைப்போல் கற்பிற் சிறந்தவர்கள் வேறெவருமில்

லை. இவ்வுலகத்துள்ள பெண்மணிகளில் அவளுக்கு ஒருவளை உபமானமாகச் சொல்லத்தக்கதன்றென்று வணங்கி விடைபெற்றுத், தன்கருத்திசைந்த விடத்துக்குச் சென்றார். [illegible] அந்த இருவரையின [illegible] வணங்கி, [illegible] சென்றார். [illegible] பொற்ப [illegible], [illegible]! [illegible] இவளொருத்தியே [illegible] என்று சொன்னார்.

ஓ [illegible]! [illegible] பிரியாக இருக்கிறதால் அனாயாசமாக வேண்டுமென்றார். [illegible] ஐம்பொறிகளின் வழியாயி [illegible] அடக்க [illegible] பண்ணிய [illegible] அப் [illegible] பெண் [illegible] இருந்து [illegible] தந்தை [illegible] பெண் [illegible] அனாயாசமாக [illegible] ஐயா! [illegible] அனாம் [illegible] போல் [illegible] யுனாத்துத், [illegible] பெண்ணே! ஒருமெய்யர் அனாம் [illegible] நடந்து வந்தார். [illegible] அனாம் [illegible] [illegible] அனாயாசமாக [illegible] அந்த [illegible] வேண்டும். [illegible] இருந்து [illegible] அனாயா [illegible] கற்புடைமையாக [illegible] அ னை [illegible] மிகுத்து, விட்டிற கின்று [illegible] தன்னுடல் [illegible] யும் அளகத்தால் மறைத்து அனாத்துக்கு [illegible] வந்தாள். அருவணை சன்றுதி அவள் கற்புடைமைக்கு

பெச்சி, அவளது சுந்தரத்தை நோக்கினர். நோக்கும் போது [illegible] விசேஷமாயிற்று. அது இந்த [illegible] காத்தில் நடக்கிற அனந்தத்தில் விழுந்தது. உடனே [illegible]. [illegible] அவர் [illegible] உடனே அவர [illegible] புகைந்து, அந்த அனந்தத்திலே அவ்வனந்தமேனைத் [illegible].

இதற்குள் [illegible] [illegible] நடந்த [illegible] [illegible]? [illegible], இராவணனை [illegible] போல [illegible] [illegible]. ஓ பெண்ணே! [illegible]. அ [illegible] அவ்வளா [illegible] தான் [illegible], துரோண [illegible] வைத்தாள். அ [illegible] அவ்வனந்தத்தைப் [illegible]. உடனே அவள் [illegible] [illegible] ஜனித்தான். [illegible] இதனை அறிந்து [illegible], அசுவுவனைப் பொறைட்டி [illegible] வைத்துக்கொண்டு, தாயும் [illegible] தோக்கி [illegible] என்னபெ [illegible] [illegible] வந்தார்கள். [illegible] இரண் [illegible]! [illegible] அ [illegible] [illegible] பட்டா [illegible].

துருபதனுக்குந் துரோணருக்கும் சம்வாதம்.

அப்போது துரோண [illegible] சொல்லிய [illegible]யை [illegible], [illegible]யை நோக்கிச்

சொல்லுகிறார்: ஓ பெண்ணே! எனக்குப் பாலியத்தோழனும் என்னிடத்தில் வில்வித்தையிற் சிறந்த அருமையான வித்தை கற்றுக்கொண்டவனுமாயிருக்கிறவன் பாஞ்சாலன். அவனிடத்துப் போனால் வேண்டிய பாக்கியங்கிடைக்கும். ஆதலால் நாமிருவரும் அவனிடத்துச் செல்வோமென்று நினைத்துக்கொண்டு, பாஞ்சாலனுடைய நகரத்துக்குச் சேர்ந்துவந்து, சிறுவனை மனைவி கையிற் கொடுத்து, அவளை அங்கு நிறுத்திவிட்டுத் தாம் தனியே பாஞ்சாலன் சபைக்குச் சென்றார். பாஞ்சாலன் இவரைப் பார்த்தவுடன் முன்கொடுத்த வார்த்தைகளை நினைத்துக்கொண்டு, அதை நிறைவேற்ற மனமில்லாதவனாகிப் பாராதவன்போலிருந்துவிட்டான். துரோணாசாரி அரசன் விசாரணையிலிருந்தகின்றபடியால் நம்மை நோக்கவில்லை. இன்னுஞ் சற்றுநேரஞ்சென்றபின் விசாரிப்பானென்றெண்ணி, அங்கோரிடத்திலிருந்தார். அரசன் நீதிவிசாரணை செய்துவிட்டு எழுந்திருந்து, அங்குள்ளவர்களையெல்லாம் அவரவர்கள் இருப்பிடத்துக்குச் செல்லும்படி உத்தரவு கொடுத்தான். அந்த வேளையில் துரோணாசாரி அரசனைக் கண்டுகொண்டார். அப்போதும் வந்தவரை வழிபாடுசெய்யாமல், நீயாராயிருக்கிறாய்? இங்கு ஏன் வந்தாய் என்று முகமறியாதவன் பேசுவதுபோற் பேசினான். துரோணாசாரி இவ்வசனங்களைக் கேட்டு, நாமிருவரும் நம் சிநேகத்தை [illegible] பாலியமாக நம்மையார் [illegible] திக் கோபங்கொள்ளாமல், ஓ அரசனே! என்னையறியாய்? அக்னிவேசரிஷியிடத்து நாமிருவரும் வில்வித்தை கற்றுக்கொள்ளவில்லையாவென்று [illegible]ர். பாஞ்சாலன் அப்போதாகிலும் வந்தவரை வழிபாடுசெய்யாமல், [illegible] உன்னை அவ்விடத்தில் நான் கண்டதேயில்லை. [illegible] பெயரும் கூறுகிறாயென்று சிரித்தான். துரோணாசாரி அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: ஓ அரசனே! நீ என்னிடத்தில் அன்புடையவனாயிருந்தாய்? என்னிடத்திலுள்ள வில்வித்தைகளில் அநேகமாயிருக்கிறவைகளைக் கற்றுக்கொண்டையே [illegible], அரசனானது, மந்திரிகளை நோக்கி, ஓ மந்திரிகளே! முன்னம் இவன் [illegible] வில்வித்தை [illegible] [illegible] இப்போது [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அரசன் [illegible] பார்த்துச் சொல்லுகிறான்

ஓ மந்திரிகளே! இந்தப் பிராமணன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டீர்களா? முன்னம் நாமிருவரும் ஒரு ஆசிரியனுடைய மாணாக்கரென்றான். பின்பு தன்னிடத்திற் சிநேகனென்றான். இப்போது பாதிபூமி உண்டென்றான். இதை யோசிக்கும்போது இந்தப் பிராமணன் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறானென்று தோன்றவில்லையா? இனி இந்தப் பிராமணனை என் சபையில் வைத்திருக்கலாகாதென்று [illegible]த்தான். அதுகேட்ட மந்திரிகள் தம்மைச் சேவகர்களாற் சபையைவிட்டகற்றுகிறதைத் துரோணர் அறிந்து, அரசனை நோக்கி, அடா பாஞ்சாலா! என்னிடத்தில் மாணாக்கனாயிருந்தும் என்னைப் பரியாசஞ்செய்தாய். அது கிடக்கட்டும். நீ வாக்குத்தத்தஞ் செய்தபடி பூமியைக் கொடாவிட்டாற் போகிறது. எனக்கொரு குழந்தையுண்டு. அதற்குப் பாலில்லை. அதற்கொரு பசுவாகிலுங் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க, அரசன் சிரித்து, ஓ பிராமணா! முன்னமே நீ கேட்டாற் கொடுப்பேன். முன்பு சிநேகனென்று சொல்லிப், பின்பு ஆசிரியனென்றும் பங்காளியென்றுங் கூறி, இப்போது ஒரு பசு வேண்டுமென்று சொல்லுகிறீர். இதைக் கேட்ட பெண்களும் நகைப்பாரோ? [illegible] நகைப்பது அல்லவோ? போ போ [illegible] பிராமணனென்று சேவகர்களுக்குச் சைகை செய்தான். சேவகர்கள் அருகில் வந்து [illegible] தள்ளினார்கள். அந்தத் துரோணாசாரி [illegible] கோபங்கொண்டு, அடா பாஞ்சாலா! இதோ நீ [illegible] உன்னைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவேன். நான் [illegible] தந்தேயலை. உன்னோடு [illegible] இராஜ்யத்தில் [illegible] [illegible], [illegible] பட்டம் [illegible] என்னிடத்திலிருந்து [illegible] செய்து, அங்கிருந்து [illegible] [illegible] பெரும் போவேனாகில், என்னையில் [illegible]. என் பெயரும் துரோணனல்ல. நானும் பிராமணனல்ல [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

ஓ ஐயா! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அ [illegible] [illegible], துரோணர் அதைக் [illegible], அந்த [illegible] [illegible] அங்கே குருகுலமாணாக்கர் [illegible] [illegible] விளையாடி [illegible]. அவ்விளையாட்டில் வீம [illegible] விசிறியெறிந்தான், அது தூரியோதனன் முதலானவர்கள் கைக்கு எட்டாதபடி கிணற்றில் விழ

ழுந்தது. அதுகண்டு துரியோதனன் வீமனிடத்து வந்து, வீமா! நீ எறிந்த பந்து கிணற்றில் விழுந்தது. அதனை நீதான் எடுத்துக்கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்க, வீமன் - சீ! சீ! நானெறிந்த பந்தே யல்ல; பிடிக்காதபடியால் அது கிணற்றில் விழுந்தது. அதை நானெடுக்கவேண்டிய நியாயமென்ன என்று மறுக்க, இப்படி இருதிறத்தாரும் பேசிக்கொண்டு கிணற்றைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். துரோணர் இவர்களைக் கண்டு அருகிற் சென்று, நீங்கள் யாருடைய புத்திரர்கள். இங்கே என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று வினவ, துரியோதனாதியர் அருகில் வந்து வணங்கி, ஓ ஐயா! நாங்கள் இந்நகரத்து அரசனுடைய புத்திரர். பந்து விளையாடினோம். அந்தப்பந்து கிணற்றில் விழுந்தது. அதனை [illegible] கிணற்றைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றோம் என்றுரைக்க, துரோணர் சிரித்து, [illegible] கிணற்றில் விழுந்த பந்தை எடுக்க [illegible] தன் [illegible] பந்தை [illegible] அந்த [illegible] விட்டான். [illegible]

[illegible]

அதனை [illegible] வணங்கி [illegible] அதனை [illegible] வெளியில் [illegible]

துக்கொடுத்து, இப்போது கிருபாசாரியார் வீட்டிற் போயிருக்கிறானென்று, விஜயன் இவ்வர்த்தமானங்களைக் கேட்டு, கிருபாசாரியரிடம் வந்து சொன்னான். கிருபாசாரி அதைக் கேட்டு விஜயனிடம் [illegible] வந்தார். வீமன் [illegible] ஓர் பொருட்டாக [illegible] ஓ ஐயா! உமது அரண்மனைக்கு யாரோ வந்திருக்கிறாரென்று சொல்ல, கிருபாசாரியர் ஓ மைந்தனே [illegible] தவராம் [illegible] துரோணாசாரியார் வந்தாரென்று [illegible] விஜயன் அதிகமகிழ்ச்சியடைந்து, [illegible] துரோணாசாரியரை அழைத்து வரும்படி [illegible] அப்போது [illegible] துரோணாசாரியரைக் கண்டு வணங்கி, ஓ ஐயா! [illegible] அழை[illegible] துரோணாசாரியர் [illegible] அழைத்து [illegible] வேண்[illegible] விஜயன் [illegible] கிணற்றில் [illegible] அழைத்து [illegible] துரோணாசாரியா [illegible]

[illegible]

வில்லாசிரியர் [illegible] சரித்திரம்

ஓ மன்ன [illegible] விதத்தையும் [illegible] பரசுராம

டத்துங் கற்று, இன்னும் சாதுரியமான வித்தையைக் கற்கவேண்டு மென்று கருதி, அக்கினிகோத்திர முனிவரிடத்திற் கற்றுவருகிறகாலத்தில், அவரிடத்தில் பாஞ்சாலனும்வந்து வில்வித்தைகற்றான். அவன் எனக்கும் வழிபட்டு, என்னிடத்திற் சிலவித்தையைக்கற்று, தனக்கு மகுடாபிஷேகமான காலத்தில் பாதிராச்சியங் கொடுக்கிறேனென்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்துபோய், பின்பு மகுடாபிஷேகமாகி இருக்கிறகாலத்தில் நானங்கேசென்றேன். என்னை அவன் அயலார்போலெண்ணி அவமதிப்புச்செய்தான். அதனால் நான் சினங்கொண்டு ஒருசபதஞ் செய்தேன். அஃதென்னவெனில் - ராஜபுத்திரருக்கு என்வித்தையைக் கற்பித்து, அவர்களால் உன்னைப் போரில் வீறிட்டலறச் செய்வதுமன்றி, தேர்க்காலிற்கட்டி என்சபையில் இழுத்துவரச்செய்து பங்கப்படுத்துகிறேனென்று கூறிவந்தேன். அந்தச்சபதம் எப்போது நிறைவேறுமென்கிற ஏக்கந்தானென்றிருக்கின்றது என்றார். வீஷ்மர் துரோணரை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓய்வாய்! உலகத்தில் அரசராயிருக்கிறவர் தம்மையடைந்தவர்க்கு ஒரு குறைவுநேரிட்டால், தங்களுடம்பின்மேல் இச்சைவைக்காமற் புகழுடம்பை வகிக்கவேண்டுமென்று கருதி, மேல்வரும் லாபத்தைநோக்காமல் அக்குறைநிரப்ப மனம் வாக்கு காயங்களினால் சகாயப்படுவார்கள். இப்போது தாங்கள்கூறிய குறைவுக்கு நானுதவிசெய்வது, எனக்கு நல்லலாபமாகத்தானிருக்கின்றது. அதற்கு நான் ஒரு விண்ணப்பம் செய்கிறேன். அதனையேற்று உமது குறையைத் தீர்த்துக்கொள்ளும். அஃதென்னெனில் - குருகுலமக்கள் நூற்றைந்துபேர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உமது வில்வித்தை கற்பித்து, உமது குறையை நீக்கிக்கொள்ளும். மேலும் தாங்கள் உயிருள்ளளவும் இந்த அத்தினத்தைவிட்டுப் போகவேண்டியதில்லை. எங்களோப்பந்தம் மகரகுண்டல ஆர கேயூர கடக கங்கண மதாணிப்பதக்க முதலாகிய ராஜபூஷணங்களையணிந்து, ஆலோசனைக் கர்த்தர்களில் தாங்களும் ஒருவராக இருக்கவேண்டுமென்றுவேண்டிக், கிருபாசாரிக்கும் இவ்வண்ணமாகச் சொல்லி, அப்போதே ஆபரணங்களைக் கொண்டுவரச்செய்து இருவர்க்குங் கொடுத்து, அதற்குத்தக்க இடம்பொருளேவலனைத்தையு மீந்தார். அஸ்வத்தாமா வென்னுஞ் சிறுவனும் நாளுக்குநாள் யாதொருகுறைவுமின்றி வீறி வளர்ந்து, நான்குவேதம்-ஆறுசாஸ்திரம் - அறுபத்து நாலு கலைகளான முதலியவற்றோடு, வில்வித்தை-மல்வித்தை - அத்திரவித்தை-சத்திரவித்தை முதலிய சகலவித்தைகளிலும் மேன்மையாயினன்.

குருபுத்திரர் நூற்றைவரும் வில்வித்தை பயிறல்.

இதற்குள் குருகுலமக்கள் (௱௫) பெயரும் வந்தார்கள். வீஷ்மர் அவர்களைநோக்கி, ஓ மக்களே! இதோயிருக்கிற பெரியவரிடத்தில் வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளுங்களென்று கூற, அந்த-(௱௫) பெயரும் துரோணாசாரியை வணங்கித் துதித்தார்கள். துரோணாசாரி அவர்களுக்குப் பல ஆசிகூறினார். வீஷ்மர் இந்த (௱௫) பெயரையும் பிடித்துத் துரோணாசாரியாரிடத்தி லொப்பித்து, உமக்கே சொல்லுகிறதற்கு அக்கரையிருக்கிறபடியால் நான் தங்களுக்கு விரித்துரைக்க வேண்டிய தில்லையென்று வணங்கினார். துரோணாசாரியார் வணங்கிய வீஷ்மருக்குப் பல ஆசிகள் பகர்ந்து விடைபெற்று, வீஷ்மர்விட்ட விடுதியில்வந்து போசனஞ்செய்து இனிது வீற்றிருந்தார். பின்பு துரோணாசாரியார் நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் நூற்றுவரையும் ஐவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, சிலம்பக்கூடத்துக்குவந்து, தேவாராதனை செய்து, வில்வித்தையை நூற்றைந்து பெயர்களுக்குங் கற்பித்தார். துரோணாசாரியார் பாஞ்சாலன் சபையிற்பேசிய சபதத்தை நிறைவேற்ற விருப்புற்றிருக்கிறவராதலால், அப்புத்திரர்களுக்கு வில்வித்தையைக் கற்பிக்கிறதில் அதிகசிரத்தையுள்ளவராயிருந்து, யானையேற்றங் குதிரையேற்ற முதலியவற்றையுங் கற்பித்த தல்லாமல், தேரிலிருந்து யுத்தஞ்செய்யுந்திறமும், தேர்சாரதி ஒருவேளை யில்லாதிருக்கிற காலத்திலும் அவ்வவர்களே சாரதித்தொழிலைச் செய்துகொண்டு யுத்தஞ்செய்யு மர்மமும், ஒருபாணம்-இரண்டு-மூன்று-நான்கு-ஐந்து கோடி இப்படி விர்த்தியாகும் பாணமந்திரத்தையும், மற்றுமுள்ள-வாள்-கதை-தோமரம் சத்தி-சூலம் முதலிய ஆயுதவித்தைகளுங் கற்பித்து, அஸ்திரப்பிரயோகமும் அவ்வவ் வஸ்திரங்களுக்குத் தத்தந்த மந்திரோபதேசமும் பூஜாவிதியும் தெளிவுற உணர்த்திவருகிற காலத்தில், இந்தக்குருகுலகுமாரர்கள் நூற்றைவரிற் பற்குனன் துரோணாசாரி கற்பித்துவருகிற வித்தைகளைக், கனமனதோடு ஒருமைத்திறத்தோடு பதின்மடங் கதிகமாக வில்விசேஷஞ் செய்துவருவான். துரோணாசாரி இதை அறிந்து, இந்த நூற்றைவர்களில் இப்பற்குனனை நுண்மதியாளியாகியும் அடியவர்விசுவாசியாகியும், தசரதபுத்திரனாகியிருக்கிற ஸ்ரீராமனை யொப்பானென்று மதித்து, அவன்மேல் மிகுந்த அன்புடையவராகி, வில்வித்தையில் அதிகசாதுரியமான வித்தைகளை யெல்லாங் கற்பித்து, ஒருநாள் பற்குனனையழைத்து, அப்பா பற்குனா! இன்றையதினம் ஒரு வில்வித்தையைக் காண்பிக்கிறேன். அது எனக்கும் எனதுகுருவாகிய அக்கினிகோத்திர முனிவருக்குமேயன்றி மற்றவருக்குத் தெரியாது. அதனை யுனக்குச் சொல்லுகிறேன். அஃதென்னெனில்-ஒருபாணத்தை யெடுத்துத் தொடுத்தால் அப்பாணம் நாலாகி நாலு திசைமுகத்தும் பரவுமென்று பாலித்து, அவ்வித்தைக்குரிய மகாமந்திரோபதேசமுஞ் செய்தார். இப்படி இன்னும் மாமகிமையாகிய வில்வித்தைகளைக் கற்பித்துவருவார். மற்றைக் குருபுத்திரர் நூற்று நால்வர்க்கோ வென்றால்:

பற்குநனுக்கு முனகுறித்த வில்விநோத மொன்றுதவிர, மற்றவித்தைகளை யெல்லாம் கற்பித்து வந்தார்.

ஏகலைவன்கதை.

இப்படி கற்பித்து வருகிறகாலத்தில், ஒருநாள் குருகுமாரர்கள் நூற்றைந்துபேரும் போசனத்துக்குச் சென்றார்கள். துரோணாசாரியார் தனித்திருந்தார். அந்தச் சமயத்திற் குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய வேடராஜன் புத்திரனாகிய ஏகலைவன் வில்வித்தையின் மேற்சிரத்தை யுள்ளவனாகி, வீணவிளையாட்டிற் காலத்தைச் செலுத்தி, வயதுவந்த காலத்தில் அவ்வித்தையில் ஆசையுடையவனாகித், துரோணாசாரியின் பெருமையைக் கேள்விப்பட்டு, அவரிடத்துவந்து வணங்கித் தன்கருத்தை வெளியிட்டான். துரோணாசாரி ஏகலைவனை நோக்கி, அப்பா! நான் குருகுமாரர்கள் நூற்றைந்துபேருக்குந் தவிர வில்வித்தையைக் கற்பிக்கிறேன். உனக்குக் கற்பிக்கக்கூடாதென்று மறுமொழிசொன்னார். ஏகலைவன் பின்பு மறுமொழியாய்த் துரோணாசாரியைப் பணிந்து, ஓ ஸ்வாமி! உம்மால் வில்வித்தையைக் கற்காமற் போனாலும், உமதுடைய அனுக்கிரகத்தினால் இந்த வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறேன் பாருமென்று தன்னிருப்பிடத்துக்கு வந்து, ஒருசிலம்பக் கூடங்கட்டித் துரோணாசாரியைப்போல ஒருவனைச்செய்து ஒருமேடைமேல நிறுத்தி, தான் அவ்வுருவின்முன்வந்துநின்று, ஓ ஸ்வாமி! இவ்வாறுதானே விற்பிடிக்கிறது? இப்படித்தானே சரந்தொடுக்கிறது? இந்த அஸ்திரத்துக்கு இந்த மந்திரந்தானோவென்று எல்லாந் தானேசொல்லிக்கொண்டு, இவ்வண்ணமாக அவ்வில்வித்தையைப் பயின்றுவருகிறான். இவனுக்குத் துரோணாசாரியின்மேற் கொண்டிருக்கிற நம்பிக்கையே குருவாக இருந்து வில்வித்தையை ஒவ்வொன்றையும் கற்பித்தது. அதுவுமல்லாமல் துரோணாசாரியினிடத்து இராஜகுமாரர் அறியாத அநேக சாதுரியமான வில்வித்தைகளும் தானாகத்தானே விளங்கின. இவ்வாறு ஏகலைவன் வில்வித்தையைக் கற்றுவருகிறகாலத்தில், குருகுலமன்னராகிய நூற்றைந்து பெயரும் வேட்டையாட யத்தனித்து, வேடர் - வலைஞர் - முதலியவர்களைக் கூட்டிக் காட்டிற் சென்று, அவரவர்கள் தனித்தனி தங்கள் தங்களுக்கு இஷ்டப்படி, யானை - புலி - கரடி - சிங்கம் - பன்றி - மான் - காண்டாமிருக முதலியவற்றை வெட்டியும் குத்தியுங் கொன்றும் வேட்டையாடி வருகிறபோது, பற்குநன் ஒருவனத்திற்சென்று மிருகங்களை அதம்பண்ணினான். அந்தப் பற்குநன் மிகுந்த அன்புடன் வளர்க்கும் ஒரு நாயானது ஒருமிருகத்தைத் துரத்திக்கொண்டுபோய், அம்மிருகம் அதன்கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் மறையவே நாயானது தன் எஜமானைத்தேடி, ஏகலைவன் சிலம்பக் கூடமிருக்கிற வழியாக ஓடிவந்து, துரோணாசாரியைப்போற் செய்துவைத்திருக்கிற மேடையினிடத்துச் சலவிசர்ச்சனஞ் செய்தது.

அதை ஏகலைவன் பார்த்துச் சினங்கொண்டு, தன்வில்லை வளைத்து அதன்மேல் ஒரு பாணத்தைத் தொடுத்தான். அந்தப்பாணம் நாலாகி நாயின்முகத்தில் நாலுதிசையிலும் பட்டன. உடனே, நாய் பற்குநனிடத்துவந்து ஓலமிட்டழுதது. பற்குநன் நாயை நோக்கி, முகத்தில் நான்குசரம் பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, அடடா!! இவ்வண்ணமாகச் சரந்தொடுப்பதற்குத் துரோணாசாரி-அக்கினிஹோத்திர முனிவர்-நாம்- இந்த மூவர்க்குந் தானேதெரியும். இந்தச் சுவானத்துக்கு இவ்வண்ணமாகப் பாணம் பிரயோகித்தவர் யார்? அவரை நாம் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்து, அச்சுவானத்தின் பின்சென்றான். சுவானம் ஏகலைவன் சிலம்பக்கூடத்திற்போய் நின்றது. பற்குநன் அச்சிலம்பக் கூடத்திற் சென்றபோது, ஏகலைவன் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு, ஓ! ஓ! மஹாராஜாவின் புத்திரனாகிய பற்குநன் இங்கு வரவேண்டிய தென்னவென்று மனங்கலங்கி, ஓடோடியும்வந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிறான். ஓ ஸ்வாமி! தாங்களிவண் வந்தது அடியேன் செய்தமாதவப் பேறோ? அல்லது இவ்வனஞ்செய்த புண்ணியவசமோ? அல்லது எங்கள் குலஞ்செய்த பூஜாபலமோ? என்று பலவாறு துதித்து நின்றான். பற்குநன் வணங்கிய வேடனைப் பார்த்து, அப்பா! இந்த நாயை எய்தவர் யாரென்று கேட்க, ஏகலைவன் ஓ ஸ்வாமி! தங்களுடைய சுவானமென்று தெரியாது. இந்த இடத்துவந்து என் குரு உருவமிருக்கிற மேடையின்மேல் சிறுநீர்விட்டது. அதனைப்பார்த்து மனம்பொறாமல் நாயை எய்தேனென்று கூற, பற்குநன் சொல்லுகிறான் ஓ ஏகலைவனே! உனக்கு குரு யாரென்று கேட்டான். ஏகலைவன் வணங்கிய முடியனாய்ச் சொல்லுகிறான் ஓ ஸ்வாமி! நான் வில்வித்தையின் மேலாசைகொண்டு துரோணாசாரியைக் கண்டு எனகருத்தை வெளியிட்டபோது, துரோணாசாரி யெனக்குக் கற்பிக்க அநுமதி நல்கினாரில்லை. உனக்கு வில்வித்தை கற்பிக்க முடியாதென்று கூறினார். அதனால் அவருடைய திருவுருவத்தைப்போல் ஒரு உருவஞ்செய்து, அதனைக் குருவாக வைத்துக்கொண்டு வில்வித்தை கற்றுவருகிறேனென்று சொன்னான்.

பற்குநன் இந்த வசனங்களைக்கேட்டு அதிசயப்பட்டு, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்! நமது குருவாகிய துரோணாசாரியார் இந்த ஏகலைவனுக்குக் குருவாகி யிருந்தார். நமக்குத் தெரியக்கூடாதென்று இந்த ஏகலைவன் பாசாங்காகச் சொல்லுகிறான். இருக்கட்டும். முன்னம் நமக்கு ஒருவில்விநோதம் கற்பித்து இது ஒருவர்க்குந் தெரியாதென்று சொன்னாரே; இந்த வேடன் அந்த வில்விநோதத்தைச் செய்தானே; எல்லாம் குருவையாராய்ந்து அவர் கருத்தைத் தெளியவேண்டுமென்று மனதில் நினைத்து, மீட்டுங் காட்டிற்சென்று மிருகங்களை வதைத்துப், பின் தமையன் தம்பியர் முதலானவர்களோ

டேகூடி நகரத்துக்குவந்து, ஸ்நானம் பண்ணி, போஜனஞ்செய்து, யாவரோடும் தாழ்வும் சிலம்பக்கூடத்துக்குவந்து, வழக்கப்படி வில்வித்தைகளை அப்பியாசஞ்செய்து அரண்மனைக்குப் போம்போது, யாவரும் ஆசிரியருக்கு வழக்கப்படி வணங்கி விடைபெறுகிறார்கள். இந்தப் பார்த்தன தூரநின்று அஞ்சலிசெய்து போயினன். துரோணாசாரி பார்த்தன் நடத்திய மரியாதையைக்கண்டு, மனதுக்குள் கவலையடைந்து, ஓ! ஓ! இவனை நமது மனக்குறையை நிறைவேற்ற எண்ணியிருக்கிறோமே இவன இவ்வளவாயினும் நம்மேல் வெறுப்புடையவனாய்த் தூரநின்று அஞ்சலிசெய்து போகவேண்டியதென்ன? அதனை அறியவேண்டுமென்றிருந்தார். ஒருநாள் பார்த்தனும் துரோணாசாரியரும் தனியேசந்திக்கத், துரோணாசாரியார்பார்த்தனைநோக்கி, அப்பா! உனக்கென்மேல்வெறுப்புண்டாகநானென்ன செய்தேன்? அதனைக் கூறென்றுவினவ, பார்த்தன வணங்கிச் சொல்லுகிறான: ஓ ஸ்வாமி! முன்னமொரு வில்வினோதத்தை எனக்குக் கற்பித்து, இவ்வித்தை மற்றொருவர்க்குந் தெரியாதென் றுரைத்தீர்கள். நமது மலைச்சாரலிலிருக்கும் ஏகலைவனென்கிறவேடன் அவ்வித்தையைக் கற்றிருக்கிறான். அவனைக்கண்டு உனக்குக் குருயாரென்று கேட்டபோது, தங்களுடைய நாமதேயத்தைச் சொன்னான். அன்றுமுதல் தங்கள்மீது வெறுப்புடையவனாக இருக்கிறேனென்றான். துரோணாசாரி அதிசயப்பட்டு, நல்லது பார்த்தா! அந்தவேடனை எனக்குக் காண்பிக்கிறாயா வென்று கேட்டார். பார்த்தன் காண்பிக்கிறேனென்று, இருவருங் கூடிக்கொண்டு வனத்திற்சென்று, ஏகலைவனிருக்கிறவிடத்துக்குப் போயினர்.

ஏகலைவன இவ்விருவர் வரவையறிந்து, பரிந்து வந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, சிலம்பக்கூடத்துக்கழைத்துப் போய்ச் சோடச உபசாரமு நடத்தி, கண்களில் ஆனந்தநீர்ததும்ப இரண்டுகாந்தையும் சிரமேற்கொண்டு, அநேக விதமாகத் துதித்துச் சொல்லுகிறான: ஓ ஸ்வாமிகளே! சிறியேனிருக்கும் இவ்விடத்துக்கு வர என்னபாக்கியம் பெற்றேனோ? [illegible] துரோணாசாரி [illegible] வேடனே! [illegible] அந்தப்பார்த்தன் [illegible] ஏகலைவன [illegible] ஓ ஸ்வாமி! [illegible] வில்வித்தை [illegible] எனக்கு [illegible] அதனால் [illegible] தங்களைப் [illegible] யத்துவந்து [illegible] அந்த வில்வித்தையைக் கற்றேன். இந்தமான கற்கின்ற வில்வித்தையைக் காண்பிக்கிறேனென்று, ஆசாரியனை முதலியசாம்

பிரதாயப் பிரகாரம் ஆவலுடன் காண்பித்தான். அவனுடையபக்தி விசுவாசத்துக்கு மெச்சி, ஏகலைவனை வாழ்த்திச் சொல்லுகிறார்: குருவிசுவாசம யாருக்கிருக்கின்றதோ அவர்களுக்குத் தெய்வானுகூலமுண்டு. தெய்வானுகூலமுண்டான போதே எல்லாத்திறமுமுண்டாகும். அப்பா பார்த்தா! அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் இந்த ஏகலைவன் தானென்று காண்பித்தார். அதற்குப் பார்த்தன குருவாக்கியத்தைமனதில மதித்து, அடா! இந்த ஏகலைவன் தனதுபக்தி விசுவாசத்தினால் வில்திறமுடையவனானான். இதனையுணராமல் ஆசிரியர்மேல் வெறுப்புற்றிருந்தோமென்று தன்னைத்தானே வெறுத்துக்கொண்டு, துரோணாசாரியருக்கு அதிகவிருப்பமுண்டாக வந்தனை வழிபாடுசெய்தான். துரோணாசாரி மீட்டும் ஏகலைவனை நோக்கி, ஓ ஏகலைவா! நீ குருவிசுவாசத்தினால், அருமையான வில்வித்தைகளெல்லாம் கைதேர்ந்தாய். எங்களுக்கு விடைகொடு நாங்கள் இருப்பிடத்துக்குச் செல்கிறோமென்றுரைக்க, ஏகலைவன வணங்கிச் சொல்லுகிறான: ஓ ஸ்வாமி! நான் எளியவனாயிருந்தாலும் தங்களுடைய திருவுருவத்தியானத்தால் வில்வித்தையைக் கற்றேன். இப்போது தாங்களே நேரில் எழுந்தருளியதால் குருதக்ஷிணை கொடுக்கப் பாக்கியமுடையவனாயிருக்கிறேன். எளியேனிடத்திலே கூசாது என்ன வேண்டுமோ அதனைக் கேளுங்களென்றிரந்தான். அதற்கு ஒன்றும் வேண்டாமென்று துரோணாசாரியர் மறுத்தார். ஏகலைவன் மறுபடியும் வேண்ட, அதன்மேல் பார்த்தனுக்குத் தம்மேற் பக்தியும் பிரியமுண்டாகத் துரோணாசாரி அவ்வேடனைப் பார்த்து, ஓ ஏகலைவா! நீ எனக்குத் தக்ஷிணை கொடுக்க மனமிருந்தால் உனது வலக்கைப் பெருவிரலைக் கொடுவென்று கேட்டார். ஏகலைவன தக்ஷணம் ஆலோசித்துத் தனது வலக்கைப் பெருவிரலை அறுத்துத் துரோணாசாரியின பாதத்தில் வைத்து வணங்கினன். துரோணாசாரி அதிசயமடைந்து, உள்ளம்பூரித்துச் சொல்லுகிறார்: ஓ ஏகலைவா! குருபக்தியிற் சிறந்தவனே உத்தமனென்று சொன்னி. இப்பூலோகத்தில் நீதான குருபக்தியுள்ளவன. இவ்வுலகில் உனது ஏகலைவனென்னு பெயர்வழங்கி வருக. குருவிசுவாசத்தினால் வில்வித்தையைக் கற்றபடியால், [illegible] பெயர் வழங்கட்டும் [illegible] துரோணாசாரியும் பார்த்தனும் [illegible] போகத்தொடங்கினார்கள். பார்த்தன [illegible] ஏகலைவனை [illegible] வில்வித்தையைக் கற்றவனாக நினைத்தான.

துரியோதனாதியர் ஆசாரிய நிந்தைசெய்தல்.

இப்படி நூற்றுவரும் பாண்டுமக்களும் வில்வித்தையைக் கற்றுவருகிறபோது, பாண்டவர்கள் வில்வி

தண்டையிலும் மற்ற ஆயுதவித்தைகளிலும் வல்லவர்களாகி, யாவரும் புகழும்படி நாளுக்குநாள் திறமுடையவர்களாய் வருகிறகாலத்தில், துரியோதனன் பொறாமைகொண்டு, தன் தந்தையினிடத்தும் மூதாதையிடத்தும் சென்று வணங்கி, ஓ ஐயன்மீர்! [illegible] பாண்டவர்கள்மீது அன்புடையவராகி அதிகமாக [illegible] எங்களிடத்து [illegible] அன்புடையவராயிருக்கவில்லையென்றான். [illegible] துரோணாசாரியரை அழைத்து, அவருக்கு வந்தனஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! [illegible] அவ்வாறு [illegible] துரியோதனன் [illegible]

[illegible]

தையைக் கல்லாமல், யாவரையும் மயக்கிக்கொண்டு கலகஞ்செய்தனர்.

துரோணர் முதலியவர் பிடிக்கப்பட்டது.

[illegible] அமயத்தில் [illegible]

[illegible]

வாசலோடு தான்படும் அவஸ்தையைச் சொல்லியனுப்பினர். வழிப்போக்கர்கள் குருகுல மக்களிடத்து வந்து, ஓ ராஜகுமாரர்களே! உங்கள் ஆசிரியரை முதலைபற்றி இழுக்கின்றது. இன்னேரம் பிராணனிருக்கின்றதோ போயினதோ வென்று புகன்றார்கள். அது கேட்ட துரியோதனனும் அவன் தம்பியர்களும் அதிவேகமாக வந்து, கலுழ்ந்து ஈட்டியும் எடுத்து அடித்தார்கள். அம்முதலை முன்பற்றினதைவிட அதிகமாகப் பற்றிக் கைவிடவில்லை. இதற்குள் பற்குனன் பார்த்து, தன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றிட்டு, ஒருபாணத்தை யெடுத்து வில்லிற்பூட்டி, முதலையின் கண்டமும் அதன் உடலும் துண்டமாகப் போகும்படி தூண்டினான். அப்பாணம் ஆதிமூலமென்றழைத்த யானைக்குத் திருமால் ஏவிய ஆழிபோற்புகுந்து, அம்முதலையைக் கண்டித்தது. அந்தக் கஜேந்திரன் எவ்வாறு ஆனந்தத்தை யடைந்து கரையேறினானோ, அவ்வாறு துரோணாசாரி அதிக மகிழ்வு கொண்டு முதலைவாயினின்று வெளிப்பட்டுப், பற்குனனைத் தழுவி, அப்பா பற்குனா! நீ யென்னைத் தப்பிராணதாதாவா யிருந்தாய். உன்னால் உயிர் பெற்றேன். உயிர்த்தவி செய்தவர்க்குச் செய்யும் பிரதியுபகார மென்னவிருக்கின்றது. நீயே சுரேந்திரவரதன் என்று பல்வாறு புகழ்ந்து, ஆடையாபரணங்களை யணிந்து, யாவரையு மழைத்துக்கொண்டு முன்வந்த வழியாய் வந்து, ஆலமரத்தருகிற் சேர்ந்து அம்மரத்தை நோக்கினார். அப்போது அந்தமரத்திலிருக்கிற இலைகளெல்லாம் இரண்டு துளையாய் இருக்கின்றதைப் பார்த்து வியப்படைந்து, ஓ குமாரர்களே! முன்னம் துரியோதனனால் இம்மரத்தினிலைகளை ஒவ்வொரு துளையாகத் துளைத்தோம். இப்போது இரண்டு துளைகள் இருக்கின்றன. இதை யார் செய்தது என்று வினவ, பற்குனன் வணங்கிச் சொல்லுகின்றான்: ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் அண்ணனையும் கலந்துகொண்டு வருகிறபோது இம்மரத்தடியிற் சக்கரம் போட்டிருந்தது. அந்தச் சக்கரத்தையும் அதிலடங்கி யிருந்த பீஜாக்ஷரத்தையும் என்மனதில் பதித்து, ஆலமரத்தைப் பார்த்தேன். மரத்திலைகளெல்லாம் துளைபட்டிருந்தன. நானும் அவ்வண்ணம் செய்வோமென்று மரத்திலிருந்த [illegible] யின் வடிவையும் [illegible] வட்டிலையும் [illegible] கழிவொன்றுமல் [illegible] பிரயோகித்து, [illegible] வருகிறதற்குள் வில்லை வளைத்து ஒரு பாணத்தைத் தொடுத்து, வட்டில்களைப் பிளந்து கொண்டேன். அந்தப்பாணம் இந்த இலைகளைத் துளைசெய்தது. இலைகளெல்லாம் இரண்டு துளைபட்டிருக்கின்றனவென்று முடித்தான்.

துரோணாசாரி அதிசயமடைந்து, அப்பா பற்குனா! நீ செய்ததுபோல இப்போது செய்தால்தான் என்மனது சந்தோஷமாயிருக்கும். ஏதோ செய்த பாவம் போமென நினைக்கப், பற்குனன் வில்லை வளைத்து, ஒருநாணையேற்றி இரண்டு வட்டிலையும் அந்தரத்திலெறிந்து, ஒருபாணத்தை யெடுத்து மந்திரோபதேசஞ்செய்து தூண்டிவிட்டான். இதற்குள் அந்தரத்தி லெறிந்தவட்டில்கள்வர, அவைகளைப் பூமியில் விழவொட்டாமற் கைப்பற்றினன். தொடுத்தபாணம் சென்று இலைகளையெல்லாம் துளைத்து விட்டது. துரோணாசாரியும் மற்றுமுள்ள குருகுலமக்களும் ஆச்சரியப்பட்டுப், பற்குனனைப் புகழ்ந்தார்கள். இவர்களில் துரியோதனன் மாத்திரம் பற்குனன்செய்த அருமைக்கு மகிழாமற் பொறாமை கொண்டு, முகமாறுபட்டிருந்தான். துரோணாசாரி துரியோதனனை நோக்கி, அப்பா துரியோதனா! பற்குனனது புத்தியையும் யுக்தியையும் பார்த்தனையா? அவனுக்குச் சொல்லாததற்கு முன் நிலத்தெழுதியிருந்த சக்கரத்தைக் கண்டு, அதன்மேல் அந்தவித்தையைக் கற்றுக்கொண்டான். நீ யென்னிடத்திற் கற்றுக்கொண்டனையே, ஏதோ இப்போது செய்யென்றுசொல்லத், துரியோதனன் முன் செய்ததைமறந்து, ஆலமரத்தோடு தானுமொருவேலமரம்போலிருந்தான். துரோணாசாரி அதுகண்டு, அப்பா துரியோதனா! அவரவர்கள் பூர்வம் செய்தபுண்ணியம் எவ்வளவோ அவ்வளவுதான் கிடைக்கும். அதை நோக்காமல், [illegible] சொல்லவில்லை பாண்டு மக்களுக்குத் தனியாய்ச் சொல்லுகிறேனென்று உங்களெல்லாரையும் [illegible] முறையிடுகின்றனையே, பார்த்தனை யார் உனக்குச் சொல்லியது நீமறந்துவிட்டாய். அந்தப் பாண்டுபுத்திரன் நிலத்திலிருந்ததை மனதிலிருத்தி அவ்வித்தையைக் கிரகித்தான். இதற்கு யாரை நோக்கவேண்டுமென்று யாவரையு மழைத்துக்கொண்டு நகரத்துக்குச் சென்று, அவரவர்களைப் போஜனஞ்செய்யும்படி சொல்லிக் கட்டளையிட்டுத், தாமும் அரண்மனைக்குப் போனார். குருபுத்திரர் போஜனஞ்செய்து [illegible] வந்துபோனார்கள். துரோணாசாரியும் நாளுக்குநாள் வித்தைகளைக் கற்பித்து வந்தார்.

இப்படிச் சிலநாட் சென்றபின், வில் விநோதங்களிலும் மற்ற ஆயுத வித்தைகளிலும் பாண்டுமக்கள் சிறப்புற்று, யாவராலும் புகழப்பட்டார்கள். அதனைக் கண்டு துரியோதனன் [illegible] பொறாமைகொண்டு, தாய் தந்தை - பெரிய தாதை - இவர்களிடத்துச் சென்று வணங்கி, ஓ என்னருமைக் குரவர்களே! நாங்களெல்லாரும் துரோணாசாரியிடத்துப் பாண்டவர்களைப் போலத் தநுர்வித்தையும் ஆயுதப்பயிற்சிகளையும் கற்றுவந்தாலும், துரோணாசாரியார் அவர்களைப்போல வைத்து நம்மை அன்புடன் பார்க்கிறதில்லை. அவர்களுக்கு ஒரு வித்தையும் எங்களுக்கு ஒரு வித்தையும் கற்பிக்கிறாரென்று முறையிட, வீஷ்ம - திருதராஷ்டிரன் - விதுரன் - முதலானவர்கள் சற்றாலோசித்துத், தநுர்வேதாசாரியரை அழைத்துக் கேட்கவேண்டுமென்று நிர்மாணித்துச், சில தூதுவர்களால் துரோணாசாரியரை வரவழைத்து, அவர்க்கு வந்தனை வழிபாடு செய்து,

ஒரு பொற்பீடத்திலிருத்தி, ஓ ஸ்வாமி! குருபுத்திரர் நூற்றைவரையும் ஒன்றாக நினைக்கவேண்டியது என்று முன்னமே ஒருவிசை சொல்லி யிருக்கின்றோம். அதை விட்டு இன்னமும் ஒருத்தனை ஒரு விதமாகவும் மற்றொருத்தனைமற்றொரு விதமாகவும்பார்க்கின்றீராமே? அது தங்களைப்போலொத்த ஞானவான்களுக்குத் தகுதியாவென்றுவினவத், துரோணர் அரசர்களை ஆசீர்வதித்துச் சொல்லுகிறார்: ஓ அரசர்களே! நமது கையிலிருக்கிற விரல்கள் ஒன்றுகொன்று நிகராயா யிருக்கின்றனவா? அதுபோல மக்களது புத்தி யுக்தி எவ்வளவோ அவ்வளவு வித்தையேறுகின்றது. அதைப்பற்றி என்னை வினவுகிறது தங்களைப் போலொத்த மண்டலேஸ்வரர்களுக்குத் தகுதியல்லவென்று மறுத்து, உங்கள் புத்திரருடைய புத்தி யுக்தியை நீங்களே யாதேனுமோர் காரியமூலமாகப் பரிக்ஷைசெய்து, நான் சொன்னதை ஆலோசித்துப்பாருங்களென்றுசொல்லி விடைபெற்றுத், தமதிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

குருபுத்திரர்விநோதப்பரீக்ஷை.

வீஷ்மரும்திரிதராஷ்டிரனும் மந்திரி முதலானவர்களுடன்கூடி, குருபுத்திரர் நூற்றைந்துபேர்களையும் அழைப்பித்துத், திரிதராஷ்டிரன்புத்திரராகிய துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவர்கையிற் கோடிசங் திரவியங்கொடுத்து, நீங்கள் இந்தத் திரவியத்துக்கு வீடுநிறைந்த பதார்த்தம்வாங்கி வைத்திருங்களென்று கூறிப், பாண்டுமக்களையழைத்து, அவர்கள்கையில அவ்வளவு திரவியங்கொடுத்து, அவர்களுக்குஞ் சொன்னபடியே இவர்களுக்குந் திட்டஞ்செய்து அனுப்பினார்கள். நூற்றுவரும் ஓரிடத்திற்கூடி, சகுனியையும் கர்னனையும்அழைத்து, வீடுநிறைந்த பதார்த்தம்வாங்கிவைக்கச்சொல்லிக் கோடிசங்திரவியங்கொடுத்தநமது பெரியோர்கள்மனங்களிக்க என்னபதார்த்தம் வாங்கலாம் சொல்லுங்களென்றுகேட்க, சகுனிகர்னன் முதலானவர்கள் யோசித்துச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ துரியோதன மகாராஜனே! நமது பெரியோர்கள் கொடுத்ததிரவியமோ கோடிசம். அதில் வீடுநிறைந்த பதார்த்தம் வாங்கிவரக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் வைக்கோல் வாங்கினால் வீடுநிறைந்திருக்கும். இதைவிட வேறொரு பதார்த்தம் வீடுநிறையாதென்றார்கள். துரியோதனன்-ஆம். ஆம். இது நான்சரி. இந்தயுக்தி பாண்டவர்களுக்குத் தெரியாதென்று வடக்குவீதியி லிருக்கும் ஒருபெரியவீட்டில் தங்கள் கையிலிருக்கிற தொகைக்கு வைக்கோலை வாங்கி, அவ்வீட்டைநிரப்பி, யாராகிலும் பார்த்துப் பாண்டவர்கட்குச் சொல்லப் போகிறார்களென்று கபடபந்தனஞ்செய்து, தெருத்திண்ணையிற் சகுனி கர்னனோடு நூற்றுவரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

தருமராஜன் தான்பெற்ற சொல்பத்தொகையை யெடுத்துப்போய்த்தென்வீதியிலிருக்கும்வீட்டிற்சென்று, தன் தம்பிமார் நால்வரையுமழைத்து, நமது பெரியோர்கள் வீடுநிறைந்தபதார்த்தம் வாங்கி வைக்கச் சொல்லிக் கோடிசங் திரவியங் கொடுத்தார்களாதலால், ஓ வீமா! நீ ஒருபொன்னை யெடுத்துப்போய் அறுசுவையோடுங்கூடிய பதார்த்தமும் அன்னமும் சமையற்செய்துவை. ஓ பற்குனா! நீ இந்த ஒருபொன்னுக்குத் தாம்பூலம் - புஷ்பம் - கலவைச்சாந்து - பஞ்சவிடையங்கள்-முதலானவைகள் சேகரித்துவை. ஓ நகுலா! நீ இந்த ஒருபொன்னுக்கு விளக்கு நெய் வாங்கிவந்து வீடெங்குந் திருவிளக்கிடு. ஓ சகாதேவா! நீ மீதியிருக்கிற பொன்னுக்குத் திண்டு-தலைக்கணை-பட்டுப்பாய்-முதலியவற்றைவாங்கிப் போட்டுவையென்று கட்டளையிட்டார். தம்பியர் நால்வரும் அவரவர்களுக்கிட்ட கட்டளைப்படி நடத்தி, ஸ்நானஞ்செய்து, அலங்காரமாக உடுத்திக்கொண்டு, தமையனாகிய தருமராஜனோடு தலைவாயற்படியில்வந்து, பெரியோர்கள் வரவுக்கெதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

வீஷ்மர் திரிதராஷ்டிரன் இவ்விருவரும் குருபுத்திரர் திறமையைப்பார்க்க மந்திரி முதலானவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, வடவீதியிலிருக்கிற துரியோதனனிடத்துச் சென்றார்கள். துரியோதனன் எதிர்கொண்டுபோய் நமஸ்காரஞ்செய்து, தந்தையையும் பாட்டனையும் நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஐயரே! உங்கள் கருத்து மகிழ்வெய்த வீடுநிறைந்த பதார்த்தம் வாங்கிவைத்திருக்கிறேனென்று மேன்மைபாராட்டினான். திரிதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்: அப்பா மகனே! என்னபதார்த்தம் வாங்கினாய் சொல்லென்று வினவ, துரியோதனன் - ஐயா! வீடுநிறைந்த பதார்த்தம் வைக்கோலேயன்றி மற்றப்பதார்த்தத்தால் நிறையாது. இது பெரியவீடு. அவ்வளவு வைக்கோலை வாங்கிக் கதவுதிறப்பதற்குக்கூட இடமில்லாமையாயிருக்க நிறைத்துவைத்தேனென்ன, இதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் முதலானவர்கள் உள்ளே போய்ப்பார்க்க, இருட்டாயிருக்கவே வெறுப்படைந்து, அங்கிருந்து தருமனிருக்கிற இடத்துக்குச் சென்றார்கள். தருமராஜன் அஃதுணர்ந்து, தம்பியரோடு எதிர்கொண்டுவந்து வணங்கி அழைத்துப்போய், திருவிளக்கிட்டு அலங்காரஞ்செய்திருக்கும் வீட்டில் உட்காரவைத்து, இனியவார்த்தைபேசி, ஓ எங்கள் குலத்தலைவர்களே! தாங்கள் இங்கிருந்து போஜனம் அருந்தவேண்டுமென்று வருந்த, பெரிய அரசர்கள் அகமகிழ்ந்து, கைகால்கள் சுத்திசெய்து உள்ளேபோய் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். உடனே வீமன் அறுசுவைப் பதார்த்தங்களையும் அன்னத்தையும் படைக்க, பெரிய அரசர்கள் போஜனஞ்செய்து, பதார்த்தங்களின் இனிமைக்கு மகிழ்ந்து, கைவாய்சுத்திசெய்து சபையில் வந்து உட்கார்ந்தார்கள். பற்குனன் தாம்பூல சந்தன புஷ்பமாலைகளைக்கொண்டுவந்து வைத்தான். பெரிய அரசர்கள்

மிருந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, தருமராஜன் முதலாகிய ஐவரையும்நோக்கி, விதுரர் திருதராஷ்டிரன் இவ்விருவரும் சொல்லுகிறார்கள்; அப்பா மக்களே! உங்களை விட்டுநிறைந்த பதார்த்தம் வாங்கிவைக்கச் சொன்னோமே ஏதோ அந்த பதார்த்தமென்று வினவ, அவர்கள் அவ்விருவரையும் வணங்கி, ஓ ஐயரீர்! விட்டுநிறைந்த பதார்த்தமாவது இருளாகவேயன்றி மற்றொன்றுமில்லை. ஆகையால் நாங்கள் இருளைக்கொண்டோம். வீட்டுக்கு வருகிறவர் புரியாமற்போவது தகுதியல்லவென்று, எங்களாற்கூடியமட்டும் சமயற்செய்துவைத்தோமென்றார்கள். பெரிய அரசர் மிகக் களிப்புற்று, மக்களைத்தழுவி முத்தமிட்டுச்சீராட்டி, மக்களனைவரையும் அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனை வந்து சேர்ந்தார்கள். பின்பு இந்த இருதிறத்தாரும் முன்போலவே துரோணாசாரியாரிடத்துச் சென்று, வில்வித்தையைக் கற்றுவந்தார்கள். அன்றுமுதல் திருதராஷ்டிரன் விதுரர் இவர்களிருவருந் துரியோதனன் துரோணாசாரியர்மேற் சொல்லும் கோளை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறதில்லை.

குருபுத்திரர் விற்பரீக்ஷை.

இவ்வண்ணமாகச் சிலநாள் சென்றபின்பு துரோணாசாரியார் பெரிய அரசர்களிடத்துவந்து, அவர்கள் செய்த பூசையைக்கொண்டு ஆசிகள் வழங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ அரசர்களே! குரு குமாரர்கள் நூற்றைந்துபேர்களுக்கும் யான் கற்றிருக்கும் வில்வித்தைகளெல்லாவற்றையுங்கற்பித்திருக்கிறேன். நாளைவேளையில் விற்பிடித்த அரசர்கள் முனிவர்கள் எல்லாருமறிய அரங்கேற்ற வேண்டுமென்றுகூறி, அரண்மனைக்குச்சென்றார். பெரிய அரசர்கள் அதற்கிசைந்து, ஒரு நல்லநாள்குறித்து, அந்நாளில் விற்பிடித்தவர்களையாரோ அவர்களெல்லாம் வரவேண்டுமென்று திருமுகமெழுதித் தூதர்கையிற்கொடுத்தனுப்பினார்கள். தூதர்கள் விற்பிடித்த அரசர்களும் முனிவர்களும் அளித்தார்கள். திருமுகத்தைக் கண்ட தக்ஷணம் அரசரும் முனிவரும் மகிழ்ந்த அவல்கொண்டு ஆடையாபரணங்களணிந்து, சபைக்கூடராய் அத்தினாபுரத்துக்கு வந்தார்கள். வந்த அரசர்களெல்லாம் பெரிய அரசர்களாகிய விதுரர் திருதராஷ்டிரன் இவர்கள் தந்த மரியாதைபெற்று, விடுதிவிட்டார்கள். பெரியோர்கள் தங்களுக்குவிட்ட விடுதிகளில் போருந்தி, விசேஷம்பண்ணி போஜனஞ்செய்திருந்தார்கள். விதுரர் நகர்ப்புரத்தில் விசாலமாகிருக்கும் ஒரு இடத்திற் பிரமாண்டமான சாலையொன்று கட்டி, அதில் வந்தவர்களிருக்க ஆசனமிட்டுத், தம் திருதராஷ்டிரன்-பிரதானமந்திரி-தண்டத்தலைவர்-படைவர்த்தனர்-பட்டவர்த்தனர்-பெரியோர்-நாட்டிலுள்ள முதியோர்கள்-முதலானவர்களோடு,வேதவேதியர்களெல்லாந்தம்மைப் புடைசூழ்ந்திருக்கக் கொலு வீற்றிருந்து, அவ்வவ்விருக்கிற முனிவர்கள் அரசர்கள் முதலாயினோரை வரும்படி அறிக்கையிட, விற்பிடித்த அரசரும் தனுர்சாஸ்திரம் படித்த முனிவரும் மற்றுமுள்ள யாவரும் சாலைக்குச்சேர்ந்து, மரியாதைகளைப்பெற்று, அங்கிருக்கும் சிங்காதனங்களில் தங்கள் தங்கள் தகுதிக்குத்தக்கபடி இருந்தார்கள். சொர்க்க வாசிகளோடு இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் வாகனமேறி அந்தரத்தில் வந்துநிறைந்தார்கள்.

விதுரர் துரோணாசாரியையும் குருகுமாரர்களையும் அழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டார். துரோணாசாரி அஃதுணர்ந்து, தமது மாணாக்கர் நூற்றைந்து பேரையும் அழைத்துக் கொண்டு சாலைக்குவந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் விதுரர் முதலான அரசர்களெல்லாம் எழுந்து, எதிர்கொண்டுபோயழைத்து வந்து ஓர் பொற்பீடத்தி லிருத்திச், சோடச உபசாரமுஞ்செய்து துதித்தார்கள். துரோணாசாரியார் அவ்வரசர்கட்கெல்லாம் ஆசிகள்வழங்கி, மற்றமுனிவர்கட்கெல்லாம் வந்தனை வழிப்பாடுகள் செய்து சொல்லுகிறார்: ஓ அரசர்களே! இது நல்ல சுபமுகூர்த்தகாலமாதலால் வில்லரங்கேற்றுங்களென்று விளம்ப, விதுரர் ஆயுதசாலைத் தலைவரைநோக்கி, ஆயுதப்பெட்டிகளைக் கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டார். அப்படியே அப்பெட்டிகளைச் சபையிற் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். விதுரர் துரோணாசாரியனைப்பார்த்து, ஓ ஸ்வாமி! ஆயுதப்பேழைகள் இதோ இருக்கின்றன. இனித்தாமதப் படுத்தாமல் தங்களுடைய மாணாக்கர் கற்றிருக்கும் வில்வித்தை முதலியவற்றை இங்குவந்திருக்கும்படியான சகலரும் வியப்பெய்த விளையாடச் செய்விக்களென்று கட்டளையிட்டார். துரோணாசாரி தமது மாணாக்கரை நோக்கி, ஓ குருபுத்திரர்களே! இப்போ மிகுபுயல்லபெரிய சபை கூடியிருக்கையால் ஒருவர்க்கொருவர் விரோதமில்லாமல், கற்றவித்தைகளை இச்சபை நிறைந்திருக்கிற யாவருங்கண்டுகளிக்க காணபியுங்கள். அந்த ஆயுதப்பேழைகளைத் திறந்து அவரவர்களுக்கு இஷ்டமான ஆயுதங்களையெடுத்து விளையாடுங்களென்றனர். குருபுத்திரர்கள் குரு வேதியனையும் முனிவர்களையும் - சபை நிறைந்த ராஜர்களையும் - விதுரர் திருதராஷ்டிரன் முதலானவர்களையும் வணங்கித், தேவாராதனை செய்து, பேழையைத்திறந்து அவரவர்களுக்கிஷ்டமான ஆயுதங்களைச் செயச்செயவென்றெடுத்து சபையில் நின்று, ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்து, வில்-வேல்-வாள்-கதை சக்கிரம்-தோமரம்-சூலம்-பிண்டிபாலம் பாசம் தண்டம் - புடாரி - கண்டகோடாலி - முதலிய ஆயுதங்களினால் வெட்டியும், தட்டியும், எறிந்தும், குத்தியும், பற்றியும், இவ்விதமாக யாவருமகிழ விளையாடினார்கள்.

இவர்களில் துரியோதனனும் வீமனும் எதிர்த்துப், பலஆயுதப் பயிர்ச்சியைக் காண்பித்தார்கள். துரியோதனன் தன்னேறு வீமன் இளைக்காமல் நின்று

விளையாடுகிறதற்குப் பொறுமைகொண்டு, முன்னமே அவ் வீமன்மீது வஞ்சினங் கொண்டு வயிரம்பற்றிய மனமுடையவனாகையால், இந்தவேளையில விளையாட்டுப் போலவே கதையினால ஓரே அடியாக அடித்து நீட்டி விட்டால நமது குறை நீங்கும். மேலும் கொன்று விட்டதைக் கண்டு சகுனியார் கேட்டால், நானென்ன செய்வேன்? சாஸ்திரப்படி விளையாடினேம். அவன் [illegible]. அதனால் கைதவறி அடிபட்டதென்று சொல்லிவிடலாமென்று அதிககோபங் கொண்டு, கதையைக் கையில் ஏந்தினன். வீமனும் கதையைக் கையிலேந்தி எதிர்த்து, மனதில் யாதொரு [illegible] அதிசயவித்தையைக் காண்பித்துவருகிறபோது, துரியோதனன் அதிகோபங்கொண்டு, வீமனுயிர்நிலையைப்பார்த்து அடிக்கத்தொடங்கினான். வீமன் அதனையறிந்து, அடடா!! இவனென்ன விளையாடுகிறபோது சத்துருவை அடிக்கிறதுபோல் நம்மையடிக்கிறான். [illegible] நாம் [illegible] யிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்துத், துரியோதனனோடு சமமாய் விளையாடினான். துரியோதனன் வரவர வெகுநேரங் கொண்டு, அவன் உயிர்நிலையையே பார்த்துப்பார்த்து அடிக்கிறான். வீமன் அவ்வடிகளுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு, இவன் ஏதோ ஒரு கபடம் [illegible]. நம்மைக் [illegible] கருதி யிருக்கிறபோது, [illegible] விராவேசங்கொண்டு, போர் [illegible] போற்கொச்சித்து, [illegible] கதையை [illegible] எறிந்து, அது [illegible] பிடரங்கொண்டு [illegible] பற்றி, பல நடந்து வருகிறதுபோல் துரியோதனனை [illegible] கொண்டான். துரியோதனனும் [illegible], ஒருவர்க்கொருவர் [illegible] கட்டிப் [illegible] போராடுகிறார்கள். இதனைச் சபையில் [illegible] அரசர் முதலானவர்கள் [illegible]. ஓ! ஓ! பெரியமைத்துனரே (விளையாட்டுச்சண்டை வினையாகமுடிந்தது) என்ற பழமொழிபோல் இவர்களிருவரும் [illegible] காண்பிக்க வந்தவர்கள், [illegible] கொள்ளை [illegible] யத்தனித்தார்கள். இதனைப் [illegible] மனநொந்து, ஒருவர்முகத்தை ஒருவர் பார்த்திருக்கிறபோது, விலையில்லாத [illegible] துரோணாசாரியர் புத்திரன் அசுவத்தாமன் [illegible]. இருவர்க்கு மத்தியிலேவந்து நின்று, ஓ துரியோதன! ஓ வீம! [illegible]. [illegible] ஒருவரையொருவர் [illegible] [illegible] [illegible] பரிகாசம் செய்ய [illegible]! [illegible]! [illegible]. [illegible] இப்போது இவ்வளவு [illegible]. இனி [illegible] எவ்வாறு இருப்பீர்களென்று [illegible] இடித்துப் பேசினன். இதைக் கேட்ட ஜனங்கள் எவ்வாறு நடக்குமோ என்று அவ்வாறு, துரியோதனன் - வீமன் - இவ்விருவரும் குருபுத்திரன் வாக்கியத்தைக் கேட்டு ஒதுங்கிவிட்டார்கள்.

இப்பால் பற்குனன் துரோணாசாரியர் முதலாகிய பெரியோர்களை வணங்கித், தன் வில்லை வளைத்து, நாணி பூட்டிக் குணத்தொனி செய்து, முதுகிற்கட்டியிருக்கிற அம்பறாத்தூணியிற் கரத்தை வைத்து, ஒரு சரத்தையெடுத்து மானதப்பூசையாய்த் தூபதீபநைவேத்தியஞ் செய்து, மந்திரோபதேசத்தோடு அவ்வில்லிற் பூட்டித் தொடுத்துவிட்டான். அச்சரம் வானத்திலெழுந்து, மின்னல் - இடி - மழை - இவை கூடியமேகங்களையும், காற்றையும், பர்வதங்களையும், இன்னும் அநேக வியப்புடைய கனவின்நாதங்களையும் காண்பித்தது. பின்னும் பற்குனன் மற்றொரு கணையைத் தொடுத்து, தூபதீப நைவேத்திய முதலிய வற்றைச் செய்து விசைவிட்டுத் தொடுத்து விட்டான். அக்கணையானது மேற்கே பறந்து [illegible] அந்தப் பக்ஷியின் தலையை யறுத்துத் தள்ளிற்று. மேலும் பற்குனன் ஆக்கினேயாஸ்திரத்தை யெடுத்து விட்டான். அது அநேக அக்கினிகளையாகவே, உடனே அவ்வக்கினியாஸ்திரத்துக்கு எதிராகிய வருணாஸ்திரத்தை விட்டான். அதனாலுண்டாகிய மேகங்கள் வெளிப்படவும் அதனை மறைத்தற்கு, சர்ப்பாஸ்திரத்தை விடுத்து, உடனே அதற்கு எதிராகிய கருடாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து, அக்கினியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து, அவ்வஸ்திரத்துக்குப் பிரதியாகிய வருணாஸ்திரத்தை யெய்து, பின்பு [illegible]. அதனைச் சூரியாஸ்திரத்தால் மறைத்து, அவ்வாஸ்திரத்தை மறைத்து, உடனே அதனை [illegible] [illegible] அஸ்திரத்தால் மறைத்து, இப்படி இன்னும் அநேகமாகிய தேவாஸ்திரங்களையும் அருமையான பிரயோகங்களையும் செய்தான். இதனைக் கண்ட அரசர்களும் முனிவர்களும் மகிழ்ந்து பற்குனனைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்தார்கள்.

கானன்வாது.

இவ்வாறு யாவரும் பற்குனனைப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கையில், [illegible] கொப்பளங்கட்டு அவனர்த் தமையனாகத் தகுந்தவரும் [illegible] நிமிர்ந்தவனாகிய [illegible], கவசகுண்டலங்களைப் பெற்றவனுமாகிய [illegible] [illegible] மற்று அதிகம்பீரமான வார்த்தையையும் [illegible] [illegible] [illegible] அவ்விடத்தில் வந்து அங்கு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] அரசர்களே! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இந்தப் [illegible] [illegible] பற்குனன் [illegible] [illegible] [illegible] காண்பிக்கிறேன். அதனை [illegible] [illegible]

ளென்று தன்வில்லைவளைத்து நாணேயிட்டுப், பராபா
சாரிக் கொப்பாகிய பரசுராமமூர்த்தியைத் துதித்து
க் குணத்தொனிகாட்டிச், சிலசரங்களை யெடுத்துத்தூ
பதீப நைவேத்தியஞ்செய்து வில்லிற்பூட்டி, மந்தி
ரோபதேசத்தோடு தூண்டி, இந்திரன் குமாரனாகிய
பற்குனன் ஏதேது விநோதஞ்செய்தானோ அதற்கு
அதிசயமாக அநேகவல்லமைகளைக் காட்டினான். அவை
களைச் சபையார்நோக்கிப் பற்குனனைப் புகழ்ந்ததிலு
ம் பதின்மடங்கதிகமாகப் புகழ்ந்தார்கள். துரியோ
தனன் முதலாகிய நூற்றுவரும் அகங்களித்தார்கள்.
பற்குனன்மாத்திரம் கூசித்து நாணமுடையவனாயி
ருந்தான். அந்தவேளையிற் கர்னன் பற்குனனைநோக்
கி, ஓ விஜயனே! நீகற்ற வில்வித்தையைப் பார்ப்போ
ம் இங்குவந்திருக்கும்விற்போர்செய்வேந்தர்களநோக்
கும்படியாய் வருகிறையா வாவென்றான். அதற்குப்ப
ற்குனன் மனம் நெய்யவிட்ட நெருப்புப்போ லிருந்
தாலும், இவன் தேர்ப்பாகனுக்கு வளர்ப்புப்பிள்ளை
யாயிருந்தும் அரசர் புத்திரர்போல வருத்தப்பட்டு
வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டானென்கிற அருமை
யை மதித்துத், தணிவானமனதுடனே சொல்லுகிறா
ன் ஓ கர்ணா! நீயழைத்தபடி விற்போர்செய்ய இசை
வேன். ஆனால் ஒருசங்கட மிருக்கின்றது. அஃதென
னெனில்- நீ எங்கள் தேர்ப்பாகனுக்கு அபிமானபுத்தி
ரன். நானோ இவ்வுலகாதிபனான ராஜபுத்திரன். நீயும்
நானும் விற்போர்புரிவது தகுதியல்ல. நீ வில்வித்தை
யிற் சிறந்தவன்றான் குறைவில்லையென்றான்.

கர்னன் அதிகோபங்கொண்டு, அடா பற்குனா!
என்னசொன்னாய்! இச்சபையார் முன் என்னைப் பரிபவ
டுத்தத் தவனைப்போற் பங்கப்படுத்த எண்ணி, நீ தேர்ப்
பாகனுடைய புத்திரன் நான் இராஜபுத்திரனென்று சா
திமுறையில் இழிவுகூறுகிறாயல்லவா? சபாஷ்! ஆ
ண்ஜாதி பெண்ஜாதியென்கிற இரண்டைச் சாதியேயல்லாமல்
பல சாதிகளுண்டாயிருக்கவில்லை. மனிதர் மேலோராவதும் தாழ்
ந்தோராவதும், அவரவர் கன்ம அனுபவப்படியாகு
ம் நற்செயல் தீச்செயலாலேதான். நீ யுவனே.உனக்கென
னதெரியும். நீ ராஜபுத்திரனேதான். நான் தேர்ப்பாக
ன புத்திரனேதான். அதைப்பார்ப்போம் நீயும் வில்லெ
டு. நானும் வில்லெடுக்கிறேன். இச்சபையார்கள் மகிழ்
வெய்த என்சரசாதுரியத்தினாலே உன்முக
மாகிய கமலத்தை இங்கேயேதறித்துக் கொய்து அரங்க
பூசை செய்கிறேனென்று வில்லைவளைத்து நாணியேற்றி
ட்டு, அங்கிருந்த அரசர் மனமகிழ விற்குணம்பண்
ணினான். அதற்குப் பற்குனன் அதிகோபங்கொண்டு க
ர்னனை நோக்கி, அடா கர்னா! என்முகக் கமலத்தை
க்கொய்து அரங்கபூசையா செய்யப்போகிறாய்? நல்
லது: அதுவரைக்கும் நீயிருந்தாலன்றோ செய்வாய்.
இதோ என்கணையால் உன்தலையைப் பூமியி லுருட்டு
கிறேன். ஒருவேளை இச்சபையிலிருக்கிற பெரியோர்க
ளால் இந்தவேளை தடுக்கப்பட்டாலும், இனி எந்த
வேளையிலாவது பலபேரறிய உன்சிரத்தைக் கொய்யா
மல்விடேன். அப்படிச்செய்யாமல் விட்டால் நான்பிடி
த்தது வில்லல்ல. நானும் க்ஷத்திரியனல்லவென்று ச
பதங்கூறித், தன் வில்லைவளைத்து நாணியுமிட்டுத்,
தேவரும் அரசரும் முனிவரும் திகைக்கக்குணத்தொ
னிகாட்டினான்.

இதனைக்கண்ட வீஷ்மர் முதலான பெரியோர்க
ள், இதென்னவிபரீதம்? இவ்விருவரும் என்னகாரண
த்தால் கடுஞ்சினமுற்று அடுந்தொழிற்குப் பிரவேசி
த்தார்கள்? இதற்கென்ன செய்கிறதென்று வருத்த
ப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறதருணத்தில், முதிர்ந்ததே
கத்தை யுடையவராயுந் தவசிலாக்கிய முடையவராயு
மிருக்கிற கவுதமர் எழுந்து, காவிகாம்பரசடாமகுடங்கள்பக்
கங்களிற புரள ஓடோடியும்வந்து, இருவர்பக்கத்தில் நி
ன்று, அவ்விருவரையும் நோக்கி விற்நாணியைத் தள
ர்த்தச்சொன்னார். இருவரும் பெரியோர்வாக்கைத் த
டுக்காமல் தங்கள் தங்கள் கையிலிருக்கிற வில்நாணி
யைத் தளர்த்தினார்கள். அந்தவேளையில் வீஷ்மர்
கோபங்கொண்டு, சபையைநோக்கி ஒருவசனஞ் சொ
ல்லுகிறார்: கேளுங்கள் சபையாரே! துரோணாசாரியா
ர் தம்மிடத்தில் வில்வித்தையைக் கற்ற குருகுமாரர்க
ள் நூற்றுவரையும் அரங்கேற்றவைத்தார், இந்தத்
தேர்ப்பாகன் புத்திரனாகிய கர்னன் நமக்கென்னவென்
று சும்மாயிருக்காமல், தான்கற்றவில்வித்தையைக் கா
ட்டவந்தான். ஆகிலும் வித்தை எல்லார்க்கும் பொது
வென்று ஒப்புக்கொண்டு, வில்வித்தையைக்காட்ட உத்
திரவுசெய்தோம். அப்படியே வில்வித்தையைக் காட்
டினான். இவன் வில்லில் நிறைவானவன்தான். அஃதிருக்கட்
டும். இந்த அத்தினாபுரத்துக் குடைய ராஜகுமாரனாகிய
பற்குனனை நோக்கிவிற்போர்புரிவோம் வாவென்று சொற்
படி அஞ்சாமல் அழைக்கிறான். அதற்குப் பற்குனன்
நீ தேர்ப்பாகனுடைய புத்திரனாகையால் உனக்குடன்
விற்போர்புரிவது எனக்குத் தகுதியல்லவென்று கூறி
னன், இவன் அந்தப்பற்குனனுடைய முகமாகிய கமலத்தைக்
கொய்து அரங்கபூசை செய்கிறேனென்று எப்படித்து
ணிவுற்றுரைக்கிறான். இவ்வுலகரசராக்கருதுகிறானோ தனக்குமேலாக
இருக்கின்றதென்கின்றான். அரசவையிலிருக்கின்ற யாவ
ரும் இப்போது கண்டு திகைப்படைந்து தலைகுனிந்துபோ
யிருப்பர்களாகவும் இவனோ தன் அவமானத்தைப்போக்கிக்கொள்ள
எங்களைப்போலுரைத்தான். இதனைக்கேட்ட சதுமார
ந்தியாரகிய கிருபாசாரியாரும் அக்கர்னனைப் பார்
த்து, இந்த இராஜசபையிலிருந்து மரியாதையில்லா
மல் என்னசொன்னாய் கர்னா! தேர்ப்பாகனுக்குப் பு
த்திரனாகிய நீ, எழுகடல்சூழ்ந்த பூமிக்கு அதிபனாகிய ம
காராஜாதிராஜனுடைய மைந்தனுடன் நிகரென்றில்லா
மல இடிக்கமான சபதத்தைச் சொல்லுகிறாயோ? மநு
நீதி - இராஜநீதி - வேதநீதி - முதலியயாவற்றிலும் ந
சாதியாசாரம் - குலாசாரம் - வரன்முறை- ஆளடிமை
இன்னதென்று விபரித்திருக்க, நீ சின்னபுத்தியினால்

பெரியசக்தியை யுடையவனை இலேசாகப் பேசவந்தாய். இனி இப்படி அத்துமீறிப் பேசாதேயென்று கண்டித்துரைத்தார். இப்படி வீஷ்மரும் கிருபரும் மாறுபட்டுக் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுச், சபையிலுள்ளோர் பலரும் நகைத்தனர். அரசர்களிற் சிலர் வெகுண்டெழுந்து, அங்குள்ள அரசர் முதலானவர்களுடைய மனம் நடுங்கும்படியாக, முன்னம் வீஷ்மரைப் பார்த்து இவை பேசத்தொடங்கினர்.

கர்ணன்மகுடாபிஷேகம்பெறல்

அடா வீஷ்மா! என்ன சொன்னாய்? கர்ணன் தேர்ப்பாகனுடைய புத்திரனென்றும், அருச்சுனன் இந்த அதிரதனுக்குரிய புத்திரனென்றும் சண்டனைப் போலக்கூறிக், கர்ணனை இழிந்தவனென்று இந்த இராஜசபையில் சொன்னையல்லவா? சபாஷ்! சபாஷ்! நன்றாயிருக்கின்றது. உன் குலத்தில் ஜாதியாசார முறை விசாரணை செய்தால் (அதைப்பற்றி ... [illegible]) ... [illegible] ஐயோ! அது [illegible] இந்த அண்டமும் அப்படித்தானல்லவா? [illegible] குற்றமே. [illegible] விசாரணை [illegible] அனந்தமே. கலைந்து – வீஷ்மா! [illegible] பிறந்தான். [illegible] பிறந்தான். [illegible] நடித்த அகத்தியமுனியும், [illegible] துரோணாசாரியும், [illegible] பிறந்தவர்கள். [illegible] பிறந்தவர். இந்த [illegible] பிறந்தவர், ஐயா வீஷ்மரே! தாங்கள் [illegible] பிறந்தீர்கள்? [illegible] தேவர்களுக்கு [illegible] இழிவுடையது [illegible]? இவர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தான் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கிழவனாரல்லவோ. [illegible] நம்முடைய [illegible] தகுதியல்லை. [illegible] மனம் [illegible] வேண்டாம். ஓ வீஷ்மரே! இக்கணம் இக்கர்ணனை [illegible] அரசனாக்கவேண்டுமென மனமகிழுமென்றுகூற, வீஷ்மர் கவுதமருடைய வசனங்களைக்கேட்டுக், கிருபனை நெருங்கி வணங்கி,

ஓ சுவாமி! தங்கள் கருத்துமாத்திர மல்ல. இங்கிருக்கும் எல்லாருடைய கருத்துங்களின் படியாக இக்கணமே கர்ணனை அரசனாக்குகிறேனென்று சொல்லி, அப்போதே அரசனாகிருந்த அங்கதேசத்துக்கு அரசனாகி, அசனப்பா அபிஷேகஞ்செய்து, செங்கோல் ஆழி முதலியவற்றைக் கொடுத்து, [illegible] பதாதிகளிலும் [illegible]. [illegible] பிரமானந்த மடைந்தவர்போல மகிழ்வெய்தினார்கள். மற்ற பாண்டியர்களும் புகழ்ந்தார்கள். சபையிலிருந்த அரசரும் முனிவரும் பெரிய அரசர்களிடத்தில் விடைபெற்றுத், தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அந்தரத்தில் வந்து வேடிக்கை பார்த்திருந்த தேவர்களும் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். [illegible] வீஷ்மர் முதலிய அரசர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளின் கல்விப் பயிற்சியைக் குறித்து துரோணாசாரியை அநேகவிதமாகத் துதித்து, அவரவர்கள் புத்திரர்களோடு தங்கள் தங்கள் அரண்மனைக்குப் போனார்கள்.

பாஞ்சாலனோடு கௌரவபுத்திரர் யுத்தம்.

ஜனமேஜயமகாராஜனே! துரியோதனனும் கர்ணனும் சாமபவர்த்தியும் குபேரனும்போல நேசித்துப், பாண்டவர்கள் திக்கிட உலகமுழுவதும் தமக்கென அதிகாரமாக வாழ்ந்து வருகிற காலத்தில், துரோணாசாரியார் பாண்டவரும் கௌரவரும் உடைய சபையிற் கூடிய சபந்தனைத்தையும் பார்த்து, உடனே [illegible] என்ன [illegible] தனசபையிலிருந்தவர்கள் [illegible] பங்கப்படுத்தினன்.

அப்போது நான் சினங்கொண்டு, என்மாணாக்கரால் உன்னைப் புறங்கண்டு, படலோடுமுடல்விரியத் தேர்க்காலிற்கட்டி இழுத்து வஞ்சஞ்செய்து, என்சபையில் உன்னைப் பங்கப்படுத்துகிறேனென்று சபதம்பண்ணினேன். என்வார்த்தைப்படி அந்தப் பாஞ்சாலனோடு போராடி, அவனைத் தேர்க்காலிற்கட்டிக்கொண்டு வந்தால், அச்செய்கைதான் எனக்கு மேலான நன்மையுங் குருதக்ஷிணையுமென்றுகூற, இதனைக்கேட்ட குருபுத்திரர்கள் துரோணர்வார்த்தை துரியோதனன் முதலாகிய பேர்களெழுந்து துரோணாசாரியரை வணங்கி, ஓ ஐயரே! எளியேங்களுக்குக் கிடைக்காதோ. அந்தப்பாஞ்சாலனைக் கட்டிக்கொண்டு வருவோமென்றுசொல்லி, ஆசாரியர் முதலியபெரியோர்கள்விடைதரப்பெற்றுத் தங்கள் ரதங்களிலேறி, ரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் சூழப் பாஞ்சாலதேசத்துக்குச்சென்று, அருபதேயனிருக்கும் கோட்டையைச் சூழ்ந்து, வில்வளைத்து நாணியேற்றிப் பாணங்களைத் தொடுத்துச் சங்கநாதமும் அட்டகாசமுஞ் செய்தார்கள்.

அப்போது கோட்டைக்காவலாளர்களபயமாயோடி வந்து, பாஞ்சாலனை வணங்கி, ஓ அரசே! யாரோ அத்தினபுரத்து அரசகுமாரர்கள் ரதகஜதுரகபதாதிகளோடு வந்து, நமதுகோட்டையைச் சூழ்ந்துவளைந்து, வில்வளைத்துப் பாணங்களைத்தொடுத்து சங்கநாதத்துடன் அட்டகாசஞ் செய்கிறார்களென்றுசொன்னார்கள். பாஞ்சாலன்-ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? இதுவரையில் நமது நகரத்தின்மேல் யுத்தஞ்செய்யவந்தவர் ஒருவருமில்லை. இந்த அத்தினபுரத்து அதிபதிகள் எதிரிகளாவார்களோ? ஒருவேளை விசாரியாதிருக்கலாம். அவர்கள் நமது பலமறியாதவர்களாய் வந்தனர்போலும், செய்யவேண்டியதென்? அப்படியிருக்க இப்போது வந்தவர் யார்? இன்னாரென அறியாமற் போர்செய்வது தகுதியல்லவென்று தூதர்களை அனுப்பி விசாரித்துவரச்சொன்னான். அத்தூதர்கள் துரியோதனன்சேனையுள்ளிருந்து விசாரித்துப்பட்சமறிந்து, அவர்கள் படையெடுத்துவந்தகாரணத்தை அங்கிருந்த யாவரும்பேசக்கேட்டறிந்துவந்து, பாஞ்சாலனை வணங்கி, ஓ ராஜாதிராஜனே! முன்னமது துரோணாசாரியர் பேசிய சபதப்படி உம்மைக் கட்டிக்கொண்டு போகத் திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்களாகிய துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவரும் வந்திருக்கிறார்களென்றனர். பாஞ்சாலன் கோபசாபமுதித்து அகத்திலிருந்த அஸ்திரசஸ்திரங்களைத் தொட்டு எடுத்துத் திருநகரின் சேனைகளைநோக்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ சேனைவீரர்களே! வெகுநாளுக்குமுன் நமது சபையில் ஒருபிராமணன்வந்து சபதமிட்டான். அந்தச் சபதத்தை நிறைவேற்ற இன்று அத்தினபுரத்து அதிபதியாகிய திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்கள் துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவர்வந்து, நமது கோட்டையை வளைந்து சிங்கநாதஞ்செய்கிறார்களாம். நீங்கள்சென்று அச்சிறுவர்களை நமது தேசத்தைவிட்டோட்டி வாருங்களென்று செப்பினன். சோமகேயாதிகள் தக்ஷணம் தங்கள் தங்கள் இரதத்திலேறி, நால்வகைச் சேனையோடுஞ் சென்று, குருகுலபுத்திரர் திறத்தைப் பார்த்து, இவர்கள் வில்லாளிகளல்லவென்று நிச்சயித்து, ஒருதரம் வில்லை வளைத்து நாணேற்றிச் சிலபாணங்களைத்தொடுத்துக், குருகுலபுத்திரர்களோடு வந்த நால்வகைச் சேனைகளையும் சிதற அடித்து, அம்மன்னர்கள் நூற்றுவரையும் வளைத்துக்கொண்டு அநேகபாணங்களைத் தொடுத்து, வில்லை முறித்து, நாணியறுத்துத் தேரையுடைத்துக், குதிரைகளைக்கொன்று, சாரதியைவெட்டி மகுடத்தைப் பொடிசெய்து, கவசத்தைக் கிழித்து, உடல்முழுவதும் இரத்தமயமாகச் செய்துவிட்டார்கள். அதனால் துரியோதனன் முதலானபேர்கள் யாதொன்றுமறியாதவர்களாயிருந்தமையால், இந்தப் பிரவாகத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் பயந்து, உயிர்பிழைத்தாற்போதுமென்றெண்ணி, பாதசாரிகளாய்ப் புறங்காட்டி ஓடி, அத்தினபுரத்தை வந்தடைந்து திகைத்திருந்தார்கள்.

பாஞ்சாலனோடு பாண்டுபுத்திரர் யுத்தம்.

நடந்தசேதி துரோணாசாரியர் அறிந்து மனவருத்தமடைந்து, இருந்த அருகிலிருந்த பாண்டுகுமாரர்களை நோக்கித் தமது குறையைச்சொன்னார். அதைக்கேட்ட பாண்டவர்கள் ஐவரும் ஆசாரியர் பாதத்தில்விழுந்து, ஓ ஐயா! நீங்களேன் வருந்துகின்றீர்கள்? எனப் பெரியபிதாவின் புத்திரர்கள் தோற்றுப்போனார்களென்று சென்றமையால், நாங்கள் சும்மாயிருந்தோம். இதோ நாங்களைவரும் போய் அந்தப் பாஞ்சாலனைக் கட்டிக்கொண்டு வருகிறோமென்றனர். துரோணாசாரியர் பாண்டவர்களை வாழ்த்தி, அப்பா! உங்கள் மனோரதப்படியே உங்கள் எண்ணப்படி வெற்றியுண்டாகி ஜயமுண்டாகுமென்று ஆசீர்வதித்தனுப்பினார். பாண்டவர்கள் குருவின் விடைபெற்றுத், தமது தாயாகிய குந்திதேவியை வணங்கி, அவளுடைய ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு, தம் தமையனாகிய தருமராஜனைச் சாரதியாக அமைத்து, ரதகஜதுரகபதாதிகளோடு அஸ்தினாபுரிவிட்டுச் சென்றனர். இதற்குள் தருமராஜன் அருச்சுனனை அழைத்துத், தம்பி! பாஞ்சாலன் வல்லமையுள்ளவனாதலால் நமது படைத்துணையின்றி நாம் போகலாகாது என்று வேறுசிலசேனைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அக்னிதேவன் பரிவாரங்களோடும் சேனைகளோடும் பாண்டவர்களுடன் சென்றான். வடவாமுகாக்கினியும் வாயுவும் சேர்ந்தாற்போல பீமனுங்கூடி எப்படியோ, அப்படி பற்குனனும் வீமனுங்கூடிப் பாஞ்சாலதேசத்துச் சென்று, பாஞ்சாலன் கோட்டையை அணுகி, மேற்புறத்திற் பற்குனனும் கீழ்ப்புறத்தில வீமனும் சூழ்ந்து, வில்லைவளைத்து நா

ணியேயிட்டு, நகரிலுள்ளவர்கள் திடுக்கிட்டலறிப் பதறக் குணத்தொனிசெய்து, சிங்கநாதத்துடன் அட்டகாச முதலானவைகளைப் பண்ணினார்கள். காவலாளிகள் கடுகியோடிவந்து பாஞ்சாலனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இந்திரநீலம்போல் தேககாந்தியையுடைய ஒருவர் மேற்கு வாசலிலிலும், காத்திரமான தேகத்தையுடைய யமனைப்போல் ஒருதிவ்யபுருஷன் கிழக்குவாசலிலும் வந்துவளைந்து, சிங்கநாத அட்டகாசஞ்செய்கிறார்களென்றுசாற்றப், பாஞ்சாலன்நகைத்து, தன்னருகிலிருக்கிற சோமகேயாதிகளை நோக்கி, ஓ சோமகேயாதிகளே! முன்னம்வந்தவர் திரிதராஷ்டிரன் புத்திரர். இப்போது வந்தவர் பாண்டு புத்திரர். பாண்டுபுத்திரர்கள் தேவபிண்டம். ஆதலால் மிகுந்த ஜாக்கிரதையோடு யுத்தஞ்செய்யவேண்டும். முன்னம் மேலைவாசலில் வந்திருக்கிற பார்த்தனோடு நீங்கள் சென்று யுத்தஞ்செய்யுங்கள். பின்பு யான் வருகிறேனென்று விடைகொடுத்து, மந்திரி முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ மந்திரியார்களே! நீங்கள் நமது சேனையோடும் கீழ்வாசலிற்சென்று, அங்கு வந்திருக்கிற வீமனோடு யுத்தஞ்செய்யுங்களென்று அனுப்பிவிட்டுத், தான் அரண்மனைக்குச்சென்று, ஸ்நான சந்தி முதலிய பூஜைகளைமுடித்துப் போஜனஞ்செய்து, மகரகுண்டலம் ஆரகேயூரகடகங்கள் முதலாகிய ஆபரணங்களைத்தரித்து, முதுகில் அம்பறாப் புட்டிலைக் கட்டி, வில்லெடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தான். அதற்குள் சாரதி ரதத்தைத் திட்டமாகக் கொண்டுவந்தான். அதிலேறி மேலைவாயிலை நோக்கிவருகிறான்.

இங்கே முன்னே புறப்பட்ட சோமகேயாதிகள் அரசன் கட்டளைப்படி ரதாரூடராய் மேலைவாசலுக்குவந்து, அங்குநின்றிருக்கும் பார்த்தனை நோக்கி, அவன் தேககாந்தியையும் சௌந்தர்யத்தையும் நிற்கிற கம்பீரத்தையுங்கண்டு வியப்புற்று, தங்கள் தங்கள் வில்லை வளைத்து, நாணியேற்றிவிட்டுக் குணத்தொனி செய்து, திவ்யபாணங்களைத் தொடுத்து சிங்கநாதஞ்செய்தார்கள். பார்த்தன் அவர்கள் தொடுத்துவிட்ட பாணங்களையெல்லாம் அறுத்துவிட்டு, அநேக பாணங்களைவிடுத்து அவர்களை நிராசஞ்செய்தான். சோமகேயாதிகள் மனம் நொந்து மயக்கமடைந்து, அடடா!! இவனோ சிறுவன். நாமோ அநேகயுத்தத்திற் கைதேர்ந்து பெருமையுற்று வெற்றியும் மேன்மையுமென்று பெயர் பெற்றிருக்கிறோம். இச்சிறுவன் பாணமெய்கிறதுக்குத் தொடங்குகிற மனக்குறிப்பில்லை. அதிக சாதுரியமாய்ப் பாணங்களைப் பிரயோகிக்கிறான். இவனோடு கிருத்துச் சாதுரியத்தையாவே இருந்து போராடவேண்டுமென்று, சோனாமாரிபெய்வதுபோற் பாணமாரிபொழிந்தார்கள். அம்மாத்திரத்திற் பார்த்தனன் தனது ஒருபாணத்தால் அச்சரங்களையெல்லாம் நடுவழியிற் கண்டதுண்டமாகச் செய்து, ஓர் நொடிப்போதில் க-ய-ா-கூ-மக-ாத-யாத - கோடி - சதகோடி- சங்கம் - மஹாசங்கம் - என்னும் அளவுக்கதிகப்படும் பாணங்களை யெடுத்துத்தொடுத்துத், தேரைச்சக்கைச் சக்கையாகப் பேர்த்தெறிந்து, கொடியை யறுத்துக், குடையை முறித்துக், குதிரைகளைக் கொன்று, சாரதிகளைவெட்டி, வில்லை நொறுக்கி, நாணியை யறுத்துக், கவசத்தைப் பொடியாக்கி, மார்பைப் பிளந்து, உடல்முழுதும் ரத்தமயமாக அளைந்து, ரதகஜதுரக பதாதிகளைக்களைந்து, மேலுமேலும் சரங்களைப்பொழிந்து யாவரையுங் கண்டதுண்டமாக்கினான். சோமகேயாதிகள் ஸ்மரணைதப்பி, வில்லின்மேலும் மற்ற ஆயுதங்களின்மேலுஞ் சாய்ந்துங் கருத்தைவிட்டு அவசமடைந்தார்கள். பலர் பின்னிட்டோடினார்கள். சிலர் வெங்கிட்டோடினார்கள். பலர் ததிகெட்டுத் தடுமாறிச்சென்றார்கள். சிலர்விரகிதராகித் தங்கள் அரசனை நோக்கினார்கள். இதற்குள் பாஞ்சாலனும் வந்துவிட்டான்.

பார்த்தனன் பாஞ்சாலனைக் கண்டு, அடடா!! இவன் குருத்துரோகி. இவனைச் சித்திரவதை செய்து கொல்லவேண்டும். நமது குரு இவனைக் கொல்லாமற் கட்டிவரக் கட்டளை யிட்டிருக்கிறதினால், மரணவஸ்தைக்குச் சரியான வருத்தத்தை இவனுக்குண்டாக்க வேண்டும். ஒருவேளை ஓடிப்போனாலும் போவான். இவனை விடக்கூடாதென்று கருமணல்வாரி இறைத்தாற்போற் பாணங்களைத் தொடுத்துத், தேரை அசையவொட்டாமற் றகித்துச் சரக்கூடம் போட்டான். இதனை அக்கினிகோத்திர முனிவரிடத்தும் துரோணாசாரியிடத்தும் வில்வித்தையைக் கற்று மிகுந்த திறமுடைத்தாகி அநேகயுத்தத்திற் கைதேர்ந்து சிறப்புற்றிருக்கிற பாஞ்சாலன்கண்டு, அதிசயங்கொண்டு, போர்முகத்துக்குரிய சார்முகத்தைவளைத்து, நாணியேற்றிக் குணத்தொனிசெய்து, பிறைமுகப்பாணங்களிற் சிலபாணங்களைத் தொடுத்து, தன்தேரைமூடியிருக்கிற அஸ்திரங்களை அறுத்து, அமோகமான பாணங்களைப் பார்த்தனமீது [illegible]. பார்த்தனன் அந்தப்பாணங்களில் ஒன்றையாகிலும் விடாமல் ஒடித்து, வேறொரு திவ்யபாணங்களை யெடுத்துத் தொடுத்தான். அப்பாணங்கள் வெளிப்பட்டுவந்து பாஞ்சாலனை நெருக்கின. உடனே அவன் உடல்வருந்தி [illegible] பட்டிடும் அளவாகக் கணைகளைத் தொடுத்தான். [illegible] இந்திரன் குமாரனாகிய விஜயன் [illegible] யாவரும் பேசக் [illegible], பார்த்தனன் அப்பாணங்களையெல்லா நடுப்பாதியிற் றுணித்து, இவனை இங்கே [illegible] அவன் வில்லை யொடித்துச், சிலபாணங்களால் [illegible] குடையைக் கொடியையுங் குதிரைகளையுஞ் சாரதியையுந் துணித்து முன்னவைகளையெல்லாம் அறுத்துத்தள்ளிப், பின்னும் அநேகங் கணைகளைப் பிரயோகித்து மயிர்க்காலுக்கு மயிர்க்கால் தைக்கும்படி செய்து, அவனணிந்திராநின்ற

மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலாகிய ஆபரணங்களையும் கவசத்தையும் பொடியாக்கினான்.

பாஞ்சாலன் பற்குனனாற் கட்டுப்படல்.

இதனாற் பாஞ்சாலன் பிரமை கொண்டு ஒன்றுந் தோன்றாமல் மனங்கலங்கிச் சித்திரம்போல் அசைவற்றிருக்கிற தருணத்தில்; பற்குனன் தன்தேரை அவனருகினடத்திப், பாஞ்சாலன்தேரிற்குதித்து, தனது விஜயவில் நாணியால் அவனை மடலோடுமடல் விரியக்கட்டித், தன்தேர்க்காலிற்சேர்த்துச் சிங்கநாதஞ்செய்தான். இதனைக்கண்ட சோமகேயாதிகள் பற்குனன் மேல்விழுந்து, அநேக பாணங்களாழுந்தத் தொடுத்தார்கள். பார்த்தன் அக்கணைகளைக் கண்டதுண்டமாக்கி, அவர்களையும் ஓடும்படி அடித்துத், தன்ஜயத்தைச் சங்கத்தாற் கிழக்குவாசலி லிருக்கும் வீமனுக்குத் தெரிவித்தான். வீமன் தன்னோடுவந்தெதிர்த்த வீரரையெல்லாம் புறங்கண்டு, வென்றிகொண்ட சங்கத்தொனி கேட்ட க்ஷணம் அர்ச்சுனனிடத்து வந்தான். பின்பு இருவரும் கூடிக்கொண்டு, கட்டினகட்டோடு பாஞ்சாலனை அத்தினபுரத்துக்குக் கொணர்ந்தார்கள். இந்தச்சேதி துரோணரறிந்து, வீஷ்மர்-திரிதராஷ்டிரன் - கிருபாசாரி - மந்திரிகள்-பிரதானிகள் - வேதவேதியர்கள்-நாட்டில் நகரிலுள்ளவர்கள் யாவரையு மழைத்துவந்து, சிலம்பககூடத்திற் சபைகூட்டிப், பற்குனன் வரவுக்கெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது; விற்குணத்தொனியுடனரதத்தை அதிவேகமாகச் செலுத்தித், துரோணாசாரியின் அரண்மனையின் அருகில்வந்து தேர்விட்டிறங்கிப், பாஞ்சாலனைக் கட்டினகட்டோடு கொணர்ந்து துரோணாசாரியை வணங்கச்செய்து, தானும் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்தான். சபையிலிருக்கிறபெரிய அரசர்களும் மற்றவர்களும் பாஞ்சாலனைக் கட்டிக்கொண்டுவந்த பற்குனனைப்பார்த்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்தார்கள். துரோணாசாரி நமஸ்காரஞ்செய்த பற்குனனை வாரித்தழுவி மடிமீதிருத்திப், பல ஆசிகள் கூறிச் சொல்லுகிறார். அப்பா பற்குனா! அன்று முதலைவாயிற் சிக்கி வருத்த மடைந்தபோது கஜேந்திர வரதன்போல வந்து அம்முதலையைக்கொன்று என்னைப் பிழைக்கச் செய்தாய். இன்று எனக் கொப்பாகிய வன்மையையுடைய பாஞ்சாலனைக் கட்டிவந்து என்சபதத்தை நிறைவேற்றினாய். உனக்கு நீயே ஒப்பன்றி, வேறு ஒப்பானவர்கள் எவ்வுலகத்திலு மில்லையென்று பலவாறு கொண்டாடிக், கட்டோடிருக்கிற பாஞ்சாலனை நோக்கிச்சொல்லுகிறார்:

அடா பாஞ்சாலா! ஆதியில் அக்கினிகோத்திர முனிவரிடத்து வில்வித்தை கற்கிறபோது என்னிடத்துஞ் சிநேகத்தைக்கைக்கொண்டு, மகுடாபிஷேகம்பெற்று நான் வாழுங்காலத்திற் பாதிபூமி கொடுக்கிறேனென்று சொன்னசொற்றப்பி, நானேவந்து கேட்கும்போதும் என்னோடு அன்புடன் வசனிக்காமல் கடுஞ்சொல் வழங்கினதுமன்றி, வாக்குதத்தத்தை நிறைவேற்ற மனமில்லாதவனாய் ஏளனஞ் செய்தாயல்லவா? அன்று நான் சினங்கொண்டு என்மாணாக்கரால் உன்னைத் தேர்க்காலிற் கட்டி என்சபையில் இட்டுவரச்செய்து பங்கப்படுத்துகிறேனென்று ஒருசபதம்செய்திருந்தேனே, அச்சபதம் இன்றுநிறைவேறிற்று. நீசெய்த வாக்குதத்தத்தின்படி எனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பூமி பாதியும், உன்னிடத்து பூமியும், இன்று எனக்குச் சுவாதீனமாயிற்று. இனி அப்பூமிக்கும் உனக்கும் சம்பந்தமில்லை. இப்போதும் நான் உன்மீது கிருபையுற்று, எனக்கு ஸ்வாதீனமாகிய பாஞ்சால தேசமுழுமையில் என்பங்கு பாதிபோக, மற்றப் பூமியைத் தயா தர்மத்திற்கு உனக்குக் கொடுக்கிறேன். அதுவுமன்றி உன் னுயிரும்வாழ்வும் உதவினேன். நீ இவற்றைக் கைக்கொண்டு முன்போலவே அரசுசெலுத்தி, என்பாதிபூமிக்குக் கப்பங் கட்டிவாவென்றுகூறிப் பற்குனனை நோக்கி, அப்பா குழந்தாய்! இப்பாஞ்சாலன்செய்த குருத்துரோகத்திற்குத் தண்டனை இம்மட்டிற் போதும். இனி அவனைக் கட்டியிருக்கிற கட்டை அவிழ்த்து விட்டுவிடென்று கட்டளையிட்டார். பற்குனன் உடனே அன்போடு அவிழ்த்துவிட்டான். பாஞ்சாலன் கைகால்களை யுதறி, ராஜசபையையும் துரோணாசாரியையும் பார்க்க வெட்கமுற்று நாணியிருந்தான். அக்குறிப்பை வீஷ்மரறிந்து, ஓ பாஞ்சால தேசாதிபதி! க்ஷத்திரியராயப் பிறந்தவர்கள் ஒருவாலொருவர் இழிவடைந்தால், வந்த இழிவை நோக்கி வருத்தப்படாமல் இழிவுசெய்தவனை வெற்றிபெறுகிற காரியம் எதுவோ அதனைநாடி யோசிக்கத்தக்கது. ஆதலால் - நாம் இழிவடைந்து கட்டுப்பட்டோமே யென்று மனவருத்தமுறாமல், இனி நடக்கவேண்டிய முயற்சி எதுவோ அதன்மேற் கருத்தைச் செலுத்துமென்றார். பாஞ்சாலன் இசைந்து எழுந்து, சபையிலிருக்கிற பெரியோர்களையும் மற்றவர்களையும் நோக்கி, கௌரவர்கள் சபையாரே! இந்தத் துரோணர் குருவாரத்தை அடைந்தும், சிறுவனாகிய யானசெய்த அபராதத்தை மன்னிக்காமல் ராஜசபையில் என்னை அவமானப்படுத்தினரல்லவா? இவ்வாறறிந்து நானொரு சபதம் செய்கிறேன். அஃதெதனெனில்-என்னை இவ்வாறு கண்ட இத்துரோணருயிரைவாங்க ஒருபுத்திரனையும், என்றுடன காரியதத்தை விளைத்துப் போர்முகத்தி லெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வெற்றிபெற்று வந்த விஜயனுக்கு ஒரு பெண்ணையும் பெறுகிறேனென்று சபையாரறியச் சபதங்கூறி, மலைபோன்ற தேரிலேறி, இராகு விழுங்கியுமிழ்ந்த மதியம்போல் தனது நகரத்தினை நோக்கிச் சென்றான்.

பாஞ்சாலன் புத்திரகாமேஷ்டி யாகஞ் செய்தல்.

இங்கே குருகுலசிகாமணிகளாகிய நூற்றுவரும் பாண்டுமக்களும் பெரிய அரசர்கள் முதலாகிய பெயரும் துரோணரை வணங்கித, தங்கள் தங்க ளிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கே பாஞ்சாலன் தன்னகரத்திற்சென்று, மந்திரிமுதலானவரை அழைத்துத், தன் முத்திரைமோதிரத்தை அவர்கள்கையிற்கொடுத்து, ஓ மந்திரிமார்களே! நானும் என்மனைவியும் வனத்திற்குச் செல்கிறோம். நீங்கள் நானிருந்து எவ்வண்ணங்காத்துவந்தேனோ அவ்வாறுபிரஜைகளைக்காப்பாத்தி வாருங்களென்று கட்டளையிட்டு, மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு காட்டிற்சென்று, பற்பல பெரியோர்களை யடுத்துச், சில மந்திரோபதேசங்களைப் பெற்றுத் தவஞ்செய்து, இன்னும் மேலான முனிபுங்கவர்களுடைய தரிசன மாகவேண்டுமென்று வனங்கடோறும் திரிந்து வருகிறபோது, ஒருவனத்தில் அழிவில்லாத தவசிரேஷ்டர்களாயும் திவ்யக்கியானிகளாயுமிருக்கிற உபையாசன-யாசன் - என்று இரண்டு முனிவர்களிருந்தார்கள். அவர்களிடத்துப் பாஞ்சாலனும் அவன் மனைவியுஞ்சென்று வணங்கினார்கள். அவ்விருவரும் நீங்கள்யார்? இவ்வனத்திலேவந்த காரணமென்னவென்றுவினவப், பாஞ்சாலன் தன்னூர்பெயர் முதலியவற்றை யெடுத்தோதித், துரோணசாரியரால் தனக்கு நேரிட்ட துன்பத்தைச்சொல்லி, அவரைக்கொல்ல ஒருபுத்திரனும், அந்தத் துரோணசாரிசபதத்தை நிறைவேற்ற என்னோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்த வாலிபன் தோளுக் கிசைய ஒரு புத்திரியும் பெறவேண்டுமென்று கருதிப், பெரியோர்களுடைய தரிசனஞ்செய்து வருகிறேன். அக்கருத்தை நிறைவேற்றத் தங்களால்தான் முடியுமென்று உண்மையாய் நம்பி வணங்குகிறேனென்றிணங்க, இரண்டுமுனிவரும் பாஞ்சாலன் கூறியவற்றிற் கிசைந்து, ஓ பாஞ்சாலதேசாதிபதி! நீ கருதியிருக்கிற புத்திரபாக்கியம் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்தால்தான் நிறைவேறுமென்ன, அரசன் அதற்கிசைந்து, தூதர்களைப் புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்துக்குரிய திரவியங்களை அனுப்புவிக்கச் சொல்லி மந்திரிகட்குக் கட்டளையிட்டேவ, அப்படியே தூதர்கள் மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட, மந்திரிகள் புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்துக்குரிய திரவியங்களைச்சேகரித்துக் கொண்டு, தாங்களும் வந்து அரசனைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். அரசன் வணங்கிய மந்திரிகளை ஆதரித்து, வந்த யாகதிரவியங்களைக் கண்ணுற்று, முனிவரிடத்துச்சென்று நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமிகளே! புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்துக்குரிய திரவியங்கள் வந்திருக்கின்றன. இனி தாங்கள் எழுந்து அந்த யாகத்துக்குத் தகுந்த முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று வணங்க, முனிவர்களெழுந்து, விசாலமான ஒருஇடத்தைப் பார்த்து அவ்விடத்துநின்று, அரசனுடையமனிதர்களால் யாககுண்டம் வெட்டுவித்து, அருகில் வேதிகைபோட்டு, வேதவிதிப்படி யாகசாலையைப்புதுக்கி, நல்லசுபமுகூர்த்தத்திற் பாஞ்சாலனையும் அவன்மனைவியையும் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, யாகசாலையில் உட்கார வைத்து யாகதீக்ஷைசெய்து, வேதவிதிப்படி யாகத்தைத்தொடங்கி, மந்திரத்தை யுச்சரித்து, அக்கினியை யுண்டாக்கி ஓமம்வளர்த்தி, அரசனால் நெய்யைச்சொரிவித்து, தூபதீப நைவேத்தியத்துடன் சாங்கமாகயாகத்தை நடத்திவருகிறபோது; அந்த ஓமகுண்டத்தின் அக்கினிச் சுவாலையிற் பிண்டத்தோடு ஒரு பொற்றட்டு தோன்றிற்று. அவ்வாறுதோன்றிய யாகபிண்டத்தை இரண்டுமுனிவரும் எடுத்து, அரசன் மனைவியை அழைத்து அவள்கையிற் கொடுக்கிற தருணத்தில், பூப்பாயினள்.

துஷ்டத்துய்மன் திரௌபதி இவர்களுற்பவம்.

அதுகண்டு அரசன் - அடடா! இதென்ன விபரீதம்? பிண்டம் புசிக்குந் தருணத்தில் மனைவி பூப்பாயினளென்று கனவருத்தமுற்றான். முனிவரிருவரும் அரசனைநோக்கி, ஓ அரசனே! நீ அஞ்சாதே. இப்பிண்டம் பழுதாகாது. இதோ இருக்கிற ஓமகுண்டத்திற் போடுவோம். அதிலிருந்தே உன் கருத்தின்படி ஒரு புத்திரனும் ஒருபுத்திரியும்தோன்றுவார்களென்று, மறுபடியும் மந்திரத்தைச்செபித்து அப்பிண்டத்தை ஓமகுண்டத்திற் போட்டனர். போட்டவுடன் அதிலிருந்து மகர குண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலாகிய ஆபரணங்களைத் தரித்து, விற்பிடித்த கரமும் - முடி பொருந்த பாதம் வயிரகவசத்தையணிந்த மார்புமுள்ளவனாய், பொன்னிறமாகிய ரதத்திற் சிங்கக்குட்டியைப்போல ஒருவன் உதித்தான். இச்சிறுவனுதித்தவுடன், ஆயிரக்கணக்கான கிரணங்களையுடைய ரதத்தில் சூரியனுதயமாகிறதுபோல் அனைவரும் ஆதித்தனை நோக்கிய தாமரைகள் எவ்வாறு களிப்புடன் மலருமோ, அவ்வாறு அங்குள்ளவர்கள் மனதில் மகிழ்வுற்று இமைகொட்டாமல் நேத்திரத்தைப் பெற்றவராகிப் பார்த்திருந்தார்கள். புத்திரன் தேரோடும் வெளியில் வந்தான். பாஞ்சாலன் தன்னருகிலிருக்கிற மந்திரிகளைநோக்கி, ஓ மந்திரிமார்களே! அநேக நாளாகப் புத்திரபாக்கியமில்லாமல் வருத்தமடைந்திருந்ததுமன்றி, என்னைப் பங்கப்படுத்தின துரோணரை வதைக்கக்கருதி அதற்காகவும் ஒருவருத்தங்கொண்டிருந்தேன். இவ்விரண்டு வருத்தமும் நீங்கப் புத்திரனுதித்தான். இனி நீங்கள் நமது நகரத்துக்குத் தெரியப்படுத்திப், பட்டணத்தை அலங்கரிக்கச்செய்து, யாவரையும்

பெருநாள் கொண்டாடும்படிசெய்வீர்களென்றுகட்டளையிட, மந்திரிகள் தூதுவர்களால் நகரத்தாருக்குத் தெரியப்படுத்தினார்கள். நகரத்தார் பெருமகிழ்வுற்றுத், தெருக்களில் தோரணங்கள்தூக்கி அலங்கரித்து, நகரிலுள்ளவரும் அந்நகரத்துக் குட்பட்ட நாட்டுகளிலுள்ளவரும் களித்துப் பெரும்பண்டிகை கொண்டாடினார்கள்.

இங்கே உபயாஜன் யாஜனென்கிற இருவரும் மற்றொரு பிண்டத்தை ஓமகுண்டத்தி லிட்டார்கள். இட்டவுடனே மின்னைப்பழிக்கு மருங்குலையும், வேயைப்பழிக்குந் தோள்களையும், பொன்னைப்பழிக்கு மேனியையும், பூவைப்பழிக்கும் பதத்தினையும் உடைத்தாய்க;கோகனகத்திலுதித்த ஸ்ரீமஹாலட்சுமியைப்போல் ஒருபெண்பிறந்தாள். உடனே ஒருவில்லும் பிறந்தது. இப்பெண் பிறந்தபோதே ஆகாயத்தி லிருந்து, "மணமேலொருத்தியரக்கர்குல மாளப்பிறந்தாள் வானுதற், கண்பேலின்றுபி வள்பிறந்தாள் சூழ்காவலர் தங்குலமுடிப்பா, ளெண்மேலென்கொலினி"என்று ஒருசொல்லும்பிறந்தது. அதென்னெனில்-முற்காலத்தில்ராக்ஷதர்குலத்தை அதமாக்கச்சீதையென்றுஒருபெண் பிறந்தாள். இன்று சாம்பவமூர்த்தியின்நெற்றிக்கண்ணினையொத்த ஓமத்தீயில இவள்பிறந்தாள். இக்கன்னிகை வீரகண்டாமணியைத் தரித்து ஜெயவிரசிங்கம்போல் விளங்கும் அரசர்களையெல்லாம் அதமாக்குவளென்பதாம். இதுவன்றிப் புத்திரனுக்குத் துஷ்டத்தூய்மனென்றும், புத்திரிக்குத் திரௌபதை என்றும் பெயரிடுங்களென்று ஒருவாக்கியமு முண்டாயிற்று. பாஞ்சாலன் முனபிறந்த புத்திரனது புஜபலபராக்கிரமத்தையும்; பின்தோன்றிய புத்திரியினது ரூப சவுந்தரியத்தையுங் கண்ணுற்று, நமது எண்ணத்துக்குத் தகுதியானவர்கள் தாமென்று மனதில் மதித்து, நம்மைப்போற் புண்ணியவானக ளில்லையென்றுசந்தோஷத்திலமுந்திப், புத்திரபாக்கியத்தையளித்த முனிவரிருவரையும் வணங்கி, அவர்கள் பசிபூவெய்தத் துதித்து, அவர்கள்கூறிய ஆசீர்வசனத்துடன் விடைதரப்பெற்றுப், புத்திரியையும் புத்திரனையும் மனைவி மந்திரியார் முதலானவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு தனனகரஞ்சேர்ந்து, இராஜவீதிவயவலமாகவந்து தனது அரணமனையிற்சேர்ந்தான.

துஷ்டத்தூய்மன் துரோணரையடுத்து வில்வித்தைபயிறல்.

துஷ்டத்தூய்மன் நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைகளியான முதலியவற்றை யோதியுணர்ந்து, தன்குல வித்தையாகிய தநுர்வேதத்தையும் வில்லின அப்பியாசத்தையும் கற்கவிரும்பித், தந்தையிடத்துவந்து வணங்கிச்சொல்லுகிறான்: ஓ ஐயா? எனக்கு வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொடுப்பதற்குத் துரோணாசாரியரோ யல்லாமல் மற்றொருவரில்லை. ஆதலால் அவரிடத்துச்சென்று வில்வித்தையைக் கற்றுவருகிறேன் விடைகொடுமென்றுவேண்டப், பாஞ்சாலன் நகைத்துச் சொல்லுகிறான்: அப்பா மகனே? அந்தத் துரோணாசாரியரைக் கொல்லுவதற்காகவே உன்னைப் பெற்றேன். நீ அவரிடத்திலேயேசென்று வில்வித்தையைக் கற்கப்போகிறேனென்றது வெகுநேர்த்தி! வெகுநேர்த்தி! நீ அவரிடத்துக்கு செல்லலாமா? சென்றாலும் அவர்வித்தையைக் கற்பிப்பாரா வென்றான். அதற்குத்துஷ்டத்தூய்மன் தந்தையைவணங்கி, ஓ ஐயா! நீர் தளர்வுறதீர். எனக்குவிடைகொடும். நான்சென்று என்மேல அவருக்கு மனம்வரும்படி பணிவிடைசெய்து விலவித்தையைக் கற்று வருகிறேனென்று வேண்டப்; பாஞ்சாலன் சம்மதித்துவிடைகொடுத்தான். துஷ்டத்தூய்மன விடைபெற்று அத்தினபுரத்துக்குவந்து, துரோணாசாரியைக்கண்டு வணங்கித், தன்பெயரையும் தந்தைபெயரையும் சொல்லித், தான் நாடிவந்த கருத்தையும் நவின்றான. துரோணாசாரி நகைத்து, அடடா!! இச்சிறுவன்பாஞ்சாலன் புத்திரன். பாஞ்சாலன் நம்மைக் கொல்லப் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்து இப்புத்திரனைப் பெறறான. இப்புத்திரன் நமமிடத்தில தானே வில்வித்தையைக்கற்க நாடிவந்தான். இவனுக்கு நாம் கற்பிக்காமற் போனோமேயாகில், இச்சிறுவனுக்குப்பயந்து துரோணர் வில்வித்தையைக்கற்பிக்கமனமில்லாதிருந்தாரென்று ஒருஅபவாதம் கிடைக்கும். ஆதலால் - தெய்வகதியை ஒருவரால தடுக்கக்கூடாது. நாமுனைவையாக வஞ்சனையின்றி வில்வித்தையைக் கற்பிக்கத்தான வேண்டுமென்று மனதில் மதித்து, வணங்கியவந்த துஷ்டத்தூய்மனை ஆதரித்து அச்சிரவதித்து, அப்பா துஷ்டத்தூய்மா! உன்கருத்தின்படியே வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளென்று தனுர்வேதவித்தை பேசாமல் எல்லாவித்தையையும் பூரணமாய்க் கற்பித்தார். துஷ்டத்தூய்மன் அவையனைத்தையும் பயின்றார். ஆசிரியாகமையறிந்ததுமு, குருவாகிய துரோணாசாரியரின்கிருபையைப்பெற்றுத், தன்னகரம்வந்து பாஞ்சாலராஜனாயகனைப் பார்வையிட்டு சுகமாய்வாழ்ந்திருந்தான.

பரிமளகந்தி பாண்டுநாமடைதல்.

இங்கே திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்களாகிய நூற்றுவரும், பாண்டுபுத்திரர்களைவரும், அரசர்களெல்லா மதிக்கத்தக்க திறத்தோடுயுடையவராகி வளர்ந்து வருகிறகாலத்தில்; ஐந்தனையும் இந்தப்பாரதமாகிய நூலைச்செய்தவரும் பகவான் அவதாரராகியுமிருக்கிற வேதவியாசர் திரிகால வர்த்தமானங்களையுமுணர்ந்ததிவ்யஞானியாகையால், குருகுலமக்களாலினிமேல நேரிடும் கேடுகளையுணர்ந்து, இனிநாம் சும்மாயிருப்பது தகுதியல்ல. திருதராஷ்டிரன் புத்திரரும் பாண்டுபுத்திரரும் விரோதிப்பவார்கள். அவ்

வேளையில் நமது தாயாகிய பரிமளகந்தி ஏதாவது ஒன்று சொல்லுவாள். அவ்விருதிறத்தாரில் துரியோதனன் முதலானவர்கள் அச் சொல்லின்படி நடக்கப் போகிறதில்லை. அதனால் நமது தாய்க்கு இழிவுவருகிறதுமன்றி, அவர்களோடிருந்தாற் சம்பந்த தோஷத்துக்குள்ளாவள். நம்மை யீன்றமாதா குற்றமுடையவளாதல் நன்றல்லவென்று மதித்து, அத்தினபுரத்துக்குவந்து, பரிமளகந்தி யிருக்கும் அந்தப்புரத்துட்சென்று, தாயைநமஸ்கரித்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, ஓ அம்மணி! இவ்வுலகத்தில் அளவற்ற காலமிருந்தாலும் காயவின்ப மொன்றேயன்றி ஆத்மலாபமல்லை. ஆதலால்-பெரியோர்கள் தேகாபிமானத்தை மேற்கொள்ளாமல் ஆன்மலாபத்தை அபிமானித்து, லோகவியாபாரத்திற் சென்றபோதும் சோரநாயகியின் மனம் போலவுந் திந்திருணியோடு போலவும்-தங்கள் மனத்தை அவ்வாத்மலாபத்துக்கு ஏதுவாகிய வைசதன்னியத்தினிடத்துச் செலுத்துவர். காயமோ நிலையல்ல. மாயமோ பலபல. தாயே! இனி நீர் இவ்வுலக வாழ்க்கையைவிட்டுத் தவமேற்கொள்ளத்தக்கதே. திருதராஷ்டிரன் புத்திரரும் பாண்டவர்களும் விரோதப்பட்டுக் கலகம்போடப் போகிறார்கள். அதனைத் தாங்கள் பார்வையிடுவது தகுதியல்ல. சந்திரவம்சம் யயாதி முதற் சந்தனுவரை நம் பாட்டன்வரையில் மாசில்லாமல் நடந்துவந்தது. இனி மறுபடி [illegible] துரியோதனனுடைய சரித்திரத்தால் [illegible]. தாங்கள் விரைவில் ஆத்மலாபத்தைத் தேடிக்கொள்ளுந் தாயேயென்று வணங்கி நிற்கப், பரிமளகந்தி வணங்கிய மகனைத் தழுவி ஆசிர்வதித்துப், புத்திரனுரைத்ததற் கிசைந்தாள். வியாசர் அன்னைக்கு மறுமைலாபம் கிடைக்க [illegible] யுபதேசித்துத், தவத்துக்குச் செல்லுதலே [illegible] யெனவுரைத்து வணங்கி விடைபெற்றுத் தமதிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார். பரிமளகந்தி தனது மருமக்களாகிய அம்பிகை அம்பாலிகைகளை [illegible] தவஞ்செய்ய மனமுவந்து, யான் தவஞ்செய்து மறுமைப்பயனடைய வனத்திற்குச் செல்கிறேன் உங்கள் [illegible] இதனைக் கேட்டு வணங்கி, ஓ அத்தாய்! [illegible] பாண்டவர்களை நம்முடைய [illegible] இருக்கும் [illegible] வேண்டியதில்லையோ? தாங்கள் [illegible] பரிமளகந்தி [illegible] முதலானவர்களிடத்து விடைபெற்று, அவர்கள் [illegible] தம் [illegible] சென்று, அருமையான தவத்தைச் செய்து, மூவரும் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து தங்கள் தேகத்தை நீங்கி, எக்காலத்தும் அழிவில்லாத பேரின்பத்தைத் தரத்தக்க பரமபதத்தை யடைந்தார்கள்.

தருமனுக்கு இளவரசுபட்டங்கட்டுதல்.

அஸ்தினாபுரத்திற் குருகுலமக்கள் நூற்றைவரும் பிறை வளர்வதுபோல வளர்ந்துவருகிற காலத்தில், தருமராஜன் அன்புடைமை - ஒழுக்கமுடைமை - இனியவைகூறல் - [illegible] - பொறையுடைமை - வாய்மை - அருளுடைமை - அறிவுடைமை - முதலியவற்றைப்பெற்று, அழுக்காறு - கடுஞ்சொல் - [illegible] - பேராசை - பொய்மை - முதலியவற்றை நீக்கிப், பெரியோர்கள் புகழ்ந்துரைக்கும் நன்னெறிக்கண்நின்று, உலகம் துதிக்கச் சிறப்புற்று விளங்கினன். வியாசர் தருமராஜனுடைய நன்மனத்தினைக் கேட்டும் கண்டும் மிகுந்த மகிழ்வை அடைந்து, தருமராஜனுக்கே இளவரசுபட்டங் கட்டவேண்டுமென்று மனதிலெண்ணித், தாமே பட்டங்கட்டுவது பொறாமையே உருவாகத் திரண்டுவந்த துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவருக்கு மனத்தாபமாதலால், சபைகூட்டி அச்சபையார் சம்மதப்படி நடக்கவேண்டுமென்று திருதராஷ்டிரன் முதலானவர்களுக்கு சபைகூட்டும்படி அபிப்பிராயித்தார். வியாசர் ஆக்ஞாப்படி திருதராஷ்டிரன் கொலுவிருந்து சபை கூட்டுவித்தான். அச்சபையில் வந்திருக்கிற ஆறுலக்ஷத்து அறுபத்தாறாயிரம் பட்டவர்த்தனரையும் - மூன்றுலக்ஷத்து முப்பத்திராயிரம் மகுடவர்த்தனரையும் - பதினெண்ணாயிரம் மந்திரிகளையும் - ஐம்பத்தாறு தேசத் தரசர்களையும் - பதினெட்டு மண்டலாதிபதிகளையும் - ரிஷிகளையும் - வேதவித்தியர்களையும் - பண்டிதர்களையும் - [illegible]யர்களையும் - வியாசர் நோக்கி, ஓ சபையார்களே! திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கு நேர்மையாக இளவரசுபட்டம் ஒருவருக்குக் கொடுக்கவேண்டியது. அதற்குத் திருதராஷ்டிரன் புத்திரர் நூறுபேர். பாண்டுபுத்திரர் ஐவர். இவர்களில் யாருக்கு இளவரசு பட்டங்கொடுக்கலாமென்று விளம்புங்களென்றார். சபையார் யாவரும் ஒரேமனமாகச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! இதுவரையும் யயாதி முதல் திருதராஷ்டிர மகாராஜன் வரையில் நடந்தபடியிருக்கப்போகிறோம் [illegible] பட்டங்கட்டி [illegible] வந்திருக்கிறது. [illegible] தருமராஜனை [illegible] நன்மை [illegible] பட்டம் [illegible]. திருதராஷ்டிரன் [illegible] முதலானவர்கள் [illegible].

இவர்களில் திருதராஷ்டிரன் சபையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ சபையார்களே! நான் பட்டத்துக்கு மாத்திர முரியவனாகப் பட்டம் பெற்றேனே யன்றிப்,

பட்டத்துக்குரிய செய்கைகளை யான் செய்தறியேன். என்சகோதரனாகிய பாண்டுராஜன் அரசுக்குரிய செய்கைகளைச் செய்து, அநேகதேசத்தையும் என்வசமாக்கிவைத்தான். ஆதலால் - இந்தப் பாக்கியமனைத்தும்பாண்டுராஜனுலாயது. அப்படியிருக்கப் பாண்டுபுத்திரனாகிய தருமராஜனுக்கு இளவரசுபட்டம் கொடுப்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்போதுதானே யாவருமறிய இளவரசு பட்டங் கட்டுகிறேனென்று பரிவுடன் விளம்பினான். அதை வீஷ்மர் முதலானவர்கள் கேட்டுக் களிப்படைந்து, தக்ஷணம் தருமராஜனை அழைப்பித்து, ஜெயப்பிரதானமான முகூர்த்தத்திற்கங்கை - யமுனை - துங்கபத்திரி - கோதாவிரி - காவிரி-முதலாகியதிவ்ய தீர்த்தங்களால் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலாகிய ஆபரணங்களினாலும் சரிகை வஸ்திரங்களினாலும் அலங்கிரதஞ்செய்து, சந்தனம் - புழுகு - கஸ்தூரி - கற்பூரம் - சவ்வாது - முதலாகிய கலவைச்சாந்தணிந்து, நவமணிகளழுத்தி யிருக்கிற சிங்காதனத்திலிருத்தி, வேதவேதியர்கள் ஜெயாவிஜீபவாவென்று மந்திராக்ஷதை கொடுத்துப் பல ஆசிகள் வழங்க, முரசு - எக்காளம் - தோற்கருவி - துளைக்கருவி - நரம்புக்கருவி - முதலாகிய வாத்தியங்கள் கடலொலிபோல் முழங்க, மாங்கல்யஸ்திரீகள் மங்களம்பாட, ஐம்பத்தாறுதேசத்தரசர்களும் தங்கள் தங்கள் கரகமலத்தைச் சிரமேற்குவித்துத்துதிக்க, இவ்வாறு சகலவித சம்பிரமத்தோடுஞ் சற்குணவானாகிய தருமராஜனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அந்நேரத்தில் வந்திருந்த இந்திரன் முதலான தேவர்கள் கற்பகப் பூமாரிபெய்தார்கள். அந்த ரதுந்துபியுடனே மேனகையும் ரம்பையும் ஆடினார்கள். திலோத்தமையும் ஊர்வசியும் பாடினார்கள். இனி உலகத்தில் தருமதேவதை நான்கு பாதத்திலேயும் நடப்பாளென்று தேவர்கள் ஆனந்தத்தை பெற்றவராய்ப் புகழ்ந்து சுவர்க்கஞ் சேர்ந்தார்கள்.

இங்கே வீஷ்மர் சபையில் வந்திருந்த யாவருக்கும் அவரவர்க்குத் தக்கபடி மரியாதைகளைச் செய்து, வேதவேதியர்களுக்கெல்லாம் பூரிதக்ஷிணை தருமங்களை நடாத்தத், திருதராஷ்டிரன் தனது புத்திரனாகிய துரியோதனனைத் தருமராஜன் கரத்திற் கொடுத்துச் சபையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான் ஓ சபையார்களே! இன்று முதல் இந்தத் தருமராஜன் கட்டளைப்படிக்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்து கொள்ளுங்களென்று உறுதிபெற மொழிந்து விடைகொடுத்தான். வந்த மன்னவர்முதல்யாவரும் வீஷ்மர்முதலானவரை வணங்கி, இளவரசுபட்டத்தைப் பெற்ற தருமராஜனைத் தொழுது, பாதுகாப்புடன் பெற்றுப்பட்டினம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அன்றுமுதல் தருமராஜன் பெரியபிதாவாகிய திருதராஷ்டிரனபரித்தபூமியைத் தான்பரித்துத் துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவரையும் தன்சகோதரர்போற்பாவித்துத், துரியோதனனைத் தனது சிங்காதனத்தில் வைத்துக் கொண்டு, எல்லாக்காரியங்களையும் அவனால் நடப்பித்துச் செங்கோல் செலுத்தி வருகிறகாலத்தில்; கள்ளர் பயம், விஷபயம், நோயபயம், சத்துருபயம் - முதலிய வைகளின்றி மாதமும்மாரி பெய்து, உலகமெல்லாம் வசுராஜன் காலத்து எவ்வளவு வளமையுற்றதோ அவ்வளவுவளமையுற்றுக்குடிகளெல்லாம் சிறப்புற்றார்கள். பெரியோர்கள் தருமராஜன் நடாத்திவரும் செங்கோல் முறைமைக்கு வியப்படைந்து, யாவரும் புகழ்ந்தவைப்பட்டார்கள். பெரிய அரசர்களாகிய வீஷ்மர் - திருதராஷ்டிரன் - மந்திரிகள்முதலாகியபேர்கட்கெல்லாம் தலைமையாயிருக்கிற விதுரன் - இவர்கள் மிகமகிழ்வடைந்து, தருமராஜன் புத்திரனாயிருந்தபோதிலும் அவன் வாயிலிருந்து வெளிப்படுஞ்சொல்லைக் குருவாக்கியம்போற் றலைமேற்கொண்டு, சோர்வுறாமல் நடந்து வருகிறார்கள்.

துரியோதனன் துராலோசனை.

இவ்வாறு பெரிய அரசர்களே முதலிய யாவரும் தருமராசனவாக்கியத்தைச் சிலாக்கியமாகப் பேணி நடந்து வருவதைத் துரியோதனன் கண்டு பொறாமை கொண்டு, ஒருநாளிரவில் தனியே ஓரிடத்திற்சென்று, கர்னன் - சகுனி - துச்சாதனன் - இவர்களை அழைப்பித்துச் சொல்லுகிறான் ஓ உயிருக்குயிராயிருக்கிற ஆப்தர்களே! நெடுநாளாக என் கருத்திலொன்றை வைத்திருக்கிறேன். உங்களைவிட அன்பர்களெனக்கில்லை யாதலால் ஒளியாமல் அதனை வெளியிடுகிறேன். அதனை நீங்கள்கேட்டு, இதுதகுதி இது தகுதியல்லவென்று ஆராய்ந்தறிவீர்களாகில், அவ்வாறு நடக்கக் காத்திருக்கிறேன். அஃதென்னெனில் - என்பிதாவின சகோதரனாகிய பாண்டுராஜன் உயிரோடிருந்தகாலத்தில், வேட்டையாட வனத்திற்சென்று யானைபாய்ந்தபோது, அப்பாலுருவமாய் நின்ற அருந்தவமுனிவரானவர் இளமைமுதல் நீ ஸ்திரீயைப் புணர்ந்தால் மரணமடைவையென்று சாபமிட, அச்சாபத்தைப்பெற்று, அக்கணம் அரசுரிமையை நீக்கித் தவவேடங் கொண்டு இறந்துபோனான். அவன்தபத்தினியர்களிறந்திதே வியாதம்பெற்ற புத்திரனாகிய தருமராஜன் இளவரசுபட்டம்பெற்றிருக்கிறதும், அரசுக்கு உரிமைபூண்டபாண்டுராஜனுயிரோடிருக்கும்போதும் அவன் இறந்தபின்பும் செங்கோற் செலுத்திவந்த பெரியராஜன் புத்திரனாகிய நான் அத் தருமனுக்கு ஏழைப்படிந்து அவனிடும் ஏவலைச் செய்கிறதும், உங்கள்கருத்துக்குத் தகுதியாயிருக்கின்றதா வென்று நுவன்றான். அதற்குச் சகுனி சொல்லுகிறான் அப்பா மருமகனே! உன்தந்தைக்கு நேத்திரமில்லா திருந்தாலும் பலசாஸ்திரங்களை மூத்தோர்களால் கேள்வியுற்று நாற்றிசையுந் தோத்திரஞ்செய்ய நீதி செலுத்தி யிருந்தானென்று மதித்திருந்தேன். இப்போது ஐவர்மேற் பக்ஷமுள்ள வீஷ்மர் கருத்தின்படி உன்பிதாபுத்திமயங்கினர். மே

னும் மந்திரிகளுக்கெல்லாம் தலைமையான மந்திரியாகிய விதுரனும், வில்லாசிரியராகிய கிருபாசாரியரும் துரோணாசாரியரும் அந்தஐவர்மேற்பக்ஷமுள்ளவர்களாதலால், வீஷ்மர் கருத்துக்கிசைந்து தருமனுக்கு இளவரசுபட்டங் கொடுத்தார்கள். அதனால் தருமராஜன் சிறப்புற்று உலகமுழுமையும் தன்னொருகுடை நீழலிற் காத்துவருகிறான். இனி அதைக்குறித்து ஒருபேச்சும் பேசவேண்டியதில்லையென்று கடுஞ்சினத்துடனுரைத்துப், பின்னுஞ் சொல்லுகிறான்:

ஓ மந்தரகிரிக் கிணையந்த புயாசலத்தை யுடைய துரியோதன மஹாராஜனே! உலகத்தில் ஒரேகருப்பத்திற்பிறந்த அண்ணன் தம்பியார்களே காலவித்தியாசத்தால் ஜனமப்பகையாளிகளாகிறார்கள். நியாயமாக நீயும் தருமராஜனும் பங்காளிகள். உனக்குச் சத்துரு அவன். அவனுக்குச் சத்துரு நீ. நீயே சத்துருவாகிய தருமனுக்கு வழிப்பட்டு வருவையாகில், இனி என்ன இருக்கின்றது. உலகத்திற் புத்தியில்லாதவர்க்கு வலியுடைமை - பொருளுடைமை - வீரம்-முயற்சி - மேன்மை - நீதி - சுற்றம் - சிநேகம் - இவையெல்லா மிருந்தாலும் பயன்படாது. அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் நீயேயன்றி வேறொருவ னில்லையென்றுகூற, அதற்குள் துச்சாதனனெழுந்து துரியோதனனை வணங்கி, அண்ணா! இப்போது தாங்கள்கூறிய வசனம் தகுதியென் றுரைப்பதற்கு எனக்கு மனம்வரவில்லை. ஏனென்றால் - மஹாவீரத்தன்மையை யுடையவரென்னுமைவருக்கும்நமதுபிதாபூமிமுழுமைக்கும்இளவரசுபட்டங் கட்டிவைத்தார். இனிநாம் இப்பூமியின்கண் இருந்தென்னபயன்? பெரியராஜாவின் புத்திரனாகிய உம்முடன் பிறந்த எனக்கும் எனசகோதரருக்கும் மேலானதாபந்தான். ஒரு குறையுமில்லை. மேலும் உடம்பிற் புணாகுழ இலண்டானால் உடம்பிற் பிறந்ததென்று நோக்காமல் உடனே அறுத்தெறிந்து விடுவது தகுதி. அதுபோல் நமக்கு நலமல்லாமையாயிருக்கிற ஐவரைப் போரிட்டு வீழ்த்திடுகிறபடிசெய்யவேண்டும். உம்மைப்போல் விவேகிகள் உலகத்தில் யார்? (பனங்காயையும் பங்காளியையும் பதம்பார்த்து வெட்டவேண்டும்.) என்னும் பழமொழி கேட்டிருந்தும், நீங்களே முன்பின் யோசனை செய்கிறதா யிருந்தால் நாங்களென்ன செய்கிறதென்றான்.

அதற்குள் கர்ணமஹாராஜன் துரியோதனனை நோக்கி, தம்பி துரியோதனா! நீ என்ன முன்பின் ஆலோசனை செய்கிறாய்? மானிடஜென்ம மெடுத்தால் இம்மை மறுமை இன்பங்களை அடையவேண்டும். அதுதான்யாக்கை யெடுத்ததற்குப் பயன். உலகத்தில் இன்பமடைய வேறுமானால், சாமம் - பேதம் - தானம் - தண்டம்- எனவும் சதுர்வித உபாயங்களுண்டு. அவற்றுள் அவரவர்களுக்குத் தகுதியான உபாயமெதுவோ அதனைச்செய்து, எதிரிகளைக் கைவசப்படுத்திப் பொருளை யடையவேண்டும். உனக்கும் அந்த ஐவருக்கும் இந்த அத்தினபுரம் சுவாதீனமா யிருந்தாலும், நீ பெரிய ராஜாவின் புத்திரனாகையால், இவ்வரசு உனக்கே சுதந்தரமாகும். இதைநோக்காமற் பெரிய அரசர்கள் தருமனுக்கு இளவரசு பட்டங் கொடுத்தார்கள். அதனால் அவ்வைவர்கள் மீறிப் போயினர். இப்போது அவர்களுக்குப் பட்டந் தகாதென்றுவழக்கிட்டால், தாங்களே அப்பட்டத்தை விட்டுவிடவேண்டும். விடாமல் ஐவர் மீறுவார்களாகில், அப்போது நடத்தவேண்டியகாரியத்திற்கெனக்கு உத்திரவுகொடு. ஒருமுகூர்த்தத்துக்குள் அந்த ஐவரையுங்கொட்டாவி கொள்ளும்படி வெற்றிகொண்டு உனக்குப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்து வைக்கிறேன். என் வல்லமையை அன்று வில்லரங்கேற்றுஞ் சபையில் அறிந்திருக்கிறா யல்லவா? அப்படிப்பட்ட மிகுந்த திறத்தையும் பலத்தையும் பெற்றிருந் தென்னபலன்? காட்டுக் கெரித்த நிலவைப்போலவும் ஆற்றிற்கரைத்த புளியைப்போலவும் பயன்படாம லிருக்கிறேனென்றான். அச்சொல்லைக்கேட்ட துரியோதனன், அண்ணா! தாங்கள்கூறியபடி நேரிட்டு, அந்த ஐவரையும் போரிட்டு, அப்போரில் யாவரும் விழிட்டுமுதுகுகாட்டி யோடும்படிசெய்து நமது பூமியை நாம் கைவசப்படுத்திக்கொள்ளலாம். அதற்கொரு சங்கடமிருக்கின்றது. அஃதென்னெனில்-நமக்குப் பெரியோர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களிருக்கும்போது நாம் யாதொன்றும் செய்யக்கூடாது. ஆதலால் - தந்திரத்தினால் அந்த ஐவரை நீக்கவேண்டும். அதற்கொரு யுக்திமாத்திரம் சொல்லுங்களென்று துரியோதனன் கேட்கச், சகுனிசொல்லுகிறான்:

அப்பா மருமகனே! நீயேன் கிலேசப்படுகிறாய்? கர்ணமஹாராஜனிருக்கும்போது ஐவரையும் வெற்றிகொள்ளுவது நமக்கு அருமையல்ல. ஆயினும் தற்காலத்தில் ஐவர்மேற் போர்தொடுப்பதுந் தகுதியல்ல. ஏதாவதொரு தந்திரத்தினால் ஐவரையும் இந்நகரத்தைவிட்டு வெளிப்படுத்துவோமாகில், உன்கட்டளைக்குத் தலைமுட்படும். அதன்பின் ஐவர்க்கொன்றுஞ் செல்லாது. அதற்கொரு தந்திரஞ்சொல்லுகிறேன். அஃதென்னெனில்-வேதத்திற்கூறிய யாகங்களனைத்தையுஞ் செய்வதற்கும், பிதுர்க்கருமஞ் செய்வதற்கும், இன்னும் கருத்தில் நினைத்தபொருளையடைவதற்கும், ஞானமார்க்கத்திற்குரிய மோன தவத்தைச்செய்வதற்கும் யோக்கியமாக விளங்கியிருப்பது கங்காநதியருகிலிருக்கிற வாரணாவதம். அந்த வாரணாவதத்திற்கு அந்த ஐவரும்போகும்படி உன்பிதாவைக்கொண்டு செய்வையாகில், ஐவரும் அந்நகரத்துக்குச் செல்லுவார்கள். அதன்பின் உன்மனதின்படி யிருக்கலாம். ஒருவேளை ஐவர் மீறுவாராகில், அக்காலத்தில் தகுந்த தந்திரஞ்செய்தாவது அல்லது போரிட்டாவது ஐவரையும் வெற்றி கொள்ளலாமென்றான். துரியோதனன் அதற்கிசைந்து, மாமனாகிய சகுனியையும் தம்ப

ஞகிய கர்ணனையும் தம்பியாகிய துச்சாதனனையும் நோக்கி, இப்போது நாம்செய்த ஆலோசனையின் கருத்தைப் பிறருக்குத் தெரியக்கூடாது என்று சொல்லி, உடனே நால்வரும் எழுந்து தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சிலநாட் சென்றவுடன் துரியோதனன் தன்பிதாவாகிய திரிதராஷ்டிர மஹாராஜன் தனியாயிருக்கிற வேளையறிந்து சென்று, பிதாவுக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்தான். நமஸ்காரஞ்செய்த அரவங்கேட்ட கண்ணில்லாத திரிதராஷ்டிரன் யாரென்றுகேட்க, உன்புத்திரனாகிய துரியோதனன் யானென்று சொல்ல, திரிதராஷ்டிரன் புத்திரனை வாரித்தழுவி, அப்பா மகனே! நீ தருமராஜனோடு சேர்ந்திருக்கிறவனாயிற்றே, என்னிடத்தில் வந்தது என்னகாரணமென்ன, துரியோதனன் சொல்லுகிறான்.

ஓ ஐயா! எனக்கொரு குறையிருக்கின்றது. அதனைத் தங்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வந்தேனென்றான். அதற்குத் திரிதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான் அப்பா துரியோதனா! (நீ) தேசம் (பூமி) மண்டலமெல்லாம் இவையெல்லாம் உன் சுவாதீனமாயிருக்க, உனக்குக் குறையென்ன? உனக்கிருக்கிற [illegible]கொண்டிருக்கிறதை வெளியிடலாகாதோ, துரியோதனன் வணங்கிய முடியனாகிச் சொல்லுகிறான் ஓ மன்னர் மன்னா [illegible] எனப்பிதாவே! (காசுக்குப் [illegible] போன குருடர்.) அதுபோல கொடிய பாவியாகிய புத்திரனைப் பெற்றவரும் அவ்விப்பாவியை விடாமல் ஆதரணை செய்துவருவார்கள். நீங்கள் அக்கருத்தை யுடையவராயிருக்கவில்லை. மேலும் புத்திரருக்குத் தந்தையே தெய்வமென்று வேதவாக்கியங்கள் [illegible] எங்களிருவருக்கும் [illegible] அன்பிலாமல், எங்களை இகழ்வாக்கி, எங்களுக்குப் பகைவராகிய ஐவரிடத்து அன்புவைத்து, தருமராஜனுக்கு இளவரசுப் பட்டங்கட்டிவைத்தீர். இந்த அநியாயத்தைத்தான் தங்களிடத்துச் சொல்ல வந்தேனென்றான். இதனைக் கேள்வியுற்ற திரிதராஷ்டிரன் மனங்கலங்கியுற்று, இரு செவியிலும் [illegible] வைத்து மூடிக்கொண்டு வருத்தமடைந்து [illegible] வந்தது. இனி [illegible] இளவரசுப்பட்ட [illegible] யாகையிலேயே [illegible] அறிந்து [illegible] இவர்கள் செய்[illegible] அவர்களாலோசனையி[illegible] புத்திரனுக்கு [illegible] மனநிலைமைத் தப்பிப் புத்திரனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

திரிதராட்டிரன் துரியோதனனுக்கு அறிவுறுத்தல்.

அப்பா மகனே! நான் தருமராஜனுக்கு இளவரசுப்பட்டங் கொடுத்தது தகுதிதான். எவ்வாறெனில்- இந்தச் சந்திரவம்சந் தோன்றியது முதல் இதுவரைக்கும் வயதிலே மூத்தவர் யாரோ அவரே [illegible] அவருக்கே அரசாட்சியைக் கொடுத்து வந்தார்கள். அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் என்தம்பியாகிய பாண்டுராஜன் அநேகதேசாதிபதிகளை வென்று புகழ்பெற்று விளங்கியிருந்தும், கண்ணில்லாத நானே தான் அரசனாயிருந்தேன். மேலும் இப்போதிருக்கிற பாக்கியங்களெல்லாம் பாண்டுராஜன் சம்பாதித்ததேயன்றி, என் சம்பாதனை ஒன்றுமில்லை. அதனால் - பாண்டுராஜன் கண்ணில்லாத என்னை முடிசூட்டி எல்லாக்காரியங்களையும் முன்னின்று நடப்பித்து வந்தது போல, [illegible] தருமராஜனிடத்திலுள்ள எல்லாக் காரியங்களையும் அவன் முன்னின்று நடத்திவர வேண்டியது [illegible] விரோதந்தேடிப் பலபேர்களால் [illegible] அந்தத் தருமராஜன் இளவரசுப்பட்டம் பெற்றாலும் உன்னையெல்லாம் [illegible] இல்லை. [illegible] சமமதியின்படி நடத்திவருகிறான். அவனைப்போல குணத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் [illegible] நமது குலமுறையில் யாருமில்லை. [illegible] துரியோதனா [illegible] ராஜச[illegible] பலபேர் [illegible]. அவ்வ[illegible] மனதிலமைத்து [illegible] சொல்லிய [illegible] விரோ[illegible] தம்சேர்[illegible]. பிறருக்[illegible] ராஜ்[illegible] விரோதப்படாமல் கா[illegible] [illegible] ஆலோசனைப்படியே [illegible] வேண்டாமென்று [illegible] திரிதராஷ்டிரமகாராஜன். அதற்குத் துரியோதனன் - ஐயா! பாத

ராஜன் முதலாக அனேகந் தலைமுறை பரியந்தம் தத்தம் புத்திரருக்கே மகுடாபிஷேகஞ் செய்திருந்த, தாங்கள் ஜீவாமிர்தபக்ஷம வைத்திருக்கிற விதுரன்-வில்லாசிரியர்-வீஷ்மர்-முதலானவர்கள் புத்தியைக்கேட்டுத், தருமராஜனுக்கு இளவரசுபட்டம் கட்டிவிட்டீர். அப்படி கொடுக்கலாமாவென்று யான்கேட்டால், எல்லாம் தருமராஜன் தந்தையினுடைய பாக்கியமேயன்றி, என்பாகமே யொன்றுமில்லையென்று கூறிச்சோர விடுகிறீரே, அடியேனுக்கும் அடியேனுடன் பிறந்திருக்கிற சகோதரர்களுக்கும் இங்கு என்னவேலை யிருக்கின்றது? தாங்கள் புத்திரவ்யாமோகத்தால தேசப்பிரஷ்டத்துவமாய் வனத்திற்சென்று தவம்புரிந்து, இனியொரு ஜன்மத்திலாவது இம்மையினபம் அனுபவிக்கப் பெறுகிறேமென்று கண்கலுழ்ந்தான். இதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிர மஹாராஜன் மனம்வேறாகி, காலந்தெரியாத புத்திரனாகிய துரியோதனன கருத்துக்கிசைந்து சொல்லுகிறான்

திரிதராட்டிரன் துரியோதனன் கருத்துக்குடம்படல்.

அப்பா துரியோதனா! ஐம்பத்தாறு தேசாதிபதிகளும் பதினெட்டு மண்டலத்தரசரும் வணங்கச் சிங்காதனத்திலிருந்து அரசாளுந்திறச் சக்ரவர்த்தியென்று பெயர் பெறுவதுமன்றி, நீதிபரனென்றும் பெயரெடுத்திருக்கிறேன். இப்போது தருமராஜனுக்குக் கட்டிய இளவரசுப்பட்டத்தை உனக்குக்கொடுத்தால், மன்னர் மன்னர் முதலானவர்கள் ஏளனஞ் செய்வதுமன்றி, நீதிபரனென்றபெயர் கெடுகிறது. [illegible] இதிலும் வராமலிருக்கிறதாக ஒரு தந்திரம் [illegible], அவ்வாறு நடப்பிக்கிறேன் [illegible] ஆலோசித்தான். துரியோதனன மகிழ்ந்து [illegible] ஓ ஐயா! நீர் [illegible] தருமராஜனை [illegible] [illegible] அவ்வாறு [illegible] வெளிப்படுத்த [illegible] அப்படியே [illegible] துரியோதன [illegible] மகாராஜன் [illegible] தருமராஜனை [illegible] [illegible] துரியோதனன் [illegible] சாபத்தாலிறந்த என்தம்பி [illegible] வாவென்று நாங்களைகூறவேண்டியது. அவ்வாறு கூறில் தருமராஜன ஒத்துக்கொண்டு, தம்பிமாருடனும் தாயாருடனும் அந்நகரத்துக்குச் செல்லுவான். பின்பு நீங்கள் (சட்டிசுட்டதுகைவிட்டது.) என்கிற பழமொழிபோல்

இங்கு மீட்டும் அவர்களை வரவழைக்காது சும்மாயிருந்து விட்டால், அவர்கள் இங்கு வரமாட்டார்கள். நானிவ்விடத்தில் இளவரசுபட்டம் பொறுத்து, என் புத்திசாதுரியத்தினால் உலகமெல்லாம் என்னைவணங்கச் செய்துகொள்ளுகிறேன். ஒருவேளை விதுரன்-வீஷ்மர்-துரோணாசாரி-கிருபாசாரி-அசுவத்தாமா-இவர்கள் பாண்டு புத்திரரோடு செல்லுவாரென்று கருதுவீர்களாயின், அந்த ஐயமும் உமக்கு வேண்டுவதில்லை. வீஷ்மர் இந்த ஆதீனத்தைவிட்டு நீங்கார். விதுரன் அந்த வீஷ்மரையும் உம்மையும்விட்டு நீங்கான். கிருபாசாரி வீஷ்மரைப்பிரியார். துரோணாசாரி மைத்துனனாகிய கிருபாசாரியை விட்டகலார். தந்தையைவிட்டு அஸ்வத்தாமா பிரியார். ஆகையால நீங்கள் தருமராஜனை அழைப்பித்துக் கட்டளையிடுமென்று விளம்பினான்.

திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் புத்திரன் கூறிய தந்திரத்துக்கு மகிழ்ந்து, அப்பா புத்திர சிகாமணியே! உன் கருத்தின்படியே தருமராஜனை வாரணாவதத்திற்கு அனுப்புகிறேன். நீ அஞ்சாதே. இங்கே நடந்த விருத்தாந்தத்தை வெளிப்படுத்தாதே யென்று திட்டஞ்செய்து, மகனை யனுப்பிவிட்டான். துரியோதனன் நமதெண்ணம் முடிந்ததென்று அதிகமகிழ்வை யடைந்து, சகுனி கர்ணன் முதலானவர்களோடு கூடித், தன்னெண்ணம் நிறைவேறினதைச்சொல்லிச் சந்தோஷமாயிருந்தான். இப்படி சிலநாட்சென்ற பின்பு பண்டைவினைவசமாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் கொலுமண்டபத்துக்கு வந்தான். ராஜனவரவைக்கண்டவுடன் சபையிலேயிருந்த மந்திரிகள் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் மற்றுமுள்ள குடிகளியாவரும் எழுந்து, வந்தனவழிபாடு செய்தார்கள். இளவரசுப்பட்டந்தாங்கி ராஜாங்கம்போல விளங்கும் தருமராஜன் தம்பியர் நால்வரோடும் வந்து வணங்கினான். திரிதராஷ்டிரன் [illegible] வீஷ்மரையும், கிருபாசாரி துரோணாசாரி [illegible], [illegible] ஆசனத்தில் இருக்கச்செய்து, சட்டதிட்ட முதலானவைகளை [illegible] நடாத்தி, அவ்வவர்களை நட்பாகப் பாராட்டினார்களாயிருந்து கொண்டு, [illegible] வீஷ்மரையும் துரோணாசாரி - கிருபாசாரி - விதுரன் - இவர்களையும் [illegible] ராஜாக்களே! பிராமண - க்ஷத்திரிய - வைசிய - சூத்திரர் என [illegible] பாக்கியசாலி [illegible] தவன். [illegible] பிறந்த [illegible] அவயவ [illegible], சகலகலைவல்ல [illegible], அதிசாமர்த்திய [illegible] யும் விளங்குகின்றான். அவ்வகைப்பட்ட சிறப்பினையுடைய என்தம்பி கண்ணிலாத [illegible] மகாராஜாதிபதி யாக்கி, ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும் பதினெட்டு மண்ட

லாதிபதிகளும் வணங்கச்செய்து, இந்திரலோகத்துக் கொப்பாகியபோகத்திலெனனைவைத்துத், தான் ஒரு சேவகனைப்போல் எனக்குப் பணிவிடை செய்துவர அவ்வளவு சிலாக்கிய சகோதரனைப் பெற்றிருந்தேன். இனி அவனைப்போற் சகோதரனைக் காணப்போகிறனோவென்று இரண்டு கண்ணிலும் நீர்சோரத் துக்கப் பட்டழுதான்.

இந்தத் திரிதராஷ்டிரன் மனதில் வைத்திருக்கிற கபடத்தை அறியாமல், உண்மையாக அழுகிறானென்று வீஷ்மர் முதலானவர்கள் இனிய வசனங்களாற் றேற்றிச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ மண்டலேச்வரா! கபடநாடக சூத்திராவதாரியாகித் திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியின் திருவிளையாடலாலமைந்தது இவ்வுலகம். ஆனால் இவ்வுலகம் அழிகிறவஸ்துவே. அழியும்போது இவ்வுலகிலுள்ள உயர்திணை-அஃறிணை-என்றும் இவைகளழியாதிருக்குமோ? இறப்பும்-பிறப்பும்-தூயினரெழுவதுபோலாம். ஆதலால் இறந்தசகோதரனுக்காகத் துயரப்படுதல் தகுதியல்லவென்று பல திருஷ்டாந்தமெடுத்துக் காட்டினார்கள். அப்பால் திருதராஷ்டிரன் அழுதலை நிறுத்தித், தருமராஜனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: அப்பா தருமநந்தனா! உனதந்தை உலககாரியமனைத்தையும் தானே சுமந்து என்னை சுகமாக வைத்திருந்ததுபோல், நீயும் உலககாரியமனைத்தையும் சுமந்து என்னைச் சுகத்தில் வைத்தாய். உன்னால் என்சகோதரனாகிய பாண்டு இறந்ததுன்பத்தை மறந்திருக்கிறேன். ஆனால் அப்பாண்டுவுக்கு நற்கதிகிடைக்கும்படி தருந்த புத்திரர்கள் தான் பிறந்தீர்கள். இறந்துபோன உனதந்தைக்கு இன்னும் அதிக நலமுண்டாகும்படியான ஒரு எண்ணம் என் கருத்திலிருக்கின்றது. அதனை வெளியிடுகிறேன். அவ்வாறு நீ நடப்பிப்பது உன்கடமை. அஃதென்னென்னில் - உலகத்தில் பிதுர்க் கருமஞ்செய்தலே நமக்கு முக்கியம். பிதுர்தினங்களிலும் மற்றப் புண்ணியகாலங்களிலும் கங்காநதி தீரத்திலிருக்கிற திவ்யக்ஷேத்திரங்களிற் சங்கல்ப தர்ப்பண யாகமுதலியவைகளைச் செய்தால், அதிகநலமென்று பெரியோர் பலரென்றும் வேதமுறையுங் கூறுகின்றன. எனக்கு மிகுந்த நன்மையைத் தந்த பாண்டுவுக்கு நற்பயனுண்டாக, வாரணாவதமென்கின்ற நமதுவாரணாவத நகரத்திற் சென்று உனதுபிதாவுக்குக் கருமத்தைச் செய்தால், எனக்கு மிகுந்த மகிழ்வாயிருக்கும். அது உனக்குத் தகாத செய்கையாயிருக்கின்றதோ இல்லையோ சொல்லுவாயென்றான். அதற்குத் தருமராஜன வணங்கிக் கூறுவார்.

ஓ ஐயா! உலகத்திலிருப்பவர்கள் புண்ணியலோகத்தை யடையக்கருதி, அருமையான தவத்தைச் செய்து தேவரும் ஒரு புத்திரனைப்பெறுவது. அஃதெனக்குந் தெரிந்திருந்தும், இதுவரையிற் பிதாவுக்குரிய கடன்களிற் கருத்தைச் செலுத்தாமல் லௌகிகவியாபாரத்திலிருந்து விட்டேன். இன்றுதங்களாற் பிதாவுக்குரிய கடனைச் செய்யுங்கருத் துண்டாயிற்று. இனி அனாயாசத்திலைப் போதாவது இவணிருக்காமல தாங்கள் சொற்றவண்ணம் வாரணாவதமென்னும் பதிக்குச்சென்று, அங்கிருக்கும் திவ்யநதியில் நீர்க்கடன் முதலியவற்றைச் செய்து, என்பிதாவுக்கு நலத்தை யுண்டாக்க விடைகொடுக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்த பகுதியோடு கேட்க, திருதராஷ்டிரன-அப்பா மகனே! இந்த அத்தினாபுரத்திருந்து செலுத்திய இளவரசுப் பட்டத்தை அந்த வாரணாவதத்திற் செலுத்தலாம். அவ்வாரணாவதம் எவ்வளவைப்பட்டதென்றால் - உன்தந்தைக்கு விருப்பமான இடம். வேதாகம சோலைகளும் ஆலயங்களும் பெருகப்பட்டது. திவ்யமகாநதியை வெஸ்திரமாகத் தரித்திருக்கின்றது. வேதாகமதேர்ந்த பெரியோர்களெல்லாம் அந்நகரத்தைத் தாயென்றெண்ணுகின்றனர். பிரம்மா - விஷ்ணு - ருத்திரனென்னும் மூவரும் தங்கள் லோகங்களை விட்டு நீங்காதிருக்கச் சிறப்புற்றிருக்கின்றது. இதல்லாமல் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களையுடைத்தாய் அழகாக யோக்கியமாயிருக்கின்றதென்று சொல்லி, பந்துக்களிற் சிறப்புற்றிருக்கிற புரோசனனென்பவனை அழைத்து, ஓ புரோசனா! இந்த அருமையான தனத்தையுடைய தருமராஜனும் தருமத்தின் மைந்தனும், மற்ற சகோதரர்களும் மாதாவும் வாரணாவதத்துக்குப் போகிறார்கள். அவர்களைத்தையும் சேர்த்துக் கொடுத்து, நாது கேடில்லாமல் செல்லவேண்டிய முறைமைப்படி கின்னரர் செலுத்தி, தருமராஜன் உருவம் நிழலும் போல அவனைவிட்டுப் பிரியாமலிருவென்று சட்டையிட்டுத், தருமராஜனுக்குப் பல ஆட்கள்கூடி விடை கொடுத்தான்.

பாண்டவர் வாரணாவதஞ்சேர்தல்.

தருமராஜன் தனது அன்னையாகிய குந்திதேவியையும், சகோதரராகிய - வீமன - பார்த்தன் - நகுல சகாதேவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, மந்திரியாகிய புரோசனனையும் கூட்டிக்கொண்டு துரோணாசாரியர் - கிருபாசாரியர் - அசுவத்தாமன் - வீஷ்மன - விதுரன் முதலிய பெரியோர்களைப் பணிந்து விடைபெற்று, ஆரவாரத்தோடு வெளிப்பட்டார். இவ்வைவரும் வெளிப்பட்டபோது நகரத்திலுள்ள அநேக ஜனங்கள் துயரமடைந்து, பெரியோர்களாகிய வீஷ்மர் முதலானவர்களும், இந்தப்போதனையாற் கேட்டுப் பலவாறு பேசுகின்றார்கள், விதுரனை-வீஷ்மர் முதலானவர்களும்-இவர்கள், இத்தருமராஜனை இந்நகரத்தைவிட்டு விலக்கிறதாயிருந்தால், இச்செய்கை-திருதராஷ்டிரன புத்திரனாகிய துரியோதனன் முதலியோர்க்கும் மண்ணுலக வாழ்க்கையை விட்டு விண்ணுலகவாழ்க்கையை அடைவதற்கு நெருங்கிய காலம் சமீபித்ததைக் காட்டுகின்றதென்று தங்களுக்கு

ள் தாங்களேகருதித், தருமராஜனைவாழ்த்தி விடை கொடுத்துத்திரும்பினார்கள். மற்றசசனங்களோ இவன் றல்-தருமராஜனைப்போலே இனிமேல் அரசாளப் போகிறோமெனறும், இந்நகரத்துக்கினி வரப் போகிற துணையோவெனறும், பலவாறு நினைந்து, ஐயோ! திருமால்போற்சிறந்தபுத்தியும் ருத்திரனைப்போற் பராக்கிரமமும் பொறுமையும் விளங்கும் இவர்கள், இவ்விடம்விட்டு நீங்குவது என்னகாரணம்? பாவியாகிய துரியோதனனைச்சயந்த வந்தவாயோ? அல்லது அதிட்டமசனியமோ? இவர்களுக்கிந்த இடைஞ்சல் [illegible] நேர்ந்தது. ஆ! ஆ! இத்தனன் அரசாட்சியைப்பட்டத்துக்குரிய புத்திரனிடமல்லாமல், கூடவந்த பெரிய அரசர்கள் ஒன்றும்போசாமல், [illegible] த்திரனின்படிக்குத் தாயாதுள்ள விடைகொடுத்து நகரத்துக் [illegible] கொண்டு, கண்ணையுங் கருத்தையும் [illegible] வைத்து, [illegible] பிரதிபெயம்ப [illegible] னறுவிட்டார்கள்.

துரியோதனன் தருமராஜனை வணங்கி, ஓ அண்ணா! [illegible] பிதா உங்களிடத்து வைத்திருக்கிற அன்பைப்போல என்னிடத்தில் வைக்கவில்லை. அப்படியிருக்கிறதென்றால் - எத்தனைகாலம் [illegible] வாழ்ந்தாலும், அதும்வெல்லாம் வாழ்வல்ல. [illegible] நானம்செய்கிறதும், இவ்விடத்தில் வாசஞ்செய்கிறதும், சிவபூசை முதலிய [illegible] செய்ததும் [illegible] வாழ்வு. அப்பாபபட்ட வாழ்வினை அடைய [illegible] ராஜ்யம், [illegible] இட்டால் இப்போதே [illegible] வருவேன். [illegible] விட்டுத் [illegible] போகிறேனென்று கண்கலங்கி [illegible] தருமராஜன் [illegible] துரியோதனா! நீயென்னிடத்தில் [illegible] தந்தையாகிய [illegible] படி [illegible] செய்கிறேன். [illegible] லோகசம்ரக்ஷணை செய்பதுவரையே [illegible] நீயும் வந்துவிட்டால் [illegible] வல்லாத வியோகித்தபடி [illegible]. ஆதலால் நீ யிங்கேதானே [illegible] நடந்தார். துரியோதனன் [illegible] அடையவனைப்போல வேடமாட்டி, [illegible] கிற பந்தியைத் தனியே அழைத்து, ஓ புரோசனா! நீ மெத்தநாளாக இந்தச சமஸ்தானத்தில் வாழ்ந்திருந்து, இலவுகாத்த கிளிபோற் பலனைப்பெறா திருந்தனை. இப்போது இந்தப்பாண்டவர்களைக் கொன்றதனால் இருந்து, நான் கட்டளையிடுகிற பிரகாரம் நடத்து வையாகில் ஐவனைக்கிறபெயர் அதமாகிறதுமனறி, உ

னைப்பற்றியிருக்கிற தரித்திரமும் நமமால் நம்படிசெய்கிறேனென. அப்படி நடக்க [illegible] வேண்டுமென்று கேட்டான். புரோசனனே [illegible] லமென [illegible], அப்படியே நடத்துகிறேனென்றான். துரியோதனன் [illegible] ஓ புரோசனா! நீ [illegible] போல [illegible] அவர்கள் [illegible] நடந்து [illegible] - [illegible] - அரக்கு - [illegible] - [illegible] யான [illegible], அதில் அவர்களை வந்திருக்க [illegible] நெருப்பிட்டு [illegible] தாசொல [illegible]. போகச [illegible] புத்தி மட்டாதவாறு, [illegible] புரோசனன் [illegible] சொல்லுகிறேன். ஓ [illegible] ! [illegible] அங்க [illegible] நடக்கிறேனென்று [illegible], [illegible] சலக்தான். துரியோதனனும் [illegible] நகரமவந்து சேர்ந்திருந்தான். [illegible] துரியோதனன புரோசனன் [illegible] கண்டு, அடடா!! [illegible] செய்யக் கருதியிருக்கிறேனென்று [illegible], தருமராஜனிடத்து வந்து, அப்பா தருமநந்தனா! துரியோதனன் [illegible] புரோசனன் [illegible] சொல்லிப்போனான். தருமராஜன் தம்பிமார் - அன்னை - மந்திரிமார் புரோகிதர் - இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, [illegible] பலாங்க [illegible], வாரணாவதமென்னும் நகரத்துக்கு நல்ல வருகிறார்கள். இவர்கள் வருகிறதை அந்நகரத்துக் குடி [illegible], [illegible] சங்கி [illegible] தருமராஜ [illegible] போனார்கள். பு [illegible] தருமராஜத்தி [illegible] பழைய அ [illegible] சேகரித்த [illegible] அவ [illegible].

துரியோதனன் அரக்குமாளிகை கட்டுகல்.

[illegible] ! பாண்டு [illegible] வரு [illegible] துறைந் [illegible]. அதன் [illegible] வாரணாவதத்திற குப்போனபோது, தருமராஜனுக்கு வயது பதினேழு

ணமு. இதற்குமேல் நடந்த தென்னெனில் - துரியோதனனானவன் - சகுனி - கர்னன் - துச்சாதனன் - இவர்களோடு ஆலோசித்து, அரக்குமாளிகை கட்டத் திர்மாணித்து, சொர்க்கலோகத்திலிருக்கு மயனென்னும் தெய்வதச்சனுக்கு ஒப்பாகிக் கனகனென்னும் பெயர்கொண்டு தன்னுடைனத்திலிருக்கும் சிற்பசாஸ்திரியை அழைத்து, அரக்குமாளிகை ஒன்றியற்றும்படி நல்லவார்த்தைகளா லிசையச்செய்து, அவனை வாரணாவதத்துக்கு அனுப்பி, அதற்குவேண்டிய சாமான்களை ரகசியமாகச் செலுத்தி, வெளிப்படையிற் பெரிய அரண்மனை கட்டுவதற்காக அனுப்பப்படுகிறதென்று யாவரு நினைக்கும்படியாகக் - கல் - மரம் - சுண்ணமுதலிய சாமான்களை விடுத்துப், புரோசனனுக்கு மகிழ்வுண்டாக அடிக்கடி அனேக திரவியாபரணங்களைக்கொடுத்து, விரைவில்முடிக்கும்படியாகஅச்சிற்பிக்கும் நல்லவார்த்தைசொல்லியனுப்புவான். புரோசனனை துரியோதனனனுப்பவந்தகனகனென்கிறசிற்பசாஸ்திரியைக்கொண்டு, வாரணாவத நகரத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள விஸ்தாரமான ஒரு இடத்திற் குங்கிலியம்- அழிஞ்சில் - எண்ணெய் - பஞ்சு - அரக்கு - மெழுகு- இவற்றாற் கடைகாலெழுப்பி,முன்னும் சுற்றுமதிலைச் சீர்திருத்திக் கட்டிக்கொண்டு, பின்னர் சொர்க்கமத்திய பாதாள லோகங்களிலிருக்கிறவர்களெல்லாம் இந்த மாளிகையைப்போற் கண்டதில்லையென்று மதிக்கத்தக்கதாக உட்புறத்திற் சமயறைட்டு - ப[illegible]டு - சபாமண்டபம் - தென்றற்சாலை - போஜனசாலை - திருமஞ்சனச்சாலை - அட்டரங்கு - வித்வசபை - வேற்றரசர்சபை - சிங்காரமண்டபம் - ஊஞ்சல் மண்டபம் - இவை முதலியவற்றைப் புதுக்கிப், பொன்மயமாகவும் முத்து பவளம் பச்சை முதலிய நவமணிமயமாகவும் அங்கங்கு விசித்திரவேலை செய்து, மூன்றேமுக்கால் நாழிகைக்குள் விளக்கமிழ முதலிய உட்புறமனைத்தும் வெந்து நீறாகும்படி அம்மாளிகைக்கு அக்கினிமூலையில் சாலைத்தேவைத்து, நாற்புறமுஞ் [illegible] பற்ற மருந்துப்பணிமுறைத்து, எல்லாவேலையையும் நிறைவேற்றி, இவ்வம்பிருந்து வேலைசெய்த வேலையாட்களை [illegible] சாஸ்திரி [illegible] விசேஷ [illegible] சேதமான [illegible] யறைக்கருகில் [illegible] மண்டபமொன்றியற்றி, அம்மண்டபத்தின் [illegible] அந்தரமாகவும், [illegible] வர்க்கு நாலுகால் [illegible] வைத்து, அமாவின்சீழ் [illegible] மற்றெல்லா வேலையையும் தீர்த்துவிட்டு அத்தினபுரத்துக்கு வந்து, துரியோதனனுக்கு மாளிகை கட்டிய சேதியைத் தெரிவித்துத் தன்னரண்மனையை நோக்கிவருகிறான்.

அப்படி வருகிறபோது அவனை விதுரமஹாராஜன் கண்டழைத்து, அப்பா கனகா ! வாரணாவதத்திலென்னவேலை செய்கிறாய் ? அதை ஒளியாமல் எனக்குச் சொல்லென்று கேட்கக், கனகன் இவர் சத்தியவிரதர். அன்றியும் ஆஸ்தானபதி. இவர்க்கு நாம்செய்த வேலையை ஒளித்தோமாகில் துரோகமாகிறது. ஒருகாலங்களில வெளிப்பட்டால் தலைபோவது மல்லாமற், குடும்பத்துடன் வேர்களைந்து போடுவார்கள். இதனறிந்துரியோதனன தான்செய்வித்தவேலையைவெளிப்படுத்தா திருக்கக் கட்டளையிட் டிருக்கிறான். அரசன கட்டளைப்படி நடந்தால் அதனால் வரும் பாவம் அவ்வரசனைச் சேருமென்று துணிந்து கெடுதியான வேலைக்குப் பாத்தியப் பட்டோம். புத்திகெட்டோம். மேலும் பாண்டவர்கள் நல்லவர்கள். அவர்கள் பொருட்டில் உண்மையைப் பேசாவிட்டால் நமக்குப் பாவம் நேரிடுமென்று கருதி, தன்னைக்கொண்டு செய்வித்த வேலையின் மர்மங்களையெல்லாஞ் சாற்றினான். அதனைவிதுரன்கேட்டுத்திடுக்கிட்டு,மெய்சோர்ந்து,ஒன்றுந்தோன்றாமல்திப்பிரமைகொண்டு,கைகால்கள்அசைவின்றி நின்று,சற்றுநேரஞ்சென்று தன்னறிவு தோன்றி, தெய்வமே ! சந்திரவம்சத்தைப் பற்பலபேர் நகைக்கலாயிற்றே. ஐஐயோ !! பாண்டுமக்கள் இளவயதிலே பிதாவைப் பறிகொடுத்து, இவ்விடத்தில்வந்து இளவரசுபட்டம் பொறுத்து, பின்பு துரியோதனனுடைய துராலோசனையினாலே அதனையுமிழந்து வாரணாவதஞ் சேர்ந்தும், அங்கும் உயிர்பகுத் திங தவறும்படிநேரிட்டதே. இதென்னதீவினை? ஆ! தெய்வமே! தெய்வமே! என்று கனவருத்தமுற்று, கனகனைக் காட்டிக்கொடுக்கவேண்டிக் கொள்வதற்குப்பதிலாக அவனிரண்டு கரங்களையும் பற்றி இழுத்தழுவி, பலபல உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அப்பா கனகா! உலகத்தில் இனபமாய்ப் பெற்றோன் - [illegible]தீர்த்தோன் - அன்னமளித்திரக்ஷித்தோன் - ஆபத்தில் காத்தோன் - உபதேசித்தோன் - இவ்வைவரும் பிதாக்கள். நீ பாண்டவர்களைவருக்கும் உயிர்ச்சேதம் வாராமலும், அரசனுடைய துரியோதனன் கட்டளை கழிவுறாமலும் ஒரு தந்திரஞ் செய்வாயாகில், அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு நாங்களெல்லாம் பிதாக்களல்ல. இறந்துபோன பாண்டுமஹாராஜன நீயே. இனி யுனக்குச் சொல்லவேண்டியதென்னவென்று மிகுந்த ஆதுரமுடையோனாய் அணைத்து முத்தமிட்டான். கனகன் ஜாதியிற் கம்மியனாயிருந்தாலும் பதினெட்டுச் சிற்பிகளில் இவனும் ஒருவனாகியும், யாவர்க்கும் அதிகமான கல்விமானாகியும், பாண்டவர்கள்மீது அதிக பிரீதியுடையவனாகியும் இருப்பவனாதலால், மனங்கனிந்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகின்றான்:

பாண்டவர் அரக்குமாளிகையிற் குடிபுகுதல்.

→◎←

ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் அஞ்சவேண்டாம். வஞ்சனை கருத்துக் கொண்டிருக்கிற துரியோதனன் கட்டளைப்படி அரக்குமாளிகை செய்தேன். அப்படிச்செய்தாலும் பாண்டவர்கள் ஐவரும் குந்திதேவியும் உயிர்பிழைத்துத் தப்பிப் பிழைக்கும்பொருட்டு அம்மாளிகையிலுள்ள பள்ளியறைக்கு அருகில் [illegible] ஒருமண்டபமியற்றி, அம்மண்டபத்தை [illegible] திரைவைத்து, [illegible] பூமியில் [illegible] யாரும் அறியாதபடி [illegible] வைத்திருக்கிறேன். அந்த அரக்குமாளிகை [illegible] நெருப்புப்பற்றினால் [illegible] தப்பிப் பிழைத்துக்கொள்ளுவார்கள். இந்த ரகசியத்தை [illegible] யாருக்கும் சொல்லவில்லை. [illegible] மாளிகையில், [illegible] நடுவில் [illegible] [illegible] மண்டபத்தை யாவருக்கும், மண்டபமிருப்பதை [illegible] [illegible] தன் பரிவாரங்களோடு [illegible] சென்று விட்டாள், [illegible] தாங்கிச் சேர்ந்து [illegible] கிடைத்தால் அதைக் கண்டு அவன் எவ்வளவு மகிழ்வடைவானோ, அவ்வளவு மகிழ்வை விதுரமகாராஜன் அடைந்து, அந்தத் [illegible] வேண்டிய [illegible] பல உபசாரங்களைச் சொல்லி அப்பா! இந்த விருத்தாந்தம் யாருக்கும் வெளிப்படாமலிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லி இட்டு [illegible] அனுப்பினான். உடனே அவன் [illegible] யாமென்று [illegible] தன் வீட்டிற்குப் போனான். இங்கே புரோசனன் தருமராஜனிடத்தில் பொய்யன்பு காட்டி, மற்ற உபசாரங்களோடு நடந்து வந்தான். தருமராஜன் இந்தப் புரோசனனைப் [illegible] அனுப்பி விடப்பட்டபடியால் அவன் [illegible] போற பாவித்து, அவனுக்குத் தினந்தோறும் [illegible] தன் தம்பிமார்களை [illegible] [illegible] செய்து வந்தார். [illegible] ஒருநாள் புரோசனன் [illegible] [illegible] ஓ [illegible] [illegible] [illegible] மாளிகை போய்ப் [illegible] [illegible] அப்படியே தருமராஜன் தனக்கு [illegible] [illegible] கொண்டு [illegible] ஒருதினம் [illegible] [illegible] வேதியர்கள் [illegible] மான [illegible] செய்தார்கள். அந்த முகூர்த்தத்தில் ஐவரும் குந்திதேவியும் ஸ்நானஞ்செய்து, பூசைமுடித்து, காசினி

ஸ்வர்ணதாமோதத்தியைத் தரிசித்துப், புதியமாளிகையை புண்ணியாவசனஞ்செய்து, வேதியர்களுக்கும் மற்ற யாவர்க்கும் வேண்டியவற்றைக் கொடுத்துக் குந்திதேவியும் குடிவந்தார்கள். தருமராஜன் அம்மாளிகையின் உன்னத விநோதங்களைப் பார்வையிட்டு அதிக மகிழ்வடைந்து, புரோசனனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி, அன்று முதற் பாண்டவர்கள் அம்மாளிகையிலேயேயிருந்து முதலியவும் [illegible] வந்தார்கள்.

இப்பால் பாண்டவர்கள் அம்மாளிகையிற் குடிவந்திருப்பதைத் துரியோதனனுக்குப் புரோசனன் தெரிவித்தான். துரியோதனன் [illegible] [illegible] [illegible] அறையில் [illegible] ஓ [illegible] ஐவரும் அரக்கு மாளிகையிற் [illegible]. [illegible] அக்கினிமூட்டி [illegible] வருகிற கிருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தசி இராத்திரி [illegible] நாழிகைக்கு அனலிட்டு [illegible]. அவர்களும் அதிலேயே [illegible]. உடனே துரியோதனன் புரோசனனை அனுப்பினான். புரோசனன் அந்த [illegible] எதிர்பார்த்திருந்தான். கப்பிராசஸ்திரியில் அதிகாரியாயிருந்த அக்ஞாதனவன் ஒருநாளிரவில் தனது நவத்தை [illegible], யாசகவேடம் பூண்டு, வாரணாவதத்திற்கு வந்து, வமனகண்டிசாதுர்ய [illegible] பண்ணினான். அப்படி வணங்கினவனை விமனம்நோக்கி, அப்பா! நீயார்? என்னை வணங்கவேண்டிய தென்னவென்று வினவ, அவனும் [illegible] ஓ ஐயனே! நானிந்த மாளிகையைக் [illegible] உங்களுக்கு ஒரு விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள வந்தேன். அதாவது — இம்மாளிகை அரக்கு — பஞ்சு — மெழுகு — எண்ணெய் — மெருகு — இவைகளால் முடிந்திருக்கின்றது. இது உங்களைக் கொல்லும்படி துரியோதனன் செய்த கபடம். [illegible] நீங்கள் [illegible] செய்யும்போது, அக்கினியிட்டு [illegible] நெருப்பிட இருக்கின்றான். கிருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தசி இரவு (௰) நாழிகைக்கு [illegible]. நான் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மாளிகை [illegible] [illegible] கொண்டு [illegible] [illegible].

[illegible] பண்ணினார். [illegible] அந்த அந்தரங்கமான [illegible]. அதின் [illegible] அந்தகாரமாயிருக்கும். அந்த அந்தரங்கத்தை மந்தரகிரிபோன்ற [illegible] பெயர்த்து அக தகம் [illegible] பாறையைப் புரட்டினால், அதிற்சுரங

கவழிதோன்றும். அவ்வழியி லிறங்கிப்போய் இடும்பாவனஞ்சேரலாமென் றுணர்த்து, எனக்கு விடைகொடுத்தருளும் வினாவில் விதுரமஹாராஜனுக்கு இச்செய்தியை விளம்பிப் போகவேண்டுமென்று வேண்டினன். வீமன் துரியோதனனெண்ணிய எண்ணத்தைக் குறித்துவருந்தித், தாங்களாறுபேரும் அழியாமற் பிழைக்கும்படிக்கு உபாயஞ்சொல்லிய கனகனைத் தழுவிக்கொண்டு, புகழ்ந்து மகிழ்ந்து, அப்பா மேற்பி! அன்று பாண்டுராஜன் வயிற்றிற்பிறந்தோம். இன்று உன் வயிற்றிற்பிறந்தோம். உன்னுளவினாற் பிறந்தே யெங்கட்கு உயிருதவிசெய்தாய். உத்தமனே! உனக்குநான் செய்யுமுபகாரமென்ன விருக்கின்றது? இதோ நான் பூண்டிருக்கும் பணிகளெல்லாம் கொடுத்தேன். இவைகளை அங்கீகரித்துக் கொள்ளென்று பிரிய வசனஞ் சொல்லி விடைகொடுத்துவிட்டு, மாளிகையிற் பிரவேசித்துக், கனகனுணர்த்த சூழ்ச்சியையெல்லாம் ரகசியமாகப்பார்வையிட்டுத், தமயன்தம்பியர்களோடுஞ்சொல்லாமல் தன்மனதில் வைத்துக்கொண்டு, புரோசனன் பேரில் லக்ஷியமாயிருந்தான். சதுர்த்தசியும் வந்தது. அன்றையதினம் புரோசனன் உதயத்திலெழுந்து, ஐவரிடத்துவந்து, பழகுந்த அன்புடைய வனைப்போல் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, வாய்பொத்தி எதிர்நின்று, ஓஸ்வாமி தருமநந்தன! ஏதாவது அடியேற்குக் கட்டளை யிடவேண்டியிருந்தால் [illegible]ளென்று வினவ, தருமராஜன் காலகதியாற் சொல்லுகிறார்: ஓ புரோசன! நாமிந்நகரத்துக்கு வந்ததுமுதல் நாட்டைப்பார்த்தோமேயன்றி, காட்டைப்பார்க்கவில்லை. ஆதலால் காட்டிற்சென்று நாம்வேட்டையாடவேண்டுமென்றுகூற, புரோசனன் அக்கணமேவேட்டைக்குத்தகுந்த முயற்சிசெய்தான். ஐவரும் காட்டிற்சென்று, பெரிய மிருகங்களையெல்லாம் [illegible] வேட்டையாடி, சாயந்தரத்து[illegible] அரக்குமாளிகை சேர்ந்து, ஸ்நானம்பண்ணி போசனஞ்செய்தபின், [illegible] புரோசனனை அழைத்து, அப்பா புரோசன! நாங்கள் வேட்டையாடித் தேசம் அலைந்[illegible]. [illegible] காவல் செய்[illegible] [illegible] [illegible] போயினார்கள்.

அரக்குமாளிகையைத் தீயிடுதல்.

இவர்களில் வி[illegible] [illegible] [illegible] கூறியவற்றை [illegible], இன்றைப்பொழுது [illegible] தமாளிகை திப்ப[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] சனைசியமாயிருந்தான். அ[illegible] இக்கிறதற்கு [illegible] முகூர்த்தம் நெருங்கிற்று. அந்தவேளையில் விமன் எழுந்து புரோசனனிருக்கிறவிடத்தில் வந்துபார்க்கும்போது, புரோசனனுக்கு இப்பூமியின் சம்பந்தம் நீங்கிய படியால் இருந்த விடத்திலே தானே துயின்று விட்டான். அதனை வீமன்பார்த்து, இந்தப்பாவி உள்ளுயுங்கள் ளுமாயிருந்து நம்மைக்கொல்ல நினைத்தான். தெய்வமிவனைப் பெருந்தூக்கத்திற் சேர்த்தது. இவனிப்படியே தூங்கட்டும். நாமே சாலைக்கு அனலிட்டுவிடுவோம். அதன்மேல தூங்குகிறவன் தூங்கிப் போவானெனக்கருதி, சமையற்கட்டிற்சென்று, ஒரு கொள்ளிக்கட்டையை யெடுத்துக்கொண்டு அக்கினிமூலையில் வைத்திருக்கும் சாலைக்கு நெருப்பிட்டு, ஓடோடியும்வந்து தருமராஜனை ஒருபுஜத்திலும், குந்திதேவியை முதுகிலும், மற்றொருபுஜத்திற் பற்குனனையும், இரண்டுதம்பியரை இரண்டுகையிலும் ஏந்திக்கொண்டு, ஒருகால் மண்டபத்தினடிக்காலை யுதைத்துத்தள்ளி, அதனடியிலிருக்கும் பாறையை யெடுத்து உட்புகுந்து, முன்போல அப்பாறையை மூடிவிட்டு, அதிவேகமாக அச்சுரங்கத்திற்சென்று, இடும்பாவனத்தில்வந்து, அங்குமுடியிலிருக்கும் பாறையைத் தலையால் முட்டித்தள்ளி, அச்சுரங்கநாசம் அச்சுரங்கதீவம் அறுதலையுடன் வெளிப்பட்டாலெப்படியோ அவ்வாறு ஐவரையுந்தாங்கி வெளியில்வந்து, அவ்விடத்தில் ஓர் சமமானபூமியிலே தங்குழுவைப்பரப்பி, ஐவரையும் நித்திரைபண்ணும்படி பக்கத்தில்வைத்து, அநுபவ[illegible] அதிகமாகையால் தானே நித்திரைசெய்யாமற் காவலிருந்தான். குந்திதேவி - தருமராஜன் - பற்குனன் - நகுலன் - சகாதேவன் - இவர்களுக்கு அதிகநித்திரையாகையால் விமனெடுத்துவந்தது கனவுபோலிருந்தது.

இங்கே சாலைத்தீயில் அனல்பட்ட மாத்திரத்தில் [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] புரோசனனை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அமமாளிகை [illegible] [illegible], அவ்விடத்தி[illegible] [illegible]? [illegible] !! [illegible] ! [illegible] ! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வருந்[illegible] [illegible] அத்தின[illegible] [illegible] [illegible] தெரிவிக்கத் தூதனை அனுப்பினார்கள். அந்தத்தூதர் சென்றுவந்து, வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அஸ்வத்தாமர் - கர்ணன - சகுனி - விதுரன் - மந்திரிகள் - பட்டவர்த்தனர் - மகுடவர்த்தனர் - மூ

தலானவர்கள் புடைசூழக் கொலுவிருக்கும் துரியோதனன் காலில்விழுந்து, ஓவென்றலறிச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ மண்டலேஸ்வரா! வாரணாவதத்தில் வந்து இளைப்பாறப்பட்டத்தைச் செலுத்திவந்த ஐவருந் தாயும் நூதனமாக இயற்றிய மாளிகையில் நித்திரை செய்திருக்கிறபோது, அம்மாளிகை தீப்பட்டுக் கரிந்து போயிற்றென்றார்கள். அச்சபையிலிருக்கிற யாவர்களும் இவ்வசனத்தைக் கேட்டமாத்திரத்திற் சாவுக்குச் சரியான மூர்ச்சை யடைந்து, சிறுநேரம் சென்றபின் மூர்ச்சைதெளிந்து, ஒவ்வொருவராக எழுந்து புலம்பி வீழ்ந்து, மனந்தவிக்கச் சிரந்துடித்து, வாய்குழறி, நாவறண்டு, ஓவென்றழத் தொடங்கினார்கள். இவர்களோடு துரியோதனனும் சகுனியும் கர்ணனும் உள்ளே மகிழ்வுற்றிருந்தாலும், வெளித்துக்கத்தை மெய்ப்படப் புரண்டுருவாகவே நாயகர்களும் எதிர்சென்று நின்று மருண்டழத் தொடங்கினார்கள். இந்தச்சேதி இந்த ராஜ்யம் அந்தப்புரத்திலிருப்பவர்களும் கேள்வியுற்று, ஓவென்றலறத் தலைப்பட்டார்கள். அத்தினபுரத்து ஜனங்களெல்லாம் [illegible] அழுகையொலியானது, கடலொலிபோலிருந்தது.

இப்படி யாவரும் வெகுநேரம் புலம்பிப், பின்பு ஒருவாறு மனந்தேறி, துரோணர் - கிருபர் - இவர்கள் ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? வீமன் வாயுபகவானுடைய புத்திரனாயிருக்கும்போது அவ்வாயுவின் நண்பனாகிய அக்கினிபகவான் தனக்கிரையாக்கத் தகுமோ? ஐயோ! இவ்வுலகிலுள்ள சுத்தவீரர்களிற் சிறந்த பராக்கிரமசாலியும் அதிகபுத்தியையுமுடைய [illegible] தானே? [illegible] அந்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

பின் யாவரும் ஒன்றுகூடி வாரணாவதம்வந்து அரக்குமாளிகையைச் சோதித்துப் பார்க்கும்போது, ஐந்துவேடரொடும் அவ்வேடர்களின்தாயொடும்

ம் தோன்றிற்று. அதனைப்பார்த்துயாவருங்கவலைகூர்ந்து அடைந்தார்கள். விதுரன் அவ்வேலையைக் கண்ணுற்று, முன்கொண்ட தைரியத்தை யிழந்து, இது ஐவருடைய எலும்பென்று நிர்மாணித்துச், சாவுக்குச்சரியான மூர்ச்சையடைந்து வீழ்ந்து, மீட்டுந் தெளிந்தெழுந்து, ஐயோ! மக்களே! ஐயோ! மக்களே! என்று ஓவென்றலறி மதிமருண்டு, சோகமென்னும் வாயுமோதலிற் பட்டுப் பெருமூச்செறிந்து, வாய்குழறி, விழிகளில் நீர்ப்பெருக்கையுற்று, பிராணனிலைபெறுமல் மலைந்து, உதிரம்பெருக வெயர்த்து, நடுநடுங்கிப், பதைபதைத்து, நிலத்தில் வீழ்ந்து புரண்டு, ஓ புத்திரர்களிற் சிறந்த மைந்தர்களே! எதிர்த்துவந்த சத்துருக்களுக்கு யமனைப் போன்றவர்களே! மதித்து வந்தோர்க்கு மகா விஷ்ணுவைப் போற்காக்குந்தீரர்களே! மகமேரு கிரியைப்போலத் துப் பிரகாசிக்கும் கீர்த்திப் பிரதாபர்களே! சத்தியமே நித்தியமாகவுடைய உங்கட்கும் இத்தீங்கு நேர்ந்ததல்லவா? இந்தச் சந்திரகுலத்தை ஆலமரத்தின் விழுதுபோல அழியாமல் நீங்கள்தான் ஆதரிப்பீர்களென்று நெண்ணியிருந்தேனே அந்த எண்ணமெல்லாம் இந்தக்காலத்தில் அற்றற்றுப்போயிற்றே! அவ்வின்பமெல்லாம் போய் விட்டதே! சர்வலோகரக்ஷகனாகிய அவ்வாசுதேவனே நீங்கள் எங்கிருந்தபோதிலும் உங்களைப்பாதுகாத்துணையாயிருந்து பாதுகாப்பானென்று நெண்ணியிருந்தேனே: அவருக்கும் உங்கள்மேற் கிருபைசெய்து கிருபையில்லாமற்போயிற்று விட்டதா? பூர்வம் நீங்கள் தகப்பனைத் தமையனைப் போல வாரணாவதத்திற்குச் செல்லும்போது, எங்களோடு பிறவாறிருக்கின்ற சாபத்திற் பிழைப்பவன்போல் வழிவிடைகொடுத்து வந்தேனப்பா? நாயகிய ஆரியன புரோசனனைத் தனியே யழைத்து இரகசியம்பேசிய அப்பியபோதே எனக்குச் சந்தேகமுண்டாகி, நான் உங்கட்கு இரகசியமாய் [illegible] [illegible] அதனை மறந்தீர்களோ? [illegible]

[illegible] அவ்வகைத்தான பிரமாணத்தைக் கடவாமே! அவ்வகைத்தான பூரிப்பும்-மகிழ்ச்சியும்-பிரமானந்தமும் முண்டாகத் தக்கதாயிருந்ததே: அஃதிப்போது அழுகிப்பட்டபஞ்சாய விட்டதென்ன

காரணமோ? ஐயா தருமநந்தனு! சத்தியமென்பதெங்கெங்குள்ளதோ அவைகளெல்லாம் உன்னுடைய அகண்ட சத்தியத்தின் அம்சமென்று சொல்லும்படியாக உருக்கொண்டுவந்த உனக்கும் இவ்வித ஆபத்து நேர்ந்ததா? அப்பா பீமசேனா! பிரசண்டமாருதத்திற் கொப்பான வேகத்தையும், ஆலகாலத்திற் கொப்பான கோபத்தையும், வடவாக்கினிக்கொப்பான வீரத்தையும், பெருமேருவுக்கொப்பான தன்மையையும், சாவசமுத்திரத்திற்கொப்பான கிடைத்தய பராக்கிரமத்தையுமடங்கிருக்கப் போயினையோ? தம்பீ அர்ச்சுனா! வில்லாளியராகிய துரோணசாரியருக்கேயால் கொட்டப்பத்தை நீங்கி அவர்போலென்பவனாயிருக்கிற சஜேந்திரவாதா வென்று துதிக்கும்படியான மேன்மை பெற்றதல்லாமல், அவர்பால் நிசாலனிடத்திற் பெற்றுவந்த சபதத்தை நிறைவேற்ற வேண்டி அவனைப் போர்செய்து எதிர்த்தும் பராக்கிரமத்தினாற் றனியே வென்று, அவனைத் தேர்க்காலிற் கட்டிக்கொண்டு வந்து ஆசாரியரிடத்தில் விட்டு, அவர் சபதத்தையும் நிறைவேற்றினாயன்றோ? அதுகாலையில் அப்பாசாரனை அவ்வாசாரியருக்கு யுபகாரப்படுத்திக் கூறித், தன்னோ வேறுகொண்ட தனதேருக்கிலயய ஒருபுத்திரியைப் பெறுவித்தாக் கடவேனென்று உறுதி செய்துகொண்டுபோயப், புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்தால் திரௌபதியைப் பெற்றுக் கொண்டு வைத்திருக்கின்றானே அவனெண்ணம் மண்ணாயிற்றே மகனே நகுலா! குழந்தாய் சகாதேவா! முற்றத்துறந்த முனிவர்களும் உங்கள் முகாரவிந்தத்தை நோக்கும்போது இப்படிப்பட்ட புத்திரபாக்கியமே முத்திக்கு நிகரென்று இச்சை கொள்ளுவார்களே அப்படிப்பட்ட உருவும் உணர்வும் - உண்மையும் - உபகாரமுமாகிய எல்லா நன்மைகளும் வாய்ந்த உங்களையும் அக்கினிதேவன் சிறிதும் இரக்கமின்றித் தகித்து விட்டானல்லவா? புனிதமற்ற

ருன அவன்யாவராலும் (சோகதாரகசொல்லி)என்று அழைக்கப்படுகிறான். ஆ! ஆ! மைந்தர்களே! நீங்களே வரும் எனக்கெய்பபில வைப்பானவர்களென்று எண்ணியிருந்தேனே அவ்வெண்ணமும் இன்று உங்களைத் தியத்தக்கனலிற் றீய்ந்துபோனதே ஐயோ! அரண்மனையில் வெவ்வேறு தனித்து நித்திரைசெய்யு நீங்களேவரும் தாயும் ஒக்கவிடத்தில் வந்து பரிந்து எனபாயமேபாயிருப்பதைப்பார்த்தால், அன்றைப்பட்டுடன் வெளியில் வரலாமென்று ஓடி வந்தீர்களோ? அப்படி ஓடிவந்தும் உங்களைத் தீவினிவசத்தால் வாசற்படியில் அகப்பட்டு மடிந்தீர்களோ? ஆ! தெய்வமே! தெய்வமே! என்று பலவாறு தனக்குள்ளேதானே அழுதுபுலம்பினான். துரியோதனனும் அவ்வண்ணமே சந்தோஷமாறாதென்று துரோணாசாரியருடைய பாருமநாம சந்நிதியிலிருந்தவேலை இன்று முடிந்தது. இனி நமக்கு நிச்சல்லியமில்லையென்று எண்ணி அவனிருந்த பெருமாட்டாமையுற்றாள். பேபாலமைந்தர்களும் ஒருவனாயினும் மாதாவும் கிருஷ்டனமுஞ்சிப்பறைச் செய்துவிட்டு, யாவரும் அறியாதபடி துக்கித்து வந்துசோகத்தார்கள். துரியோதனன் புரோசனனிருந்த போகத்தைக் கேட்டு பராக்கிரமத்துடன் பாண்டவர்களைப் பெற்றேனென்று மனத்திற் சந்தோஷமடைந்தான். சந்தோஷித்திருந்தான். இஃதிவ்வளவாக ஜனமேஜய மகாராஜனே! துரியோதனன் தன்னரண்மனையில் இன்பமாகப் போகத்தையனுபவித்திருக்கும் பெருந்துன்பங்களையும் வந்தறிந்தும் யுணராமல், (பூத்துமேல் வேடர்களுடைய தயிரியமில்லாத தன் தந்தைகொடுக்கிற தாபத்தைப் பதையும் பழையவையுங் கணக்கிடும் பலியாட்டைப்போல) மகிழ்ந்து, இனிது வாழ்ந்திருந்தான். இனி அரக்குமாளிகையிலிருந்த பாண்டவர்கள் கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேளென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

வாரணவதச்சருக்கம் முற்றிற்று

ஏழாவது

⟶ வேத்திரகீயச சருக்கம் ⟵

சண்ணன துதி.

தோன்மார் கோயிலமேவுசெம் திருவீயான சேதைக்கருணை
பொன்னான தந்தாயான வீரத்தாயான மைந்தாயான
பேராகியன புதல்வாயிவட்ப பொறைதனை நிறைபோதுவமெல்லனை
தாதியுமேமையுமன்று மருபாதிபாய வடிவாமய தூயம.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! வீமசேனன் தமயனும் தம்பிமாரும் அன்னையும் வருவாய் நமக்குத் தீங்குசெய்ய யத்தான காவலாயிருக்கும்போது, அவ்வனமிருக்கும் பின்னையென்றுமுரைக்கவும் அவனது தங்கை இடும்பியும் வரும் முன்னதாக, இடும்பன் நீங்கள் வந்திருக்கிறதைக் காற்றுவாடையால் உணர்ந்து, எமது பசிக்கு இரையாய்ப்பட்டார்போலிருக்கின்றதென்று இடும்பன் மகிழ்ந்து வெளிப்பட்டான். இடும்பி அதிவேகமாக வெளிப்பட்டு தமயனை வணங்கி, என்ன சொல்லுகிறாய் அண்ணாவென்று வினவினாள். இடும்பன் சொல்லுகிறான் அம்மா! நமக்கு நெடுநாளாக நரமாமிசம் அகப்படாமலிருந்தது. இன்றைய தினம் நரஜீவன் கமழு

வனத்தில் வந்திருக்கிறதாய்க் காற்றுவாடை காட்டுகி றதால், நான் அவ்விடத்துக்குப் போகிறேனென்றான். இதம்பி தமயனை வணங்கி, ஓ அண்ணா! நானும் நரமாமிசம் புசித்து நெடுநாளாயிற்று. எனக்கு விடை கொடுத்தால் நானே சென்று, வந்த நரனை [illegible] றத்தின்று, தங்களுக்கு ருசி கொண்டுவருகிறேனென்று புகன்றாள். இதற்பின் அவள் [illegible] கிசைந்து, நல்லது அப்படியே நீபோய்ப் பிடித்து எனக்குங் கொண்டுவாவென்று சொல்லி இசைந்தனுப்பிவிட்டான். இத்தம்பி சாதியில் அரக்கியாயிருந்தாலும், வடிவில் மஹாலட்சுமியையொத்து விளங்குவாள். அதனாற் கமலக்கண்ணியென்றும் பெயருடையவள். அவ்விதம்பி விசாலமாக நடந்துவந்து விமனைப் பார்த்தாள். அவனது தேக காத்திரத்தையும் அழகையும் வலிமையையும் பார்த்து, இவர் [illegible] முதலியவற்றால் [illegible] யாயிருக்கிறார். மேலும் அழகில் உயர்ந்தவர். இப்படிப்பட்ட [illegible] [illegible]

[illegible]

தால், என்தமயனாலும் இனனும் யாவராலும் உமக்குக் கெடுதி வராமற் காப்பதுமன்றி, சொர்க்க மத்திய பாதாளலோக விநோதங்களைப் பார்க்க விருப்பங் கொண்டாலும், அவ்விடங்களிலுள்ள பொருள்களின் மேல் ஆசையிருந்தாலும், அவ்விடங்களையுங் கொண்டு போய் விடுப்பேன். அவ்வஸ்துக்களையுங் கொண்டுவந்து கொடுப்பேன். எனவே அன்புவைத்து என்னை மணந்துகொள்ளுமென்று இனிய வசனங்களால் வேண்டினாள்.

விமன் அவளைப்பார்த்துச் சிரித்து, அடிபெண்ணே! உன் வல்லமையை நீயேதான் சொல்லவேண்டும். மற்றவர்கள் யார் புகழப் போகிறார்கள். அஃதிருக்கட்டும். உன் தமயன் இராவணன் வல்லமைக் கொப்பானவனென்றும், [illegible] செய்துகொள்ளென்றும் கூறினை. இது நன்றாயிருக்கின்றது. இராவணனே ஒருமானிடனாற் [illegible]. உன் தமயன் அவ்வளவு [illegible]? [illegible]

[illegible]

வேகமாக வந்தான். அவனைத் தின்னவந்தேன். வந்தவிடத்தில் உமது வடிவத்தைப் பார்த்தவுடன், அதிக மயலாகினேன். இப்போது என்னை [illegible] செய

[illegible]

வல்லமை என்ன? என்தமயனையா [illegible] கொள்ளவா பார்க்கிறாய்? [illegible]! நீ எங்களுக்குப்

பலியாகிறது போய், கலியாணகாரியமா நாடியிருக்கிறாய்! உனக்கு இக்கருத்து வந்தது என்னகாரணம்? உன்விதி கிழிந்தது. இதோ உன்னை யமபுரத்துக்கு அனுப்பி உன்தலைகளைப் புசிக்கிறேன் பாரடாவென்று, தன்பலங்கொண்டமட்டும் ஓங்கி படிக்கவந்தான்.

வீமன் புன்னகைகொண்டு, அடடா!! நாம் சும்மாயிருக்க நம்மேல் வீணவழக்கிட்டுப் போருக்கெழுந்தான். இவனை விடக்கூடாதென்று எழுந்து, தன் பலங்கொண்டமட்டும் இரண்டுகரத்தாலுங் கன்னத்தில் அறைந்தான். அக்குத்தினாலிடிபட்டு வாயிலுள்ள பல்லெல்லாம் பலபலவென்று விழுந்து, தொண்டைநெரிந்து, மண்டைகலங்கிறது. இடிம்பாசுரன் சற்று நிதானித்து, அப்பா! நாம் எப்போதும் இப்போதுபட்ட தெப்பல பட்டதில்லை. இக்காட்டிலிருந்து அநேக நரசனங்களைப் புசித்தோம். நம்மைக்கண்ட நரரெல்லாம் கடகடத்து விலவிலத்து உயிர்சோர்வார்கள். இந்நரன் நமது உக்கிரத்தைக்கண்டும், அதிரார் [illegible] சஞ்சலப்படாமல் தைரியத்துடன் எதிர்நின்றதுமன்றி, நம்மையும் பலமுதிரப் படைத்தான். இனி இவனைக் கருத் [illegible] துணைவந்த போதிலும் இவனைக் கொல்லாமல் விடலாகாதென்று மனதிலெண்ணித்து, வடவானலத்தைத் தகநேத்திரத்தில் காட்டிப், பர்வதம் காலகொண்டு நடந்துவருவதுபோல வீமனுக்கு எதிர்வந்துநின்று, தன்கைப்பாலறைந்தான். வீமன் அவ்வடியைத் தட்டி, அவனைப்பிடித்து ஆகாயத்தில் எறிந்தான். இப்படி ஒருவரையொருவர் வாமேயறிகிறதும் போர்புரிகிறதுமாயிருக்கும்போது, நித்திரைசெய்கிற ஒவ்வொருவ ரும் விழித்து [illegible] கொண்டுபார்த்தார்கள். நகரத்திரயந்த நிருத்தியர் பக்கமே அதிசயமாய்க் கொண்டிருக்கிறவராதலால், தாயும் இவ்விசயையும் பார்த்துத் திகைத்து, மனங்கலங்கி, ஆ! ஆ! கொடியவனத்தில் வரவேண்டிய காரியமென்ன? வந்தவிடத்து வீமனுடன் யமனைப்போற காத்திரமான யாரோ ஒருவரன் யுத்தஞ்செய்கிறான். இம்மன்ன ஆச்சரியமென்று நொந்து, பலவாறு நினைத்து வருந்தப்பட்டிருக்கையில், இங்கே வீமனும் இடிம்பனும் ஒருவனோடொருவர் வெற்றிபெற வேண்டுமென்கிற ஆசையினால், குத்தியும், தட்டியும், உதைத்தும், மிதித்தும், தூக்கியும், தாக்கியும், அடித்தும், கடித்தும், இந்தவகையாக ஒருபகோரத்தமவனாயிற போராடி, முடிவில் வீமன் அதிக உக்கிரங்கொண்டு, இந்த ராக்ஷதப் பயலோடு இன்னேரமல்லாயில யுத்தஞ்செய்கிறதா வென்று நினைத்துக், கோபத்தீஜ்வாலிக்க எழும்பி, இடிம்பனைப்பிடித்துத் தூக்கிப் பூமியிலமோதி, காலைப் பற்றி இருபிளவாகக் கிழித்தெறிந்து, மஹாவிக்கிரமத்தோடு இன்னும் அரக்கர்கள் இருக்கிறார்களாவென்று கர்ச்சனையிட்டான்.

வீமன் இடும்பியை மணத்தல்.

இடிம்பி தமையனிறந்ததைநோக்கிச் சிந்தித்து வருத்தமடைந்தவளாயிருந்தாலும், வீமன் வல்லமைக்கு அதிக மகிழ்ச்சியுடையவளாகி, முன்னிருந்த அன்பைவிட எண்மடங்கதிகமான ஆசைவைத்து, தன்னெண்ணம் எவ்வாறு நிறைவேறப்போகின்றதென்று மோகத்தைக் கொண்டிருந்தவள், குந்திதேவியின்பாதத்திற்போய் விழுந்து வணங்கினாள். குந்திதேவி வணங்கிய அரக்கியைப்பார்த்து, அம்மா! நீயார்? என்னை வணங்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ, இடிம்பி வீமன்பேரில் கொண்டிருக்கிற காதலைத் தெரிவித்துப், பின்னும் கூறுகிறாள்: ஓ மாமி! இவ்வனத்தில் நெடுநாளாக இருக்கிறேன். என்கருத்துக்கிசைந்த கணவன் வாய்க்கவில்லை. இன்று என்கண்ணுக்கினிய கணவன் உன்புத்திரனேயல்லாமல் வேறொருவரில்லை. என்னை அந்த மகாபுருஷன் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி நீ கிருபை புரியவேண்டும். அப்படிக் கருணை செய்யாவிட்டால், உங்கள் முன்னிலையில் என்பிராணனை விட்டுவிடுகிறேனென்றாள். குந்திதேவி மனங்கலங்கித் தருமராஜனைநோக்கி, அப்பா தருமநந்தன! இதோ இவ்விடும்பி வீமனிடம் மையலாகி, அதிகவருத்தப்பட்டு, தன்னை ஏற்றுக்கொண்டால் நலமென்றும், இல்லாமற்போனால் தன்பிராணனை விட்டுவிடுகிறேனென்றும், காலில்விழுந்து முறையிடுகிறாள். வலியவந்திருக்கிற இவ்வநாதையைத் [illegible] தள்ளவேண்டுமா? [illegible] நாயமயானவள். [illegible] இடிம்பியைப் பார்த்து, ஓ பெண்பாவாய்! [illegible] நரன். [illegible] [illegible] அரக்க ஜாதிக்கு மானிடஜாதியுடனே [illegible] [illegible] ராஜனைக்கண்டு [illegible] [illegible] யாலவுந்தானே சந்திரவம்சம்.

ஓ தருமராஜரே! நானொருவருமையைத் [illegible] ஒருவன் தன [illegible] [illegible] கூறவேண்டுமென்று விரும்புகிறபடியால், [illegible] சொல்ல என்திறமையைத் தெரிவிக்கிறேன். இந்த மூன்றுலோகத்தும் அரைநொடியிலோடி வருவேன். அவ்விடமுள்ள பொருள்களைக் கேட்டால் அதனையுங் கொணர்ந்துவந்து சொல்வேன். இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலமாகிய மூன்றுஞ்சொல்லுவேன். ஆதலால் என்னை அங்கீகாரஞ்செய்யும்படியாய் அந்த மஹாபுருஷருக்குத் தெரிவியுங்க

...யு செப்பினாள். தருமன் இடும்பியை நோக்கி, ஓ பெண்ணே! இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலங்களை முன்னறிந்து தாய்ச் சொல்லுவேனென்று உரைத்தனையே, எங்கட்கு முன்னடந்ததும் உதயத்தில் நடக்கப்போகிறதுஞ் சொல்லென்றார். இடும்பி - ஓ ஐயனே! உமக்குத் திருதராஷ்டிரன் இளவரசு பட்டங் கொடுத்ததற்காகத் துரியோதனன் பொறாமைகொண்டு, தந்தையிடத்து முறையிட்டு உம்மை வாரணாவதத்துக் கனுப்புவிக்கச்செய்து, நீரவ்விடத்திலே வந்தபின்பு மிக உருக்கமுள்ளவனைப்போற் கனகனென்கிற சிற்பி-புரோசனன் என்கிற மந்திரி-இவர்களைக் கொண்டு பஞ்சு - எண்ணெய் - அரக்கு - மெழுகு - அழிஞ்சில்மரம் - இவற்றால் ஒருமாளிகை இயற்றி, அதற்கு அக்கினியெழுவதிற்கு சாரவத்தி வைத்து உங்களைச் சாம்பராக்க ஒருநாள் நியமித்தான். கனகனென்கிற சிற்பியை உங்கள் சிறியதந்தை விதுரன்கண்டு, வாரணாவதத்தில் என்னவேலை செய்கிறாயென்று கேட்டறிந்து, மிகவருத்தமடைந்து, அத்தீங்கினின்றுந் தப்பி வெளிப்படுவதற்காக வைத்த சுரங்கத்தை உங்களுக்குச் சொல்லச்சொல்லி விடுத்தார். அந்தக்கனகன் அரக்குமாளிகையின் சூட்சியை இதோயிருக்கிற மஹாபுருஷருக்கு உணர்த்த, இந்தக்கனவான் துரியோதனன் நியமித்த முகூர்த்தத்திற் சாரவத்திக்கு நெருப்பு வைத்து, உங்களை யெடுத்துக்கொண்டு சுரங்கத்தின் வழியாகவந்து, இக்காட்டில் உங்களுக்கு நித்திரைபங்கம் வாராமற் காவலிருந்தார். இவ்வனத்தில் நெடுநாளாக எதிரில்லாமல் வாழ்ந்த நானவருடைய இந்தச் சௌந்தரியம்போல் மயலாகினேன். எனக்குத் தமையன் இடும்பனறிந்து இவரை யெதிர்க்க, இந்த வச்சிரதேகன் அவனை வெற்றிகொண்டார். இதுவரையிற் சங்கதி. இதற்காக நீங்கள் வருத்தப்படாதீர்கள். இந்த மணவாளனுக்கு இச்சம்பந்தி தெரிந்திருந்தும் உங்களுடன் சொல்லாதிருந்ததற்குக் காரணமொன்றுமில்லை, உயிருதவி செய்த கனகன் உங்களுடன் சொல்லவேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டான். அவனுக்குத்தாம் கொடுத்த வாக்கின்படி சொல்லாதிருந்தார். இனி உதயத்தில் திவ்யஞானியான ஸ்வரூபியாகிய வேதவியாசரைக் கண்டு தரிசிப்பீர்களென்றாள்.

இவைகளை யெல்லாந் தருமராஜன் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு, வேதவியாசரைக் காணப்போகிறோமென்று இடும்பி சொன்னதைச் சோதிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். அக்கால் இதுவரையிலும் நரமாமிசத்தைத்தின்று கொழுப்பேறியிருந்த இடும்பாசுரன் மாமிசத்தை விலங்கினம் பறவை முதலியவை புசிக்கத் திருவிளையாடிட்டதுபோற் சூரியன் உதயமாயினான். இடும்பி தருமராஜனை நோக்கிக் கூறுகிறாள்: ஓ மூத்தவரே! ஸ்திரீகளென்றால் எல்லாரும் ஸ்திரீகளல்ல. கற்புடைமை பெற்று விளங்குகிறமாது எவளோ, அவளைத்தான் பெண்ணெனப்படும். என்னை அரக்கியென்று இலேசாய் நினைக்க வேண்டியதில்லை. என்மன வுறுதியும், கன்னிமையும், அனுபோகத்தில் விளங்குமென்று கூறினாள். தருமராஜன் வீமனையழைத்து, ஓ தம்பி வீமா! இதோயிருக்கிற கன்னிகை குலத்தில்மாத்திரம் அரக்கியல்லாது, மற்றக்குணநிச்சயத்திற் கமலையை நிகர்த்தவள். சேற்றிற்செங்கழுநீரு மலரும். நிலத்திற்பொன் முதலியவையுமுதிக்கின்றன. அவைகளை நிந்தித்து நீக்காமல் அங்கீகாரஞ்செய்வதுபோல், என்வாக்கைத் தள்ளாமல் இந்தக் கன்னிகையை ஆதரித்துக் கொள்ளென்று ஆசீர்வதித்தார். மற்ற மூன்று தம்பிமார்களும் தருமராஜன வாக்கியம்போற் சந்தோஷமாய்ச் சொன்னார்கள். வீமன் தமையன் வாக்கியத்தை வேதவாக்கியமாகக் கொண்டு, தம்பிமாருந் தாயுங் களிக்க அவளை அங்கீகாரஞ் செய்தான்.

பாண்டவர் வேதவியாசரால் மந்திரோபதேசம் பெறல்.

உடனே ஐவருங் குந்தியும் எழுந்து, நித்தியகடன் முடிக்கச் சலத்தைத் தேடிப் புறப்பட்டார்கள். அங்கு ஒரு திவ்விய நதி தோன்றிற்று. அந்நதியைக் கண்டு யாவரும் அதிலிறங்கினார்கள். அந்நதி வியாசரால் நியமிக்கப்பட்ட நதியாகையால், அந்நதியிலே யார்வந்து காலைவைத்த போதிலும் அவர்களுக்கு வேதவியாசர் தரிசனமாகிறது. அந்நதியிற் பாண்டவர்கள் கால்வைத்த மாத்திரத்தில், அவர்களுக்கு இடும்பி சொற்படி வேதவியாசர் தோன்றினார். உடனே ஐவரும் எதிர்கொண்டுபோய் வணங்கி, ஓரிடத்திற் கொன்றைத்தழை முதலியவற்றால் ஆசனமமைத்து எழுந்தருளச்செய்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் புரிந்து நின்றார்கள். வேதவியாசர் ஐவருக்கும் பல ஆசிகூறி, குந்திதேவியை உபசரணை செய்து, தருமராஜனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: அப்பா தருமநந்தனா! நீங்கள் சஞ்சலமின்றி அதோயிருக்கிற சாலிஹோத்திர மஹாமுனிவனத்திற் சென்றிருங்கள். இதோ நிற்கிறவள் இடும்பனுடன்பிறந்த இடும்பி. இவள் மிகுந்த கற்புடையாள். மேலும் ஒருநாள் இந்நதியில் விடாயப்பட்டுச் சலமருந்தி ஸ்நானஞ் செய்தாள். இந்நதியானது உண்டாக்கப்பட்ட காரணத்தால், இதில் யார் வந்து ஸ்நானஞ்செய்தபோதிலும் அவர்களுக்கு அதிக வல்லமையையும் சௌந்தரியத்தையும் கொடுக்கிறதென்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்திருந்தேன். இவள் ஸ்நானஞ்செய்தமையால் யான் தரிசனமாயினேன். இவள் நமஸ்கரித்து நின்றாள். இவளுக்கு யான் அதிக வல்லமையைக் கொடுத்ததுமன்றி, இக்காரியத்தையும் நீயடையக் கடவதென்று வரங்கொடுத்திருக்கிறேன். இவள் இடும்பனைக்காட்டிலும் அதிக வல்லமையுடையவள். இவள் காமாதியால் வீமனை மோகித்தாள். நீங்கள் இவளுக்கு விரோதஞ் செய்யாமற் காந்தருவ மணம் புரிந்து, இதோயிருக்கிற சாலிஹோ-

த்திர வனத்திற் சிலநாளிருந்து, ஏகச்சக்கரவனத்தி லிருக்கும் வேத்திரகியத்திற் போயிருங்களென்று க ட்டளையிட்டு, இதோ நானொரு மந்திரோப தேசஞ் செய்கிறேன். அதனால் உசசாப்பிர்களாகில உங்களுக கு வேறிய ருருவம்வரும். எந்தவேளையில் அவ்வுரு வம் நீங்கவேண்டுமோ அந்த வேளையில் அவ்வுருவு நீங்கு மென்று மந்திரத்தை உபதேசித்து, அந் தரத் தானமாகி மறைந்தார். அதனைப் பெற்றுக கொண்ட ஐவரும் குந்திதேவியும் வியாஸரை வாழ்த் தி, இடிம்பியையும் விமனையும் இணங்கச் செய்து, சாலிகோத்திரமுனி வனத்திற் சென்று, அங்கொரு விடத்திற் பன்னசாலை யியற்றி அதிலிருந்தார்கள்.

கடோர்க்கஜனுற்பவம்.

அக்காலையில் விமன் கமலக்கன்னியுடன் கூடிக் காட்டிற் சென்று, தேன் - கனி - கிழங்கு - முதலிய வற்றைக் கொண்டுவந்து, தமயனுக்கும் தம்பிமார் களுக்கும் அன்னைக்கும் கொடுத்து, இரவில் மீளுந் து சாக்கிரதையாக காவலிருந்து காத்துவருங்கால த்தில், குந்திதேவி விமனை அழைத்து, அப்பா ம கனே! [illegible] [illegible] ருத்து பரிபூரணம் [illegible] முதல் [illegible] [illegible] [illegible] பெற்றான் [illegible] [illegible] அண்ணி [illegible], [illegible] - த ம்பி - தாயை - இவர்களைப் பாதுகாத்து வந்தா ன். இப்படி [illegible] ர்த்தியாற் கமலக்கன்னி [illegible] [illegible] பெற்றாள். அப்புத்திரன் பிறந்தவுடனே [illegible] ணி கடோர்க்கஜனென்று பெயரிட்டனர். [illegible] [illegible] அ ப்புத்திரன் பிறந்தவுடனே [illegible] க்களையும் குந்திதேவியையும் வணங்கி, ஓ அன்னாரு [illegible] [illegible] கடோத்கஜன். அப்பொழுது [illegible] [illegible] ருகிறேன். [illegible] அப்போது வந்து [illegible] [illegible] [illegible] ந்து விடைபெற்றுக்கொண்டார்கள். புத்திரனும் தாயும் அப் பிரியமானவர்களைப் பிரியமனமில்லாமல் அதிதுயரி ந்து, விசனத்துடன் அப்பாலிருந்த விடத்தினின்று நீங்கி, அந்த அடினத்தைத் தன்வசமாக்கிக் கொண் டு சுகமாக வாழ்ந்திருந்தான். பிறகு பேசுமா றென்றேச்சொல்லுகிறேன் கேளும். ஓ ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! இராக்ஷசகுலம் உற்பத்தியான கா லத்திற் பிறக்கிற சிசுவும் பேசும்படித் திசைமுக ன் வரங்கொடுத்திருக்கிறார். அதனால் தான் நாளையல் ணாயில் இராக்ஷச குழந்தைகள் பிறந்தபோதேபே சிவருகிறது என்று பின்னரும் சொல்லுகிறார்:

பாண்டவர் வேத்திரகியமடைதல்.

கேளும் மஹாராஜனே! பாண்டவர்கள் சாலி கோத்திரமுனிவர் வனத்திற்பன்னசாலை ஒன்றியற்றி, அவ்வனத்தி லிருக்கும் சாலிகோத்திர முனிவரைக்க ண்டுவணங்கித்துதித்தார்கள். சாலிகோத்திர முனிவர் ஐவரையும் குந்திதேவியையும் ஆதரணை செய்து, பல ஆசிகள்கூறினார். ஐவரும் அவ்விடத்திலிருந்து, நன் னெறிக் கேதுவாகிய பலமந்திரங்களையும் வேதமர் மங்களையும் கேட்டுக்கொண்டு, அவ்விடத்திற் சிலநா ளிருந்து, அப்பால் அவ்விடத்தில் விடைபெற்றுக்கொ ண்டு, பின்பு வேதவியாசர் கூறியமந்திரத்தை யுச்சரி த்துப், பாண்டவரும் குந்திதேவியும் பிராமணஅதிதி வேடமுடையவராய் வேத்திரகியத்தை சேர்ந்தார் கள். அவ்வேத்திரகியத்தில் ஏறக்குறைய நூறுமனைகளையுடைய கிராமத்திலுள்ள அக்கிரகாரத்திலிருக்கிற வேதி யாரன், அதிதிகளைக் கண்டால் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விரு [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] - கனி - [illegible] வழக்கம். [illegible] [illegible] [illegible] ளையும் [illegible].

இப்படி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விருந்திட்டுவருகிற முறை, இந்த ஐவரையும் பரிவு டன் காத்துவரும் வேதியருக்குவந்தது. அந்த வே தியருக்கு ஒரே புத்திரன்தானிருக்கிறான். அவ்வேதி யன் மனைவி இன்று நமது புத்திரனைப் பகாசுரனுக் கிரையாக அனுப்பிவைக்கப்போகிறோமே: ஐஐயோ!!

தெய்வமே! வேறு தாவில்லையே! என்னசெய்வேன்? அனுப்பாமலிருந்தாற் பாதகனாகிய பகாசுரன் நகரத்துக்குட்பிரவேசித்து, அக்ராரத்திலுள்ளவர்களையெல்லாம் கொன்றுவிடுவானே என்று உள்ளறையிலுட்கார்ந்து தலைவிரிகோலமாக அழுதிருந்தாள். குந்திதேவி அந்தப் பார்ப்பனியிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவளாதலால், அவளைக் கண்டு வார்த்தைசொல்லி வருவோமென்று வந்து உட்புறத்துட் சென்று, அந்தப்பார்ப்பனி நொந்தழுவதை நோக்கித் திடுக்கிட்டு, அருகிற்சென்று அந்த அம்மனைப்பார்த்து, ஓ அம்மணி! நாங்களிவ்விடத்திற்கு வந்தநாள் முதல் இதுவரைக்கும் இவ்வகையான வருத்தத்தைக் கண்டதிலும் கேட்டதில்லை. என்னிரு கண்ணினாலும் பார்த்ததில்லை. இன்று நீங்கள் வருந்தப்படுவதாயிருந்தால், என்மனங்கலங்காதோ? அன்புடையவர் வருந்தப்படுவதைக் கண்டால், அவர்களைப் போன்றவர்க்கு அதிகவருத்தம் நேரிடுமென்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன. தங்களிடம் அன்புடைமை வைத்த நான் எவ்வாறு சகிப்பேன்? தங்கள் கருத்திற் நடிசொண்டி நாமும் துயரத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டும் தாயேயென்று பலவாறு மிகுந்த ஆதுரமையோடு வினவ, பார்ப்பனி அழுதலை நிறுத்தி, குந்திதேவியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்:

ஓ அம்மணி! நான் துயரப்படுகிற காரணத்தைச்சொல்லுகிறேன்கேள். இந்நகரம் ஏகசக்கிர வனத்தைச் சேர்ந்தது. இதனைச் சேர்ந்திருந்தது பெரிய அக்கிராரமாகும். இதில் வேதியர்கள் குடிவந்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்கிற காலத்தில், இந்த ஏகசக்கிர வனத்திற் பகாசுரனென்று பெயர்வகித்த ஒரு அசுரன் வந்து சேர்ந்து, இந்த அக்கிராரத்தைக் கண்டுபிடித்து, தினந்தினம் பிரவேசித்து, பசுமாடு முதலியவற்றைப் பிடித்துத்தின்பதும் போதாமல், வேதியர்களையும் புசிக்க ஆரம்பித்துக் கொண்டான்.

அதுகண்டு வேதியர்களெல்லாம் மெய் நடுங்கிக் கலங்கி, அப்பகாசுரனிடம் அருமை விருந்து முறையிட்டு, ஒருவாறு நகரத்துக்கு [illegible]டார்கள். அவ்வேதியர்கள் ஓ அசுரேந்திரா! தினந்தோறும் வந்து எங்களைப் புசித்துப் போவதினால் [illegible] என்ன பயன்? நீ எங்களை வருத்தப்படுத்தாமல் நாங்கள் உன்னையே குலதெய்வமாய்ப் பாவித்து, இந்த அக்கிராரத்திலிருக்கிற (நாங்கள்) தப்பாமல் தினந்தினம் உனக்கு [illegible] அன்னமும் நரபலியுங்கொடுக்கிறோம். இதற்கு ஒத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று பலவாறு வேண்ட, அந்தப் பகாசுரன் அதற்கிசைந்தான். அன்று முதல் இவ்வேதியர்கள் அந்தப் பகாசுரனுக்கு முன் சொல்லியவண்ணம் அன்னமும் நரபலியும் அனுப்பிவிடுகிறார்கள். இன்று அந்தமுறை எனக்கு வந்தது. என் கணவரோ தள்ளாத வயதையுடையவர். புத்திரனோ ஒருவன். அப்புத்திரனை அருமையான தவஞ்செய்து பெற்றேன். அப்புத்திரனைப் பகாசுரனுக்குப் பலியாக விடுகிறதென்றால் என்மனந் தாளவில்லை. பெற்றவயிறு பற்றி எரிகின்றது. நான்சும்மாயிருந்தாலும் என்னுடல் பதைக்கின்றது. இதை நினைத்தால் நெஞ்சுலர்ந்து நாவரண்டு விடுகிறது. உயிருடன் பறிகொடுக்கச் சச்சலமுந் துறந்த சந்நியாசியுஞ் சகிப்பார்களோ? அதற்காகத்தான் நான் துயரப்படுகிறேனென்றழுதாள். இதனைக்கேட்ட குந்திதேவி இருசெவியிலுங் கரத்தைவைத்து மூடி, ஹரிஹரி! நாராயணா! பக்தரக்ஷகா! பரமதயாளா! ஓலவாா்! இதுவரைக்கும் இந்தப்பார்ப்பனி சொல்லியதுபோன்ற துயரங்கேட்டதில்லையே இன்றையதினம் கேட்கும்படி நேரிட்டதே இனி நானென்ன செய்யப்போகிறேன்? உலகத்தில் வருத்தப்படுவோரைக் கண்டால், அவ்வருத்தம் நீங்கத் தன்னாற்கூடியமட்டும் உதவிசெய்யவேண்டுமென்று வேதமுறையிடுகின்றதே: நான் சாதிக்கேட்டேனே இதற்கொரு உபாயஞ்செய்யாவிட்டாற் பாவம் நேரிடுகிறதே யென்று கடவுளை நினைத்துக் கவருத்தமுற்று, ஒரு வாறாகத் தேறித் துணிவுகொண்டு, அந்தப்பார்ப்பனி யருகிலுட்கார்ந்து, அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து, தாயே! நீ வருத்தப்படாதே. எனக்கு ஐந்து புத்திரர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களிலொருவனை அனுப்புவிக்கிறேன். நீ சஞ்சலப்படாமல் அந்தப் பகாசுரனுக்கு மாமூற் பிரகாரம் அன்னம் - தயிர் - நெய் - முதலியவற்றைச் சேகரிக்கத் தக்கதென்றாள்.

அந்தப் பிராமணஸ்திரீயானவள் இவ்வசனங்கேட்டமாத்திரத்தில், முன்கொண்ட வருத்தத்தைவிட எண்மடங்கதிகமான வருத்தமுடையவளாய், குந்திதேவியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓ தருமபத்தினி! நீயிப்போது வழங்கியசொல் என்னை வருத்துகின்றதே: உன்புத்திரனை எவ்வாறு அனுப்புவிக்கத்துணிவேன். என்னென்றால் - உலகத்தில் எவ்வளவு பொருளைச்சம்பாதித்த போதிலும், பொருள்மேற் பொருள்தேடச் சந்தர்ப்பமுண்டாகும். அதுபோல எத்தனை புத்திரனைப் பெற்றாலும், இன்னும் புத்திரனைப் பெறவேண்டுமென்று விருப்பங்கொள்ளுவது மல்லாமல், ஒருபுத்திரனுக்கு யாதொரு கெடுதியாவது உயிர்ச்சேதமாவது நேரிட்டால், அக்காலத்து நமக்குப் பலபிள்ளைகளிருக்கின்றனவே அதில் ஒரு பிள்ளைபோனாற் போகட்டுமென்று சும்மாயிருப்பார்களா? ஒருபுத்திரனைப்பெற்றவர்களுக்குப் புத்திர அபேக்ஷைபட்டு. பல பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்களுக்கும் புத்திராபேக்ஷை அதிகம். அதிலும் அன்னியராகிய எனக்காக நீ பதறியப்பட்டு, உன் புத்திரனை உயிருடன் பறிகொடுக்கத்துணிவு கொண்டாலும் என் வயிறு [illegible]ழும்பும். மனக்கலக்கமுமுண்டாம். ஓ புண்ணியவதி! பொன்னல்ல. பொருளல்ல. பூமியல்ல. வஜ்ரமல்ல. இன்னமுமுண்டான மற்றவஸ்துக்களல்ல. பத்துமாதஞ்சுமந்து மெத்த வருந்தியும் நோன்பு பெற்றெடுத்த புத்திர

னை நீ யனுப்புகிறேனென்றால, யார்தான்சம்மதிப்பார்கள்! போபோ பிசகியென்று மறுத்தாள். குந்திதேவி மனந்தளர்ந்து, ஆ! ஆ! இந்தப் பார்ப்பனியம்மன் கருத்து என்ன பரிசுத்தமா யிருக்கின்றது. அகத்தியமிந்த அம்மன மனங்களிக்கச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து, ஓ தருமமுதல்வி! நீயேன சந்தேகப் படுகிறாய்? என்புத்திரர் ஐவரிற் கறுத்த தேகத்தோடுங் கூடிய சிறுவனை அனுப்பிவிக்கிறேன. அவனால அந்த பகாசுரன் அறமாவான். அதற்கு யாதொரு சந்தேகமில்லை. அப்படி யல்லவென்று ஒருவேளை அந்த ப்பகாசுரன் கையிலகப்பட்டு இறந்து விடுவானாகில்; காலகதி யென்றும், நான் அந்தப் பிள்ளையைப் பெறவில்லை யெனறும் தீர்மானித்துக் கொள்ளுகிறேன. நீங்கள் தடுத்தும் நானுங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறதற்குக்காரண மென்னவென்றால்; வருத்தப்படுகிறவளாக் கண்டும், அவர்கள் துன்பத்தைக் கேட்டும், சும்மாயிருக்கலாகாது. ஆதலால் என கருத்தின்படி நடத்துங்களென்று தொழுதாள.

பார்ப்பனி குந்திதேவின மனவுறுதியை முகக்குறிப்பினு லறிந்து, இந்த அம்மன சொல்லுகிற தயிரியத்தையும் உறுதியையும் நோக்கினால, நமக்கு ஏதோ கிருசித்து நலம் வருகிறதாகத்தான தோன்றுகிறது என்று தீர்மானித்து; குந்திதேவியின எண்ணத்துக் கிசைந்து சொல்லுகிறாள ஓ-அம்மையே! நல்லது-இனி ஆகவேண்டிய காரியங்கட்கு யத்தனப்படுகிறேன. உன்னிஷ்டப்படியே உன்பிள்ளையை அனுப்பென்று ஒப்புக்கொண்டு, சமையற் செயவதற்குத்தன சுற்றத்தாரை அழைத்தனுப்பினாள். இதற்குள் ஸ்நானத்துக்குச் சென்ற தன கணவனும் வந்தார். பார்ப்பனி எதிர்கொண்டுபோய்க் கணவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, தான வந்த சப்பட்டதுமுதற குந்திதேவி புத்திரனை அனுப்பிவிக்கிறேனென்று உடன்பட்டவளைக்கும் சொன்னாள். வேதியனாகிய தாம முனிவர் ஒருவாறாக மனமிசைந்து, நல்லது நீ சமயற்செய்யென்று கட்டளையிட்டார். பார்ப்பனி வந்த சுற்றத்தாரை வைத்துக்கொண்டு, காய்வகைக் கறிகளும - கனிவகைக்கறிகளும் - இலைவகைக் கறிகளும் - இதழ்வகைக் கறிகளும்-பூவகைக் கறிகளும - பூண்டுவகைக் கறிகளும மாவகைக் கறிகளும-பருப்புவகைக் கறிகளும்- தயிர்வகைக் கறிகளும்-தாள்வகைக் கறிகளும- பால்வகைக் கறிகளும பலவகைக்கறிகளும்-இனிப்புடையான பக்ஷபக்ஷண பரமான்னங்களுடன மலைபோல அன்னத்தைத்தவடித்துக் கொட்டி, அதற்கேற்ற பருப்பு - நெய்-பணியாரம்-தயிர்-முதலானவைகளைச் சேகரித்துச் சாதகிறதை யாயிருந்தாள.

பகாசுரன் வதை.

இப்பால் குந்திதேவி பார்ப்பனியிடத்து விடைபெற்றுத், தன் மக்கள் பாற்சென்று, தருமராஜனை நோக்கி, ஓ மைந்தனே! நம்மை ஆதரணை செய்துவருகிற வேதியர் வீட்டிற்குட் சென்றேன். அவ்வேதியர்மனைவி வேதனையோடழுதாள். நீயேன் வருந்தப்படுகிறாயென்று கேட்டேன். அந்தப் பார்ப்பனி என்னைப்பார்த்து, ஓ இரக்கமுள்ள மாதாவே! இந்த மூன்றூற்று மங்கலத்தில் ஒரு அசுரன் பிரவேசித்து வேதியரை யெல்லாங் கொன்றுதின்று வந்தான்-அவனுக்கு இந்நகரத்தார் வந்தனைசெய்து, நாள்தோறும் ஒரு நரபலியும் விருந்துமிடுகிறோமென்று ஒப்பாசாரம் பண்ணிக் கொண்டார்களாம். இன்றையதினம் எங்கள் முறையாதலால் அந்த அசுரனுக்கு விருந்திடப்போகிறோம். அவனுக்கு நரபலியாக என்னொரு பிள்ளையை அனுப்பிவிக்கவேணும். அதற்காகத் துயரப்படுகிறேனென்றாள். அம்மொழியைக் கேட்டவுடன மனந்தாளாமல், நமது வீமனை அனுப்பிவிக்கிறோமென்று வாக்குறுதி செய்துவந்தேன். என்வாக்குப் பழுதுறுமல வீமனை அனுப்பிவிக்க வேணுமென்று மெத்தவும் நைந்து புகன்றாள். அதைக்கேட்ட தருமராஜன தாயைவணங்கி, அன்னையே! துயரமுற்றோரைக் கண்டால, அத்துயரம நீங்கத் தன்னாற்கூடியமட்டும் உபகாரஞ்செய்ய வேணுமென்று, நீங்கள் வாக்குறுதிதந்த கோபித்துவாரது தகுதிதான. அதற்கு வீமனை அனுப்பிவையென்று கட்டளையிடுகிறது எனக்கு மனம்பொறுத்துக் கொள்ளவில்லை. முன்னாலே வாரணாவத நகரத்தில நூதனமாகப் புதுக்கிய அரக்குமாளிகையிலேயே நாமெல்லாம இறந்துபோக நேரிட்டது. அந்த இக்கட்டைத் தப்பி வீமன காட்டிற்கொண்டு வந்து விட்டான. வந்தவிடத்திலேயும்போல ஒரு அசுரனவந்து நம்மைப் புசிக்கவந்தான. அப்போது இந்த வீமன அவனைக் கொன்றுவெற்றிபெற்று நம்மைக் காப்பாற்றினான். இதுவரையிலிந்த உபகாரஞ்செய்த வீமனை அனுப்பிவிட்டு நாமென்ன செய்வது? என்மனம் ஒப்பவில்லையென்று உருகினார்.

அதற்குக் குந்திதேவிசிரித்து, அப்பா தருமநந்தனா! நீயேன வருந்தப்படுகிறாய்? வீமனது வலிமையை நீ அறியமாட்டாய. பிள்ளையின திறம பெற்றவளுக்குத் தெரியும். எப்படியென்றால நீ வருந்தவேண்டியதில்லை. அவன் மகாபலவானாயிருப்பதால் பயப்படத் தேவையில்லை. அன்று நாம் நகரத்திலிருந்து காட்டுவழியே வருகையில் நாங்களும் பெரிய மலைமேலேறி வேடிக்கை பார்த்தோம. அங்கே ஒரு சிங்கம அதிர முழங்கிக்கொண்டு பாய்ந்தோடி வந்தது. அதைக்கண்டு நாங்களெல்லாம் பயப்பட்டோடினோம. அத்தருணத்தில் எனக்கு அதிக நடுக்கங்கண்டு, கையிலிருந்த வீமனைப் போட்டு விட்டேன். விழுந்தவிடம் பாறைக்கல்லா யிருந்தும, வீமன பாரத்தைப் பொறுக்காமற் பாறைபிளந்து நொய்யாய் நொறுங்கியது. இவன விழுந்த சப்தத்தினால் மதர்த்துவந்த சிங்கம் பயந்து பொறிகலங்கி யோடிப்போயிற்று. நானும் உன்சிறியதாயாரும் கையை நெறித்

து, பிள்ளை யிறந்தானென் றெண்ணி ஓடிவந்து பார்த்தோம். வீமன் தொட்டிலில் விளையாடுவதைப் போற் கையைக் காலை யசைத்துக்கொண்டிருந்தான். உடனே வாரி அணைத்தெடுத்து முத்தமிட்டோம். ஆதலால் உன் தம்பி அதிக பலவான். இடிம்பாசுரனுக்கு நடந்த சங்கதியைப் பார்த்தும் இன்னமேன் யோசிக்கிறாய்? அப்பனே! நீ சஞ்சலப்படாமல் வீமனை அனுப்பு. அந்தப் பகாசுரனை இவனே கொன்று, இவ்வூரிலுள்ளோ ரெல்லாம் நெடுநாட் சஞ்சலம் இன்றே நீங்கியதென்று கொண்டாடும்படியாக வருவானென்றனள். தருமராஜன் மனந்தேறி வீமனைப் பார்த்தார். வீமன் அப்போதே போவோமென்று முன்சாக்கிரதையாயிருந்து, தமயன் வாக்கிலிருந்துவரும் உத்திரவுக்கு எதிர்பார்த்திருந்தவனாதலால் விரைவில் வந்து தமயனை வணங்கினான். தருமன் வீமனை நோக்கி, என்னருமைத் தம்பியாகிய வீமா! நீ சென்று அந்தப் பகாசுரனைக் கொன்று வெற்றி கொண்டு வாவென்று வாழ்த்தி விடைகொடுத்தார். அம்மாத்திரத்தில் வீமனானவன் அன்னை தமயன் தம்பிமார்களிடத்தில் விடைபெற்று, வேதியனிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! பகாசுரனுக்கு விருந்திடுகிறது இன்றுதானே? இன்னும் தாமசமென்ன? விரைவில் எனக்குச் சோறு போட்டு என்னை அனுப்பியருளுமென்று கூற, வேதியன் வீமன் கேட்கிற உதட்டினையுங் கண்டு, இந்தக் காரியப்பிராயமுள்ளவன் அந்தப் பகாசுரனையும் ஜயிப்பானென்று எண்ணி வீமனை ஆசீர்வதித்து, ஸ்நானஞ்செய்வித்து, சுகந்த அத்தர் சந்தனம் பூமாலை முதலியவைகளோடு, நல்ல வஸ்திராபரணங்களைத் தரிக்கச் செய்து, திருப்தியாய்ப் போஜனமிட்டு, பின்பு கஸ்தூரி கற்பூரஞ் சவ்வாது முதலியவைகளைப்பூசி, வாசந்தாம்பூலங் கொடுத்து, நாலு எருமைக்கடாக்களைப் பூட்டியிருந்த சகடாவண்டியில் இருத்தி வைத்து, அவ்வண்டியிற் குவியலாய் அன்னத்தைக் குவித்து, சமைத்த பதார்த்தங்களை யெல்லாம் அதிற் பொருத்திவைத்து, நெய்க்குடம் தயிர்க்குடம் முதலியவற்றைச் சேர்த்துக்கட்டி, எருமைக்கடாக்களையும் வண்டியிற்பூட்டி, வீமனை அதின்மேலேற்றி, பறைதாரை முழங்க நகரப்புறம் வரையிற் கொண்டுவந்துவிட்டு, தெய்வசகாயத்தால் ஒருபயமுமில்லாது க்ஷேமமாய் வரக்கடவாயென்று, பலரும் வாழ்த்தி ஆசீர்வதித்துத் திரும்பி வந்துவிட்டார்கள்.

வீமன் நான்கு எருமைக்கடாக்களையும் தட்டியோட்டிக்கொண்டு, அதிவேகமாய் ஒரு மலையடிவாரத்தருகில் வந்து, அங்குவருகிற ஓடையின்சாலைக் கண்டு, சலம் நன்றாயிருப்பதைப் பார்த்து, அடடா!! இந்நீர் நன்னீராயிருக்கின்றது. நமக்கோ பசிமேலிடுகிறது. வெண்ணெய் வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கழ வேண்டிய காரணமென்ன! உதவியற்ற இராக்ஷதப்பயலுக்கு நாமா சோறுகொண்டுபோய்ப் போடுகிறது? அவன் கெட்டான். இவ்வண்டிச் சாதமும் மற்றவைகளும் தேவாமிர்தம்போல நன்றாயிருக்கும். இதனை இங்கேதானே புசித்து ஏப்பம் விடுவோம். அந்தப் பகாசுரன் எங்கிருக்கிறானோ பார்ப்போமென்று அவ்வண்டியின் முனையிலேறி நின்று பார்த்தான். ஒருயோசனை தூரத்திற் பகாசுரன் தோன்றினான். அவனைப் பார்த்து இவன் கெட்டான் நமக்கெவ்வளவு இந்த இராக்ஷதப் பயலென்று அவமதித்தவனாய் வண்டியடியில் வந்து, நாலு எருமைக்கடாக்களையும் அவிழ்த்து, நீங்கள் எங்காகிலும்போய்ப் பிழைத்துப் போங்களென்று துரத்திவிட்டு, அவ்வண்டியை அற்றங்கரையோரமாக இழுத்து வைத்துக்கொண்டு, பின்பக்கம் வாயைவிரித்து வைத்து, இரண்டு கைகளினாலும் உள்ள அன்னத்தை யெல்லாம் அணைத்துத் தள்ளிக்கொண்டு விழுங்கி, அப்பால் மற்ற பதார்த்தங்களை ஒன்றாகத் திரட்டி மூன்று உண்டையாக்கி, இரண்டுண்டையைத் தின்றுவிட்டு, மூன்றாம் உண்டையைக் கையிலேந்தினான்.

சாதம் வருமென்று வழிபார்த்திருந்த பகாசுரன் இன்னும் அன்னம் ஏன் வரவில்லையென்று சந்தேகித்து, வண்டிவரும் வழியை நோக்கி வருகிறபோது வண்டியைக் கண்டான். வண்டியி லொன்றுமில்லாதிருப்பதை யுணர்ந்து, அடடா!! நமக்குச் சாதங் கொண்டுவந்த வண்டி இதுதானிது. இதில் உண்டியில்லாதிருக்க வேண்டிய காரணமென்னவென்று நாலுதிசையையும் நோக்கிப் பார்க்கும்போது, ஒருதிசையிற் கால்வாயருகிலிருந்து மொத்தையடிக்கிற வீமனைப் பார்த்து, அடா! யாம் நெடுநாளாக இவ்வனத்திலிருந்து வேதியரால் அனுப்பப்படும் உண்டியைப் புசித்து வந்தோம். நமது பெயரைக் கேட்டால் யமனும் அஞ்சுவான். அப்படியிருக்க இந்தப் பிராமணப்பயல் நமக்குக் கொண்டுவந்த உண்டியைப் புசிக்கிறான் பார்த்தையா! ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்! இந்தப் பிராமணப் பயலுக்கு விதிமுடிந்தது. ஐயோ!! நாம் வீணாய்ப் பார்த்திருப்பதாக நமது அன்னமெல்லாம் புசித்துவிட்டிருக்கிறானே யென்று மனம் பதைத்துக் கோபங்கொண்டு, அதிவேகமாக அதட்டிக்கொண்டோடி வந்து, வீமன் முதுகின்மேல் ஓங்கிக் குத்தினான்.

வீமன் அக்குத்துப்பட்டும் தன்கையிலிருக்கிற சாதவுண்டையைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, அவன் குத்தக்குத்தக் குனிந்து முதுகையும் தோளையும் மாறிமாறிக் காட்டித், தாகமருந்தி, அவனுக்கு மேலுமேலுங் கோபமுண்டாகும்படியாய்ச் சாவதானமாக ஆசமனஞ்செய்து, பின்பு இறுமாப்புடனே ஏப்பம் விட்டுக், கருங்கொண்டல் வருஷிக்குஞ் சமயம் முழங்கி, பர்வதம் எழுந்து நிற்பதுபோல எதிரேவந்து நின்றான். பகாசுரன் கர்வித்து நிற்கும் வீமனைப்பார்த்து, இவன் பிராமணப்பயலல்ல. பிராமணப்பயலாயிருப்பானாகில், அடிக்க அஞ்சுவான். நாம் அடித்தும் இளிசித்தேனும் லக்ஷிய

யில்லாமல், சம்ஹாரகால உருத்திரனைப்போல் நிற்கிறான். இவனை உயிரோடு விடக்கூடாது. இக்கணம் இந்தவிடத்திலேயேகொன்று, கசக்சவென்று மென்று தின்றுவிடவேண்டுமென்று நிர்மாணித்து, வீமனைப்பார்த்து, அடா பிராமணப்பயலே! புலிக்குரிய உணவை பூனைபுசிக்குமா? புசித்தாலும் அது ஜெரிக்குமா? அதுபோல எனக்குவந்த உணவை நீ புசிக்கலாமா? புசித்தாலுனக்குப் பொறுக்குமா? என்னை மதிக்காமல் எனக்குவந்த உணவைப் புசித்தாயே உன்னை அனாயாசத்தினாலே அடித்துக்கொன்று, நீ தின்ற உணவோடு உன்மாமிசத்தையும் புசிக்கிறேன் பாரென்று அதிகசினங்கொண்டு, புஜத்தோடு புஜத்தைத்தட்டிக் கொக்கரித்தான். அதற்குவீமன் எப்பயமுமின்றிச் சிரித்துச் சொல்லுகிறான்.

அடா பகாசுரா! என்வல்லமை உனக்குத்தெரியாது. சொல்லுகிறேன் கேள். இடிம்பனென்று ஒரு அசுரனுண்டு. அவன்வல்லமையை நீயுமறிந்திருப்பாய். அவனை ஒருமுகூர்த்தத்தில் வெற்றி கொண்டேன். நீ எவ்வளவு? இவன் நரன்-நாம் அசுரனென்று என்னை அலக்ஷியமாக எண்ணாதே. உனக்குவந்த உணவையெல்லாம் நானொருவன்தானே புசித்தேன். இதனாலே நான் பலவானென்று உனக்குத் தோன்றவில்லையா? இப்பவும் ஒரு தர்மநீதி சொல்லுகிறேன். அஃதியாதெனில் - இனிமேலுத்தம பிராமண உண்டிக்கெதிர்பார்க்காமலும், இவ்வனத்தில் இருக்காமலும், எங்கேயாவது ஓடிப்பிழைத்துப்போ. இல்லாவிட்டால் உன்வல்லமையைக் காட்டி யமலோகம்போவென்றான். பகாசுரன் கோபச்சிரிப்புச் சிரித்துத், திக்குத்திசைகள் நடுங்கக் கொக்கரித்துச்சொல்லுகிறான். அடா குறும்புப் பார்ப்பாரப்பயலே! என்ன சொன்னாய்? இவ்வனத்தைவிட்டு ஓடிப்பிழைக்கவா சொன்னாய்? பளா! நன்றாயிருக்கின்றதென்று இரண்டுபுஜத்தையுந் தட்டி, உட்காரமிட்டுப் பூமியில் மகா உக்கிரங்கொண்டு வீமனைக் குத்தினான். வீமன் அக்குத்தைக் கையினால் தட்டி, அவன்கன்னத்தில் பூரா அறைந்தான். அந்த அறைபட்டமாத்திரத்திற் பகாசுரன் முகம் பெயர்ந்திறங்கி, அதிக சினங்கொண்டு பெரிய ஓர் மரத்தைப் பிடுங்கிவந்து வீமனை அடித்தான். வீமன் விரைவில் தானும் ஒருமரத்தைப்பிடுங்கித், தன்மேல்வந்த அடியைத் தடுத்துப் பகாசுரனை அடித்தான். பகாசுரன் அந்த அடியைத்தட்டி வீமனைப்புடைத்தான். இவ்வாறு ஒருத்தனையொருத்தர் வெற்றிபெற வேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினாலே, இருவராலும் ஒடிந்த மரங்களோ அளவில்லை. பின்பு இருவரும் பாறைகளைப்பிடுங்கி ஒருவர்மீது ஒருவரெறிந்தார்கள். இம்மலைகளொன்றோடொன்று பட்டுப் பொடிப்பொடியாகப் பூமியில் விழுந்தன. தப்பிவந்து மேலேவிழுமாகில் அம்மலைகள் பொடியாகிறதேயன்றி; அதனால் இருவர்க்கும் ஒருவருத்தம் நேரிடுகிறதில்லை. இவ்வாறு சிலநேரம் மரயுத்தமும் மலையுத்தமுஞ்செய்து, பின்பு மல்யுத்தமுஞ்செய்ய ஆரம்பித்து, ஒருவரையொருவர் பூமியில் தள்ளுகிறதும், அந்தரத் தெறிகிறதும், வாரிஅடிக்கிறதும், இந்தப்பிரகாரம் சிலநேரம் போர்செய்து; பின்பும் ஒருவர்க்கொருவர் இளைக்காமல் தொந்தயுத்தஞ்செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். தலையோடுதலையும், நுதலோடுநுதலும், மூக்கோடுமூக்கும், பல்லோடுபல்லும், தோளோடுதோளும், மார்போடுமார்பும், தாளோடுதாளுந்தாக்கி, இடசாரிவலசாரி வலசாரிஇடசாரியாகவும், முன்சாரி பின்சாரியாகவும் வந்து, தாங்கள்கற்ற வித்தைகளையெல்லாங் காட்டிப் போராடினார்கள்.

இவ்விருதிறத்தாரும் போராடுகிறதினால் அவ்வனமெல்லாம் தூளிபடலமாயிற்று. இப்படி ஒரு ஜாமபரியந்தம் போராடி, முடிவில் வீமன் அதிகவேகங்கொண்டு ஒரு உதை உதைத்தான். அவ்வுதை அவ்வசுரன் விலாவிற்பட்டு, விலாவெலும்பு முறிந்தது. உடனேமற்றொரு உதை உதைத்தான். அவ்வுதை தோளிற்பட்டுத் தோள் முறிந்தது. பகாசுரன் வீமன் பலத்துக்குச் சரியானவனாகையால், இவ்வுதைகளைப்பட்டுக் கொண்டும் சும்மாயிருந்தவனல்ல. தன்வல்லமைகொண்டமட்டும் குத்தியும், அடித்தும், உதைத்தும், இடித்தும், மிதித்தும், முட்டியும், தட்டியும், தூக்கியும், தாக்கியும், இவ்வாறு சிலநேரம் போராடுகிற போது; பகாசுரனாயுசு முடிவுகாலஞ் சமீபித்தபடியால், வரவரப் பலங்குறைந்து வருவதுமன்றி, பசிவேதனையாலும் மெய்தளர்ந்து வந்தது. அதனால் பகாசுரன் திகைத்து மனங்கலங்கி, மருண்டுலர்ந்து, ஆ! ஆ! இதென்ன விபரீதம்? நெடுநாளாக இந்த வனத்திலிருந்து இவ்வகைப்பட்ட மனிதர் அநேகம்பேரை நமதுகையினாற் குத்தி ரத்தங்குடித்துத் தின்றிருக்கிறோம். இன்றையதினம் இந்தப்பிராமணப்பயலிடத்துச் சிக்கிக்கொண்டு, பூனைவாயகப்பட்ட எலியைப்போல துன்பப்படநேரிட்டது. இனியென்ன செய்கிறது? ஓடிப்போவோமென்றாலும் காலோய்ந்து போகிறது. நின்று யுத்தஞ்செய்வமென்றால் பசிதாகத்தால் மெய்சோர்ந்து விழுகின்றது. ஜீவிதிராது. காலகதிப்படி முடிகிறதென்று அங்ஙனே பெரிய வியாக்கிரமம்போல ஒரு பாய்ச்சல்பாய்ந்து, அதிக உக்கிரங்கொண்டு வீமனைக் குத்தினான். அந்தக்குத்து சோலைக்காலத்து இடி இடித்தால் எப்படியோ அப்படியிருந்தது. வீமனுக்கு ஜெயகாலம் நேரிட்டிருக்கிறதாலும், நாகலோகத்தாரால் அதிகபலம் வந்திருக்கிறதாலும், மெய்ந்நொந்து வருத்தமடைந்தவனல்ல, உடனே அதிக சினங்கொண்டெழும்பித், தேவருமஞ்சக் கொதித்துப், பகாசுரன் மேல்விழுந்து, அவனைப்பிடித்து உடலையொடித்துத், தலையைத்திருகித் தூரத்தில் எறிந்து, உடலத்தை அங்கிருக்கும் வண்டியின்மீது ஏற்றி, வண்டியை மசானபூமியிலிழுத்துவந்து, அவ்வண்டியையும் சில உலர்ந்தமரங்களையும் காஷ்டமாக்கி, கலந்ததையதிற்பி

டத்தி நெருப்பிட்டு, நீறாகிறபரியந்தம் அவ்விடத்தி லிருந்து, பின்பு ஒரு குளத்தில் வந்து ஸ்நானஞ்செய்து, நியமநிஷ்டைகளையு முடித்துக் கொண்டு நகரத்தை நோக்கி வருகின்றான்.

இங்கே வேதியரிருக்கிற அகரத்துக்கு (ருய) ஏர் எருமைக்கடாக்களும் முன்னமேவந்தன. அவைகளை வேதியர்கண்டு, ஓ! ஓ! மோசம் வந்தது. நாம் அனுப்புவித்த பிராமணன் பகாசுரனிடத்துச் செல்லவேயில்லை. சென்றால் எருமைக்கடாக்கள்வரமாட்டா. அவன் எங்கேயோ தூங்குகிறான். அல்லது அந்தப்பகாசுரனைப்பார்த்துப் பயந்து, மாட்டை அவிழ்த்துவிட்டு வண்டியைக் காட்டில் நிறுத்தி ஓடிப்போய் விட்டானென்று நிர்யாணித்து, இனி நம்மால் இவ்வூருக்கு கஷ்டந்தி நேரிட்டது. அரைக்கணத்திற் பகாசுரன் வருவான். யார்யாரைக் கொல்லுவானோ தெரியாதென்று கைநெரித்து வருத்தமடைந்து, சுற்றத்தாருடன் கலந்து, இவ்வசனங்களை பேசிப் பயந்து, ஐஐயோ!! (கூலிப்படை தூக்குமா? தாலிப்படை தாங்குமா?) என்பதுபோலாயிற்றே: நாம் சுயபட்டத்தானே நரபலி கொடுக்கிறது. அதற்கு அன்னிய மனிதனை அனுப்பி வைத்தால் அவனுக்கென்ன அக்கறை? ஆர்தான் உயிர்கொடுக்கத் துணிவார்கள்? இனி நாமென்னசெய்வோம்? இதோ பகாசுரன்வந்து நம்மை அதமாக்குவான். இன்றோடே வேத்திரகீயம் பாழாகப் போமென்று பலபேர் பலவாறாகக்கூறி மனங்கலங்கிக், கடலொலிபோல ஒரு கோஷ்டமிட்டழுதார்கள். பிராமணரெல்லாருங் கூடியழுத பெருங் கோஷ்டத்தை அவ்வேதியன் வீட்டிலிருந்த குந்திதேவி தருமராஜன் முதலானவர்கள் கேள்விப்பட்டு வெளியேவந்து, என்ன என்னவென்று வினவினார்கள். அந்நகரத்து வேதியர் மூக்கற்ற முகமுடையவர்களாய், ஓ அதிதிகளே! பகாசுரனுக்குப் பலியிடுகிறதற்காக உங்களிலொருவனை அனுப்பிவைத்தோமே அவன் அப்பகாசுரனைப்பார்ப்பதற்கு அஞ்சியோ? அல்லது அவனிடத்திறந்து போனானோ என்னவென்று நினைத்தோ? வண்டியிற்பூட்டிய எருமைக்கடாக்களை அவிழ்த்து ஓட்டிவிட்டு ஓடிப்போனதாகத் தோன்றுகிறது. இதுவரையில் நாமனுப்பும் வண்டிகளில் ஒன்றுந் திரும்பிவந்ததில்லை. இன்றைக்கு எருமைகள்வந்துவிட்டன. அந்தக்கணமே இவ்வளவு கலவரப்படுகின்றோமென்றார்கள். தருமன் முதலானவர்கள் அவ்வேதியரை நமஸ்கரித்து, ஓஐயமீர்! அவசரப்படாதீர்கள். நீங்களொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். பலிக்காகச்சென்ற மனிதன் லேசானவனல்ல. பகாசுரனுக்கு அவன் மிருத்தியுதேவதையென்று நம்புங்கள். நீங்கள் வருத்தப்படாதிருங்கள். அந்தமனிதன் பகாசுரனைக்கொன்றுபோட்டு எருமைகளை அவிழ்த்து விட்டவனா யிருக்கின்றது. அதனால் எருமைகள் வீட்டுக்குவந்தன. எல்லாம் இன்னுஞ்சற்று நேரத்துக்குள் தெரியும் வாருங்களென்று யாவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, வீமன் வரும்வழியை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

வீமன் பகாசுரனை வெற்றிபெற்ற மனக்களிப்பினால், மிகுந்த இறுமாப்புடன் பர்வதம் கால்கொண்டு நடந்துவந்தாலெப்படியோ அப்படி எதிர்வந்தான். அவனைப் பிராமணர்களெல்லாரும் பார்த்து ஐயுற்று நிற்கிறபோது, வீமன் குந்திதேவியையுந் தமயனையும் வணங்கிப், பின்பு எதிர்வந்த வேதியனைத்தொழுது, தம்பிமார்களையும் ஆலிங்கனஞ்செய்து கொண்டான். இதற்குள் இந்த ஐவரையும் பாதுகாத்து வருகிற வேதியன் வீமனைநோக்கி, அப்பா பிராமணோத்தமா! நீ பகாசுரனுக்குப் பலியாகச்சென்றவனுயிர்மீறி எது திரும்பி வந்ததென்று கேட்க, வீமன் வணங்கிச்சொல்லுகிறான். ஓ ஸ்வாமி! உங்களுடைய ஆசீர்வாத வல்லமையினால அந்தப்பகாசுரனை யமபுரத்துக்கு அனுப்பி, அவன் கவந்தத்தை அன்னங்கொண்டுபோயின வண்டியினால் நீறாக்கிவிட்டு, ஸ்நானஞ்செய்து வந்தேனென்றான். இதனைக்கேட்ட வேதியர்களனைவரும் முன்னம் எவ்வளவு வருத்தப் பட்டார்களோ, அதற்குப் பதினமடங்கான மகிழ்வைக்கொண்டு பூரித்து, அங்கிருந்தபடி நகரத்தை அலங்கரிக்கத் திட்டஞ்செய்து, பூரணகும்ப முதலானவைகளையும் வரவழைத்து, பாங்கலயஸ்திரீகளெல்லாம் மங்களம்பாட, வேத வேதியர்கள் மந்திராக்ஷதைகளிறைக்க, நகரத்தைத்திருவலம்வந்து, அந்த ஐவரையும் அவரவர்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போய்மரியாதைகளைச்செய்து, இருப்பிடத்திற் கொண்டுவந்துவிட்டு, வீமனையும் தருமன் முதலானவர்களையும் ஆதரணைசெய்து வாழ்கின்ற வேதியனையும் அவர் மனைவியாரையும் நோக்கிச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ புண்ணியவான்களே! இந்த ஒரு மஹாபுருஷனால் இவ்வகரத்தி லிருக்கும் நாங்களெல்லாம் உயிர்பெற்றதுமன்றி, பெருவாழ்வுமடைந்தோம். அவனையும் அவனைச்சேர்ந்த மற்றையவரையும் பாதுகாத்துவரும் நீங்கள் சந்திர சூரியருள்ளளவும் பெயருங் கீர்த்தியும் பெரும்பயனும் படைத்தீர்களென்று பலவாறுபுகழ்ந்து, அன்றுமுதல் அதிதிகளாகிய ஐவருக்கும் அவர்கள் தாய்க்கும் யாதொரு குறைவில்லாமல் விருந்து போசனமுதலிய வைபவங்களைச் செய்து, தெய்வத்தைப்போல எண்ணிப், பயபக்தியாய்ப் பணிந்து வந்தார்கள். இந்த ஐவரும் மிகுந்த வணக்கமுடன் அவர்கள் களிப்படையுமாறு சில உபசாரத்துடன் வேண்டிய உபகாரங்களைத்தாமுஞ்செய்து கொண்டு, அவர்களைமறவாமல் நெருங்கியிருந்தார்கள்.

வேத்திரகீயச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

எட்டாவது.

சுயம்வரச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

சாயையும் புலனுமந்தக் கரணமு மாகி யெல்லாத்
தேயமும் பரந்துநின்று மிளவுரு வித்துருத்த
மாயமு மாகிநீங்கி வருபெரு ஞானனந்த
மாயவெம் பெருமானென்னை யாண்டருளாழியானே.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவர்கள் சரிதம் இவ்வாறாக, அஸ்தினாபுரத்தில் துரியோதனன் முதலானவர்கள் ஐவர்களிறந்தாரென்கிற கருத்தை உட்கொண்டு, மனதுக்குத் தோன்றி சிலாக்கியமான போகபாக்கியத்தை அனுபவித்து வந்தார்கள். அதற்கு மேல் நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். துரோணாசாரியைக் கொல்ல ஒரு புத்திரனையும் குருவின் வாக்கியப்படி தன்னைக் கட்டிக்கொண்டு போயின பற்குனனை தோளுக்கினிய ஒரு புத்திரியையும் பெற்ற பாஞ்சாலன் ஐவர் அரக்குமாளிகையிலிறந்துவிட்டாரென்கிற சேதியைப் பலபெயர்களாற் கேள்விப்பட்டு, அதிக துன்பமடைந்து கொலுக்கூடத்தில் வந்து, அங்கு நிறைந்திருக்கிற மந்திரிகள்-பிரதானிகள் - பட்டவர்த்தனர் - மகுடவர்த்தனர்-முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ சபையாரே! ஆதியில் துரோணாசாரி என்சபைக்கு வந்தபோது அவனை அலட்சியப் படுத்தினதற்காகச் சினங்கொண்டு, என் மாணாக்கரால் உன்னைக் கட்டிவரும்படி செய்து நானிருக்குஞ் சபையிற் பங்கப்படுத்துகிறேனென்று சபதம் பண்ணியிருந்தாரே, அவ்வாறு குருகுல மக்களிற் பற்குனனால் என்னைக் கட்டிப்போய்ச் சபையிற் பங்கப்படுத்தினர். அன்று சபையாரறிய நானொரு சபதங் கூறினேன். அஃதென்னென்னில் - என்னைப் பங்கப்படுத்தின துரோணனைக் கொல்ல ஒரு புத்திரனையும், என்னை வெற்றிபெற்ற பற்குனனை தோளுக்கினிய ஒரு புத்திரியையும் பெறுகிறேனென்று உறுதியாய்ச் சொல்லி, அந்தப்படியே யாத்திரைகொண்டு யாது அநேகம் பெரியோர்களை அடுத்து, முடிவில் உபயாசன-யாசன் என்னும் பெயர்வகித்த இரண்டு பெரியோர்களாற் புத்திர காமேஷ்டியாகஞ் செய்து, அந்த யாகத்தியில் மக்களைப் பெற்று மகிழ்வடைந்திருந்தேன். இப்போது என்புத்திரிக்கு நியமித்தவனாகிய பற்குனன் தன்தமயன் தம்பிமார் அன்னை இவர்களோடு அரக்குமாளிகையில் வெந்து நீறாகி விட்டதாக, உலகப்பிரசித்தமாய் யாவரும் சொல்லுகிறார்கள். எப்போதும் நீங்காமல் என் உள்ளத்திற் குடிகொண்டிருந்த மகிழ்வுக்கு அழிவு தோன்றிற்று. இனிநான் என்னசெய்யப் போகிறேன்! புத்திரியோ மங்கைப்பருவ மடைந்திருக்கிறாள். அவளைக் கன்னியாமாடத்தில் வைத்து எவ்வாறு பார்ப்பேன்? அல்லது மற்றயாருக்காவது மணம் புரியலாமென்றால் என்வாக்குக்கழிவுவருகிறது மன்றி, ஒருவனுக்கு நியமித்தபெண்ணை மற்றொருவனுக்கு மணம்புரிவித்தானென்கிற அபவாதமும் நேரிடும். இதற்கென்ன செய்வேனென்று பெருந்துயரடைப் படுகின்ற அரசனை வணங்கி, மந்திரிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ மண்டலேஸ்வரா! உமது வாக்குக் கழிவுவராது. ஏனென்றால் - குருகுலமக்களிற் பாண்டுபுத்திரர்கள் ஐவரும் தெய்வாநுகூலத்தினாற் பிறந்தவர்களென்று பெரியோர்களாற் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். தங்கள் புத்திரியும் மந்திரானுகூலத்தினாற் பிறந்திருக்கிறாள். ஐவர்கள் அரக்குமாளிகையி லிறந்தார்கள். அப்படி அவர்களிறப்பார்களாகில், தெய்வ மகத்துவம் என்ன இருக்கின்றது? அப்பால் வேதநிர்ணய மென்னத்திற்காம்? பாண்டவர்களோ மெத்த மாட்சிமை யுடையவர்கள். அவர்களுள் வீமன் வாயுபகவானுடைய புத்திரன். அவனை மாருத சகாயனாகிய அக்கினிபகவான் தொடவேமாட்டான். சுடவுமாட்டான். அவனைப்பற்றி மற்ற நால்வரும் பிழைத்திருப்பார்கள். பிழைத்திருந்தாற் சேதி தெரியலாமேயென்றாலோ, ஏதோ ஒரு காலவித்தியாசத்தால் உருமாறி, பேழையிற்பாம்படங்கி இருப்பதுபோல் இருப்பார்களே அன்றி, இறக்கவில்லையென்று உறுதியாய் நினைத்தார்கள். பாஞ்சாலன மந்திரிகள்சொல்லும் அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு, ஓ மந்திரிகளே! நீங்கள் என்னை சந்தோஷப்படுத்தியகாரணத்தை நிர்மாணிக்கின்றீர்கள். நாமென்ன இலேசாய் விடாதிருப்போமா? துரியோதனன் முதலிய அரசர்களின் அஸ்திரங்களை பொருட்படுத்து, நீரடன முதலியவற்றையும் செய்தாரும். இன்னமும் (குட்டிச் சுவற்றில் முட்டிக்கொள்ளுமவர்களெவர்கள் முடத்தனா!) எங்கே யாவது சாவு சமாச்சாரம் பொய்யாகுமாவென்று துயரப்பட்டான். மந்திரிகள் துயரப்படுகிற அரசனை நோக்கி, ஓ மண்டலேஸ்வரா! தாங்கள் வருத்தப்படவேண்டியதில்லை. நாம் சோதிட சாஸ்திரிகளை அழைத்துக் கேட்டால் உள்ளது உள்ளபடி விளம்புவார்கள். தாங்கள் சஞ்சலப்படாதிருங்களென்று விசனத்தை மாற்றி, ஜோதிட சாஸ்திரத்தில் வல்லமையாளராயிருக்கிறவர்கள் இக்கணம் ராஜசமூகத்துக்கு வருகிற

தென்று தேசமுழுவதும் பறையறைவித்தார்கள். இப்பறை யோசையைக் கேள்விப்பட்டு அநேக சோதிட சாஸ்திரிகள் இராஜசபைக்கு வந்தார்கள். வந்தவர்களுக்கெல்லாம் தக்க மரியாதைகளைச் செய்து பொற்பீடத்திலிருக்கச்சொல்லிப், பாஞ்சாலனும் மந்திரிமார்களும் சொல்லுகிறார்கள்.

பாஞ்சாலன் அசரீரியால் பாண்டவ ரிருக்கையறிதல்.

ஓ சோதிட சாஸ்திரிகளே! குருகுல மகாளிற பாண்டுபுத்திரர்கள் உயிரோடிருக்கின்றார்களா? அல்லது அரக்குமாளிகையில் வெந்து நீறாயினார்களா? இதனை நன்றாகவாய்ந்து எங்கட்குச் சொல்லுங்களென்ன, அவர்கள் சோதிட நூல்களைச் சோதித்துப்பார்த்து, அரசனை நோக்கி, ஓ மண்டலேசுவரா! பஞ்சவர் இறக்கவில்லை. மறைந்தவர்கள். அவர்களிறந்துவிட்டதாய் லோகப் பிரசித்தமாக வழங்கின போதிலும், சோதிட சாஸ்திரத்தை ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் அவர்களிறந்ததாகக் காணப்படவில்லை. ஐவரும் பஞ்சசாத்தர்களைப்போல மேன்பாடான இடத்தில் இருக்கிறார்கள். இதற்கொரு சந்தேகமுமில்லையென்றார்கள். அதைக்கேட்ட பாஞ்சாலன் ஆச்சரியப்பட்டு, நல்லது எல்லாம் அறிந்துகொள்ளுவோம். நமது குருவாகிய உபயாஜமாமுனியை அழைத்து வாருங்களென்று மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட, மந்திரிகள் ஓர் முத்துச்சிவிகையை யெடுப்பித்துக்கொண்டுபோய் உபயாஜமகாமுனியை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! தங்களை அரசன் அழைத்து வரச்சொல்லி எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டானென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உபயாஜமாமுனி தக்ஷணமெழுந்து, முத்துச் சிவிகையிலேறி இராஜன் சமூகத்துக்கு வந்தார். அரசன் குரு வருவதையறிந்து எதிர்கொண்டுபோய் அழைத்துவந்து, பொற்பீடத்திலிருத்திச் சோடசோபசாரமுஞ்செய்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்றான். உபயாஜமாமுனி வணங்கிய அரசனை ஆசீர்வதித்து அருட்பார்வையுடன் நோக்கி, முகம்வாடி இருப்பதை அறிந்து, அடடா! அரசனே! நீ ஓர் துயரத்தோடு மனநிலைவைத் திருப்பதாய் நிதானித்துச் சொல்லுகிறேன். ஓ ராஜராஜேஸ்வரா! சூரிய உதயத்தில் மலர்ந்திருக்குந் தாமரையைப்போலிருக்கிற உன்முகம் சந்திரனைக் கண்ட தாமரைபோல் சுருங்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ, ஐயனே! உலகத்தில் அரசனுக்குத் தாய்-தந்தை-தமயன்-தம்பி-மைத்துனன்-மாமன்-அண்ணன்-மந்திரி-சேவகர் முதலானவர்களெல்லாம் ஒவ்வொரு காரியங்களிற் குருவாயினார்கள். ஆதலால் அவர்களிடத்தில் அரசன் [illegible] காலத்தில் எவ்வாறு வசனிக்கவேண்டுமோ, அந்தந்தக்காலத்தில் அவ்வாறு வசனிக்கவேண்டிய முறைமை. தற்காலத்தில் தாங்கள் அவர்களைவருமாய் ஒருருக்கொண்டெழுந்தருளியதால் இனி அடியேற்கென்னகுறையென்று சொல்லி, இரண்டு கண்களிலும் நீர் சோரக் கரங்களைக் கூப்பிச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, ஓ திரிகாலஞானியான சம்பன்னரே! எளியேன் வம்சத்துக்குக் குருவாய் விளங்கி, எங்கள் முன்னோர்களுக்கு யாதொரு குறைவந்தபோதிலும் அதனைத் தங்களுடையதாய்ப் பாவித்து, அக்குறையைத் தீர்த்துக் காத்து இரக்ஷித்தும் ஆண்டவர் நீரேயன்றோ? இன்று என்னை விருகப்பிடித்த துன்பமென்னும் பூதத்தைத் தங்கள் கிருபையாகிய சக்கரத்தையேவி அறுத்து என்னை யாளவேண்டும். இதுதான் அடியேன் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பமென்று பலவாறு துதித்துப் பின்வருமாறு சொல்லுகிறான்.

ஓ ஸ்வாமி! அதிபலதுரோணனைக் கொல்ல ஒரு புத்திரனையும், என்னை வென்றுகொண்ட பார்த்தனைத் தோளுக்கிணங்க ஒரு புத்திரியையும், தங்கள் கிருபா கடாக்ஷத்தினாலும், உபயாஜன்-யாஜனென்னும் பெரியோர்களாலும், புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தினிற் பெற்றுக்கொண்டேன். அப்புத்திரிக்கு மங்கைப்பருவம் வந்தது. அவளுக்கு விவாகஞ் செய்திருந்த பார்த்தன் அரக்குமாளிகையில் தமையன் அன்னை தம்பிமாரோடு மாண்டுவிட்டதாக லோகம் சொல்லிக்கொள்ளுகிறது. இதற்குத் தங்கள் திருவடியே கதியென்று குப்புற வீழ்ந்து கும்பிட்டான். உபயாஜமாமுனி அரசனை ஆதரித்தெடுத்து, இனிய வசனங்களால் விசனத்தையாற்றிச், சிங்காசனத்திலிருத்தித், தாமும் அவனருகிலுட்கார்ந்து, அப்பா இராஜசிகாமணியே! நீயேன் கிலேசப்படுகிறாய்? வருத்தப்படாதே. நான் புகல்வதைக் கேள். உலகத்தில் யாராவது புத்திரனில்லாமல் வருத்தமுற்றுப் பெரியோரைப் போய்க்கேட்டால், அவர்கள் முன்பின் யோசித்துத், தங்கள் ஞானதிருஷ்டியால் திரிகாலத்தையுங் கண்டு, யாதொரு தடையும் வாராதிருப்பதாயிருந்தால்தான் யாகஞ்செய்ய யத்தனிப்பார்கள். யாதொரு தடை வருகிறதாயிருந்தால் யாகஞ்செய்யப்பாதிப்படார்கள். உனக்குப் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்தவர்கள் மகாமுனிகள். அவர்கள் திரிகாலப் பிரமாணங்களைந்தறிந்து செய்தார்கள். உன் புத்திரி பார்த்தனுக்கு [illegible] போகிறதாயிருந்தால், யாகத்தில் [illegible] அப்புத்திரியை [illegible] உபயாஜன்-யாஜனென்னும் பெயர்பெற்ற பெரியோர்கள் திறங்களை என்னென்று சொல்லப்பட்டவையாயிருந்தபோதிலும், அருச்சுனன் [illegible] அவர்கள் [illegible] சொல்லுகிறது. அந்தப்படியென்னில் - புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்தில்வந்த பிண்டத்தைக் கொடுக்கும்போது உன்மனைவி தின்னாதவளாயினள். அக்காலத்தில் தங்கள் சக்தியினால் அக்குண்டத்திற்றானே அப்பிண்டத்தை

இட்டு, வேறொருமந்திரத்தை யுச்சரித்துப், புத்திர
னையும் புத்திரியையும் வரும்படிசெய்தார்கள். இந்த
உலகத்தில் வெகுபேர் அநேகயாகஞ் செய்தார்கள்.
இவ்வாறு செய்தவர்களுமுண்டோ? அவ்வளவு வல்ல
மையாளர்செய்த வேலைக்கொருநிகர் நேரிடுமா? நே
ரிடாது. பஞ்சவர்கள் அரக்குமாளிகையி லிறந்துவிட்
டதாகக் கேள்விப்பட் டிருக்கிறோமே யென்றாலோ,
அரக்குமாளிகை எரிந்தது உண்மைதான். அதிலவர்
களிறந்தார்களென்பது அபத்தம். ஏனென்றால் - பற்கு
னனென்ன சாமானியனா? அநேககாலந் தவஞ்செய
தாலும் பெறக்கூடாத தநுசாஸ்திரவித்தைக ளனை
த்தையும், அங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தன்னை அ
டைந்திருக்கப்பெற்று விளங்குகிறவன். விலவிநோத
ன். மாளிகை அனற்பட்டபோது அவனே அம்மாளி
கையி லிருப்பானாகில், வில்லெடுத்து வருணாஸ்திரத்
தைத் தொடுக்க நேரமில்லாமற்போனாலும், வருணே
ஸ்வரமென்கிற தெய்விகமந்திரத்தை யறிந்த அவன்
அம்மந்திரத்தை யுச்சரித்தால் உடனே அனலவிந்து
போம். ஒருவேளை அனலைக்கண்டு அஞ்சி மெய்மறந்
தானென்று சொல்வோமாகில், சமயத்தில யுக்திதோ
ன்றுதல் அவனுக்குச் சுவாதீனமாதலால் சும்மாயிரு
க்கமாட்டான். நீ கவலைப்பட வேண்டாமென்று கூற
றினார்.

இவை யனைத்தையுங்கேட்ட அரசன் கிஞ்சித்
து ஐயந்தீர்ந்து, குருவைநோக்கித், தங்கள்வாக்கின்
உறுதியால் நம்பவேண்டியதா யிருக்கிறதேயன்றி ம
னமானவுறுதியால் நம்பக்கூடவில்லை. ஆனாலும் அடி
யேன் ஒருவிண்ணப்பம் பண்ணுகிறேன். அவ்விண
ணப்பத்தை அங்கீகாரஞ்செய்து அருள்புரிவீர்களாகி
ல், அப்போது என்சந்தேகம் நீங்குமென்றான். உலூ
கமாமுனி அஃதென்னவென, ஓ ஸ்வாமி! தங்களுக
கு அசரீரி வசியமாதலால், பூசைமுகத்தில் அவ்வசரீ
ரியை வினவி எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று தொ
ழுதான். உலூகமாமுனி அக்கருத்துக்கிசைந்து, அர
சனிடத்து விடைபெற்றுத் தன்னாச்சிரமத்திற்குச் செ
ன்று, ஸ்நானஞ்செய்து அசரீரியை நோக்கித் தியானி
த்தார். உடனே அசரீரிதோன்றினள். அந்த அம்ம
னை முனிவர் வணக்கமுடனே வணங்கி, ஓ அம
மணி! பாண்டுபுத்திரர் அரக்குமாளிகையில் மரிந்து
விட்டார்களா? அல்லது உயிர்ச்சேதமின்றி யிரு
க்கிறார்களா? என்றுவினவ, அசரீரி சொல்லுகிறள்:
ஓ உலூகமஹாமுனியே! நீரேன் வருத்தப்படுகிறீ
ர்? பாண்டுபுத்திரர்கள் ஜீவரோடிருக்கிறார்கள். இதை
உறுதியாக நம்புமென்று சொல்லி மறைந்துவிட்டாள்.
உலூகமஹாமுனி பூசையைப் பூர்த்திசெய்து அரசனி
டத்துவந்து, ஓ எனது அன்பனே! பூசைமுகத்தில்
பாண்டுபுத்திரர் பிராணனோடிருக்கிறார்க ளென்று அ
சரீரியுரைத்து மறைந்தனள். இதைக்குறித்து யோசி
க்கவும் நம்பித்தணணாமுடியவும் வேண்டி யிருக்கிறபடி

யால், வேதவியாசர் வரவேண்டும். அவர்வந்தால் எ
ல்லாம் நிறைவேறும். அவர்விரைவில் வரும்படி உமது
மனதிற் தியானியுமென்றார். அரசன் குருவாக்கியத்
தைச் சிரமேற்கொண்டு, வேதவ்யாசரை மனதிலதி
னைத்துப் பலவாறு துதித்தான். திவ்யசக்தியான் ஸர்வ
ஞானியாகியும், பாண்டவர்கள்மீது அதிகப்ரீதியையுள்
ளவருமாகிய வேதவியாசர், பாஞ்சாலன் நினைத்தக
க்ஷணம்கோலுமூகவாசலைக் குறுகினார். அரசன் இதுக
கண்டெழுந்து எதிர்வந்து, மகிழ்வடைந்து, சாஷ்டா
ங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, அழைத்துப்போய் திவ்
வியாசனத்தி லிருத்திச், சோட்ச உபசாரமுஞ்செய
து சொல்லுகிறான்.

ஓ ஸ்வாம்! கொடியவெய்யலி லகப்பட்டுத் து
டிக்கும்பூவுக்கு அகஸ்மாத்தாய நிழலுண்டானது
போலத், துன்பமாகிய வெய்யலிலகப்பட்டு வருந்தி
த்தளரும் எளியேனுக்குத் தாங்கள்வந்து முன்னின
றீர்கள். இனி எனக்கொருகுறையுமில்லை. இன்று நான்
புனிதனானேன். என்மனக்குறையும் நிறைவேறிற்று.
என்று பலவாறுபுகழ்ந்து, ஓ வேதநாதனே! பாண
டுமக்கள் அரக்குமாளிகையி லிறந்துவிட்டதாக லோ
கவதந்தி யுண்டாயிருப்பதை யான்கேட்டுக் கவரு
த்தமுற்று, என்குருவைக்கொண்டு பரிசோதித்தே
ன். அவர் அசரீரியாற் பாண்டவர்கள் உயிர்ச்சேதம
ன்றி யிருக்கிறார்களென்று தெரிந்துவந்து எனக்கு
ரைத்தார். ஆனாலவர்கள் இன்னவிடத்தில் இன்னவுரு
வோடுவிளங்குகிறார்க ளென்று தெரியவில்லை. என்
புத்திரியோ மங்கைப்பருவ மடைந்தாள். அவளோ ஜுவ
லிற்பச்சைநிறத்தையுடையவளாகித், திறத்தில ருந்ததி
யைப்போல்விளங்கி, பங்குனிமாதத்திற்பிறந்தமை
யாற் பற்குனனென்றும், வெற்றியால் விஜயனென்றும்,
சிறந்த அருச்சுனனென்றும்பெயர்பெற்றுவிளங்கு
கிறவனாகிய அவனுக்குமணஞ்செய்யவேண்டுமென்று கருதி
யிருக்கிறேன். அக்கருத்து நிறைவேறவும், அந்தஅருச
சுனனோடென்னைக்கண்டுமகிழவும், ஒரு தந்திரஞ்சொ
ல்லவேண்டுஞ் சுவாமியென்றான். வியாசர் அரசனுக
குப்பல ஆசிகள்வழங்கி, ஓ பாஞ்சால! நீயென்ன இ
லேசாய்ப்பெற்ற புத்திரியா? அந்தயாகத்தை
ச்செய்த சாயபவுர்த்திக சொப்பயாஜஉபயாஜன-
யாஜனென்னும் பெரியோர்களுடைய வேதமந்திர அ
நுக்கிரகத்தினாற் பெற்ற கன்னிகையன்றோ? அவள்
அருச்சுனனுக்கு மனைவியாகாமற்போவாளா? நீ வரு
ந்தப்படாதே. நானொரு உபாயஞ்சொல்லுகிறேன்.
அவ்வாறு நீ செய்தால், பாண்டவர்கள் எந்தவிடத்
தில் எந்த உருவத்தோடிருந்தாலும் அந்த உருவத்
தோடும் வந்து, உன்குமாரத்தியை மணம்புரிந்துபோ
வார்களென்றுசொல்லி, அவ்வுபாயத்தையுஞ் சொல
லுவதானார்.

வியாசரனுக்ஞையாற் பாஞ்சாலன்லக்ஷயக் குறியோடு சுயம்வரஞ்சாட்டல்.

ஓ அரசனே! வில்லில் வல்லவராகியிருக்கிற அரசர்களெல்லாம் கண்டவுடனஞ்சித் தெண்டனிட்டு மெய்நடுங்கப்பர்வதாகாரமாக இருக்கிற ஒருவில்லும், தேவாஸ்திர முதலியவை நிறைந்த ஒரு அம்புப் புட்டிலும் வைத்து, வெளியில் (எ) அடி உயரமுள்ளதாயுள்ள இரண்டுகம்பங்களை (எ) அடி நீளப் பரப்பில் நாட்டி, (எ) அடி விட்டம்பூட்டி, அதற்குமேல் இரட்டித்து (எ) அடிக்கம்பம் நாட்டி, அதனமேல் இடைவிடாமற் சுழலும் சக்கரத்தைவைத்து, அந்தச் சக்கரமத்தியில் மச்சக்குறியைப்பூட்டி, அதிற்போட்ட விட்டத்துக்கு மும்மூன்று துளையுண்டாக்கி, பூமியிற் பெரிய ஒருவெள்ளிச் சட்டாரம்வைத்து, அதில் மஞ்சள்நீரை நிறைத்து, அவ்விட்டத்தின் துளைகள் அந்நீரில் தோன்றவும்-உபாயமில்லாமற் பார்ப்பவர்கள் சாயல் அத்துளையை மறைக்கவும் நேர்படவைத்து; இந்தவில்லை வளைத்து நாணேற்றிட்டு, மஞ்சள்நீரிற்றோன்றும் துளைக்குறியின் வழியாக மூன்றுகணைகளைத் தொடுத்து, மேற்சுழலும் சக்கரத்தின்முனைவழியிற்கணைகளைப்போக்கி, மச்சக்குறியை மூன்றுதாய்வீழ்த்தி, உடனே அம்மச்சம் அச்சக்கரத்துக்குச் சரியாகவருகிறதற்குள் சக்கரத்தைவீழ்த்தி, மச்சத்தையும் சக்கரத்தையும் பூமியில்விழுமுன கணைதொடுத்து அவ்விரண்டையுங் கரத்திலேந்தினவர் எவரோ; அவர் துரோபதையை மாலையிடுவதற் குரியவரென்றுவிளம்பரஞ்செய்வையாகில், இச்செய்கை அந்த அருச்சுனன ஒருவனுக்கேயன்றி மற்றவருக்கு அசாத்தியமாக இருக்கும். உலகத்தில் வல்லமையான அரசர்கள் அநேகம்பேயிருப்பார்களே, அவர்களுக்கு இந்தவில் வளையாதிருக்குமாவென்று நீ நினைப்பாய்: அதற்கு யாம் ஒரு நிர்ணயம் செய்கிறோம். அஃதியாதெனில்-அருச்சுனனுக்குமாத்திரம் வில்வளையவும், மற்றவர்களுக்கு அந்தவில் வளையாதிருக்கவும், அதில் தருமதேவதையை ஆவாகனஞ்செய்து வைக்கிறோம். நீ உன் புத்திரியின் வடிவத்தைப்படத்தில் எழுதி, அப்படத்தில் இந்தலக்ஷயத்தை விளங்கக்காட்டி, ஸ்தம்பப் பிரதிஷ்டைசெய்து, அதற்குப் பதினோராநாள் வில்வளைக்கிறதென்றும், அதறகேழாநாள் மணம் புரிதலென்றும், நாளைக்குறித்து மணவோலையனுப்பினால், எவ்விடங்களிலிருந்தபோதிலும் வருவார்கள். அவருள் அந்த அருச்சுனன் உன்புத்திரியைமணம்புரிவானென்று வாழ்த்தி அரசன் மனதைத்தேற்றினார்.

அதனால் அரசன அதிகமகிழ்வையடைந்து, தன்னருகிலிருக்கிற மந்திரிகளை நோக்கிப், புரோகிதனையும் சித்திரகாரனையும் அழைப்பியுங்களென்று உத்தரவுபண்ணினான். மந்திரிகள் தக்ஷணம் அவ்விருவகையாளரையு மழைப்பித்து, அரசன்முன் விடுத்தார்கள். அரசன் சித்திரககாரனைநோக்கி, ஓ ஓவியரே! நீங்கள் என்புத்திரியைப்போல் படமெழுதி வாருங்களென்று கட்டளையிட்டு, அவர்கட்கு நடத்தவேண்டிய மரியாதைகளனைத்து நடத்தி அனுப்பிவிட்டுப், புரோகிதனைநோக்கி, ஓ ஸ்வாமிகளே! என் புத்திரிக்கு மணம்புரிய யத்தனித் திருக்கிறேன். அதற்குத் தம்பப்பிரதிஷ்டைக்கு நாளும், அந்த நாளுக்குப்ப பதினோராம் நாள் வில்வளைக்கிற நாளும், அதற்கு ஏழாம் நாள் மணம்புரிவதற்கான நாளும், சந்திரபலம் தாராபலம் நிறைந்திருக்கிறதாக ஒரு திவ்ய லக்கினம் பார்த்துச் சொல்லுங்களென்று கேட்டான. அப்புரோகிதர்கள் அரசனினைத்தபடி பரிசோதித்து நனனாளை நியமிக்க, அரசன் அத்தினத்தில் நகரத்துக்குள் விசாலமான விடத்தில அரசர்களுக்கும் வேதியர்களுக்கும் தகுந்தசிங்காதனத்தோடு கல்யாணமண்டபமியற்றி, (யக-ம்) காலநாட்டி, லக்ஷயக்குறியைவைத்து, வியாசரால் தருமதேவதையைவில்லிலாவாகனஞ்செய்வித்து, அவ்வில்லையும் அம்புப் புட்டிலையும் வைத்துச்சுயம்வரஞ்சாட்டினன. சித்திரககாரர் அரசன்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, ஒருவர் முகத்தை ஒருவர்பார்த்து, உலகத்திற்யோனிவாய்ப்பட்டு உதிக்கின்றமாதர்களை எழுதுவதற்கே நமக்குக் கனவருத்தமாயிருக்கின்றது. அப்படியிருக்கப் புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தியி லுற்பத்தியாகி, சொர்க்கமத்திய பாதாளலோகங்களிலிருக்கும் அழகிலுயர்ந்த மாதர்களெல்லாம் மயங்கித்தொழும்படியான சௌந்தர உருவத்தினைக்கொண்ட திரௌபதையை எவ்வாறு எழுதப்போகிறோம்? எழுதாமல் விடலாமென்றால் நாமெடுத்தபெயர்க்கு இழிவுவருகிறதுமன்றி, அரசனால் தலைக்கும் கேடுவருகின்றது. இனிநாமென்னசெய்யப்போகின்றோம்? இது விஷயத்தில தெய்வச்செயலெப்படியோ அறியோம். ஆயினும் விஷயங் கவலித்திருப்பது காரியமன்று. அந்தப்படத்தில நமது குடித்தெய்வமாய்க் குலாவியிருக்கிற திரௌபதியம்மனைக்கண்டு, நமது குலதேவதையையும் இஷ்ட தேவதையையும் தியானித்து எழுதுவோம். அதன்பின்பு தெய்வம் விட்டவழியாகுமென்று தெய்வத்தின்பேற் பாரம்வைத்து, அந்தப் புத்திர சேனைத் தோழியர்களுக்கு அரசனிட்ட கட்டளையைத் தெரிவித்தார்கள்.

தோழியர்கள் அந்த அம்மையார்க்கு அறிவித்து, ஒரு கூடத்தில் படாசிப்பாசனமிட்டு அம்மனை அழைத்துவந்து அதில் நிறுத்தினார்கள். சித்திரக்காரர் அந்த அம்மனது திருவுருவத்தைத் தியானத்திலிருத்தி, ஒருவாறு தெரிந்து, பாதாதிகேசம் வரைக்கும் அவயவங்களை எழுதி, எவ்விடங்களில் எந்தெந்த வர்ணம் வைக்கவேண்டுமோ அவ்வவ் வர்ணங்களைவைத்துக், கூடியமட்டும் குறைவில்லாதெழுதினார்கள். ஆனால அந்த அம்மனுருவம் சித்திரக்

காரருக்கு மேல்வரிக்குறியாக இருந்ததேயன்றிச், சாத்தியமாக இருக்கவில்லை. அம்மன் அந்தப்புரத்துக்குட்சென்றாள். சித்திரக்காரர் எழுதியபடத்தை எடுத்துவந்து அரசனிடத்து வைத்து, மிகுந்த பயத்தோடு நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். அரசன் அப்படத்தை நோக்கிக் களித்து வியப்படைந்து, தகுந்த பரிசுகொடுத்துச் சித்திரக்காரரை அனுப்பிவிட்டான். சித்திரக்காரர் பரிசு பெற்றதற்காக மகிழ்வுறுமல், அரசனுல ஒருகெடுதியும் வாராமற் காப்பாற்றின தங்கள் தங்கள் குலதேவதைகளையும் இஷ்ட தேவதைகளையும் நினைத்து வாழ்த்தி அதிகமகிழ்வை அடைந்து, அவரவர்க ளிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அரசன மந்திரிகளை நோக்கி, ஓ மந்திரிகளே! இப்படத்தின் பின்புறத்தில் லக்ஷியக்குறியை விளங்க எழுதி, மணவோலையையும் தூதுவர்கள் கையிற்கொடுத்து, இவ்வுலகத்துள்ள மன்னர்கட்கெல்லாந் தெரிவியுங்களென்று கட்டளையிட்டான. மந்திரிகள் அரசன் சட்டளைப்படி லக்ஷியக்குறி முதலியவற்றை எழுதி, தூதுவர்கையிற்கொடுத்து, தேசாதிபதிகளாகியமன்னர் மன்னர்களுக்கு அனுப்பிவித்தார்கள். தூதுவர்கள் படத்தையும் மணவோலையையும் எடுத்துக்கொண்டு, கடுங்காற்றினும் அதிவேகமாகச் சென்றார்கள். இங்கே வேதவியாசர் அரசனுக்குப்பல ஆசிகள் வழங்கி, மணத்துக்கு வருகிறோமென்று விடைபெற்றுச் சென்றார். தூதுவர்கள் அங்கம்-அருணம்-அவந்தி-ஆந்திரம்-இலாடம்-யவனம் ஒட்டியம்- கருசம்-கலிங்கம்-கன்னடம் கனைடம் - காசம - காஸ்மீரம் - காந்தாரம்-காம்போசம்-கிராவிடம் - குரு - குடகம் - குருகு -குந்தளம்-குலிந்தம்-கூர்சரம - கேகயம்-கேரளம்-கொங்கணம்-சோல்லம் - கோசலம்-சகம் - சவ்வீரம்-சாலவம் -சிங்களம்-சிந்து - சினம் - சூரசேனம -சோழம்-சோனகம்-திராவிடம்-துளுவம்-தெங்கணம் -நிடதம்-நேபாளம்-பாஞ்சாலம்-பப்பரம்-பலலவம்-பாண்டியம்- புலிந்தம்-போடம-மகதம் - மச்சம்-மராடம-மலையாளம் - மாளவம்-யுகந்தரம்-வங்கம்-வங்காளம் -விதர்ப்பம்-வனவும்-நிசா - தேசத்திற பாஞ்சாலந்தவிர - (௫௰) - தேசத்துக்குசென்று, அவ்வவ்வரசர்களுக்குப்படத்தையும் மணவோலையையுங் காண்பித்து, இன்னும் குவலய மன்னருக்கும் வேதியருக்கும் தெரிவித்து வந்து விட்டார்கள்.

இப்படத்தைப் பார்வையிட்ட அரசர்கள் யாவரும் அதிகமகிழ்வையுற்று, அப்படத்தின்பின்புறத்திலே முதியிருக்கிற லக்ஷியக்குறியை நோக்கிச் சனவருத்தப்பட்டு, இந்தக்கன்னிகையை நாமெப்படி விரும்புகிறது? அப்பா! நமக்கு இசைந்த பொருளலவென்று கைவிட்டு, இந்த லக்ஷியப்படிசெய்பவர் நெடியகடல் சூழ்ந்த உலகத்தி லொருவருமில்லை. ஆனால் - கல்வியொருவர் பங்கலல. எங்காவது அதிக வல்லமையாளரிருப்பார்கள். இந்தலக்ஷியப்படி செய்வார்கள். அப்படிப்பட்ட கனவான்களைக் கண்ணாரவாகிலுங் கண்டு வருவோமென்று கருதி, சில அரசர்கள் வந்தார்கள். சில அரசர் அந்தலக்ஷியத்தையும் கன்னியையும் பார்க்கிறதற்குக் கருத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். துரியோதனன முதலாகிய நூற்றுவரோடு கர்னனுஞ் சகுனியும் நாமென்ன விலலாளிகளல்லவா? நாமே அந்தலக்ஷியத்தை நிறைவேற்றி மஹா ரூபவதியாகிய கன்னியை மணம் புரிவோமென்று கருதிப் புறப்பட்டார்கள். இந்தச்சேதியை யுணர்ந்த துரோணர் கிருபர் இவர்கள அதிகமகிழ்வை அடைந்து, இந்த லக்ஷியத்தை நிறைவேற்றுவோர் ஒருவருமில்லை. அர்ச்சுனனொருவன்றா னிறைவேற்றுவான. இது முன்னிலையில் அந்த அர்ச்சுனனைக் காணலாமெனகிறகருத்தைக்கொண்டு, அவ்விருவரும் குருகுல மக்களோடு கூடிவந்தார்கள். மற்ற அரசர்களும் வேதியர்களும் பாற்கடற் புரண்டு பாஞ்சால தேசத்தினமேல் வந்தாற்போல், அந்தப்பிர்ம்ம க்ஷத்திரிய குலமடங்கலும் நகர்ப்புறத்துவந்து சேர்ந்தார்கள். வில்வளைக்க நியமித்தநாள் பதினைன்றில் ஒன்பது நாட்சென்றது. அதுவனாக்கும் மலைச்சார்பான வேத்திரகீயத்தி லிருக்கும் ஐவருக்கு இந்தச்சேதி தெரியாது.

ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி பஞ்சவர்க்குச் சுயம்வரசேதியறிவித்தல்

இப்படியிருக்கப் பத்தாநாள் பலலாயிரங்கோடி அண்டங்களையும் தனவயிற்றினிடமாக வைத்து வடபத்திரத்திற் சயனித்திருக்குஞ் சிறிய குழந்தையாகியும், இப்பாரதத்தை நடாத்திப் பூமிதேவிக்குச் சுமைநீக்குங் கருத்தையுடையவராகியும, தேவகி தேவியிடமாய்ப் பிறந்து ஆயர்பாடியில நந்தனவீட்டில வளர்ந்து வெண்ணெய - தயிர - பால - இவற்றைத் திருடி ஆசாரியராற் கட்டுண்டு அடிபட்டவராகியும், ஐவருக்கு அம்மானபுத்திரனுகி அன்பமைவத்தவராகியும், கபடநாடக சூத்திரதாரியாகியும் விளங்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான இதையுணர்ந்து, பாஞ்சாலன அருமையான யாகஞ்செய்து பெற்றபெண்ணை அர்ச்சுனனுக்கே நியமித்திருந்தால, இப்போது அனுப்பிய மணவோலையும் படமும் ஐவருக்கேன சேரவில்லை? வனசாரபான இடமாதலால தெரியாமற்றவறிப்போயிற்று. இனி சசேதியை நாமேசென்று தெரிவிக்கவேணுமென்று தக்ஷணம் தனதுருவத்தை மறைத்து, அதிக வார்த்திபமாகிய பிராமண ரூபத்தைக்கொண்டு, தண்டு-கமண்டலம்-குடையுடனே தத்தடியிட்டு நடந்து, வேத்திரகீயத்துக்கு வந்து, ஐவரிருக்கும் மாளிகையிற் சென்றார்.

இவரதுவரவைக்கண்ட ஐவரும் குந்திதேவியும் எதிர்வந்து அழைத்துப்போய் ஒருபீட மளித்திருக்கச்சொல்லி, நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! தாங்க

ளிருக்குமிடம் யாது? இந்தவேத்திரகீயத்துக்கு வந்தகாரண மென்னவென்று வினவக, கிழவேதியர் கிருபைகூர்ந்து ஐவரையும் பார்த்து, ஓ புண்ணியவான்களே! யான் அதிதி. கங்கைமுதலிய நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, திவ்யக்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துப் பூப்பிரதக்ஷணம் புரிவேன். இங்கெல்லாமலும் மன்னவர்வாழும் பட்டணங்களிலுஞ் சென்று, தருமசத்திரங்களிற் போசனமுண்டு, அங்கு நடக்கும் அதிசயங்களையும் பார்த்து வருகிறவனடா. தற்காலத்தில் மேற்றிசையிற்சென்று, அங்கிருக்கும் கோகர்ன முதலிய திவ்வியஸ்தலங்களைத் தரிசிக்கவும், திவ்யநதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்யவும் கருதிவந்தேன். வந்தவிடத்தில் வழிதப்பிப் பெருங்காட்டிற் போயவிட்டேன். அக்காட்டைக் கடந்துவருகிறபோது இந்த நகரத்தைக் கண்டேன். இங்கு சற்றிளைப்பாறிப் போவோமென்று இவண் வந்தேனென்றார்.

அந்த அதிதிபேச்சை ஐவரு நம்பி, அவர்க்கு அதிக உபசாரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் மன்னர்கள் வாழுமிடங்களிற் சென்று அங்கு நடக்கும் அதிசயத்தைப்பார்த்து வருபவரென்று புகன்றமையால், அரசர்களுடைய நாட்டில் ஏதாவது அதிசயமுண்டாயிருந்தாற் சொல்லவேண்டுமென்ன, வேதியர் சொல்லுகிறார் ஓ விப்பிரர்களே! தற்காலத்தில் யாதொரு அதிசயமுமில்லை. ஆனால் (நிகு) தேசத்திலும் வளப்பங்களிற் சிறந்த பாஞ்சாலதேசத்து அரசனாகிய துருபதன் அக்கினியைப் பட்டத்தில் விலவித்தை கற்றுகொண்டிருந்தாராம். அப்பட்டத்தில் இந்தத் துருபதன் அருமையாயிருக்கிற சிவவித்தைகளைக் கற்றுக்கொண்டு, தனக்குப் பட்டாபிஷேகமான காலத்துப் பாதிராச்சியங் கொடுக்கிறேனென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து போனானாம். பின்பு அந்தத் துரோணாசாரி அவனிடத்திற் சென்றபோது, அவரைச் சொல்லிய வாக்குத்தத்தத்தை நினைவுபெற மனமில்லாமல் அயலானைப்போல் மரியாதைசெய்யாமலிருந்ததினாலே, துரோணர் சினங்கொள்ளாமல் ஆதியில் நடந்த வாக்குத்தத்தத்தைச் சொல்லி, அந்த அரசன் மதியாமலிருக்க, துரோணர் ஒருபசுவையேனும் கொடென்றுகேட்க, அரசன் அதுவுங்கொடாமல் ஏளனஞ்செய்தானாம். அதன்மேல் துரோணர் சினங்கொண்டு, அடா பாஞ்சாலா! என்மாணாக்கரால் உன்னைக் கட்டிவசஞ்செய்து பங்கப் படுத்துகிறேனென்று சபதங்கூறி, அத்தினபுரத்துக்குப் பதியாகிய திருதராஷ்டிரன் சகோதரன் பாண்டுராஜன் புத்திரர்களில் அர்ச்சுனனாற் கட்டிவசஞ்செய்து, சனசபையிற் பாஞ்சாலனைப் பங்கப்படுத்தினாராம். அதன்மேற் பாஞ்சாலன் கோபித்துத், தன்னைச்சபையில் அவமானப்படுத்தின துரோணனைக்கொல்ல ஒரு புத்திரனையும், தன்னைவெற்றிபெற்ற அர்ச்சுனன் தோளுக்கிசைய ஒருபுத்திரியையும் பெறுகிறேனென்று சபதங்கூறி, உபயாசன-யாசனென்னும் பெரியோர்களையடுத்துப் புத்திர காமேஷ்டியாகஞ்செய்து, ஒருபுத்திரனையும் புத்திரியையும் பெற்றனன்.

அப்புத்திரி மங்கைப்பருவமடைகிற காலத்தில், (கூண்டோடுபோயிற்று குளிருங்காய்ச்சலும்.) என்கிற பழமொழிபோற் பாண்டுபுத்திரரைவரும் அவர்களையீன்றவளும் அரக்குமாளிகையோடு வெந்து நீறாயினார்களாம். இந்தச்சேதி பாஞ்சாலனறிந்து, சகிக்கக்கூடாத வருத்தமுற்று, அதன்மேல் இனியென்ன செய்கிறதென்று யோசித்து, ஒருலக்ஷியம் வைத்துச் சுயம்வரநாட்டியிருக்கிறான். அந்தலக்ஷியத்தைக் காதினாற் கேட்கும்போதே மிகுந்த பயத்தைக் கொடுக்குமென்றால், அதைக்கண்ணாற் காணத்தகுந்த அரசர்களியார்? ஒருவருமில்லை. அந்த லக்ஷிய மென்னென்னில் – வில்லில் வல்லவராயிருக்கிற அரசர்களெல்லாம் கண்டவுடன் அஞ்சி மயங்கும்படி பராகாகாரமாக இருக்கிற ஒருவில்லும், தேவதாஸ்திரமுதலியவை நிறைந்த ஒரு அம்புப்புட்டிலும்வைத்திருக்கின்றன. வெளியில் (எய) அடி தோன்றத்தக்கதாக இரண்டுஸ்தம்பம் (எய) அடி பரப்பில் நாட்டி, (எய) அடிவிட்டம் மேற்பூட்டி, அதற்குமேல் (எய) அடிக்கம்பம் நாட்டி விட்டம்பூட்டி, அதன்மேலும் (எய) அடிக்கம்பம் நாட்டிவிட்டம்பூட்டி, அதன்மேல் இடைவிடாமற் சுழலும் சக்கரத்தை வைத்து, அதன்மேல் மச்சரூபமொன்றை வைத்து, அந்த மூன்று விட்டத்துக்கு நடுவில் மும்முன்று துளையுண்டாக்கிப், பூமியிற் பெரிய ஜலநிறைந்த கடாரம் வைத்து, அதில் மஞ்சள்நீரை நிறைத்து, அத்துளைகள் அந்நீரில் தெரியவும்-உயர யெவரும் பார்ப்பவராயில் அத்துளையை மேற்கண்டும் நேர்படவைத்து, முன் சொன்ன அந்த வில்லை வளைத்து நாணிபூட்டி, மஞ்சள்நீரிற் றெரியும் துளைக் குறியின்வழியாக முன்பு அம்பினைத் தொடுத்து, மேற்சுழலும் சக்கரத்தின் நடுவழியிற் கணைபோக்கி, மச்சரூபத்தை முனைவிழுத்தி, உடனே அம்மச்சம் சக்கரத்தூடு வெளிப்பட்டு ஆகாயத்திற் செல்லாமல், அம்புடன் வெளிப்பட்டு பூமியில் வந்து பொருந்து, அவ்விரண்டையும் பாத்திரத்தில் வைக்கவேண்டுமாம். இதுதான் லக்ஷியம். இந்தலக்ஷியம்வைத்து இன்றைக்குப் பதினைந்து நாளாயிற்று. நாளைப் பதினாறாநாள். உதயத்தில் விவாகம் நடக்கிறது. இந்த லக்ஷியத்தைக் கைசேர்ப்பவன் எந்தப் புண்ணியவானோ? அக்கன்னிகையின் போகம் யாருக்கு லபிக்கின்றதோ? எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லை. என்புத்தியால் அறியமுடியவில்லை. ஆ! ஆ! அக்கன்னிகையினழகை என்னென்று சொல்லுவேன். ஆகினும் என்னாற்கூடியமட்டும் அவளவனப்பின் வளத்தைச் சிறிதுமாத்திரஞ் சொல்லுகிறேன் கேண்மின்களென்று சொல்லுவதாயினர்.

மேகமானது ஓலமிட்டு அந்தரத்துச் செல்லவும், கமுகமரமானது வனத்திலடங்கவும், கருமணலான து நதிகளில்வீழவும், இருளானது குகைக்குளொளி க்கவும், பாசியானது கடலுளிருக்கவும், இரவியினொ ளிமழுங்கவும், ஆகாயத்தின்கண் கறுத்தெழுந்த ஊழி மாலைப்பொழுதஞ்சவும் விளங்கும் அளகத்தினையு ம்; பார்ப்பவர்கண்களைத் தன்வயப்படுத்திப், பொன் னிறமாகியசிந்தூரத் திலதமிட்டுச் சிறந்த ஒரு பிறை மேகத்தின மத்தியிற் றோன்றியதுபோற பிரகாசிக் கும் திலதத்தை யணிந்த நெற்றியையும்; இரதியும்த னும் தங்கள்கரத்திலிருக்கும் கருப்புவில் லிரண்டை யும் தங்கள்குடையாகிய சந்திரனிடத்து வைத்தாற் போல் இகழும்புருவத்தையும்; கலங்கலிற் கடலையும், இரிதலிற் சேலையும், ஊடுருவப் பாய்தலில் வேலையும். மருட்சியில் மானையும், வெட்டுந்தொழிலில் வாளையு ம் இழிவுறச்செய்து, செவ்வரி கருவரிபரந்து, காதள வு நீண்டகன்று, குழையைக்கிழித்துச், சந்திரனைக் கண்டுமகிழும் நீலோற்பலம்போன்ற விழியையும்; கு மிழம்பூவினையும் - எள்மலரையும் குறைத்துக், கண்க ளாகிய கடலிரண்டுங்கலவாதிருக்க நடுவணணையிட் டதென்ன விளங்கி, நாகரத்தினத்தையணிந்த நாசி யையும். விழியின் கனியையும்-கோவையின்கனியையும்- முருக்கின்மலரையும்-முள்ளிலவின் மலரையும்-வெண் ணிறமெனஇகழ்ந்து, ஆழியிற்பிறந்த அமுதத்தைமுக ந்தபவளக்கிண்ணத்தையொத்தஇதழையும்; வெண்மு த்தையும்-முல்லையரும்பையும் - மயிலிறகடியையும்-வெ ற்றிபெற்று, மின்னலைப்போலொளிரும்தந்தபந்தியை யும்; வள்ளையின் இலையைஅழகிலையென வுதைத்து, நவ மணிகளையழுத்தியகுழையைப்பொறுத்துப், பார்ப்ப வருள்ள மூசலாடுதற்கிசைந்த ஊசலையொத்த செவி யையும்; இரவியைக்காணாத காலத்தும் வாடாதிருக் கிற கமலமும், தேய்வும் வளர்வும் மாசுமின்றி இருக் கு மதியுமிருந்தால், அவைகளும் நாணத்தகுந்த சிற ப்பினைவகித்த முகத்தையும்; தேவர்களபணியு மா ண்பினையுடைய திருமால் கரத்திலிருக்கும் சங்கும நாணப் பல இரேகைகளையுடைய அழகிய கழுத்தை யும்; கமலமலரையும்-காந்தள் மலரையும்- உவமானமா கக்கூறின் மையாத அகங்கையையும்; பவளத்துண் டும்-கிளிளையின்நாசியும்-உவமானமாகக்கூறிய சொல் லப்படாத விரல்களையும்; கிளியின வாயினையொத்துச் சிவந்து பிரகாசிக்கின்ற அவ்விரல்களினது நகங்களை யும்; மலையென்றாற், பளுவில்லை. இளநீரென்றாற், சந் தனம் புழுகு கஸ்தூரி கற்பூர சவ்வாது குங்குமங்க ளை யணியாது. கமலமொட்டென்றால, அழகிய தேம லை ஏற்காது, சக்கரவாகப் புள்ளென்றால, பறக்குந் தொழிலை யுடையது. மேலும் - ஆபரணங்களைத் த ரிக்காது. கோங்கரும்பென்றால், முகங்கறுத்திராது. மாரன் மகுடமென்றால், தண்ணென்றும் வெச்சென் றுமிராது. ஆதலால் - தானே தனக்குசசரியாகித், இ ரண்டுபரந்து நிமிர்ந்து வளர்ந்து செறிந்து ததும்பி சுணங்கு படர்ந்து, கனத்துக் கண்கறுத்துப், பொ ன்மலைக்கொத்து, இங்கிதத்தைக் கொண்டு புளகித் துப் பூரித்துப் பாரித்த பயோதரத்தையும்; உலகி னை அளந்த நெடியமால் ஆலிலைமேற் சயனித்தல் போலும், ஒரு கரியநாகம் மலையிலிருந்து அடிவார த்திருக்குங் குகையி லடங்கச்செல்வதுபோலும் விள ங்கி, ஆலிலைபோன்ற வயிற்றினிடத்திருக்கு மயிரொ ழுங்கினையும்; கொடியைப்போல் அசைந்து, நூலிடைச் சிறுத்துப், பூரித்தபயோதரத்தின்கனத்தைப் பொ றுக்காது தேய்ந்தது உவமையில்லாத சிற்றிடையெ ன்று உலகினமாதருக் குரைப்பர். பிரமன் இந்த மா துக்கு எல்லா அவயவங்களையு மிகவுஞ் சீர்பெறச் செ ய்ததனையால், திருஷ்டி பரிகாரத்துக் காக இடை யைச் செய்யாமல் விட்டானோ? அல்லது மறந் தானோ? இருக்கின்றதோ? இல்லையோ? இனிமேல் வி டையெய்துமோ? என்று ஐயப்படத்தக்கதான மருங் குலையும்; நீர்ச்சுழியையொத்த உந்தியையும்; மாரன் போகக்ஷேமென்றும், மாரன தேரென்றும், அரசருக் கெல்லாம் ஔபதாமிடத்திலிருந்து நவலின்பத்தைக் கொடுக்கின்ற இராகுவென்கிற பாம்பென்றும் ஐயுறத் தகுந்த அல்குலையும்; வாழையையும் - யானைத்துதிக் கையையும்-வென்ற தொடையையும்; சிறந்த அழகினை யுடைய இரண்டு வரால்மீன்கள் கண்களாகிய சேற்க ளின்மேற் பகைகொண்டு பாயும்பொருட்டுப்பாய்ச்சல் கொள்ளச் சுழலுவதையொத்த கணைக்கால்களையும்; மதனசாஸ்திரத்தை யருளுவதற்குச் சேர்த்த புத்த கத்தையொத்த பதத்தையும்; சண்பகத்தையும்-மி ன்னையும்-பொன்னையும்-பழிக்கும் தேககாந்தியையும்; கடலைவெறுக்கும் கிருபையையும்; கரும்பைமருட்டுஞ் சொல்லையும்; குயிலைவெருட்டும் தொனியையும்; மயி லைநாணுறச்செய்யும் சாயலையும்; அம்சமாள் வெட்கித் தலைவணங்க நடக்கும் நடையையுமுடையாள். கலை யாற கலைமானையும், அவயவ லக்ஷணத்தால இலக்கு மியையும், பொறையால பூதேவியையும், கற்பால அ ருந்ததியையும், தருமத்தால பார்வதியையும் ஒத்த வள். அழகு [illegible] அசுவினி [illegible] அந்தமாது [illegible] உபயவனையு [illegible] அருகிலிருந்த பா ருபாலை, அந்த அருச்சுனன் அசரீரி தமயன தம் பியரோடு அரசமாளிகையிலிருந்து நீங்கிட்டானென்கிற தாகமேன்யுற்றுப், பயோபானம அருந்தாது, அவர்களை [illegible] உயிரோடிருக்கிறாரென்று தெரிந் து, அவர்களைவருமிங்க அப்பப்போர்கள் கூறிய கூ ட்டம்படி [illegible] வைத்துக், தேசதேசாதிபர்களு க்கு பணமோலையும், [illegible] லிபோல எழுதியபடத் தையும் அனுப்பியிருக்கிறான். இதுதான் நான்க ண்ட அதிசயம். நான மேறறிசைக்குச்சென்று, அங்கி ருக்கும் திவ்விய நதிகளில ஸ்நானஞ்செய்து, ஸ்தலங் களைத் தரிசிக்கவிருப்புற்றிருக்கிறேன். அவ்விருப்பம் நிறைவேற யானசெல்லுகிறேனென்று சொல்லி, ஐவ ர்செய்த வந்தனையை யேற்றுப் பலஆசிகள்கூறி, சக

ரத்தைக்கடந்து, அவ்வுருவைநீக்கித் தமது சுய ஸ்வரூபத்தைத்தரித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தமதிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்.

பாண்டவர்வேதவியாசரைத்தரிசித்துப் பாஞ்சாலதேசத்திற்குச் செல்லுதல்.

இங்கே தருமராஜனனவர் வீமன் அருச்சுனன் முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ தம்பிமார்களே ! ஆதியிற் பாஞ்சாலன் நம்மிலொருவனுகிய அருச்சுனனுக்கு ஒரு பெண்ணையும், நம தாசிரியனுகிய துரோணனைக்கொல்ல ஒரு புத்திரனையும் பெறுகிறேனென்று சபதங்கூறி, அவ்வாறு புத்திரகாமேஷ்டி யாகஞ்செய்து மக்களைப் பெற்றுக்கொண்டான். அது உண்மை. இதனை உலகமெல்லாமறியும். இப்போது அந்தப்பாஞ்சாலன் நாமெல்லாம் அரக்குமாளிகையி லிறந்துவிட்டதாகக் கேள்வியுறாமல், பெரியோர்களை யனுப்பி, நாமுயிரோடிருக்கிறதாக அறிந்து, நம்மைக்காணும் பொருட்டு ஒருலக்ஷயம் வைத்திருக்கிறனென்று தீர்த்தவாசிவேதியரால் கேள்விப்பட்டோம். ஆகையால் - நாளைய உதயத்தில் வில்வளைக்கிறதாக இருக்கிறதினாலே, நாமிங்கிருந்தென்ன பயன்? நாமெல்லாம் நாளை யுதயத்துக்குள் அவ்விடத்துக்குச் செல்லவேண்டும். இப்போதே போவோம் வாருங்களென்றழைத்தார். தம்பிமார்களும் அன்னையுமிசைந்து, உடனே பிரயாணப்பட்டார்கள். இவர்கள் பிரயாணயானதை அந்நகரத்திலிருக்கும் வேதியர்களறிந்து, பூரிகொடுக்கும் பொருண்மேல் விருப்புற்றுப் புறப்பட்டார்கள். ஐவரும் நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டுக் காட்டைக் கடந்துவரவே, சந்திர உதயமானதுபோலிருந்தது. இவர்களைச் சூரியன்கண்டு, இனி நாமிருப்பது தகுதியல்லவென்று கருதி நீங்குவதுபோல், சந்திரன் அரசுக்குரிய இராககாலத்தை ஐவர்பாலில் விடுத்துத், தானமேற்றிசைக்கடலிலாழ்ந்தான். வேதியர்கள் மாலைப்பொழுதைக் கண்டமாத்திரத்தில் அதிவேகமாகச்சென்றார்கள். அதைப்பாண்டவர்கள்கண்டு, நல்லது நீங்கள் முன்னதாகச் செல்லுங்களென்று உத்தரவுகொடுத்து, அன்னையை அழைத்துக்கொண்டு மெதுவாகச் செல்லும்போது, பரகுருவாகிய வேதவியாசர் அவ்விடத்துக்குவந்து, தருமராஜனைத்தனிமையிலழைத்து, ஓ தருமநந்தனா ! நீ இரவுக்கு அஞ்சாமல் தம்பியரோடு அதிவேகமாக நடந்து, சூரிய உதயத்துக்குள் பாஞ்சாலநகரம் சேருவீர்களாகில், அருச்சுனன் வில்லைவளைத்து லக்ஷயத்தைக் கொய்து பாஞ்சாலியின் மாலைக்குரியவனுவான். அந்தப் பாஞ்சாலி வினைவசத்தால் உங்களைவருக்கு முரியவளாகுகிறாள். அதற்கு நீ இசைந்திரு. அந்தக் காலத்தில் நான்வந்து பாஞ்சாலன் சபையில் விளங்கவுரைக்கிறேன். இக்கருத்தை வெளியிடாதே யென்றுசொல்லி, இரவிற்றானே விரைவில்நடவுங்களென்று கட்டளையிட்டு மறைந்து போய்விட்டார். இவ்வாறுவேதவியாசர்மறைதலும் தருமராஜன் தம்பிமாரோடுகலந்து, சந்தியானுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டி நதியை நாடிச்சென்றார். சிலதூரம்போனவுடன் கங்காநதி தோன்றிற்று. அங்கே ஐவருங் காலக்கடனை முடித்துக்கொண்டார்கள். இருளுமூடிக்கொண்டது. அருச்சுனன் தமயன் தம்பிமார்களை நாற்சவுக்கமாகப்பிரித்து, மத்தியில அன்னையை வரச்சொல்லி, அங்குகிடக்கிற கோரைங்குச்சிகளில் ஒரு கத்தையெடுத்துத், தலைப்பில் நறுக்கிக், கல்லோடுகல்தாக்கிநெருப்புண்டாக்கி, அந்நெருப்பிலக்கத்தையைப் பற்றவைத்துத தீவட்டியாகக் கையிலேந்தித், தான்முனனேநடந்துவழிகாட்டி, அந்நாட்டுவழியை விட்டுக் காட்டுவழியைத் தொட்டு, கங்கையோரமாகவே செல்வோமென்று கருதிநடந்தான். ஐவரும் பின்றொடர்ந்து வந்தார்கள். இவ்வாறு கங்கைக்கரையோரமாக நெடுந்தூரம் நடந்து போகிறபோது, அங்கே ஒரு அதிசயநடந்தது. அதைச்சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று வைசம்பாயனர் சொல்லுவதானார்.

பாண்டவரைக் காந்தருவராஜனுகிய சித்திராங்கதன் சிநேகித்தல்.

ஓ ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே ! அந்தரவாசிகளாகிய-தேவர் - முனிவர் - கிம்புருடர் - கருடர்-காந்தருவர்-வித்தியாதரர்-என்னும் தேவவகுப்பிற் காந்தருவகுலத்தி லுதித்தவனுகியும், அந்தரலோகவாசியாகியு மிருந்து, சொர்க்கமத்திய பாதாள மென்கிற மூன்றுலகங்களிலும் வெற்றியால் தன்பெயரைநாட்டி, விற் பிடித்தவர்களையெல்லாம் தன்னுண்மையினால ஓருதிரணமாக எண்ணி, அஷ்டதிக்கருந் துதிக்க வெற்றிபெறுஞ் சிறத்திலுயர்ந்து, மாரனென்னவிளங்கி விற்றிருக்கும் சித்திராங்கதனென்னும் ஓர் அரசனுளன். அவ்வரசன் தன்தேவிமாரோடு கேளிவிலாசமாயிருக்கவும்-ஜலக்கிரீடைசெய்யவும் காதலித்து, கங்காநதியருகில் ஒரு சிங்காரவனம் வைத்து, கங்கைக் கரையையும் வளைத்து வேலியிட்டு, தினந்தினம் அவ்வனத்தில் வந்திறங்கி ஜலக்கிரீடைவிளையாடிக் கொண்டிருந்து தனதூருக்குப் போய்விடுவான். இந்தச் சித்திராங்கதன் வில்லாளியாதலால், உலகிலுள்ள அரசர்களும் தேவர்களும் அவ்வனத்தின் திசையைக் கண்ணெடுத்துப்பார்க்க அஞ்சுவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட வனத்தின் வழியாகப் பாண்டுமக்களைவருஞ் சென்றார்கள். குறுக்கே வேலியொன்று தோன்றிற்று. முன்னேபோகிற அர்ச்சுனன் அவ்வேலியைப் பார்த்து, அடடா !! இவ்வேலியைக் கடந்து போனால், தருமத்துக்கு விரோதம். வேலியைத் தாண்டாமல் மற்றொருவழியாகச்செல்லுவோமென்றால், இவ்வேலிக்கு ஆதியுமந்தமும் தோன்றவில்லை. மேலும் தண்ணீர்ப்பந்தல்-சத்திரம்-

ஆலயம் - திருக்குளம் - நதி-இவையெல்லாம் ஒருவர்
ஆதீனமல்ல. இது நதிதீரம். இந்த நதியைச் சேர்த்
துவேலி இட்டிருக்கின்றது. இது நீதிக்கு விரோதம்.
யாரோ மமதையினாலே வேலிபோட்டிருக்கிறார்கள். இ
தனைக் கடந்துபோவதிற் குற்றமில்லையென்று தனக்கு
ள் தீர்மானித்து, அர்ச்சுனன் அவ்வேலியைத் தாண்டி
நடந்தான். மற்ற ஐவரும் அர்ச்சுனனைப் போலவே
கடந்துபோனார்கள்.

அந்தவேளையிற் சித்திராங்கதன் தன் தேவிமா
ரோடு ஜலக்கிரீடை செய்திருந்தான். அவன்தேவிமா
ர்கள் இந்த அறுவராயுங்கண்டு திடுக்கிட்டெழுந்தோ
டித், தங்கள் தங்கள வஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொண்
டார்கள். சித்திராங்கதன் ஆள் வரவைக்கண்டு மிகுந்
த சினங்கொண்டு கரையேறி, ஆடை ஆபரணங்களைய
ணிந்து, அம்புப் புட்டிலை முதுகிற்றாங்கிப், போர்க்
கோலங் கொண்டு தேரிலேறி, வில்லெடுத்துக் குண
த்தொனிசெய்து, டங்காரவோசையெழுப்பிப், பயமில்
லாமல் என்வனத்தில் நடக்கிறவன் ஆரடா ? ஆரடா?
வென்றதட்டி, அதிவேகமாக இரதத்தைச்செலுத்தி,
முன்னம் செல்லுகிற அர்ச்சுனனை வளைத்து, ஓ பஞ்
சைப்பிராமணா ! நீயும் உன்பின் வருகிறவர்களும் யார்?
எங்குசெல்லுகிறீர்கள்? இவ்வனத்திலேன் வந்தீர்கள்?
என்பெயர் உங்களுக்குத் தெரியாதா ? சித்திராங்கத
னென்றால் திரிபுவனங்களிலுள்ள அரசர்களும் நடுங
கித்தலைகவிழ்ந்து படுத்துக் கொள்வார்களே. பார்ப்
பாராகிய நீங்கள் இவ்வனத்துக்கு வரக்கூடுமோ ? நீங்க
ளென்ன செய்வீர்கள்? உங்கள் தலைவிதி கிழிந்தமை
யால் இந்த வனத்துக்கு வந்தீர்கள். ஏன் ஓடுகிறீர்
கள்? நில்லுங்கள் நில்லுங்கள். உங்களுக்காகப் பிரமன்
திருமால் உருத்திரனென்னு மூவர் துணைவந்தபோ
திலும் உங்களை என்பாணத்துக் கிரையாக்காமல் விடு
கிறதில்லையென்று விசரம்பம் பண்ணினான். தருமன்
முதலானவர்கள் அவன் வார்த்தையைக்கேட்டு, முன்
செல்லுகிறவன அர்ச்சுனனாதலால் அவனையன்றி நாம்
விடைகொடுப்பது தகுதியல்ல. அப்படியல்லவென்று
பேசினால அர்ச்சுனன் கோபிப்பானென்று வாய்பேசா
மல் அர்ச்சுனனை நாடி நடந்தார்கள். சித்திராங்கதன்
அதிக சினங்கொண்டு, என்னடா பார்ப்பாரப்பயலே!
நான்கேட்ட மொழிக்கு விடைகொடுக்காமலும், என்
னைக்கண்டு அஞ்சாமலும் நடக்கிறாய். நில்லடா நில்லு.
என் றெதிர்வந்து மறித்தான்.

அர்ச்சுனன அதிக சினங்கொண்டு, அடா சித்தி
ராங்கதா ! உன்வனத்தில் வந்தோமென்று சொல்லு
கிறாய். உன் வனத்துக்கு வரவேண்டுமென்கிற கருத்
தைக்கொண்டு வரவில்லை. நாங்கள் பாஞ்சால நகரத்
துக்குச் செல்லக்கருதிக் கங்கைக் கரையோரமாக வரு
கிறோம். நீ ஆணவங்கொண்டு, நம்மைக் கேட்பவரில்
லையென்று இறுமாப் படைந்து, கங்கைக்கரை யாவ
ருக்கும் பொதுவென்றுணராமல், தருமசாஸ்திரத்து
க்கு விரோதமாக வேலியிட்டாய். உன்னிடத்திற் கன
மானகுற்றமிருக்கக், கங்கைக்கரைமீதேசெல்லுகிற எங்
களைமறித்து வாயில்வந்தபடி உளறுகிறாய். கங்கைக்
கரையை வளைத்து வேலியிட்டதற்கு உன்னைத் தண்
டிக்கவேண்டியது. தெரியாமையாக நீ வேலியிட்ட
மையால மனம்பொறுத்தேன். இனி நீ இவ்விடத்தில்
நிற்கவேண்டாம். உன் னிருப்பிடத்துக்குப்போ. இல்
லாவிட்டால் உன்வில்லின்திறத்தைக்காட்டு. இங்குநின்
றுகொண்டு வாயில் வந்தபடி பிதற்றாதே போபோ
வென்றான். சித்திராங்கதன் காலாக்கினி ருத்திரனைப்
போலக்கோபித்துத், திக்குத்திசைகள் நடுங்க அட்
டகாசஞ்செய்து, ஆமடா பிராமணப்பயலே ! நீயா எ
ன்னைத் தண்டிக்கிறவன்? சபாஷ்! நன்றாயிருக்கின்றது.
இதோ உன்னையும் உன்பின் வருபவரையும யமலோ
கத்துக்கு அனுப்பிவிக்கிறேன் பாரடாவென்று, கை
வில்லில் அநேகபாணங்களைத் தொடுத்து, இந்திரன்
கட்டளைப்படி ஆயர்பாடியில் வந்துபொழிந்த சோ
னைமாரிபோல் தூவினான். இதனைக்கண்ட தருமரா
ஜன் முதலானவர்கள் ஆயுதமில்லாதவர்களாகையால்,
ஐயோ! இதென்னவிபரீதம்!(கிணறுவெட்டப்போய்ப்
பூதம் பிறப்பட்டது.) என்கிற பழமொழிபோல், நாம்
திரௌபதை மணத்துக்கு வெளிப்பட்டு யுத்தத்துக்
காளானோம். நமக்கோ ஆயுதமில்லை. நாமெல்லாம் ஒரு
மித்து இவன்மேலெதிர்ப்போ மென்றால், முன்னமி
ருக்கிறவன் அர்ச்சுனன். அவன் நானிருக்க நீங்களே
ன் வந்தீர்களென்று கோபிப்பான். வருகிற கணைக
ளோ அளவில்லை. இதற்கென்ன செய்கிற தென்று
ஒருவர்முகத்தை ஒருவர்பார்த்து நிற்கிறார்கள்.

அர்ச்சுனன் சித்திராங்கதன் விடுத்த கணைகளை
யெல்லாம் தன்கையி லிருக்கும் கொள்ளிக்கட்டையால்
தட்டிவிட்டுச், சித்திராங்கதனை நோக்கி, அடா ! சித்
திராங்கதா ! நீதான் வில்லாளி. நல்லதிறன். உன்னைப்
போல் வில்லாளி உலகத்திலில்லை. ஏனென்றால் - வில்
முதலிய ஆயுதமில்லாதிருக்கிறவர்கள்பேரில் எதிர்க்க
க்கூடாது. அப்படியல்லவென்றெதிர்த்தாலும் எதிரி
எவ்வண்ணமாக இருக்கிறானோ தானும் அவ்வண்ண
மாக இருந்து மல்யுத்தம் அல்லது விறகுயுத்தம் செய்ய
வேண்டியது. அந்த நீதியைத் தள்ளிவிட்டுத் தேரிலிருந்து
வில்லைவளைத்து அநேகங் கணைகளைத் தொடுத்தாய்.
ஆ! ஆ! வீரமுடைய லக்ஷணம் இதுதான். இருக்கட்டும்.
ஏதோ பார்ப்போம் உன்விற்றிறத்தைக் காட்டென்று
சொல்லி, மலைபோலெதிர் நின்றான். சித்திராங்கதன்
உக்கிரங்கொண்டு, ஓரிலைவேல் முகக்கணை-ஈரிலைவேல்
முகக்கணை - மூவிலைவேல் முகக்கணை - என்னும்வை
களோடு, மகாதேஜசோடுங் கூடியதாகியபிறைமுகக்க
ணை-கமல முகக்கணை-முதலியவற்றையும், கடுகு-தூ
மத-ஈத-யாத-கோடி-பத்துகோடி - சங்கம் - மஹா
சங்கமாகத் தொடுத்து விட்டான். அக்கணைகளொன்
றோடொன்று உராய்ந்து, வடவா முகாக்கினிபோல்

அனலைக்கக்கி இடிமுழக்கத்தோடும் வந்தன. அவைகளை அர்ச்சுனன் கண்டு புன்சிரிப்புகொண்டு, இனிநாம் சும்மாயிருந்தால் இக்கணைகளில் ஒன்றுபடுமாகிற் கனவருத்த முண்டாகுமென்று தக்ஷணம் தன்கையிலிருக்கிற கொள்ளிக் கத்தையை யெடுத்து நிறுத்தி, அக்கினியாஸ்திரத்துக்குரிய மந்திரத்தை யுச்சரித்து மானதபூசைசெய்து, ஓ கொள்ளிக்கட்டையே! நீ இச்சித்திராங்கதன் விடுகின்ற எல்லாக் கணைகளையும் கவளீகாரஞ் செய்து, தேரை அழித்து, வில்லைமுறித்துச், சித்திராங்கதனையும் பிடித்து எரிக்கக் கடவையென்று எறிந்தான். அது கோரங்குச்சியாயிருந்தாலும் அதில் ஆவாகனஞ் செய்திருக்கிறது அக்கினியாஸ்திர மந்திரமாதலால், அக்கினிபகவான் அக்கொள்ளிக்குச்சின் முனையினின்று, சித்திராங்கதன் விட்டகணைகளையும் அவன் தேரையும் நீறுக்கிக், கொடியைஅறுத்து, வில்லையொடித்து, அம்புபெய் புட்டிலைப் பூமியிற்றள்ளி, அவனையும்பற்றி எரிக்கத்தலைப்பட்டது.

சித்திராங்கதன் கடுகடுத்துக் கருகருத்துச் சகிக்கமாட்டாமற் பூமியில் விழுந்து, கடகடவென்று புரண்டுருண்டு, அரண்டு வெருண்டு பேச்சுமூச்சுவிட்டு மூர்ச்சையாயினான். உடனே அர்ச்சுனன் அவன் சிகையைப்பற்றி இழுத்துவந்து, தன் தமயனாகிய தருமராஜன் பாதத்திற் போட்டான். தருமராஜன் தம்பியை வியந்து, சித்திராங்கதன் அடங்கி யொடுங்கிக் கிடப்பதைப் பார்த்திருக்கும்போது சித்திராங்கதன் தேவிமார் இதையுணர்ந்து ஓடிவந்து, குந்திதேவி காலில்விழுந்து, தங்கள் தங்கள் முன்தானையையேந்தி மாங்கலியப்பிச்சை கேட்டார்கள். குந்திதேவி தருமன் முகத்தை நோக்கினாள். தருமன் அக்குறிப்புணர்ந்து தம்பியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: தம்பி அர்ச்சுனா! இந்தச் சித்திராங்கதன் தெரியாமைத் தனமாக நம்மை எதிர்த்து ஏதோசில வாய்வம்பு பேசினான். அதற்குப் பிராயச்சித்தமாயிற்று. இனி இவனைச் சுகப்படச் செய்யென்று சொல்ல, அர்ச்சுனன் தமயன்சொல்லை மறுக்காதவனாதலால், உடனே அந்த அக்கினியாஸ்திரந் தணியும்படிக்கு மந்திரத்தை யுச்சரித்து, அனலாற்கருகிய சித்திராங்கதனைக் குளிரவைத்தான். சித்திராங்கதன் அனலவேகந்தீர்ந்து, நித்திரைசெய்தெழுந்தவனைப்போலெழுந்திருந்து, அவனையும் குந்திதேவியையும் நோக்கி, ஆ! ஆ! இவர்கள் பஞ்சகர்த்தாக்களைப்போல் ஐந்து புருஷரும், பராசத்தியைப்போல் ஒரு அம்மையுமாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் தேகக்குறியையும்செய்கையையும் யோசிக்கும்போது, பார்ப்பதற்குப் பிராமணராயிருந்தாலும் செய்கையில் க்ஷத்திரியராக இருக்கிறார்கள். இவ்வுலகத்திற் சந்திரவம்சதிலகனாகிய அர்ச்சுனன் ஒருவன் தவிர, மற்ற அரசர்கள் நமதுபெயரை நினைக்கப் பயப்படுவார்கள். ஆதலால் இவ்வைவரும் பாண்டவர்களாக இருக்கவேண்டும். அதோயிருக்கிற அம்மன் குந்திதேவியாக்களும். என்று படிகநிறம்போலிருக்கிற உதிட்டிரமஹாராஜனாகிய வேதியன் பாதத்திலவணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! நீங்கள் பிராமணரல்ல. அத்தினபுரத்துக் கதிபதியாகிய பாண்டுராஜன் புத்திரராகத் தோனறுகிறது. இல்லாவிட்டால் என்னை வெற்றிபெறமாட்டீர்கள். அர்ச்சுனன் ஒருவன்தான் என்னை வெற்றிகொள்ளத்தக்கவன். இந்தவண்ணம் ஆதியில் வில்லரங்கேற்றும்போதே எனக்கு ஒருவாக்குண்டு. ஆதலால் ஒளியாமல் உங்கள் வரலாற்றைச் சொல்லவேண்டுமென்று வினயத்துடன் கேட்டான்.

தருமராஜன் தாங்கள் இளவரசுபட்டம் பொறுத்துக் காசிக்கு வந்ததுமுதற், பாஞ்சால நகரத்தை நாடிவந்தது பரியந்தம் சொன்னார். சித்திராங்கதன் மகிழ்ந்து, ஓ ஸ்வாமி! என்னை வெற்றிபெற்ற அக்கினியாஸ்திர மந்திரத்தை யுபதேசிக்கும்படி உமக்கிளையவனாகிய அர்ச்சுனனுக்குக் கட்டளையிடும் என்று பிரார்த்தித்தான். தருமராஜன் அர்ச்சுனனை நோக்கினார். அர்ச்சுனன் சித்திராங்கதனை யருகிலழைத்து அம்மந்திரத்தை யுபதேசிக்கச், சித்திராங்கதன் அம்மந்திரத்தைப் பெற்றுத் தருமராஜனைவணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் குருதக்ஷிணையாகக் காந்தர்வப் புரவியில்-நூறு-கொடுக்கிறேன். அதனை அங்கீகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்றுவேண்ட, தருமராஜன் ஓ சித்திராங்கதா! நீகொடுக்கிறேனென்கிற குதிரைஉன்னிடத்தில்தானே யிருக்கட்டும். நாங்கள் எப்போது ஊர்போய்ச் சேருகிறோமோ அப்போது கொடுவென்றார். சித்திராங்கதன் மறுபடியும் வணங்கிக்கூறுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் பாஞ்சாலநகரத்துக்குச் செல்லவேண்டியிருக்கிறதினால், இன்னும் வெகுதூரம் போகவேண்டும். நீங்களோ உதயமாகிறதற்குட் செல்லவேண்டுமென்கிறீர்கள். கால் நடையாய் இவ்வழியாகச் சென்றால் மூன்று நாட்செல்லும். என்னிடத்தில் தெய்வவிமானமும் வேண்டியவாகனமுமிருக்கின்றன. அவைகளில் தங்கட்கிஷ்டமான ஊர்திகளி லேறிச் செல்லுங்களென்று வேண்டினான். தருமராஜன் எங்கட்கு யாதொன்றும் வேண்டியதில்லையென்று மறுத்தார். சித்திராங்கதன் மறுமுறையொருதரம் வணங்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! தேவரீருக்கு வாகனமேறச் சம்மதியில்லாவிட்டால், அடியேன் கூடவந்து நேரானவழியாக அழைத்துப்போய்ப் பாஞ்சால நகரத்தருகில் விட்டுவருகிறேன்வாருங்களென்று அழைக்கத், தருமராஜன் முதலானவர்கள் அதற்கிசைந்து நடக்கச், சித்திராங்கதன் நேரானவழியிலழைத்துப் போகிற போது, தருமராஜனையும் மற்றவர்களையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

ஓ கனவான்களே! உலகத்திற் பெறுதற்கருமையாயிருக்கின்றவை அறிவுடைமை- அன்புடைமை- அருளுடைமை- அடக்கமுடைமை - ஊக்கமுடைமை- பொருளுடைமை-ஒழுக்கமுடைமை-ஆகிய இவைகளா

ம். இவைகளையெல்லாங் குறைவறப்பெற்று, பொறுமை - ஆசை - கடுஞ்சொல் - சினம் - புறங்கூறல் - முதலியவற்றைநீக்கினாலும், யாதேனும் ஓர்காரியங்கைகூட வேண்டுமானால் ஒரு ஆசாரியர்வேண்டும். குருவில்லாவிடில் ஒருகாலத்தில் மேற்கூறிய பண்புகளெல்லாமிருந்தும்பயன்படாமற் போய்விடும். குருவிருந்தால் எக்காலத்து மழிவில்லாமல் நாளுக்குநாள் பிரபலப்பட்டு வாழலாம். இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் புறம்பிற் காட்டவேண்டுவதில்லை. உங்கள் வம்சத்தில் தானே இருக்கின்றது. அதாவது - உங்கள் முன்னோர்களி லொருவனாகிய சவ்வருணன் பெறுதற கருமையாகிய அவ்வழிவுடைமை முதலியவற்றைப்பெற்றுப், பொறுமைமுதலிய நற்குணங்களோடிக்கித், தருமதேவதைநாலுபாதத்தினால் நடக்கவும், எல்லா அரசர்களும் தன்னைவணங்கவும் செங்கோல்நடாத்திய பராக்கிரமசாலி. அவன் ஒருநாள் காட்டிற் சென்று வேட்டையாடி தாகவிடாய்தணிய ஒருதடாகத்துக்கு வந்தபோது, அங்கு சூரியன் புத்திரியாகிய தபதி தன் தாதிமார்களோடு ஜலக்கிரீடைசெய்யவந்தாள். அவளை அரசன்நோக்கி அதிகமயல்கொண்டான். அத்தபதியும் அரசனழகைக்கண்டு மயலாகினாள். ஆனால் அக்கன்னிகை சூரியன புதல்வியாதலால் தந்தையின் அநுமதியிற் கூடவேண்டுமென்று கருதி, சவ்வருணனைநோக்கி, ஓ அரசனே ! உன்னை மணம்புரிய எனக்குக் கருத்திருந்தாலும், என் தந்தை உத்தரவின்மேல் மணம்புரியவேண்டும். ஆதலால்-என்தந்தையின் உத்தரவுகிடைக்க முயற்சியை அதிசீக்கிரத்திற் செய்யென்றுகூறி மறைந்தாள். சவ்வருணன அதிகபராக்கிரம சாலியாயிருந்தும், ஒருநொடிக்குள் லக்ஷத்திருபத்தையாயிரம் யோசனைதூரஞ் செல்லும் வேகத்தையுடைய இரதத்தை நடாத்துகின்ற சூரியனோடுபேச வல்லமையற்றவனாகி, கனவருத்தமடைந்து, நாளுக்குநாள் காமநோயால் வருந்தி, வடிவு மனவூக்கம் குணமுதலியவற்றையிழந்தான். அக்காலத்தில் வசிஷ்டர்வந்து, அரசன தேகக்குறிலைக்கண்டு, அவன்மனதிற குடிகொண்டிருக்கும் குறையைக ஞானதிருஷ்டியா லுணர்ந்து, தக்ஷணம் சூரியனிடத்துச் சென்றுபேசி, தபதியைக்கொண்டுவந்துசவ்வருணனுக்கு மணம்புரிவித்தார். அந்தத்தபதியிற்றி லுதித்தவன் தான குரு மஹாராஜன். அவனால் உங்கள்குலத்துக்குக் குருகுலமென்று பெயராயிற்று. ஆகையால் ஆசாரியரொருவ ரிருக்கவேண்டுமென றுரைத்தான். இவ்வாறு சவ்வருண மகாராஜன சரித்திரத்தைச சாங்கோ பாங்கமாகக் கேட்ட தருமராஜன முதலானவர்கள் அகமகிழ்ந்து கிசைந்தவராகி, மிகுந்த மகிழ்வை அடைந்தார்கள். இவர்களில் அருச்சுனன் சித்திராங்கதனை நோக்கிச்சொல்லுகிறான்: ஐயா காந்தருவசிகாமணியே ! எங்கள் மூதாதையர்க்கு உபகாரியாகிய வசிஷ்டர்கதை நன்றாயிருக்கின்றது. இன்னும் அவர்விஷயமாகிய கதைகளைக்கேட்க விருப்பங்கொண் டிருக்கிறேன். நீர் அக்கதைகளை வரன்முறையாக விளம்புவீராகில், வழிநடக்கிற சிரமம் தோன்றாம லிருக்குமென்று கேட்க, சித்திராங்கதன் அதற்கிசைந்து அவ்வசிஷ்ட முனிவர் சரித்திரத்தைவரன்முறையாகச் சொல்லுகிறான்.

பாண்டவர் காந்தருவராஜனால் வசிஷ்டர்சரித்திரங்கேட்டுவழிநடத்தல்.

கேளுங்கள் புண்ணிய வான்களே ! முன்னம் காதிமைந்தனாகிய கவுசிக மஹாராஜன் மண்டலேஸ்வரனாகவிளங்கி அரசு செலுத்தி வருங்காலத்தில், ஒருநாள் தன்புத்திரர் மித்திரர்கள் - மற்றுமுள்ள மந்திரிமார்கள் - தண்டத்தலைவர்கள் - யூகத் தலைவர்கள்-படைத்தலைவர்கள் - அணித்தலைவர்கள்-முதலானவர்களோடு காட்டிற்சென்று வேட்டையாடி வரும்போது, கவுசிகராஜன்கண்முன் ஒருகலைமானதோன்றிற்று. அரசன் அதனை எய்யக்கருதி, மந்திரிமா ரிருபுறமும் சூழ்ந்துவர அம்மானைப் பின்தொடர்ந்தான். அந்தமான் சூரியன் இரதத்திற் பூட்டிய குதிரையைவிட அதிகவேகமாக எழும்பித், தன்னையும் சூரியனையுந் தூளிகளால் மறைக்கப் பறங்காலாற் பூமியை உதைத்தோடிற்று. அரசனும் மற்றவர்களும் அதைவிடாமல் தங்கள்தங்கள வாகனங்களை முடுக்கிச்சென்றும், அம்மானை எய்வதற்குச்சக்தியற்றவர்களாய்மெய்சோர்ந்து, மானுருவத்தைக் காணாமல் அதிக வருத்தமுற்றுத் திரும்பினார்கள். அப்போது சூரியனும் உச்சியில் வந்தான. அந்தச்சூரிய அழற்சியால் அரசன் முதலானவர்களும் விடாய்ப்பட்டுக் கனவருத்தமுற்றுத், தண்ணீரையும் நிழலையும் எப்போது காணபோமென்கிற ஏக்கத்தைக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படி வருகிற மார்க்கத்திற குளிர்ந்த நிழலைக்கொடுத்து மாரனபடை வீடுபோல்விளங்கும் நெருங்கிய மரங்களையுடைய ஒரு மானசோலையைக்கண்டு, இவ்வனம் தோன்றியது நாம் பூர்வஞ்செய்த பூஜாபலந்தா னென்று நிர்மாணித்து, அசசோலையிலவந்து, அங்கிருக்கும் தடாகத்திலிறங்கிக் களைதீர ஸ்நானஞ்செய்து, நீரருந்தித் தாகவிடாய்தணிந்து, அங்கிருக்கு மரத்தினடிநிழலிற் சற்று இளைப்பாறி இருந்தார்கள்.

அவ்விடத்திற் சிலமுனிவர்கள் வரக்கண்டு, அரசன்நினைக்கிட்டு, இவ்வனம் முனிவர் வாசஞ்செய்யத்தக்கதாகையால் முனிவர்கள் வருகிறார்களென்று நினைத்து, அவர்களை எதிர்கொண்டுபோய் நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ தவசிரேஷ்டர்களே ! இவ்வனம் எந்தமஹாத்மாவுக் குரியதென்றான். அம்முனிவர்கள் பலஆசிகள்கூறி, ஓ அரசனே ! இவ்வனம் பிரமரிஷியாகிய வசிஷ்டருக் குரியவனமென்று தெரிவித்தார்கள். அரசன் அக்கணம் வசிஷ்டரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று அவருடைய ஆசிரமத்தைக்கண்டு உட்சென்று,

சூரிய குலகுருவைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து, ஓ ஸ்வாமி! முனிவருடைய வனங்களுக்கு அரசர்வரக்கூடாது. நான் காட்டிற்புகுந்து வேட்டையாடி ஒருமானைக்கண்டு, அதனை எய்யப் பின்றொடர, அம்மான் மறைந்துபோக, யானும் என்னைச் சூழ்ந்துவந்த சேனையும் அதிககளையடைந்து, நிழலையும் ஜலத்தையும் தேடிவருகிறபோது இவ்வனந்தோன்றிற்று. இதில் யாவரோ நிம்வந்து களைதீர ஸ்நானன்செய்து, தண்ணீர்குடித்துவிடாய்தணிந்து மரநிழலிலிருந்தேன். அப்போது அங்குசிலமுனிவரைக்கண்டு, அவர்களால் இவ்வனந் தங்களுடையதென்று தெரிந்துகொண்டு தங்களைக் காணவந்தேன். ஆதலால தாங்கள் கோபிக்காமல் என்னை யாதரிக்கவேண்டுமென்று வேண்டினான். இப்படிவணங்கிய அரசனுக்கு வசிஷ்டர் பல ஆசிகள்வழங்கி, முகமலர்ந்து, அவனமனங்களிப்பெய்தும் படியாகச் சில இனியவசனங்களை யெடுத்துச் சொல்லுகிறார். ஓ கௌசிகமஹாராஜனே! நீ வனத்துக்குவந்ததினால் எனக்கொரு குறைவுமில்லை. என்வனந்தேடிவந்த உனக்கு என்னாற் கூடியமட்டும் விருந்திட எண்ணங்கொண்டேன். அந்த எண்ணத்தை நீ நிறைவேற்ற வேண்டியது. அதுதானொரு குறைவு. அக்குறைவு நீங்கும்படியாக விருந்துக் கொத்துக்கொண்டால் எனக்கொரு குறைவுமில்லையென்று ஆசான்சொல்ல, அரசன சற்றாலோசித்து, ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள்விருந்திடுகிறோமென்கிறீர்கள். உங்களவாக்குக் கழிவுவராமல நானிசைந்து விருந்துண்டு போவேனாகில், என்னுடனவந்த புத்திரர் - மித்திரர்-மந்திரிகள்- முதலானவர்க்கும் வருத்தம் நேரிடுவதுமன்றி, நீரிக்குக் கெடுதியாகவு மிருக்கின்றது. ஆதலால் இதற்கென் செய்வதென்றான். அதற்கு வசிஷ்டர் புன்சிரிப்புக்கொண்டு சொல்லுகிறார்.

ஓ அரசனே! உனக்கும் உன்பின்வந்த யாவர்க்கும் என்னாலியைந்த கந்தமூலபலாதிகள் கொடுக்கத்தான் விருப்புற்றிருக்கிறேன. என்னாலுதவப்பட்டது இராஜபோசனமாக இராதிருந்தாலும்; அதனை அங்கீகாரஞ்செய்வது உனதுகடமை. நீயும் உன்பின்வந்தவரும் ஸ்நானமுதலிய நித்தியவிதியை முடித்துக் கொள்ளுங்களென்றார். கௌசிகராஜன அதற்கிசைந்து, முன்னிருந்த விடத்துக்குவந்து, தன் மந்திரிமுதலானவர்களை யழைத்து, தான வசிஷ்டரிடத்துச் சென்றதையும் விருந்துக்கிசைந்து வந்ததையும் புகன்று, யாவரையும் ஸ்நானஞ்செய்திருங்களென்று கட்டளையிட்டான். அரசனேவலின்படி யாவரும் ஸ்நானஞ்செய்து, வசிஷ்டர் உத்தரவை யெதிர்பார்த்திருந்தார்கள். வசிஷ்டர் தனனருகிலிருக்குங் காமதேனுவை நோக்கி, நமதுவனத்தில வந்திருக்கிற யாவரு மனமகிழ விருந்திட்டு உபசரித்துவாவென்று ஆக்ஞாபித்தார். காமதேனு அவர்வாக்கியத்தைச்சிரமேற்கொண்டு,அநேகமாதர் கூட்டங்களாகி, யார்யார் எந்தெந்த விடங்களிலிருந்தார்களோ அவ்வவ்விடங்களில் இலைபோட்டு,அவ்விலைகளிற்கைத்தல்-புளித்தல்-கார்த்தல் கூர்த்தல் - துவர்த்தல் - தித்தித்தல்-என்னும் அறுசுவையோடுங்கூடிய கறிவகைகளுடன் அன்னத்தையும் வட்டித்து, நெய் - தயிர் -வடை-பாயச முதலியவற்றையும் குறைவில்லாமற் படைத்து, அவரவர்கள் கருத்து மகிழ்வெய்திய வஸ்துக்களைக் கொடுத்து, இன்றைய போஜனத்தைப்போல் நாம் என்றும்புசித்ததில்லையென்று யாவரும் மகிழ்ந்துத் துதித்துப் புசித்துப்,புசித்துவந்தகளை தணிந்து,கைகால்கள்சுத்திசெய்துகொண்டார்கள். உடனே சந்தனம் - புழுகு-கஸ்தூரி-கற்பூரம்-சவ்வாது-முதலியவைகளோடு,குங்குமக்குழம்பும் - பூமாலையும்- தாம்பூலமும் குறைவின்றிவைத்து, யானை-குதிரை - வேட்டைநாய் - புறா-வல்லூர்ப்பக்ஷி, முதலாகிய இவைகளுக்கும் தகுந்தஉணவையளித்து, காமதேனு யதாப்பிரகாரந் தன்னுருவந் தாங்கிப்போயிற்று.

கௌசிகராஜன் காமதேனுசெய்த அற்புதத்தைக் கண்டு வியப்படைந்து, நாம் அநேகம் பசுமந்தைகளை வைத்திருக்கிறோம். முனிவர்களிடத்துஞ் சில பசு மந்தைகளைக் கண்டிருக்கிறோம். அவைகளெல்லாம் முலைவழியாகத் தாராளமாய்ப் பாலைச் சொரிகின்றனவேயன்றி,,இப்பசுசெய்த அற்புதம்போற்செய்யத் தகுந்தவைகளல்ல. இந்தக்காமதேனு நமக்கிருந்தால் அரசென்னத்திற்கு. எவ்விதத்திலாவது இப்பசுவை நமக்குரியதாகக் கொள்ளவேண்டுமென் றெண்ணிச் சில மனிதரோடு வசிஷ்டரிடத்துச் சென்று, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஆண்டவனே! தற்காலத்தில் நாங்களடைந்தகளைநீங்க எங்கள் கருத்தறிந்து போஜனம்படைத்த பசு உங்களிடத்தில் இருந்து பயனென்ன? என்னிடத்திலிருந்தால் உலகாதிபனாதலால் என்னைக்காண அளவற்ற பிரஜைகள் வருவார்கள். மஹா முனிவர்களும் பிராமணர்களுஞ் சேர்வார்கள். அவர்கள்மனங்களிக்க இப்பசுவால் உண்டி முதலியவற்றை யுதவுவேன். அதனால் தங்களுக்கும் அப்பசுவுக்கும் எனக்கும் புண்ணியமும் பெருமையுங் கிடைக்கும். ஆதலால் எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து, நானசெய்யும் பிரதியுபகாரம் சொற்பமாயிருந்தாலும் அதனைச் சமமாக எண்ணி அப்பசுவைக் கொடும். இக்கணம் நான இந்த ஒருபசுவுக்கு லக்ஷம்பசு கொடுக்கிறேனென்றான். அதற்கு வசிஷ்டர் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, ஓ சூரியகுலதிலகனே! ஆரியருக்கும முனிவருக்குந்தான் இப்பசு இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால்- உனபோல்வீரியர் அல்லது மற்றையர்கள் யாராவது தங்களிருப்பிடத்தைவிட்டுக் காட்டுக்குச சென்று விடாய்ப்பட்டு வழிதப்பி இவ்வனத்துக்கு வந்துவிட்டால், யான் அவர்கள் விடாய்தணிய உண்டி முதலியவற்றையுதவவேண்டும். இந்த விருந்தோம்புதலைவேதம் சிறப்பாகக் கூறுகின்றது. நாட்டிலிருக்கிறவர்கள்

வீட்டிலுள்ள பதார்த்தத்தைக் கொண்டு யதார்த்தமான மனதோடு விருந்திடுவார்கள். முழுதுந் துறந்து காட்டிலிருக்கிற நான் என்னசெய்கிறது? இப்பசு இருந்தமையால் உனக்கும் உனபின் வந்தவர்களுக்கும் களை தீர உண்டியுதவினேம். மேலும் இப்பசு உலகிலுள்ள பசுப்போலல்ல. இது திருப்பாற்கடல் கடைகிறபோது அவ்விடத்திற் பிறந்தது. ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின கட்டளைப்படி தேவராஜனிடத் திருப்பது. அதனை உனக்குக் கொடுக்க எனக்குப் பாத்தியமில்லை. நீ இப்பசுவின்மேற் கொண்ட காதலைவெறுத்து உனனகரம்போய்ச் சேரென்றார்.

அரசன் வசிஷ்டரை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இப்பசு தங்களுடையதென்று எண்ணியிருந்தேன். தேவராஜனபசுவென்றால், அப்பசுவைப் பிடித்துப்போகிறேன். தேவேந்திரன் வந்தெதிர்த்தால் என வல்லமையாற் பங்கப்படுத்தி, இப்பசுவை எனக்குரியதாகக் கொள்ளுகிறேனென்று விடைகொண்டு திரும்பித், தனசேனைகளையேவிக், காமதேனு எங்கிருந்தாலும் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். அக்கட்டளையின்படி சேனைகள் யாவும்-தும்பு-தாம்பு-கைக்கோல் - முதலியவற்றைக் கொண்டு வனத்தை வளைந்துதேடிப் பசுவைக்கண்டு, அதன் அருகிற் சென்று பிடிக்க யத்தனித்தார்கள். அதுகண்ட காமதேனு அவர்களை நிதானித்துப் பார்த்து, ஓ! ஓ! நம்மைக் கண்டவர்களெல்லாம் வந்தனை செய்வார்களென்றால், இவர்களென்ன நம்மைக் கட்டயத்தனித்தார்கள்? இதென்னகாரணம்? நம்மை இவர்கள் கட்டயத்தனித்தால், உடனே இவர்களையெல்லாம் நாம் யமன்பாசத்திற் கட்டுபடச் செய்விக்கவேண்டியதே முறைமை. ஆனால் மஹாரிஷியாகிய வசிஷ்டர் நம்மை இந்த அரசனுக்குக் கொடுத்தாரோ? அல்லது துராங்கிர்தமாக நம்மைப் பற்றவந்தானோ? இதனை முன்னமறிந்து அதன்மேல் நமதெண்ணப்படி நடக்கலாமென்று கருதி, தக்ஷணம் வசிஷ்டரிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! என்னைக் கௌசிகராஜனபிடிக்கத் தன் சேனைகளையேவி இருக்கிறான். தங்கள் உத்தரவினாற் பிடிக்கவந்தானா? அல்லது தனது சுயேச்சையாற் பிடிக்கவந்தானாவென்றுவினவ, வசிஷ்டர் சொல்லுகிறார்: ஓ காமதேனுவே! நான உன்னைப் பிடித்துக்கொண்டுபோக உத்தரவு கொடுக்கவில்லை. தன்னிச்சையால் துராங்கிர்தமாய்ப் பிடிக்க யத்தனித்தான. ஆதலால் ஆணையாயாற் பிடிக்கவந்த அரசனிடத்து உன்னுண்மையைக் காட்டுதல் தகுதிதான. நீ போய் அவர்களை விரைவில் வென்றுவாவென்றுமொழிந்தார்.

இந்த உத்தரவைப்பெற்ற காமதேனு அவரை வணங்கி விடைபெற்று, காற்றிற்கும் அதிவேகமாகவந்து, திருப்பாற்கடல்கடைந்த காலத்தில் தேவரை வருத்திய விஷத்தைப்போற் கௌசிகராஜன் சேனையிற் பாய்ந்து கலந்தது. கலந்ததக்ஷணம் அவ்வரசனுடைய சுத்தவீரர்கள் தும்பு தாம்பு கைக்கோல் முதலியவற்றைக் கழுத்திலும் உடம்பிலும் கொம்பிலும்போட்டு வலித்தார்கள். அத்தும்பு முதலியதைக் கண்டறியாத காமதேனு கோபித்து வருத்தமடைந்து, காலாக்கினி ருத்திரனைப்போலச் சீறி, இரண்டு கண்களிலும் அக்கினிப்பொறிபறக்க அங்ஙனே ஒருபாய்ச்சல்பாய்ந்து, தன்னைக் கட்டவந்த அளவற்ற வீரரையும் அதா அதப்படுத்தித், திக்குகள் அதிரவுங் கண்டவர்கள் மூர்ச்சையடையவும் அரசன் சேனையிற் புகுந்து, கூர்மையாகிய கொம்புகளினாலும்-கானகுளம்புகளினாலும்-நீண்டு வெண்சாமரைபோல நுனியில மயிர்க்கற்றையுடைய வாலினாலும்,-குத்தியும், உதைத்தும், அடித்தும், கொல்லத் தலைப்பட்டது. அதை அரசன்கண்டு! ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்; பார்த்தாற் பசுவாயிருக்கின்றது. செய்கையைநோக்கினால் யமனாயிருக்கின்றது. இனி நாம் சும்மாயிருந்தால் சேனைகள் அபாயமடையுமேயன்றிப் பயனடையாதென்று நினைத்துத், தனபுத்திரர் மித்திரர் பந்துக்கள் யாவரையும் ஏவித், தானும் எதிர்த்துப் பாணங்களைத் தொடுத்தான. காமதேனு அதைக்கண்டு அதிகவேகங்கொண்டு, யானைக் கூட்டங்களிலும் குதிரைக் கூட்டங்களிலும் சென்று பாய்ந்து, தன்கொம்பினாற் குத்தியும்-காலினால் மிதித்தும்-வாலினாலடித்தும் - யானைகளையும் குதிரைகளையும் பூமியில் வீழ்த்தித் தேய்த்துத், தேரையுடைத்து, வில்லைப்பிடித்தவர்களையும் வாளைப் பிடித்தவர்களையும் சுழற்காற்றிற் சுழலுகின்ற மயிலிறகுபோற் சென்றவிடந் தெரியாதிருக்கச் சிதைத்து, அவ்வனத்தைப் பிணமலையமாய்க் குவித்தது. யாவரும் தலைவிரிகோலமாக ஓடத்தலைப்பட்டார்கள். அப்படி ஓடுகிறவர்கள்பேரில் அங்குகிடக்கிற சிறுகற்களைப் பின்னங்காலால் எற்றியது. அக்கற்கள் வந்து பட்டமாத்திரத்தில் முடிபோனவர் சிலர். தலைபோனவர் சிலர். தோளபோனவர் சிலர். துடைபோனவர் சிலர். இடையொடிந்தவர் சிலர். கொடியொடிந்தவர் சிலர். முடையழிந்தவர் சிலர். குறுமொடிந்தவர் சிலர். விலையற்றவர் சிலர். செலவற்றவர் சிலர். கணைபோனவர் சிலர். கைபோனவர் சிலர், மூக்குபோனவர் சிலர். நாக்குபோனவர் சிலர். காதுபோனவர் சிலர். பொருபோனவர் சிலராக இவ்வாறு பின்னாற்பட்டு, ஒருவர்போனவழி ஒருவர்போகாமல் ஓடினார்கள். அப்படி ஓடுகிறவர்களைக் காமதேனு கண்டு, இனி துரத்தலாகாது அதர்மமென்று கோபந்தணிந்து, வசிஷ்டரிடத்து வந்து, தன்னாற் சேனைகள அடைந்ததைச் சொல்லி விடைபெற்றுச் சுவர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தது.

அந்தக் காமதேனு வசிஷ்டரிடத்துச் சென்றதையும் அவருத்தரவு பெற்றுப் போனதையும் கௌசிகராஜன் புத்திரர்கள் கண்டு, வசிஷ்டர் காமதேனுவைவிட்டு நமது சேனையை நாசப்படுத்தினர். ஆதலால்-

நாம் இம்சைப்படுத்த வேண்டுமென்றெண்ணி வசிஷ்டரிடத்துச் சென்று, வில்லை வளைத்து நாணி ஏறிட்டு டங்கார ஓசை எழுப்பி, ஓர் வேல்- ஈரிலைவேல்- மூவிலைவேல் - இவைகளைத் தொடுத்து விட்டார்கள். இக்கணைகள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டு ஆலம்போற் சீறிவந்தன. வசிஷ்டர் அக்கணைகளும் அக்கணைகளைத் தொடுத்தவர்களும் சாம்பவ மூர்த்தியின்மேல் எதிர்த்துக் கணைதொடுத்த மதன்போலாக ஒருத்து நோக்கினார். அந்த நோக்கத்தால் அப்புத்திரர்கள் வெந்தழிந்து சாம்பரானார்கள். கவுசிகராஜன் தனது புத்திரர் சாம்பரானதைக்கண்டு, சிறிதும் அஞ்சாமற் சினங்கொண்டு, அதிவேகமாகவந்து, தன்வில்லை வளைத்து நாணி ஏறிட்டுச் சுணத்தொனி செய்து, பின்பின் போகாமல் தேவாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துச் சிங்கம்போற் செறாத்து நின்றான். அந்த அஸ்திரங்களும் மகிமையோடும் அனல்களைக் கக்கிக்கொண்டு வந்தன. அவைகளை வசிஷ்டர் கண்டு, அடடா ! இவனென்ன சூத்திரமுடையிருக்கிறான்? நாம் வில்லாளியாக இருந்தால் வில்லெடுத்துப் போர்செய்யவேண்டும். நாம் வில்லும் மற்ற ஆயுதமும் இல்லாமல் தபசியா இருக்கிறோம். இவனோ அஸ்திரங்களைத் தொடுத்திருக்கிறான். சற்றுநேரம் சும்மா இருந்தால் தாக்கி முசுக்கித்தாய் மேல்விழும். அதனை கிருசித்து வருத்தம்நேரிடும். இந்த வேளை நாம் சும்மா இருக்கலாகாதென்று தக்ஷணம் ஒரு தண்டாயுதத்தை எடுத்து முனையம் நிறுத்தி, அரசன் விடுங் கணைகளை யெல்லாம் சுவீகாரஞ் செய்யென்று கட்டளையிட்டார். அத்தண்டமானது அரசன் விடும் அஸ்திரங்களையும் மற்ற ஆயுதவகைகளையும் சுவீகாரஞ் செய்தது.

அந்த அரசன்கண்டு திடுக்கிட்டுத் திகப்பிரமை கொண்டவனாய், சற்றுநேரமயர்ந்திருந்து, பின்பு சிறிது தெளிந்து, அடடா!! நமது வீரம் - அரசு - வல்லமை முதலானவைகளெல்லாம் இந்த வசிஷ்ட மகாமுனிவருக்குமுன் அற்பமாயிற்றல்லவா ? ஆ ! ஆ! தவப்பொருளே பொருள். மற்றவையெல்லாம் அற்பபொருள். தவமானது [illegible] இவ்வாசைப்போல [illegible] பிரமரிஷிகளாவர்களுடைய மகிமைக்கு [illegible]. மேலும் நமது புத்திரரோ மாண்டார்கள். சிந்தாகுலமுற்றேன். இனி நகரத்திற்சென்று அரசுசெய்வதினால் பயனென்ன ? தவத்தைப் புரிந்து தவப்பொருளையடைந்தே பெருமையடைவேன்று நினைத்து, மந்திரிகளை யழைத்து, தனது புத்திரனை [illegible] கொடுத்து, நீ யாளநகரத்திற் சென்று என்னரசைச் செலுத்துவாயென்று கட்டளையிட்டுத், தான் இமயமலைச் சாரலிற்சென்று, சிலகாலம் ஒரோர்காலாய் ஒருபாதத்தையூன்றி ஜலத்திலின்றும், சிலகாலம் ஒரோர்காலாய் மற்றொருபாதத்தை யூன்றிப் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலின்றும், தவசிரேஷ்டர்களெல்லாரும் வியப்படைய அருமையான தவத்தைச்செய்து வருங்காலத்தில், பிரமன் பிரசன்னமாகிக், கவுசிகன் செய்யும் வந்தனையை யேற்று, ஓ கவுசிகராஜனே ! நீ பிரமரிஷி யாகவேண்டுமென்று சந்ததி நெடுநாள் அருமையான தவஞ்செய்கிறாய். நீ பாசயோகசையிற் புகுந்தவனாதலால், தவத்தாற் பிரமரிஷியையொப்பாயென்று கூறிமறைந்தான். கவுசிகன் அங்கனே மகிழ்ந்து இறுமாப்படைந்து, தவநிலைவிட்டெழுந்து, மானதோல் காவிகாம்பர தண்டுகமண்டலதாரியாகிய வசிஷ்ட மகாமுனியிடத்துவந்து, வந்தனை வழிபாடின்றி அவருக்கெதிரில்யானைத்தோலாசனமிட்டு முறப்பாக வீற்றிருந்தான். வசிஷ்டர் கவுசிகனுடைய கட்டுறிப்பையறிந்து, அடா ! இவன் தவத்திலுயர்ந்தோமென்று இறுமாப்படைந்திருக்கிறானென்ன மதித்துக், கவுசிகனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ கவுசிகராஜனே ! உன்னரசு சிறந்துவருகின்றதா? குடிகள் உன்வயப்பட்டு நடக்கின்றார்களா? உன் புத்திரரும் நீயும் சுகமாவென்று கேட்டார். கவுசிகன் வெகுளிமேற்கொண்டு, நமது புத்திரரை எரித்துவிட்டுப் புத்திரர் சுகமாவென்று வினவின இந்த வசிஷ்டன் புத்திரசோகத்திலாழ இவனுடைய புத்திரரைக்கொல்லுகிறேனென்று மனதிலெண்ணி, வசிஷ்டரைநோக்கிச்சொல்லுகிறான்: அங்காணும் வசிஷ்டரே ! எனபுத்திரரை நீரெரித்துவிட்டும்உனபுத்திரர் சுகமாவென்று வினவினீர். இது அகங்கையல்லவா ? இந்த அகங்கையையடக்குகிறேனபாரென்று சொல்லி அவ்விடத்தினின்று நீங்கி அப்பால் வந்துவிட்டான்.

கேளுங்கள் புண்ணியவான்களே ! இப்பாற் கவுசிகனென்பவன் வசிஷ்டர் புத்திரருளொருவராகிய சத்தியென்பவர் தவஞ்செய்கிற வனத்திலவந்து, வசிஷ்டருடைய நூறுபுத்திரரையுங் கொல்லக்கருதி, இதற்கு என்னதந்திரம் செய்கிறதென்று யோசித்திருக்கிறதருணத்தில், மிருந்தசராப்பின்வந்த சூரியவமிச அரசர்களில், மித்திரசகனென்னும் பெயரை வகித்த ஒருமன்னன் இருந்தான். அவன் அயோத்துமாநகருக்குத் தாயகமாகிய அயோத்திமாநகரத்திலிருந்து அரசு செலுத்திக்கொண்டு நாளொருநாள் வேட்டையாடச் காட்டிற்சென்றான். அங்கிரண்டு ராக்ஷதர் வந்தெதிர்த்தார்கள். அரசன் அவ்விராக்ஷதர்களில் மூத்தவனை ஒருபாணத்தினால் கொன்றுவிட்டான். அவன்தமபி தனதமயன் இறந்ததைப்பார்த்து, நமது தமயனைக்கொன்ற இந்தஅரசனைக்கொல்ல நம்மால் முடியாது. சூதுசெய்து இவ்வரசனைப் பழிக்கவேண்டுமென்று தக்ஷணம் தனதுருவத்தைமாற்றி, மானிடரூபங்கொண்டு, அரசன்பாதத்தில்வந்துவிழுந்துபூசையிட்டான். அரசன் அவனைநோக்கி, நீயார் ? இங்குவந்து முறையிடுகிற காரணமென்னவென்று வினவ, அரக்கன்-ஓ ஸ்வாமி ! அடியேன் இந்தவனத்தி லிருக்கிறவன். சமையல்வேலை எனக்கு நன்றாகத்தெரியும். சிவனையில்லா

மல்அலைந்து திரிகிறேன். ஆதலால் எளியேனை ஆதரிக்கவேண்டுமென்றுபிரார்த்திக்க, அரசன்உண்மையான மானிடன்தானென்றுநம்பி,என்மடைப் பள்ளிவேலைக்காரருக்குத்தலைமையான அலுவலை உனக்குக்கொடுத்தேன். நீயந்தவேலையைப்பாரென்று அழைத்துக்கொண்டுநகரஞ்சேர்ந்திருக்கிறநாளில, ஒருநாள் தன்குலகுருவாகியவசிஷ்டர்அங்குவந்தார்.குருவைக்கண்ட அரசன்எழுந்துஎதிர்கொண்டுபோயழைத்துவந்து,பொற்பீடமளித்திருக்கச்சொல்லி,சோடசோபசாரமுஞ்செய்துவணங்கிஎதிரில்நின்று, ஓஸ்வாமி!தேவரீர்இவணவந்தது என்னகாரணம? அடியேனை நாடி வந்தகருத்தை வெளியிடவேண்டுமென்றுகேட்ட அரசனுக்குப்பல ஆசிகள்கூறி, வசிஷ்டர்சொல்லுகிறார்: ஓ மண்டலேஸ்வரா ! நெடுநாளாக என்கருத்தில ஒருவிருப்பமிருக்கின்றது. அவ்விருப்பத்தை நிறைவேற்ற இவணவந்தேன். அஃதெதனையெனில் - மாமிச வர்க்கத்தோடு போஜனஞ் செய்யவேண்டியது தான் எனகருத்து. இதனை நீ நிறைவேற்றவேண்டுமென்றார்.

அரசன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, தக்ஷணமெழுந்து அந்தப்புரத்துச்சென்றான். மனைவியாகிய மதயந்தி எதிர்வந்துவணங்கினாள். அந்த அம்மன நற்குண நற்செய்கையோடு அதிகசுந்தரத்தையுமுடையவளாதலால், தான் அவளோடு பலகாற்புரிவுற்றணைந்துள்ளோனாயினும், அவளைக் கண்டவுடன விதிவசத்தால தானினைத்து வந்த கருத்தைமறந்து, காமத்தின் வயப்பட்டுச் சரசஞ்செய்திருந்து விட்டான். சூரியனும் அஸ்தமித்தான். இந்த அரசன் சூரியகுலதிலகனாக இருந்தபோதிலும், தேவர்களுக்கு நன்மைகளைவிளைத்து அஞ்ஞான விருள்கெட விளங்கினவன். அப்படியிருந்தும் காலகதியால் மதிமயங்கி மனைவியோடு விளையாடுகிறபோது, இன்னும் அரைநாழிகையில் வசிஷ்டரால் அசுரர்குலம்சையைக் கொள்ளப் போகிறபடியால்,அவ்வசுரர்கள் திரண்டுவந்து அரசனைக் காணவந்ததுபோல் இருள்வந்து மூடிற்று. அவ்விருள் நள்ளிருளானகாலத்து அரசன் தான் நாடிவந்தகருத்தை நினைத்துத், திடுக்கிட்டெழுந்து, அதிவேகமாக மடைப்பள்ளிக்கு வந்தான். வேலைக்காரரெல்லாம் நித்திரைபோய் விட்டார்கள். அரசனைக்கெடுக்கநினைத்து மடைப்பள்ளி வேலைக்காரனாக இருக்கிற அரக்கனமாத்திரம் விழித்திருந்தான. அவனை அரசனகண்டு, ஓ சுவானகாரா ! என குருவானவர் மாமிசத்தோடு உண்டிபுசிக்கவந்தார். அவர் கொலுக்கூடத்திலிருக்கிறார். இந்தவேளை எவ்விதத்திலாவது மாமிசத்தோடு உண்டி சமைத்து அளிப்பாயாகில், உனமனமகிழத் தருந்த பரிசளிப்பேனென்றுசொன்னான. அரக்கன் தனனெண்ணம் நிறைவேறுங்காலமிதுதானென்று கருதி அதிகமகிழ்வையடைந்து, அரசனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! தங்கள் சித்தப்படி மாமிசத்தோடு அமுதுபடைக்கிறேனென்றுசொல்லி, மடைப்பள்ளியிற் சென்று, வேலைக்காரரை எழுப்பிச் சமயற்செய்யச் சொல்லிப்போட்டு, அரண்மனையை விட்டு வெளிவந்து, நித்திரைசெய்த ஒரு குழந்தையை வதைத்து, அம்மாமிசத்தைப் பாகத்தால் உணவுக்குரிய பாகம்போற் பக்குவப் படுத்தி அரசனுக்குத் தெரிவித்தான்.

அரசன் உண்டிமுதலியவற்றை யெடுப்பித்துக் கொண்டு, கொலுமுகக்கூடத்தி லிருக்கும் வசிஷ்டரிடத்துக்கு அதிவேகமாகவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி ! எளியேனால் இதுபரியந்தம் பசியோடிருந்தீர். இனி கிருபைகூர்ந்து போசனஞ் செய்யுங்களென்றுவேண்ட, வசிஷ்டர் எழுந்து போசனசாலையில் வந்து உட்கார்ந்தார். சுவானக்காரர் இலைபோட்டு, சமைத்தமாமிசத்தையும் அன்னத்தையும்வட்டித்தார்கள்.வசிஷ்டர் யதார்த்தமானமாமிசமென்று அவாங்கொண்டு,முதலில் மாமிசத்திற சிறிதெடுத்து வாயிற் போட்டுக்கொண்டார். அதுநரமாமிசமாதலால் ஒருவிதமாக இருந்தது.அதனையோசித்து நரமாமிசமென்றுணர்ந்து, அதிகசினங்கொண்டு அரசனை நோக்கி, அடாபாவி ! நீ நல்ல மிருகமாமிசத்தோடு அன்னம் படைப்பாயெனறு நாடி வந்த எனக்கு நரமாமிசமிட்டபடியால், நீ நரமாமிசத்தைப் புசிக்கிற அசுரனாகக் கடவதென்று சபித்தார். அரசனதிடுக்கிட்டு நடுங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து, மீட்டும் எழுந்துநின்று, ஓ ஸ்வாமி ! இக்குற்றம் என்னால் வந்ததலல. வேலைக்காரரால் நேரிட்டதாக இருக்கின்றது. இதனை யோசியாமல் எனக்குச் சாபமிடலாமாவென்று கேட்க, வசிஷ்டர் ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கி, இச்செய்கை அரசனைக் கெடுக்க மடைப்பள்ளியி லிருக்கிற அரக்கனால் நேரிட்டதென்றுதெரிந்து கர்வருத்தமடைந்து, அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஓ மண்டலேஸ்வரா! இக்குற்றம் உன்னால் நேரிட்டதல்ல. முன்பின யோசிக்காமற் கோபத்தினாற் சாபமிட்டேன். இந்தச்சாபம் அனுபவியாமல் தீராது. பன்னிரண்டுவருஷமிருக்கும். அதன்பின்பு உன்சுயகுணத்தை யடைவாயென்றுரைத்தார்.

அதைக்கேட்ட அரசன் சினங்கொண்டு, கள்ளுந்தண்ணீருங் கரத்திலேந்திச் சொல்லுகிறான. ஓ ஸ்வாமி ! நீங்கள் தவத்தி லுயர்ந்தோமென்றும், சாபத்தில் மிகுந்தோமென்றும, அவசரப்பட்டு என்னைச் சபித்தீர்கள். இதோ நான உங்களைசசபிக்கிறேன் ஏற்றுக்கொள்ளுமென்றான். இந்தச்சேதி மதயந்தியுணர்ந்து விரைந்துவந்து, கணவன் காலில்விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, அரசன் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு சொல்லுகிறாள்: ஓ பிராணநாதா ! இதென்னவிபரீதம்? இதுவரைக்கு நமதுகுலத்திற் குருவைச் சபித்தவர்களுண்டா ? அல்லது மற்ற எந்தக்குலத்திலாவது ஆசானைச் சபித்தவரைக் கேள்விப்பட்டதுண்டா ? எங்கும் நடக்காதகாரியத்தைச் செய்யத்துணி

வுகொள்வது தகுதியா? இப்படிச் சபிக்காதேயென்று மறுத்தாள். அரசனும் மனைவிவாக்குக்கெதிர்வாக்குக் கொடாமற், கரத்திலிருக்கிற ஜலத்தையும் தண்ணீரை யும் தன்வலப்பாதத்தில் விட்டுக்கொண்டான். அந்த ச்சலம் பட்டமாத்திரத்தில அப்பாதங்கள் கரியநிற மாயின. அன்றுமுதல் மித்திரசகனென்கிற நாமத்து டன் கல்மாஷபாதனென்கிற பெயரோடும் விளங்கினா ன். வசிஷ்டர் தமதிருப்பிடத்துக்குச் சென்றார். சூரி யனு முதயமாயினன. அரசன் உதயத்தில் எழுந்து நித்தியக்கடனை முடித்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலாகிய ஆபரணங்களைத் தரித்துக, கொலுமுக வாசலில்வந்து, மந்திரி முதலானவர்களை நோக்கிக், காட்டில் வேட்டையாடவேண்டும் பிரயா ணமாகுங்களென்று வில்லம்பு முதலியவற்றை யெடுத் துக்கொண்டு புறப்பட்டான். மந்திரி முதலானவாக ளும்வந்து சேர்ந்தார்கள. அரசன அவர்களோடு கா ட்டிற்சென்று, சிறுநேரம் வேட்டையாடி, தன்னோ டுவந்த சேனைகளையும்மந்திரிகளையும் நீங்கித், தனியா க ஒருவனத்தில வந்தான. வசிஷ்டருடைய சாபம்வ ந்து அரசனையடைந்தது. அரசன தன சுயாமிசையை நீங்கி அரக்கரமிசையைக் கொண்டு, குணம்வேறுபட்டு மனம்போன படிக்குச்சென்று, நெடுந்தூரங் கடந்து பெரிய ஒரு ஆரணணியத்தில வந்துவிட்டான். மந் திரி முதலானவர்கள் அரசனை இரண்டு மூன்றுநாள் பரியந்தம் தேடியுங் காணாமற, கவலுத்தமுற்று நக ரத்திற்சேர்ந்தார்கள்.

அங்கே அரசன சண்ட மிருகங்களையும் பக்ஷிக ளையும் நரனையும் புசித்துக்கொண்டு, சகல உயிர்களும் யமனைக்கண்டு நடுங்குவதுபோல் நடுங்கச் சஞ்சரித் து வருகிறகாலத்தில, தவசிரேஷ்ட பாக்கியவானாகிய ஒரு முனிவருடைய புத்திரன்மற்றொருமுனிவருடைய புத்திரியைமணம்புரிந்து,மனைவியோடுதானதனனி ருப்பிடம் செல்லக்கருதினவனாய, இக்கல்மாஷபாதன் சஞ்சரிக்கிற காட்டின வழியாய்வந்தான. கல்மாஷபா தன அவனைப்பார்த்து, ஓபிராமணா! ஓபிராமணா! என்று அழைத்தான. பிராமணமுனிவன அவனைப்பார்த்து, யாரோ அரசன் அழைக்கிறன். போகத்தானவேண்டு மென்று அருகில் வந்தான. அவனை அரசன்கட்டி இறுகப் பிடித்துக் கொலைசெய்ய யத்தனித்தான. அவ்வேதியன மெய்நடுங்கி, கைகால்நுதறவெடுத்து, வாய்குழறலோடு பேசசக்தியற்றுச் சொல்லுகிறன: ஓ மண்டலேஸ்வரா! நீ அரசனாயிருக்கிறய். நீ என்னை ப் பிடித்துப் புசிக்க யத்தனித்தாய். இதெனக்கும் குந்த ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. மேலும் இத்தொ ழில் அரக்கர்க்கு உரியதேயன்றி அரசர்க்குரியதல்ல. இதென்னவிபரீதம்! என்னை விடுமையாவென்று பலதீ திகளை எடுத்தோதியும், அரசன் அவனை விடாமற் பற்றி இறுக்குவதைக் கண்டு, வேதியன் - ஹரிஹரி! கோவிந்தா! மாதவா! பரந்தாமா! பக்தசகாயா! ப ரமதயாளா! ஆபத்பாந்தவா! அனுதாரக்ஷகா! அக ண்டிதா லங்கிருத கிருபாசமுத்திர நேத்திர கபட நாடக சூத்திராவதாரியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணா! என் று பலவாறு பகவஸ்மரணைசெய்தான். அவன் பகவஸ் மரணை செய்த ஓசையையும் அவன் இடுக்கத்தையும் அவ்வேதியன் மனைவிகண்டு, ஓ வென்று ஓலமிட்டு அரசனிடத்து வந்து, முன்தானையைக் கையிலேந்தி எதிர் நின்று, இரண்டுகண்ணிலும் அருவிபோல் நீர் சொரியச்சொல்லுகிறாள்: ஓ ராஜாதிராஜனே! ஓ தரும நீதி தவறாத சத்தியசந்தனே! ஓ மஹாமண்டலேஸ் வரா! ஓ சூரியகுலோத்துங்கா! ஓ மஹாபதிவிரதை யாகிய மதயந்தியினுடைய முலைக்குவட்டின் சுவடு தோய்ந்த புயாசலா! தமியேன் இவ்வேதியனை மண ந்து இரண்டு மூன்று நாள்தானாயிற்று. வேதியனைக் கொன்றுவிடுவையாகில் என்னுயிர் தரியாது. ஓ ஆ ண்டவனே! நீ அரசன. அரசரானவர்கள உலகிலுள்ள ளவர்களுக்குக்கடவுள். ஆதலால்-மனமகிழ்ந்து மாங்கலியப் பிச்சைகொடுக்க வேண்டுமென்று பலநீதிகளை யெடுத் தோதிப், பரிதாபமுற்றுப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறாள்:

ஓ அரசனே! நீ மிருகமாமிசம் புசிப்பவன். ஒரு வேளை காலகதியால் நரமாமிசம் புசிக்கத் தலைப்பட் டாலும், இந்தப் பிராமணனை மாத்திரம் விட்டுவிட வேண்டும். ஏனென்றால - இன்று இந்நரனை நீபுசித் தால, நாளைக்குப் பசியெடுக்காதிருக்கப் போகிறதா? எப்படியும் பசியெடுக்கும். நாளைக்கும் நரன் அகப்ப டுவானா? அகப்படான். ஆகவே உனக்கெடுத்தபசிக்கு மிருகங்களைத் தான்புசிப்பாய். ஆகையால்-இன்றைக்கு நமக்கு நரன அகப்பட வில்லையென்றெண்ணி, இந்த நரனை மன்னியும். மற்ற மிருகங்களைப் புசியும். இந்த நரனால் நானின்ப மடைய வேண்டும். இவனிறந்தால் நாமெடுத்த யாக்கை காட்டிலெரித்த நிலவைப்போ லும், என்னழகு கானலுக்குப் பெய்த மழையைப் போலும் ஆகுமென்று கணகலங்கினாள். பார்ப்பனி இவ்வளவு சொல்லியும் அரசன இரக்கமில்லாமல் அவ் வேதியனைக்கொன்று, இரத்த மாமசங்களைப்புசித்து, எலும்புகளையெல்லாம் உமிழ்ந்து விட்டுப்போயினன். அவ்வேதியன மனைவி பலவாறு துக்கித்து, அவ்வெ லும்புகளை எடுத்து மடியிற்கட்டி, அக்காட்டிலிருக் கும் கட்டை முட்டைகளைப்பொறுக்கி ஒன்றாக அடுக் கி, கல்லோடு கல்தாக்கி நெருப்புண்டாக்கி, அந்நெ ருப்பைக் கட்டை முட்டைகளிற பற்றவைத்துத், தா ன ஸ்நானஞ் செய்து அக்கினியை வலம்வந்து சொ ல்லுகிறாள்: ஓ ஆகாயவாணி முதலாகிய தேவதைக ளே! என்மனமொத்த என்புருஷனைக்கொன்ற பாவி யாகிய கல்மாஷபாதன் அவன மனைவியோடு புணரு வானாகில, அவன்தலைவெடித்துச் சாகக்கடவதென்று சபித்து அக்கினியில் விழுந்திறந்தாள். இந்தச் சேதி யை ஆகாயவாணி மாஹாபதிவிரதையாகிய மதயந்தி

க்குத் தெரிவித்தாள். மதயந்தி கனவருத்தமுற்றிருந்தாள்.

இங்கே கல்மாஷ்பாதன் காடுமலை முதலியவற்றிற் சஞ்சரித்துக் கண்டதுபுசித்து யமனைப்போலிரிகிறபோது, வசிஷ்டர் புத்திரர் நூற்றுவரில் யாவர்க்கும்மூத்த சத்தி யென்னும் பெயரைவகித்த முனிவனிருக்கும் வனத்தில்வந்து தவசிலே யோரயாகச் செல்ல, அப்போதுசம்பத்தில் நின்று தவஞ்செய்கிற சத்தியானவன பூமியிலிறங்கி ஸ்நானஞ்செய்ய வந்தான. வருகிறபோது ஒருவர்க்கொருவர் சந்தித்தார்கள். கல்மாஷ்பாதன் பித்தம்பிடித்தவர் தன்மைபோல் ஒருவேளை நல்லகுணம் மற்றொருவேளை அரக்கர்குணங்கொள்பவனாதலாற் சத்தி என்பவனைக் கண்டு, அடா! பிராமணப்பயலே! நான்வருகிறேனென்ன றிடையாமல என்னெதிராக வருகிறையா? இது ஞாயமா? நானென்ன உலகாதிப னல்லவாவென்று கேட்டான். சத்தி என்பவன் சொல்லுகிறான்: ஓ அரசனே! நாங்கள் தவசிகள். எங்கள்வனத்துக்கு அரசரானவர்கள் வரக்கூடாது. வந்தாலும் அவர்கள் தான ஒதுங்கிப்போயவிடவேண்டியது. மேலும நான உன்குலகுருவினுடைய புத்திரனென்றான். அரசன அவன சொல்லியவற்றில் ஒன்றையும் யோசித்துப் பாராமற கோபங்கொண்டு, கையிலிருக்கும் கதையினால மோத, சத்தி என்பவன் சீறி, ஓ அரசனே! நீ அரக்கனைப்போ லிரக்கமின்றி என்னைக்கதையா லடித்தமையால், நீ அரக்கனாக கடவையென்று சபித்தான். அப்போதுகல்மாஷபாதனுக்குக் கொஞ்சத் தன்னறிவுவந்து திடுக்கிட்டுச், சத்தியைவணங்கி, அநேகவிதமாகத்துதித்து, ஓ ஸ்வாமி! என புத்திமயங்கி இருந்தமையால அந்த வேளையில தங்களை மதிக்காமல இகழ்ச்சிசெய்து அடித்தேன். அக்குற்றத்தைப் பொறுத்துச சாபவிமோசனங் கொடுமையாமென்று மிகவும் பிரார்த்தித்தான். அச்சமயத்தில் தன்பிள்ளைகளைக் கொன்ற வசிஷ்டரிடத்திற் பழிக்குப் பழிவாங்கக் காத்திருக்கும் விஸ்வாமித்திரன அதனைக் கண்டு, ஆ! ஆ! இந்தக் கல்மாஷ்பாதனால் வசிஷ்டர்பெற்ற நூறுபுத்திரரையும் கொல்லவேண்டுமென்று கருதி, அரசனென்பவனுக்குத் தெரியாமற் சமிக்ஞைசெய்து, கல்மாஷ்பாதனைத் தன் அருகிலழைத்து, ஓ அரசனே! நீயேன் அந்தச் சத்தியை வணங்குகிறாய்? அவன் சாபம்போனே அன்றி சாபவிமோசனஞ்செய்யமாட்டான். சத்தியையும் அவனுடன் பிறந்த தொண்ணூற்றொன்பது பெயரையும் கொன்று தின்னையாக, அதன பின்பு இந்த நூற்றுவர்க்கும் தந்தையாகிய வசிஷ்டராற் சாபம் நீங்குமென்று பலவிதமாகப்போதித்து, அங்காடில் திரிகிற கிங்கராவேசத்தை அரசன்மேலேவினான். அவ்வாவேசம்அரசனையடையவே, அவன்முன்னினும் வெறுபட்டு, மீட்டும் அதிகவெறிகொண்டுசத்தி என்பவனைக் குத்திக் கொன்று தின்று, அச்சத்தியோடு பிறந்த (௯௯) சிறுவர்களுமிருக்கிற இடத்தை விஸ்வாமித்திரனா லுணர்ந்து, யாவரையும் விடாமற் பற்றிக்கொன்று தின்றுவிட்டான். இந்தச்சேதியை வசிஷ்டரறிந்து, ஐஐயோ!! தெய்வமே! ஒரு புத்திரனல்ல நூறு புத்திரர்களுமிறந்தார்களாமே: இனிநாம் என்னசெய்கிறதென்று ஏக்கங்கொண்டு, பூமியில் விழுந்து புரண்டு அழுது, புத்திரசோபத்தாற் பேச்சற்றுமூர்ச்சையடைந்தார். இதனை அவ்வனத்திலிருக்கிறமுனிவர்களுணர்ந்து ஓடிவந்து, வசிஷ்டரை வாரியெடுத்து உபசாரஞ்செய்து தேற்றினார்கள்.

வசிஷ்டர் அவ்வுபசாரத்தாற் கொஞ்சஞ்சாந்தமடைந்து எழுந்து, புத்திர சோபமேறங்கொண்டு, இனி அரைமாத்திரைப் போதாவது உயிரோடு வாழேனென்று உயிர்விடத் துணிந்து, கடலில் விழுந்தார். அதைக் கடற்றலைவனாகிய வருணன கண்டு நடுங்கி, நீராற் பிராணசசேதம் வராமல் புருதிக் கரையில்விடுத்து உபசரித்தான். பின்னும் வசிஷ்டர் தமது புத்திரசோபம் ஆறாதவராய், எவ்விதத்திலேனு மாள்வதே சரியென்று துணிந்து, பெரிய ஒரு மலையின்மேலேறி அங்கிருந்து பூமியில்விழுந்தார். பூமிதேவி அஞ்சி, தனகைகளால் வசிஷ்டரை யேந்தி ஒரு துன்பமும் நேரிடாமற் காப்பாற்றினள். பின்னும் வசிஷ்டர் உயிர்விடத்துணிந்து, வடவைத்தீயிற் போய்விழுந்தார். அத்திகலஞ்ஜலம்போற் குளிர்ந்திருந்தது. பின்னும்வசிஷ்டர் உயிர்விடக்கருதி விஷத்தை அருந்தினார். அவ்விஷமும் அமுதம்போலாயிற்று. அப்பால் வசிஷ்டர் கனவருத்த முற்று, நாம் எத்தனை விதத்தாலுயிர்விடக் கருதியும் உயிர்நீங்கவில்லை. ஆதலால் இனி எவ்வாறு இந்தப்புத்திரசோபத்தைச் சகிக்கப்போகிறோமென்று வருந்தி இருக்கிறபோது, சத்தியின மனைவியாகிய அதிருச்யந்தியென்பவள் கருப்பந்தாங்கி இருக்கிறாளென்பதும், அக்கருப்பம்பன்னிரண்டு வருஷமாகின்றதெனவும் கேள்வியுற்று, புத்திரர்களின கால்வழி இருக்கிறதல்லவா வென்று அப் புத்திரசோபத்தை ஒருவாறு நீக்கி இருக்கிறகாலத்தில், இந்தக் கல்மாஷபாதனாகிய அரக்கன அந்தச் சத்தி மனைவியின வயிற்றிலிருக்கும் கருவை விஸ்வாமித்திரரா லுணர்ந்து, அவளையும் கொல்லத்தேடிவந்து கண்டு கொலைசெய்யத் தொடர்ந்தான். அவன்வரவைச் சத்தியின் மனைவிகண்டு பயந்து, அம்மாமனாகிய வசிஷ்டரிடத்து ஓடிச் சொன்னாள். வசிஷ்டர் அதையுணர்ந்து, அஞ்சாமல் வருகிற அரக்கனைக் கண்டு, தக்ஷணம் தமது கமண்டலத்திலிருக்கிற ஜலத்தைவாரி அவ்வரக்கன் முகத்திலிறைத்தார். அங்ஙனம்பட்ட மாத்திரத்தில் விஸ்வாமித்திரனா லேவப்பட்ட கிங்கராவேசமும், சத்தியாலிடப்பட்ட சாபமும், முன் வசிஷ்டரால் நேரிட்ட சாபமும் உடனே நீங்கின.

இப்பால் அரக்கனாயிருந்த அரசன் தன் சுயாம்சையைக்கொண்டு, வசிஷ்டருடைய திருவடியிற்பணி

ந்து, அநேகவிதமாகத் துதித்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! எளியேன் பலவாற்றாலுங் கொடியசாபத்தை யேற்றதினால், தங்களுடைய புத்திரர்களையெல்லாம் புசித்தேன். சினங்கொள்ளாமல் என்னைக் காக்கவேண்டுமென்று பலமுறைவணங்கினான். வசிஷ்டர் அந்நிற்கிற அரசனை ஆதரித்துப் பலஆசிகள்கூறிப், புலவர்களால் துதிக்கப்பட்ட அரசனை அயோத்திமாநகரத்துக் கழைத்துவந்து, மன்னர் மண்டலீகர்கள் நிறைந்த நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் மகுடாபிஷேகஞ்செய்து, தமதிருப்பிடத்துக்கு வந்தார். அதுமுதல் அரசன் கொலுவிருந்து சகல விசாரணையுஞ் செய்து, மனைவிமேல் அதிகாதல்கொண்டு அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றான். மனைவியாகிய மதயந்தி எதிர்வந்துவணங்கி, ஓ அரசனே! தேவீர் இப்போது என்னைக் காதல்கொண்டு வந்தீர். அஃதெனக்குத் தெரிந்தது. நீர் முன்னம் அரக்கனாயிருக்கிறபோது ஒரு பிராமணனைக் கொன்று தின்றுவிட்டீர். அவ்வேதியன் மனைவி வயிறெரிந்து, நீர் பத்தினியோடு புணருங்காலத்தில் இறக்கக்கடவதென்று சாபமிட்டிருந்தாள். ஆதலால் நீர் என்னைப் புணர்ந்தால் மரணமடைவீரென்று மறுத்தாள். அரசன் திடுக்கிட்டு அஞ்சி, ஆ! ஆ! உலகத்திற் பிறப்பது இவ்வாறு இன்பமடையத்தானே. இவ்வின்பத்தை யடையாதகாலத்து எடுத்த தேகம் என்னத்திற்கு? நாம் பிராமணஸ்திரீயின் சாபத்துக்குள்ளானோம். நமது குலம் விளங்குகிறதற்கும் ஏதுவில்லை. இனி யிதற்கென்ன செய்கிறதென்றேங்கி, வசிஷ்டரிடத்துச் சென்று வணங்கித், தனது குறையைச் சொல்லி அழுது, பின்னுந்தன பிழைகளை யெடுத்துச்சொல்லுகிறான்.

ஓ ஸ்வாமி! நான் கொடியசாபத்தைப் பெற்று அரக்கனாய்ச் சஞ்சரிக்கிறபோது, ஒரு பிராமணனைக் கொன்று தின்றுவிட்டேனாம். அதனைக்கண்ட அவ்வேதியன் பத்தினி, நீ மனைவியோடு புணர்ந்தால் இறக்கக்கடவதென்று எனக்குச் சாபமிட்டிருந்தாளாம். எனக்கோ புத்திரனில்லை. புத்திரனில்லாவிட்டாலும் இருக்கிறபடியிருந்தால் சகல இன்பமாகிய ஸ்திரீபோகத்தை அநுபவிக்கலாமென்றால், அதற்கும் சாபம் பெற்றிருக்கின்றது. ஆதலால் எளியேனிடத்து கிருபைகூர்ந்து, சகலபாவங்களையும் தீர்த்து, ஸ்திரீபோகத்தை அநுபவிக்கவும்-எனக்குவழிமுறை விருத்தியாகத் தங்களால் என்மனைவியிடம் ஒரு புத்திரனைப் பெறவும் நாடிவந்தேனென்று பேச, வசிஷ்டர் அதற்கு இசைந்து அரசனோடு அயோத்திமாநகரத்திற் செல்ல, அரசன் அநுமதியால் மதயந்தி வசிஷ்டரிடத்து வந்துவணங்க, வசிஷ்டர் மதயந்தியைக்கூடி ஒரு புத்திரனைப் பாலித்து, அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! மஹாபதிவிரதையாகிய பார்ப்பனியிட்ட சாபம்நீங்க நாமொருதந்திரம் சொல்லுகிறோம். அஃதென்னெனில் - மஹாபாதகங்களை நீக்குகின்ற தீர்த்தயாத்திரைசெய்து தேவஸ்தலங்களைத் தரிசித்தால், அச்சாபம் நீங்குமென்று வழிகாட்டித் தமதிருப்பிடம் சேர்ந்தார். அரசன் மந்திரிமார்களை யழைத்துத், தன்செங்கோலை அவர்கள்கையிற் கொடுத்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ மந்திரிகளே! நான் தீர்த்தயாத்திரைசெய்யச் செல்லுகிறேன். சென்றவிடத்தில் எனதெண்ணம் நிறைவேறிற்றானால் வருகிறேன். இல்லாவிட்டால் வரமாட்டேன். நீங்கள் என் புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, அவனை என்னைப்போற் பாவித்து அரசுசெலுத்தி வாருங்களென்றுரைத்து, அரசன் தீர்த்தயாத்திரைசென்று அநேக நதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்து, திவ்யஸ்தலங்களில் வாசம்பண்ணி மேற்றிசைவழியாகச் சென்றான். அவ்வாறு செல்லும்போது வழியிற் கௌதமமுனிவனைக் கண்டுவணங்கி, அவரால் சிவராத்திரியின் மகிமையை யுணர்ந்து, கோகர்ணஞ்சென்று சாம்பமூர்த்தியை அர்ச்சித்து, அவரது கிருபையினாற் சாபம் நீங்கி நகரம்வந்து, முன்போலரசுசெலுத்தி வந்தான்.

இங்கேவசிஷ்டர் தன்மக்களில் மூத்த குமாரனாகிய சக்திமுனிவனுடையமனைவியின் கருப்பத்தின்மேற் கண்ணுடையராகி, எக்காலம் புத்திரனைப்பெறுவாளோவென்று பார்த்திருந்தார். இப்படி இருக்கிற காலத்திற் சக்தியின் மனைவியாகிய அதுச்சந்தையாள் தேவாதிதேவர்களும் மகிழ்வெய்த யானைக்கன்றுபோற் பராசரனைப் பெற்றாள். வசிஷ்டரும் - அருந்ததியும் - இன்னும் அவ்வனங்களோடு மற்ற வனங்களில் தவஞ்செய்கிற முனிவர்களும் - முனிவர் பத்தினிமார்களும் - பேரானந்தத்தை மேற்கொண்டு வந்து, புத்திரனைக்கண்டு அதிகமகிழ்வையடைந்து, அப்பிள்ளை பிறந்தது முதல் ஐந்துவயதுவரைக்கும் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை யெல்லாம் கிரமப்படி இயற்றி, ஐந்தாம்வயதில் உபநயனமும் வேதாப்பியாசமும் செய்வித்தார்கள். அப்பராசரரும் நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைஞானம் முதலியவற்றை யுணர்ந்து, கானகஞ்சென்று தவநிலைபொருந்தி, அநேககாலம் தவஞ்செய்து, தவத்தாலடையும் பயனாகிய ஞானத்தைப்பெற்று வசிஷ்டரிடத்திருக்கிற காலத்தில்; தனது பிதாவை அரக்கன் கொன்றுதின்றான் என்கிற செய்தியைப் பலபேர்களாலுங் கேள்வியுற்று, அதிககோபங்கொண்டு, மூதாதையிடத்துவந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! எனது பிதாவை அரக்கன்கொன்று தின்றதனால் அவ்வரக்கனை மாத்திரமல்ல, அவ்வரக்கர்குலத்தையும் இவ்வுலகத்தையும் தகிக்க நான் தவஞ்செய்யவேண்டும். விரைவில் எனக்கு விடைகொடுமென்று வேண்டினான். வசிஷ்டர் பேரப்பிள்ளை வந்த உக்கிரத்தைக்கண்டு, அடடா!! இவன் பிதாவைக் கொன்ற பழிக்கு உலகங்களையெல்லாம் நசிப்பிக்க எண்ணங்கொண்டு, தவஞ்செய்வதற்காக நம்மை உத்தரவுகேட்கிறான். இதற்குத் தண்மைகூற வேண்டுமே

ன்று கருதி, பேரப்பிள்ளையை வாரி மார்போடணைத்து, மடியில்வைத்தவண்ணம் உச்சிமோர்ந்து உள்ளம்பூரித்துச் சொல்லுகிறார்:

அப்பா பௌத்திரா! பூர்வம் இவ்வாறு நடந்திருக்கின்ற ஓர் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். முன்னம் கிருதவீரியனென்று பெயர்வகித்துத், தருமதேவதை நாலுபாதத்தில் நடக்கவும்-மன்னர் மன்னர்களெல்லாம் வந்து வணங்கவும் செங்கோல்நடாத்திய அரசன்;வேதமோதுதலாகியபிரமயாகத்தையும், ஓமம்வளர்த்தலாகிய தெய்வயாகத்தையும், பலிகொடுத்தலாகிய பூதயாகத்தையும், தருப்பணமுடித்தலாகிய பிதுர்யாகத்தையும், இரப்போர்க்கு உணவு முதலியவற்றை ஈதலாகிய மானுடயாகத்தையும், வேதாகமங்களாற் சொல்லப்பட்டு அருமையாயிருக்கிற அக்கினிஷ்டோமம் - அத்தி அக்கினிஷ்டோமம் - உத்தியம் - சோக்ஷீ - வாசபேயம் - அதிராத்தம்- அப்தொரியாமம் - அக்கினியாதேயம் - அக்கினி கோத்திரம் - தர்சபூரணமாசம் - சாதுர்மாசியம் - நிரூடபசுபந்தம் - ஆக்கிரயணம் - சௌத்திராமணி - அஷ்டகை - பார்வணம் - சிரார்த்தம் - சிராவணி - அக்கிராயணி - சைத்திரி - ஆசுவ்யுசி- என்னும் இருபத்தொருயாகத்தையுஞ் செய்யக்கருதி, திவ்யநதிக்கரையிற் பெரிய ஒருயாகசாலை சமைத்துப், பிருகுமுனியைக் குருவாகக்கொண்டு, அவரால் மேற்கூறிய யாகங்களை நிறைவேற்றி, அநேகதான தருமங்களைச்செய்து, அம்முனிவருக்கும்அவர்புத்திரபவுத்திரர்களுக்கும் அதிக திரவியங்கொடுத்து, நெடுங்காலம் அரசுசெய்து பரமபதமடைந்தான். பின்பு அவன்புத்திரர்கள் மகுடாபிஷேகராகிஅரசுசெலுத்தினார்கள். ஆனால் அவர்கள்தேவபத்தியில்லாதவர்களாய்ச், சுற்றம்நட்பு இவைகளைப் பாராட்டாமல், தாங்கள் புசித்தலையும் சுகித்தலையுமே பெருமையாகக்கொண்டு பொருளாசைவைத்து, ஒரு காசை ஒருகோடிப் பொன்னைப்போற் கருதுங் கருத்தையுடையவர்களாய், அவர்கள் தங்கள்காலத்திலவந்த வரும்படியைக்கணக்கிட்டு, நமது தந்தைகாலத்தும் இவ்வளவு தொகைவந்திருக்கவேண்டுமே போக க்ஷேத்திர பிதுரார்ச்சனை யொன்றுமில்லையே: இவ்வித வருமானம் போனவழி யென்னவென்று நினைத்துத், தந்தையின மந்திரிகளை அழைத்துத் தக்கபடி விசாரணை செய்தார்கள். அம்மந்திரிகள் கைகுவித்து, ஓ இராஜபுத்திரர்களே! உங்கள் தந்தையாகஞ்செய்யக் கருதிப், பிருகுமுனியைக் குருவாகக்கொண்டு, திரவியங்களை அநேகம் பெயர்களுக்கு அபாரபாரமாகத் தானங்கொடுத்தார். அவர்களிற் பிருகுமுனிவருக்கும் அவர்புத்திரர்களுக்கும் அளவற்றதிரவியத்தைக் குவித்தார். அதற்கு நாங்கள் என்செய்வோமென்று மறுமொழிகொடுக்க, இராஜகுமாரர்கள் அவசரப்பட்டுப், பிருகுமுனி புத்திரர்கள் யாவரையும் அழைத்துவரக்கட்டளையிட்டுத் துடிப்போடிருந்தார்கள்.

அக்கட்டளைப்படி மந்திரிமார்கள் தூதுவர்களையனுப்ப, தூதுவர் பிருகு முனிபுத்திரர் களிடத்துச் சென்று இச்சேதியைத் தெரிவிக்க, அவர்கள் தக்ஷணம் பிரயாணப்பட்டு வந்து இராஜபுத்திரர்களைக் கண்டார்கள். அப்புத்திரர்கள்குருபுத்திரர்களைநோக்கி, ஓ மஹாத்துமாக்களே! நீங்கள்மும்மலச்சேட்டையை அடக்கிவேதநெறிநின்று நல்வழியிற்செல்பவர்கள். உங்களுக்குப்பொருளென்னத்திற்கு? எங்கள் தாதை அளவற்ற திரவியத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். அத்திரவியம் நல்வழியில்வந்ததல்ல. நீங்கள் அதனைவைத்திருப்பதிற் பாபம் நேரிடுமேயன்றிப் புண்ணியநேரிடாது. ஆதலால் அத் திரவியத்தையெல்லாம் கொண்டுவந்து வைத்துவிடுங்களென்று கூறப், பிருகு முனிபுத்திரர்கள் அரசன் புத்திரர்களைநோக்கி, ஓ இராஜபுத்திரர்களே! பாபப்பொருள் புண்ணியப்பொருளென்னும் இவற்றுள் எதுவாயிருந்தபோதிலும் பிராமணருக்குத்தத்தமானபொருளை நீங்கள் கேட்பது தகுதியல்ல. நாங்களுங் கொடோமென்று மறுத்தார்கள். அரசன் புத்திரர்கள் அதிககோபங்கொண்டு, ஆங்காணும் பிராமணர்களே! என்தந்தையை ஏமாற்றி யாகத்துக்கென்றும் - யாகபாகத்துக்கென்றும் - எங்கள் திரவியத்தையெல்லாம் கிரகித்துக்கொண்டு, நாங்கள் கேட்டால கொடுக்கிறதில்லையென்றும் அஞ்சாமற பேசுகிறீர்களா? அப்படியாவென்றெழுந்து, தங்கள்கையிலிருக்கிற வாளால் அவர்கள் தலைகளைவெட்டி, ஆசிரமத்துக்குட்சென்று பொருளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு, பின்னும் அந்தப்பிருகுமுனி புத்திரர்களையெல்லாம் தேடித்தேடிக் கொலைசெய்யத் தலைப்பட்டார்கள். இப்படி கொலைசெய்து வருகிறபோது பிருகுமுனிவர் புத்திரருள் ஒருவருடைய மனைவி கருப்பவதியாயிருந்தாள். அவள் இந்த ராஜபுத்திரர்கள் தன்கணவன் முதலானவர்களையெல்லாம்வெட்டிஎறிகிறதைக்கண்டு, நாம்கருப்பவதியாயிருப்பதைக் கண்டால் நம்மையுங் கொலைசெய்வாரென்றஞ்சி நடுங்கி, நகமேருச் சாரலிற்போய் ஒளித்திருந்தாள். இராஜபுத்திரர் பிருகுமுனி வம்சத்தை நாசப்படுத்தி, நகரத்திற சென்று மனக்களிப்புடன் அரசுசெலுத்தி வருகிறார்கள்.

இங்கேபிருகுமுனி பௌவுத்திரன்மனைவி நம்மைத்தேடிவந்து எங்கே கொலைசெய்கிறார்களோவென்று பயந்து, வயிற்றிலிருக்கிறகருவைத் தன்வல்லமையாற் சிலகாலம் தொடையில்வைத்திருந்து, நூறுவருஷஞ் சென்றபின்பு பெற்றாள். அப்புத்திரன் பிறந்ததை அங்கிருக்கும் தவசிரேஷ்டசிகாமணிகள் வந்து பார்த்து மகிழ்வடைந்து. அப்புத்திரனைப்பெற்ற அம்மனைப்பலவாறு புகழ்ந்து, அந்தப்புத்திரனுக்குப் பகனென்று நாமகரணமிட்டுப், பிறந்ததுமுதல் அஞ்சுவயதளவும் செய்யும் பிராமணச்சடங்குகளை நிறைவேற்றி, உபநயனமுடித்து, வேதமோதுவித்து, தவத்துக்கு

யோக்கியதையாகிய மந்திர முதலியவற்றையும் உபதேசித்தார்கள். அப்புத்திரன் வேதாகமங்களிலும் மனுக்கியான முதலியவற்றிலும் வல்லவனாகி, சிவத்தைப்பேறும் படியான சிறந்த தவத்துக்கு யோக்கியதை ஆயினான். அக்காலத்தில் தன் மூதாதை முதலியவர்கள் கிருதவீரியன்புத்திரர்களால் இறந்ததைத் தாயினாலறிந்து, அப்புத்திரர்களை நீறாக்கி விப்பதுமன்றி இந்த அநியாயத்தைக் கேட்காமலிருந்த இந்த உலகத்தையும் வேறாக்கிச், சொர்க்கத்தையும் எரிக்கிறேனென்று மஹா உக்கிரத்தோடு தவஞ்சேர்ந்து, தவசிரேஷ்டரெல்லாம் வியப்படைய அருமையான தவஞ்செய்தான். அந்தவத்தினாலெழுந்த அக்கினியானது கிருதவீரியன வம்சத்தாரைப்பற்றி எரிகத்தலைப்பட்டது. அந்தக்கிருதவீரியன் வம்சஸ்திரிகள் ஏக்கங்கொண்டு, நடுங்கி ஓடிவந்து பகனையீன்ற அன்னை இடத்துவந்து முறையிட்டு, பாதத்தில் விழுந்து தங்களுக்குண்டான முறையைச்சொல்லி, எங்களைக்காக்க வேண்டுமென்று பலவாறு துதித்தார்கள். அந்த அம்மன் ஒருவர் முறையிட்டு அழுகிறதைக் காதினாலும் கேட்டறியாதவளாகையால், மிகுந்த தயாளகுணத்தையுடையவளாய்த் தன் கணவன்முதலானவர்களிறந்துபோயின அபராதத்தையு நினைக்காமல், தக்ஷணம் மனமிளகி அவர்களை ஆதரித்து, ஓ ராஜஸ்திரீகளே! அஞ்சாதிருங்கள். இந்தத் தபாக்கினி தேவர்களால் நீங்கும். நீங்கள் உங்களிருப்பிடத்துக்குச் செல்லுங்களென்று கட்டளையிட்டனுப்பினாள்.

இங்கே பகன்செய்கிற அருமையான தவத்திலுண்டான அக்கினியானது, சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்னும் மூன்றுஸ்தலங்களிலும் பற்றியெரிக்கத் தலைப்பட்டது. இதனைத்தேவாகோமானாகிய இந்திரன் அறிந்து, சில தேவர்களோடு பகனது பிதுர்க்களிடத்துச்சென்று, அப்பிதுர்க்களை அநேக விதமாகத்துதித்து, ஓ ஐயமார்களே! உங்கள் வம்சத்தில் உற்பத்தியான பகன் உங்களைக் கொலைசெய்த கிருதவீரியன வம்சத்தை நாசப்படுத்தத் தவஞ்செய்கிறான். அந்தத் தவத்தினாலெழுந்த அக்கினி அவர்களை நாசப்படுத்துவதுமன்றி, சொர்க்காதி புவனங்களையும் பொரியாக்குகிறது. நீங்கள் விரைவிற்சென்று தவஞ்செய்தலை நிறுத்தி வாருங்களென்று பலவாறுவேண்ட, பிதுர்க்கள் தக்ஷணம் தெய்வவிமானத்திலேறிப், பகன் தவஞ்செய்கிற விடத்துக்குச் சமீபமாக அந்தரத்தில் வந்து நின்று, பகனையழைத்துச் சொல்லுகிறார்கள். அப்பா பௌத்திர சிகாமணியே! உன்னால் நாங்கள் அளவற்ற கீர்த்தியை அடைந்தோம். இப்போது எங்கள் வசனத்தைக்கேட்டு அவ்வழிநடவென்று பணித்தார்கள். பகன் பிதுர்க்களின் வரவைக்கண்டு எழுந்து, பலவித உபசாரத்தோடு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஐயமீர்! ஆ! ஆ! என்ன மேலானதவம் யான்செய்தது. ஏககாலத்தில் உங்களையெல்லாம் என்கண்ணாரத் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தையும் பெற்றேன். தற்செயலாய் எளியேன்மேல கிருபை கூர்ந்து தாங்களனைவரும் கூடி இவண்வந்த காரணமென்ன? நீங்கள் இப்போது சொல்லும் வசனமென்னவென்று வினவினான். பிதுர்க்கள் பேரனுக்கு ஆசிகள்கூறி, அப்பா பௌத்திரா! நாங்கள் கிருதவீரியன் புத்திரர்களால் அதமானோமென்கிற சேதியையுணர்ந்து, அவர்களை நீறாக்கக்கருதித் தவஞ்செய்கிறாய். அத்தவத்தை இனி விட்டுவிடு. ஏனென்றால் - உலகத்திற்பிறந்து மும்மலப் பேயிடத்து அகப்பட்டு விம்மலாகிய வருத்தத்தை அடைந்திருந்த எங்களைப், புண்ணியலோகஞ்சேர்த்த கனவான்களை நீறாக்குவது தகுதியல்ல. இககாயவேதனை நீங்கி ஏககாலம் புண்ணியலோக மடையப்போகிறோமென்று வருத்தப்பட்டிருந்த எங்களையெல்லாம், ஏககாலத்திற் சுவர்க்கத்துக்கனுப்பிவித்த தருமவான்களைக்கொல்லுவது நியாயமோ? எங்கள் வினைப்பயன் அப்படிக்காகவேண்டியிருக்க, மற்றவர்களை விரோதித்து நீ மனம் நோவதிற் பயனென்ன? இனியேனும் அக்குரூரத்தை விட்டுவிடென்று விளம்பினார்கள். பகன் பிதுர்வாக்கியத்தைத் தடுக்கக் கூடாமையால் தவஞ்செய்தலை நிறுத்தி, ஓ ஐயமீர்! என தவத்தாலெழுந்த அக்கினிக்கு வழிகாட்டுவீர்களாகில், இம்மட்டில தவத்தை நிறுத்துகிறேனென்றான். அதற்குப் பிதுரர் சொல்லுகிறார்கள்: அப்பா பௌத்திரா! உன் தவத்திலெழுந்த அக்கினியைக் கடற்புறத்தில் வைப்பாயாகில், அது கடலிற் சுரக்கும் நீரைப் பானஞ்செய்துகொண்டு அங்குதானே யிருக்குமென்றறைந்து, அப்பகனுக்குப்பல ஆசிகள்வழங்கிப் புண்ணியலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பகன பிதுர்க்களிட்ட கட்டளைப்படித் தபாக்கினியைக் கடற்புறத்திற் கனுப்பிவிட்டுத், தாயிடஞ்சென்று வாழ்ந்திருந்தான். அந்தத் தபாக்கினி கடற்புறத்துச்சென்று கடலிற்சுரக்குநீரையுண்டு, அங்குதானே வடவைக்கனலெனும் பெயரால் விளங்கி இருந்து விட்டது.

அப்பா பௌவுத்திரா! அந்தப் பகமுனிக்கொப்பானவன் நீ. ஆகையால் அம்முனியைப்போல மூன்றுலகத்தையும் தகிக்கக் கருதாமல, உன் தந்தையைக் கொன்றவர் அரக்கர்வம்சமாதலால், அவ்வரக்கர் குலத்தை மாத்திரம் நாசப்படுத்தென்று அருளுடன் விடைகொடுத் தனுப்பினர். பராசர் மூதாதையின கட்டளைப்படி அருமையான தவஞ்செய்தார். அத்தவத்தால் அக்கினியுண்டாகி உலகெரபரவி, அரக்கர் குலங்களைப்பற்றி எரிக்கத்தலைப்பட்டது. அரக்கர் இந்தத்தபாக்கினியைக் கண்டவுடன திடுக்கிட்டு அஞ்சி, நடுங்கி ஓடுங்கிச் சத்தியலோகஞ்சென்று, பிரமதேவனைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! நாங்கள் வசிஷ்டருடைய புத்திரனைக் கொன்றோமென்று கருதி, அவருடைய பௌத்திரராகிய பராசர் எங்களை நாசமாக்கத் தவஞ்செய்கிறார். ஆதலால் தேவரீர் அத்

தவத்தை நிறுத்தி எங்களை ஆதரிக்கவேண்டு மென்றுவேண்ட, பிரமன் தக்ஷணம் தனது அன்னவாகனத்தி லெழுந்தருளி, தவஞ்செய்கிற பராசர் கண்முன்றோன்றி, ஓ பராசரே! உமது மனவுறுதியையும் தவத்தினருமையையும் கண்டு வியப்படைந்தோம். இனித் தவஞ்செய்தலைவிட்டுநீங்கவேண்டுமென்றுபுகல,பராசர் பக்திவிசுவாசத்தோடு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ சிருஷ்டிகர்த்தாவே! தமியேன் தந்தைகளைக் கொன்ற பாவியாகிய அரக்கனது வம்சத்தை நாசப்படுத்தினால், தங்களுக்கு வருத்தமென்ன சொல்லுங்களென்று கேட்டார். ஓ பராசரே! உமது தந்தைகளைக்கொன்றவன் அரக்கனல்ல. சூரியவம்சத்தரசன். முனிவினைப்பகுதியால் அரக்கனாயினன். உமது தந்தைகளுக்கு அந்தத் துன்பநேரிட்டது ஏயமாகிய அரக்கரால் நேரிட்டதல்ல. ஆதலால் - நீர் தவஞ்செய்தலை விட்டு விடுமெனறார். அதற்குப்பராசர் சொல்லுகிறார். ஓ சதுமுகனே! தாங்கள் கொடுத்த விடையைநோக்கினால்,அரக்கர்பேரிற குற்றமில்லாமையாயிருக்கின்றது. ஆயினும் இப்போது நானசெய்த தவத்தினுண்டான அக்கினிக்குப் போக்கிடமெங்கேயென்றுவினவப், பிரமன்மகிழ்ந்து, ஓ பராசரே! உமது தவத்திலெழுந்த தபாக்கினியை மேற்றிசையிலிருக்கும் பாலைவனத்தில் வையென்று உத்தரவுசெய்து, மங்களாசனங்கூறித் தமதிருப்பிடஞ்சேர்ந்தார். பராசர் பிரமன திருவாய்மலர்ந்தபடி தபாக்கினியைமேற்றிசையி லிருக்கிற பாலைவனத்தில வைத்து, மூதாதையாகிய வசிஷ்டரிடத்துச் சென்று வணங்கி, தாம் தவஞ்செய்ததும், அங்குப்பிரமன வந்ததும், அப்பிரமன் வேண்டுகோளினால அத்தவத்தணலை மேற்றிசையில் வைத்ததும் சொல்லிச் சுகமாக யிருந்தார்.

பாண்டவர் தவுமியமுனிவரை ஆசாரியராக நியமித்துக் கொள்ளுதல்.

ஓ பாண்டு புத்திரர்களே! இந்த வசிஷ்டமஹாமுனியினது பெருமையை இரண்டாயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேஷனாலும் சொல்லக்கூடா தென்றால், என்னொரு நாவினாற் சொல்லவசமாமோவென்று பேசினான் சித்திராங்கதன். அப்போது அருச்சுனன் முதலான ஐவரும் மிகுந்த ஆனந்தத்தை அடைந்தவர்களாய், அவர்களில் தருமராஜன சித்திராங்கதனைநோக்கி, ஓ காந்தருவசிகாமணியே! குருவில்லாவிடில் அரசுபெருமையடையாதெனறு முன்னமொழிந்தீர். எங்களுக்குத் தகுதியான அந்தணன்யார்? அவனையும் உமது வாக்கினாற் சொல்லுமென்று வேண்ட, சித்திராங்கதன் - ஓ தருமநந்தனா! இவ்வழியேசென்றால இவ்வழிக்கருகில் உற்கயமென்று ஒரு நதியிருக்கின்றது. அந்நதிக்கரையில தவுமியரென்னு மஹாத்துமா இருக்கிறார். அவர்சிறந்த உத்தமர். காமம் - குரோதம் - லோபம் - மோகம் - மதம் - மாற்சரியம் - ஆகிய அறுவகைக் குற்றங்களையுங் கடந்தவர். வேதாகம சாஸ்திரங்களைக் கரைகண்டவர். சாட்சாத்பிரமமூர்த்தியாகிய வருக்கொப்பானவர். அவரைச்சரணடைந்து வணங்கிக் குருவாகக்கொள்ளுங்கள். மேலும் நீங்கள் பட்டாபிஷேகங் கொண்டவுடனே, உங்களுக்கு நானவாகக்கொடுத்த அந்த ஐநூறு புரவியையும் அனுப்பிவிக்கிறேனென்று விடைபெற்றுச், சித்திராங்கதன் தனதுலகஞ் சார்ந்தான். தருமன் முதலான ஐவரும் குந்திதேவியும் சித்திராங்கதன் காட்டியவழியே போகிறபோது, உற்கயமென்கிற நதி தோன்றிற்று. அந்நதியின் நாற்றிசைக் கரையும் போய்த் தேடித் தவுமியர் ஆசிரமத்தைக் கண்டுபிடித்து, அவரைத்தொழுது பலவாறு துதித்துத், தங்கள் ஊர்பெயராதிய வரலாற்றை யறிவித்தோதி, ஓஸ்வாமி! அடியேங்களுக்குத் தாங்கள் குருவாயிருக்கப் பிரார்த்திக்கிறோம். அதற்கு இசையவேண்டுமென்று வேண்ட, தவுமியர் ஐவர்க்குந் திருவுள்ளமிசைந்து, தக்ஷணம்பிரயாணப்பட்டு நடந்தார். ஐவரும் குருவாகிய தவுமியரை அழைத்துக்கொண்டு, சூரியன் உதயமாக இரண்டு நாழிகையிருக்கும்போது பாலசூரியர்களைப்போல முகமலர்ந்து பாஞ்சாலதேசம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

சுயம்வரச்சருக்கம் - முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது.

திரௌபதிமாலையிட்ட சருக்கம்.

கண்ணன துதி.

வேதமுபவேதம் விளம்புமெய்ப்பொருளு மப்பொருள்விதங்களும்பஞ்ச
பூதமுமலவும் புலன்களின்பயனு மப்பயன்போலிவுறதுகரு
நாதமுமுலகம படைத்தளித்தழித்து ஞானமாயகிலமுநிறைவுற்
றுதியுநடுவு முடிவுமாய்நின்ற வாதியானடியிணைபணிவாம்.

கேளும ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! பிருதிவு - அப்பு - தேயு - வாயு - ஆகாய மெனனும் இப்பஞ்சபூதம்போல் விளங்குகின்ற ஐவரும், அப்பஞ்சபூதங்களையும்பெற்ற பராசக்திபோன்ற குந்திதேவியு

ம், சதாசிவனைப்போல விளங்கும் தவமியற்றும் பாஞ்சாலநாட்டுக்கு வந்தவுடன், அந்நாட்டவர்களுக்குப் பாண்டுபுத்திரர்களாகிய ஐவரும் வந்தார்களென்று பறை சாற்றுவிப்பதுபோலச், சேவல்கள் ஒலிசெய்யச் சூரியனுதயமானான். சூரியனுதயமாகவே பாண்டுபுத்திரரைக்காணப்போகின்றோமா வென்கிறமயக்கத்தைக்கொண்டிருந்த பாஞ்சாலன் இனிமேல் ஐவரைக்கண்ட மாத்திரத்தில் அவனுக்குண்டாகிய மயக்கம் எவ்வாறுநீங்குமோ, அவ்வாறு இருள்நீங்கிற்று. அவன்முகம் எப்படி மலருமோ, அப்படி தாமரைமலர்கள் மலர்ந்தன. அவன்கண்ணிலெவ்விதம் ஆனந்த நீரரும்புமோ, அவ்விதமாகத் தேன்துளித்தது. அந்நகரம் எத்தனைமகிழ்ந்தொலிக்குமோ, அத்தனைமை பக்ஷிகளும் விலங்குகளும் மகிழ்வடைந் தொலித்தன. அருச்சுனன் அழகைக்கண்ட சாமுடையமாதர் தங்கள்தங்கள் கணவனைத்தழீஇக் களிகூர்வதுபோலச், சேவலும்பேடும் சேர்ந்துமகிழ்ந்தன. இனித் திரௌபதை மாலையிட்டவுடன அரசர்சிறி போருக்கெழுந்தகாலத்து அருச்சுனனொருவனே யெதிர்த்து வெற்றிபெற்று முழக்கும் சங்கத்தொனிபோலச், சங்கினஞ்சப்தித்தன. ஐவரும் காடுமலை முதலியவற்றில் இரவுமுழுதும் பாதசாரியாக நடந்துவந்த வருத்தத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு வனதேவதை உபசாரஞ்செய்வதுபோல், சோலைகளெல்லாந் தளிர்களாகிய கையால்முதிர்ந்த கனிகளைக்கொடுத்துத் தென்றற்காற்றை வீசியுபசரித்தன.

நெய்தநிலத்துக்குரிய விளரிப்பாட்டை மருதநிலத்துத் தடாகத்திலிருக்குந் தாமரைமலரில் வண்டினம்பாட, அப்பாடலைக்கேட்ட நெய்தநிலமாதர் எட்டி அந்தத்தடாகத்தை நோக்க, இம்மாதர்களின் முகச்சந்திரனைக்கண்டு தாமரையலர் முகிழ்ப்ப, அம்மாதர் கோபித்துத் தங்கள்பாடலைத் திருடிவந்த வண்டினத்தைச்சிறைசாலையிலிட்டதுபோலவைகள் குவிந்த தாமரைமலர்களுள்ளகப்பட்டுப்பாடாமலொடுங்க, மாதர்கள்வண்டினம்பாடக்காணோமென்றுகாதுகொடுத்து நன்றாய்க்கேட்க, அவர்கள் காதணியாகிய சூரியனைக்கண்டு முன்போல் தாமரைமலரெல்லா மலர, அதிலகப்பட்ட வண்டினங்களின்பேரில் அம்மாதர் கிருபைவைத்துச் சிறைநீக்கிவிட்டதுபோலவைகள் வெளிப்பட்டு நீங்காரவோசைகாட்ட, இந்தவேடிக்கையையும், நமது நாட்டிற்பிறந்த திரௌபதை நெடுநாள் கன்னியாமாடத்திலிருக்கிறாளாதலால், அவளுக்குமுன்னமேயிருந்திருக்கிற அருச்சுனன்வந்துவினைவில் மணம்புரியவேண்டுமென்று வனதேவதை வயலிலிருக்கும் பங்கயமாகிய ஓமகுண்டத்தில் மாங்கனிரசமாகிய நெய்யைச்சொரிந்து, புன்னைப்பூவென்னும் பொரியைச் சிந்திக், கிள்ளைகள் நல்ல வேதமந்திரங்களைச்சொல்ல, யாசகர்கள் கையேந்தி நிற்பதுபோற காந்தள்மலரெதிரிற்றோன்ற, அவர்களுக்குச் சொர்ணமாரி பொழிவதுபோற்கொன்றைகள்மலரைச்சொரிய, இப்படி யாகஞ்செய்வதுபோற்றோன்றும் இந்த வேடிக்கையையும் கண்டு வியப்படைந்தார்கள்.

ஒருதடாகத்தில் ஒருதாமரைமலர் மலர்ந்திருப்பதைக்கண்டு அநேகம்வண்டுகள் அதனதுதேனை அருந்தத் தாவி நெருங்கியபோது, ஒருவண்டு பறந்தோடிவந்து அவ்வண்டுகளையெல்லாம் சிறகாலடித்துத்துரத்தி அம்மலரின்தேனை அருந்திமகிழ்வதை ஐவருங்கண்டு, சுயம்வரத்திற்குவந்த அரசர்களெல்லோரும் ஏங்க நாமே அத்திரௌபதையை மணம்புரிவோமென்பதற்கு இது நன்னிமித்தமென்று எண்ணி நடந்தார்கள். அங்கொருகுளத்திற் பெரிய ஒரு மாங்கனிவிழ, அம்மாங்கனியை அந்தக்குளத்திலிருந்த மச்சங்களெல்லாம் இச்சைகொண்டுசுற்ற, அதைக்கண்ட ஒருவாளைமீன் பாய்ந்து அம்மச்சங்களை அடித்துத்துரத்திவிட்டு அம்மாங்கனியைச் சுவ்வினகொண்டுபோயிற்று. அதனை ஐவர்கண்டு மகிழ்வடைந்து, நமது கருத்துக்கிசைந்த கன்னியைப் பெறுதற்கு இதுவுமோர் நன்னிமித்தமென நெண்ணி நடந்தார்கள். பரிமளமிகுந்த நறுமலரணிந்து அளியினமுரன்று உறைதருசுகந்த அளகபாரத்தையுடைய பாஞ்சாலியின் மணத்திற்கு, உலகிலுள்ள அரசர்களும் வேதியர்களும் வந்தனர்கள்; நீங்களும்விரைவில் வாருங்களென்று தங்களை அழைப்பதுபோற்குயிலினங்கூவ: நமது நாட்டிக்குத் தலைமைபூண்ட பாஞ்சாலன குமாரியாகிய திரௌபதை அவன கருத்தின்படி அருச்சுனனையே மணம்புரிவள்; வந்தஅரசர்கள் நாணமுற்று ஒருவர்போனவழி ஒருவர்போகாமல் தனித்தனிப் பிரிந்தோடுவர்; இதுஉண்மையென்று வள்ளைப்பாட்டிற்சேர்த்துக் கிளிகள்பாட மகரயாழ்போல் வண்டினமொலிக்கும் மிர்தங்கத்தைப்போலமேகமுழங்க மயிலாலமகிழ்ந்துமயில்வந்தாட: பூங்கொத்துகள்தோறும் பொறியளிகள் சப்திக்க ஜலங்களிற பக்ஷிகளொலிக்க: ஆண்குருகும் பெண்குருகும் அலித்துக் காதலிக்கு கற்பகவிருக்ஷத்தில் வலைசாதகஞ்சாடி படர்ந்திருப்பதுபோல மரங்கடோறும் பலவித புஷ்பக்கொடி படர்ந்திருப்ப இவைகளையெல்லாங்கண்டு நயந்து, சிங்கத்துக்கொப்பாகிய பராக்கிரமத்தையுடைய ஐவரும், சிங்கத்வியந்து, பூஞ்சோலைகளைக் கடந்து, பலிசக்கிரவர்த்தியிடமுன் திருமால்கொண்ட வடிவைப்போலஅந்தரமட்டும்அளாவிக்கோடிசூரியப்பிரகாசம்போல விளங்குமரத்தினசிகர கோபுரங்களொடுகூடி அணடப்புறச்சுவர்போல விளங்குகின்ற மதில்களையுடைய பாஞ்சாலநகரத்தைக் கண்டார்கள்.

அந்த நகரில் மங்கலத்துக்குரிய பேரிகைமுதலாகிய பலவாத்தியங்கள் முழங்கவும், இரதகஜதுரக பதாதி சேனைகளும், மன்னர் - மண்டலிகர் - பட்டவர்த்தனர் - மகுடவர்த்தனர் - அர்த்தரதர் - மஹாரதர் முதலாகிய இராஜகூட்டங்களும், பிராமணர் - க்ஷத்திரியர் - வைசியர் - சூத்திரர் - முதலான கூட்டங்

களும், மற்றமரபினரும் முனிவர்களு நெருங்கியிருக்கிறவைபவங்களைக்கண்டு அதனுட் சென்றார்கள். அந்நகரம்எப்படி இருந்ததென்றால்-யுகாந்தகாலத்தில் உயிர்களனைத்தையும் தனதுகெற்பத்தில்வைத்துத்திருப்பாற்கடலில ஆதிசேஷசயனத்திற்பள்ளிகொண்டுயோகநித்திரைசெய்யும்ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியை ஒத்திருந்தது. அப்படிப்பட்ட பாஞ்சால நகரத்திற் பாண்டவரைவரும் வீதியிற்செல்லும்போது, காதளவு பாய்ந்த விழியினையும், முல்லைமலரையொத்த முறுவலையும், கோவைக்கனிபோன்ற இதழையும், சந்திரனுக்கிணையான முகத்தையும், ஆரமுதலிய ஆபரணங்களையணிந்த பயோதரத்தையுமுடைய பாஞ்சாலிக்கு இன்றையதினந்தான் மாலையிடுகிறது. விரைவில் வாருங்கள் வாருங்களென்று அழைப்பதுபோல் தெருக்கடோறும் கட்டியிருக்கிற கொடி ஆடைகள் ஆடின. இவ்விநோதங்களோடு வீதிகடோறும் போட்டிருக்கிற விதானங்களையும் - அதின் சோபானங்களையும்-பூரணகும்பம் அமைத்திருக்கிற நிதானங்களையும்-நோக்கிமகிழ்ந்து, கடைவீதிகளைக்கண்டு வியப்படைந்து, அங்கங்கிருக்கும் பிரஜைகளையும் கண்ணுற்று நடந்தார்கள். இவ்வைவரும் எந்தவீதியிற்சென்று நோக்கினாலும், அங்கங்கு பிரஜைகள் நிறைந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் இருக்க இடந்தேடி அந்நகர்முழுவதுஞ் சுற்றிப்பார்த்தார்கள். அப்போது பார்க்கவனென்கிற ஒரு குயவன் இந்தஐவரையும்நோக்கி, ஓ ஐயாமீர்! நமஸ்காரம். என்வீட்டிலொரு சின்னஅறை இருக்கின்றது. அது உங்களுக்குப் போதுமானதாயிருந்தால் இருங்களென்றிசைத்தான். உடனே தருமராஜன் அவ்வீட்டைநோக்கிப்போதுமென்றுசொல்ல, குயவன் அதிலிருக்கிறசாமான்களை வெளியிலெடுத்துக்கொண்டு அவ்வீட்டைச் சுத்திசெய்து கொடுத்தான். ஐவரும் குந்திதேவியை அவ்வீட்டிலிருக்கச்சொல்லி, அத்தாயைப்பணிந்து விடைபெற்றுத் தவசியரோடு இராஜசபைக்குவந்து, பிராமணருக்குச் செய்திருக்கிற சிங்கார மண்டபங்களில் வேதியரோடு தாங்களுங்கலந்திருந்தார்கள்.

இப்பால் திரௌபதையின் செயல்களைச் சொல்லுகிறேன் ஜனமேஜயராஜனே! இப்பாஞ்சாலதேசத்தரசனாகிய துருபதமகாராஜன் துரோணாச்சாரியைச் சபையிற் பங்கப்படுத்தினதையும், துரோணாசாரி அருச்சுனனைக்கொண்டு துருபதனைப்பிடித்துவந்து தன் சபையில் அவமானஞ்செய்ததையும், அதன்மேல் துருபதன் துரோணனைக்கொல்ல ஒரு புத்திரனும் தன்னைவென்றுகொண்ட அருச்சுனன் கருத்துமகிழ ஒரு பெண்ணும் பெறுகிறேனென்று சபதம் செய்ததையும், அச்சபதப்படி பெரியோர்களை அடுத்து மகவைப்பெற்றதையும், தாதியரால் திரௌபதை கேள்விப்பட்டு, உள்ளம்பூரித்து, அருச்சுனனுடைய வல்லமை அழகு குணமுதலியவற்றையுங்கேட்டறிந்து, மகிழ்ச்சியாகிய அமுர்தத்தைப் பானஞ்செய்து, நாளொருமேனிபொழுதொருவண்ணமாக அத்திரௌபதைவளர்ந்துவருகிறகாலத்தில், ஐவர் அரக்குமாளிகையிலிறந்துவிட்டார்களென்கிற சேதி லோகப்பிரசித்தமாகச்சொல்லிக்கொள்வதை உயிர்ப்பாங்கிகளாலறிந்து, துக்கசாகரத்திலமிழ்ந்தி வருத்தப்பட்டு, தன்தந்தையாகிய துருபதன் ஜோசியர் - உலூகமாமுனி - வேதவியாசர்- இவர்களால் ஐவருமுயிரோடிருக்கிறார்களென்று தெளிந்ததை அவ்வம்மனுணர்ந்து, ஆதியில் நியமித்த புருஷன் நமக்குச்சித்திப்பான் இதற்கொரு சந்தேகமில்லையென்கிற தீர்மானத்தை உள்ளத்திற்கொண்டிருந்தாலும், நமக்குரியபுருஷனைக் கண்ணுற்காண்பதெக்காலமென்கிற ஏக்கத்தைக்கொண்டு, அல்லும் பகலும் அதுவேநினைப்பாக உணவுமுதலியவற்றிற்சிரத்தை இல்லாதவளாயிருந்தாள். ஊழியஞ்செய்கிற தாதியர்களாலும் அன்னையர்களாலும் பிருசித்து மனச்சஞ்சலந் தீர்ந்து, அடிக்கடி அர்ச்சுனனுடைய பராக்கிரமத்தையும் அழகையுங்கேட்டு, மற்றசஞ்சலத்தையும் நீக்கினாள்.

அப்போது தன்தந்தை சுயம்வரஞ்சாட்டி லக்ஷயக்குறியைவைத்து ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்கும் மணவோலை அனுப்பிவித்ததைக் கேள்வியுற்று, அருச்சுனன் வருவானென்கிற களிப்பையும்-இந்தமணவோலை ஐவர்க்குச்சேருமோ சேராதோ என்கிற சந்தேகத்தையும் உடையவளாய், நல்லது அந்தவோலையைப் பார்வையிட்டஅவ்வைவர்கள் ஒருவேளை நம்மை லக்ஷயப்படுத்தாமல் எங்கே வராதிருக்கிறார்களோ? அல்லது லக்ஷயப்படுத்தியும் நாம்வருந்துவதுபோற் காட்டில் ஒருஸ்திரீயைக் கொண்டுபோய் வருத்துவது தகுதியல்லவென்று நினைத்து வராதிருக்கின்றார்களோ? அப்படிவராமற்போனால் இந்தக் கல்யாண மண்டபம் என்னபாடுபடுமென்கிற வருத்தத்தையும் உட்கொண்டு, தாமரையிலையிற்சலம்போல் தத்தளித்திருக்கிற வேளையில்; துருபதராஜன் தாதிகளை அழைத்து, என்புத்திரியை ஸ்நானஞ்செய்வித்து அலங்கரித்து அழைத்து வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். சேடியர் உடனே திரௌபதி அம்மனிடத்தாக ஓடிவந்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ பொறுமையாளி! உமது தந்தையாகிய மஹாராஜன் உங்களுக்கு ஸ்நானஞ்செய்து அலங்கரித்து அழைத்துவரக்கட்டளை இட்டார். தாங்கள் திருமஞ்சனச்சாலைக்கெழுந்தருள வேண்டுமென்று செப்பினார்கள். அம்மன் தாதிகளைக்கண்ணுற்று, ஓ தாதியரே! என்கருத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். நான் பாண்டுபுத்திரனுக்கு மாலையிடுவேனேயன்றி, மற்றை அரசர்களுக்கு மாலையிடேன். ஐவர் வாராதிருந்தால் நான் மற்றை அரசர்களை விரும்பாமல், எனக்குத் தாயாகிய அக்கினிதேவி இடத்துப் புகுவேன். இதுவே சத்தியம். இதைவிட்டு நீங்களாவது அல்லது என்தந்

தையாவது வேறொரு நினைப்பைக்கொண்டால், எனக்கு சம்மதமாக இராது. ஆகையால் நீங்கள் செய்யவேண்டிய வேலையெதுவோ, அந்தவேலையிற் சாவதானத்தையாக இருந்தால் வருகிறேனென்றாள்.

திரௌபதி சுயம்வரமண்டபமடைதல்.

அதற்குத் தாதியர்களெல்லாம், ஓ எங்கள் குலதெய்வமே! [illegible] நீர் [illegible] அதன்மேல் தங்கள் கருத்து [illegible] அறிவுரைப்பதைப் போலிருக்கின்றதே [illegible] ஏன் [illegible] புத்திமான் [illegible] ஆகிறீர். நீங்கள் அப்படிச் சொல்லவேண்டாம். உங்கள் கருத்து [illegible] [illegible] [illegible] இராஜகுமாரர்க்குத் தகுதியல்ல. யாவர்க்கும் அரிதாகிய [illegible] அதனிலெல்லோரும் [illegible] அப்படிப்பட்ட [illegible] செய்வதென்னவோ? [illegible] தெரிந்திருக்கிறீர். ஆகையால் — அதனினும் [illegible] அருச்சுனன் [illegible] சாத்திய [illegible] அசாத்தியமாகிய [illegible]. ஆகையால் — [illegible] எவ்வுருவங்கொண்டிருந்தாலும், அவ்வுருவத்தோடே [illegible]. அவர்களில் அருச்சுனன் வில்லெடுத்து [illegible] வைத்து, லக்ஷியத்தை வீழ்த்தெய்து, உனது [illegible] வருவான். தாங்கள் [illegible] தாயேயென்று கூற, அம்மன் மகிழ்வடைந்து [illegible] பஞ்சாங்கமுரைத்தார் [illegible] கன்னி [illegible] இடக்கண்ணும் [illegible] உணர்ந்து [illegible] தாள். [illegible] இழைத்திருக்கின்ற [illegible] [illegible] [illegible] அவர்களை [illegible] [illegible]

அவர்பத்து கலமோர், [illegible] பூம் பொருள்களைத்த சாத்து - சேர்த்தது செய

பூரித் திமிர்க்க நருவிபோல, ஆறியமா மதங்களிற்றுப்பிடரின்வருமங்கை - யுவந்தாட்டித் திருமேனியொற்றுடையுடுத்தார்” எனகிற சாத்திரவிதிப்படி, பழுகு சட்டம் - கோட்டம் - அரியகோட்டம் - நாகப்பூ - [illegible] - விலாமிச்சம் - இருவேரி - மாந்தல் - [illegible] - பச்சிலை - கச்சோலம் - அதிமதுரம் - [illegible] - வாழைப்பூ - நன்னாரிப்பூ - [illegible] - தாவரிசி - ஏலம் - சாதிக்காய் - [illegible] - இலவங்கம் - [illegible] - [illegible] - அரத்தை - சாம்பிராணி - [illegible] - [illegible] - வெட்டிவேர் - என்கிற முப்பத்திரண்டு பொருள்களோடு, கஸ்தூரி - குங்குமம் - கர்ப்பூரம் - அகில் - சந்தனம் - என்கிற ஐவகைவாசனைத்திரவியங்களும், நாவல் - கடுக்காய் - நெல்லிக்காய் - தான்றிக்காய் - [illegible] - அரசு - அத்தி - இத்தி - [illegible] - மாதளை - என்கிற பத்துவகைத்துவர்ப்புச் சரக்குகளையுஞ் சேர்த்து, வெள்ளி [illegible] அரைத்த சந்தனவண்டலையுங் கலந்து, [illegible] காய்ச்சப்பட்டிருக்கின்ற [illegible] தைலத்தைக் கூந்தலிற்றடவி, பின்னல்களை மெல்லெனச் சிக்கறுத்து, யானையின் பிடரியிற் கொணர்ந்து வந்த பலவகைஜலத்தினாலும் - வேதவேதியர்களால் மந்திராவாகனஞ் செய்யப்பட்டு வாசனையூட்டியிருக்கின்ற பூரணகலசகங்காஜலத்தினாலும் திருமஞ்சனமாட்டி, பனியைப்போன்ற மெல்லிய ஒற்றாடையினால் ஈரம்புலர்த்தி, இழையாயிரம்பொன்பெற்ற இந்திரவர்ணப் பட்டாடையணிந்து, அலங்காரமண்டபத்தி லெழுந்தருளிச்செய்து பொற்பீடத்தி லிருத்தி, அனேகத்தி [illegible] சாம்பிராணிப் புகையோடு அகிற்புகையுமூட்டி, இருகோதினியுமமைத்து [illegible] கூர்மையிட்டு, இருபுருவங்களையுந் திருத்தி, [illegible] கருத்துக்கு [illegible] [illegible] காட்டினபடி மதானில [illegible] சந்தனம் - [illegible] - [illegible] இவைகளணிந்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பின்னியுஞ்சடை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நிறைந்த ஆணிமுத்

துக்கோவைபாலாகியமயிர்மாட்டி-இவைமுதலிய அணிகளைச்செவியிலணிந்து, உட்கழுத்தின்மணி - உயர்ந்த முத்துமாலை - மோகனமாலை - பஞ்சரத்தினமாலை - நவரத்தினமாலை -பிறைவடம்-கடலைமணித்தாழ்வடம்-மின்னூல் - கண்டசரம் - உத்தராசங்கம் - இவைமுதலானவைகளைக் கச்சணிந்த குயாசலத்தை மறைக்க மார்பிலணிந்து, வாகுவலயம்-கேயூரம்-கடகம்-கங்கணம்-அங்குலிகம்முதலியபூஷணங்களைத்தோளிலும்-முன்கையிலும் - அகங்கையிலும்-விரல்களிலுந் திருத்தி, இடைக்கு (மிக) மணிக்கோவையையுடைய மேகலாபரணங்கட்டி, முகப்பில் மாணிக்கப்பதித்த ஒட்டியாணத்தைப்பூட்டி, பாதகடகம்-தண்டை - நூபுரம்-பாதசரம்முதலியகாலணியினைத்துக், காலவிரல்களுக்கு மீன்போலும், மயில்போலும், உருவஞ்செய்திருக்கிறபீலியென்னுமோதிரங்களை இட்டு, கூந்தற்சடைக்குமல்லிகை-முல்லை-சண்பகம்-சம்பங்கி முதலியபரிமளமிருந்த நறுமலர்மாலைகளையணிந்து, பாதத்துக்குச் செம்பஞ்சூட்டி, இவ்வாறுசகல அலங்காரங்களுஞ்செய்தானபின் புதெய்வத்தை வாழ்த்தித் திருநீறிட்டு, திருஷ்டிகழிய நீராஞ்சன முதலிய ஆர்த்தியெடுத்து, அரசன உத்தரவுக்கெதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அம்மனை அலங்கார மணடபத்தில் வைத்திருந்தார்கள்.

அரசன் வேதவேதியர்கள் நியமித்திருக்கிற முகூர்த்தவேளையிற், சிலதாதிகளை அனுப்பித் திரௌபதி அம்மனை அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான். அத்தாதியர்கள் வந்து தாய்மாருக்கும் அவ்வம்மனுக்கும் தெரிவித்தார்கள். உடனே அத்தாய்மார்கள் புடைசூழத் திரௌபதியம்மனெழுந்து, முரசு - பேரிகை - டமாரம் - நாகஸ்வரம் - காகளம் - பேய்க்காளம் - துத்தாரி - சின்னம் - பேரியாழ் - சகோடயாழ்-செங்கோட்டியாழ் - மகரயாழ்- முதலிய வாச்சியமுழங்க, விர்த்தவேதியர் பூரணகலசமெடுத்துச்செல்ல, மங்கலஸ்திரிகள் மங்களம்பாட, கிளி நாகணவாய்ப்புள் - சகுந்த-அம்மனை -பவளிதப்பிரதி பெய்-வெள்ளில - அடைக்காய - மான - புறுநூலை - சவ்வாது பூனை - சவுரிமிருகம் - அன்னம் - மயில - குயில் - உருமணிக்குனறு- ஆடற்பெருளிகள்- முதலியவற்றைத் தாதியரேந்துப புடைசூழ்ந்துவர, முந்தூர நடைசாறிலுநெருங்க, ஆலவட்டம்போட, வெண்சாமரம்வீச, அமரர்களோடு பல அரசர்மனங்களும் பின்செல்ல, அவ்வவர்களாகனையாகிய வண்டுகள் ஸ்திரீகள்முகமாகிய கமலத்திலே மொய்க்க, அனிச்சமலரும் அன்னத்தின்றூவியும்பரப்பியவழியில் நடந்துவருகின்றாள். அப்போதுபாஞ்சாலிசுயம்வரணவனசபையில்வந்திருக்கிறுன்-நீங்களென்இலவுகாத்த கிளிபோல் காத்திருக்கின்றீர்கள்-உங்கள்நகரத்துக்குச் செல்லுங்களென்று பூமிதேவிவாய்விட்டுச்சொல்லுவதுபோலக், காலிலணிந்த நூபுரங்கள் கலீர்கலீரென்று சப்திக்கவும்; பாண்டுபுத்திரனை இந்தச்சுயம்வரச் சபையிற் காணலாமென்று கருதிச் சந்திரன்வந்தாற்போல், திருமுகமண்டலம் பிரகாசிக்கவும்; காமனரசும் காவலர்பரிசும் சிறப்புற்றோங்கவும்; அரசர்களாகிய மச்சங்கள் தன்கண்வலையிலகப்படவீசிச், சுயம்வரமண்டபத்தில் மகிழ்வோடு வந்துதோன்றி, இரத்தினங்களினாலியற்றிய பொற்பீடத்தில இனிதுவீற்றிருந்தாள்.

இவ்வாறு திரௌபதி அம்மன் அச்சுயம்வர மண்டபத்திற் கொலுவீற்றிருந்த தோற்றம் எவ்வாறிருந்ததென்னில் - ஓமத்தீயிற் பிறந்தவளென்றெவ்வளவேனும் கருதாமற் காதல்கொண்டு, காமத்தீயினால்வருந்துமவர்களினனும்பாவத்தீயினால்வருந்திக்கனவருத்தப்பட, அவ்வோமத்தீயகருப்பின்னும்மிகுந்துள்ளர்ந்திசெய்வதுபோலிருந்தது. அன்றியும்-மேகத்தின்மத்தியிற்றோன்றியசூரியனைப்போல ஒளிமழுங்கியபாண்டுபுத்திரனாவரும் வேதியரோடு வேதியராக அச்சுயம்வர மண்டபத்தில் இருந்தபடியால், அவ்வம்மனுக்குப் பூர்வ சம்பந்தத்தால் தனக்குத்தானே இருதயகமல மலர்ந்ததுமன்றிக்; கண்ணாகிய கமலமும் முகமாகியகமலமும்அலர்ந்துசபையைஒருதரம்முற்றும்உய்த்துநோக்கினாள். அதுகாலையிற் பாஞ்சாலன் தன்புத்திரனாகிய திஷ்டத்யும்னனை அழைத்து, அப்பா மகனே! நமது திரௌபதிக்காக அநேக அரசர்கள்வந்து காத்திருக்கிறார்கள். நீசென்று அவர்கட்கெல்லாம் லக்ஷியத்தின் இலக்கணத்தைப் புலப்படப் புகன்றுவாவென்று விடுத்தான். திஷ்டத்யும்னன் அக்கட்டளையின்படி சகலவேதியர்களும் புடைசூழக் கொலுவீற்றிருக்கும் அத்திரௌபதியம்மனை அழைத்துக்கொண்டு, சகல அரசர்களுங் கேட்கும்படியாக இதனைச்சொல்லுகிறான் "இந்த வில்லைப் பூட்டி வளைத்து இந்த யந்திரத்தின் மேலிருக்கிற இலக்கை அம்பினால் எய்தவன் இந்தக் கன்னிகையைப் பெறுவான்" என்றான் - ஓ சகல கலைகளிலும் வல்ல அரசர்களே! இதோ இருக்கிற வில்லைவளைத்து, இந்த அம்பைப்பூட்டி, ஆகாசத்தில் சுழலுகின்ற இயந்திரத்தின் துளையினால் அதன்மேலிருக்கும் இலக்கை எய்தவனுக்கு இந்தக் கன்னிகை கிடைப்பாள்; அவ்வாறெய்யாமல் சுழலும் யந்திரத்தின் துளைவழியாகக் கண்ணாலே பார்ப்பது முடியாது. இரண்டையும் பூமியில்விழாமல் அம்பினால் எய்தி, அவைகளைக் கைக்கொண்டு வருபவர்யாரோ? அவர்களுக்கு என் தங்கையாகிய இக்கன்னிகை மாலையிடுவளென்று வசனித்தான்.

இச்சொல்லைக்கேட்ட அரசர்கள் இடியைக்கேட்ட நாகம் எவ்வாறு நடுங்குமோ? அவ்வாறு நடுக்கங்கொண்டு பெருமூச்செறிந்தவர்களாய், அவருள் அதிககாதல்கொண்டுவந்த அரசர்களிற்சிலர் சித்திரப்பாவைபோற் சற்றுமசைவில்லாமற் பிரமைகொண்டிருந்தார்கள். பலர் அடடா!! பாஞ்சாலியின் கரும்புருவமாகிய வில்லையும் கண்ணாகிய அம்பையுங்கொண்டு யா

றுமல் நம்மோடெதிர்த்துப் போரிட்டுவரும் மாரப்பயலும் மச்சக்கொடியும் லச்சைகெட்டுவிழ யுத்தஞ்செய்து வெற்றியடையலாமென் றெண்ணிவந்த நம்மைப்பார்த்து, இந்தத்திஷ்டத்துய்மன்வேறொரு வில்லையும் அம்புப்புட்டிலையும் காண்பித்து மாறுபட்ட மச்சத்தைக்காட்டி விழச்செய்யுங்களென்றனே: அவன்சொற்படி வில்லைவளைத்து நாணிபூட்டிக் கணையைத்தொடுத்தாலும் அந்தமச்சக்குறியை யெய்வதற்கு நம்மால்முடியாதே: இதற்கென்ன செய்கிறதென்று ஏங்கி நாணினார்கள். சிலர்வில்லைப்பார்த்து நடுங்கினார்கள். பலர் பல்லைக்காட்டி யொடுங்கினார்கள். சிலர் இவ்வில்லைவளைப்பதற்கு நம்மால் முடியாதென்றார்கள். பலர் சக்கரஞ்சுழலும நேர்ப்பைக்கண்டு, நமதெண்ணம் நிறைவேறுவதில்லையென்று தீர்மானித்தார்கள். சிலர் நிராசைகொண்டு, இந்தவில்லைவளைத்து மச்சத்தைவிழச்செய்யும் அரசனெவனோ அவனைக்காண்போமென்று கருதியிருந்தார்கள். இவ்வாறு வந்த அரசர்களெல்லாம் தேனிலிழுந்த ஈயைப்போல் மயங்கி ஒருவர்முகத்தை ஒருவர்பார்த்திருக்கிற தருணத்தில்; திரௌபதை அம்மனுடன் சுயம்வர மண்டபத்தில் வந்திருக்கிற அரசர்களின பெயரையெடுத்துச் சொல்லத் தாதிகள் யத்தனித்துச் சொல்லுவதானார்கள்.

திரௌபதிக்குத்தாதிகள் அவ்வவ்வரசர்கள் ஊர் பெயர்முதலிய சிறப்புக்களைக் கூறிக்காண்பித்தல்.

-→◎←-

ஓ-வண்டினந்தொடர்ந்தது போன்றும்-கருமைகொண்டிழைத்ததுபோன்றும் - மேகங்கள் கண்படுத்திருப்பனபோன்றும் - பாசிசைவலத்தைப் போன்றுமிருந்து, கண்டவர்கள் வியப்பெய்த நீண்டு - பளபளித்து - நெய்த்து - சுருண்டு - தாழ்ந்து - பூங்கொத்துக்களைப் பொருந்தி விளங்குகின்ற கூந்தலினையுடைய சோதாய்! இதோ நவரத்தினங்களை அழுத்திய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும் இவ்வரசன் சந்திரவம்சசிகாமணி. திருதராஷ்டிர மகாராஜனின் புத்திரர். எல்லா அரசர்களுடைய பணிவுகளையுங் கொள்ளும் மஹாமண்டலேஸ்வர நடாதிபர். சந்திர சூரியருடைய கீர்த்தியையும் பிராணனையும் தனது ஆயுதமெனவந்து சர்ப்பத்துக்குரியவராகி விளக்கமிக்குஞ் சிங்காசனமாகவிளங்கும் புஜங்களையுடையவர். தனது தேசத்துள்ள குடிபடைகளின்கூட்டமாகிய உத்தியானவனத்தைக்காக்கும் வித்தியாசமான வீரனார். ஒன்றுபடத்தாகப் பொருளை வளர்விக்குந் தனரேகை பாக்கியமுடையவர். இவரது அழகையும் லக்ஷணங்களையும் உன்கண்களே யுனக்கு அறிவிக்கின்றன. இவர்தான் துரியோதனனென்கிற பெயரினால் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற துரைராஜரம்மா.

ஓ-நவக்கிரக சக்கரரேகை-சிமந்தரேகை - வடித்தெடுத்த முத்துச்சூலரேகை - முதலியவைகள்வாய்ந்து, மூவிரலகலமாய் அர்த்தசந்திர வடிவங்கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற நுதலினையுடைய நங்காய்! இந்தத் துரியோதனமகாராஜனுடைய பக்கத்திலே பலிச்சக்கிரவர்த்திக் கருகிலிருக்கும் அசுரர்களைப்போல வீற்றிருக்கின்ற தொண்ணூற்றொன்பதுபேரும் தம்பியார்கள். உருவத்தினாலுங் குணங்களினாலும் அந்தத் துரியோதன மஹாராஜருக்கே சமமானவர்கள். மஹாவீரர். அண்ணனுடைய சொற்படி நடப்பவர்களம்மா.

ஓ-வள்ளைத் தண்டினைப்போலநீட்சியுற்று, மகரத்தழினையொத்து, நறுஞ்சுழிகளையுடையனவாய், கண்டவர்கள உள்ளங் களித்து விளையாடப் பெறுகின்ற பொன்னூசலென்றுசொல்லும்படியாக விளங்குஞ் செவிகளையுடைய செல்வி! இவர்களுள் அம்மஹாராஜனுக்கு அருகில் வீற்றிருந்து வணங்கிக்கொண்டிருக்கிறவர் துரியோதனராஜனுக்கு இளவரசாகிய தம்பி. துச்சாதனனென்று பேர்பெற்றவர். கொடுமையிலும் வஞ்சனையிலும் அவ்வண்ணனுக்கு அண்ணனம்மா.

ஓ-இரதிதேவியாலும் மன்மதனாலும் சந்திரனுக்கிய சூடையின கணையை வைத்த அவர்கள்வில்லிணையையொத்து விளங்கும் இரு புருவங்களையுடைய பொன்னே! இதோ துரியோதனனுக்குப் பக்கத்திலிருந்து பார்க்கிறவர் காந்தாரதேசத்து மன்னவனாகிய சௌபலமஹாராஜாவின குமாரர். சகுனியென்று பெயருடையவர். இத்துரியோதனனுக்கு நல்லம்மான். வஞ்சனைச் சூதாடுவதில் இவர்க்கிணையாரவர்களையுஞ் சொல்லப்படாதம்மா.

ஓ-தெளிந்த நீலமணிபோலச்சிறப்புற்றகருத்து, வெண்மையொளிகொண்டு, கடையிற் செவ்வரிபரந்து, நெருங்கிய கருமைவாய்ந்த மெல்லிய ரோமங்களைப்பொருந்தி விளங்குகின்ற நீண்ட விழிகளையுடைய நல்லாய்! இவர்பக்கத்திலே துரியோதனனுக்கு எதிரிற் சிங்கம்போற் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நோக்குகின்றவர் அவர் கர்ணனென்றுபேர்பெற்றவர். காளபிருஷ்டமென்கிற வில்லைக்கைக்கொண்டு சரமாரி பொழியுங் காளமேகம் போன்றவர். கொடிய வறுமையால வருந்துவோர்க்குக் கற்பகத்தருவனையவர். சவுரியத்திலும் தனுசாஸ்திரத்திலும் இணையில்லாதவர். பரசுராமனிடத்தில் அஸ்திரவித்தைகற்றவர். சத்திய சந்தனர். மஹாதேஜஸுடையவர். தேகத்தோடுபிறந்த கவசகுண்டலங்களுடையவர். இவர் சூதபுத்திரனென்று சொல்லப்படுகிறார். ஆகிலும்பெரியோர்கள் சூரியவரப்பிரசாதனென்று ரகசியமாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களம்மா.

ஓ-வசந்தகாலத்திற்குரிய மன்மதனானவன் தன்னழகு நோக்குதற்கு நான்முகனால் உண்டாக்கப்பட்ட கண்ணாடிகளோ? அல்லது கணைகளாகிய வாள்களோ

த்திட் டுதற்பொருட்டுத் தயங்கிய சாணைக [illegible] களின் படிவமோ? என்று சொல்லத்தக்கதாய விளங்குங் கபோலங்களையுடைய [illegible]! [illegible] தகேகமும் [illegible] யாசவேதிய [illegible] கிளிபோலே [illegible] [illegible] மேனிய [illegible]யுடையவர். [illegible] [illegible] பிராமணத்தன்மை [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] போல [illegible] மான [illegible]யுடையவர். [illegible] [illegible] வேதங்களெல்லாம் [illegible] போ[illegible]. அ[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]மணி. [illegible] [illegible] [illegible].

௫-[illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] அதிசயமுற [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]யுடைய [illegible] இதோ [illegible] அலங்காரமாக விளங்கு[illegible] [illegible] [illegible]. அ[illegible] [illegible] பெயருடையவர். சாக்ஷாத் [illegible] [illegible] அம்சத்தினாற் பிறந்தவர். [illegible] பராக்கிரமசாலி. சகல [illegible]. அஸ்திர [illegible] [illegible].

௬-மயில் [illegible]களையும்-வெளுத்த [illegible]களையும் ஒத்து, முத்துக்களைப் [illegible] [illegible] சேர்த்தல் செய்து சேர்க்கப்பட்ட கோவையைப் போன்ற [illegible] பந்திகளையுடைய தையலே! அந்தக் [illegible], [illegible] திருமேனியுடனே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]

[illegible]

௭-மத்தியிலே [illegible], [illegible], இடைவிட்டிராது, மேலுங்கீழுமெடுத்து, [illegible]

விமலையாடும் பவளத் துண்டையும் வெறுமிகொண்டு சிறப்பினையடைந்த வாயினையுடைய வதூ! இவரோ டுகூட ஓராசனத்தில் வீற்றிருக்கும் [illegible]மணியி[illegible] [illegible] [illegible] கொள்ளைகொண்ட திருமேனியும், [illegible] [illegible] செந்தாமரையை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அப் [illegible]மணியானவர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] அவதாரமாகிய வர். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] அனேக [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அதிசயமுடைய [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]யுடைய [illegible] [illegible]. அவருள் [illegible] இவர் [illegible] [illegible]. இவர் அ[illegible] [illegible].

௯-[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] தனது [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விவாகஞ்செய்து கொண்டனை

லே இக்கண்ணனிடத்தில் இவர் பகைநாட்டி இருக்கிறாரம்மா.

ஓ-தாமரைப்பூவில்வாசஞ்செய்கின்ற பிரமன் சோடசகலைகளாலு நிறைந்த சந்திரனிடத்து நிரம்பிய உயர்வாகிய சாரத்தைத் தன்கையால்மொண்டெடுத்தானென்று சொல்லும்படியாக விளங்கு முகாரவிந்தத்தினையுடைய வனிதா ! அவர் பக்கத்தில் ஆதனம் நிறைந்து விளங்கிக்கொண் டிருக்கிறவர் அவ்வுருக்குமணியுடன் பிறந்தவர். விதர்ப்பதேசத்தை யாள்பவர். உருக்குமியென்கிறபேருடையவர். மஹாவீரர். இவரும் உருக்குமணியைக் கொண்டு போகும்போது அபஜயம் பட்டபடியாற் கிருஷ்ணனிடத்திற் சிசுபாலன்போல் துவேஷம்வைத்தவரம்மா.

ஓ-குறுகல்-நீளல் -பருத்தல் - முதலியன வகன்று, கமுகமரத்தினை நாணச்செய்து, நான்கு அங்குலத்தோடு மூன்று நல்லரேகைகளைப் பொருந்தி அழகு நிறைந்திருக்கின்ற கண்டத்தினையுடைய கணணே! அதோ மணிமஞ்சத்தின்பேரில் உட்கார்ந்து மதத்த யானைபோல் இறுமாந்து பார்த்துக்கொண் டிருக்கிற மஹாராஜன், மலைக்கோட்டை சூழ்ந்துயர்ந்த மகததேசத்தின் மன்னவர். ஜராசந்தனென்று பேருடையவர். சொன்னசொற்றவறாதவர். இரண்டுதாய் வயிற்றிற்பிறந்தவர். பிரதாபக்களஞ்சியமா யிருக்கிறவர். இவருடன் பதினெட்டுத்தரம் போர்செய்து தோல்வியடைந்த பயத்தினலே கிருஷ்ணன மதுராபுரியைவிட்டு,கடற்கடலில்தன தாக்கினையினலே விசுவகர்மாவிய மித்த துவாரகையென்னு நகரத்தையடைந்தாரம்மா.

ஓ-கவிகை - கூர்மம்-வலம்புரிசங்கம் - நவக்கிரக சக்கரம் - துலாக்கோல் - வச்சிராயுதம் - நேமி - முதலியவைகளைப்போன்ற ரேகைகளைப்பொருந்தி, மூயல்வயிறறினு மிருதுவாகிச, செவ்வாய்பன் மலரைப் போற்பிரகாசிக்கின்ற அகங்கையினையுடைய அன்னே! அதோ இருக்கிறவர் மத்திரதேசத்து மன்னவர். சல்லியராஜனென்று பெயருடையவர். சத்தியவாதி. சவுரியங்குடியிருக்குந்திரண்டிருண்டு நீண்டு விளங்கியபாகுவுடையவர். நகுலசகாதேவர்கட்கு மாமனம்மா.

ஓ-புடைபரந்து,மெலிவுற்று,வெயணிசேர்ந்தகதற்கொப்பான விரல்கள் வாய்க்கப்பெற்ற தோள் நமலநெருங்கிப், பெருமையபொருந்தியபாரிய விடமுழுவதுநிறைந்து, கடையமையா பருக்கப். புரிக்கக. தம்முவிரணைந்தொத்து, இடையினை வருத்திக்கொண்டிருக்கின்ற முலைகளையுடைய கொடியே ! அவர்பக்கத்திலிருப்பவர் பகதத்தனென்று பெயருடைய மகாவீரர். சமுத்திர நடுவிலிருக்கும் மாகிஷ்மதி நகருக்கு அரசர். நரகாசுரனுடையகுமாரர். சுப்பிரதிபகமென்னும் யானையை வாகனமாகவுடையவரம்மா.

ஓ-பயோதரமென்னும் பங்கய மொக்குகளைத்தேடிவரும் வண்டு வரிசையையும், மேகலா பரணத்திற் பதித்த நீலமணியினது சுடரையும், இடையொடியாதிருக்க மன்மதனுற் சேர்க்கப்பட்ட சலாகையையும் ஒத்த வயிற்றுமயிரொழுங்கினையுடைய மணியே ! இங்கிருப்பவர் வாசனை பொருந்திய மலரையும்-சிறு பெண்கள் இழைத்த சிற்றில்களையும்- பொன்னையும்-மணியையும்-அகிற்றுண்டங்களையும் வாரிக்கொண்டு, அலைகளை மடக்குகின்றதெள்ளிய நீரையுடையகாவிரிசூழ்ந்த சோணாட்டை யாளுமரசரம்மா.

ஓ-சிருட்டிகாலத்து நான்முகக் கடவுளானவன் தன்கையினல் இடையைப்பிடித்த வளவிலே அவன் கைவிரல்களானவை அழுந்திய வரையென்று சொல்லும்படியாய் விளங்கி, மங்கைப் பருவமாகிய பெண்ணென்றி ஏறுதற் கமைத்த சோபானங்கள் போன்ற வயிற்றுமடிப்புகளை யுடையவாழ்வே ! இவரோ தமிழமுதம் பெருகவைத்த பாண்டிநாட் டரசர். இவரது தேசத்தில் தாம்பிரபரணியென்கிற நதியானது பாய்ந்துகடலில்விழுந்து உயர்ந்தமுத்துக்கள் அகப்படுகிற படியினலே, முத்தணிமேனியரா யிருக்கின்றாரம்மா.

ஓ-ஒளிவாகிய சரங்களையுடைய இரத்தின ஹாரங்களைப் பூண்ட இரண்டு தனங்களையுஞ் சுமத்தலால் வளைந்து நாடோறுந் தேய்ந்ததோ ? அழகென்னுங்கடலு ளாழ்ந்ததோ ? மன்மதனுடைய கண்ணேறுபட்டுக் கழிந்ததோ ? அல்லது அங்கமில்லாதவனுகிய அம்மன்மதனேயோ வென்று யாவருஞ்சந்தேகப் படும்படியான இடையினையுடைய இறைவீ ! இதோ பசியபொன்னுற்செய்த ஆசனத்தின் மத்தியிலே சூரியன்போல் விளங்குகின்ற அரசன், பாட்டுகளையுடைய வண்டுகள் பேட்டினுடும் பெரிய அரும்புகளை விரித்துத் தேனைக் கொள்ளைகொள்ளும் தாமரைத் தடாகங்களையுடைய கொற்கையம்பதிக் கரசனுகிய சேரமானம்மா.

ஓ-மன்மதனுடைய பச்சைக்கிளிகள் பூட்டியரதத்திற்குப் பிரமனுல் வகுக்கப்பட்ட சக்கரத்தையும் பொற்றட்டையு மொத்துக், காளையரது அவாவினைதவாய் வளர்ந்து பரந்திருக்கின்ற அளவின் பரப்பினையுடைய அல்குலைத் தாங்கும் அழகே ! இங்கேயிருந்தலைப்பெற்ற அரசனனவர் உம்முடைய கண்ணைப்போன்ற அழகிய குவளைமலர்கள் பூத்திருக்கின்ற வளப்பம் பொருந்திய மருதநிலத்தையுடைய காசிதேசந் ததிபதியம்மா.

ஓ-பெண் யானையினது செழிய துதிக்கரத்தைத் தூரத்தில், பருத்துவு மெல்லிய குணத்தையுடையனவாகி, நவமணிகளாலாகிய மேகலையைப்போர்த்துக்,கன்னிபாம்பையின் குலங்கள் யாவையும் வருந்தமில்லாமல வென்ற துடைகளையுடையதோகாய் ! அதோயிருக்கின்ற குரிசில் அலைகளால் ஒதுக்கிய முத்துக்கள் உம்முடைய பல்வரிசையைக் காண்பிக்கின்ற அமைவினையும் பரிமளத்தையுமுடைய துறைகள் சூழ்

ந்த தெளிவுபொருந்திய நீரையுடைய கங்கைநாட்டினைக் கடவுளருமெச்சக் கனிந்தாளுவோரம்மா.

ஓ-அழகிய கரும்புவில்லை வளைக்கின்ற வசந்தகாலத்திற் குரிய மன்மதனது பூவம்புகளால் நிறைந்த பொன்மயமாகிய அம்புக்கூடானது, கண்டவுடன் நாணிப் புறங்கொடுக்குங் கணைக்கால்களையுடைய அம்மணி ! இதோ வீற்றிருக்கின்ற கோமான் மெல்லிய தாமரைமலரையுடைய தடாகத்தினுள்ளே நீரைக் கலக்கி, மேகங்களினுடைய வயிற்றை நோக்கி வாளைமீன்கள் தாவுகின்ற அகன்ற வயல்களையுடைய குருதேசத்தினர்க்குச் சிங்கவேற்றை யொத்தவரம்மா.

ஓ-பருத்திடலுஞ் சுருங்குதலு மில்லாமல், மிருதுவாகி, அனிச்சமலரின்மேல் வைப்பினுங் குழைந்து, கொடிரேகை - மச்சரேகை-முதலிய பலரேகைகளைப் பொருந்தி, அழகிய செந்தாமரை மலரைவென்று சிவந்திருக்கின்ற பாதங்களையுடைய திரௌபதா ! அதோ ஆணிப்பொற் றகடணிந்து நவமணிகள் இழைத்த திவ்வியமஞ்சங்களிலே சிங்கங்களபோற் சிறப்புடையவராயிருப்பவர்கள், அங்க-வங்க-கலிங்க-காஸ்மீரமுதலிய பலதேசத்தரசர்களம்மா.

அருச்சுனன் வில்வளைத்தல்.

ஓ பாஞ்சால நாட்டரசன் பாவாய் ! இதுகாறுஞ் சொல்லி வந்த பலதேயத் திராஜர்களெல்லாம் மங்கையர்க்கு அரசாகிய உமது பொருட்டே வந்திருக்கின்றனர். ஆயினும் இக்குறியையடித்து உம்மைமணக்கப்பிடிக்கும் மகானுபாவர்களுக்கே மாலையிடக் கடவீரென்று தாதிகள்சொல்லித், திரௌபதியினுடைய இதய கலக்கத்தினைப்போக்கி உல்லாசப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க- திருஷ்டத்யும்ன மகாராஜனெழுந்து அரசர்களையெல்லாம்பார்த்து, ஓ ராஜாதிராஜர்களே ! ஓ வீராதிவீரர்களே ! ஓ தீராதிதீரர்களே ! ஓ சூராதிசூரர்களே ! சும்மாயிருப்பதேன் ? வீணகாலம் போக்கவேண்டாம். தத்தம சாமர்த்திய மகிமையாகிய தங்கத்தை இந்த வில்லாகிய உரைகல்லில் துலக்கிக்காட்டுவீர்கள். நமக்கு வேண்டிய பதினாயிரமாற்றுத் தங்கத்துக்கு எங்கள் சாபகல் வில்லையாகப் பட்டிருக்கிறதென்று அறைந்தான். அப்போது அங்கிருந்த மன்னவரெல்லாம் யான்முன்னே நான் முன்னேயென்று சிங்காதனங்களை விட்டெழுந்து, அவ்வவர்கள் பட்டபாட்டையுந் தெரிந்து சொல்லுகிறேன் கேளும் சந்திரகுலோத்துங்கனாகிய ஜெனமேஜய மகாராஜனே ! சிலரோடிவந்து தனுசைப்பார்த்துத் தளர்ந்தனர். சிலரருகிற்சென்று வில்லைப்பரிசித்து ஊக்கமிழந்தனர். சிலரசைத்து மனமுடைந்தனர். சிலரெடுத்து நாணபூட்டுவதை யொழித்துத் தைரியமிழந்தனர். இப்படியெல்லாம் பலவரசர்கள் இக்குறியடிக்குந் திறன் குறைந்திருப்பதையும், அப்பெண்ணினதுருவம் தங்கள்தங்கள் மனதைக்கவருந் திறன் உயர்ந்திருப்பதையும் நினைத்துப் பதைபதைத்து, ஊமைபோல ஆசனங்களிற் சென்றிருந்தார்கள். இப்பால் சல்லியமகாராஜன் வல்லியம்போலெழுந்துபோய் வில்லையசைத்து எடுத்துப் பாதிவளைக்கும் நாணபூட்டி, அப்பால் தனக்கு நிர்வாகமில்லாத புல்லிய தன்மையினால் மயங்கி அயர்ந்து, ஆசனத்தில் உட்கார்ந்துவிட்டான். அதைக்கண்ட ஜராசந்தமகாராஜனவன் நகைத்தெழுந்திருந்து, வில்லையெடுத்து நிறுத்தித் தன் முழுப்பலத்தினாலும் வளைத்து நாணியையமாட்டி, ஒருசாணகுறைவாகக்காட்டி, அப்பாற் சக்தியில்லாமற் சல்லியன் முகத்தாமரை மலரும்படியாகத் தனது முகத்தாமரையைக் குவித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான்.

பின்பு துரியோதன மகாராஜன் உச்சாகத்துடனெழுந்திருந்து, வீரகர்ணனையுடனே வில்லை இலேசாகவெடுத்துவளைத்து, நாணியைமாட்டிப் பூட்டுவதற்கு நான்குவிரற்கடை குறைவாயிருந்தது, அதன்பின்னாலே அவ்வில்லுடனே கூட ஆகாயத்திலெழும்பித் தன்னாயிலெவிழுந்து, உடம்பெல்லாங்காயமடைந்து தலையிறக்கமாயுட்கார்ந்துகொண்டான். அதற்குப்பின்பு அந்தத் துரியோதனனுக்கு உயிர்த்தோழனாகிய கர்ணன் எழுந்துபோய் ஒருகையினாலே வில்லையெடுத்து, நாணை ஒருகையினாலெடுத்து விரற்கடையளவு மாட்டி, மறுநுனிக்கு ஒருமயிரிழை குறைவாக இருந்து அப்பாற்கூடாமையினாலே அப்படியேநிற்க, அதுகண்டு சபையிலிருந்தோரெல்லாம் கர்ணன் வளைத்தான் வளைத்தானென்று ஒருவரோடொருவர் பேசுதலினால் உண்டான கோஷத்தைக்கேட்ட பாஞ்சாலராஜன் மனம்வேர்த்து, அவன் முகத்தைப்பார்த்து, இவன்றானோ அருச்சுனன் ? ஆனாலும் இவனும் மகாதேஜசுடனே விளங்குகின்றானென்று நினைத்துக்கொண்டேயிருக்க, அக்கர்ணனும் அந்தத்தனுசின் வலிமையினால் தவறிவிழுந்தவனாய்த் தலையினின்ற கிரீடத்தையிழந்து தன்னாசனத்தை அடைந்து நின்றான். இவனோ [illegible] அரசர்களெல்லாம் ஓ! ஓ! இந்தக்கர்ணன் முதலிய வீரரே இப்படிக் கைசோர்ந்தார்களாகில், நம்மால் [illegible] தகாது. நாமோ [illegible] போனால் அந்த நமக்கு நாணமுண்டாமென்றெண்ணி நமது தலையை [illegible] குனிந்துகொண்டு, இருந்தவிடத்தினின்று எழும்பாமலுமயங்கியிருந்தார்கள். இப்படி ஒருநாழிகைவரையில் அச்சபையானது அலையற்ற கடல்போல் நிசப்தமாயிருக்க, அந்தவில்லை வளைக்கத்தக்க [illegible] சகதேவனைச் [illegible] மாத்தி நிறுத்தி அருச்சுனனுக்குக் கண்சைகைகாட்ட, அக்குறிப்பறிந்த அவனும் மற்ற யாதவப்பிரபுக்களும் [illegible] இருந்த இடத்தைவிட்டெழாமலிருந்தார்கள். சிலர் இப்பெண்ணுக்கொருகும்பிடு, இப்பெண்ணைச்சதித்த இப்பெருவில்லுக்கொருகும்பிடென்று சொல்லிப் போனார்கள்.

இவர்க ளிவ்வாறாகப் பிராமணர்கூட்டத்திற் பிர மசாரிவேஷமாய் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலிருக்கும் அருச்சுனனெழுந்து, உச்சாகத்துடனே திருஷ்டத்து யும்னன் முதலானோனைநோக்கி, ஓ மகாராஜர்களே! இரண்டாவது வருணத்தி லுதித்தோரே இக்கன்னி கையை மணஞ்செய்ய வேண்டுமா? அல்லது நீங்க ளேர்ப்படுத்திய வீரியலக்ஷயத்திற் கிணைதொடுத்த பேர் மற்ற எந்தவருணத் துதித்தோராயினும், அவ ர்களே மணஞ்செய்யலாமா? இதைநமக கறிவியுங்க ளென்று கம்பீரமாகக் கேட்டான். அவ்வாறுகேட்ட மாத்திரத்தில் அச்சபையிலிருந்த பலரும் கலகலவெ ன்று சிரித்தார்கள். சிலர் இந்தப்புருஷன் மிகவும் கெ ம்பீரமும் ஒளியையுமுடைய வசிரதேகத்தையுடைய வனுகி,உச்சிதமாகியவாக்கும் இவனிடத்திற்காணப்படு கிறபடியால், இவன்கேட்கிறபடி வில்லைவளைத்து நா ணேற்றிக் குறியை அடித்துத் திரௌபதியைக்கை ப்பிடித்துக் கொள்ளுவான்போறதோற்றுகிறதென்று பேசிக்கொண்டார்கள். சிலர் இவனுக்கு ஏதோஒருதே வதையின் அநுக்கிரகம் நேரிட்டிருக்கும் ஆதலால், இவ்வளவு தைரியமாகப் பேசுகிறான்; எந்தப்புற்றில் எந்தப்பாம்பிருக்குமோ யார்கண்டதென்று சம்பாஷி த்துக்கொண்டார்கள். சிலர் பின்புத்திககாரராகிய பா ர்ப்பாரக் குலத்தினனானையாலும், இதுவரையிற் பிரம சரியத்தி லிருந்தவனாகையாலும், ஒருவேளை பெண் பைத்தியம் பிடித்திருக்கலாமென்று சொல்லினார்கள். சிலர் இவன் சிறுபிள்ளையாகையால் இந்த ராஜகன்னி கையி னிடத்தில் ஆசைவைத்துப் பேய்போற பிதற் றுகிற னென்றார்கள். இவ்வாறு பலபலவிதமாய் ஊ கித்து யாவரும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில், பா ஞ்சாலராஜன் குமாரனாகிய திருஷ்டத்துயும்னன் அ ந்தணன்கேட்ட வினாவையும் அதற்கு அரசர்கள் ஊ கித்துரைத்த கதையையும் யோசித்துணர்ந்து, இந்த ப்பிராமண னிடத்தில அப்படிப்பட்ட சக்தி இருந் தாலுமிருக்கலாம். இதற்கு திருஷ்டாந்தம் முற்கா லத்திற பரசுராமரும், இக்காலத்தில இதோ இருக்கி ற துரோணாசாரியர் - கிருபாசாரியர் - அசுவத்தாமா இவர்களும், அசாத்தியமான காரியங்களையெல்லாம் மு டிக்கவில்லையா? ஆகையால் சக்தியில்லை. இல்லாவி ட்டால் இந்தச்சபையில் இவ்வளவு தைரியமாகப் பே சமாட்டான. நல்லது இந்தராஜர்களில் இன்னாருக்கு ச் சக்தியிருக்கிறது இன்னாருக்குச் சக்தியில்லையென று யோசித்ததா யில்லையே நாம்சொன்னோம்? ஆகையால் நம்முடையஜாதிக்கு மேலானஜாதியாகிய இந்தப்புரு ஷனும்போய் ஒருகை பார்க்கவேண்டியது தானென று தந்தையுடன்கலந்து வார்த்தைபகர்ந்து, அந்த அருச்சுனனாகிய பார்ப்பாரப்பிள்ளையைப் பார்த்துக் கைகூப்பி, இதனைச்சொல்லுகிறான்.

ஐயா! இந்தவீரியத்திற்கு க்ஷத்திரிய னென்றும் பிராமணனென்றும் நியமமில்லை. உமக்குச்சாமர்த்தியமி ருந்தாற் சுகமாய் நீர்போய் ஒருகை பார்க்கலாமென்று அச்சபையிலுள்ள சகலஅரசர்களும் முனிவர்களுமறி ய உரைத்தான். அந்தவார்த்தையைக் கேட்டுவந்த வேதிய குமாரன் முகமலர்ச்சியுடனே புன்சிரிப்புகா ட்டி, மதயானைக்குட்டிபோல் நடந்துபோய், முன் னொருகாலத்திற் பரமசிவனேந்திய மேருகிரிபென் னும் வில்லைப்போல அவ்வில்லை மஹாசாகசத்தோடும் ஓர்கையாற் றூக்கிப்பிடித்தான். அதைத் திரௌப தை பார்த்து, இப்போதுவந்த மகாபுருஷன் இந்தவி ல்லைக் கையிலேந்திச் சோலிப்பது, இந்திரதனுசுடன் கூடின காளமேகம்போற் காணப்படுகிறான். எனதும னதின் தாபத்தைப போக்கும்படியான சந்தோஷம ழையைப் பொழிவானபோலுமிருக்கிறதென்று சிந்தி த்தாள். அப்படியே அந்த அருச்சுனப் பிராமணனு ம் அந்தவில்லைவளைத்து, நாணிபூட்டி ஓசைகாட்டி, அம்பையெடுத்துச் சந்தானம்பண்ணிக், காதளவு பி டித்து, இயந்திரஸ்தம்பத்தின் அடி வாரத்தில் ஒருக டாரத்திறைய வைத்திருக்கும் மஞ்சள்நீரில் அக்குறியி னிலைப் பார்த்துக்கொண்டே ஆகாயத்தில் அம்பைத் தொடுத்து, அந்த மச்சிய யந்திரத்தை அறுத்து விட்டான். அந்தயந்திரம் மஹா இரைச்சலோடு எல்லா வரசர்களுடைய மனமும் சுழலும்படி சுழன்றுகொ ண்டு, அவ்வவர்கள் கீர்த்தி யூனத்துமங்கலங்கிக்கீழேவி ழுந்தன்மைபோல் வீழ்ந்தது. உடனே அம்மாதுசி ரோமணியாகிய ராஜகன்னிகையின் சிங்கார இரசப்பெ ருக்கினாற்குளிர்ச்சிபொருந்தியகண்களின வீழ்ச்சியாகி ய கருநெய்தற் பூமாலையும், அக்கன்னிகையின் கைத் தாமரையிற் பற்றியிருந்த சுயம்வரமாலையும், தேவர்க ள் வருஷித்த கற்பகப்பூமாலையோடு இப்புருஷ சிகா மணி புயத்தின்பேரில் வீழ்ந்தன. அப்போது அந்த யந்திரம் சுழன்று சப்தித்ததைப்பார்த்த பார்ப்பனக் கும்புகளெழுந்து ஆர்ப்பாடனம் பண்ணினார்கள். இவ் வாறாகஅக்கன்னிகைஅவ்விரசூடாமணிக்குமாலைசூடிய உடனே இராஜசேவகருடைய ஜய ஜய வென்னுங் கோஷமும், இராஜபந்துக்களுடைய எக்களிப்பும், வே தியருடைய அசீர்வாதமுழக்கமும், ஜனங்கள் ஆச்சரி யப்படுகின்ற தொனியும், மங்களவாத்தியங்களுடைய ஆரவாரமும், அந்த அருச்சுனகுமாரன் கண்டத்தில் விளங்காநின்ற மாலையினமதுவைப் பானஞ்செய்து சு ழன்றுகொண்டிருக்கிற வண்டுகளின் ரீங்காரமும் ஒ ன்றாய்க்கூடித், திக்குகள்தோறுமுள்ள சகலபிராணி கட்கும் செவிடுபடச்செய்தன.

அதுகாலையில் அந்தச்சபையிலிருக்கும் வேந்த ர்களில நற்குணமுடையசிலர், இவனுமோர் மகத்வபுரு ஷன. வீராதி வீரன். சூராதி சூரன. இவனுக்கு இப் பெண் மாலைசூடுவது நியாயந்தான என்று சந்தோஷி த்தே யிருந்தார்கள். சிலர் பொறாமைகொண் டிருந் தார்கள். திரௌபதை இந்தப்புருஷன் அருச்சுனனா கவே இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நம்முடன்

கூடப்பிறந்த வில்லைவளைக்கத்தகுந்த திறமை மற்றையாகிராது. மேலும் தேவவாக்குப் பொய்யாக மாட்டாது. அன்றியும் நாம் அருச்சுனனுடைய ரூபத்தைக் கேட்டிருந்தபடி, இந்தப் புருஷனுடைய உருவமும் அளவும் அழகும் சரியாகத் தோற்றுகிறது. ஆதலால் இவனே அவன் அவனே இவன் என்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லையென்று மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு சந்தோஷத்துடனேயிருக்க, அருச்சுனன் திருஷ்டத்துய்ம்னனை நோக்கி, ஓய் மஹாராஜகுமாரனே! உம்முடைய நிச்சயத்தின்படி அந்த யந்திரகுறியை இதோ கையிலேந்தி நிற்கிறேன். ஆகையால் உம்முடைய உடன்பிறந்தாளையும் கைப்பிடிக்கிறேன் என்று அந்தப்பெண்ணினுடைய கையைப்பிடித்தான். அந்தத்தோகையும் மகா ஓசையுடன் புன்னகையாய் வொளிராநின்ற முகமதியைக் கொஞ்சம் வணக்கிக்கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்பத்தேகத்தில் புளகமுற்றுக், கடைக்கண்ணினால் தன்கணவனை நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். இவ்வாறுகிய பொற்கொடியைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்ட அருச்சுனன், தன் அண்ணன் தம்பியர்களாலும் வேத வேதியர்களாலும் சூழப்பட்டு, மங்களகோஷத்துடனே நல்ல சகுனங்களையுங் கண்டுகளித்துத் தன்னிடத்துக்குப்போகப்புறப்பட்டான். அதைத் துரியோதனன்பார்த்துமிகவும் பொறாமைகொண்டு, மற்றை அரசர்களைநோக்கி இதனைச் சொல்லுவதானான்.

துரியோதனன் கலகப்போர்விளைத்தல்.

ஓ இராஜகுலத்துதித்த இறைவர்களே! உங்களுக்கு ஆண்மையில்லையோ? நமது ரூபப்பெண்ணைப்பார்ப்பான் கொண்டுபோகப்பார்க்கலாமோ? இவ்வுலகத்துள்ள பொருள்களிற் சிறந்த இரத்தினப் பொருள்களாயுள்ளனவற்றை அரசர்களடைய வேண்டியது. அப்படியிருக்க இந்தத் துருபதமகாராஜன் விஜய ஒரு வீரியலக்ஷியத்தை ஏற்படுத்தி, மகாராஜர்களையெல்லாம் அவமதித்துப்பிச்சைக்காரப்பார்ப்பானுக்குத் தனது பெண்ணிரத்தினத்தைக் கொடுத்தானே இது நியாயமோ? அந்தப்பார்ப்பாரப் பயலும் என்னமோ யந்திரபலத்தினால் அந்த வலை[illegible]தான். அதினாலே அவன் பராக்கிரமசாலியாவானோ? முன்பு வசிஷ்டர் தம்முடைய பிரம்மதண்டத்தினாலே விசுவாமித்திரருடைய அஸ்திரங்களையெல்லாம் தகித்துவிட்டார். அவர் சௌரியமுள்ளவரோ? அந்த விசுவாமித்திரனே பற்பலரூபோது அனேகங்களைச் சிருஷ்டித்து நக்ஷத்திரங்களைத் தெற்கு வடக்காக மாற்றிப்போட்டு வேறே தேவேந்திரனையுஞ் சிருஷ்டிக்கிறேனென்று யத்தனப்பட்டான். அதனால் அவன் பிரமதேவனாவானோ? ஆதலால் அவரவரும் தத்தம் புஜபராக்கிரமத்தினாலே காட்டுஞ் சௌரியமன்றோ சௌரியம்? ஏதோ இந்தப்பார்ப்பானை நாமெல்லாருங்கூடி எதிர்ப்போம் வாருங்கள். ஆண்மையுண்டானாற் சண்டையில் நம்மைச்ஜயித்துப் பெண்ணைக் கொண்டுபோகட்டும். இல்லாவிட்டால் நம்மில்யாராவது அந்தப்பெண்ணை யனுபவிக்கட்டும். இந்தத்துருபதனும் சைனியத்துடனே எதிர்த்தாலும் எதிர்க்கட்டும். நாமெல்லாம் ஒருமித்துப்போவோம் வாருங்கள். இல்லாவிட்டால் நமக்கு அபகீர்த்தி நேரிடுமென்று மிகவும் அகங்குரோஷத்துடனே அரசர்களைச் சேர்த்து, ஆயுதங்களையுஞ் சேனைகளையும் சன்னத்தப்படுத்திக்கொண்டு, அந்தமணவாளனை எதிர்த்து யுத்தத்துக்குப்போனான்.

அப்போது அருச்சுனனும் அந்தக்கன்னிகையைத் தமயனரிடத்திலேவிட்டுத் தன்கையில் தனுசை எடுத்துக்கொண்டு, ஓ மகாராஜாக்களே! ஏன் கும்பலாகவந்தீர்கள்? இந்தலோகத்தினக் கண்டுபவித்த போகத்தில் விரக்திபிறந்ததோ? அதன்றிச் சுவர்க்கலோக போகத்தில் மோகங்கொண்டு வந்தீர்களோ? வாருங்கள். யாவருங்கிடைத்தற் கரிய நரகத்தியைச் சேருங்கள். இந்தாருங்கள் விரைவில் மோக்ஷந் தருகிறேன். என்று புன்னகையுடனே தானும் யுத்தத்துக்கு ஆயத்தப்பட்டிருக்கக்கண்ட ராஜாக்களெல்லாம் வியந்து, அடா பார்ப்பாரப்பயலே! என்விளையக் கர்வித்துப்பேசுகிறாய்? கெட்டுப்போகாதே. பார் ஒருநிமிஷத்துக்குள்ளே உன்னையும் உனக்குப் பெண்கொடுக்க விசைந்தராஜனையும் உயிரோடுபிடித்துக் காவலிற்போட்டு, இந்தக்கன்னிகையை எங்களிலொருவனுக்கு விவாகஞ் செய்விக்கிறோம். இதில் உன்னுடைய மந்திரபலம் ஒன்றும் பலியாது. தப்பிப்பிழைக்க மனமிருந்தால் பெண்ணைவிட்டோடிப்போ. [illegible] என்று விரைவாதஞ் செய்யக்கேட்டுப், பூசுரரெல்லாம் எழுந்து, ஓ ராஜப்பயல்களே! முன்னொருபோது அரசகுலத்தவர்களெல்லாம் பரசுராமனால் [illegible] வாபத்து உங்களுக்கிப்போது [illegible] குடுமிகளைத் தட்டிமுடிந்து, வேஷ்டிகளை இறுக்கிக்கட்டிப், பூணூல்களைச் [illegible] [illegible] சிலர் தர்ப்பைச் சட்டங்களையும் சிலர் கமண்டலங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, ஜாதியபிமானந் தாங்காமல் நானுமுன்னே நானுமுன்னே என்று வாயினால் வந்தமட்டும் வைது, மட்டுமட்டு அளவுமில்லாமல் மோதியென்று ஆரவாரித்துக்கொண்டு சண்டைக்குப் புறப்பட்டார்கள். அந்த இந்திரகுமாரனான அருச்சுனன், ஓ சுவாமிகாள்! உங்களுக்கு இவ்வளவுவருத்தமவேண்டாம். இந்தப்பதைகளைச் செயிக்க உங்களாசிர்வாதபலம் பெற்றிருக்கிற நான் ஒருவன் போதாதோ? ஆதலால் சிறுமைப்படாதீர்கள். அடியேனிடத்திற் கிருபைபச

ய்து சும்மாயிருங்களென்று அவ்வேதியனைநிறுத்தித், தானொருவனே வில்வளைத்து நாண்பூட்டி நாணோசைகொண்டு, பாணங்களைச் சந்தானம்பண்ணிச் சத்துருக்கள்மீதிற் சரமாரிபொழிந்தான். அதினாலே மிகவுங் கோபங்கொண்டகர்னனானவன் தானும்வில்வளைத்துப்பாணங்களைவருஷித்தான். அவைகளை யெல்லாம் அருச்சுனன் தடுத்துத், தீக்ஷண்ணியமாகிய ஓரம்பை விடுத்துக் கர்னனுடைய மார்பிலுருவும்படிசெய்தான். அதனாலே கர்னன் அறிவழிந்து, மூர்ச்சையினாலே கீழேவிழுந்தான். அதுகண்ட சல்லியன் மிகவும் பராக்கிரமத்துடனே தனுசை எடுத்து யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்கும்போது, வீமசேனன் நாமிப்போது சும்மாயிருக்கக் கூடாதென்று சுயம்வரப்பந்தலின்ஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டெழும்பிவந்து, அந்தச் சல்லியன்போடுகிற அம்புகளையெல்லாநொறுக்கித்தள்ளிச், சல்லியன்மார்பில தன்னுடையகையினால் ஒருகுத்துக் குத்தினான். அந்தக்குத்தினாலே மத்திரராஜனும் பதைபதைத்துப் பிரமித்து மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தான்.

இதற்குள்ளே சூரியகுமாரன் மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து, அகங்காரத்துடனே அர்ச்சுனனை நோக்கிப் புலிபோற் பாய்ந்துவந்து, நான்கு சரங்களைத் தொடுத்துவிட்டான. அந்தச்சரங்களும் கோபமுள்ள கிருஷ்ண சர்ப்பங்கள்போலே சீறிக்கொண்டு வரக்கண்டு, பற்குனன சீக்கிரத்தில் நானகு மறுசரங்களாலே அவைகளைத் துண்டித்து, மறுபடியும் காளகூடவிஷத்துக்குச் சமமாகிய ஒரு பாணத்தைத் தொடுத்து அவனபேரிற பிரயோகித்தான். அந்தப் பாணமானது மார்பினமேல் விழுந்த மாத்திரத்திலே கர்னன் கைகால்கள் விலவிலத்து நடுக்கமுறற, ஒன்றுந்தோற்றமல் விழுநதுவிட்டான். இதறகுள்ளே சல்லியமகாராஜனும் எழுநது, தனனைக குத்திய வீமனைக்குறித்துச சிஙகம் போறபாய்ந்து அவன்மார்பிற குத்த வாரம்பிக்கும்போது, வீமனும் லாகவத்தினாலே அவனுடைய இரண்டுகால்களையும் பற்றிக் [illegible]வென்று சுற்றிநிலத்தின்மேலே வீசினான். அதனாலே சல்லியன் உடம்பு நெரிந்து, எழுந்தோடிப் போகமாட்டாமல் தானும் கர்னனும் தலைவிரிகோலமாய் ஒருவர் போன வழியொருவர்போகாமல ஓடிப்போனாரகள். இச்சம்பவங்களைக்கண்ட மற்ற மன்னவர்களெல்லாந் திகபிரமைகொண்டு, மிகவும் பயந்தான இவர்களே நிற்கமாட்டாமல் ஓடுவார்களே: ஆ! ஆ! என்ன காலம்! ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! இந்தப் பார்ப்பானுடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்த்தீர்களா வென்று சொல்லிக்கொண்டு தாங்களும் ஓட வழிபார்த்தார்கள். துரியோதனன் மாத்திரம் கோபத்தினாலும் - மானத்தினாலும் - பொறாமையினாலும் - வெட்கத்தினாலும் - மனதில் கலக்கமுற்று, இப்போது நாமிந்தப் பூசுரனை வெல்லாமற் போவதைக் காட்டிலும் பிராணனைவிடுவதுமேலானதென்று பிடிவாதத்துடனே ஓடிப்போகிற வேந்தர்களை யெல்லாமடக்கித், திரும்பிப் போரிடுவதற்குத் தகுந்த ஆலோசனைகள் செய்துகொண்டு சித்தமாயிருக்கும்போது, ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமியானவர் ஒருபிராமணன்போலே வேஷங்கொண்டு, துரியோதனனிடத்துக்கு வந்து ஆசீர்வதித்து இதனைச் சொல்லுவதானார்.

ஓய் ராஜாதிராஜனே! நீர்ஏன் வீண்பிரயாசைப்படுகிறீர்? நாங்களுமிவ்வளவுகாலம் ஏன் வருத்தப்பட்டோம். கடைசியில் விசாரிக்கிறபோது அவர்கள் பிராமணரல்லர்; க்ஷத்திரியர்தான். அந்தவில்லை வளைத்தவன் அருச்சுனனும். சல்லியனைக் குத்தியவன் வீமசேனனும். இதுநீரறியும்.வெளிவிடாதேயுமென்று சொல்லிககும்பலில் மறைநதுவிட்டார். அதுகேட்டுத் துரியோதனன் ஆச்சரியமடைந்து, மற்றராஜாக்களுக்கு மிதைத்தெரிவித்து, யுத்தப்பிரயத்தினத்தை நிறுத்திப், பாண்டவர்களை நாம் அரககுமாளிகையிற் கொளுத்தி அவர் எலும்பையும் சாம்பலையும் கங்கையிற்கரைத்துப் போட்டுவிட்டோமே: மறுபடியும் பாண்டவர்கள் வந்தவிதமென்ன? இது மகா அதிசயமாயிருக்கிறதே: எனக்கும் அவர்களுடைய ரூபத்தைப்பார்த்தால் அப்படியேதோற்றுகிறதே: காரியத்தை நிதானிக்குமிடத்திற் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லையென்று சொல்ல, மற்றவரும் சரிதானிதுவென்று பேசிக்கொள்ள, இன்னும் இதை நன்றாயறியவேண்டுமென்று எலலாருமாயோசித்துத் தங்கள் நகரம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு அருச்சுனன் தனது அண்ணன் தம்பிமார்களுடனே சேர்ந்து, சூழ்ந்துவருகிற பிராமணரைப் பார்த்து, சுவாமிகளே! எங்களுடைய தாயார் இங்கோரிடத்தி லிருக்கிறாள். அவளை நாங்கள் அழைத்துக்கொண்டு வருகிறோம். நீங்கள் உங்களுடைய இடங்களுக்குப்போங்களென்று அனுப்பிவிட்டுத், தங்களுடைய புரோகிதராகிய தவுமியமுனிவருடனே சிறிது நேரம் தனித்துப்பேசி, அவரையும் போகவிடுத்துப், பார்ககவனெனகிற குயவன் வீட்டுக்குட்சென்றார்கள். அப்போது பாஞ்சாலராஜன் அருச்சுனனுககாகப்பெண்பெற்ற சரித்திரம் தமது தாயாகிய குந்திதேவியாருக்குத் தெரியுமென்கிற நிச்சயத்தினாலே, உள்ளே போகிறதற்கு முன்னமே அம்மா நாங்களொருகனி கொண்டு வந்தோமென்று விளம்பினார்கள்.

அதுகேட்ட குந்திதேவி வெளியில்வந்து பாராமலே அந்தக்கனியைத் தேவாமிர்தம்போல் ஐவரும் புசியுங்கள் என்றுரைத்து, உடனே வெளியில் வந்து பார்த்து, அருச்சுனன்பக்கத்தில் இரதிதேவிபோல ஒருகன்னிகை நிற்பதைக்கண்டு, ஓ! ஓ! நமதுமக்கள் சொல்லியது இந்தக்கன்னிகைதான். நாம் கனியென்றுயோசித்துப் பதறி ஐவரும் புசியுங்களென்று சொல்லிப்போட்டோம். இவர்களோ தாய்சொற் றவறாதசத்திய சீலர்களாய் இருக்கின்றவர்களாச்சே யென்று சிந்

தாக்கிராந்தையாயிருக்க, அதுகண்ட ஐவரும்-அம்மா!
நீயேன் கவலைப்படுகிறாய்? எம்மில் அருச்சுனனொருவ
னால் இக்கன்னி கிடைத்தாளாயினும், தாய் எவ்வாறு
ஆக்ஞாபிப்பளோ அவ்வாறு நடந்துகொள்ளுவோமெ
ன்று நாடிச்சொன்னோமென்றார்கள். அம்மொழிகே
ட்ட தாய் ஒருத்தியை ஐவர் விவாகஞ்செய்வது தகா
தேயென்று சிந்தித்தாள். உதிஷ்டிரர் தாயினது மு
கக்குறியைப்பார்த்து, அம்மா! நீசிந்திக்கவேண்டாம்.
விதியின்பயன் உனவாக்கினால் இப்படி சொல்லிவைத்
தது. இதற்குககாரணமேதோ இருக்கிறது. இதன்றி
யும் இந்தக் கன்னிகையி னிடத்தில் எங்களைவர்க்கும்
மனஞ்சென்றது. கூடாதவிஷயத்தில் அப்படி மனஞ்
செல்லாது. ஆதலால் இப்போது அதைக்குறித்து
நாம் பலவாறுகவிவரிப்போமாகில், அருச்சுனனுக்கு ம
னக்கவலை யுண்டாகுமேயென்று பினனும்பலதருமங
களைச் சொல்லித்; தாயார்பாதத்திலே வணங்கினார்.
அந்தத் துருபதமகாராஜன் மகளும் மாமியின் பாத
ங்களில் தண்டனிட்டு நின்றாள். அந்தக் குந்திதேவி
மககளுக்கும் மருமகளுக்கும் நெடுங்காலமினறு நன்று
வாழக்கடவீரென்றுவாழ்த்திச், சுயம்வரமண்டபத்தில
நடந்த சரித்திரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்தச் சமயத்திலே ஸ்ரீகிருஷ்ண சுவாமியான
வர் பலராமன்முதலாகிய தம்மினத்தினரை நோக்கி,
கேட்டீர்களோ! இந்தச்சபையில் வில்வளைத்த பிரா
மணன் அருச்சுனனும். சல்லியனோடு போர்செய்த
வன் வீமசேனனும். இவர்களோடு பிரியாம லிருந்த
மற்ற மூன்றுபேரும் உதிஷ்டிரன் - நகுலன் - சகாதே
வனும். நம்முடைய அத்தை குந்திதேவியும் இவர்க
ளும் மேலணடைத் தெருவில ஒரு குயவன வீட்டிலி
ருக்கிறார்களாம். இப்போ நாம்வருகிறபோதுஎனககு
ஒருபெரிய பிராமணன் வந்து சொன்னன. ஆனையால்-
அவர்கள் அரக்குமாளிகையி னின்றும் எப்படியோதப்
புவித்துக் கொண்டதாய்க் காண்கிறது. அவர்களை நா
னும் அண்ணனும் விசாரித்து வருகிறோமென்று சொல
லிப் புறப்பட்டு, அந்தக்குலாலன கிரகத்துக்கு வந்து,
மொட்டைப் பார்ப்பாத்திபோ லிருக்கிற தங்களத்
தையைக்கண்டு, பரிவுடனே தண்டனிட்டுக்கொண்டு,
மைத்துனர்களோடுக தாகபடி யுபசரித்து வார்த்தையா
யாடினார்கள். பின்பு கண்ணனும் பலராமனும், அம்
மா அத்தாய்! உங்களுக்கு இம்மாதிரிக் கெட்டகாலம் வந்த
து? ஆ! ஆ! எப்படி தப்பினீர்கள்? தெய்வாதீனம உங
களைத்தொடர்ந்து காப்பாற்றி வந்தது. இனிமேல்மேலு
ம் உங்களுக்குக்க்ஷேமமாகும் என்று காணே நாம் கண்டது
போற் கண்ணீர்ததும்பக் குழைந்துபேசினார்கள். அ
ப்படியே குந்திதேவியும் பாண்டவர்களும். ஓ சற் நண
வான்களே! மறுபடியும் உங்களைப்பார்க்கப் பாக்கிய
மிருந்தது. நீங்கள்யாவரும் க்ஷேமமா யிருக்கிறீர்க
ளாவென்று கண்ணீர்மல்க ஆதரத்துடனே பரிந்துப
ரிந்து பேசினார்கள். இப்படி யொருவரை யொருவர்
க்ஷேமவிசாரணை பண்ணிக்கொண்டு சற்றே சும்மாயி
ருந்தபின், கண்ணன் பாண்டவர்களைப்பார்த்து, அந்
த அரக்குமாளிகையி னின்றும் எவ்வாறுதப்பினீர்கள்?
அதைச் சொல்லுங்களென்று கேட்க, அந்தச் சரித்தி
ரத்தை யெல்லாம் ஆதிமுதல் நன்றாய் விவரித்துச்
சொன்னார்கள்.

பின்பு கண்ணனும் அந்தச் சந்தோஷம்பிறந்து, இந்
தப்பெண் நேரிட்டது சத்துருக்களுடைய நாசத்திற்
கும், இனி உங்களுக்கு இராச்சியலக்ஷ்மி விலாசத்
திற்கும் இடமாக இருக்கிறது. இனி அஞ்சவேண்
டாம். கலியாணம் நடக்கிறவரையில் உங்கள் சுயரூபத்
தைக் காட்டாம லிருங்களென்று சொல்லித், தாங்கள்
போவதற்கு விடைபெற்றுக் கொண்டு, யாதவகுலத்தா
ருவரும் தங்கள் பரிவாரங்களுடனே பட்டணம்போ
ய்ச் சேர்ந்தார்கள். இப்படியிருக்க அந்தப்பாஞ்சால
தேசத் தரசனாகிய துருபதமகாராஜன்மெத்தவும்
நைந்து, நாம்நினைத்தநினைவுவீணாச்சுதே பெரியோர்
கள் வாக்கும் பொய்த்துப் போகுமோ? ஒருக்காலும்
போகாதேயென்றுமனதிற்சற்றேசஞ்சலித்துத், தன்பு
த்திரனைக் கூவி, ஓ குழந்தாய்! நம்முடைய பெண்
ணை கைக்கொண்டவன அருச்சுனனென்று ஒருவத
ந்தியுண்டா யிருக்கிறது. அப்படியே யிருக்கலாம்.
தெய்வத்தின் சங்கல்பம் வீணாகிறதில்லை. வேதமுத
லியவைகளை யுணர்ந்த பெரியவர்கள் பொய்ப்பேசுவ
திறதில்லை. ஆகையால் நீ அவர்களிருக்கிற வீ
டத்துக்கு வேறுவேஷத்தோடுபோய் அறிந்துவாவெ
ன்று சொல்லிய பிதாவின வசனத்தைத்தலைமேற்கொண்டுத்
மனசிரசில் தரித்துக்கொண்டு, அந்த பரதேசிபோலே
வேடம்பூண்டு, அந்தக் குலாலன வீட்டிற்குப்போய்,
அங்கே இந்த ஐந்துபேர்களுடைய அளவு - ரூபம்-லெ
க்ஷணம்-தொனி- முதலானவைகளை நன்றாய் நிதானி
த்து, அவர்களுடைய வார்த்தைகளையும்- நடக்கைகளை
யும்-மன நிலைக்குத்தக்க செயற்கைகளையும்பார்த்துத், தன்
பிதாவினிடத்தில் வந்து, அண்ணா! அவர்கள் அடை
யாளங்களையெல்லாம் நன்றாய் நிதானித்துப் பார்த்
தால், பாண்டவர்கள் போலக் காணுகிறது. அவர்களு
டைய தாயாரொருத்தியிருக்கிறாள். அவள் குந்திதேவி
போலவே தோன்றுகிறது. சந்தேகமில்லை. இங்கே வில்
வளைத்த சரீரமும், அரசர்களையடக்கவந்தாற் போல
தற்சாட்சியாயிருக்கிறது ... பார்ப்
பார், ... சிவந்த
நிற தாயினிடத்திலே கொடுத்தார்கள். அவள்
இரண்டு பங்காக்கி, ஒரு பங்கை அந்தக் கண்டிப்பார்ப்பானு
க்குக்கொடுத்து, மற்றொன்றை நான்குபங்காக்கி மற
ற நால்வருக்குங் கொடுத்துத், தனியிலொட்டிய
சோற்றைச் சிதறாமலெடுத்து இரண்டுபங்கிட்டு ஒன்றை யாக்கி,
அவைகளை நமது குலக்கொடியாகிய மருமகளுக்குப
ட்டுத் தானும் புசித்தாள். ஆனதால் நம்முடையபெண்
மகாசுகத்தை யனுபவித்தவள். ஆயினும் ஏதோ வது

மையாளராகிய அவர்களுடனே மனங்கோணமல் இசைந்திருக்கிருள். என்று சொல்லக்கேட்ட துருபதமஹாராஜன் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து, அவர்கள்பாண்டவர்களேயாகில் நம்முடையமகள் மஹாபாக்கியமுடையவள்தான். தரித்திரமிருந்தாலிருக்கட்டும். அதை லக்ஷியஞ்செய்யத் தக்கதன்று. நமதுமனும் அக்குறிப் பறிந்தே, சந்தோஷத்துடனே இவ்வாமையைப் பொறுப்பதாய்க் காணகிறது. ஆகையால் இந்தசசங்கதியை நன்றாய் விசாரிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி ஒருபாயஞ்செய்வதானான்.

அஃதென்னவென்றால் - வேதியர்க்குள் மிகவுஞ் சமர்த்தரான ஒருவனை அழைத்து, நீபோய் அவர்கள்பாண்டவர்களா? வேறுமதம் பூண்டவர்களா? அதை விசாரித்து வரவேண்டுமென்ன, அந்தப் பிராமணோத்தமனும் அங்குச்சென்று, அவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு, தானுந்தக்கபடி மரியாதைபண்ணி, மகானுபாவராயிருக்கின்ற நீங்கள்யார்? உங்களுடைய சவுரியமும்-புத்தியும் - சாமர்த்தியமும் - நிகரில்லாதவைகளாயிருக்கின்றன. ஆகையால் உங்களையோரத்தாற் பிராமணரென்றெண்ணவும், க்ஷத்திரியர்கள் தானென்றும் தோற்றுகிறது. உங்களுருபத்தைப் பார்த்தாற் பாண்டவர்களுடைய ரூபம்போலிருக்கிறது. மஹாராஜாவும் இப்படியெசங்கித்து உங்களுடைய குலத்தை அறியவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறார். எனக்கும் அதையறியவிருப்பமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் - என்னுடைய மனதுக்குத் திருப்திசெய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்குத் தருமபுத்திரன்-சுவாமி! கொண்டு நடப்பேனா? கொடுத்துக் குறைகேட்கலாமா? மஹாராஜாவுக்கு எங்களை குலகோத்திரங்களை விசாரிக்கவேண்டிய காரியமென்ன. அவர் மகா புத்திமானாகவே அப்படியேன் நினைக்கிறார்? மகாபுத்திசாலியுமாயிருக்கிற நீங்கள் எங்களை இப்படிக்கேட்கலாமோவென்று மவுனமாக உத்தரஞ்சொல்லக்கேட்டு, அந்தப்புரோகிதனும் சரிதானென்று இராஜனிடத்திற்கு வந்து, இந்தசங்கதியைத் தெரியப்படுத்தினான். அந்தவார்த்தையை மஹாராஜா கேட்டு, நிச்சயமாயிவர்கள் பாண்டவர்களென்றே நிச்சயித்துக்கொண்டான். ஆகிலும் இன்னும் நன்றாய்ப் பரீக்ஷிக்கவேண்டுமென்று தன்னுடைய மந்திரியை அழைத்து, ஓ அமைச்சனே! இந்த நகரத்தின் சமீபத்திலுள்ள தேர்-குதிரை-யானை-பல்லக்கு முதலான வாகனங்களையும், வில்-வேல்-சக்தி தடி வாள் முதலான பலவித ஆயுதங்களையும், பலவித ஆபரணங்களையும், நல்ல நல்ல வஸ்திரமான வஸ்திரங்களையும், அனேகவிதபோசனபதார்த்தங்களையும் எடுப்பித்துக்கொண்டு; நமதுகுமாரனுடனேபோய் இவைகளையெல்லாம்நானனுப்பிச்சதாகச்சொல்லி, அவைகளைதயங்கீகரித்து அணிந்துகொண்டு வாகனங்களின்மீதிலேறித தாயாருடனே நம்முடையமாளிகைக்கு ஒருதரம்வந்து என்னைப் புனிதனாக்கவேண்டுமென்று நான் சொன்னதாய்த் தெரிவித்து, அழைத்து வாருங்களென்று அனுப்பிவைத்தான்.

அப்படியே அந்த ராஜகுமாரனும் மந்திரிகளும் அவைகளையெல்லாம் சகலமங்கள வாத்தியங்களுடனே கொண்டுபோய், மிகுந்த மரியாதையுடனே பாண்டவர்களைப் பார்த்து; ஓ ஐயமீர்! எங்களரசப் பெரியதங்களுக்கு வரிசை அனுப்பிவைத்தார். இவைகளைத் தயைசெய்து அங்கீகரித்து, தருந்த ஆபரணங்களுந் தரித்து, வாகனங்களிலேறிக்கொண்டு, தங்கள் தாயுடனே எங்கள்கிரகத்துக்குவரும்படி பிரார்த்திக்கிறார். நீங்கள் அப்படியே தயைசெய்யவேண்டுமென்று கைகூப்பிச்சொல்லத், தருமநந்தனன் நல்லது பாக்கியமாச்சுதென்று அரசாகதிய ஆடையாபரணங்களையும் ஆயுதங்களையுந்தரித்துத், தேர்களின்மீது ஏறித், தாயாரையும் ராஜகன்னிகையையும் அலங்கரித்துச் சிவிகையிலேற்றிக்கொண்டு, சகலபரிவாரங்களுஞ்சூழச் சென்று அரண்மனையிற் பிரவேசிக்கும்போது, துருபதமகாராஜன் அவர்களை எதிர்கொண்டு, மகா உபசாரத்துடனே தனது கொலுச்சபைக்கு அழைத்துப்போய் ஆதனங்களி லிருக்கவேண்டுமென்றுசொல்ல, அவர்களும் அவனிட்ட ஆதனங்களிலே உட்கார்ந்தார்கள். இராஜபத்தினியாகிய கோகிலாதேவியும் பந்துவர்க்கத்தாரும் எதிர்வந்து, தன்மகளையும் குந்தியையும் அந்தப்புரத்துக்கழைத்துக்கொண்டுபோய் மரியாதையுடன உபசரித்தார்கள். மகாராஜாவானவன் இவர்களுடைய செய்கைகளினாலே பாண்டவரென்றே மனதில நிச்சயித்து, அவர்களைப்பார்த்து, நான நெடுநாட்செய்த தவத்தினாலே இப்படிப்பட்ட உத்தமர்களுடைய சம்பந்தமெனக்குக் கிடைத்தது. தன்னியனானேன். இதற்கு மேலான பாக்கியம் மற்றொன்றுமில்லை. ஆனாலிந்தப்பெண்ணையிந்தஅருச்சுனனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அக்கினியின் அனுக்கிரகத்தாற் பெற்றேன். உங்களுக்கு அரக்குமாளிகையின மூலமாய விபத்துவந்ததென்று கேள்வியுற்றுச் சஞ்சலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, அச்சமயத்தில் நீங்கள் பிழைத்திருக்கிறீர்களென்று தெரிந்து, பெண்ணியாசாரக் காரணமான இந்தலக்ஷ்யத்தை ஏற்படுத்திச், சுயம்வரத்துக்குச் சகலராஜர்களையும் வருவித்தேன். ஒருவராலும் முடியாமற்போன அந்தயந்திரபேதத்தை உங்களில் இவர் நிறைவாகச் செய்ததினாலே ஆச்சரியத்தை அடைந்தேன். உடனே தெய்வத்தின வாக்கு சத்தியமென்று நம்பி, நீங்கள் பாண்டவர்களாக யிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டேன். ஆகிலும் ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரியாமையாலே சித்தசஞ்சலம் இருக்கின்றது. நீங்கள் தயைசெய்து இந்தச்சந்தேகத்தை நீக்கினால், தெய்வத்தின மெய்ம்மையையும் பொய்ம்மையையும் நிச்சயம்பண்ணிக்கொள்ளுவேன் என்று கேட்டான்.

இவ்வாறு சொல்லிக் கேட்ட பாஞ்சாலனுடைய வார்த்தையின் நயிச்சியத்திற்குஞ் சாதுரியத்திற்கும் பாண்டவர்கள் மெச்சிச் சந்தோஷித்து, உதிட்டிரர்புன்சிரிப்புடனே சொல்லுவார்: வாரீர் மகாராஜனே! புத்திமானாகியும் சத்தியசந்தனாகியு மிருக்கின்ற உம்முடைய எண்ணம் வீணாகுமோ ? தெய்வத்தின் அருட்பழுதாகுமோ? உமக்கேன் மனதிற் கவலை? இனி அக்கவலையைவிட்டுவிடுமென்றார். அதுகேட்டபாஞ்சாலன் அரியபேறு பெற்றதுபோல் ஆனந்தசாகரத்தில் அமிழ்ந்து, விழிகளில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக்கி, உடலில் ஆனந்தமாய் மயிர்க்குச்செறிய அவர்களைக்கட்டிக்கொண்டு, ஒருக்ஷணநேர பரியந்தம் ஒன்றும் பேசாமற்பிரம்மானந்தமயமாய் ஸ்தம்பித்துநின்று, ஓ என்பிராணனையொத்த ராஜகுமாரர்களே ! உங்களுடைய நிஜமானவடிவைக் காணபிக்க வேண்டுமென்று துரிதப்படுகிறேன். கோபிக்காமல் என்மீது தயைசெய்யுங்களென்று கைகூப்பிப் பிரார்த்தித்தான். அவர்களும் வ்யாசமுனியை மனதிற்சிந்தித்து மந்திரத்தையுச்சரித்த மாத்திரத்திலே, சத்தியமான ரூபங்கள்வந்து விளங்கினார்கள். எதார்த்தமாக அப்பாண்டவர்களைக்கண்ட அந்தப்பாஞ்சாலனும் அவனுடையபுத்திரன் முதலானவர்களும் மகாசந்தோஷத்தோடு நேத்திரோற்சவ மடைந்தார்கள். அப்பாற் பாஞ்சாலன் தருமபுத்திரனைநோக்கி, இனி விளம்பனம் வேண்டாம். உம்முடைய தம்பிக்குக் கலியாணத்தைக் குறித்துச் செலவுகொடுக்கவேண்டுமென்றுகேட்க, உதிஷ்டிரர்- ஓய் மகாராஜனே ! உம்முடைய பெண்ணை நாங்களைவரும் விவாகஞ்செய்யும்படி தெய்வகாரணத்தினல் எங்கள் மாதாவின்வாக் குண்டாயது. அது தவறக்கூடாதென்று சொல்லக்கேட்டு இதென்ன ஆச்சரியம் ! சகல தருமங்களு மறிந்தவரோ இப்படிசொல்லுகின்றார். லோகத்தில் இல்லாதகாரியமா யிருக்கிறதை நாமெப்படி நடத்தலாம்? என்று மறுபடியும் வியாகுலத்துடனே துருபதேயன் ஏங்கியிருந்தான்.

சகலமஹாரிஷிகளுக்கும் சிரபூஷணமாகிய வியாசபகவான கருகக்கொண்ட மேகம்போன்ற திருமேனியும், செந்நிறமுள்ள சடாமுடியும், பொன்னிறமானதேஜசும், வெண்ணிறமுள்ள விபூதிதூளிதமும், புள்ளிநிறமுள்ள மானதோலாடையுமாய்; சூரியகிரண மேற்றிசையிற் பரவியிருக்கக் கீழ்த்திசையிலிருக்கும் உதயகிரியாவைப்போலும் விளங்கித், தபோமகிமையாற் பிரகாசித்துத், தண்டுகமண்டல ரிஷியுடனே அந்தப் பாஞ்சாலனுடைய சபையி லெழுந்தருளினர். அவர் எழுந்தருளியதைப்பார்த்த பாஞ்சாலராஜனும் பாண்டவர்களும் எழுந்து அவர் பாதங்களில்விழுந்து, அவரால் ஆசிர்வதிக்கப்பட்டு அவரை அழைத்துப்போய் ஆசனத்தி லுட்காரவைத்து, அவரநுமதியினாலே தாங்களும் உட்கார்ந்தார்கள். பின்பு வியாசபகவான் ஓர்க்ஷணகாலம் க்ஷேம விசாரணைசெய்து, ஓய் பாஞ்சாலராஜனே ! உம்முடைய மனதிற் சந்தேகப்பட வேண்டியதென்ன ? திரௌபதிக்கு ஐந்துபுருஷர்கள்தான் நேமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். குந்திதேவியின் வாக்கிலும் அப்படியே வந்திருக்கின்றது. இந்தப் பாஞ்சாலிக்கும் இவ்வைந்துபேரிடத்திலும் மனதுண்டு. இவர்களுக்கு மவ்வாறே சம்மதி. ஆனால் அது இந்தச் சனனத்தைப்பற்றிய தல்ல. முற்சனனத்தைப் பற்றியதாகையால்- அதுசங்கதி உமக்குக்கேட்கமனதிருந்தால் விளம்புவேனென்று அரசனைத் தனியே அழைத்துப்போய், அந்தசசங்கதியைச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

வியாசர் பாஞ்சாலனுக்குத் திரௌபதி பூர்வசனன வரலாறுரைத்தல்.

-→◎←-

ஓ அரசனே ! முற்செனனத்தில் இத்திரௌபதி நளராஜனுடைய மகளாகப்பிறந்து, நளாயினி எனப் பெயருடையவளாகச் சிறந்து, மிகவும் சவுந்தரியத்துடனேபருவமடைந்திருந்தாள். அவளைவெகு ராஜாக்கள்வந்து விவாகத்துக்காகக் கேட்டதற்கு, அந்தப் பெண்தனக்குப்புருஷன்வேணுமென்கிறபோது நான் அவளைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொடுப்பேனே யல்லது, அதற்கு முன்னே கொடுக்கமாட்டேனென்றுசொல்லிப்போட்டான். இப்படியிருக்க-அந்தப்பெண் ஒருநாள்எனக்குக்கலியாணம்வேணுமென்று பிதாவுடனே சொல்லப், பிதாவும் அதற்கு யத்தினமா யிருக்கையில, ஒருதினம் மவுத்கல்ய ரென்கிற மஹாமுனி இராஜ னிடத்துக்கு வந்து, ஓ மன்னவனே ! நாமொருகாரியமாய் வந்தேன். அதை நீ நிறைவேறவேணுமென்றார். அந்த ராஜாவும் இவருடையதபோமகிமைக்கு அஞ்சி மறுத்துச்சொல்லமாட்டாமல், அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஒப்பினர். இந்தரிஷி உன் மகளை எனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அந்தராஜா இவருடைய முதிர்ந்த வயதையும் கோரரூபத்தையுங் கண்டு, தன் மகளுடைய மங்கைப் பருவத்தையும் நல்ல சௌந்தரியத்தையும் நிதானித்து, சுவாமி ! அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால்-அந்தப்புரத்துக்குப்போய் என்மகளைச் சம்மதிசெய்து, அதற்கு அடையாளமாக அவள் முத்திரையோதிரத்தை வாங்கிவந்தால் உடனே நத்தம் பண்ணுகிறேனென்று சொன்னான்.

அதுகேட்ட அந்த முனிவரும் ஆகட்டுமென்று அந்தப்புரத்துக்குப்போகும்போது,மன்மதனை நினைத்தார். அம்மாத்திரத்தில் அவன் அவருக்கெதிரில்வந்துநின்றான். உடனே முனிவர் அவனுடைய வயதையும் அழகையும் வாங்கிக்கொண்டு, தன் வயதையும் ரூபத்தையும் அவனுக்குக்கொடுத்து, அப்பா ! சற்றுநேரத்திலே உன்சொத்தைச் சேர்த்துவிடுகிறேனென்று அவனுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டுத், தாம் அந்

தப்புரம்போய் அங்கிருந்த ராஜகன்னிகையைப்பார்த்தார். அவள் இவருடைய ரூபத்தைக் கண்டமாத்திரத்திலே மோகித்து, இவரைப்பின்னும் புறநோக்கி உற்றுப்பார்த்து, நீரார்? எங்கேவந்தீர்? என்றுவினவினாள். அவரும் தமது அவளிடத்திலிருக்கிற ஆசைவெளிப்பட, ஓ பொற்கொடியே! உன்னை விவாகஞ்செய்ய வேண்டுமென்று வந்தேன். உன்பிதா சம்மதித்தால் அப்படியே செய்கிறேனென்றேன். ஆகையால் உனக்கு என்னிடத்தில் ஆசையிருந்தால், உன மன்ங்குளிர்ந்ததற்கு அடையாளமாக, நீ தரித்திருக்கிற முத்திரை மோதிரத்தை என்கையிற்கொடு. அதை உன்தகப்பனுக்குக் காண்பித்து உன்னை விவாகஞ் செய்துகொள்ளுகிறேனென்றுசொன்னார். அந்தப் பெண்ணரசியும் புன்சிரிப்புடனே மௌனமாயிருந்து தன மோதிரத்தைக் கழற்றித் தபோதனர் கையிற் கொடுத்தாள். அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டு, மிகவும் சந்தோஷத்துடனே வரும்போது [illegible] யழைத்து, அவன்ரூபத்தை [illegible] விட்டுத், தம்முடைய யதார்த்த ரூபத்தோடே அரசனிடத்திற்சென்று, அவனைக்கண்டு அம்மோதிரத்தைக் கொடுத்தார். அரசனும் அதைப்பார்த்துத் தன்மகளை அழைப்பித்து, மகளே! [illegible] நீ [illegible] டயாய் [illegible] த்த [illegible]. இவருக்கு உன்னைக் கன்னிகாதானம் பண்ணுகிறேன் என்றுசொல்ல, அந்த ராசகுமாரி அந்தப் புருஷனைப் பார்த்து, நான் இச்சித்த புருஷன் இவரல்லவென்று சொல்ல, [illegible] இவர்தான் உன சம்மதிக்கு அடையாளமாக மோதிரங் கொண்டு வந்து [illegible] கொடுத்தார். இனிப்போய்ப்பேசா [illegible] புரளை [illegible].

அந்தப் பெண்ணிருடி [illegible] அவமா [illegible] ஆதரிக்கா [illegible] ஐயா! [illegible] அப்படியே செய்யுமென்று [illegible]. அப்பால் அந்த ராஜாவானவன் அந்த மகாமுனிக்குத் தன் [illegible] னியை [illegible] தானஞ் செய்து, சிறப்புடனே விவாகத்தை நடத்தினான். விவாகம் நடந்தபின்பு, அந்த முனிவர் அந்தப் பெண்ணினை யைப் பார்த்துப், பெண்ணே! [illegible] ட [illegible] யுடையவளா? [illegible] உன் தகப்பனிடத் [illegible] மோதிரங் கொடுத்தவள் [illegible] ளா? என் று கேட்க, அந்தப் [illegible] விலா [illegible], சுவாமி! இதற்கு [illegible] ருவர் [illegible] டன் [illegible] ல்லை; அப்படியா [illegible] அவ்விடத் [illegible] திருக்கு [illegible] றேன். [illegible] உணவு கிடைக்காது; [illegible] மெத்தென்னு [illegible]; [illegible] காட்டிலும் படுக்கவேண்டும்; [illegible] கோயிலில்லை; பயங்கரமான மிருகங்களின் கூச்சல் [illegible]

பைகேட்கவேண்டும். உயர்ந்தவஸ்திரமில்லை; மரவுரியுடுக்கவேண்டும். மாடமாளிகை கிடையாது; தழைகளாற் கட்டப்பட்ட குடிசைகளிலிருக்கவேண்டும். உனக்குக் காலங்களில் அன்னபானாதிகள் கிடைக்க மாட்டா; மத்தியானத்துக்குமேற் [illegible] சமூலம் [illegible] கிடைக்கும். இராத்திரியிற் போசனங் கிடையாது. அனுதினம் விடியற்காலமெழுந்து ஸ்நானம் [illegible] ஸ்நானம் – தேவபூசை – அக்கினிஹோத்திரம் – ஜபம் முதலான வைதிக கருமங்களும், [illegible] களுக்கும், வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்துவரவேண்டும். நித்திரையற்றிருக்கவேண்டும். மேலும் நானகிழவன். தவத்தினிற்பவன். ஒருவேளை சாப்பிடுகிறவன். உனக்குக் காமசுகம் பெறுவதரிது. இதுவுமல்லாமல் நினைத்தபோது எங்கே போகவேண்டுமோ அங்கே போவேன். அநேக தினங்கள் [illegible] நினைத்த [illegible] றுவிடுவேன். அப்போது [illegible] யாய் [illegible] நின்று [illegible] வேண்டும். [illegible] அதிக [illegible] காரணமாகும் [illegible].

ஓ பெண்ணே! அந்தப் பிரவாசலிற் சகல சுகத்தோடும் சந்திர மண்டலம் போல [illegible] விளங்கிநின்ற மாளிகை [illegible] மணி யிழைத்த மஞ்சத்தில் [illegible] பட்டு [illegible] த்தை [illegible] தூங்கி, [illegible] எழுந்து [illegible] உபசாரங்களுடனே [illegible] கொண்டு வந்து [illegible] அறுசுவையுணவு [illegible]. [illegible] கூடிய [illegible] மதுர [illegible]. [illegible] பருமுத [illegible] எல்லா [illegible]; என் [illegible] அம் [illegible] சொ [illegible] கேட்டாலும், [illegible] பத்திரமாயி [illegible] ருந்து [illegible] இருந்து [illegible] சயனத்தில் [illegible] இமையில் [illegible] ருந்து [illegible] உல [illegible] வள். [illegible] பெரு [illegible] ழுயிலும் [illegible] த்து [illegible] சுவர்க்கங் [illegible]. அதை விடுத்துத் [illegible] போல நடந்து

சுவர்க்கம்புகுந்தாலும் நரகயாதனை ஆகையால், முன்னம் இராமன்பின்னே ஜனகன்மகள் போனாள். நளனுடனே தமயந்திசென்றாள். சுகன்னி யென்பவளும் பார்க்கவச்சியவனரோடு ஆரணியவாசஞ் செய்தாள். அரிச்சந்திரனைச் சந்திரமதி அநுசரித்தாள். இப்படி அனேகம் பதிவிரதைகள் பதி சுசுருஷை யென்னும் யாகலப்பத்தை அடைந்து, என்றும் நாசமுறாத கீர்த்தியுடையவராய்ப் பெற்று விளங்குகின்றார்கள். இவ்வளவு லாம் அறிந்த யான் எப்பாடுபட்டாவது தேவரீரை அநுசரித்திருப்பேனேயல்லது, பிதாவின்வீட்டுப் புசிப்பாகிய சௌக்கியத்தை இச்சிக்கமாட்டேன் என்று சொல்லக்கேட்டு, ஆனால் இவ்வாடை யாபரணங்களை விட்டு என்போல மரவுரியுடுத்திக் கொள்ளென்று முனிவருரைக்க, அவளும் அப்படியே செய்தாள். அதுக்கண்ட அந்த மவுத்கல்ய மஹரிஷியானவர் நளாயினியை அழைத்துக்கொண்டு, சமீபத்திலிருக்கிற ஒரு புண்ணிய க்ஷேத்திரத்திற் போய்த் தம திச்சையின்படி தவஞ்செய்ய வாரம்பித்தார்.

அவளும் அவருக்கு வேண்டிய உபசாரஞ் செய்துகொண்டு வருகையில், அந்தரிஷி அவளுடைய கற்பை இன்னம் நன்றாகச் சோதிக்க வேணுமென்று கருதி, ஒருநாளாவது கர்மபோகத்தைக் கொடாமற் போனதுமன்றிக், தம்முடைய கிழத்தன்மையால் விகாரமுற்ற தேகத்திற் பெரு வியாதியையும் வருவித்துக்கொண்டார். அதனால் அவர்தேகமானது அந்தக்கொடிய வியாதியினால் அழுகிக், குளுகுளுத்துப், புண்கள் வெடித்துச், சீழ்வடிந்து, ஓர்புறத்திற் புழுகள் மொய்த்துத், துர்க்கந்தம் வீசி, மகாகோரமான ஸ்திதியில் வந்தது. அப்போதும் அவள் அருவருக்காமல், உடம்பைத் தேய்த்துக் குளிப் பாட்டுகிறதும், புழுக்களை யெல்லாம் எடுத்து அப்பாற்போட்டு அந்தச்சீழ் முதலியவற்றைத் தன வஸ்திரத்தினால் துடைக்கிறதும், அவர்போஜனம் பண்ணின பாத்திரத்தி லிருக்கும் சேஷத்துடனே தானுண்கிறதும், அவருடைய பாதமுதலிய அவயவங்களை வருத்தந்தீரப் பிடிக்கிறதுமாகப் பணிவிடை செய்துவந்தாள். ஒருநாள் அவர் போஜனகாலத்தில் தமது பெருவிரலையும் [illegible] அன்னத்தோடு போட்டுப்போக, அதைக்கண்டும் [illegible] அருவருக்காமல் அந்த அன்னபாத்திரத்தின் அன்போடு புசித்தாள். அம்முனிவர் [illegible] மனத்தில் மகுந்த ஆனந்தத்தை அடைந்திருந்தாலும், வெளியிலே பார்ப்போருக்கு அவளைத் திட்டுகிறதும், கோபித்துக்கொள்ளுகிறதும், உதைக்கிறதும், அடிக்கிறதுமாகவே இருந்தார். அப்படியிருந்தும் அந்தமாது மனங்கோணாமல் நடந்தாள்.

இப்படி நடந்து வருநாளில் ஒருநாள் அந்த வைதிகரானவர் தம்மனைவியை நோக்கி, அடிபெண்ணே! நான் உன்னைக் கலியாணம் பண்ணுகிற தற்கு முன்னே ஒருவியாதியு மில்லாமற் சுகமாயிருந்தேன். துர்ப்பாக்கிய வதியான உன்னைக் கலியாணஞ் செய்த பின்பு இக்கொடிய வியாதியினால் வருந்துகிறதுமன்றி, நினைத்தபோது தீர்த்தயாத்திரைகளுக்கும் க்ஷேத்திரங்களுக்கும் போகக்கூடாமல் இங்கேயே கிடக்கவேண்டியதாயிற்று. என்ன செய்வேன்? இது என் தலைவிதி. அடி பாபிஷ்டி! உன்னைத் தெரியாமல் ஏன் விவாகஞ்செய்தேனென்று கண்ணீர்விட்டுக் கொண்டு விசனப்பட்டார். அதைக்கேட்ட அக்கற்புடைய மாதுச்சிரோமணியானவள் - ஓ சுவாமி! நீர் ஏன் விசனப்படுகிறீர். நான் மகா பாபிஷ்டி தான். இந்த வியாதிக்கு மாத்திரம் நானொன்றுஞ் செய்யமாட்டாமற் போனாலும், மற்றெனக்கேற்கிய பணிவிடைகளுக்கு ஒன்றுங் குறைவில்லை. ஆகையால் - தயைசெய்து தேவரீர் எவ்விடத்துக்குப் போக மனம் வைக்கிறீரோ அதை அடியாளுக்குத் தெரிவித்தால், அவ்விடத்திற்கு உம்மைக் கொண்டுபோய் விடுகிறேன். தேவரீருக் குதவாத என்தேகமும் பிராணனும் இவ்வுலகத் திருந்தென்ன பயன்? சுவாமி! தங்கள் கருத்துக்கிசைய நானடந்து கொள்ளவேண்டிய பணிவிடைகளை இடவேண்டுமென்று வணங்கி நம்பிக் கேட்டாள். அதற்கந்த முனிவர் - அடி பெண்ணே! என்னைத் தீர்த்தங்கள் தோறும் கொண்டுபோய் ஸ்நானம்பண்ணிவைக்கவேண்டுமென்றுரைத்தார். அப்படியே அந்த ஸ்திரீயானவள் அவரை ஒரு கூடையிலெடுத்துத் தலைமீது வைத்துக்கொண்டு தீர்த்தயாத்திரை போகும்போது, ஒரு பட்டணத்திற்போய் அம்முனிவரை இறக்கினாள்.

அவ்விடத்தி லிறங்கிய முனியானவர் - ஓ பெண்ணே! நான் ஒருவஸ்துவின் மேலிலே ஆசைப்பட்டேன். அது எனக்கு இனிக் கிடைக்க மாட்டாதே. என்னசெய்வேனென்று விசனப்பட்டார். அதைக்கேட்ட அவள் - சுவாமி! அது என்னவஸ்து? அவ்வஸ்து எவ்வளவு [illegible] எனக்கு [illegible] பெற்றுக்கொடுக்கிறேன் [illegible] அந்த மனக்குறையை [illegible] வருத்தப்படவேண்டாம் [illegible] சொல்லவேண்டும் [illegible] அந்த [illegible] சுவாமி! [illegible] மனதுக்கு [illegible] விரோதமாயிருக்கமாட்டாது. அதனால் அதைத் தயைசெய்து சொல்லுவீராயின் அது எவ்வாறதாயினும் அதை முடிக்கிறேனென்று சொன்னபோது, அவர் - இந்தப் பட்டணத்திற் கிழக்குவீதியில் ஒரு வேசி இருக்கிறாள். அவள் அரம்பையோ! ஊர்வசியோ! இரதியோ! என்று சந்தேகப்படத்தக்கவளா யிருக்கிறாள். அவளைப் பார்த்தது முதல் யான் மிகுந்த மோகமாயினேன். மையல்தலைக்கேறிற்று. எனக்கு அன்னபானங்கள் கூட வெறுப்பா யிருக்கிற

து.விசாரிக்குமளவில் அவள் ஒரு இராத்திரிக்கு நூறு பொன் வாங்குகிறவளாம். எனக்குப் பொன் ஒன்றுமில்லை. அப்போன விருந்தாலும் அவளைப் போகிக்கும்படி யான தேகமுமில்லை. இப்படிப்பட்ட காரியம் எவ்விதமாக முடியுமென்று மனுத்கலியா சொன்னார்.

அந்தப் பதிவிரதை [illegible] ஆலோசனை செய்து, நல்லதென்று மனதில் நிச்சயத்தையடைந்து, அந்த வேசியின் வீட்டுவாசல் விடியற்காலையிலேபோய் நன்றாய் மெழுகி, விசித்திரமாகக் கோலமிட்டு, அவர்கள் [illegible] முன்னமே வந்துவிடுவள். இப்படியாகச் சிலநாள் செய்து வருகையில், அவ்வீட்டு வேலைக்காரர்கள் தங்களுடைய [illegible] ஆரோ செய்துபோகிறார்களென்று [illegible] தலைவிக்கு அறிவித்தார்கள். அவளும் பார்த்து மிகவும் வியப்படைந்து, ஆ! ஆ! நாடோறும் இவ்வண்ணம் யார் இப்படிச் செய்கிறார்கள்! அவர்களை [illegible] காணவேண்டுமென்று இருக்கும்போது, ஒருநாள் அந்த வேலைக்காரர்கள் பதுங்கியிருந்து, விடியும்போதே மெழுகிக் கோலமிடுகிற இந்தப் பெண்பிள்ளையைக்கண்டு, உடனே தங்கள் எசமானிக்குத் தெரிவிக்க, அவள் ஓடிவந்து இந்த முனிபத்னியைப் பார்த்து, அம்மா! மகாலட்சுமியைப்போலிருக்கிறாய். நீயார்? என்வீட்டுக்கு நீ பணிசெய்வதேன்? உமக்குத் தகுமா? தேவஸ்திரீகளும் பணிவிடைசெய்யத் தகுந்த மகாராதேஜஸுடனே விளங்குகிற நீர், என்னையலங்கரித்து என்க்கு [illegible] செய்யப் [illegible]? என்ன வேண்டுமென்று அடியாளுடைய வீட்டைப் புனிதமாக்கவந்தீர்? அந்தக் [illegible] சொல்லும்மாவென்று நமஸ்கரித்துக் கேட்க, அதற்கு அந்த [illegible] மனைவி மகிழ்ந்து, இப்படி நீ என்னிடத்தில் காரணமின்றி அன்புவைத்தபடியே, என்னிடத்திலேயும் நிலைத்திருப்பதாக [illegible] சொல்லுவேனென்றாள். அது கேட்டு அந்தவேசி [illegible] அம்மா! என்னாற் செய்யத்தகும் [illegible] [illegible] அம்மா! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மன்மதனைப்போல [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மிகவும் வேண்டிக்கொண்டாள். [illegible] [illegible] தெரியவில்லை. [illegible] எனக்கு [illegible]; அழைத்துக்கொண்டு வாருமென்றாள்.

அதுகேட்ட நளாயினி சந்தோஷத்துடன் வீட்டிற்போய் இச்செய்தியைத் தன் புருஷனுக்குத் தெரிவித்து, அவனைக் கூடையிலே வைத்துக்கொண்டுவந்து தாசிவீட்டுக்குத் தலைக்கடையில்விட, அவர்- பெண்ணே! நீ தெருவிலிரு: நான்கூப்பிடும்போது ஓடிவாவென்று சொல்லித் தெருக்கதவை மூடிக்கொண்டு, மன்மதனைநினைத்து, ஒருக்ஷணநேரத்திலே அவனழகைப்பூண்டு உள்ளேபோனார். அந்தத்தாசியும் மன்மதன்போல விளங்குகிற இவரைப்பார்த்த மாத்திரத்திலே பிரமித்து மோகித்துத், தன்மனதில் ஒன்றுந் தோன்றாமல் சிறிதுநேரம் ஸ்தம்பித்து நின்று யோசித்து, அப்பால் சந்தோஷித்து ஓடிவந்து ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு, சகலவித உபசாரங்களுஞ்செய்து, தேவேந்திரனுடைய சபையைப்போல் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற தன்பள்ளியறைக்குள் அழைத்துக்கொண்டுபோய்க், காமனுடையபூஞ்சோலையொத்திருக்கிற ரம்சதூலிகா மஞ்சத்தின்மீது இருத்தி, நானாவித காமோபசாரஞ்செய்து, அவருடைய சரீரத்தை இறுகக்கட்டி முத்தமிட்டு, எனசாமி! உம்மை உம்முடைய மனையாள் ஏன் குஷ்டவியாதி பிடித்தவனென்று உரைத்தாள்? பரிஹாசமாகச் சொன்னாளோ? தாங்கள் என்னையொருமிப்பாருள்ள யீச்சித்து இங்குவரநானென்ன தவஞ்செய்தேன்? இப்படிப்பட்ட பாக்கியத்தை யானெளிதிற் பெறச்செய்த அந்தப்பாக்கியவதி யாரோ? வலுவில்வந்து எனக்குக் கற்கண்டையும் சர்க்கரைப்பூரணையும் ஊட்டினாளே: தன்னுயிரையும் பாக்கியத்தையும் கொடுத்தவளுக்கு நானென்ன பிரதியுபகாரஞ் செய்யமாட்டுவேன்? என்கண்ணே? உம்மைக் குற்றமுடையவராகச் சொல்ல அவளுடைய நாவெப்படித் துணிந்ததோவென்று ஆலிங்கனஞ்செய்து காமகேளி தாங்கினாள். இக்கபடமன்மதன் - ஓ தாசிகுலமணியே! யாமொருகாரணத்தினால் அவள் கணவனுக்கு வியாதியுடையவன்போலத் தோற்றுவேன். ஆதலால் அவள் அவ்வாறு உரைத்தனள். இந்த ரகசியத்தை நீ வெளியிடவேண்டாம். வெளியிடுவையானால் உனக்கு வெகுகஷ்டம் வருமென்று உரைத்தார். சுவாமி! அப்படியே யாகட்டும். உம்முடைய சுந்தரருக்கு மாறுபட்டு நடக்கமாட்டேனென்று சொல்லிச், சிலநேரம்வரையில அவருடன் மதனசாம்ராச்சிய வைபவ ஐசுவரியத்தை அநுபவித்துவந்தாள். பின்பு அவர் அவளை வேண்டி விடைபெற்றுக்கொண்டு, நடையில்வந்து, மன்மதரூபத்தை அவன் ரூபத்தைக்கொடுத்துத், தன்கொடியவியாதியை மீட்டு மடைந்து, கூடையிலிருந்து, பெண்ணே யென்று மெலிந்த குரலுடனே கூப்பிட்டார். அம்மாத்திரத்திலே இந்தப்பதிவிரதையானவள் சுவாமியென்று ஓடிவந்து, கூடையில் உட்கார வைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறாள்.

இப்படி வழிநடந்துகொண்டிருக்கும்போது, கிருஷ்ணபக்ஷத் திராக்காலமாகையாலும்-ஆகாயத்தில் மேகங்கள் கம்மிக்கொண்டு இடிமுழக்கத்துடனே தூறலைச் சொரிந்திருந்த படியினாலும்-வழிதெரியாமல்

அலைந்து, இராஜாவின் ஆஞ்ஞையினாலே கழுவிலேற்றப்பட்டிருக்கிற மாண்டவியனென்னும் மகாமுனிவரிருக்கிற விடம்சேர்ந்து, அவர்பாதம் கூடையிற் பட்டசெனருள. அப்படிப் பட்டமாத்திரத்திலே அவருக்குநோய் அதிகமாயிருக்கக்கண்டு, கூடையில் இவள்பெண்பிள்ளையென்று அறிந்து, பொழுது விடிந்தவுடனே உன்மாங்கலியம் அறக்கடவதென்று சபித்தார். இச்சாபங்கேட்ட ரிஷிபத்தினியானவள் இவர்யாரோ ஒருபெரியவர். இதற்கு என்னசெய்யலாமென்று நினைத்து, பொழுதுவிடியாமற் போகக்கடவதென்று சொன்னாள். இப்படி இவளுடைய பதிவிரதா தருமத்தினாலே எட்டுநாளளவாயிலே பொழுதுவிடியாம லிருந்தது. அதினாலே லோகமெல்லாம் அந்தகாரமடைந்திருக்கத், தேவர்கள் இச்செய்தியுண்டானதற்குக் காரணமின்னதென் றறிந்துகொண்டு மாண்டவிய மகாமுனியிடத்துக் குப்போய், சுவாமி! இதென்ன காரணமோ உலகம் அழிகிறதே பொழுதுவிடியும்படி கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அம்முனிவர் என்னுடைய விரோதமு மில்லை. ஒருபதிவிரதையினுடைய மகிமையால் இப்படி நேரிட்டது. [illegible] அவளைக்கேளுங்களென்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட தேவர்கள் இப்பதிவிரதையைக் கண்டு, தாயே! உலகம் வருந்தாதே அவ்வருத்தம் [illegible] அனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும். இப்பொழுது [illegible] லைது வேறுகதியில்லை. ஆதலால் [illegible] சாபமாற்றுமென்று பிரார்த்திக்க, அந்தப்பதிவிரதை-ஓ தேவர்களே! நீங்கள் [illegible] சரிதான. என்மாங்கலியத்தை [illegible] சொல்லுங்களென்று கேட்க, அதற்குத் தேவர்கள்-ஓ அம்மணி! இவ்வுலகத்துள் [illegible] தர்மம் [illegible] ஞ் செய்யவேண்டும். [illegible] என்றுசொல்ல, அவள் [illegible] [illegible] அதைத் தேவர்கள் [illegible] அவர் அவளையே அது [illegible] மென்றுசொல்லிவிட்டார். உடனே [illegible] மாண்டவிய [illegible] ய, சுவாமி! [illegible] படி அ[illegible] நம அப்படியே [illegible] பொழுதுவிடியும் [illegible] விடிந்து, [illegible] ஞானம் - சந்தி - [illegible] னே மங்களகரமாயிருந்தது.

இப்படிப்பட்ட இவளைப் பதிவிரதை தனைமையை இந்த மவுத்கலியரின் பாதம் [illegible] வித்துப், பெண்ணே! இவ்வளவு [illegible] நீ வந்து இய[illegible] ம்கறபிலவளவினவளல்ல. ஆதலால் - மிகவும் உன்னிடத்தில அனுக்கிரகம்வந்தது. நான் இப்போது காணப்படுகிறபடி [illegible] குஷ்டனல்ல. மூப்படையால். உன்னை நான் [illegible] செய்து சந்தோஷிப்பிக்கவேண்டுமோ? அப்படிப்பட்ட வரங்கேளென்றுசொன்னார். அதற்கு அவள்-சுவாமி! அடியாளிடத்தில அனுக்கிரகம்வைத்து [illegible] படியினாலே விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன். அதாவது - தேவரீர் [illegible] ரூபமாயிருந்து [illegible] என்னைப் போகிக்கவேண்டும். [illegible] நீர் என்னைவிவாகஞ்செய்து அப்படிச் [illegible] வேண்டும். இதுதான் என் [illegible] [illegible] அந்தமுனியானவர் [illegible] படியே [illegible] என்றுஞ்சொல்லி [illegible] அவளைப் போகித்திருந்து, [illegible] லோகமடைந்தனர். [illegible] செய்து [illegible] தாள்.

பின்பு அவள் [illegible]

[illegible]

[illegible] மரகத

ப்பாவைபோல் விளங்கும் ஈஸ்வரியுடனே வெள்ளிமலைபோன்ற நந்தியின்மீதேறிச், சிவகணங்களெல்லாம் சத்திரசாமராதிகள் போடச், சிவயோகிகளெல்லாம் உருத்திரங் கோஷித்துத் துதிக்க, மகாவிபவத்துடனே தவஞ்செய்யும் இப்பெண்ணுக்கு முன்வந்து நின்றார். அம்மாத்திரத்தில் இவள் காணுதகாட்சியைக்கண்டவள்போற் பேரானந்தக்கடலில் மூழ்கி எழுந்து, அனேக பிரதக்ஷணங்களோடு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்களுஞ்செய்து நின்று, ஓ சுவாமி ! ஓ சங்கரனே ! ஓ சகலலோகநாயகனே ! ஓ எல்லாம்படைத்தளித் தழிக்குங் காரணப்பொருளே ! ஓ வேதங்கள் துதிக்கும் அரியவித்தகனே ! ஓ எட்டுத்திருமேனியாய் விளங்குகிறவனே ! ஓ மகாதேவனே ! ஓ ஞானைந்தமயவடிவினனே! ஓ மலைமகள் பங்கனே! ஓ பத்தர் பெருமானே ! ஓ கருணைக்கடலே ! ஓ எனது முற்பவத்துத் தவப்பயனே ! உமது திருவடித் தாமரைகளுக்குச் சரணம். இவ்வுலகத்தில் யாதொரு கதியுமற்ற அடியாள் பெற்றபேறு யார்பெறுவார்கள்? ஆ! ஆ! என்னபாக்கியஞ் செய்தேன்? இன்றல்லவோ என்னின்மிக்கா ரில்லாத தன்னிலை யாயினேன். என் பஞ்சேந்திரியத்திற்கும்பயன்கள் பலித்தன. ஓ பரஞ்சோதியே ! ஓ சிருட்டி திதிசங்கார திரோபவானுக்கிரக மூர்த்தியே! எனறு இங்ஙனங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பித் துதித்துப் பிரார்த்திக்கப், பரமசிவனும் மந்த ஹாசத்தினாலே அமுதக்ததும்பிய பவளக்கிண்ணம்போன்ற தமது திருவாயை மலர்த்தி, ஓ பெண்ணே ! நின் தவத்தினாலே மகிழ்வுங்களித்தேன். உனக்கென்ன வேண்டும் கேளென்று அருளிச்செய்தார்.

உடனே இந்திரசேனை மகிழ்ந்து, சுவாமி! தேவரீரைத் தரிசித்ததினாலே சகலபாக்கியங்களும் பெற்றேன். இதைவிட யாதொன்று குறைவு ? தேவரீரைக்காணும் பொருட்டே யனேக யோகிகளெல்லாம் மெய்வருந்திப் பலகாலந் தவஞ்செய்கின்றனர். அதலால் அப்படிப்பட்ட அரியகாட்சி எளிதினிலெனக்குக் கிடைத்ததே போதும். ஆயினும் சுவாமி தன்தயைசெய்து வேறுவரமளிக்கத் திருவுள்ளமுடையவராயிருந்தால், எனக்குப் புருஷ பாக்கியமொன்றேதரவேண்டுமென்றும் பொருள்படஐந்துதரம் (பதிந்தேகி) என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்தனள். சுவாமியும் அதுகேட்டுக், குழந்தாய் ! அப்படியே எனக்குமுன்னியலோகத்தில் உத்தமமான பிறப்புக்கிடைக்கும். அப்பிறப்பிலே தேவராஜனது மகிமையையுடையனு நாயகர் புருஷர் உனக்குக் கணவராவார்கள். அவர்களைச்சேர்ந்து நீ தேவர்களுக்கு மிகவும் அனுகூலமாகிய காரியஞ்செய்வாய். எனறு வரமளிக்க, தவப்பெண்ணாகிய இந்திரசேனை அச்சிவனைப் பார்த்து, சுவாமி! நான் ஒருகணவனையன்றோ வரித்தது. அப்படியிருக்க அடியாளொருத்திக்கு, ஐந்துபர்த்தாக்கள் எப்படி உண்டாவார்களென்றுகேட்க, சிவபிரான்-பெண்ணே ! நீ ஐந்துதரம் என்னைப் (பதிந்தேகி) என்று கேட்டபடியினாலே, அப்படியே உண்டாகும்படியநுக்கிரகஞ்செய்தேனென்று சொன்னார்.

அதற்கு இந்திரசேனை சொல்லுகிறாள். எனது கடவுளே ! முன்னம் சாஸ்திரங்களிலே பெண்பிள்ளைகள் ஒரு புருஷனையே விவாகஞ்செய்ய வேண்டியதென்றும், ஆண்பிள்ளைகள் அனேகம் பெண்களை விவாகஞ் செய்யலாமென்றும், அந்தப்பெண்கள் புருஷர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து உபசாரஞ்செய்து வரவேண்டுமென்றும், இப்படியெல்லாம் தருமநிச்சயஞ் செய்திருக்கிறார்கள். அன்றியும்ஒரு ஸ்திரீயானவள் சென்மாந்தரவினையினால் நேரிடும் ஆபத்துகளில் நியோகமென்னும் ஓர் விதியினாலல்லது, இரண்டாவது புருஷனைச் சேர்ந்தால் உபாயப் பிராயச்சித்தமும் - மூன்றாவது புருஷனைச் சேர்ந்தால் மகா பிராயச்சித்தமும்-விதித்துச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமெனறும், நான்காவது புருஷனைச் சேர்ந்தால் அவள் பதிதையாதலால் அவளுக்குப் பிராயச்சித்தஞ்செய்து சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாதென்றும், ஐந்தாவது புருஷனைச்சேர்ந்தால் அவள் பந்தகி என்று சொல்லப்படுதலால் அவளுக்குப் பிராயச்சித்தமுமில்லையென்றும், அவள்வேசிக்குச்சமானமாகியவளென்றும், காலத்தைப்பற்றியும்-சாதியைப்பற்றியும்-தக்கபடி பிராயச்சித்தங்களை விதித்திருக்கிறார்களே: அதுபோல உலகத்திலும் பலபுருஷரை மகளீர் தழுவுதலைக் காட்டிலும், இழிந்த செய்கைவேறு கூறப் படவில்லையே: இப்படியிருக்கத் தேவரீருடைய கிருபை யென்னும் ஊன்றுகோலைப் பெற்ற நான், அந்தக்கொடிய துஷ்டச்செய்கை யென்னுங் குழியில் வீழலாமோ? ஆதலால் அப்படிப்பட்ட சங்கடம் நேரிடாமலிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சுவாமியானவர் - பெண்ணே ! நம்முடையவாக்கில் வந்தது ற்கு இரண்டாவதில்லை. நீயும் அஞ்சவேண்டாம். நீ ஐவரைவிவாகஞ் செய்து கொள்வதை உலகத்தில யாரும் நிந்திக்க மாட்டார்களென்று அருளிச்செய்தார். மறுபடியும் அவள்-சுவாமி ! அப்படியானால் அந்த ஐந்துபுருஷர்களுக்கும் என்னுடைய சங்கம காலந்தோறும்கன்னிமாறாவயதேயிருக்கும்படி அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள்.

அதுகேட்ட பரமேஸ்வரன் - ஓ குணவதி! நல்லது அப்படியே நீ சென்மாந்தரத்தில் விசேஷமான ரூபமும்-குணமும்-மேன்மையும்-போகமும்- அடைந்து மகா யௌவனை யாவாய். அதோ அந்தக்கங்காநதியிற்போய் மூழ்கி எழுந்து, எந்தப்புருஷனைக் காணுகிறாயோ அவனை என்னிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுவாவென்று கட்டளையிட, அந்தக்கட்டளையைச் சிரசில் வகித்துக்கொண்டு, சுவாமியைப் பிரதக்ஷணம் வந்து தெண்டனிட்டு, அருகிலிருக்கிற கங்கையில் மூழ்கினள். அப்போது சுவாமி மறைந்துவிட்டார். இம்மைப்போகத்தைவிரும்பிய பூங்குழலாள் நதியின்மூழ்கி எழுந்து சுவாமியைப் பார்த்தாள். அப்பொழுது

அவனைக் காணுமையாலே இளைத்துக், கோவென்று கதறி அழுதுக்கொண்டிருந்தாள். அவளழுத கண்ணீர்த் துளி கங்கையில் விழுந்து, விசித்திரமாகிய பொற்றாமரை மலராகப் பூத்திருந்தது. அந்தக்காலம் தேவர்கள் நைமிசாரண்ணியத்தில் ஒரு யாகம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த யாகத்துக்கு இயமன் சாமித்திரனென்னும் ஆர்த்துவிச்சயத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அதனாலே பூமியில் மனிதர்கள் பெருகி விருத்தியாய் ஒருவரை யொருவர் மதிக்காமலிருந்தார்கள். அதுகண்ட இந்திரன்-வருணன்-குபேரன்-முதலாகிய பலதேவர் பிரமதேவனிடத்திற்குப் போய், சுவாமி! இம்மனைத் தேவர்களுக்கெல்லாம் அபாயகாலம் நேரிட்டதேயென்று முறையிட்டுக் கொள்ள, அந்தப்பிரமன் இவர்களைப்பார்த்து என்னபயம் உங்களுக்கென்று கேட்க, சாதலையுடைய மனிதரெல்லாம் சாகாததேவர்களோடு சமானராகித் தேவர்களை லக்ஷியஞ் செய்யாமலிருக்கிறார்கள். இதுதான் எங்களுக்குண்டாகிய பயமென்றுசொல்ல, ஓ தேவர்களே! இதற்குப் பயப்படவேண்டாம். இயமன் சாமித்திரத்திலிருக்கிறபடியினாலே,இப்போ மனிதர்கள் ஆயுசு வளர்ந்திருக்கிறார்கள். அது முடிந்தவுடனே அவர்களெல்லாம் நசிப்பார்கள். அன்றியும் அந்த இயமதேவனுடைய தேகமே உங்களுடைய சக்தியோடுகூடி, இவர்களுக்கெல்லாம் நாசகாரணமாகப் போகிறது. ஆதலாற்போங்களென்று பிரமதேவன் சொன்னான்.

அதுகேட்ட இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் மறுபடியுந் திரும்பி, மற்றத்தேவர்கள் யாகஞ்செய்கிற விடத்துவந்து ஓரிடத்திலுட்கார்ந்திருக்கும்போது, அவ்விந்திரன் முதலியினோர் அந்தக் கங்கையிலிருக்கும் விசித்திரமான தாமரை மலரைக் கண்டார்கள். அதைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்த அத்தேவருள் இந்திரனானவன் கங்கைக் கரையில்வந்து பார்த்தவுடனே, அங்கே அழுதுக்கொண்டிருக்கிற இந்திரசேனையைக்கண்டு,அவளுடைய கண்ணீர்த்துளிகங்கைநீரில் விழுந்து பொற்றாமரையாகிறதையுநோக்கி மிகவும் வியப்படைந்து, ஓ மின்னலுக்கொப்பாகிய பாவாய்! நீயார்? இங்கு ஏன்வந்தாய்? ஏதுக்கு கண்ணீர் சொரிகிறாய்? இதையெனக்குத் தெரியச் சொல்வாயென்று கேட்க, நான் யாரோ எந்தக்காரியத்திற்கு இவ்விடம் வந்தேனோ: இதுகளை நீர் விவரமாயறிந்து கொள்ளலாம் என்பிறகே வாருமென்று அப்பெண்பிள்ளை சொல்ல, இந்திரனும் அவ்வாறே அவள் பின்போய், அங்கொருமலையின்மீதில் ஞாயிறுபோலே விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒருமகாபுருஷனைக் கண்டான். அந்த மஹாபுருஷன் அந்த அம்மையுக்கொப்பாகிய ஒரு ஸ்திரியுடனே அந்தமலையின்மீதிற் சிம்மாசனத்தி லுட்கார்ந்து பகிடையாடிக்கொண்டிருக்க,தேவேந்திரனானவன் மூன்று லோகங்களுக்கும் இராஜனாகிய தன்னைக் கண்டு அவன் மரியாதைசெய்ய வில்லையென்று, கோபங்கொண்டு, ஆரடா நீ? நான் திரிலோகநாதனாயிருக்க என்னைக் கண்டவுடன் மரியாதைசெய்யாமல் நீ என்ன கர்வப்பட்டிருக்கிறாயென்றுசொல்ல, அந்த மகாபுருஷன் சிரித்து, தனது கடைக்கண்ணுல் இந்திரனை நோக்கினார். அவரால் நோக்கப்பட்டமாத்திரத்திலே இவன் ஸ்தம்பித்து நின்றான். அந்தப் பாச்சிகை யாட்டம் முடிந்தவுடனே அழுகிற பெண்ணை நோக்கி அவனை இங்கு அழைத்துவாவென்றுசொல்ல, அவளும் அவனைத் தொட்டமாத்திரத்திலே அவன் அங்கங்கள் தளர்ந்து கீழேவிழுந்து பணிந்தான்.

அப்படி பணிந்த அவனைப் பரமசிவனாகிய அந்தப் புருஷனானவர்-ஓ இந்திரனே! இனிமேலிப்படி செருக்கடைந்து பேசாதே. அடாமூடா! இதோ இந்தக் குன்றைப்புரட்டு அதில உன்பெருமையைக் காட்டுகிறேனென்ன, அந்தவானவர்கோனும் அந்தப்புருஷன் சாக்ஷாத் பரமேஸ்வரனும், அந்த அம்மன் பார்வதிதேவியுமென்று அறிந்து தன்பெருமைகழிந்து, அவர்சொற்படி அக்குன்றைப் புரட்டினான். சிவன்-அடா இந்திரா! இந்தப்பிலத்தைப்பார் என்றுசொல்ல, அவனும் அந்தப்பிலத்தில் மகாதேஜசுடைய நான்கு இந்திரரைக்கண்டு, ஓ! ஓ! நமக்குங்கூட இப்படிப்பட்ட கதிவந்து நேரிட்டதோ என்று விசனப்பட்டான். பின்பு ஸ்வாமியானவர்-அப்பா தேவர்கோனே! நீ மதத்தினாலே என்னை அவமதித்தாய். ஆகையால் இவர்களுடனே நீயும் இந்தக் குகையிற் பிரவேசியென்று கட்டளையிட, இந்திரன் பயமடைந்து, காற்றிலசைகிற குருகுப்பட்ட அரசிலைகள்போற் குலுங்கி, விடவிடத்த அங்கத்துடனே கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, ஓஸ்வாமி! அடியேனுக்கு இவ்வளவு தண்டனையே போதும். இனிச்சற்றும் வேண்டாமென்று வேண்டிக்கொள்ள, அதற்கு உருத்திரதேவன் அதுகூடாது. உன்னைப்போலே இவர்களும்சில காரியம் நடத்தவேண்டியிருக்கிறபடியினாலே, இந்தக் குகையிற் புகுந்திருக்கின்றனர். ஆதலால் நீயுமவரோடு கூடச் சேர்வாயென்று சொல்லி, இதோ இந்தப் பெண் உங்கள் ஐவர்க்கும்பாரியையாகிறாள். நீங்களெல்லாரும் மனிடசனனமடைவீர்கள். அப்படி மானிடசெனனத்திற் பிறந்து தேவராலும் சாதிக்கக்கூடாத பலகாரியங்களை முடித்து, அனேகரைச் சம்மாரஞ்செய்து மிகவும் கீர்த்திபெற்று, வானவராலும் கொண்டாடப்பட்டு மறுபடியும் அவர்களோடு சேருவீர்கள். இப்படி நடக்கவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறபடியால், நம்மாலே இவ்வாறு உண்டாக்கப்பட்டது என்றுசொன்னார்.

அப்போது முனிவிந்திரர்கள் ஈசனை நோக்கி, ஸ்வாமி! தேவரீர் திருவுள்ளத்தினாலே எங்களுக்கு இச்சிறைவிமோசனம் நாங்களடைவோம். ஆனால் தருமராஜனும் - வாயுவும் - இந்திரனும் - அச்சுவினி தேவர்களும் - மனிதயோனியை அடையும்போது, நாங்களும் அவர்களிற் சேருவோமென்றார்கள். இந்திரனும் தேவகா

ரியத்திற்காக என்னுடைய அம்சத்தினாலே ஒரு புருஷனை இந்த ஐவரி லொருவனாகத் தருகிறேன் என்றான். மகாதேவன் அவர்களிஷ்டத்தின் படியே செலவுகொடுத்து, இவர்களுக்கு நாயகியாயிருக்கச் சம்மதத்தென்னும் லக்ஷ்மியைப் பூமியிற் பிறக்கும்படி செய்தார். அவள் இவர்களோடுகூடவே வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாத மகிமையையுடைய நாராயணமூர்த்தியினிடத்திற் சென்று இச்செய்தி யெல்லாஞ் சொல்ல, அவரும் அப்படியே அங்கீகரித்துத், தம்மிடத்திலிருக்கிற நரனென்பவனை இவர்களிலொருவனாகும்படி கட்டளையிட்டார். அவர்களெல்லாம் அப்படியே பூமியிற்பிறந்தார்கள். அந்த விஷ்ணுவானவர் தமது திருமேனியிலுள்ள வெளுத்த கேசமொன்றையும்-கறுத்த கேசமொன்றையும்- எடுத்துப் பூமியிற் போக்கினார். அவைதான் யதுகுலத்துதித்த வசுதேவருடைய பாரியைகளாகிய உரோகணி கர்ப்பத்திலொன்றும், தேவகி கர்ப்பத்திலொன்றுமாகப் பிரவேசித்துப்; பலராமனாகியும் கிருஷ்ணனாகியும் அவதரித்தன. இப்படி அந்த இந்திரனெல்லாம் இயமன் முதலான தேவர்களுடைய ஸ்வரூபத்திற் கலந்து, பாண்டவர்களாகப் பிறந்தார்கள். அந்த இந்திரனுடைய அம்சமாகிய புருஷன் தான் அருச்சுனன். அவனிடத்திலேதான் நரனுடைய அம்சங் கலந்தது. அந்த லக்ஷ்மி தான் முந்திய இந்திரசேனையிற் கலந்து, அவர்களுக்குப் பாரியையாகத் திரௌபதை யாயினாள்.

அப்படி லக்ஷ்மியின் அம்சம் இல்லாவிட்டால், யாகத்தின் முடிவில் அக்கினி வேதியினின்றும் பிறப்பளோ! சூரியசந்திரரோடொத்த பிரகாசமிருக்குமா? இப்படிப்பட்ட பாக்கியங்கள் கூடுமோ? சந்தனமிருக்குமா? சண்பகப்பூவாசனை இவளங்கத்தினின்றும் ஒருகோசதூரம் வீசுமா? ஓ துருபதமகாராஜனே! உன்னிடத்தில் மிகவும் பிரியமுள்ளதினாலே ஞானநேத்திரந் தருகிறேன். ஞானநேத்திரங்கூடிய இந்த பாண்டவர்களையும் திரௌபதியையும் பாரென்று சொல்லி, தம்முடைய தபோமகிமையாலே அந்த ராஜாவுக்கு ஞானநேத்திரங் கொடுத்தார். அந்தப் பாஞ்சாலராஜன் வியாசருதவியாலே இவ்வைந்துபேரையும் தேவதேகங்களோடு தேவர்களுரிய காந்தியடைந்து, பிரகாசமுள்ள பொற்கிரீடங்கள் தாங்கி, சூரியனைப்போல விளங்கிப், பொற்றாமரை மாலை தரித்து, உயர்ந்தும் பருத்துமிருக்கிற தேகமுள்ளவர்களாயத் தேவரைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டு, இந்திரரூபமாய் விளங்குகிறவர்களாகக் கண்டான். அந்தப் பெண்ணையும் அப்படியே இலக்குமியைப்போலிருக்கக் கண்டான். இப்படிப் பார்த்தமாத்திரத்திலே அதிகவியப்பும்-சந்தோஷமும்-ஆனந்தமுங் கொண்டு, அங்கேயிருக்கிற மகானுபாவரான வியாசமகாமுனியினது திருவடித் தாமரைகளிலே கிரீடாங்கிசேர்ந்து குலவக் கீழ்விழுந்தெழுந்து கைகூப்பிநின்று, சுவாமி! தேவரீரிடத்தில் இது ஒரு அதிசயமன்று. தேவரீருடைய மகிமைக்கடலிற் சகலவிசித்திரமும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றதென்று மதித்துத் துதித்தான். அந்தமகாரிஷியும் அனுக்கிரகத்துடனே பின்னும் அந்தராஜனைப்பார்த்து, ஓ இராஜனே! இதுபோன்றசரித்திரங்களையும் சொல்லுகிறேன்கொஞ்சங்கேளும்.

வியாசர்பௌமாசுவீமுதலியபெண்களின் சரித்திரங்கூறிப் பாஞ்சாலனைத் தேற்றுதல்.

-->◎<--

முற்காலத்தில் நிதந்து என்ற ஒருமகானுபாவனாகிய இராஜரிஷியிருந்தார். அவருக்கு மகாபலசாலிகளாகிய ஐந்துகுமாரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுடைய நாமதேயங்கள் சால்வேயன - சூரசேனன - சுருதசேனன் - இந்துசாரன் - அதிசாரன. இவரெல்லாரும் தருமநிலையுடையவர்கள். ஆதலால்ஒருவருடன் ஒருவர் நட்புகொண்டு அதிக்கிரமிக்காமலிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க உசிநரதேசத்துச் சக்கிரவர்த்தியாகிய சிபி என்னுமகாராஜன் தன்மகளாகியபௌமாசுவீ என்பவளுக்குச் சுயம்வரம் ஏற்படுத்தினான். அதற்கு எல்லாதேசத் தரசர்களோடு இந்தநிதந்துராஜன மக்களும்வந்தார்கள். அந்தசுயம்வர மண்டபத்திலே சிபிராஜ குமாரியானவள் இவ்வைந்து குமாரர்களையும் இச்சித்தாள். அப்படியே அந்த ஐவரும் விவாகஞ் செய்துகொண்டார்கள். அவளுக்கு ஐவராலும் ஐந்து மைந்தர்கள் பிறந்து விளங்கினார்கள். அதனாலே உலகத்தில சால்வேயனென்றும் - சூரசேனனென்றும் - சுருதசேனனென்றும் - இந்துசாரனென்றும் - அதிசாரனென்றும் - ஐந்து க்ஷத்திரிய வம்சத்தர்கள் பிறந்து, அப்பெயரையுடைய தேசங்களை ஆண்டுவருகிறார்கள். இப்படி ஒருத்தி ஐவருக்கும் பெண்சாதியாகி, மகாதருமநிலையிலிருந்து கீர்த்திபெற்றாள். ஆகையால உன்மகளும் பாண்டவர்களை விவாகஞ்செய்து, பதிவிரதா மகத்துவத்துடனே விளங்கட்டும். உன்மனதிற் சந்தேகம் வேண்டாமென்று சொல்லி, மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறார்.

கவுதமகுலத்திற் பிறந்த ஜடிலையென்னும் ஒருவருடைய மகள் மகாதருமநிலையுடையவள். அவள் மகானுபாவர்களாகிய ஏழுரிஷிகளை விவாகஞ் செய்துகொண்டாள். இன்னும் தக்ஷருடையபெண் மாரிஷையென்பவள், பிரசேதர் எனகிற பெயரையுடைய சகோதரர்களாகிய பத்துரிஷிகளை விவாகஞ் செய்துகொண்டாள். மற்றும் ஓர் காரணங்கேள். முன்னே தபோவனத்தில் ஒருரிஷியினுடைய மகள், ரூபவதியாய் மங்கைப்பருவத்தையடைந்திருந்தாள். அவள் தனக்குத் தகுந்த புருஷன வேண்டுமென்று ஐந்துமுகத்தையுடைய சதாசிவமூர்த்தியைக் குறித்துத் தவ

ஞ்செய்யும்போது, அவர் பிரத்தியக்ஷமாகி உனக்கு என்னவேண்டுமென்று கேட்க, அவள் மிகவும் யோக்கியனாகிய புருஷனைத் தரல்வேண்டுமென்று இரந்தாள். அதற்கு அவர் உன்மனதுக்குத் தக்கவராகிய ஐந்து புருஷர்களுண்டாவார்களென்று சொன்னார். அவள்-சுவாமீ சங்கரனே! நான் ஒருநாயகனையாசிக்க, ஐவரைத் தந்தவிதமென்னவென்று கேட்டாள். நீ எமது ஐந்துமுகத்தையுங் காதலித்தமையால், அப்படியே ஐந்துபுருஷரைக் கொடுத்தேனென்று சொன்னார். ஓ துருபதமகாராஜனே! அந்தப்பெண் உன்மகளைப் போல்தவஞ்செய்த பாக்கியவதி. இவளும்சுவர்க்கலோக ஐஸ்வரிய லக்ஷ்மிதான். மேலும் துரோணரைக் கொல்ல ஒருபுத்திரனும், பாண்டவரைச்சேர ஒருபெண்ணும் வேண்டுமென்று, நீதானே தவஞ்செய்து இப்படிபிறந்தாள். இவளைக்குறித்து இந்திரசேனையிடத்திற் பிரவேசிக்கும்படி ஈஸ்வரன் சொல்லியது. இதுகளை நன்றாயோசித்துப்பார். தெய்வசங்கல்பம் இவளுக்கு ஐந்து புருஷர் கிடைக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. ஆதலாற் புத்தியை விசாலப்படுத்திப் பாரென்று புகன்றனர். இப்படிசொல்லிய வியாசபகவானைத் துருபதமகாராஜன் கும்பிட்டு, சுவாமி! தேவரீர் வார்த்தையைக் கேட்பதற்கு முன்னமே, பாண்டவர்களைவர்க்கும் என்பெண்ணை விவாகஞ்செய்விக்க வேண்டுமென்று சித்தமாயிருந்தேன். தேவரீர்வாக்கினாலே சகலபந்துக்களும் யானும் அவள்தற்பூர்வஜன்ன முணர்ந்து, சம்சயம் நீங்கினோம். தெய்வ சங்கல்பத்தைக் கடக்க யார்திறம்? அவரவர் கருமத்தினால் நேரிடுவதற்கு எதிருண்டோ? இதற்காக எத்தனையோ காரணங்கள் தேவர்களால்ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இது தருமமானாலும், அதருமமானாலும், தெய்வத்தின மூலமாய் வந்ததை மனுஷியன செய்தே தீரவேண்டும். ஆதலால்-குந்திபுத்திரனைவரும் என்மகளைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யட்டுமென்று சொல்லிப்போட்டு, அந்தவியாசமுனிவருடன் கூட தனதுசபாமண்டபத்திற்குவந்தான்.

இப்பால் அந்தச்சபையிலிருந்த குந்திதேவி-பாண்டவர்கள் - திருஷ்டத்யும்னன் - முதலான பேர்களெல்லாம் தாங்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தபேச்சை நிறுத்திப் போட்டு, யாவரும் பயபக்தியுடனே கைகட்டிநிற்க, அம்முனிவர் எல்லாரையும் உட்காரும்படி நியமித்துத், தருமபுத்திரனை நோக்கிக், குழந்தாய! நீங்களைவரும இந்தராஜகுமாரியைக் கலியாணஞ் செய்ய வேண்டியதாய்த் தேவநிபந்தனை யேர்ப்பட்டது. உங்கள் மாதாவாகிய குந்தி தேவியின் வாக்கும் அப்படி வந்தது. ஆகையால் இனித் தாமசம் வேண்டிய தில்லை. இப்போது சந்திரன் உரோகணி நட்சத்திரத்தோடே கூடுகிறான். இந்ததிவ்யமான நாளிலே உங்கள் புரோகிதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு, க்ஷத்திரிய தர்மத்தையனுசரித்து, சாஸ்திர விதியின்படியே நீங்களைவரும் திரௌபதையை விவாகப்பண்ணிக்கொள்ளுங்களென்று நியமித்தருளினார். அந்தத் தபோநிதிசொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட சபையிலிருந்த சகலமானபேரும் சந்தோஷம் சந்தோஷம் என்றும், எங்கள்கண்களுக்குத் திருவிழா நேரிட்டதென்றும், எங்கள் சிந்தைக்குக் களிப்புண்டாச்சுதென்றும், சொல்லி ஆரவாரித்தார்கள். அந்தக் குந்திமக்களுள் மூத்த தருமராஜனும் வியாசமகாமுனிக்குக் கைகூப்பி, அப்படியே சுவாமி வாக்கியம் ஆகுகவென்று தொழுது, எங்களுக்குத் தர்மாதர்மங்களை நியமித்தருளுங் குலகுருவானவர் தேவரீரன்றோ? எங்களைவர்க்கும் மனதில் இப்படியே தோற்றியிருந்தும், எங்கள் மாதாவின் அருள்வாக்கும் அவ்வாறே கிடைத்தும், மனதிற் சொற்பசம் கவலையிருந்தது, அந்தக்கவலையிருள், தேவரீருடைய திருவாய்மொழியென்னும் பெரியதீபத்தினாலே துரத்தப்பட்டது. பெரியோர்களுக்குச் சம்மதியாகியது எதுவோ? அதுவே பெரிய தர்மம். அவர்கட்குச்சம்மதியில்லாதது யாதாயினுந் தர்மமன்று. இதுவன்றோ சாஸ்திரங்களின் திரண்டகருத்து? ஆதலாற் பரசுராமன் தன்பிதாவாகிய பிருகுமகா முனியின் சொற்கேட்டுத் தாயைக்கொன்றான். இராகவனும் விசுவாமித்திரன்சொல்லுறுதியினால் தாடகையைக் கொன்றான். இனிச்சந்தேகமில்லை. சுவாமிகளிட்டருளிய கட்டளையின்படி நிறைவேற்ற இதோ காத்திருக்கிறேன் என்றுசொன்னார். அதுகேட்ட வியாசமகாமுனியானவர் பாஞ்சாலராஜனைப்பார்த்து, இராஜனே! கலியாணத்திற்கு வேண்டியதெல்லாஞ் சீக்கிரம் ஜாக்கிரதையாய்ச் சேகரியுமென்று செப்ப, அவனும்-சுவாமி! அடியேனால் எவ்வளவும் தடையில்லை. முன்னமே விவாகத்திற்காக எல்லாஞ் சித்தப்படுத்தி யிருக்கிறேன். இன்னும் மேதாவது சேகரிக்கவேண்டியதாம் ஒருநிமிஷத்திலே தருவிக்கிறேனென்று சொல்லித் தன குமாரனை அழைத்து, நம்முடைய பெண்ணுக்கு மங்களஸ்நான முதலியவைகளையும்-வேதிகாலங்கார முதலியவைகளையும்-சீக்கிரத்திலே நடத்தவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டு, வியாசரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சபையைவிட்டெழுந்திருந்தான். அந்தப் பராசர் புத்திரரும் பாண்டவர்களுக்கு விடைகொடுத்து எழுந்தருளினர். உடனே சபையிலிருந்தவர்களும் எழுந்தார்கள்.

திரௌபதிமாலையிட்ட சருக்கம்

முற்றிற்று.

பத்தாவது.

திருக்கலியாணச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

செயபங்கயச் சிறுவிரலங்கையிற் றிரட்டியநறுவெண்ணெ
யாயர்மங்கைய ரிடவிட வமுதுசெய் தாடியதிருக்கூத்து
நேயமுவந்து முறுவலும் புரிந்துபார்த் தருளியநெடுங்கண்ணு
மாயவன்றிரு வடிவமுமழகுமென் மனத்தைவிட்டகலாவே.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்வாறு வேதவியாசர் தெருட்டி ஆக்யாபித்த பிரகாரம் விவாகம் நடத்தவேண்டுமென்று பாஞ்சாலராஜன் தனது குமாரனுக்கும் அமைச்சர்கட்கும் அறிவித்தமாத்திரத்தில, அவர்கள் தமது பட்டணத்திலும் இதரதேசத்திலுமுள்ள சகலமான பந்துக்களுக்கும்-சிநேகிதர்களுக்கும்- பிராமண உத்தமர்களுக்கும்- நானாசாதிப்பெரியமனிதர்களுக்கும்-கலியாணசமாசாரந்தெரிவித்தார்கள். அவரவர்கள் விநோதமாகிய வஸ்திராபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, சந்தோஷத்துடனே அந்தப்பட்டணம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்போது அனேகங் குதிரைகள் - யானைகள்-தேர்கள்-சிவிகைகள் - முதலான வாகனங்களாலும், அந்தந்தத் தேசங்களிலிருந்து வரும்வரிசைகளாலும், இலக்கமற்ற ஜனங்களாலும், பட்டணத்திற்குப் புறத்திலிருக்கும் சகலவிடங்களும் நிறைந்து, பேரோசைகளினாலே சமுத்திரம்போலவும்.சகலபோக பாக்கியங்களினாலே தேவலோகம் குபேரலோகம போலவும் விளங்கிற்று அப்பாஞ்சால நகரம். மேலும் நானாவிதமாக அலங்கரிக்கப் பட்டு மங்களவாத்தியங்கள் முழங்க விளங்கும் அப்பட்டணமானது, தனது நாயகனாகிய துருபத மகாராஜனுக்கு மகளாயிருக்கப்பட்டவள் தனக்கும் மகளாகையாலே, அவளுடைய விவாகத்துக்காகத் தானே அலங்கரித்துக்கொண்டு கலியாணத்திற்கு வருகிற பேர்களைச் சந்தோஷத்துடனே எதிர்கண்டு உபசரிப்பதுபோலிருந்தது. சகலஜனங்களும் பாண்டவர்களுக்கும் - திரௌபதிக்கும் நடக்கும் திருக்கலியாணம் தங்கள் வீட்டுக் கலியாணமாக மேவினைத்து, உற்சாகத்துடன மனக்களிப்படைந்து, இலக்கினத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படி பட்டணமெல்லாம் அலங்கரித்தவுடனே, மறுபடியும் ராஜகிருகத்தையும் - கலியாண மண்டபத்தையும் - விசித்திரமான வஸ்திரங்களாலும், கண்ணாடிகளாலும், பூமாலைகளாலும், அகிற்புகையினாலும், பொற்றோரணங்களாலும், புனைகிறார்கள். அந்தந்தச் சிறப்புகளும்நாம்இந்தமகாகலியாணத்திற்கிடமாயினோமேயென்று சந்தோஷமடைந்ததுபோற் பிரகாசித்தன. அம்மண்டபத்தினடுவிலே விவாகவேதிகை செய்து பொற்றகட்டினலங்கரித்து,சுருக்கு-சுருவம்-சங்குபாத்திரம் - தர்ப்பைகள் - பொரிகள்-அக்ஷதைகள் - முதலான சுபவஸ்துக்களாலே நிறைத்துப், புரோகிதர்கள் சிறந்தவேதியர் கூட்டத்தோடு நிறைந்திருந்தார்கள். பாண்டவரும் தமது புரோகிதனை அழைப்பித்துச் சமாவர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு, அனேகவஸ்திரங்கள் - பசுக்கள் - சுவர்ணங்கள் - முதலியவைகளை வேதியருக்கு வழங்கி, மங்களஸ்நானஞ்செய்து, நவரத்தினங்களிழைத்த குண்டலமுதலிய ஆபரணங்களையும் - விலையுயர்ந்த பட்டுவஸ்திரங்களையும் அணிந்து,பரிமளமிகுந்த கந்தமாதிகளைப்பூசிக்கொண்டு, புஷ்பசரங்களும் புனைந்து மணவாளக்கோலத்துடனே விளங்கினார்கள். அப்போது திரௌபதிக்குக் கோகிலாதேவி முதலானவர்கள் வேதியரைக்கொண்டு மங்களஸ்நானமும் சாந்தியுஞ் செய்வித்து,அவர்கட்குப்போசனங்களாலும்தக்ஷிணைகளாலும் திருப்தியுண்டாக்கி, அவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தினால் சிறந்து விளங்கும்படியான அப்பெண்மணிக்குக் கேசமுதல பாதம்வரைக்கும் ரத்னாபரணங்களினாலே அலங்கரித்தனர்.

அந்தக் கலியாணப்பெண்ணானவள் ஒரு பொற்கொடியானது ரத்தினமயமான பூங்கொத்துக்களினால் வளம்பெற்றதுபோலவிளங்கினாள். அன்றியும் பௌர்ணமையினிராத்திரியானது தீபங்களினால் ஒளிர்வதுபோலுமிருந்தனள். கனகசித்திரஞ்செய்து மினுமினுக்கிட்ட வெண்பட்டு வஸ்திரத்தை இவளுக்குடுத்தியது எவ்வாறிருந்ததெனில், பொற்சிறகினையுடைய அன்னங்கள் சூழ்ந்து விளங்கிய ககனகாந்தியானது ஆசாரவீனர்களால் நேர்ந்த அசுசியை நீக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு மகா பரிசுத்தையாகிய இவள் தேகத்தைக் கட்டிக்கொண்டது போல விருந்தது. கஸ்தூரிமுதலிய வாசனைத் திரவியங்கள் இவள் சரீரத்திலுண்டான சுபாவ வாசனைக்குத் தோற்றதினாலேயோ? மற்றியாது காரணத்தினாலேயோ? அவைகளைநைய அரைக்கப்பட்டுத் தனது திருமேனிமுழுவதும் பூசப் பிரகாசித்தாள். பரிமளமிகுந்தமெல்லியபுஷ்பங்கள் பலவும் இவள் இயற்கைவாசனையோடுங் கூடிய சரீரமென்மைக்குத் தோற்றன வென்று புலவர்கள் மதிக்கும்படியாக, அம்மலர்களை நாரினாலிறுகக்கட்டி அவள் முடியிலுங் கழுத்திலுஞ் சூட்டிச் சிறைசெய்தார்கள். இப்படிக் கெல்லாம் சிங்காரிக்கப்பட்ட பாஞ்சால கன்னிகையைப், புரோகித பத்தினி முதலாகிய பிராமணப்பெண்களுடனே, கோகிலாதேவி முதலிய

க்ஷத்திரிய சுமங்கலிகள், கந்தபுஷ்ப தாம்பூலமுதலிய மங்கல வஸ்துக்களுள்ள பொற்பாத்திரங்களை ஏந்திக்கொண்டு, அழகிய கலியாணப் பாடல்களைப்பாடிச், சகல தேவஸ்திரீகளும் லட்சுமி தேவியைச் சூழ்வது போற் சூழ்ந்து, வாத்தியங்களும் சங்கீதங்களும் முழங்க, மெள்ள மெள்ள அந்தப்புரத்தினின்றும் கலியாண மண்டபத்திற்கு அழைத்து வந்தனர். இப்படி திரௌபதியை அனேகரு சுமங்கலிகள் சூழ்ந்துவருந் தோற்ற மெவ்வாறிருந்ததெனில் - ஆகாயத்தின் கணிறைந்த மின்னல்களானவை இவளுடைய தேககாந்திக்குத் தாங்கள் தாழ்ந்தமையாலே விசேஷசமயத்திலே இவளிடத்திற் சேவகம் பண்ணியேனும் அனுக்கிரகம் பெறவேண்டுமென்று பூமியிலிறங்கி வந்து, சஞ்சலத் தன்மையை விட்டு இவளைச் சூழ்ந்தது போலிருந்தது. அன்றியும் அளவற்றஸ்திரீஜனங்களால் மலிந்த அந்தக் கலியாண மண்டபமானது அப்சரசுகள்விளங்கிய இந்திரன சபைக்கு நிகராயிருந்தது.

இவ்வாறு கலியாணப் பெண்ணை விவாகச்சபைக்கு அழைத்துக் கொண்டுவந்து நிறுத்தின உடனே தௌமியர் முதலாகிய அனேகமகாமுனிவர்களும், ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலிய அளவற்ற பந்து மித்திரர்களும் புடைசூழ விற்றிருக்கிற பாண்டவர்களைத், துருபத மகாராஜன் தன் சுற்றத்தாருடனேயும் - பிராமணர்களுடனேயும்-சகலவித நாதகீத பரதநாட்டிய ஸ்திரீகளுடனே அவர்களிருக்கும் இடத்திற்குப் போய்த் தகுந்த மரியாதைகள் செய்து, பின்புறத்திற் சுவஸ்திவாசனங்களும் - முன்புறத்திற்பலவாத்தியங்களும்-கோஷிக்க வெகுசிறப்பாய் அழைத்துக்கொண்டுவந்து சபையி லமர்த்தினர். இப்படி இஷ்ட சனங்களாலும் பந்து சனங்களாலும் நிறைந்து, தாமரைகளும் கருநெய்தல்களும் இறைக்கப்பட்டு, நட்சத்திரங்களும் மற்றக்கிரகங்களும் பொருந்திய நிர்மலமாகிய ஆகாசம் போலே விளங்கும் அச்சபையில் இவர்களெல்லாரு சேர்ந்த மாத்திரத்திலே, பேரிகாகளம் - சங்கு-மிருதங்கம்-முதலியவாத்தியங்கள் ஏககாலத்திலே யங்கங் கணகணவென்று முழங்கின. இந்த வாத்தியகோஷமானது திரிபுவனமுஞ் சேட்காநின்ற மேகத்தொனி போலிருந்தது. இவ்விதமான வாத்தியங்களும்-சங்கீதங்களும்-ஜயசப்தங்களும்-முழங்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்தச் சபாமண்டபத்திலே, வேதிகையைச் சுற்றிச் சகலகலைவல்லவரான பிராமணர்களும், அவர்களைச்சுற்றி இரண்டுவகையான சூரியகுல சந்திரகுலஅரசர்களும், அவர்களைச்சுற்றி அவ்வவ்வரசர்களின்பந்துவர்க்கங்களான பலபார்த்திபர்களும், அவர்களைச்சுற்றி மந்திரிகள்-சேனாதிபதியர் - முதலான பிரமுகர்களும், அவ்வவர்கட்குத் தக்கபடி யமைத்திருக்கின்ற ஆசனங்களில் உட்கார்ந்தபின்பு; பாண்டவர்களுக்குப் புரோகிதராகிய தௌமியமுனிவர் - ஓ துருபதமகாராஜனே! இலக்கினம் வந்துவிட்டது. விவாகத்துக்குச் செலவு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க, அவ்வரசன் இனி அடியேனாற் செய்யவேண்டிய காரியங்கட் கெதிர்பார்த்திருக்கின்றேனாதலால், தேவரீர்சங்கற்பாதி சற்கிரியாங்கிசங்களோடு விவாக காரியத்தை விபவமாய் நிறைவேற்றுங்களென்று உத்தரவு செய்தான்.

அதுகேட்ட முனிவர் தருமபுத்திரனை அழைத்துப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, சபைக்குப் பூசையும் சங்கற்பமும் செய்வித்து, அங்குரார்ப்பணமும் பிரதிசரங்களும் நடத்தித், திரௌபதையின பாணிக்கிரகணஞ் செய்வித்துப், பெரியோர்களால் ஆசீர்வாதஞ் சொல்லிவைத்துப், பின்பு அவ்வேதிகையில் அக்கினியின் உபசமாதானஞ்செய்து, விதிப்படியே ஹோமம் வளர்த்தி, தருமபுத்திரர் கையிலே அந்த ராஜகுமாரிக்கு மங்கல சூத்திரந்தரிப்பித்து, வேதியருடைய ஆசீர்வாதமும் வேதவாத்தியமு முழங்குவித்தார். பின்பு புரோகிதருடைய ஆக்கினையினாலே தருமபுத்திரர் அந்தக் கன்னிகையினுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அக்கினி வேதிகையைப் பிரதக்ஷணமாக வந்து, மந்திரத்துடனே அம்மிமிதித்து, அருந்ததி தரிசித்து, சாயாதேவியுடனே சூரியன் மேருபருவதத்தைப் பிரதக்ஷிணம் வருவதுபோல் அஷ்டமங்கலத்துடன் பிரதக்ஷணஞ் செய்து உட்கார்ந்துகொண்டு, அப்பெண்ணுக்குச் சுமங்கலியத் தன்மைவளரும்பொருட்டுப் புரோகிதருடைய அனுமதியின்படி மந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு, பொரிகளைக்கைகளால் வாரியிறைத்து அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்தார். அப்பெண்ணரசியினது கைகளினின்றும் அக்கினியிற் பொரிகள்சொரியும்போது, செழித்த தாமரைகளிலிருந்து முத்துக்கள் விழுவதுபோலிருந்தது. இப்படி ச ராஜஹோமமும் சப்தபதியும்-ஆனவுடனே புரோகிதர் இந்தப் பிள்ளையையும் பெண்ணையும் கோலமணையில் உட்காரவைத்து, மகாசபைக்குச் சந்தனம்-புஷ்பம் முதலியவைகளாற் பூசைசெய்து, மங்கல அக்ஷதைகளைப் பெரியோர்கள்கையிற் கொடுத்து, வேதவாக்கியங்களாலே ஆசீர்வாதஞ் செய்வித்தார். சுமங்கலிகளும் மங்கல கீதங்கள் பாடிக்கொண்டு ஆலத்திமுதலானவைகளைச் சுற்றினார்கள்.

இப்படி விவாகமகோற்சவம் நடந்தவுடனே துருபதமகாராஜன பிராமணர்களுக்கு வஸ்திரங்களும்-ஆபரணங்களும் - பசுக்களும் - பூமிகளும் - வீடுகளும் இன்னும் அனேக திரவியங்களும் - தக்ஷிணையாகக் கொடுத்து, பந்துக்களையும் - அப்தர்களையும் - தகுந்தபடி மரியாதையுடனே விசுவாசித்தான். அவன்மனைவியானவள் ராஜஸ்திரீகளுக்கும்-பிராமண ஸ்திரீகளுக்கும் ஆபரணங்களும் - வஸ்திராதிகளுங் கொடுத்துப் பூசித்துச், சம்பந்திகளையும் உபசரித்தாள். இஃதானவுடனே அரசனானவன் சட்சுவை பதார்த்தங்களோடு சித்திரான்னங்கள் - திருக்கண்ணமுது-பாயசம்-இவைமுதலானவைகளும், பேணி-இலட்டு-அதி

ரசம்-தேன்குழல்-முதலிய பலகாரவர்க்கங்களும், வாழைக்கனி-மாங்கனி-பலாக்கனி-முதலிய பழவர்க்கங்களும் அமைத்த போஜனத்தினால் பிராமணர்கட்குத் திருப்தியாகும்படி சமாராதனை செய்து, பின்பு சகல சம்பந்திகள்-பந்துக்கள்-சிநேகிதர்கள்-முதலான பரிவாரங்களுடனே தானும் விசித்திரமாகிய [illegible] சிரித்துக்கொண்டு இராஜபோஜனஞ்செய்து, எல்லோருக்கும் சகல சுகந்தம் [illegible] சந்தனதாம்பூலங்கள் கொடுப்பித்துச், சபையில் நிறைந்த அநேகம் பெரியோர்களுடனே சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தான். சூரியன் அஸ்தமித்தவுடனே புரோகிதர் வந்து பிரவேச ஹோமமும் செய்வித்தார். இப்படியே அடுத்த மறுநாட்களிலே முறையே - வீமசேனன் - அருச்சுனன் - நகுலன் - சகாதேவன் - என்கிற நால்வருக்கும் திரௌபதியை விவாகஞ்செய்வித்துத், தினந்தோறும் அப்படிச் செய்யவேண்டிய ஔபாசனாதிகளையும் - மற்றுமுள்ள சேஷ ஹோமங்களையும் - நடத்திவைத்தார்கள். இப்படிச் சிறப்பாக நடந்த விவாக மஹோற்சவத்துக்கு வந்த ஆண்பெண்ணென்னும் இருவகைப்பாலராகிய சகலஜனங்களும் அங்கமைக்கப்பட்டிருந்த அன்னத்திரளால் அமிர்தத்தையும், தானத்தினால் கற்பகத்தருக்களையும், நிருத்தகீத வாத்தியாதிகளால் போகங்களையும், அழகிய ரூபலாவண்ணியத்தால் கந்தருவர்-அப்சரசுகள்-முதலானவர்களையும், வித்துவத்தினால் தேவகுரு முதலானவர்களையும், [illegible] சேஷ்டத்தினால் நாரதர் முதலிய ரிஷிகளையும், வித்தியாசமின்றி ஒத்திருப்பதைக்கண்டு, சுவர்க்கலோகத்தில் இவைகளினும் மிக்க மேன்மை யாதொன்றுமில்லையென்று [illegible] ஆரவாரித்தார்கள்.

யாகசேனமஹாராஜன் ஸ்ரீதனவரிசை கொடுத்தல்.

அந்தயாகசேன மஹாராஜன் [illegible] மருமகமாருக்கு [illegible] மிகச் [illegible] [illegible] நான் [illegible] [illegible] பொன்மாலைகள் [illegible] [illegible] த்தி அழகாய்ச்செய்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] மந்திரம் - [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] களாய் [illegible] [illegible] க்கூடியனவாய்த் தங்கங்களில் [illegible] [illegible] [illegible] சுவர்ணகவசமவிரிய [illegible] வைத்து அநேக சுவர்ண [illegible] - முத்துமாலைகளாலும் - பட்டுகளாலும் - அம்பாரிகளாலும் - அலங்கரிக்கப்பட்டு இருபுறத்திலும் மணிகளசத்திக்க அசைந்து நடந்துவரும் பருவதங்களைப்போன்ற நூறுயானைகளும், காம்போசம் - ஆரட்டம் - பாசகிலிகம் - வனாயுசம் - சிந்து-முதலாகிய தேசங்களிற் பிறந்தவைகளாய்த் தேவமணி - கண்டாபரணம் - முதலாகிய நற்சுழிகளோடு காற்றுங் [illegible] படியான அதிவேகத்தைவாய்ந்து பொன்னாலும் முத்துக்களாலும் நவரத்தினங்களாலும் பவழங்களினாலும்செய்த சேணிகளைப் போர்த்துவிளங்கும் ஆயிரங் குதிரைகளும், நல்லரூபமும் பருவமுமுடையவர்கள் தரிக்கச் சிறந்த அளவற்ற வஸ்திரங்களும், சிரோரத்னாதிகளாற்செய்த அநேக பூஷணங்களும், பலதொழில்களைகற்றுச் சாதுரியமும் ஜாக்கிரதையுமுடைய போசகியர்களாகிய அநேக வேலைக்காரர்களும், பசுவாறே பழகிய அளவற்ற அடிமைப்பெண்களும், காலத்துத் தோரணங்கட்டிப் பொற்சரிகைச் [illegible] நாமம் [illegible] பட்டுமேற்கட்டியோடு பவளங்களாலும் [illegible] களாலும் பொன் வெள்ளிகளாலுஞ் செய்த [illegible] திருக்கட்டில்களும், உயர்ந்த மணிகளிழைத்து [illegible] உதுவாகிய பரிசுத்தமுள்ள [illegible] [illegible] பெரிய ஆசனங்களும், பொன்வெள்ளிகளாற் போர்த்த படிகங்களும், தந்தம் இரத்தினாதிகளினாற் செய்யப்பட்ட பலவிதபாத்திரங்களும், ஆச்சரிய [illegible] நிர்மாணமுடைய பெட்டிபேழைகளுடையவனாத [illegible] மாலைகளும், பொற்சங்கிலிகளும், [illegible] விட்டு அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற [illegible] கள். இராமப்பசுக்களும், பொற்கட்டுகளோடு [illegible] அவர் [illegible] போர்முகத்தினும் [illegible]. அவர் [illegible]ளும், கதை - வில் - தூணீரம் [illegible] பண்ணுனும், இந்திரதனுவைப்போற் [illegible] சேனைகளோடும் [illegible] ஆபரணங்களும், பொற்சரிகை [illegible]. இப்படிக் கலைகளையும் [illegible] [illegible] ராஜாக்களும் [illegible] ம், ஆகிய அநேக வஸ்துக்கள் [illegible] [illegible] [illegible] ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்த [illegible] [illegible] க்கிஷ பண்டங்களும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

அன்றியும் - சலியா [illegible] [illegible] பேர்களுக்கும், அவரவர் [illegible] போவார்களே [illegible] [illegible] அவரவர் மகளாகிய [illegible] [illegible] இவர்களு [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அந்தக்குந்தியா [illegible] [illegible] [illegible] மருமகளைப்பார் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வேந்திரனிடத்தி [illegible] [illegible] பாவானிடத்தில் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] - அருந்ததி [illegible] [illegible] சகுனியின் [illegible] - [illegible] [illegible] குமாரிற் சிறந்த [illegible] சமயோசிதமாகச் சொல்

ணங்களையும் வீரத்தன்மையுமுடைய புத்திரனைப்பெறக்கடவாய். மகாபாக்கியங்களையும் போகங்களையும் அடையக்கடவாய். பத்தினியென்னுஞ் சொற்குத் தகுந்தபடி அனேகயாகசம்பர்தமனுபவிக்கக்கடவாய். அதிதிகளையும் - பெரியோர்களையும் - யோகிகளையும்- ஆசாரியர்களையும் - சிறுவர்களையும் - பர்த்தாக்களையும் - அந்தந்தச் சமயங்களில் தகுந்தபடி உபசாரஞ்செய்து, புண்ணியகாரியங்களாலேயே காலங்கழிக்கக்கடவாய். குருஜாங்கலம் முதலாகிய தேசங்களிலேயும், அந்தந்தப் பட்டணங்களிலேயும், தருமநிலைதவறாத அரசர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைக்கக்கடவாய். உன்புருஷர்களாலே ஜயிக்கப்பட்ட சகல சம்பத்து நிறைந்த பூமிகளை, அசுவமேத மென்னும் பெரியயாகத்திலே யோக்கியராகிய பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்துக் களிக்கக்கடவாய். தீர்க்கசுமங்கலியாயும்-தீர்க்காயுசாயும்-உன்கணவர்களுடனேகூடிச் சுகமாக வாழக்கடவாய். என்று ஆசீர்வாதஞ் செய்தாள்.

இவ்வாறே தன்னைப்பணிந்த மக்களுக்கும், மங்களாசனஞ் சொன்னாள். அப்பொழுது கண்ணன் பாண்டவர்களுக்கு வேண்டிய வரிசைகள் அனுப்பிவித்தார். அந்தவரிசைகளையெல்லாம் தருமபுத்திரர்கண்ணோட்டமிட்டு, வந்தவர்களுக்கெல்லாம் மகிமை நடத்தி மரியாதையுடனே அங்கீகரித்தார். இஃதன்றி அளவற்ற இராஜவர்க்கத்தாரால் மொய்யெழுதிவைத்த தனங்களையெல்லாம் பொத்தமாக்கி, அந்த நகரத்திற்றானே சுவர்க்கலோக போகத்திலும் மேற்பட்டயோகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு, தாயாகிய குந்திதேவியின் திருவுளப்பாங்கின்படி நடந்து, பாஞ்சாலியோடு மற்ற சகோதரர் நால்வரையும் பாராட்டிக்கொண்டு, ஒருவருஷகாலம்வரைக்கும் மாமன் வீட்டிற்றானே சாலசம்பிரமத்துடன் யாவருங்கொண்டாடச் சந்தோஷித்திருந்தார். அவ்வாறு அங்கிருந்தகாலத்திலே அந்தசோமக புத்திரனாகிய துருபதராஜனும் அவனுடைய பத்தினியும், தமக்கு இந்தப்பாண்டவர்கள் மாப்பிள்ளைகளாய் வாய்த்தமையாலே தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும் கிலேசித்தேனும் பயமில்லாதவர்களாகி, இவர்களைத் தினந்தோறும் புதியவர்போலவே சகலவைபவ சாம்பிராச்சியங்களினாலே பூசித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அவருடைய புத்திரர் முதலானபேரும், ஒருநிமிஷகாலமும பாண்டவர்களை விட்டுப்பிரியாமற் பெருமையோடு அனுவிர்த்தி செய்து வந்தார்கள். சகல நீதிகட்குந் தாயகமான நாயகனை அடைந்த திரௌபதியை, அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகளெல்லாம் மிகவுங் கொண்டாடிப் பெருமைபாராட்டி வந்தார்கள். அப்பாஞ்சாலராஜ புத்திரியும் தனக்குக்கிடைத்த புருஷபாக்கியத்தினாலே அதிக காந்தியுடையவளாகி யிருந்தாள். அக்குந்தி குமாரர்களும் பாரியையுடனே கூடி ஒரு வல்லிக்கொடியுடனே சேர்ந்த ஐந்து கற்பகத்தருக்கள்போல் விளங்கினார்கள்.

பின்பு சகலராஜாக்களும்சாரணர்களாலேதிரௌபதியைப் பாண்டவர்கள் விவாகஞ் செய்தார்களென்றும், வில்லைவளைத்து லக்ஷயத்தை அடித்தவன் அருச்சுனனென்றும், சல்லியனோடு யுத்தஞ்செய்தவன் வீமசேனனென்றும், சும்மாயிருந்த ராஜாக்களைக்கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குவந்த துரியோதனன்-கர்னன்-சல்லியன்-முதலானவர்களை எதிர்த்து முறியவடித்து ஓட்டியது இவ்வைவரோ யென்றும்நன்றாகத்தெரிந்துகொண்டு; சிலர் சந்தோஷத்தையும், சிலர்துக்கத்தையும், சிலர் ஆச்சரியத்தையும், சிலர் நிந்தையையும், சிலர் விந்தையையும், அடைந்தார்கள். இன்னுஞ் சிலர் இதென்ன கருமம்? தருமமே பெரிது. இந்தப்பாண்டவர்கள் நல்லொழுக்கமும் நற்குணமும் உடையவர்களாதலாலே யன்றோ அரக்குமாளிகையினின்றும் தப்பினார்கள். துரியோதனனுடைய எண்ணம் வீணாயிற்று. குந்தி மிகவும் பாக்கியமுடையவள். ஆனதினாலல்லவா அக்கால்அந்தப் பிள்ளைகளுடனே அக்கினிக்கு இரையாகாமல் தப்பி, எங்கேயோ எப்படியோ இவ்வளவுகாலம் பிழைத்துச் சிறந்த மருமகளையும் வகித்து விளங்குகின்றாள். வீஷ்மாசாரி அந்தக்குலத்துக்குப் பெரியவராகியிருந்தும், சகலதருமங்களும்அறிந்திருந்தும், இப்படிப்பட்டகொடியசெய்கைகளைச்செய்த பேரன்மார்களை விசுவாசித்திருக்கின்றாரோ: இவருடைய அறிவையும்வயதையும் என்னசொல்லவேணும்! இவரையல்லாமல் ஓர் குருடன்எல்லாக்காரியங்கட்கு நாயகமாய்க்கண்களைச்சிமிட்டிக்கொண்டுகோட்டான்போலிருக்கிறானே: அவனாவது தன்சகோதரனுடைய மைந்தரிடத்தில் இக்கொடிய செய்கை செய்யக்குறித்த துரியோதனனைதியனைக் கண்டிக்கலாகாதா? அவனும் அனுகூலசத்துராதியாய்ச் சம்மதித்திருக்கிறானே: இவர்களெல்லாம பங்கியழும்படியாகவெளிப்பட்டு, யாவராலும்மறுத்தற்கரிய பச்சேந்திரத்தையறுத்து, எதிர்த்துவந்த இராஜர்களையெல்லாம் இமைப்பொழுதில் வாட்டி, அந்தரலோகஸ்திரீகளும் அடிபணியத்தக்க ரூபலாவண்ணியத்தையும்- கற்புடைமையையும்-பொருந்திய பெண்ணரசியை விவாகமுஞ்செய்து கொண்டார்களே! இனி சரத்துள்ளவர்களாயிருந்தால் அவரெல்லாம் இப்பொழுது நாக்கைப்பிடுங்கிக்கொண்டு சாகவேண்டாமோ? இப்படி பாண்டவர்கள் முகத்திலும் நம்முடைய முகத்திலும் எப்படி விழிப்பார்கள் அப்பாதகரென்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

துரியோதனன் முதலாயினோர் ஆலோசனை.

திரிதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளும் இந்தச் செய்தியைக் களங்கமறத் தெரிந்துகொண்ட மாத்திரத்திலே துக்காக்கினியில்விழுந்து தவித்துப், பதைபதைத்துத், துடிதுடித்துப், பெருமூச்சுவிட்டுப் பேதலித்து, ஒன்றுந்தோன்றாமல் நின்று, பின்புகர்னன்-சகுனி-முத

லானவர்களுடனே ஆலோசிக்க வாரம்பித்தார்கள். அந்தக்கூட்டத்தில் துரியோதனன் - ஓ எனது மித்திரர்களே! கேளுங்கள். பாலியமுதற் பாண்டவர்கள் நம்மை அலக்ஷியஞ்செய்து வந்தபடியினாலேயும், இராச்சியபட்டத்தை ஆளமுயன்ற படியினாலேயும், நாம் அவர்களை வேரோடு கெல்லவேண்டுமென்று வெகு உபாயங்களில் யத்தனப்பட்டும் உபயோகமில்லாமற்போயிற்று. பின்பு அவர்களை வாரணாவதத்திற்கு அனுப்பி, அரக்குமாளிகையில் அக்கினிக்கு இரையாகும்படி செய்தோம். அதினின்றும் அவர்கள் எப்படியோ தப்பி வந்துவிட்டார்கள். நாமோ பாண்டவர்கள் பஸ்மீகரமாய் மடிந்தார்களென்று சத்தியமாக நினைத்து, அந்த அரக்குமாளிகைத் தீயில் அகப்பட்ட ஆறுதேகங்களுடைய எலும்புகளை அவர்களுடைய எலும்பென்றும், அந்தச்சாம்பல் அவர்களுடைய சாம்பலென்றும், எடுத்து வந்து கங்கையிற்போட்டுவிட்டு, பாண்டவர்கள் இறந்துபோனார்களென்று சகலமானபேர்களுக்குந் தெரிவித்து உத்தரக்கிரியைகளையுஞ் செய்து, சத்துரு பயமில்லாமல் ராச்சியத்தை அனுபவித்தோம். இப்போது இதென்ன ஆச்சரியம்? எப்படி தப்பித்துக் கொண்டார்கள்? புரோசனன் எவ்விதம் புத்திகெட்டான்? எவ்விதம் இவர்களைவிட்டான்? எப்படி எரிந்துபட்டான்? ஐயோ! அந்தப்பாண்டவர்கள் லோகாந்தரத்திலிருந்து மறுபடியும் பிழைத்து வந்தார்களோ? அப்படி நடக்குமா? இவர்கள் பாண்டவர்கள் தானோ? அல்லவோ! இவர்கள் அவர்களே என்பதற்கு எவ்வளவேனுஞ் சந்தேகமில்லையே. பாண்டவர்கள் பிழைத்ததுமன்றி, இவ்வளவு ராஜர்களையும் அவமானம் பண்ணிப் பெண்களுக்கெல்லாம் சிரோமணி போன்ற பாஞ்சாலன் மகளைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டது, நமது கண்ணிலுண்டாகிய புண்ணிற் கோலிட்டதுபோலாகின்றது. நாம்பிழைத்த பிழைப்பு போதாதோ? நம்முடைய விசித்திரம் என்னதிறது? இனி அவர்கள் மாமனுடைய பக்கத்திலேயிருந்த சேனைகளோடு வந்து நம்மைச் ஜெயித்து, நம்முடைய கண்களுக்கெதிரே ஒப்பாக அரசாட்சி செய்வார்களே என்பதை நினைக்க அபசித்தி. ஐயோ! இனி அவர்களுக்கு நம் பட்டணத்திலிருந்த பங்குமுண்டா? இதற்கு என்னசெய்யலாம்? விசாரப்படாமல் இருக்கப்படாது. தெய்வபலமேயல்லாமல், மனுஷியபலம் நமக்கு உதவாது. ஆதலால் நாம் எவ்விதத்தினாலே யவர்களை ஜெயிக்கலாமோ அதை நீங்கள் யோசித்துச் சொல்லவேண்டுமென்றான்.

அதுகேட்ட சகுனியானவன் சொல்லுகிறான் - ஓ மகாராஜனே! லோகத்திலே ஒருவனுக்குப் பகைத்துருக்க ளிருப்பார்கள். அவர்களிற் சிலரை ஜெயிக்கச் செய்யவேண்டும். சிலரை உபத்திரவப்படுத்தவேண்டும். சிலரைக்கொல்லவேண்டும். சிலரைவெல்லவேண்டும். அப்படிக்கு நீதிசாஸ்திர மிருக்கிறது. அந்தப் பாண்டவரோ நமக்குக் கொல்லவேண்டிய சத்துருக்கள். அன்றியும் அப்பாண்டவர்கள் எல்லாராஜாக்களுக்கும் அவமானமுண்டாக்கி யிருக்கிறார்கள். ஆதலால் இப்போது மற்றைராஜர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு, நாமும் அவர்களும் ஒருவிதமான ஏற்பாடுசெய்து, இப்போது அவர்களடைந்திருக்கிற ஜயநிமித்தமாகப் போர்புரியவேண்டியது அகத்தியமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. இப்படி எல்லாரும் ஒருமித்து ஒருஏற்பாடு செய்துகொள்ளாமற் போனால், அப்பாற பச்சாத்தாபப் படவேண்டியதாக வரும். இந்தக்காலமும் இந்தத் தேசமுந்தான் பாண்டவர்களை நாம் வேருடன் களைவதற்கு யோக்கியமாகியவைகள். ஏனென்றால் அவர்கள் துர்ப்பலமடைந்து தனித்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் இப்போது வெல்லாமற்போனால் உலகத்திலெல்லாராலேயும் பரிகாசம் பண்ணப்படுவீர்கள். பாண்டவர்கள் எந்தப் பிடிப்பினாலே போகத்தை அடைந்து, இனி ராச்சியத்தைச் சாதிக்க நினைத்திருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. அந்தப் பாஞ்சாலராஜன் அற்பமாகிய சேனையும் பலமுமுடையவனாதலாலே, அவனை நான் லக்ஷியமாக நினைக்கவில்லை. விருஷ்ணி வமிசத்தாரிரண்டுபேரிருக்கிறார்கள். இராமனென்றும் - கிருஷ்ணனென்றும் சொல்லுகின்ற அவர்களுடைய உதவி இவர்களுக்கு விசேஷந்தான். அவர்கள் இச்செய்திகேட்டு இவர்களுக்கு உபபலம் பண்ணுகிறதற்கு முன்னதாய், சகல சேனைகளோடும் நாம் போய்ச் சூழ்ந்துகொள்ளவேண்டும். இப்படிக் கல்லாமல் யதுகுலத்தோரும் மற்றுஞ்சிலராஜர்களுந் துருபதனோடு ஒன்றாகிப் பாண்டவர்களுக்குச் சகாயம் பண்ணினால், அப்போது சொப்பனத்திலும் ஜயிக்கக்கூடாதவர்களாவார்கள். முன்னமே பாம்பின்வாயிற் புகுந்து தப்பியதுபோல அரக்குமாளிகையினின்றுந் தப்பியதை நமக்குத் தெரியும். இப்போதும் நாம் யுத்தத்திற்குப் போனவிடத்திலே தப்பிப் போவார்களேயாகில், அப்பால் பூமியில் நாமிருக்கவேண்டிய காரணமில்லை. அன்றியும் அந்த யாதவர்களும் இவர்களுடனே கூடிப் பட்டணம் வந்து சேர்ந்தால், சண்டை செய்யும் இராணுவ கூட்டங்கள் நம்மில் நாலின்று நசியும்படியதுபோல கேடுவருமன்றி, மேலாகிய கொடியதுன்பத்தையும் தரும். ஆதலாற் பலதேவனுடைய மகாவீரியமுள்ள சேனைகள் நம்முடைய சேனைகளாகிய நதிகளிற் கடலைப்போல விழுமவிருப்பதற்கு முன்னமே நாம் எதிர்த்து அந்தப்பாஞ்சால நகரத்தை அதிக சீக்கிரம் ஆக்கிரமிப்போம். இதுவே இக்காலத்திற் கேற்றதென்ன எனக்குத் தோற்றுகிறதென்று சொல்லி முடித்தான்.

இவ்வாறு யுக்தியில்லாமற் பேசிய சகுனியினுடைய பேச்சைக்கேட்ட சோமதத்தனுடைய குமாரனாகிய பூரிசிரவஸென்பவன், சமயோசிதமாகச் சொல்

லத் தொடங்கினன். கேட்டீர்களோ சபையார்களே! புத்தியுள்ள புருஷனானவன் தனது ராஜன-மந்திரி-மித்திரன் - பொக்கிசம் - தேசம்-துர்க்கம் - சேனை-என்கிற ஏழுபிரகிருதிகளையும், பிறருடைய ஏழுபிரகிருதிகளையும் நன்றாக அறியவேண்டும். காலதேசங்களைக் கண்டறியவேண்டும். அன்றியும், சந்தி-யுத்தம்-சேனையுடன்செல்லுகை - சும்மாயிருத்தல் - விரோதஞ்செய்தல்-பற்றுதல் - என்னும் ஆறுகுணங்களையும் நன்றாக அறிந்து, எதைச்செய்யலாமோ அதைச் செய்யவேண்டும். அல்லாமலும், விருத்தி-சமானமாயிருத்தல்-குறைவுபட்டிருத்தல் - என்னும் மூன்று கதிகள் இருக்குமிடத்தையும், மித்திரபலத்தையும், பராக்கிரமத்தையும் நன்றாகச்சோதித் தறிந்து, பின்புதன் னிறுவனே சத்துருநிதானித்து, சித்தசமுன்னதி-அருந்தலோபம் - காமம் - வைடம்பியம் - அசனப்பிரியம்- கோபம் - அஹட்டணம் - என்று சொல்லப்படுகின்ற, அகங்காரம்-உலோபம் - விரகம்-பகை - போசனப்பிரியும் - காய்தல் - சோம்பல்-என்னும் இந்த ஏழுவகை விசனங்களுள், எவ்வித விசனத்திற் பகைவ ரகப்பட்டி ருக்கின்றார்களோ? அதையுங் கண்டு எதிர்க்கவேண்டும். அப்படிக் கில்லாமற் சாகசமாய் எதிர்த்தால், தொந்தரவு கிடைக்குமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. இப்பொழுது நான் நினைக்கிறேன்-பாண்டவர்கள் மித்திரபலத்தோடும், பராக்கிரமபலத்தோடும், செல்வத்தோடுங் கூடியவர்கள். அவர்களுடைய நற்செய்கைகளாலே மந்திரிமுதலானபேர்களும், ராச்சியத்துக்குரியோர்களும், அவர்களிடத்தில் அன்புசெய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்குள் அர்ச்சுனன் மிகவும் சிறந்தவன். அவன்சொல் அயோக்கியமாயும், சம்பந்தமற்றதாயும், பொய்யாயும், எப்போதும் இருக்கமாட்டாது. மேலும் கேட்போர் செவிக்கு இனிப்பாகவேயிருக்கும். அவன் தனது அழகினாலும், சாதுரியத்தினாலும், செய்கையினாலும், எல்லோருடைய கண்களுக்கும்- மனதுக்கும்-இனிப்பாகவிருக்கிறான். ஜனங்களெல்லாம் அவர்களைத் தங்கள்பிள்ளைகளைப்போல நினைத்திருக்கிறதுமன்றி, தெய்வமும் அவர்களைக் காப்பாற்றக் கண்விழித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த அர்ச்சுனனும் வீமனுமுதலாய்த் [illegible] ப்பதற்கு ஆசரியமாகப், பராக்கிரமத்திலுஞ் சிறந்திருக்கின்றார்கள். இப்படி சகல லக்ஷணங்களையுமுடையவர்களாகிய அவர்களைச் செயிக்க நாம் யத்தனிப்பதுவுந் தகாததாயிருக்கிறது. என்னென்றால் - இப்படிப்பட்ட சவுரியமுடையவர்கள் நமக்கு மேலாயிருக்கிறார்களே? அவர்களிடத்தில் பிரபுசத்தியும் - மந்திரசத்தியும்-தந்திரசத்தியும்-உச்சாகசத்தியும் - நிறைந்திருக்கின்றன. இவையெல்லாம் அர்ச்சுனனிடத்தில் விசேஷமாகவும். தருமபுத்திரரோ மூலமந்திர பலங்களைக் காலமறிந்து விடத்தகுந்த சாதுரியமுள்ளவர். அல்லாமலும், சாம தான பேதமென்னும் மூன்று உபாயங்களினாலேயே பகைவரைவெல்லுஞ் சாமர்த்தியமுள்ளவர். அவரிடத்தி லிருக்கிற சாமர்த்தியம் மிகவும் அதிசயப்படத்தது. எப்படியென்றால்- அயலாருடைய பொருள்களைக் கொண்டே தம்முடைய மித்திரரையும்-சேனைகளையும்-மூலஸ்தானத்தையும் - உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு, சத்துருக்களைச்செயிக்கவல்லவர். இதுவுமல்லாமல் பாண்டவர்களை நாம் ஜயிக்கக்கூடாமைக்கு வேறுகாரண மொன்றிருக்கின்றது. அதாவது - யதுகுலத்து அண்ணன் தம்பிகளிருவரும் இவர்களுடைய காரியத்திற்கு வீரியராயிருக்கிறார்கள். இப்படி எல்லாவழியிலும் உயர்ந்திருப்பதைப் பற்றி, நாம் அவர்களுடனே ஒருசந்திபண்ணிக்கொண்டு வங்கவழியைப் பார்த்துப்போவதுதான் எனக்கு நல்லதென்றுதோற்றுகிறது. நான் சொல்லுகிறவார்த்தை உங்களுக்கு இஷ்டமாயிருந்தால் இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்:

அந்தத் துருபதன பட்டணத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டு இடிப்போம்- அடிப்போம்-கொல்லுவோம்-வெல்லுவோம்-என்று நினைக்கிறீர்களே, அதுவும் கூடாததாயிருக்கின்றது. என்னென்றால் - அந்தராஜாவானவன் முன்னமே நாம் ஜயிக்கக்கூடாதவனாயிருந்தான். இப்போதோ பாண்டவர்களுடனே கூடிப் பெருமையடைந்திருக்கிறான். அவனுடைய பிள்ளைகளாகிய திருஷ்டத்யும்னன் - சிகண்டி - முதலானவர்கள் மிகவும் சூரர்கள். அஸ்திரவித்தையிற் சத்தியாநுசாரம் பயிற்சியுள்ளவர்கள். நல்லபுத்தியும் யுக்தியும் உடையவர்கள். இந்தராச்சியத்துக்குள்ள ராஜநீதிகளை நன்றாக அறிந்து, தங்கள் பிரபுத்துவத்தில் மாறாத அபிமானமுள்ள மந்திரிமுதலாகிய அங்கங்களிருக்கின்றவர்கள். அந்தந்தக் காலங்களில் அரசன்செய்வதான சன்மானங்களாலும், அவனது அரசாட்சியின் சிறுமையினாலும், அவன்தேசத்திலும் பட்டணத்திலுமுள்ள ஜனங்களெல்லாம் மிகுந்த களிப்புடனே ராஜகாரியங்களில் ஐக்கியப்பட்டிருக்கிறார்கள். பலத்தமதில்களாலும், அகழிகளாலும், கோட்டைவாசல்களாலும், புறசுவர்களினாலும், அதைச் சுற்றிலும் போட்டிருக்கிற மேட்டுகளினாலும், பிளக்கக்கூடாத கதவுகளினாலும், ஏராளமான காவலாளிகளினாலும், அந்தப்பட்டணமானது சதாகாலமும் காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றது. அதில் அயலவர் திகைத்துப் பார்க்கும்படியான அநேக இயந்திரங்களும், ஆயுதசாலைகளும், விஸ்தாரமாகிய வைத்தியசாலைகளும் நிறைந்திருக்கின்றன. நெடுங்காலத்திற்கு உதவத்தக்க தானியமுதலிய உணவுகளும், மற்றும்வேண்டிய - [illegible] - நெருக்கம் நீர்-நெருப்பு - வெடியுப்பு முதலிய வஸ்துக்களும், கோட்டைச் சுவர்களுட்புறத்தில் பலமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெரிய பீரங்கிகளும் அநேகமிருக்கின்றன. [illegible] - தாரவன் - விப்பிரன் - மாநுஷன - என்கிற பிராகார சில்ப்பிகளாலே மிகவுங்கொண்டாடப்பட்ட நிர்மாணமுள்ளது. வெகுசேனைகள்நிறைந்துள்

ள வயிற்றினையுடையது. இப்படிக்கெல்லாமிருக்கிறபடியினாலே, அந்த நகரம் எவ்வளவேனும் பேதிக்கக் கூடாத நிலையுள்ளதாயிருக்கிறது. ஆதலால் யுத்தத்தின் பிரயத்தினத்தைவிட்டுச், சந்திக்காகச் சிந்திக்க வேண்டும். மேலும் நாம் யுத்தத்திற்காகச் சித்தமாகி வந்தவுடனே இச்செய்தி துவாரகைக்கு அனுப்பப்படும். உடனே யமதூதருக்கொப்பாகிய சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு கண்ணனோடிவருவான். ஆதலால் இது எவ்வளவேனும் எதிர்க்கத்தகுங்காலமாகத் தோற்றவில்லை. நேசமாகிப்போவதே நமக்கும் மற்றையவர்கட்கும் நன்மைக்குக்காரணமாயிருக்கின்றது. இதுதான் என்றனக்குத் தோற்றிய கருத்து. அவசியம் இப்படியே நீங்கள் செய்யக்கோருகிறேன். அப்பால் உங்கள் மனதென்று சொல்லி முடித்தான் பூரிசிரவன்.

இப்படிச் சொல்லிய சோமதத்தபுத்திரன் புத்தியைக் கேட்ட கர்ணன் சொல்லத்தொடங்கினான். ஐயா பூரிசிரவனே! நீர் சொல்லிய வார்த்தை நீதியுடனே முரணாமலும், பிரயோசனமுள்ளதாகவும், கேட்போருக்கு இதமாகவுமிருக்கின்றது. அதற்கு நான் குற்றம் பேசவில்லை. என்றாலும் தோற்றுகிறபடியே நானும் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேட்கவேண்டும். எந்தக்காரியத்திலும் எல்லோரும் மனமொருமித்துச் செய்தாலே அது கூடிவரும். இல்லாவிட்டாற் கேடுவரும். ஆனபடியினாலே நாமெல்லாம் வெவ்வேறு கருத்துக்கொண்டிருப்பது நியாயமல்ல. இந்தக்காலம் எதிர்ப்பதற்கு நல்ல தருணமாயிருக்கிறது. சும்மாயிருப்பதினாற்பயனொன்றுமில்லை. நீங்களெல்லோரும் பாகுபலமிகுந்தவர்கள். ஆயுதபலமுள்ளவர்கள். புத்திபலமுள்ளவர்கள். உற்சாகமுடையவர்கள். ஆதலாற் சந்திசெய்வது நன்றாகாது. நாம் திடீரென்று போய்ச் சூழ்ந்துகொள்ளவேண்டும். யாதவர்களுக்கு இச்செய்தி தெரிந்து அவர்களிவ்விடம்வந்து சேருகிறதற்கு முன்னமே, [illegible] முடிவாகப் போடவேண்டும். இப்போது நாம் பண்ணுகிற முயற்சி ஒன்றும் தெரியாமல் ரகசியமாயிருக்கவேண்டும். ராத்திரியிலே புகுவதையும், சுரங்கம் வைப்பதையும், யுத்தநியாய[illegible]. நம்முடைய படையிற் சேரவேண்டாம். நாம் செய்யவிருக்கிறபோருக்கு, யானைகளைப் பிடிக்கவும் [illegible] கொள்ளைக் கொள்ளவும் [illegible] இருபுறமும் பறைசாற்றத் தகுதியாக வேண்டியது. ஒருவரும் கட்டளையில்லாமற் போகக்கூடாது. இப்படிக்கெல்லாம் நம்முடைய சேனைகளைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டு, [illegible] காலத்திலே நாற்புறமும் மதிலை இடிக்கும்படி செய்யவேண்டும். மேடுகளைப் பள்ளங்களாகவும், பள்ளங்களை மேடாகவுமாக்கவேண்டும். மரங்கள் முதலியவைகளை வெட்டி அகழியிற்போட்டு அ

தைத் தூர்க்கவேண்டும். அந்தப்பட்டணத்திலிருப்போரெல்லாம் கலங்கித்திகைத்து நிற்கச்செய்து உட்புகுந்து, கொஞ்சமும் யோசிக்காமல் வெட்டிச்சுட்டுக் கோட்டைபுகுந்து கொள்ளையிடவேண்டும். இப்படிச் செய்தால் நம்முடைய பெருங்குறை தீர்ந்து கீர்த்திகிடைக்கும். அதற்கிதுவே சமயம். அவர்களெல்லாம் இப்போது அரசாங்கத்தின்மேலே அசாக்கிரதையாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் என்வார்த்தையை மனதிலே யோசித்துக்கொண்டு, சீக்கிரம் புறப்படுங்கள் போவோம். நமக்குச் ஜெயமுண்டாகும். அனுகூலமாகக் காற்றும் வீசுகின்றது. [illegible]மனம் தெளிவாயிருக்கிறது. வாகனங்களும் ஆயுதங்களும் [illegible]த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. என்று சொன்னான் கர்ணமகாராஜன்.

கௌரவர்க்கும் பாஞ்சாலர்க்கும் யுத்தம்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்திலே திருதராஷ்டிரன் புத்திரருக்கு வேண்டியபேரெல்லாம் பூமி அதிரும்படி உச்சாகத்தோடே புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் ஐம்புலன்களிலும் சந்தோஷமும் ஆசையுமில்லாமல், வீரியத்தையே முன்னிட்டுக்கொண்டு யுத்தத்திற்குச் சித்தமானார்கள். அப்போது பெரிய கோஷத்தோடு துரியோதனன் சேனையாகிய சமுத்திரம் புறப்பட்டது. அது கர்ணனென்னும் பெருங்காற்றினாற் பொங்கிக் கரைபுரண்டு, சைந்தவனென்னும் பெரிய அலைமோதிக்கொண்டு, துச்சாதனனென்னும் திமிங்கிலமுள்ளதாய்த், துரியோதனனென்னும் பயங்கரமாகிய முதலையையுடைத்தாய் விளங்கிக்கொண்டு, அந்த நகரியை மிகவேகத்தோடு அப்பிரதட்சணமாகக் கவ்விக்கொண்டது. பின்பு ஆயுதங்களாகிய அக்கினிச் சுவாலைகளினாலே விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்தப்படை, தம்முடைய பட்டணத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு அதம்பண்ணுகிறதென்று தெரிந்தமாத்திரத்திலே, பாஞ்சாலராஜன் பிள்ளைகளாகிய திருஷ்டத்யும்னன் - சிகண்டி - [illegible]த்திரன் - பிரியதர்சனன் - சித்ரகேது - சுகேது - துவஜசேனன் - என்பவர்கள் வந்து கோபாவேசமடைந்து, மேகம்போற் கர்ச்சனைசெய்துகொண்டு, தேர்களிலேறி [illegible]த்து, பராக்கிரமமுள்ள படைகளோடும் - ஆயுதங்களோடும் - அவ்வாரத்திலேயே [illegible] நகரிலெல்லாம் [illegible] புறப்பட்டார்கள். துருபதமகாராஜனும் வெள்ளைக்குதிரைகள் கட்டிய வெள்ளைத்தேரிலேறி, வெண்சாமரம் வெள்ளைக்குடை முதலியவைகளால் விளங்கினவனாய், [illegible] வீரவாதஞ்செய்துகொண்டு பிள்ளைகள் நடுவில் நின்றான். அது நட்சத்திரங்களின் நடுவில் சந்திரன் இருந்ததுபோலிருந்தது. இவ்விதமாகப் பாஞ்சாலசேனை [illegible] வெள்ளம்போற் புறப்பட்டு இந்தச்சேனையின்மேல் வந்து விழுந்தது. அப்போது அவ்விரண்டு சேனைகட்கும் கொடியயுத்தம் நே

ரிட்டது. அது இரண்டு இரண்டாய் வெள்ளங்களொன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டது போற் காணப்பட்டது. அல்லாமலும் மேலெசுருமலே சிதறிய யானை - குதிரை - தேர் - முதலானதுகளினாலே அந்தச்சைனியம் நாற்புறத்திலும் நட்சத்திரங்கள் சிதறியிருக்கிற வானம்போல் விளங்கிறது.

இவ்வாறுபேரியாதிகளின்முழக்கத்துடனேபெரியசண்டை நேரிட்டதைக் கேட்ட பாண்டவர்களே கவசகுண்டலாதிகளை அணிந்து கொண்டு, முகங்களிற் கோபாக்கினி ஜொலிக்க ஆயுதங்களோடு புறப்பட்டு வந்தார்கள். அப்போது பலவித ஆயுதங்களைக் கையில் தரித்துக்கொண்டு ரதங்களேறிவருகின்ற பாண்டவர்களைப் பார்த்தமாத்திரத்திலே, சகலராஜாக்களுக்கும் மனதிலும் தேகத்திலும் நடுக்கமுண்டாயிற்று. பாண்டவசைனியமென்கிற பூரணசந்திரனைக் கண்ட கடல்போல் பொங்கி, வெகுசவுரியமாய்த் துரியோதனன் சைனியத்தைச் சின்னபின்னங்களாகத் துரத்தியடித்தது. இப்படியொரு முகூர்த்தகாலம் இரண்டுபடைகளுக்கும் சங்குலயுத்தம் நடந்தது. அதின்பின்பு இரட்டை இரட்டையாகப் படைத்தலைவர்கட்கும் மகாகொடூரமான சண்டையுண்டாயிற்று. அந்தச்சண்டையிற் சைந்தவனும் - கர்னனும் - அர்ச்சுனன் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கச் சுமித்திரனென்கிறவனையும், பிரியதர்சனனென்கிறவனையும், நிமிஷத்தில் வெட்டித் தள்ளினார்கள். இதைப்பார்த்து அர்ச்சுனன் பொறுக்காமல், ஜயத்திரதனுடைய குமாரனையும் - கர்னனுடைய குமாரனையும் எதிர்த்துவளைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் தகப்பன்மாருடைய முன்னிலையிலேயே மரணமடைந்து ரதத்தினின்று கீழேவிழச் செய்தான். மகாசூரராகிய இரண்டு ராஜகுமாரனையும் அர்ச்சுனன் கொன்றதைப்பார்த்த அவர்களின் தந்தையராகிய சைந்தவனும் - கர்னனும் - கோபாக்கினியாலே முகமெல்லாம் படபடத்துச் சிங்கங்கள்போலே பூமியதிர வாரஞ்செய்துகொண்டு, கொஞ்சமும் பயப்படாமல், இந்திரகுமாரனுடைய தேரைநோக்கி ஓடிவந்தார்கள். இவர்களிலொருவருக்கொருவர் ஒத்தாசையாக இருந்துகொண்டு, அர்ச்சுனனோடு சண்டைசெய்யத் தொடங்கினார்கள். அந்த யுத்தமானது விருத்திராசுரன் - சம்பராசுரன் - இவர்களோடும் தேவேந்திரன் செய்த யுத்தத்திற்கு ஒப்பாக நினைக்கப்பட்டது.

இப்படி அவ்விருவரும் ஒன்றாய் எதிர்த்து அர்ச்சுனனுடைய தேரிற் கட்டியிருந்த குதிரைகளில் மூன்றைக் கொன்று விட்டார்கள். பின்பு அர்ச்சுனனுடைய குதிரைகள் கீழேவிழவே, கௌரவர்களெல்லாம் சந்தோஷத்தினாலே கிலுகிலுவென்று ஒருகோஷமுண்டாயிற்று. சமீபத்திலிருந்த வீமசேனனானவன் அர்ச்சுனனுக்கு நேரிட்ட குறைவையும் கௌரவர்களுடைய கோலாகலத்தையும் பார்த்துச் சகிக்காமல், ஒருநிமிஷத்தில் வேறுகுதிரைகளைக் கொண்டுவந்து அந்த ரதத்திற்கட்டினான். இப்படி அர்ச்சுனனுடைய குதிரைகள் விழுந்தனவென்று தாங்களொருவரோடொருவர் சொல்லிக் கொள்ளுஞ்சொல் முடிவதற்கு முன்னமே, முன்போலோடிவருகிற அந்தரதத்தைப் பார்த்த துரியோதனன் - சகுனி - பூரிச்சிரவன் - இந்தமூவரும், மேற்சொன்னசயிந்தவனோடும் கர்னனோடும் கலந்து அந்தரதத்தை வளைத்துக்கொண்டார்கள். இந்த ஐந்து மகாவீரருடனே அந்தத் தேவேந்திரபுத்திரனானவன் ஒருயோகீஸ்வரன் ஐம்பொறிகளுடனே எதிர்த்துப்போர்செய்கிறது போல் தைரியமாய் எதிர்த்துப் போர்செய்தான். அந்தயுத்தத்திலே ஐந்துமகாவீரர் ஏககாலத்தில் தம்பியைச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதைப்பார்த்த வீமசேனனானவன் கொஞ்சமும் பயப்படாமல், ஐந்து மதயானைகளைக்கண்ட சிங்கம்போல் உற்சாகத்தை அடைந்து, தானுந் தனதுதேரைச் செலுத்திக்கொண்டு அவர்கள் நடுவிற் பிரவேசித்தான். அப்போது அவ்வைந்துசூரரும் தனித்தனியே ஒவ்வொருபாணம்போட்டு, ஐந்து பாணங்களினாலே வீமசேனனுடைய குதிரைகள் நான்கையும் சாரதியையும் யமலோகஞ்சேரும்படி செய்தார்கள். அந்த வாயுவின்மகன் உடனே குதிரைகளுஞ் சாரதியுமில்லாத தேரினின்று கீழேகுதித்துக், கையிற் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு நானாவிதமாகிய யுத்தவழிகளையெல்லாம் நடத்தினான். இவ்வாறு நடத்திக்கொண்டே சர்ப்பங்களைக்கண்ட கருடன்போலக் குதிரைகளின் கழுத்துகளிலேயும், தேர்களின் உருளைகளிலேயும், நுகத்தடிகளிலேயும், இருக்கைகளிலேயும், பாய்ந்து சத்துருக்களைக் கண்டங்கண்டமாக வெட்டினான்.

இப்படி வெட்டிக்கொண்டிருக்கிற வீமனுடைய கைத்தலத்தையும் - ஆயுதத்தையும் - கர்னன் துண்டித்துத் தள்ளினான். அந்தச்சமயம் அச்சயபண்ணையில் விராமேவசத்துடனே மான்கூட்டத்திற் புலிபுகுந்தது போற் கௌரவசேனையிற் புகுந்து நாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற வீமனைப்பார்த்த அர்ச்சுனன், ஓ! ஓ! கௌரவப் பிள்ளைகாள் தேருமில்லாமல் இவர்சேனைகளின் நடுவே அகப்பட்டுக் கொண்டானே, இருக்கட்டும் என்ன - என்னடி - இரட்டைப்பிள்ளைகள் - இவர்களின் காலத்தையும் கூட அழுத்துக் கொண்டு அதிசீக்கிரத்தில் ஓடிவந்தான். பின்பு பத்து மகாரதர்களுக்கும் கடினமான யுத்தம் நடக்கலாயிற்று. அந்தச் சண்டையில் அவர்கள் விடுத்த பல அம்புகளினாலே அந்தரங்கமெல்லாம் கொடிகள் - குதிரைகள் - முதலாகிய யாவும் மறைந்துவிட்டன. தரணிமண்டலமெங்கும் ஒளிமடிந்து அந்த இரண்டு சேனைகளையும் இருளைப்போற் கப்பிக்கொண்டன. இந்தப்படி ஒருநெடுநேரம் சரியான யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது, கர்னன் அர்ச்சுனனை மிகவும் பராக்கிரமித்து எதிர்த்துத், தன்னுடைய வில்லைவளைத்து, நாணியேற்றிப்

பாணத்தைத்தொடுத்துக்காதளவும் பூத்து, மேகம்மழை பொழிவதுபோல பொழிந்து அர்ச்சுனனுடைய தேர் ஸ்தம்பித்துப் போகும்படி செய்தான். இப்படி செய்ததினாலே அர்ச்சுனனானவன் தனது தேர்க்குதிரைகள் நின்றவிடத்தி னின்றும் ஓரடிகூட நடத்து வைக்கமாட்டாமல் தத்தளிக்கக் கண்டு, மிகவும் கோபத்தினாலே கண்களெல்லாம் சிவந்து சுழலிடப் பிரளயகாலத்து யமன்போல அதி உக்கிரரூபங்கொண்டு, இகர்ணனைக் கொல்லவேணுமென்று வச்சிராயுதத்திற்கு காலதண்டத்திற்கு மொப்பாகிய மூன்று அம்புகளைச் சந்தானஞ்செய்து அவன்மீதிற் பிரயோகித்தான். அந்த மூன்றம்புகளும் கைத்தமாத்திரத்திலே அசனியிடத்திற் நெருப்பில் விழுந்த புழுப்போலத் துடித்து மூர்ச்சித்துத், தனதுதேரில் இருக்கிற கொடிக்கம்பத்தைத் தனக்களமே பிடித்துக்கொண்டு ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய் விழுந்தான்.

இப்படி விழவே அவனுடைய சாரதியானவன் தனது எஜமானனைக் காக்கவேணுமென்று வில்லாவில் தேரைப் பின்வாங்கச் செலுத்தினான். அது கண்ட பாஞ்சாலவர்க்கத்தோரெல்லாம் சிரித்து அட்டகாசஞ் செய்தார்கள். அப்போது துரியோதனனை நாணமும் பயமும் பிடித்துக்கொண்டதினாலே, அவன் பிரமை பிடித்தவன்போல மெருள மெருள விழித்துக்கொண்டு, பகற்காலத்து விளக்குப்போலிருக்கிற முகத்துடனே நின்றான். அவனுடைய சேனைகளெல்லாம் அந்த விமாசனத்தையுடைய [illegible] நிற்கமாட்டாமையினாலேயும், தங்கள் ராஜ்யம் ஓய்ந்து போனபடியினாலேயும், [illegible] இல்லாமல் இத்தனை பேரும் [illegible]. இப்படி பெருங் காற்றினால் அடிக்கப்பட்ட [illegible] போல சிதறினதைக் கண்டு [illegible] பார்த்த [illegible] னியானவன் [illegible] யும் [illegible] பார்த்த [illegible] படியும் [illegible] கட்டினான். அப்பால் துரியோதனன் தன் [illegible] யும் சே [illegible] யுத்தம் ஆரம்பஞ் செய்தான். இப்படி [illegible] துரியோதனன் [illegible] [illegible] த்து [illegible] த்தி [illegible] போல [illegible] கர்ணன் [illegible] அம்புகளை [illegible] [illegible] [illegible] போல் [illegible] [illegible] துரியோதனன் சேனையை [illegible] அடிக்கவே, மன்னர் அர்ச்சுனனுடைய பாணங்களினாலே அடிக்கப்பட்ட [illegible] சகலராஜாக்களும் [illegible] தங்கள் தங்கள் கூடாரங்களிற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பாஞ்சாலனும் சந்தோஷத்தோடே பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இப்படி தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் நேரிட்டதுபோல நேரிட்ட யுத்தத்திலே பாண்டவர்கள் வெற்றிபெறவே, யாவரும் திரௌபதியையும் பாஞ்சாலனையும் நல்ல பாக்கியமுள்ளவர்களென்று சொல்லினார்கள். எதிர்த்த அரசர்களிலும் அநேகர் பாண்டவர்களிடத்தில் வைரம் விட்டு, மகாயோக்கியர்களென்று கொண்டாடினார்கள். ஆனால் சகுனி - சைந்தவன் - கர்ணன் - துரியோதனன் - துச்சாசனன் - முதலாகிய சிலருக்குமாத்திரம் மிகவும் துக்கமாயிருந்தது. ஆகிலும் அவர்களும் மனதிலேயே வெந்து கொண்டிருந்தார்களே யல்லாது, வாயினாலே ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. பின்பு சகலராஜாக்களும் தங்கள் தங்கள் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். திருதராஷ்டிரன புத்திரரும் அத்தினாபுரியை அடைந்தார்கள். பாண்டவர்களும் ஜயலட்சுமியை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, ஜயபேரிகைச் சப்தம் முழங்க, வந்திகளெல்லாம் கட்டியங்கூறி [illegible], திருஷ்டத்துய்மனன் முதலான பந்துக்களெல்லாம் புடைசூழ்ந்துவர, சேனாதிபதிகளும் மந்திரிகளும் ஜய ஜய வென்றுசொல்லி மரியாதை கொண்டாட, படைவீரரெல்லாம் குதிரைகளையும் யானைகளையும் விளையாட்டினால் தாவுதல் முதலிய நடைகளுடனே திருப்பிக்கொண்டு அபுதங்களைப் பள பளவென்று சுழற்றிக்கொண்டு சூழ்ந்துநடக்க, இவ்விதமான வைபவத்துடனே திவ்விய ரதங்களின்மீதிலேறிக்கொண்டு, சந்திர சாமராதிகளுடனே நீர்தெளித்து-தோரணங்கட்டி-கொடிகளேற்றி-மலர்கள்தூவி-பொரிகளிறைத்து-அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதிகளையுடைய பாஞ்சால நகரத்திலே பிரவேசித்துப், பட்டணத்திலிருக்கும் பெண்பிள்ளைகளெல்லாம் தங்கள் கண்களைப் பார்வையாகிய [illegible] பார்க்கவும் [illegible] அண்ணன்னேயிறென்று, ராஜராஜர்களுடனே திரௌபதியின் [illegible] [illegible] விளங்கிக்கொண்டு, [illegible] சனங்களெல் [illegible] விருந்தார்கள்.

இந்த [illegible] நடப்பதற்கு [illegible] [illegible] ஆதலால் பாண்டவர் [illegible] [illegible] இருக்கிறார்கள் [illegible] போகிற [illegible] [illegible] சைனியத்துடன் [illegible] பாஞ்சால நகரத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள். இவர்களும் போய் [illegible] யுத்தம் ஓய்ந்திருந்த [illegible] சந்தோஷத்துடனே பாண்டவர்களைக் கண்டு, குந்தியையும் உபசரித்து, திரௌபதிக்கு உயர்ந்த ஆபரணங்களை

யும் வஸ்திரங்களையுங்கொடுத்துக்கொண்டாடினார்கள். துருபதமகாராஜனும் துவாரகாநகரியின் மன்னவர்களாகிய இவர்களைத் தேவோபசாரங்களாலே பூசித்தான். இப்படி பூசிக்கப்பட்டுப் பாண்டவர்களுடன்கூட யாதவர்களும் சந்தோஷமாய்வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். துரியோதனன் அசுவத்தாமாவுடனேயும் கர்னனுடனேயும் பாண்டவர்களுக்குப் பெருமைவந்ததினால் தனக்குண்டாகிய துக்கத்தைப்பேசிக்கொண்டு, துச்சாசனனை நோக்கிச்சீ! சீ! என்னநம்முடைய பராக்கிரமம்? நம்முடைய ஆண்மையைச்சுடவேண்டும். நாம்செய்த பிரயத்தினத்தினின்று பாண்டவர் மறுபடி தப்பினார்களே. புரோசனன் மிகவுமுட்டாளாகையால் வீணாகத் தனதுயிரை மாத்திரம் விட்டான். இந்த அர்ச்சுனன் பார்ப்பார வேடத்தோடு இராமலிருப்பானேயாகில், அந்தப் பாஞ்சாலன் மகளை அடையவொட்டாமற்செய்யலாம். நம்முடைய வாரணாவதத்தின் பேரில் ஒருவனும் இது தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமற்போனானே. இந்தப்பாண்டவர்கள் பிட்சைக்காரப் பார்ப்பாராக விருந்த காலத்திலே, பின்தொடர்ந்து இவர்களை நாசஞ்செய்துபோடலாம். பெரும்பயமற்போயிற்று. மனிதனுடைய முயற்சி ஒன்றுக்குமுதவாது. தெய்வபலமேபலமன்றிவேறில்லை. என்றுசொல்லித் தலையைத்தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு, பாண்டவர்களுக்குவந்த சிறப்பைநினைத்து நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு, திருஷ்டத்துய்மன்-சிகண்டி-முதலானவர்களுடைய சவுரியமாகிய பிரதாபங்களை நினைத்துத் திகிலடைந்து, ஒன்றுந் தோற்றாமல், தன்மாங்கலியமிழந்தவள்போல் ஒருவருக்குந்தெரியாமல் வீட்டுக்குள்ளே வந்து சேர்ந்தான். விதுரனவன் பாண்டவர்கள் திரௌபதியை விவாகஞ்செய்து வைசயந்தத்தையும் ஜயத்தையும் அடைந்து பெருமைபெற்றதையும், துரியோதனாதிகள் அபஜயத்தை அடைந்து உறங்கியிருப்பதையும் அறிந்து, மனதிலே மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து, திருதராஷ்டிரனிடத்திற்குவந்து, ஐயா! குருவம்சத்துப் பிள்ளைகள் தெய்வச்செயலால் திரௌபதியை அடைந்து வெற்றிபெற்றார்கள் என்றுசொன்னான்.

இதுகேட்ட அந்தகனும் நல்லபாக்கியம் நல்ல பாக்கியமென்று கொண்டாடி, மிகுந்த களிப்புடனே அந்தத்திரௌபதி நமது துரியோதனனுக்குப் பாரியை ஆயினாளென்று நினைத்து, விதுரா! நம்முடைய பொக்கிசத்திலிருக்கிற உயர்ந்த ஆபரணங்களைத் திரௌபதிக்குக்கொடுத்து அலங்காரஞ்செய்வித்து, அவளுடனே துரியோதனனை என்னிடத்திற்குச் சீக்கிரம் அழைத்துக்கொண்டு வாவென்றான். அதுகேட்ட விதுரன் கொஞ்சஞ்சிரித்துக்கொண்டு, துரியோதனனுக்கு அல்ல, பாண்டவர்களுக்குப் பாஞ்சாலகன்னிகை பெண்டாட்டி ஆயினாள் என்றுசொன்னான். அதுகேட்டு மனதிலே பொறாமையிருந்தாலும் வெளிக்கு விதுரனைப்பார்த்து, விதுரா! மிகவும் சந்தோஷமாயிற்று. எனக்கு என்பிள்ளைகளெப்படியோ அப்படியே பாண்டுபுத்திரரும். ஆதலால் நல்லகாரியம். நம்முடைய குலத்தார் இவ்வளவுவிருத்தியைப்பெற்றது நமக்குப்பெருமையன்றோ? தெய்வானுகூலத்தாற்பாண்டவர்கள் நெருப்பில் நின்றுந் தப்பிப்பிழைத்துச், சகலராஜாக்களுக்குமுன்னே யந்திரத்தை அடித்து, ராஜகன்னிகையை அடைந்து, பாஞ்சாலனுடைய பலம்பெற்று விளங்குகிறார்கள். மிகுந்த பராக்கிரமங்களையுடைய துருபதமகாராஜனை அடைந்ததால் க்ஷேமத்தை அடைதற்குத் தடையில்லை. என்று பேசிக்கொண்டிருக்கிற திருதராஷ்டிரனை விதுரன்பார்த்து, மகாராஜனே! உமக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தி பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் ஸ்திரமாயிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன் என்றுசொல்லிவிட்டுத், தனது மாளிகைக்குச் சென்றுமகிழ்ச்சியுடனிருந்தான்.

திருக்கலியாணச் சருக்கம் - முற்றிற்று

பதிநோராவது.

திருமுடிபுனைந்த சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

அரவணை துறந்துபோந்தன் றிராசதாயன் களிப்பநீடு
தராதலம் விளங்கவன்னையத் தாழிசூழ் துவரைநாடு
பராயணங்கமழுங்கூந்தற் கோவியர் புரக்கைகொண்ட
புராதனன் றனையேயேத்தும் புனிதர்தாள் போற்றிசெய்வாம்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜயமகாராஜனே! இந்த வார்த்தைகளை அருகிலிருந்துகேட்டுக்கொண்டிருந்த துரியோதனனும் கர்ணனும், அகப்புறப்பட்டு ராஜாவினிடத்திற்குவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து தங்களை அறிவித்து நின்றார்கள். பின்பு அவனுத்தரவினால் ஆசனத்திலுட்கார்ந்துகொண்டு, தகப்பனைப்பார்த்துத் துரியோதனன் சொல்லுகிறான். ஐயா! விதுரனிருக்கும்போது இந்தவார்த்தை சொல்ல அஞ்சினேன். இப்போது ஏகாந்தமாக இருக்கிறபடியாற் சொல்லுகிறேன். என்னகாரியஞ்செய்கிறீர்? சத்துருக்களுடைய

மேன்மையைத் தனதுமேன்மையாக எண்ணிப்பேசுகிறீரோ: விதுரனுக்கெதிரே பாண்டவர்களைத் துதிக்கிறீரோ: இது என்ன அநியாயம்? நீர் செய்யவேண்டிய காரியத்துக்கு விரோதமானகாரியஞ் செய்வது நியாயமோ? அவர்களுக்குச் சகலவிதத்திலும் பலக்குறைவுண்டாகச் செய்தாலன்றோ நாம்பிழைக்கலாம். ஆகையால் நாம் தற்காலத்தில் ஒரு உபாயஞ் சிந்திக்கவேண்டும். அப்படி ஏதாகிலும் ஒருகாரியஞ் செய்யாமற்போனால், அவர்கள் நம்மை நம்முடைய வர்க்கத்துடனேவிழுங்கிப்போடுவார்கள் என்றுசொன்னான். இந்தச் சொல்லைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன்- ஓ குழந்தைகளே! உங்களுக்கிருக்கிற அபிப்பிராயம் போலேதான் எனக்கும் அபிப்பிராயமிருக்கிறது. இரவும்பகலும் இந்தச் சிந்தைதான் என்மனதிற் குடிகொண்டிருக்கிறது. ஆனாலும் விதுரனுக்கு முன்பாக என்கருத்தை வெளிப்படுத்துவது நியாயமாக இருக்கவில்லை. ஆதலால் அவனுடைய கருத்துக்குத் தக்கபடி அவனுக்கு எதிரே பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்படி பேசிக்கொண்டு அவர்களுடைய குணங்களையெல்லாம் எடுத்துச்சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றபடியினாலேதான், என்னை உங்களிடத்திற் பட்சபாதமில்லாமற் சமமாயிருக்கிறவனாக நினைக்கிறான். வேறுவிதமாக அவன் என்னைத் தெரிந்துகொண்டால், வீணைக் தூஷணைசெய்வான். ஆகையால் இப்படி நானிருக்கிறேன். இப்போது நடக்கவேண்டியதற்கு நீ உபாயமென்ன சிந்தித்திருக்கிறாய்? கர்ணன் என்ன சிந்தித்திருக்கிறான்? நீங்கள் அதுகளைச் சொல்லுங்கள் என்று சொல்லவே, துரியோதனன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

திருதராஷ்டிரனோடு துரியோதனனுங் கர்ணனும் துராலோசனைசெய்தல்.

ஐயா! கேளும். ரகசியமாகத் தந்திரங்களிலே சமர்த்தராகியும் நமக்கு இதமானகாரியஞ் செய்யத் தகுந்தவர்களுமாகிய பிராமணர்களுக்கு வேண்டிய திரவியங்களைக் கொடுத்துச் சந்தோஷமடையச்செய்து, அவர்களைக்கொண்டு குந்தியினுடைய மக்களையும் மாத்திரியின் மக்களையும் வேறுபடுத்துவோம். அல்லது துருபத மகாராஜனையும் அவனுடைய பிள்ளைகளையும் பொருளைக் கொண்டு பேதிக்கச்செய்து ஒருவரோடொருவர் சேரவொட்டாமலும், பாண்டவர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் வெறுப்பை வரும்படியாகவும் செய்வோம். அல்லது அந்தராஜனுடைய மந்திரிகளை வேறுபடுத்தி நம்முடைய பக்ஷத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளுவோம். அல்லது அம்மந்திரிகள் திருஷ்டத்யும்னனிடத்திற் பக்ஷமில்லாமலிருக்கும்படி செய்விப்போம். இல்லாவிட்டால் மெள்ள அந்தமந்திரிகளைக் கொண்டாவது இன்னும் யாரைக்கொண்டாவது பாண்டவர்களுக்கு இந்த அஸ்தினநகரில் வாசஞ் செய்வதில் தொந்தரவும் அங்கேயே வாசஞ்செய்வதில் சவுக்கியமும் இருப்பதாகத் தெரிவித்து, அவர்களை இங்கேவர மனதில்லாமல் இருக்கிறவர்களாகச் செய்வோம். அல்லது அதிக சாதுரியமுடைய புத்திமான்களைக்கொண்டு, பாண்டவர்களை ஒருத்தருக்கொருத்தர் ஆகவொட்டாமற் செய்வோம். அல்லது திரௌபதிக்குப் புருஷர்கள் ஐந்து பேராகையால், அவளைச்சிலரிடத்தில் இஷ்டமுடையவளாகவும் சிலரிடத்தில் வெறுப்புள்ளவளாகவும் செய்வோம். அந்த ஐவரையாவது அவளிடத்திற் பேதப்பட்டு நிற்கும்படி செய்வோம். இவைகளில்லொன்றுமாகாமற்போனாலும் வீமசேனனை யாவது ரகசியமாகக் கொலைசெய்ய வேண்டியது. அவனல்லவோ அவர்களுக்குள் மகாபலசாலி. அவனுடைய பலத்தாலேயல்லவோ பாண்டவர்கள் நம்மைமதியாமலிருக்கிறார்கள். ஆபத்துகளில் அவனாலே அவர்கள் சகலவிதத்திலும் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

அல்லது அர்ச்சுனன் சயபாதித்த பெண்ணை மற்றவரும் விவாகஞ்செய்து கொண்டதினாலே, அவனுக்கும் அவர்களுக்குமாவது விரோதம்வரச்செய்வோம். முன்னமே பராக்கிரமும் துணிவுமுள்ள வீமனையே கொன்றுவிட்டால், மற்றவர்கள் இறகொடிந்த பக்ஷிபோல பலமற்று ராச்சியசிந்தையே இல்லாமற்போவார்கள். இந்த வீமசேனன் பக்கபலமாயிருந்தால்தான் அர்ச்சுனனைச் செயிக்கக்கூடாது. இல்லாவிட்டால் அர்ச்சுனனை எளிதிற் செயித்துப்போடலாம். இப்படி ஒருவரோடொருவரைப் பேதித்தால் ஐக்கியமில்லாமற் கலங்கி, ஒருவரையொருவர் நாசஞ்செய்ய நினைப்பார்கள். அப்போது நாம் அந்தப்பக்ஷத்திற் சேர்ந்து சண்டப்பிரசண்டமாய் அடித்து யாவரையும் வசப்படுத்திக்கொள்ளலாம். இந்நிமித்தமாகக் கலகமுண்டாக்கினால் பாண்டவர்கள் நமக்கு அதிசீக்கிரத்தில் வசப்படுவார்கள். வீமசேனனைக் கொன்றுவிட்டால் அவர்கள் பலமற்றுத் தேசமிழந்துபோய் நம்மைப்பராசாலிகளாக நினைத்துப் பாதங்களில் விழுவார்கள். அப்படி விழுந்தால் அவர்களுக்குச் சில ஊர்களிலே நியமித்து, நாம் சுகமாக இராச்சியத்தை ஆளலாம். அல்லது சில யுத்தப்பிரசாலிகளைக்கொண்டு பாண்டவர்கள் ராவித்திருக்கிறதைத் துருபதனுடைய புத்திரனுக்குத் தெரிவித்து அகங்காரமுண்டாக்கி விரோதம்வரச் செய்வோம். அல்லது நல்ல அழகுள்ள ஸ்திரீகளைக்கொண்டு பாண்டவர்களைத் தனித்தனியே மோகிப்பிக்கச்செய்து திரௌபதிக்கு விரோதம்வரச்செய்வோம். அதினாலே பாஞ்சாலராஜனுக்கும் அவர்களுக்கும் பிரிவினையுண்டாகும். அல்லாமற்போனால் பாண்டவர்களை இந்தப் பட்டணத்துக்கு வரும்படி சொல்லி அழைப்பித்து, நடுவழியில் அவர்கள் பராக்காயிருக்கும் காலத்திற் சமர்த்துள்ள தலையாரிகளாலே கொலைசெய்விப்போம். இப்படி அனேகவித உபாயங்களிலே எது உமக்கு யுக்தமாகத் தோற்றுகிறதோ அதைச் சீக்கிரத்திற

செய்யவேண்டும். துருபதமகாராஜனிடத்திலே அவர்
கள் ஊர்ச்சிதப்படுகிறதற்கு முன்னமே ஏதாகிலும் த
ந்திரம் செய்தால் நம்முடைய இஷ்டம் கூடி வருமே
யல்லது, அப்பால் கூடி வரமாட்டாது. இதுதான் எ
னக்குப் பாண்டவர்களுடைய நாசகாரியத்தைக் குறி
த்துத் தோற்றுகிற ஆலோசனை. இது நல்லதோ
கெட்டதோ நீங்கள் யோசியுங்கள். அண்ணா கர்ணா! நீ
இதைக் குறித்து என்ன நினைக்கிறாய் சொல்லென்று
பேசிமுடித்தான் துரியோதனன்.

பின்பு துரியோதனனை நோக்கிக் கர்ணன் சொல்
லுகிறான் ஓ என்னருமைத்தம்பி! உன்னுடையகருத்து
எனக்கு நன்றாகத் தோற்றவில்லை. ஏனென்றால்-பாண்
டவர்கள் உபாயத்தினாலே வெல்லப்படமாட்டார்கள்.
முன்னமே நீ அனேகவித தந்திரங்களாலே அவர்
களைச் செயிக்கமுயற்சிசெய்திருக்கிறாய். அதிலே தாவ
து கூடிவந்ததா? குழந்தைகளாய் இறகு முளைக்கா
மல் இங்கேயிருக்கையிலேயே தந்திரங்களினாலேவெல்
லக்கூடாதவர்களை, இப்பொழுது இறகுமுளைத்துவே
று தேசத்திலிருந்துகொண்டு நன்றாய்ப் பெரிய ஒ
த்தாசைகளினாலும் சாமர்த்தியங்களினாலும் உயர்ந்
திருக்கும்போது, தந்திரங்களுக்கு உட்படுவார்களா?
இது விளங்கிய எண்ணமல்லவா? ஸ்திரீமுதலாகிய வ
ஸனங்களினுடைய குற்றமறிந்த அவர், அவைகளு
க்கு உட்படமாட்டார்கள். அவர்கள் தங்கள் தகப்பன்
பாட்டன் முறையில் வந்த அரசாட்சியைப் பெற்று
க்கொள்ளத் தக்கமுயற்சியோடு கூடியிருப்பார்களே
அல்லது வேறில்லை. அவர்கள் மிகவும் குணசாலி
களும் புத்திசாலிகளு மானதினாலே, ஒருவரோடொ
ருவர் பேதிப்பதும் அசாத்தியந்தான். அவரெல்லோ
ரும் ஒரு ஸ்திரீயினிடத்திலே அதிகப் பட்சம் வை
த்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் அவளுக்கும் அவர்
களுக்கும் விரோதம் வரச்செய்வதும் அசாத்திய
மான காரியம். பிள்ளைகளாகக் காணப்பட்டபோ
தே அவர்களைக் காதலித்த அந்தத் திரௌபதி, சம
பத்தடைந்து விளங்குகிறசமயத்தில் எப்படி பேதிக்க
ப்படுவாள்? அன்றியும் லோகத்தில் ஸ்திரீகளுக்கு
வெகு புருஷர்கள் வேண்டுமென்கிற கருத்
து இயல்பாயிருக்கின்றது. அப்படி இருக்க - நியாய
வழியால் அப்படி அவளுக்கு கிடைத்திருக்குங்கால
அவளை எப்படி பேதிக்கலாம்? அந்தப்பாஞ்சாலராஜ
ன் நியாயஸ்தன். சத்தியசந்தன். குணசாலி. [illegible]
கப பாண்டவர்களுடைய உறவினனாயிருக்கிறவன்.
அவனுடைய குமாரர்களும் அப்படிப் பட்டவர்கள்.
சூரர்கள். தங்களை யடைந்தவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்
ள மனமுடையவர்கள். ஆதலால் நாம் என்ன
கொடுத்தாலும், என்ன கெடுத்தாலும், என்ன உபா
யஞ்செய்தாலும், பாண்டவர்களை ஒருக்காலும் விட
மாட்டார்கள். அவர்களுடைய மந்திரி முதலானவர்க
ளும் தங்கள் யஜமானிடத்திலே அதிகபக்ஷமுடைய
வர்களாதலால், அவர்களையும் பேதிக்கக் கூடாது.
இன்னும் அந்த ராச்சியத்திலும் மற்ற விடங்களிலும்
இருக்கிற சகலமான பேர்களும், பாண்டவர்களிடத்
தில் அன்புவைத் திருக்கிறார்கள். ஆதலால் சகலவி
தங்களில் யோசித்தாலும் அவர்களுக்குக் கெடுதியா
கிய வேறுபாட்டை உண்டாக்குவது அசாத்தியந்
தான். அன்றியும் அவர்கள் எப்போதும் பராக்காயி
ராமற் சாக்கிரதையாகவே இருப்பார்கள். ஆதலால்
மோசஞ்செய்து கொல்லுவதாவது, பேதித்துக் கீழ்ப்ப
டுத்துவதாவது, [illegible] சாத்தியமன்று. நீ சொன்
ன உபாயங்களில் ஒன்றும் எனக்கு யுக்தமென்று தோ
ற்றவில்லை. ஆனால் அவர்களை செயிப்பதற்கு யுத்தந்
தவிர வேறு உபாயம் இல்லை. என்கருத்து இதுதான்.
முடிவில் இதுதான் கூடி வரும். ஆனால் அது இப்போ
தே தான் செய்யவேண்டும். ஏனென்றால் - அந்தப்பா
ண்டவர்கள் இன்னும் பலத்தவருடையவர்களாக
ஆகவில்லை. திரண்டசேனைகளும் பணங்களு மில்லா
தவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

அன்றியும் நம்முடைய பக்ஷம் இப்போது அதி
கப்பட்டிருக்கின்றது. பாஞ்சாலனுடைய பக்ஷம் மிக
வும் குறைந்திருக்கின்றது. இந்தநிலை மாறுகிறத
ற்கு முன்னமே சண்டைக்கு யத்தனப் படுவது நல
்லது. இப்பொழுது நமக்கு மித்திரர்கள் அதிகமாக
இருக்கின்றார்கள். வாகனங்களும் உற்சாகமுடையவை
களாயிருக்கின்றன. அவர்களுக்கோ அப்படி இருக்க
வில்லை. நாம் சாவகாசப் பட்டால் அவர்களுஞ்சாக்கிர
தைப்பட்டு மித்திரபலத்தைத் தேடிக்கொள்ளு
வார்கள். அன்றியும் துருபத மகாராஜனிடத்தில் நாம்
பகைக்குக் காரணமாகிய காரியஞ் செய்திருக்கிறோம். ஆ
தலால் அவன் நம்மைச் செயிக்கவேண்டுமென்றே
ண்ணிய உபாயங்களை [illegible] கொள்ளுவான்.
அப்படி அவன் சகாயத்துக்குச் சேனை கூடி வி
ருத்தியடைகிறதற்கு முன்னமே, நம் பராக்கிரமத்
தைச் செலுத்தக்கடவோம். மேலும் சேனையின் மிக
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
கூடிவரமாட்டாது. அந்தக் [illegible] பாண்ட
வர்கள் [illegible] பணங்கள். அல்லது பேதம், அல்ல
து தானம், அல்லது பிரயோஜனம், முதலாகிய எந்த
விதமான உபாயங்களும் [illegible]
றது. [illegible] பராக்கிரமத்தினாலே அடைந்த [illegible] ஒன்
றுமில்லை. முன் பாண்டுராஜாவானவர் இந்தப்
பராக்கிரமத்தினாலே தான் பூமியைச்செயித்தார். தே
வேந்திரனும் பராக்கிரமத்தினாலேதான் மூன்றுலோ
கங்களையுஞ்செயித்தான். ஆதலால் க்ஷத்திரியனுக்குப்
பராக்கிரமமே முக்கியமானது. பராக்கிரமத்தினாலே
கீர்த்தியும் பிரதிஷ்டையு முண்டாயிருக்கிறது. ஆகை

யால் உன்மனதிற் பராக்கிரமமே இனிப்பாக வேண்டியது. அல்லாமலும் பாண்டவர்கள் சாமதான பேதங்களென்னும் மூன்று உபாயங்களினாலும் சாத்தியப்படமாட்டார்கள். தண்டமென்னும் ஓர் உபாயத்தினாற்றான் சாத்தியப் படுவார். ஆகையால் நீ பராக்கிரமத்தினாலே அவர்களை வென்று இந்தப் பூமிமுழுவதையும் ஆளலாம். இதுதான் எனக்கு இக்காலத்திற்கேற்ற உசிதமாகத் தோற்றுகிறதே யல்லது, வேறு தோற்றவில்லை யென்று சொன்னான் கர்ணன்.

விஷ்மாதியோர் திருதராஷ்டிரனுடன் போர்க் குறிவுறுத்தல்.

இவைகளைக் கேட்டிருந்த திருதராஷ்டிரமகாராஜன் சந்தோஷமடைந்தவனாய், அங்கிருந்த சாஸ்திரிகளைக் கூப்பிட்டு, ஓ சாஸ்திரிகளே! நீங்கள் பராக்கிரமங்களுடன் அஸ்திர சஸ்திர சாமர்த்தியமும், அறிவும், புத்தியுமுடையவர்களாயிற்றே இப்படிச் சொன்னீர்கள். இது தருமத்துக்கு ஏற்றதன்று. ஆகையால் இந்தக் காரியத்தை விசாரித்து - [illegible] - விதுரன் - இவர்களுக்குத் தெரிவித்து [illegible] என்று சொல்லி, இந்த [illegible] அழைப்பித்து, தான் [illegible] அவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அப்பொழுது [illegible] சொல்லத்தொடங்கினார். ஓ [illegible]! பாண்டவர்களுடனே யுத்தஞ்செய்வது [illegible] தோற்றவில்லை. [illegible] பாண்டவர்களுடைய [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] அவர்கள் இந்தராஜ்யத்திற்கு [illegible] உரிமையுடையவர்களாயிருக்க, அவர்களுக்குப் பாதிராஜ்யங் கொடுக்காமல் [illegible]. ஆகையால் அவர்கள் இந்தராஜ்யத்திற் பாதிபாகத்தை யடைவதற்கு உரியவர்கள். அவர்கள் இந்தராஜ்யத்திற் பங்காளிகளாயிருக்கிறபடியால், நியாயமாக அவர்களுக்கு அதிருக்கும்(?) பெருமைக்கு [illegible] யாகப் போர்த்திருக்கிறது. இப்படி யிருக்கிறபடி

யினாலே, அவர்களுக்கு நல்லவார்த்தைகளைச்சொல்லி அழைத்துவந்து பாதிராஜ்யம் கொடுக்கவேண்டும். இப்படி செய்வதுதான் நம்பக்ஷேமத்துக்கு நன்மையாயிருக்கும். மாறுபடச்செய்தால் சந்தேகமில்லாமல் கேடு நேரிடும். உன்னையும் அபகீர்த்தியானது கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொள்ளும். இனிமேலும் கீர்த்தியை நிறுத்திக்கொள்ளப்பார். கீர்த்தியென்பதே மனிதனுக்கு [illegible]. கீர்த்தி அழிந்த மனிதன் உயிரோடு பிழைத்திருப்பது ஓர் பிழைப்பன்று. கீர்த்தியுள்ளவனுக்குப் பூதவுடம்பு இறந்தாலும் புகழுடம்பு என்றும் நிலைத்திருக்கும். ஆகையால் தருமமாகியும் கீர்த்தியாகியுமிருக்கிற காரியத்தில் நீ பிரவேசிக்கவேண்டும். இது உனக்கும் எங்களுக்கும் இந்தக்குலத்துக்கும் நன்மையாயிருக்கும். [illegible] அந்தவீரர்களும் அந்தக் குந்தியும் பிழைத்திருக்கிறார்கள். கொடியபாவியாகிய புரோசனன் [illegible] அகப்பட்டு அழிந்துபோய்விட்டான். அந்த [illegible] தன் மக்களுடன் வெந்துபோனதாக என்று கேள்வியுற்றோம்? அதுமுதல் இவ்வுலகத்தில் ஒருபிராணியையும் பார்க்க சங்கோசமடைந்தேன். ஓ துரியோதனா! லோகத்தின் நிலையை நீ யோசித்துப்பார். அந்த விஷயத்தில் உன்னை எப்படி தூஷிக்கிறார்களோ? அப்படி புரோசனனைத் தூஷிக்கவில்லை. உன்னாலேயே இக்கொடியசெய்கை நடத்தப்பட்டதாக யாவரும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மகாபாதகத்திற்கு நீ ஆளானாய். ஜனங்களும் விசனமாயிருக்கிறார்கள். தெய்வாதீனம் இப்போது அவர்கள் தப்பிப்பிழைத்திருக்கிறபடியால், உனக்கு அந்தப்பாவமும் அபவாதமும் நீங்குகிறதற்குக் காரணமாயிற்று. இனி அவர்களோடு நீ சந்திசெய்துகொள்வதே சாந்திக்கும் நன்மைக்கும் காரணமாகும். அந்தமகாவீரர் பிழைத்திருக்கையில், அவர்களுடைய பிதுரார்ச்சிதமாய் வந்த பாகத்தை [illegible] தடுக்க சமர்த்தன் ஆகமாட்டான். அவர்கள் [illegible] தருமமுடையவர்கள். [illegible] பாக்கியமுள்ளவர். இப்படிப்பட்டவர்களை நீ அநியாயமாய்த் [illegible]. ஆகையால் தருமமாகியதாயும் [illegible] [illegible]

உடனே துரோணாசாரியர் திருதராஷ்டிரனைப் பார்த்து, ஓ மகாராஜனே! [illegible] ஆலோசிக்க அழைக்கப்பட்டவர்கள் [illegible] தருமத்திற்கு விரோதப்படாமலும், நன்மைக்கு அனுகூலமாகவும் பேசவேண்டுமென்று பெரியோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். ஆகை

லால் உம்முடைய மனதிற்கு எப்படி இருந்தாலும் நமக்குத் தோற்றியதைச் சொல்லுகிறோம். வீஷ்மாசாரியாருடைய கருத்து எதுவோ? அதுவே எனக்குச் சம்மதி. பாண்டவர்களுக்குப் பங்குகொடுத்துச் சமாதானஞ்செய்வது, ராஜதர்மத்தை யநுசரித்தவர்களுடைய முறையில்வந்த நெறியாகும். ஆதலாற் சீக்கிரத்தில் யோக்கியனாகவும் நன்றாய்ப் பேசத்தக்கவனாகவும் உள்ள ஒரு மனுஷனைப், பாண்டவர்களுக்காக வெகுமானங்களுடன் துருபதமஹாராஜனிடத்திற்கு அனுப்பிக்கவேண்டியது. அந்தமனுஷன் போய் ஒருவருக்கொருவர் நடந்த சரித்திரங்களையெல்லாம் நன்றாய் விபரித்துச்சொல்லித், துருபதனுடைய சம்பந்தத்தினாலே பாண்டவர்களுக்கு மிகுந்த க்ஷேமம் கிடைத்ததையும் புகழ்ந்து, பாண்டவர்களிடத்திலேயும் துருபதனிடத்திலேயும் துரியோதனனுடைய ப்ரீதியுடையவர்களாக விருக்கிறதாய்ச் சொல்லவேண்டும். துருபதனும் அவன்மகனும் நமக்குச் சம்பந்தியானது தகுந்ததென்றும், இஷ்டமானதென்றும், விசேஷமாக எடுத்துப் பேசவேண்டும். புத்திமந்தர்களையும் மாத்திரமக்களையும் நல்வார்த்தைகளினாலே நயமுண்டாக்கவேண்டும். அன்றியும்-நீர் உத்தரவுசெய்ததாகத் திரௌபதிக்கு அனேக ஆபரணங்களைக் கொடுப்பிக்கவேண்டும். பாண்டவர்களுக்கு அனேக வஸ்திராபரணங்கள் முதலிய வெகுமதிகள் அனுப்பவேண்டும். சம்பந்திகளுக்கும் தகுந்தபடி தனித்தனியே உயர்ந்த வெகுமதிகள் செய்யவேண்டும். குந்தியும் பாண்டவர்களும் முன் அநுபவித்துக்கொண்டிருந்த வஸ்துக்களையெல்லாம் கொடுத்துவிடவேண்டும். இப்படி நாம் குற்றமற்ற செய்கைகளினாலே அவர்களையெல்லாம் மிகவும் சம்மதிப்படுத்தி, அவர்களிஷ்டப்படி இப்பட்டணத்திற்கு இட்டுக்கொண்டு வரவேண்டும். அப்படியே அவர்கள் வரச்சம்மதிப்பட்டபின், நம்முடைய துச்சாதனன் - விகர்ணன் - முதலியபேர்கள் சேனைகளோடு எதிர்சென்று அழைத்துவரவேண்டும். அவ்விடம் விட்டு இவ்விடம் அவர்கள் வந்தால், நீர் சினேகத்துடனே சிநேகங்களித்துப் பேசி, வஞ்சகமில்லாமல் இனிக்க இருக்கச்செய்வீரானால்; அவர்களும் உம்முடைய தகப்பன் மரியாதையையும் ராஜாங்க தகுதிமாய வாழ்ந்து மகிழ்ந்திருப்பார்கள். நீரும் உம்முடைய பிள்ளைகளைப்போல அவர்களைப்பார்த்துப் பேதமற ஆச்சர்யத்தோடு இருக்கக்கடவீர். ஓ மஹாராஜனே! இவ்விதமாகச் செய்வது இம்மையிலும் மறுமையிலும் நன்மைக்குக் காரணமாகும். ஆதலால் வீஷ்மர்சொற்படி செய்வதுதான் சத்தியமுடைய மனோவாக்கைகளுக்குரிய கருமமென்றார் துரோணர்.

இவ்வாறு வீஷ்மாசாரியார் துரோணாசாரியார்சொல்லிய வினைத்துங் கேட்டிருந்த கர்ணன் விஸாங்கெழுந்து, ஓ ராஜாதிராஜனே! பொருளுக்கும் மானத்திற்கும் நம்முடன் ஒத்தவர்களாயிருக்கிற இவ்விருவருமே உமக்கு நன்மைவரும்படி யோசனை சொல்லாமற்போவதைக்காட்டிலும், வேறு ஆச்சரிய முண்டோ? தனது உருவை மறைத்துக்கொண்டுகெட்ட நினைப்புடனே வேஷமத்தைப் பேசுகிறதென்பது, பெரியோர்களுடைய நடையாயிருக்கமாட்டாது. காரியங்களில் வருத்தம் நேரிடுங்காலத்து, நன்மைக்காவது தீமைக்காவது புத்திரராலே ஒன்றுங் கூடிவருகிறதில்லை. மற்றென்னவெனில் - எல்லோருக்கும் முந்திய வினையினாலேயே, சுகமாவது துக்கமாவது நேரிடுகிறது. இது சத்தியமென்று நினைத்து நீர் நம்பும். விவேகமுடையவனானாலும், மூடனானாலும், சிறுபிள்ளையானாலும், கிழவனானாலும், சகாய முள்ளவனானாலும், சகாய மில்லாதவனானாலும், எவனும் எந்தவிஷயத்திலேயும் தான் பெறவேண்டியதை அவசியம் பெறுகிறான். இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக வேதத்திலொருகதை யிருக்கின்றது கேளும். முற்காலத்தில் மகததேசத்தரசர்களில் விநிந்தன் என்கிறவன் இருந்தான். அவனுக்கு, ஞானேந்திரியங்களும் - கர்மேந்திரியங்களும் - நன்றாயொட்டு, இளைப்புடன் பெருமூச்சுவாங்குகிற நோயுமிருந்தது. அப்பொழுது அவன் ராஜகாரியங்களைக் குறித்து மந்திரிகளையே நம்பிநடத்திக்கொண்டு வந்தான். அவனுடைய மந்திரிகளும் கட்டுப்பாடாகவிருந்தார்கள். அவர்களில் மஹாகர்ணன் என்கிற ஒருமந்திரி ஆளுகை செய்கிறவனாகவிருந்தான். அவன் நாலுவகைச் சேனை முதலியவைகளைத் தன் வசமாக்கி, மற்றமந்திரிமார்களை யடக்கி, அந்த ராஜாவையும் லட்சியஞ்செய்யாமல் தன்னிஷ்டப்படி நடந்து, ராஜாவினுடைய சகலசம்பத்துகளையும் ஸ்திரீகளையும் கவர்ந்துகொண்டான். இப்படி அவன் சகலத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, மறுபடி எல்லாம் வரவர விசேஷகோபத்தை யடைந்து, அவ்வரசன இராஜ்யத்தையும் தன் சுவாதீனத்தில் ஆளுகைசெய்யத் தலைப்பட்டான். அந்த அதிகாரமும் அவனுக்குக் கைகூடாமற் போயிற்று. இங்ஙனம் மந்திரியினுடைய தந்திரங்களையும், அவனுடைய ... யோசித்துப்பாரும். அவன் அவ்வளவு சாமர்த்தியத்தையும் கவர்ந்து விஷயங்களை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தவையிலும், இந்த ராஜ்யம் அவனிடத்திலே போய்ச்சேரவில்லை. அவனுக்கு மேலிட்டிருந்தது. அதனால் மந்திரியின் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. அப்பால் பூர்வஜந்மத்தின் பிரதிபலமாக ஆளுகை திரும்பி வந்தது. அதனால் மனமும் நினைப்படி நடக்குமேயல்லது வேறில்லை. ஓ மஹாராஜனே! உமக்கு இராச்சியம் கிடைக்கவேண்டுமென்று விதியிருந்தால் அப்படி நடக்கிறது. அப்படி யில்லாவிடில் நீர் என்ன சாகஸத்தையோடு இருந்தாலும் கிடைக்கப்போகிறதில்லை. ஆம்போது ஆகும். போம்போது போகும். இதனை நீர் நிச்சயமாக மனதில் நம்பிக்கொண்டு, மந்திரிகள் சொல்லுகிற வார்த்தை அன்புடனே சொல்லுகிற வார்த்தையோ? அல்லது கபடத்துடனே சொல்லுகிறவா

த்தையோ ? அதைத் தெரிந்துகொண்டு யுக்தப்படி
க்கு நடக்கவேண்டும் என்றான் கர்ணன்.

இவ்விதமாகச் சொல்லிய கர்ணனுடைய சொல்
லைக் கேட்ட துரோணாசாரியர், அடா கர்ண ! உன்னை
யறிவோமப்பா. எதற்காகக் கொடியகருத்தினால் இப
படி பேசுகிறையோ ? அது நன்றாய்த் தெரிந்தது. நீ
யோ பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் பகையுந் துவேஷமுடை
யிருக்கிறாய். ஆகையால் உன் குற்றத்தை அயலார்மேல
சுமத்திக்காட்டுகிறாய். நான் இந்தக் குருவமிசம் தழைக்க
கப்பிறந்த இந்த ராஜனுக்கு இதமே சொல்லுகிறே
ன். நீ இதைத் தீமையாக நினைத்தால் உனக்கு இதம்
எதுவோ அதைச் சொல்லு. நான் வேண்டாமென்று
தடுக்கவில்லை. ஆனால் ஒன்றுமாத்திரம் சொல்லுகிறே
ன்கேள். நான் சொன்னபடி செய்யாமல் வேறுவிதமா
கச் செய்தால், இக்குருவமிசத்தார் அதிக விரைவில
அழிந்து போவார்கள். இதற்குச் சந்தேகமில்லை. அ
ப்பால் எனக்கேதும், உனக்கேதும் பயமற்றவர்களைத் தே
கழ்வில்லையென்று சொல்லினர். அப்போது இவையெல்லாந்
துங் கேட்டிருந்த விதுரன் சில சொல்லத் தொடங்
கினன். ஓ ராஜனே ! இப்போது யதார்த்தத்தைக் கே
ட்க நினைத்திருக்கின்றீராகையால், இவ்விடம் பந்துக்கள்
உமது நன்மைக்கு ஏதுவாகிய வார்த்தைகளையே சொ
லலவேண்டும். ஆகையாலே தான் நம்முடைய குலத்
துக்குள் மேலானவராயிருக்கிற பீஷ்மாசாரியார் உமக்
கு இதமாகச் சொன்னார். அப்பேச்சை நீர் அங்கீகரிக்
காமற் போகிறீர். அவ்வாறே ஆசாரியராகிய துரோ
ணரும் விசேஷமாகிய நன்மையைச் சொன்னார். இவை
களை எல்லாம் ராதையின் மகனாகிய கர்ணன் இதமல
லவென்று நினைக்கிறான். அவன் சொல்லியவார்த்
தைகளையும், ஞானங் கூடிய [illegible]யும், நன்றா
யோசித்துப் பாரும். [illegible] யோசித்துப் பார்த்
தாலும், இவ்வார்த்தைகளிலே உமக்கு இதஞ்
சொல்லுகிறவர்கள் [illegible]. [illegible]
இனிலும், அமைச்சரிலும், கல்வியினிலும், புத்தியினிலும் [illegible]
கள். அன்றியும் என்னிடத்திலும் அந்தப் பாண்டவர்
மார்களிடத்திலும் பட்சபாதமற்ற [illegible]
கள். அதனாலும் [illegible]
[illegible] - [illegible]
யன - [illegible] பார்க்கிலும் [illegible] தவர்களல்ல.
நீர் விரும்பிக் கேட்காமல் நான் இப்போது இந்த வார்த்
தையைச் சொல்லவில்லை. இதனாலே [illegible]
னும் அபகாரஞ் செய்யத்தக்கதொன்றுமில்லை. இப்ப
டிப் பட்டவர்களுடைய ஆலோசனை உமக்கு நன்மையைச் செ
ய்யாமற் போகுமா ? அவர்கள் புத்தியே பயன்படும்
போது, இந்தக் கர்ணனுடைய புத்தியும் சகுனியுடைய
உதவப் போகின்றன. ஓ பாரதவம்சத்திலகனே ! பணி
தர்க்குள் அறிவினிற் சிறந்தோராகிய இவர்கள், உம்முட
விஷயத்தில் கொஞ்சமும் வஞ்சனையாய்ப் பேச
மாட்டார்கள். என்றென்றைக்குஞ் சரியாயிருப்பவர்க

ளென்று எனக்கு நிச்சயமாகின்றது. நீரும் நெடுநா
ளாய் இவர்களுடைய சகவாசத்தினாலே வேதருமங்க
ளை அறிந்திருக்கிறீர். இவ்விருவரும் பொருளுக்காகவும்
பிரயோஜனத்துக்காகவும் பேசுகிறவர்களல்ல. இருதிறவ
ருக்கும் அபிவிருத்தியுண்டாகும்படியாய்ச், சமபக்ஷ
மாய்ப் பேசுகிறவர்களென்று உறுதியாய் நம்பும். இது
தான் உமது மிகுந்த நன்மைக்குக் காரணமாகும். து
ரியோதனன் முதலாகியவர்கள் இந்தராச்சியத்தைக்
குறித்துத் தமக்குச் சொந்தமென்று எப்படி நம்பி
யிருக்கிறார்களோ ? அப்படியே பாண்டுபுத்திரர்களும்
உரியவர்களாகவிருக்கிறார்கள். ஆதலாலே அந்தப்பா
ண்டவர்கள் விஷயத்தில் யார் நன்மையைச் சிந்திக்க
வில்லையோ? அவர்கள் துர்ப்புத்தியினர். அப்படிப்பட்ட
மந்திரிகள் உமக்கு இதஞ்செய்கிறவர்களல்ல. அல்ல
து உம்முடைய மனதிற் சொந்தப் பிள்ளைகளைக்குறி
த்து விசேஷ அபிமானமிருப்பதை யறிந்து, அதற்கு
த்தக்கபடி முடிவுபடியான காரியத்தை வெளியிடு
வார்களேயாயின், அப்போதும் அவர்கள் உமக்கு இத
ஞ்செய்யும் மந்திரிகளல்ல. ஆகையாலே தான் நல்ல
சுபாவமுடையவர்களும், மிகுந்த பராக்கிரமமுடைய
வர்களுமாகிய இவ்விருவரும், உம்முடைய உட்கருத்
தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு வராமலே பேசிவந்தார்கள்.
இதை நீர் நன்றாயச் சிந்திக்கவேண்டும். அதிலும் பா
ண்டவர்களை வெல்லக் கூடாதென்பதை மாத்திரம்
வெளியிட்டுச் சொன்னார்கள். அதுசரியே. நீர் வேறு
க நினைக்கவேண்டாம். நீர்தானே நன்றாய் யோசித்துப்
பாரும். இரண்டு கைகளாலும் அம்பு விடுகிற திற
மையுள்ள அர்ச்சுனனை யுத்தத்திலே இந்திரன்தான்
ஜயிக்கமாட்டானோ ? பதினாயிரம் யானைபலமுள்ள வீ
மசேனனைத் தேவர்களெல்லாம் ஒன்றாகக் கூடினாலும்
ஜயிக்கக்கூடுமா ? சகல யுத்தத்திலும் மிகுந்த வ
ல்லமையுடைய இரட்டைப் பிள்ளைகளை எவன் ஜயிக்கமு
ன்றுகொண்டு எதிராக மாட்டுவான் ? தருமராஜனும்
மாறாத தைரியத்தையும்-பொறுமையையும்-தயையை
யும்-சத்தியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் - உடையவ
ராகிய [illegible] யாராவ
து உம்முடைய மனதிலே தோன்றுகிறதா ? அன்றியும்
அவர்களுடைய பட்சத்திலே யதுகுலத்தோராகிய பல
ராமனும் கிருஷ்ணனும் [illegible] கொண்டி
ருக்கின்றார்களல்லவோ? அவர்களுக்கு எதுதான் முடியா
மற்போகாது. அல்லாமலும் சாத்யகியும்-துருபதனு
ம் இவன் புத்திரராகிய திருஷ்டத்யும்னன் முதலா
னவர்களும்-அவர்களுக்கு உபகாரஞ் செய்யும்போ
து, அவர்களுடனே போர்செய்ய வேண்டுமென்கிற நி
னைப்பு எந்தப் புத்திமானுக்கு உண்டாகும் ? இப்படிக
ளெல்லாமிருக்கிறபடியினாலே, நீர் எந்த உபாயத்தினாலு
ம் பாண்டவர்களை வெல்லக்கூடாது. ஆதலால் இதனை
நன்றாய் யோசிப்பதேதகுதி. இந்த ராச்சியத்தில் அவர்களுக்
கு உண்டாயிருக்கிற சுதந்திரத்தையும் நிர்க்காலோச
னைசெய்து, தருமத்திற்கு அழிவில்லாமல் அவர்களுக்

குத் தருந்த நன்மை செய்யக் கடவீராக. ஓ மகாராஜனே! உமக்குப் புரோசனன் முதலியபேர்களால் நடத்திவிட்ட காரியத்தினால் வந்திருக்கிற அபகீர்த்தியாகிய அழுக்கு இருக்கின்றதே, அதைப் பாண்டவர்களுக்கு நன்மைசெய்வதாகிய நீரால் கழுவிப்போடும். இப்படி செய்வித்த [illegible] நல்லெண்ணம். க்ஷத்திரியத்தன்மையுமாகும் மேம்பாடு. அன்றியும் இதிலிருக்கிற குணங்களையும், உமது பிள்ளைகளால் நேர்ந்த மற்றையாசொல்லும் கட்டிலாகளிலிருக்கின்ற குற்றங்களையும் மனதில் நிதானித்துப்பாரும். துருபத மகாராஜனும் நமக்கு முன் நெடுநாளாய்ப் பகையுண்டாயிருக்கின்றதல்லவா? இப்போது பாண்டவர்களுக்கு நன்மை செய்வதினாலே, அந்தத் துருபதனை நாம் மித்திரனாகக் கொள்ளுகிறோம். இப்படி செய்வதினாலே நம்முடைய ராஜ்யமானது பலத்தை அடைகிறது. அன்றியும் திருஷ்டத்யும்னன் பக்ஷபாதத்திலிருக்கிறான். அந்தப்பக்ஷத்திற்சேர்ந்தவனாய் நடப்பவனாகும். இப்படிப்பட்ட பலமுடைத்தாகும் [illegible] யார்? சதுர்வித உபாயங்கள் நாலிலும் ஒன்றாகிய [illegible] தாழ்ந்தது. ஆகையினாற் சமாதானத்தினாலேயே சாதிக்கவேண்டிய காரியத்தை, யுத்தத்தினாலே சாதிக்கப் பார்ப்பவன் யோக்கியனல்லன். இப்போது நம்முடைய ராஜ்யம் இருக்கிற ஸ்திதியைப்பாரும். பட்டணத்து ஜனங்களும் தேசத்து ஜனங்களும் பாண்டவர்கள் பிழைத்திருக்கிறதைக் கேட்டு, அவர்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று [illegible] உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். [illegible] [illegible] பிழைத்திருப்பதைக் [illegible] சொன்னேன். [illegible] நடப்பீராகில், நாமும் அவர்களும் [illegible] சேமும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]ந்தேகமில்லை. இதை உமக்குத் தெரியச் சொன்னேன். அப்பால் உம்முடைய இஷ்டமென்று சொல்லி நின்றான் விதுரமகாராஜன்.

பாண்டவர்களை அஸ்தினாபுரத்திற்கு வரவழைத்தல்.

இவையனைத்துங்கேட்ட திருதராஷ்டிர மகாராஜன் விதுரனைநோக்கி, தம்பி! வியாசாசாரியரும் துரோணாசாரியரும் சகலமுமறிந்தவர்கள். நீயும் வேண்டியவனே. அவர்கள் சொல்லிய சொல்லோ மிகவும் நல்லது. நீயும் அப்படியே தருமமானதாயும், சத்தியமானதாயும் பேசினை. சந்தோஷமாயிருந்தது. அந்த குந்திபுத்திரர்களாகிய வீரர்கள் பாண்டுமகாராஜாவுக்கு எப்படிப் பிள்ளைகளோ? அப்படியே எனக்கும் பிள்ளைகள். இதில் சந்தேகமில்லை. இந்தராஜ்யம் என்பிள்ளைகளுக்கு எப்படிச் சொந்தமோ? அப்படியே பாண்டவர்களுக்குஞ் சொந்தமாகவே இருக்கின்றது. ஆகையினாலே - ஓ விதுரனே! நீபோய் அவர்கட்கும் மரியாதை செய்து, அவர்களைக் குந்தியுடனேயும், தேவலோகத்துப் பெண்போன்ற எனமருமகள் திரௌபதியுடனேயும், இவ்விடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வா. ஏதோ தெய்வாதீனத்தினால் அந்தப்பாண்டவர்களும் குந்தியும் பிழைத்திருக்கிறார்கள். துருபதகன்னிகையையும் விவாகஞ்செய்துகொண்டார்கள். இதுவெல்லாம் பெருமையுடையதாகச் செய்தார்கள். பாவியான புரோசனன் மாண்டான். நமக்குண்டாகிய பெருந்துக்கமும் தீர்ந்தது என்று சந்தோஷமாகச் சொன்னான். [illegible] விதுரன் பாண்டவர்களிடத்திற்குப் போக உடம்பட்டு, அநேக வஸ்திராபரணங்களையும் திரவியங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, தானே சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுத் தருமங்களை யறிந்தவனாகையாலே, முதலில் [illegible] போகவேண்டிய மார்க்கமாய்த் துருபதனிடத்திற்குப் போனான். அங்கே துருபதராஜன் தான் செய்யவேண்டிய மரியாதையை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விதுரன் அவ்விடத்தில் பாண்டவர்களையும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பாண்டவர்களுக்கு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பெற்ற [illegible] திருதராஷ்டிரனுடைய [illegible] குந்திக்கும் - திரௌபதிக்கும் - துருபதனுக்கும் - அவனது புத்திரர் முதலானவர்களுக்கும் - அநேக வஸ்திராபரணங்களுடன் திரவியங்களையுங்கொடுத்து, மிகுந்த விநயத்துடனே தான் வந்த காரியத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

ஓ துருபதமகாராஜனே! நானிப்போது சொல்லுகிறவார்த்தையை நீர் உம்முடைய மந்திரிகளோடும் புத்திரர்களோடும் தயைசெய்து கேட்கவேண்டுகிறேன். எங்களண்ணனாகிய திருதராஷ்டிர மகாராஜனும், அவர் புத்திரர்களும், மந்திரிகளும், பந்துக்களும், உம்முடைய க்ஷேமாதிசயங்களைக் கேட்க மிகவிருப்பமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். உம்முடைய சம்பந்தங் கிடைத்ததினாலே மகாராஜாவானவர் ஆனந்த சாகரத்தில் அழுந்தியிருக்கிறார். உங்களுடைய நன்மையைக் குறித்தும், சம்பந்தம் நடந்த மகிமையைக் குறித்தும் அடிக்கடிக் கொண்டாடுகிறார். அப்படியே மகானுபாவராகிய காங்கேய குமாரரும் உம்முடைய க்ஷேமங்களைக் கேட்கிறார். பிரியமுள்ள துரோணாசாரியரும் உம்மை அனந்தமுறை ஆலிங்கனஞ் செய்ததாகச் சொல்லச் சொன்னார். உங்களோடு சம்பந்தஞ் செய்துகொண்டதினால் எமது சுற்றத்தாராகிய சகலரும் தங்களைப் புண்ணியசாலிகளாக நினைத்துப், பெறற்கரிய பேறுபெற்றவர்களைப்போல மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். இதுகளையெல்லாம் நீங்கள் நன்றாக ஆலோசித்துப், பாண்டவர்களையும் அவர்கட்குப் பத்தினியையும் அனுப்பிவிடக்கவேண்டும். அஸ்தினாபுரியிலிருக்கும் சகல ஜனங்களும், பாண்டவர்களையும் த்ரௌபதியையும் காணப் பட்சமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். அன்றியும் கன்னிகா ரத்னமாகிய திரௌபதியை இராஜநகர மங்கையர்களெல்லாம் எப்போது காணப்போகிறோமென்று எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள். அதற்கேற்ப பூவுலகும் இந்தப் பாண்டவர்கள் சுயமாக விருக்கும் செய்தியைக் கேட்டுச், சந்தோஷத்துடனே இவர்களுடைய வரவை எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஆகையால் நீர் தாமதஞ் செய்யாமல் அதிசீக்கிரமாக அனுப்பவேண்டுகிறேன். இதைக் [illegible] மாத்திரத்தில் [illegible] இந்த [illegible] மகாராஜனிடத்திற் [illegible] சொல்லியனுப்பினார், [illegible] இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட பாஞ்சாலராஜன் [illegible] சந்தோஷத்தோடு சொல்லுகிறான்:

ஐயா விதுரரே! தாங்கள் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்க [illegible] சந்தோஷமாயிற்று. முற்சொன்னதற்கு [illegible] தங்கள் [illegible] சம்பந்தமுண்டாயிற்று. இதைக் [illegible] [illegible] [illegible] எல்லாம் நிறைவேறிப்போயின. பாண்டவர்கள் [illegible] [illegible] வாழ்வது [illegible] [illegible]ன. ஆகையால் அவர்களை [illegible] [illegible] [illegible] போகவேண்டுமென்று [illegible] [illegible] தாங்கள் [illegible] அறியவேண்டியவனாயிருக்கிறேன். இப்போது நான் சொல்வதில் [illegible] குற்றங்களை [illegible] முகமறிந்து நீர் பொறுப்பீரோ? பாண்டவருடனிருக்கிற தருமபுத்திரர் எப்படி நினைக்கிறாரோ? அப்படியே [illegible] ன்கருத்தும். அதற்கு மாறுவேறில்லை. அவருக்கும், அவர்தம்பிமாருக்கும், உயிர்த்தோழராகிய இராமகிருஷ்ணருக்கும், எந்தவேளையிற்போகவேண்டுமென்று நினைப்புண்டாகுமோ? அந்தவேளையில் எனமகளைக் கூட்டியனுப்பச் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஒருபட்சம் யோசிக்குமிடத்துத் திரௌபதியை என்னிடத்தில் வைத்திருப்பதற்கும், அவர்களோடு அனுப்பிவைப்பதற்கும், எனக்கு அதிகாரமில்லை. எப்போது தாரதத்தம்பண்ணிப் போட்டேனோ அப்போதே சொத்து அவர்களுடையது. அவர்களிஷ்டப்படி நடத்திக்கொள்ளலாம். இவ்விஷயத்தைக்குறித்து நீர் என்னைக்கேட்கவேண்டிய தொன்றுமில்லை என்று சொல்ல, இச்சொல்லைக்கேட்ட உதிஷ்டிர மாமனைப் பார்த்து, ஐயா மகாராஜாவே! நீர் எவ்வாறு கட்டளை இடுகிறீரோ அவ்வாறு நடக்கக்காத்திருக்கிறேனென்று சொன்னார். ஆனாலும் பாண்டவர்கள் அஸ்தினாபுரத்திற்குப் போவது எனக்கு இஷ்டமாயிருக்கிறது. ஆனால் மகாராஜாவின் கருத்து எப்படியோ தெரியவில்லை என்று சொல்லத், துருபதன் சொல்லுகிறான்: நந்தநந்தனாகிய வாசுதேவன் காலத்திற்கேற்ற கோலமாய் யோசித்து நிச்சயஞ்செய்து தருவியது என்னவோ? அதுவே என்கருத்தாகும். எனக்குப் பாண்டவர்களிடத்தில் எப்படி பக்ஷமிருக்கிறதோ அப்படியே ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கும் அவர்களிடத்தில் பட்சமிருக்கிற தென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் றெரியவருகின்றது. அன்றியும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இந்தப் பாண்டவர்களுடைய நன்மையைக் குறித்து எப்படி எப்போதும் எச்சரிக்கையாய் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ? அப்படிக்கு [illegible] புத்திசாலியாகிய தருமபுத்திரரும் [illegible] மாட்டார். ஆகையால் அவருடைய கருத்தின்படியே எல்லோரும் நடக்கவேண்டுமென்று துருபதன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு யாவரும் ஒத்துக்கொண்டு, அஸ்தினாபுரத்திற்குப் போகமனமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். அப்போது வீரர்களான பாண்டவராதியர் வந்து [illegible] திருதராஷ்டிரனுக்கு [illegible] தூதனுப்பிவிட்டு, உடனே குந்திதேவியினிடத்திற்குச் சென்று, அவளுடைய பாதங்களிலே சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, [illegible] இருகண்களிலும் [illegible] [illegible] [illegible] கொண்டு நின்றனர்.

அந்தக் [illegible] மைத்துனரைக் கண்ட மாத்திரத்திலே [illegible] துக்கங்களை நினைத்துக் கொந்[illegible] [illegible] பின் அவரைநோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓ மைத்துனரே! [illegible] [illegible] பட்டுக்கொண்ட பாண்டுராஜனுடைய புத்திரர்கள் [illegible] அநுக்கிரகத்தினாலே மறுபடியும் பிழைத்து வந்தார்கள். அமைபானது தாமேயிருந்தாலும் தானிவர்களை நினைத்துக்கொண்டிருந்தால், அதுமேல் அவைகளெல்லாம் உருவாய் வளர்கின்றன

வென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிக்கு நீர் எங்கே யிருந்தாலும் உம்முடைய நினைப்பினாலே இவர்கள் வளருகிறார்கள். காகமானது குயில்முட்டைகளைத் தன்முட்டையென்று பெற்றுவளர்த்துக் காப்பாற்றுவதுபோல, உம்முடைய பிள்ளைகளைக் காகம்போன்ற நான் காப்பாற்றினேனே யல்லது வேறில்லை. முன்பு நாங்களனைவரும் கரையில்லாத துக்கசாகரங்களில முழுகினோம். பின்பு பெரியவர்களுடைய ஆசிர்வாதத்தினால் கரையேறினோம். இனி நடக்கவேண்டியது ஏதுவோ? அதனை நீர் சிந்திக்கவேண்டுமென்று சொன்னாள். இவையனைத்துங் கேட்ட விதுரன் பின்னும் வியாகுலமுடையனா யிருந்து, அப்பால் சிறிதுதேறி, யாவரும் அஸ்தினாபுரத்துப் போகவேண்டியதற்காக ஆலோசித்த ஆலோசனையைத் தெரிவித்தான். குந்தியும் அப்படியே அங்கீகரித்தாள். பின்பு பாஞ்சாலராஜனுடைய அனுமதியினாலே யாவரும் பிரயாணத்திற்குச் சித்தமானார்கள். அப்போது பாஞ்சாலன் பொன்னாலாகிய கழுத்துச்சங்கிலிகள் - காற்சங்கிலிகள் - தந்தக்கட்டில்கள் - முதலியவைகளோடு முத்துத்தோரணங்கட்டி அலங்கரித்த அம்பாரிகளைக் கொண்டிருக்கவும் வல்லவராகிய பாகராலே நடத்தப்படுகிற யானைகளாயிரமும், இலேசாய் ஓடத்தக்கவைகளாகியும் உறுதியுடையனவுமான விசித்திரமாகியதேர்களாயிரமும், பொற்சின்னங்கள்போட்டு அழகாகச் சிங்காரித்திருக்கிற உயர்ந்தசாதிக்குதிரைகள்ஐம்பதினாயிரமும், பணிவிடைசெய்யும் பெண்களாயிரமும், அணைமையிற் சிறந்த அணிபிள்ளைகள் ஆறாயிரமும், வில்பிடித்துப் போர்செய்ய வல்லவர்களாகிய சேவகர்களாயிரமும். மற்றும் பொன் - வெள்ளி - இரத்தினங்கள் - படிகக்கற்கள் - யானைத்தந்தங்கள் - இப்படிப்பட்டவைகளாற் செய்யப்பட்ட பலவிதமாகிய மஞ்சங்கள்- ஆசனங்கள் - பாத்திரங்கள் - முதலாகிய வஸ்துக்களனேகமும், அனேகமாயிரம் பசுமாடுகளும், அனேகாயிரம் வஸ்திராபரணங்களும், இன்னும் இப்படிப் பிரமாயிரமாக அனேகவிதமான இராஜசம்பத்துக்குரிய வஸ்துக்களையெல்லாம் பாண்டவர்களுக்குத் தனித்தனியே பகிர்ந்தளித்தான். அப்பாண்டவர்கள் முன்னம் பெற்றிருக்கிற ஸ்ரீதனவஸ்துக்களோடு இவைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு, சகலவித வாத்தியத்துடனே பாஞ்சாலநகரைவிட்டுப் புறப்பட்டு, வழிகளில் நல்லவிடங்க ளெங்கெங்கே யிருக்கின்றனவோ அங்கங்கே இறங்கி, [illegible] எல்லோரும் ஸ்நானபூசை போஜனாதிகளைச் செய்து, வேண்டியபடி விளையாடிக்கொண்டு சகலபரிசனங்களுஞ் சூழ்ந்துவர அதிகசந்தோஷமாகச் சென்றார்கள்.

இப்படி யிருக்க - முன்னமே விதுரர் அனுப்பிவித்த தூதர்களால் கண்ணில்லா மன்னவன் பாண்டவர்கள் அஸ்தினாபுரத்திற்குப் புறப்பட்டுவருகிற செய்திகேட்டுப், பாண்டவர்களை எதிர்கொண்டு அழைத்து வரும்படியாகத் தன்குமாரர்களாகிய விகர்ணன்- சித்திரசேனன் - என்பவர்களையும், துரோணாசாரி-கிருபாசாரியர்களையும், மற்று மனேகம் பிராமணர் முதலானவர்களையும், தாசிகளையும், சதுரங்க சேனைகளையும், வாத்தியங்களையும் அனுப்பித்; தன்பட்டணத்தை அலங்கரிக்க இராஜபரிசாரர்த் தெரிவிக்கும்படித் தூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். உடனே அத்தூதர்கள் வள்ளுவனைக்கொண்டு முரசறைவித்த மாத்திரத்தில், பட்டணத்துச் சனங்களெல்லாம் பாண்டுகுமாரர்கள் வருகிறசெய்தியைக் கேட்டு, சுவர்க்கபோகங் கிடைக்கப்பெறுவோர் அடையும் பேரானந்தக்களிப்பை அன்றே யடைந்தவர்களாய் வீதிகள்தோறும் பந்தற்போட்டு, வர்ணச் சேலைகளும் கொடிகளும் கட்டிப், பொன்மாலைகளாலும் பூமாலைகளாலும் பலவிசித்திரங்கள் செய்து, பலவிதப்பிரதிமைகள்நிறுத்தி, எங்கும் அகிற் தூமங்கள் கமழச்செய்து, முத்துத்தோரணங்கட்டி, வீணை-வேணு-மிருதங்கம்-முதலான வாத்தியங்களையும் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியே வீதிகளில் சந்தனம- குங்குமம்-பன்னீர்-முதலிய வாசனைகள்சேர்ந்த நீர்களைத் தூளியடங்கத் தெளித்துத், தளங்களையும் புஷ்பங்களையும் பரத்திச், சுபசூசகமாகிய மங்களவஸ்துக்களையும் பரப்பி, அங்கங்கே பரிமளிக்கின்ற சாம்பிராணிப்புகை சந்தனப்புகை முதலிய பலவகைப்புகைகளைக் கமழச்செய்து, மகரதோரணங்களைக் கட்டி, அடிக்கொரு சாலைகள் மேடைகள் ஏற்படுத்தி, அதிற் பலவித உணவுகளும் - பானகங்களும்-பழங்களும்- பூசிக்கொள்ளும்படியாகிய சுகந்தவஸ்துக்களும்- தருந்த பூமாலைகளும் - ஏலக்காய்முதலிய வெற்றிலைபாக்குகளோடு கூடிய தாம்பூலங்களும் நிறைத்து; சங்கீதத்திலும் நாட்டியத்திலும் நிறைமைபெற்று, அழகிலும் சாதுரியத்திலும் மேன்மையுற்று, அதிகயௌவனவிலாசமுள்ள ஸ்திரீகளை பலவித அலங்காரங்களோடும் - வாத்தியங்களோடும் - பரத நாட்டியத்திற்கு நிறுத்தி, அவர்கள் செயலிலும் மகிழ்விலும் அதிசீத்தி பெற்றவர்களை அங்கங்கு நிறுத்தியிருக்கினார்கள். அன்றியும் ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் நல்ல பணிகளை யணிந்து, பட்டாடைகளை யுடுத்தி, சந்தன புஷ்பங்களைத் தரித்துச், சகல கோலாகலத்துடனேயும் எதிர் பார்த்திருந்தார்கள். ராஜமாளிகையிலும் சபைகளையெல்லாம் சிறந்து அலங்கரித்துக், தீபமாலைகளை வைத்து மிகவும் பரிஷ்காரஞ்செய்தார்கள். யானை - குதிரை - முதலிய வாகனங்களையும் தருந்தபடி அலங்கரித்து அரமனைவாசலில் நிறுத்தி, யாவுத்தாமுதலிய போர்ச்சேவகரெல்லாம் ஆயுதபாணிகளாக நின்றிருந்தார்கள். இப்படிக்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப்பட்டணத்தைப் பார்த்தால் சனங்களுடைய விருப்பமே இவ்வடிவுகொண்டு வந்ததென்று சொல்லும் படியாகவும், இராசசிய லட்சுமியானவள் பாண்டவர்களைச் சேரவேண்டுமென்று அலங்கரித்

துக கொண்டிருப்பதுபோலவு மிருந்தது. அப்பட்டணத்து மாளிகைமீது கட்டியிருக்கிற கொடிச்சீலையானது ஆகாயத்தி லசைந்துகொண் டிருப்பதைப் பார்த்தால், இராஜதானியென்னும் பெண்ணானவள் தன்னிடத்திற்குப் பாண்டவர்கள் வருகிற செய்தியைச் சந்தோஷத்தினால தேவர்களுக்குத் தெரிவித்து, அரசர்களைக் கைநீட்டிக்காட்டி அழைக்கிறதுபோலு மிருந்தது. பரிமள வாசனைப் புகைகள் மேல எழும்பிச் சூழ்ந்ததைநோக்கில், பூமிதேவியார் பாபம் போக்கிய புண்ணிய மூண்டாகித் தன்னைப் பாண்டவர்கள் ஆளப் போகிறதை நினைத்துச் சந்தோஷத்தினாலே பூரித்தெழுந்ததுபோ லிருந்தது.

இவ்வாறு அஸ்தினபுரமானது சகல அலங்காரங்களோடுங்கூடியிருக்கப், பாண்டவர்கள் வழியைக் கடந்து பட்டணத்திற்கு அருகிலிருக்கின்ற ஓர் உத்தியானத்தில் இறங்கியிருந்தபோது, துரோணாசாரியர் முதலான பேர்களெல்லாம் முன்னதாக வந்து கண்டார்கள். அவர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் பாண்டவர்கள் எழுந்திருந்து, வந்தனஞ் செய்யவேண்டிய பேர்களுக்கு வந்தனஞ் செய்தும், ஆலிங்கனஞ் செய்ய வேண்டியபேர்களை ஆலிங்கனஞ் செய்தும், ஒருவரோடொருவர் க்ஷேமாதி விஷயங்களை விசாரித்து, அவரவர்களுக்குத் தக்கத்தக்க ஆசனங்களில் உட்காரவைத்தார்கள். பட்டணத்திலிருந்துவந்த ராஜ ஜனங்கள் பாண்டவர்களை வந்தனஞ்செய்து, அவர்களால் குசலத்தை வினவப்பட்டவர்களாய்க் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றார்கள். பின்பு சித்திரசேனனும் விதுரனும் ஆசாரியர்களுடைய அனுமதியின்மேல் பாண்டவர்களைப் பார்த்து, ஓ தமையன்மார்களே! ஏன் தாமசம் பண்ணுகிறீர்கள்? நம்முடைய தாய்மார் முதலான யாவரும் உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆத்திரப்படுகிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுடைய கண்களையும் மனதையும் ஆனந்தவெள்ளத்தில் விளையாடச் செய்வீர்களாக. என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பாண்டவர்களும் தம்பிமார்களைத் தழுவி, அப்பா! பாலிற் பழம் நழுவி விழுந்தாற்போலாயிற்றென்று சொல்லித், துரோணாசாரிய முதலிய ஆசாரியர்களுடைய முகத்தை நோக்கினார்கள். அப்போது ஆசாரியர்கள் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, ஓ குழந்தைகளே! ஈசுவரனுடைய கிருபையினாலே நீங்கள் பல துக்கங்களினின்று தப்பிப்பிழைத்து மேன்மை தழைத்திருக்குஞ் செய்தி கேட்டது முதல், நமது சித்தமும் நயனங்களும் காணவேண்டுமென்கிற பரவசத்தினாலே அலைமோதிக் கொந்தளித்து வந்த கடல்போலிருக்கிறது. ராஜாவோ எப்போது வருவீர்களென்று எதிர்பார்த்திருக்கிறார். ஆதலால் இவ்விராஜகுமாரர் சொல்லுகிறபடி சீக்கிரம் புறப்படுங்களென்று சொல்லவே, சுவாமிகளே! பாக்கியமாயிற்று. இதோ புறப்படுகிறோமென்று தங்களுடைய ஊழியக்காரர்களைப் பார்த்தார்கள். அந்தச் சைகையறிந்த அவர்கள் உடனே வாகனங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். சித்திரசேனன் முதலானவர்களும் தங்களோடுவந்த பரிவாரங்களையெல்லாம் பிரயாண சன்னத்தப் படுத்தினார்கள்.

உடனே பாண்டவர்கள் திவ்ய ரதங்களின்மீதேறிக்கொண்டு, ஆசாரியர்களும் சித்திரசேனன் முதலானவர்களும் சகல பரிவாரங்களோடு தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரப் பேரிகைகள் - காகளங்கள் - டக்கைகள் - மிருதங்கங்கள் - நாகசுரங்கள் - குழல்கள் - முதலாகிய சகல வாத்திய கோஷங்களுடனே பிரயாணமாகிப், பட்டணத்திற் பிரவேசித்து வீதிகளிற் செல்லும்போது, பட்டணத்துச் சனங்களெல்லாம் மெத்தைகள் மீதிலும் - மேடைகள்மீதிலும் - பிராகாரங்கள் மீதிலும் - கோபுரங்கள் மீதிலும் - கும்பல் கும்பலாகக் கூடிக்கொண்டு, பாண்டவர்களைப் பார்த்த சந்தோஷத்தினாற் பேரானந்த மடைந்தவர்களாகி, அந்தப் பாண்டவர்கள் கேட்கப் பலவிதமாய்ப் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டார்கள். அவருட் சிலர் இதோ வருகிறார் நம்மையெல்லாம் தன்பிள்ளைகளைப்போற் காப்பாற்றிய தருமபுத்திரராகிய மகாபுருஷ னென்றார்கள். சிலர் அவரை நெருங்கித் தொடர்ந்து வருகிறவர்கள் அண்ணன் சொற்றவறாமற் குடிகளுக்கு மேன்மைக்கிடமாகிய காரியங்களையே செய்ய முயல்பவராகிய தம்பிமார்களென்றார்கள். சிலர் நமக்கினி குறையொன்றுமில்லை சகல சம்பத்துக்களையும் அடைந்தோமென்றார்கள். சிலர்-ஓ சனங்களே! என்ன பேசப் பேசுகிறீர்கள்? பாண்டுமகாராஜனே நம்மைக்காக்கவேண்டுமென்று காட்டைவிட்டு மறுபடியும் நாட்டுக்கு வருகிறார் சந்தேகமில்லையென்று சொன்னார்கள். சிலர் நம்முடைய பிள்ளைகள் வருகிறார்கள். இம்மை மறுமைப் பயன் யாவும் நமக்குக் கிடைத்தன வென்றார்கள். சிலர் நீங்களெல்லாம் என்னபிதற்றுகிறீர்கள்? இந்திரலோகத்திலிருந்து ஐந்து கற்பகத் தருக்கள் வருகின்றன. இனியாம் ஒரு பாவமுஞ் செய்யமாட்டோம். அப்போதைக்கப்போது வேண்டியவைகளை அந்தத் தருக்களிலே பெருக்கமாகப் பறித்துக்கொள்ளுவோம் என்றார்கள். சிலர் தருமதேவதை ஐந்து வடிவுகொண்டு வருகின்றது. ஆகையால் இவர்களை நோக்குவதும் நினைப்பதும் துதிப்பதுந் தவிர, வேறு தருமத்தைத்தாம் செய்யமாட்டோமென்றார்கள். சிலர் ஓ பேயர்களே! உங்களுக்கு என்ன அஞ்ஞானம்? கண்ணனுடைய ஐந்தாயுதங்களும் நமக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்யும்பொருட்டு இந்த நகரியில் இவ்வுருவங்கொண்டு வருகின்றன வென்றார்கள். சிலர் பாண்டவர்கள் இறந்தது மெய்தான். அன்றேல்- இறந்து சுவர்க்கலோகத்திற்குப்போய் நம்பட்டணத்தில் வைத்த தயையினாலே மறுபடியும் இவ்விடமாக வருகிறார்களென்று சொன்னார்கள். சிலர் அப்படி இல்லாவிட்டால் இப்படிப்பட்ட கம்பீரத்தன்மையும் காந்தியும் இருக்கமாட்

டாது. முன்னே நாம் இவர்களைப் பார்த்தபோது இந்தத்தேஜசு இல்லையே என்றார்கள். சிலர் ஆ! நாமெல்லாம் உச்சிமீது கொள்ளும்படியாக இவர்கள் மீட்டும் இப்பட்டணத்திற்கு வந்தது என்ன பாக்கியம் என்றார்கள். சிலர் என்னபாக்கியம். ஓ! ஓ! இந்தப்பெண்ணைப் பார்த்தீர்களா! இவள் இலட்சுமியோ? இரதிதேவியோ? பார்வதியோ? சரசுவதியோ? அல்லது காமன் சிருஷ்டித்த மாயையோ? இவள் மனிதலோகத்துப் பெண்ணல்ல. தேவலோகத்துப் பெண்ணுமல்ல. மனிதலோகத்துப் பெண்களில் இவ்வளவு அழகும் காந்தியும் இருக்கமாட்டாது. தேவலோகத்துப் பெண்களில் இமைகொட்டுதல் இருக்கமாட்டாது. நாகலோக கன்னிகையோவென்றால் பாதங்களி லிந்த அழகு இருக்கமாட்டாது என்றார்கள். சிலர் ஆ! ஆ! குந்தியென்ன பாக்கியம்பெற்றாள்! இப்படிப்பட்ட மருமகள் தன்னை வணங்கவுற்றாளே. ஒன்றுக்கொன்று தகுதியில்லாமற் கூட்டுகிறதென்று தெய்வத்தைப் பழிப்பது அநியாயம். இந்தப் பாண்டவர்களுக்குத் தக்கபடி இந்தப்பெண்ணை இதோ அமைத்திருக்கிறதென்றார்கள். சிலர் அந்தத்துருபதன் மகா பாக்கியஞ்செய்தான். அவனில்லையெனில் இப்படிப்பட்ட மகளுங்கிடைத்து, இவட்குத்தகுந்த மருமகர்களையும் படைத்தான். இவன்செய்ததவமெவ்வாதவம். நாம் இவர்களைக்காண்பதற்கு என்னபாக்கியஞ்செய்தோமோ என்றார்கள். சிலர் யாரோசெய்த புண்ணியமோ இந்தப் பாண்டவர்கள் கொடிய ஆபத்துகளினின்றும் தப்பி மறுபடியும் நம்மைப்பார்க்க வந்தார்கள். இவர்களுக்குக் கொலைசெய்ய நினைத்த பாவிகள் இப்போது என்னபண்ணுவார்கள் என்றார்கள். சிலர் நாமெல்லாம் புண்ணியஞ்செய்திருந்தால் இவர்கள் நிலைபெற்று இங்கேயே இருக்கக்கடவார்கள் என்றார்கள். இவ்வாறு பலவிதமாகப் பேசிக்கொண்டு கண்களை மனத்திற்பார்த்து வருகிற ஜனங்களைப், பாண்டவர்கள் குளிர்ந்த தாமரையிதழ்போன்ற தங்கள் விளங்குகின்றபோற கடாட்சவீட்சணியங்களினாலே நோக்கிப், பிரஜைகளையும் சேகரஞ்செய்து, அங்கங்கேயிருக்கிற வீதிகளையெல்லாம் பார்த்து, இராஜகிரகத்திற்குச் சமீபத்திற்போயிறங்கி, விதுரனையும் சத்துருக்களையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு அரண்மனைக்குட்சென்று, முன்னமே திருதராஷ்டிர மகாராஜனையும் வியாசர் முதலிய பெரியோர்கள் பாதங்களில் வணங்கினார்கள்.

பின்பு சிறியோர்கள் தங்களை வணங்க, அவர்களுக்குப் பல ஆசீர்வாதங்கள் பண்ணினார்கள். அங்கே பாண்டவர்களுடைய தாயாகிய குந்தியானவள் தன் ஜனங்களுடனே கூடிக்கொண்டு, திரௌபதியைப்பார்த்து தன்னுடைய அந்த மஹாலக்ஷ்மிதேவிபோல விளங்கச்செய்து, அவளுக்குச் சகல உபசாரங்களையும் பண்ணி அந்தப்புரத்தி

ற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனாள். அவ்விடத்திலே குந்திதேவியும் திரௌபதியும் காந்தாரியைக்கண்டு வணங்க, அவள் இருவர்க்கும் ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லித், திரௌபதியை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு, மனதில் இவள் நம்முடைய மகன்களைக்கொல்லவந்த மிருத்யுதேவதையேயென்று நினைத்துப், பொறாமையுற்ற மனத்தோடு பொறுத்தற்கரிய வருத்தமுற்றுத் தன்னைப் புடைசூழக்கூடியிருந்தாள். பின்பு அந்தக் காந்தாரியானவள் கொஞ்சம் ஆலோசித்துக், குந்தியும் அவள் மருமகளும் தன்னிடத்தி லிருப்பதைவிடப் புறத்திலிருப்பதில் தன்மனதிற்குத் திருப்தியென்று நினைத்து, அதற்காக விதுரனை நோக்கி, இவர்களிடத்திற் பட்சமுள்ளவள்போலவும் இவர்கள்பொருட்டுப் பரிவுடன் பேசுகின்றவள்போலவும் காட்டி, ஐயா விதுரனே! இன்றைக்குத் திதியும் நட்சத்திரமும் நன்றாயிருக்கிறபடியால், குந்தியையும் அவள் மருமகளையும் பாண்டுமகாராஜனுடைய மனைக்கு இட்டுக்கொண்டுபோய்க் கிரகப்பிரவேசஞ் செய்வியும். சாதாரணமானவர்கள்போல அவர்கள் தங்கள் வீட்டிற்குப் புறத்தியி லிருப்பது நன்றாயிருக்கவில்லை. ஆகையால் நீயும் இப்படி சம்மதியாயிருந்தால் செய்யலாம். எனக்கோ அப்படிச்செய்வது உத்தமமென்று தோற்றுகிறது. அன்றியும் அவர்களுக்கு வேண்டிய இராஜபோக்கியமான சகலவஸ்துக்களையும் முன்னதாய் அவ்விடத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, விதுரனும் அப்படியே செய்கிறேனென்று பாண்டுமகாராஜனுடைய மாளிகையைச் சுத்திசெய்து அலங்கரித்துப், புரோகிதர்களையும் பிராமணர்களையும் அழைப்பித்துச் சுவஸ்திவாசனஞ்செய்வித்து, வாத்தியகோஷ முதலான சகலமங்களங்களையும் நடத்திப், பாண்டவர்களுடனே பாஞ்சாலியைக் கிரகப்பிரவேசஞ் செய்வித்தார். அப்போது பட்டணத்திலிருக்கும் சகலஜனங்களும் - வியாபாரிகளும் - பெரியவர்த்தகர்களும் - ராஜசேவகர்களும் - நாட்டிலிருக்கும் உழவர்கள் முதலிய சகலஜனங்களும் கூட்டங்கூட்டமாகப் பாண்டவர்களிடத்திற்போய், அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடியே காணிக்கைகளைக் கொடுத்துத் தங்கள் அன்பையும் சந்தோஷத்தையும் காட்டிக் கண்டு களிப்படைந்து, சிலகாலம் பொழுதுபோக்கு, இப்படியே ஆனந்தமாய்ப் பொழுதுபோக்கு வந்தபடியே போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படியே விவாகசமயம் - ஆஷாடசதுர்மாசியம் - முதலானபோகங்கள், முதலிய தினங்களிலும் ஜனங்கள் பாண்டவர்களுக்கு விருந்து செய்து வந்தார்கள். இப்படிச் சகலமானபேர்களும் கொண்டாடிக்கொண்டு கூடவிருந்து சந்தோஷங்கொண்டு வேடிக்கையாயிருக்குமளவில், விதுரன் திருதராஷ்டிர மகாராஜனுடைய ஆக்ஞையினால்

லே பாண்டவர்களுக்கு வேண்டிய சகலகாரியங்களையும் நடத்திவந்தான். இவ்வாறு சிலகாலங்கழித்தவுடனே கண்ணில்லா மன்னவன் வீஷ்மாசாரியுடனேயோசித்துப், பாண்டவர்களைத் தன்னிடத்திற்கு அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டான். அவர் அதனை அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க, உடனே அவர்களும் அக்கட்டளையின்படி பெரியதகப்பனிடஞ் சென்று தொழுது, அவன் உத்தரவின்மேலே அவனருகிலிருக்கும் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். மஹாராஜன் இவர்களை நோக்கி, விஷமமின்றியாக ஒருவார்த்தை சொல்லத் துவக்கினான். ஓ குழந்தாய் தருமபுத்திரா! நீயும் உன் தம்பிமார்களும் இப்போது நான்சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேட்கவேண்டும். அதாவது-முன்பு உங்கள் பிதாவாகிய பாண்டுமகாராஜன் எனது கட்டளையை மீறாமல், இத்தராச்சியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்து விருத்தியாக்கினான். என் தம்பி மகாபலசாலியும் பராக்கிரமமுமுடையவனானதனாலே, கண்டபேர்கள் வியக்கும்படி தனதேசத்தைக் காப்பதிலும்- பிறதேசத்தைக் கவர்தலிலும் - சாதுரியமாகிய காரியங்களையெல்லாஞ் செய்துவந்தான். அதனால் நீயும் எனது கட்டளையை மீறாமல் நடக்கவேண்டும். என்னுடைய பிள்ளைகளெல்லாம் கொடிய நடத்தையுடையவர்கள். பொறுமையும் - அடக்கமும் மில்லாதவர்கள். அவர்கள் என்சொற்படி கொஞ்சமும் நடப்பதில்லை. தாங்கள் மாத்திரமே மேன்மைப்படவேண்டுமென்று, அறியாமையாலும் - செருக்கினாலும் - வேறானியான? பிரயத்தினமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீங்கள் இவ்விடத்திலேயே இருப்பீர்களானால், மறுபடியும் அவர்களுக்கும் உங்களுக்கும் கலகமுண்டாகும். அப்படிக்கு நேரிடுவதினாலே அனேக அபாயங்கள் விளைகின்றன. ஆதலால் சர்வசாசவே? இப்போது நீ உன் தம்பிமார்களுடனேயும், தாயார்-திரௌபதி - முதலானவர்களுடனேயும், காண்டவப்பிரஸ்தத்திற்குச் சென்று ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவருவாயாகில் நலமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதுவே நமக்குப் பெரியோர்களாகியும், உத்தமர்களாகியும், இராநின்ற வீஷ்மாசாரியார்-துரோணாசாரியார் - முதலானவர்களுடைய கருத்து. நம்முடைய இராச்சியத்திற் பாதி துரியோதனனுக்கும் பாதி உனக்குமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறேன். அதைக் காண்டவப்பிரஸ்தத்திலிருந்து பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு வரவேண்டியது. அருகினிருக்கும்போது நீங்கள் அவ்விடத்திலிருந்தாலும் யார்தான் உங்களை அசைக்கமாட்டார்கள். இது உனக்கு யுக்தமென்று தோன்றுகிறதோ? அல்லது அயுக்தமென்று தோன்றுகிறதோ? எனக்கொன்றுந் தெரியவில்லை. நீ கண்ணனுடனே யோசித்து, அவருக்குச் சம்மதியாயிருந்தால் அந்தப்படி நீ அமைக்கலாம் என்றான். தருமபுத்திரன் கண்ணனுடன் கலந்துபேசினார். அவரும் அப்படியே செய்வது நன்றென்றுசொல்ல, தருமன் தகப்பனிடத்திற்குவந்து, உம்முடைய உத்தரவின்பிரகாரமே நடந்துகொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்று வணங்கினார்.

தருமராஜனுக்குப் பாதிராச்சிய பட்டாபிஷேகம்.

திருதராஷ்டிரன் விதுரனையழைத்து. நம்முடைய தருமபுத்திரனுக்குப் பாதிராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆசையெனக்குண்டாயிருப்பதால், அதற்காகவேண்டிய வஸ்துக்களைச் சீக்கிரத்திற் சேகரிப்பாயாக. இந்த வேளையே சுபமுகூர்த்தமாக இருக்கிறபடியால், இப்போதே பட்டாபிஷேகத்தைப் பண்ணுகிறேன். ஆதலாற் பிராமணர்களை அழைப்பித்து, ஸ்வஸ்தி வாசனமுதலிய காரியங்களை விரைவில் நடத்தவேண்டும். நமது குலத்திற்குரிய பெரியோர்களும்-நமது நகரத்திற்குரிய நாகரிகர்களும் - வணிகருட்சிறந்தோரும், சமீபத்திலிருக்கும் நாடுமுதலியதேசத்தார்களும்-சீக்கிரமிங்கு வரவேண்டும். நம்முடைய குழந்தை தருமபுத்திரனுக்குப் புண்ணியாகவாசன முதலியவைகளைச் செய்து கங்கணங்கட்டவேண்டும். வந்தவேதியர்கட்கெல்லாம் கோதானமும் - பூதானமும் - வஸ்திரதானமும் - சுவர்ணதானமும்-செய்யவேண்டும். முன்னதாக ஆயிரத்தெட்டு மறையோர்கள் சென்று, யானைகளின் மீது கங்காசலத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும். வந்தபேருக்கெல்லாம் அறுசுவைகளுடனே வேண்டிய மட்டும் அன்னம் பரிமாறவேண்டும். நம்முடைய பட்டணமெல்லாம் அலங்கரிக்கவேண்டும். சபாமண்டபத்தையும் விசித்திரமாகச் சிங்காரிக்கவேண்டும். நமது பொக்கசத்திலிருக்கிற உயர்ந்த வயிரங்களும் பச்சைகளுமிழைத்துத் தகத்தகாயமானங்களாயிருக்கிற தோள்வளைகளையும், முத்துக்களும்மாணிக்கங்களுமிழைத்துக்கோடிசூரியப்பிரகாசமாக விளங்குகின்ற கிரீடத்தையும், நவரத்தினங்களிழைத்து மின்னலைப்பழிக்கின்ற கடகங்களையும், நிலைவிளங்குகின்ற அணிமுத்துக்களாலாகப்பட்ட உயர்ந்த ஆரங்களையும், பதக்கமணிகளாலும் முத்துக்களாலும் கொண்டிட்ட பட்டிந்திரவில்லின் எழிலைக்காட்டுகிற பலவித பதக்கங்களையும், ரத்தினங்களிழைத்த முகப்பினையுடைய பத்தரைமாற்றுத் தங்க அரைஞாணையும், நவமணிகளுமிழைத்துச் செய்த தேசோமயமாய் விளங்குகின்ற உதரபந்தனத்தையும் எடுத்து, தருமபுத்திரனுக்கொப்பித்து அலங்காரஞ் செய்யச்சொல்லு. இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு, அபிஷேகந் தந்தநுனிகள் தேகங்களில் விளங்கப் பட்டத்துயானையின்மேலேறி, இருபுறத்திலும் மாணிக்கங்களைப் பதித்த பொற்பூணகளையுடைய வெண்சாமரங்கள் வீச, முத்துக்கோர்வையின்கொத்துக்களினாற் சுற்றிலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்பட்டுக் குடைபிடிக்க, ஜயவிஜயபவா என்று வேதியர்கள் ஆசீர்வதிக்க, மற்றைப்பெயர்கள்

துதிக்க, பலவாத்தியங்கள் முழங்க, கட்டியங்கள் போட, தாசிகளாட, பாடகர்பாட, குதிரைகளும் யானைகளும் அலங்காரத்துடனே முன்னும் பின்னுஞ் சூழ்ந்துவர, இவ்வாறு பலவித விபவங்களோடு தருமபுத்திரன் [illegible] வரப் [illegible], ஜனங்களெல்லாம் தங்கள் இஷ்டம் நிறைவேறிய [illegible] கிழ்ந்து கொண்டாடித் துதிக்கப்பட்டு [illegible] அந்த யுவராஜன் [illegible] ராஜ [illegible] அத்தத்தில் [illegible] மிகுந்த [illegible] பதினையங் [illegible] வீமார்ஜுனர் [illegible] அப்போது [illegible] மணி [illegible] ஓ மகாராஜனே! [illegible] ஈவனார் [illegible] தம்பியர்களுக்கு [illegible] [illegible] இந்த புண்ணிய [illegible] பாக்கியத்தை [illegible] இது [illegible] நீர் [illegible] [illegible] வாழ்த்தி, அந்த [illegible] தருமபுத்திரர் [illegible] அலங்கார [illegible] செய்ந்து, பட்டாபிஷேக மண்டபத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்.

அந்த சமயத்தில் வியாசமாமுனிவர் அவ்விடத்திற்கு [illegible] அவர் [illegible] பிரவேசித்தார். அப்பொழுது அவரை [illegible] தருமபுத்திரர் [illegible] சந்தோஷித்து [illegible] சிம்மாசனத்தில் [illegible] பிராமணர்களுடனே [illegible] [illegible] ஆசிர்வாதத்துடனே [illegible]

வித்தார். அந்த காலத்தில் பஞ்சகருவிகளாலாகிய வாத்திய ஒலிகளும், பிராமணர்களுடைய ஆசிர்வாத ஒலிகளும், மந்திரிகள் முதலானோருடைய ஜயஜய ஒலிகளும், திக்குகளை செவிடுபடச்செய்தன. இவ்வாறு சிறப்பாக பட்டாபிஷேகம் நடக்குங்காலத்திலே, சாண்டவப்பிரஸ்தத்தின் மகாராஜாவாகிய தருமபுத்திரர் அப்பொழுது [illegible] கண்ணமாயிருந்தது. அப்போது இரண்டு [illegible] இரண்டு [illegible] வண்டுகள் [illegible] ஒலிக்கும்படி [illegible] இரண்டு பக்கத்திலும் [illegible] வீசவும், [illegible] சந்திரனைப்போல் வெள்ளைக்குடை பிடிக்கவும், நவமணி இழைத்து [illegible] விளங்கி [illegible] சிம்மாசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கும் தருமபுத்திரனை வியாசர் முதலிய மறையோர்கள் [illegible] நோக்கி, ஓ காண்டவப்பிரஸ்த மகாராஜனே! இனி நீர் பூமண்டலம் முழுதையும் ஜயித்து சகல ராஜாக்களையும் பணியும்படி செய்து, [illegible] சகோதரர்களுடன் கூடிய இராஜசூயம் முதலிய அனேக யாகங்களை நடத்தி, இஷ்டர்களுடனே பலகாலம் வாழ்ந்திருக்கக்கடவீர் என்று ஆசீர்வதித்தனர்; [illegible] [illegible] [illegible] அவர் [illegible] பணிய [illegible] [illegible] அனேக ராஜாக்கள் வந்து [illegible] [illegible] தம்முடைய [illegible] [illegible] அவர்கள் [illegible] [illegible] இஷ்டர்களுடனே [illegible] [illegible] [illegible] பட்டத்து யானை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பூமண்டலம் [illegible] [illegible] மகாராஜன் [illegible] [illegible] [illegible] பிராமணர்கள் [illegible] வைத்திருந்தார்.

திருமுடிசூடின சருக்கம்

முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது.

இந்திரப்பிரஸ்தச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

அரிய கதலி னன்னோதன வாழ்வுகொண் டகனையாகி யகங்கை
பரிவு பாயங்கள் தெரிந்தனைத் துவந்துளம் பரிந்துடன் பாராட்ட
வருந்து மாயரைப் பாலுட னவையுயி ருண்டரு முருகார்செய்ய
கரிய கோவலனை செய்யதாண மலர்களென கருத்தனவிட் டகலாவே.

ஓ ஜெனமே ஜெயமகாராஜனே! இவ்வாறு ராஜ்யப் பெருமை அடைந்திருக்கும் பாண்டவர்களைப் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டாமலிருக்கிற துரியோதனனுடைய கருத்தறிந்த திரிதராஷ்டிர ராஜனானவன் கிருஷ்ணனுடைய சந்நிதியில் தருமபுத்திரனைப் பார்த்து, அப்பா தருமபுத்திரா! நீ வணக்கம் முதலிய நற்குணங்களுடையவனாதலால், உனக்கு இராச்சிய பட்டாபிஷேகம் கிடைத்தது. அப்படி இல்லாதவர்களுக்குக் கிடைப்பதரிது. ஆதலால் நீ சகல பாக்கியங்களிலும் மேம்பட்ட சிறப்பை அடைந்தாய். இனித் தாமதஞ்செய்யாமல் இப்பொழுதே காண்டவப் பிரஸ்தத்திற்குப் போவது நன்று. ஆனால் துரியோதனனிடத்தில் [illegible] போகச்சொன்னதாக நினைக்கவேண்டாம். அந்தக் காண்டவப் பிரஸ்தமானது முன்னே [illegible] களையும் நமது பெரியோர்களுடைய ராஜதானியாயிருந்தது. நம்முடைய குலத்திற்கு [illegible] இளமையில் [illegible] மகாராஜர்கள் [illegible] கூடி அவ்விடத்திலே ராஜதானி [illegible] தார்கள். அப்பால் ஆயுஸ் - நகுஷன் - [illegible] - யயாதி - என்கிற மகாராஜாக்களெல்லாம் அதிலிருந்து அரசாட்சி செலுத்தி வந்தார்கள். [illegible] அத்தினாபுரத்தில் இந்த அஸ்தினாபட்டணம் [illegible] பட்டது. அங்கே நீ போனால் உனக்கு அநேகம் பெரியோர்களாகிய பிராமணர் - க்ஷத்திரியர் - வைசியர் - சூத்திரர் - என்கிற [illegible] வந்து சேருவார்கள். [illegible] உன் [illegible] அந்த [illegible] சியமானது இந்த நாட்டில் [illegible] [illegible] வளர்ந்துள்ளது. [illegible] நமது [illegible] அவ்விடத்திலே [illegible] குறைவில்லை. நீ அங்கே போனால் [illegible] பட்டணமானது [illegible] [illegible] களுடனே செங்கோல் செலுத்தி [illegible] ப்பாயென்று சொல்லக்கேட்டு, தருமபுத்திரனானவன் அங்கேபோவதை நிச்சயித்து, [illegible] தன் தம்பிமார்களும் தம்பனுமாகத் [illegible] தங்கள் ஆக்ஞையைச் [illegible] [illegible] முடைய பாதத்தின் கீழிருந்து பணிவிடை செய்யப் பாக்கியம்பெற்றிரோமென்று சொல்லி அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, அநேகமாகிய - ரதங்கள் - கஜங்களை - அசுவங்கள் - பதாதிகள் - என்கிற சதுரங்க சேனைகளுடன் மகா சந்தோஷத்தோடும் புறப்பட்டார்கள்.

கண்ணன் இந்திரனாற் காண்டவவனத்தைப் புதுப்பித்தது.

அப்பொழுது அந்தப் பாண்டவர்களுடன் கூடச் செல்லவேண்டுமென்று அஸ்தினாபுரத்திலிருக்கும் அநேகர் விருப்பங்கொண்டிருந்தும், துரியோதனனுடைய ஆக்ஞைக்கஞ்சி அங்கேயே நின்றுவிட்டார்கள். பாண்டுகுமாரர்கள் பெருங்காடுமூடிய காண்டவப் பிரஸ்தமென்கிற தேசஞ்சென்று, பக்கமென்கிற காடுகளை வெட்டிச் சீர்திருத்திப் பட்டணமேற்படுத்தச் செய்ய ஆரம்பித்தபொழுது, ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியானவர் இந்திரனை நினைத்தார். இந்திரன் சுவாமியை வணங்கி நின்று, அவருடைய கட்டளையின்படி நிறைவேற்றவிச்வகர்மாவை அழைப்பித்தான். அந்த விச்வகர்மாவும் ஸ்ரீவாசுதேவரது பாதங்களைத்தொழுது அடியேனுக்குக் கொன்ன கட்டளையென்று கேட்க, ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவனும் சிற்பங்களில் வல்லவனே! இந்திரனுடைய பாண்டவர்களுக்காக ஒரு பட்டணமமைப்பித்து இக்காண்டவப் பிரஸ்தத்தை மேன்மைப்படுத்தவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டபடியால், இன்றுமுதல் இக்காண்டவப்பிரஸ்தம் இந்திரப்பிரஸ்தமென்று நாமதேயமடைந்து உலகத்தில் வழங்கும். ஆகையால் - இங்கு நீர் பாண்டவர்களுக்கு இராஜதானியை உண்டாக்கவேண்டுமென்று ஆக்ஞாபித்தார். அப்படியே விச்வகர்மாவும் நகரியென்கிற நகரினருகிற் சுவர்க்கத்திற்கு நிகராகிய இந்திரப் பிரஸ்தமென்கிற பட்டணத்தை நிருமித்தான். அந்நகரமானது அண்டசுவர்க்கத்திற்குச் சமானமாக ஆகாசத்தைத் தொடுகின்ற மதில்களையும், அந்தச் சுற்றிலும் அகழ்களும் அகழிகளையும், கைலாச பருவதம்போன்ற சிறந்த மாளிகைகளையும், ஆடக சபைகள் மண்டலங்களைத் தழுவும்படியான கோபுரங்களையும், கருடன் தனது இரண்டு சிறகுகளை விரித்தாற்போல் ராஜனின்றக்க

வுகளையும், அதிக சாக்கிரதையுள்ள காவற்காரரையும், பலவித ஆயுத யந்திரங்களமைத்த அரணங்களையும் உண்டாக்கி; அகன்றும் - நீண்டும் - சமமாயும் - கோணலின்றியு மிராநின்ற வீதிகளும், மண்டபங்களும், சாலைகளும் - சந்திகளும் - தேவாலயங்களும் - நந்தனவனங்களும், உத்தியானங்களும் ஏற்படுத்தி, அமிர்தத்திற கொப்பாகிய தண்ணீர்மலிந்த தடாகங்களும், சகலவஸ்துக்களும் நிறைந்த பலவித கடைத்தெருக்களும், பலமும் - சுறுசுறுப்பும் - லட்சணங்களுமுடைய யானை குதிரைமுதலிய வாகனங்களும், சித்திரசசாலைகளும், வித்தியாசாலைகளும், ஆயுதசசாலைகளும், ஆங்காங்கு கிரமப்படி சமைத்துத்தர; அப்பட்டணமானது மன்மதனுக்கொப்பாகிய ஆடவரையும், இரதிதேவிக் கொப்பாகிய மங்கையரையும் அடைந்து; மூன்றுலோகங்களிலிருக்கிற எல்லாப் பட்டணங்களையும் பரிகாசஞ்செய்து நகைக்கிறதென்று சொல்லும்படியான பிரகாசத்தோடும் விளங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அதில் அரண்மனை யொன்று கட்டப்பட்டது. அந்த அரண்மனையானது அப்பட்டணத்தினருகிற் சேசரமலைகளுக்கு மத்தியில் மேருபர்வதம்போறகுரியனது தேரோடும் படியான வழியை அடைந்து, ஆணிப்பொற் றகட்டினால் மூடப்பட்டு, நவமணிகளுமிலங்குகிற ஸ்தம்பங்களும்படிகட்டுகளுமியற்றி, ஏழுவிதக்கட்டுகளோடு மூன்றுவிதமேல் மெத்தைகள்முதலாகியதும் பூமியின்கீழ்வீடுகளுமுள்ளதாய், அங்கங்கும் விசாலமாகிய சபாமண்டபங்களும் - திசையயக்கம்வரும்படியான கிலவீடுகளும் - விளையாடுகிற தற்குயோக்கியமாகிய சிலசாலைகளும் செய்யப்பட்டுக, கண்ணாடிபோ லிராநின்ற சுவர்களாலும் தளவரிசைகளாலும் விளங்காநின்ற அறைகளில முத்துக்கொத்துகளும் பவழக்கொத்துகளுந் தொங்காநின்ற இரத்தினக் கொடுங்கைகளுள்ளதாகிய பலவித ஆசனங்கள் போட்டு, இது ஒருதேவபூமியென்று சொல்லும்படியாகிய கொலுமண்டபத்தினோடும் விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதனருகில் அவ்விஸ்வகன்மனானவன் ஏககாலமும் புப்பதும் - காய்ப்பதும் - தளிர்ப்பதுமாகிய, விசேஷமாகிய வாசனையும் - ருசியும் - நிழலும் பொருந்தி இராநின்ற, பலாமரம் - மாமரம் - மாதுளைமரம் - மலுமிச்சைமரம் - நாரத்தைமரம் - பேரீச்சமரம் - தென்னைமரம் - பனைமரம் - சண்பகமரம் - பாதிரிமரம் - புன்னைமரம் - குருக்கத்திமரம் - கடம்பமரம் - மகிழமரம் - அத்திமரம் - அசோகமரம் - அரசமரம் - ஆச்சாமரம் - பச்சிலைமரம் - பாலைமரம் - புன்னை மரம் - கொன்றைமரம் - சந்தனமரம் - விளாமரம் - வில்வமரம் - முதலாகிய பற்பல விருக்ஷவகைகளும், மல்லிகை - முல்லை - இருவாக்ஷி - முதலிய பல புஷ்பசெடிகளும், தாமரை - செங்கழுநீர் - நெய்தல் - முதலிய பலவகைகளால் நிறைந்து, அன்னம் - சக்கிரவாகம் - முதலிய பறவைகளொலியாநின்ற திவ்வியத் தண்ணீருள்ள வாவிகளும், அதின்கரைகளில்விசாலமாயும் அழகாயுமிராநின்ற பளிங்கினாலாகிய மேடைகளும், மயில்கள் - குயில்கள் - கிளிகள் - முதலாகிய பலவிதப்பட்சிகள் சப்தித்துக்கொண்டு வண்டுகளிசைபாடவிளங்கும் இடங்களு முண்டாக்கினான்.

பாண்டவர் குடிபுகுதல்

இப்பால் ஆதிசேஷனாலுஞ் சொல்லக்கூடாத மகிமைபொருந்திய அந்நகரத்தைச் சுற்றிப்பார்த்த பாண்டவர்கள் மிகவும் ஆனந்தமடைந்து, கண்ணனைக் கட்டிக்கொண்டு துதித்து, வியாசமகாமுனி - தவுமிய மகாமுனி - இவ்விருவருடைய மதியின்படி நன்முகூர்த்தத்தில் வாஸ்துசாந்திசெய்து, கோபூஜை - பிராமணபூஜை - முதலானவைகளை நடாத்தி, அவ்வியாச தவுமியர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு வாசுதேவனோடு யானையின்மீதேறிப், பரிஜனங்களெல்லாம் சகலவாத்தியங்களு முழங்கி ஜயகோஷமிட மிகச் சிறப்பாய் நகரத்தை வலம்வந்து, புஷ்பத்தினாலும் நிலைகளுடனே விளங்காநின்ற பிரதானகோபுர வாசலாலே உள்ளே நுழைந்து, முறைமுறையே வீதிகளைச் சுற்றிக்கொண்டு அரண்மனைக்குட் பிரவேசித்துப், பிராமணர்களுக்குத் திரவியதானங்களும் மற்றையார்க்கு அன்னதானங்களும் வழங்கி, அந்தராச்சியத்தை அமராபுரியினுமேலானதாகவெண்ணி ஆண்டுகொண்டிருந்தார்கள். இப்படி இருக்கிறநாளிலே - அந்தப் பட்டணத்திற்கு வேதமுதலாகிய பதினான்கு வித்தைகளையும் நன்றாயுணர்ந்து நல்லொழுக்கமும் ஞானமுமுடையவர்களாகிய அனேகவேதியரும், நானாதேசங்களிலிருந்துவந்த பலபண்டங்களையுங்கொண்டு வாணிபஞ்செய்யுந் திறமையும் புத்தியும் தருமமுடையுமுள்ள அனேகவணிகரும், சகலசாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந்த சித்திர நிருமாணங்கள் பலவுஞ் செய்யத் தகுந்தவர்களாகிய அனேக சிற்பிகளும், இன்னும் நானாவிதமாகிய அளவற்ற ஜனங்களும்வந்து குடியேறினார்கள்.

இவ்வாறாகத் தினந்தோறும் நானாதேசங்களினின்றும் வருகிற ஜனங்களாலேயும், பண்டங்களாலேயும், யானை - குதிரை - ஒட்டகம் - எருது - பசு - மாடு - முதலிய மிருகங்களினாலேயும், அந்நகரமானது நிறைந்து; இடைவெளியில்லாமற் கடல்போலச் சப்தித்துக்கொண்டுள்ளதாய், அல்லும் பகலும் வேதகோஷத்தினாலும் - வியாபாரவிருத்தியினாலும் - விவகாரச்சிறப்பினாலும் - இடைவிடாமற் சோபித்துக்கொண்டிருந்தது. பாண்டவர்களில் மூத்தவனான தருமராஜன் ஜனங்களுக்கெல்லாம் விசேஷ சவுக்கியத்திற்கு ஏதுவாய்ச் சகலகிராமங்களுக்கும் நீர்வளமுண்டாகும்படி ஏரிகளும் - வாய்க்கால்களும் - தடாகங்களும் - ஏற்படுத்தி, அங்கங்கு தருமசபைகளும் - விவகாரசபைகளும் - அமைத்து, அவ்வவற்றில் தகுந்த அதிகாரிகளையும் நியமித்துத், தேவாலயங்களுக்கெல்லாம்வேண்டிய சிறப்பு

கள் யேற்படுத்தித், தருமநூலின்படி செங்கோல் செலுத்தி வந்தமையாலே இராச்சியமானது நாளுக்கு நாள் பயிர்களாலும்-பசுக்களினாலும்-விருத்தியடைந்து, திங்கள்மும்மாரிபெய்து விளங்கிற்று. மறையோர்களும்-தவசிகளும்-அக்கினிகோத்திரமுதலாகியவைதிக கருமங்களையும், தவங்களையும், வழுவாது அநுஷ்டித்துக் கொண்டுவந்தனர். குடிகளெல்லாம் ஆரோக்கியமும் - மக்கட்பேறும்-தனதானியங்களும் - அடைந்து களித்திருந்தார்கள். நித்தியசுபமங்களகரமாயச் செழித்திருக்கும் தனது இராச்சியத்தைப் பார்த்துத், தருமபுத்திரர் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்திருந்தார். வீமசேனன்முதலாகியநால்வரும் மூத்தவராகிய தருமராஜன கட்டளையின்படி சகல அதிகாரங்களையு ங்கிரமப்படி நடாத்திவந்தார்கள்.

இவ்வாறு பஞ்சபாண்டவர்கள் அந்த இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் இருப்பதினாலே, துரியோதனன் - துச்சாதனன - சகுனி - கர்ணன்-என்கிற துஷ்ட சதுஷ்டயனுடைய தொந்தரையில்லாமலிருந்தது. அந்த ராசசியமானது தருமத்தினாலும், கல்வியினாலும், திறமையினாலும, குடிகளாலும, தசாங்கங்களாலும், செழிப்பினாலும், ஒருவருக்கும் வெல்லக்கூடாத மேன்மையோடிருந்தது. இவ்வாறு சிலதினங்கள் கழித்தவுடனே தருமபுத்திரர்விசுவகர்மாவையும் வியாசமுனிவரையும் பூசித்து அனுப்பிவிட்டுத், தமதுநகரத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்கிற நினைப்புள்ளவராகிய கண்ணனை மிகுந்த வினயத்துடனேபார்த்து, ஓ யதுகுல சிகாமணியாகிய எங்களுயிர்த்தோழனே! உமதநுக்கிரகத்தினாலன்றோ இவ்விராசசியம் எங்கட்குக்கிடைத்தது. அன்றியும் அண்டக்கூடாத காடாயக்கிடந்த இவ்விடம். தேவேந்திரனுடைய நகரைப்பார்க்கிலும் விசேஷமான கோலத்தோடும் விளங்குகிறது. இன்னும் எம்முடைய பக்ஷத்திலேயே நாங்களிந்தராசசியத்தி லுயர்ந்து பெற்றிருக்கவேணும். எங்களுக்கு நீரல்லாது கதிவேறில்லை. எப்போதெப்போது என்னென்னசெய்ய வேண்டியதோ ! அவைகளை நீரே உமது பேரறிவினாலே அறிந்து செய்யவேணுமென்று வேண்டுகிறேன். உமது மகிமையையும் வல்லமையையும் என்னாற்சொல்லக் கூடுமோ ? நீர் எனக்கு எவ்வாறு கட்டளை இடுகின்றீரோ? அக்கட்டளைப்படி நடக்கக்காத்திருக்கிறேன் என்று சொன்னார். இதுகேட்ட பகவான் சொல்லுகிறார் ஓ மகாராஜனே ! உமது தருமத்தினாலே இராச்சியம் கிடைத்ததேயன்றி வேறில்லை. உமக்கு க்ஷேமகரமாய்வரும் இராச்சியத்தைத் தடைசெய்ய யார்வல்லவர்கள்? துராத்மாக்களாகிய துரியோதனாதிகளாகும் திருடர்கள் இனி உங்களை என்ன செய்யமாட்டுவார்கள் ! நீர் விசாரப்படாமல் சுகமாய் குடிகளைக் காத்து ரட்சியும். உங்களுக்கு ஒருகுறைவும் வராது. சுருக்கமாக உமக்குத் தருமத்தைக உபதேசிக்கிறேன் கேளும். வேதியரை அன்போடு பூசிப்பதன்றி வேறுதருமமில்லை. மகா பெருமைபொருந்திய நாரதரென்கிற தேவமுனி உம்மிடத்திற்கு எழுந்தருளுவார். அவரைப்பயபக்தியுடனே பூசித்துப்போற்றும். இதைப்பார்க்கிலும் உமக்கு நான் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை. என்று சொல்லிவிட்டுக் குந்தியினிடத்திற்குப்போய்த் தண்டனிட்டு, மதுரமாகிய சொல்லாலே, ஓ அத்தாய் ! நான் ஊருக்குப் போகிறேன் விடைகொடுக்க வேணுமென்று கேட்டார். அதற்குக் குந்தியானவள் - அப்பா என்கண்போன்ற கமலக்கண்ணா ! அரக்குமாளிகையில் நாங்கள் பட்டபாடு நீ அறியாய. எங்களையன் குந்திபோஜனு மறியார். அப்படியிருந்தும் அவ்விபத்தைக்கேட்டமாத்திரத்தில், எங்களைக்குறித்து நீங்களும் மிகுந்தவிசனத்தை அநுபவித்தீர்கள். இப்படி மிகுந்த வல்லமையும் அரசாட்சியுமுடையவர்களுக்கே அடிக்கடி துக்கங்கள் நேரிடும்போது, அநாதைகளாயிருக்கிற தரித்திரர்களுக்குக் கேட்கவேண்டியதென்ன விருக்கின்றது? இப்பொழுது உன்னைக் கண்டபடியினாலே என்னுடைய துக்கமெல்லாம் நீங்கிறது.நீ எம்மைச்சந்தித்துக்கொண்டிருந்தாற போதும். உன்னுடைய கிருபா சிந்தனையால் பாண்டவர்கள் யாதொரு குறைவுமின்றி அபிவிர்த்தியாவார்கள். ஆதலால தயைசெய்து நீ சமயங்களிற பாண்டவர்களை நினைக்கவேண்டும். இதுதான எனக்கு உன்னாற்கிடைக்கவேண்டிய வரம் என்று சொன்னாள். கண்ணன உமதாஞ்ஞையைச சிரத்திற்றாங்கினேனென்று சொல்லிக் கும்பிட்டு விடைபெற்றுத், தமது பரிவாரங்களோடு புறப்பட்டுத் துவாரகாபுரத்திற்குச் சென்றார். பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணனையே நினைத்துக்கொண்டு, இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் அரசாட்சிசெலுத்தி வந்தார்கள். என்று சொல்லிவருகிற வைசம்பாயனமுனிவரை ஜெனமேஜெயமஹாராஜன வினவுகிறான்: ஸ்வாமி ! என்முன்னோர்களாகிய பாண்டவர்கள் இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் இராசசியத்தை அடைந்தபின் என்செய்தார்கள்! தருமகுணமுள்ள தவறாத பதிவிரதையாகிய திரௌபதி தனகணவர்கள் ஐவரையும் எப்படி அநுசரித்துவந்தாள்! அந்த ஐவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் விரோதமில்லாமல் ஒரு ஸ்திரீயினிடத்திலே எப்படியிருந்தார்கள்! இந்தச் சரித்திரத்தைப் பிரசங்கித்துச் சொல்லவேண்டும். இதைக்கேட்க மிக விருப்பமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். தயைசெய் தருளுமென்று கேட்க, வைசம்பாயன மஹாமுனியானவர் மகாசந்தோஷ அவனரசனைப் பார்த்துச சொல்லுகிறார்.

நாரதமுனிவர் பாண்டவர்களுக்குச் சில கட்டுப்பாடுரைத்தல

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே ! இந்தப்படி திருதராஷ்டிர மகாராஜனுடைய அநுமதியினாலே பாதிராச்சியத்தை அடைந்த உமது பெரியோர்களா

கிய பாண்டவர்கள், சத்தியசந்தர்களாகியும் - கபட மற்றவர்களாகியும், தயாமுதலிய நற்குணங்களோடு கூடியவர்களாகியும் - நீதியோடு சகல ஜனங்களையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தத்திலே சுகமாயிருந்தார்கள். [illegible]

[illegible]

[illegible] வலைவரும், வேதாந்தபெல்லாம் [illegible] நிச்சயமுள்ளவரும், பரமாத்துமாவை வேறாது பொ[illegible]

ன்றாகவும் பாவிக்கப்படுவரும், யோகநூல் - சாயங்கிய நூல்-இவைகளின்படி சமாதிகளெல்லாம் செய்யத்தகுந்தவரும், நிஷ்காமமாகிய தவத்தினாலே பரமேஜ சம்பாதித்து இருப்பவரும், [illegible]

[illegible]

இப்படிப்பட்ட [illegible] மர்ம் [illegible]

ரூந்து எதிர்கொண்டு, சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பினின்று, ஓ சுவாமி! ஓ மகாநுபாவா! தேவர்களோடு தலியயாவர்களுங் கண்டமாத்திரத்தில் [illegible] செய்த தவப்பயனேயென்று சொல்லுபடியாகிய முனிவர் நாயகனே! தேவரீர் இவ்வாசனத்தில் [illegible] [illegible] ஆசனமான [illegible], [illegible] சகல ஞானி [illegible] [illegible] [illegible] இருந்தார். [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

ஓ [illegible]! [illegible]

[illegible] செய்து கொண்டார்கள். [illegible] அநுக்கிரகத்தினாலே இந்தத் திவ்வியங்களை அடைந்து செங்கோற்செலுத்தி வருகிறீர்கள். ஆதலால் உங்களுக்கு [illegible] உற்றுக்கேளுங்கள். லோகத்திலே [illegible] கட்டுப்பாட்டினாலேயே சகல [illegible] உண்டாகின்றன. அந்தக் கட்டுப்பாட்டைக் கெடுப்பதற்குக் காரணம் ஒருவர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அப்படிப் [illegible]. [illegible] உங்கள் [illegible] இப்படி [illegible] இருவர் [illegible]. அவ்விருவருக்கும் [illegible] [illegible] நீங்கள் இந்த [illegible] செய்துகொள்ள வேண்டியது அத்தியமாயிருக்கிறதென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட தருமபுத்திரர் — ஓ முனிநாதா! சுந்தோபசுந்தர் என்பவர்கள் யார்? அவர்கள் ஆருடைய பிள்ளைகள்? அத்திலோத்தமை என்பவள் அவர்களுக்கும் [illegible] எவ்வாறு [illegible]. இந்தச் சரித்திரத்தை விவரமாய்க் கேட்க [illegible], அதை [illegible] வேண்டுமென்று [illegible].

சுந்தோபசுந்தர் சரித்திரம்.

[illegible] பாண்டவர்களே! முற்காலத்தில் [illegible] அசுரனிருந்தான். [illegible] அவர் [illegible] [illegible] வே[illegible]. இன்ப [illegible]. ஒரு [illegible] செய்

கிறதும் பேசுகிறதுமன்றி மாறுபடுகிறதில்லை. அவர்கள் உண்பதுஞ்-உறங்குவதும்- இருப்பதும் - போவதும்-கூடவேயன்றி ஒருபோதும் தனித்ததில்லை. அப்படி அவர்களிருப்பதினாலே யாவரும் ஓருயிரான்மாவே இரண்டு தேகமெடுத்தது என்று சொல்லும்படிக்கிருந்தது. அவ்விருவரும் இவ்வாறு ஒருமையாக வளர்ந்து, தேவர்களையெல்லாம் ஜயித்து, மூவுலகங்களையுங் கைவசப் படுத்திக் கொள்ளவேணுமென்கிற கருத்தடைந்து, விந்தியமென்கிற மலையில் மிக நிஷ்டையோடு உக்கிரமாகிய தவஞ்செய்ய வாரம்பித்தார்கள். அத்தவவிதத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேளுங்கள். அரையில மரவுரியும் முடியிற சடைமுடியும் தரித்துக்கொண்டு, பசிதாகங்களையும் வெம்மைத் தண்மைகளையும் சகித்துக், காமக்குரோத முதலியவைகளை அடக்கித், தேகங்களில் மட்புழுதிகளும் பட்சிகளுடைய மலமூத்திரங்களும் படிந்து விகாரமுண்டாயிருக்க, இரண்டு கைகளையும் தலைக்குமேல் தூக்கிக் கூப்பிக்கொண்டு, காற் பெருவிரலின்நுனியினாலே பூமியில்நின்று, சிலகாலம் வாயுபட்சணஞ் செய்துகொண்டும்-சிலகாலம் வருணபட்சணம் செய்துகொண்டும்-தங்கள் தசைகளை அக்கினியில் ஓமம்பண்ணி, இவ்வாறு நெடுங்காலம் வழுவில்லாத தவத்தைச் செய்துவந்தார்கள்.

அவர்களுடைய தவமென்னும் அனலினாலே அந்த விந்தியகிரியானது புகைசூழ்ந்து, மேகங்களாற் கவிக்கப்பட்டதுபோல் ஒரு ஆச்சரியமாக விருந்தது. இவர்கள்செய்யுந் தவத்தைக்கண்ட தேவர்கள் மிகவும் பயமடைந்து, இத்தவத்தை அழிப்பதற்காகக் கோடி சூரியப்பிரகாசங்களாகிய திவ்விய ரத்தினாபரணங்களையும் நிகரில்லாப் பேரழகையுமுடைய மங்கையர்களாலே அவர்கள்மனதைக் கலக்கப்பார்த்தார்கள். இவைகளாலேயும் மற்றவைகளாலேயும் அவர்கள் மனவுறுதி நீங்காமல் தவத்திற்கு வசப்பட்டிருந்தமைகண்டு, தேவர்கள் அவ்வசுர வீரர்களுடைய தாய்-தந்தை-பெண்டிர்-மக்கள்-உடன்பிறந்தார்- முதலாகிய சுற்றத்தார்போல் வந்து பலமாயைகளையுண்டாக்கினார்கள். அந்தமாயையா லுண்டாகிய சுற்றத்தாரெல்லாம் ஓரிராட்சதனாலே துரத்தியடிக்கப் பட்டவர்போலாகித், தேகமெல்லாம் நடுக்கமுற வேர்த்துத், தலைமயிர் அவிழ்ந்து விரிந்தாட வஸ்திரங்கள் விழுந்து முறையோ வென்று கதறிக்கொண்டு, அவ்வசுரப் பிள்ளைகளினருகில் வந்து, கண்ணீர் பெருகப் புலம்புவதானார்கள். அதுகண்டும் அவர்கள் தவத்தினின்று மீளாமலிருந்தார்கள். அதனால் அந்த மாயாபந்துக்கள் உடனே பயந்து மறைந்துபோயினர்.

இந்நிலையிற் கடினமாகிய தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் அவ்வசுரப்பிள்ளைகளிடத்திற்குப் பிரமதேவன்வந்து, ஓ அசுரகுமாரர்களே ! உங்களுக்கு வரங்கொடுக்கவந்தேன் கேளுங்களென்ன, அவர்களும் எழுந்து, பிரமதேவனைத் தண்டனிட்டுக் கைகூப்பி நின்று, சுவாமி! நாங்கள் தவத்தினாலே தேவரீர்சந்தோஷமடைந்து எழுந்தருளியபடியால், தேவரீருடைய கிருபையினாலே நாங்கள் சகலமாயைகளை அறிந்தவர்களாகவும், சகல அஸ்திரங்களைத் தெரிந்தவர்களாகவும், மகாபலசாலிகளாகவும், வேண்டியபடி காமரூபங்கொள்ளவும், எக்காலத்தும் மரணமில்லாமலிருக்கவும், வரம் வேண்டியதென்றார்கள். திசைமுகனானவன்- ஓ அசுரர்களே, உங்களுக்கு மரணமில்லாமை தவிர மற்றவைகளெல்லாம் உண்டாகும். ஏனென்றால்- நீங்கள் தேவர்களோடு சண்டைசெய்து மூன்றுலோகங்களையுங் கைவசப்படுத்தவேண்டுமெனகிற கருத்தினாலே, இந்தத் தவத்திற் பிரவேசித்தீர்கள். ஆகையால் அப்படிப்பட்ட கெட்டகாரியத்திற்கு அநுகூலமாகிய வரத்தை நாம்கொடுப்பதில்லை யென்றுசொல்ல, அவ்வசுரர் - சுவாமி ! அப்படி தேவரீருக்குத் திருவுளமில்லாவிட்டால், மற்றொருவிதமாக வரங்கேட்கிறோம்! அதனைத் தரல்வேண்டும். அதாவது-இந்தத் திரிலோகங்களிலுமுள்ள எந்தசராசரங்களினாலும், மற்றெந்த வஸ்துக்களாலும், எங்களுக்கு ஒருவிதபயமும் உண்டாகாமலிருக்கவேண்டும். ஆனால் எங்களுக்கு ஏதாகிலும் ஒருகேடு வருகிறதாயிருந்தால், எங்களில் ஒருத்தருக்கொருத்தராலேயே உண்டாகவேண்டியது. இந்த வரத்தையாகிலும் அளித்து எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப், பிரமதேவனானவன் அப்படியே உங்களுக்கு வரங்கொடுத்தேனென்றுசொல்லித் தன்னுடையலோகத்திற்குப் போயினன். அந்தசுந்தோபசுந்தரும் இவ்விதமாகச் சிறந்தவரம் பெற்றுக்கொண்டு, மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே அசுரரெல்லாங் கொண்டாடத் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அப்பால் இவர்களுக்கு மிகுந்த பெருமையுண்டாகித், தங்களுடைய பலத்தினாலே கொஞ்சமேனும் அச்சமில்லாமல், இஷ்டமானபடி உண்கிறதும் - குடிக்கிறதும் - துர்நடக்கை நடக்கிறதும் - படுக்கிறதும்-விளையாடுகிறதும் - பாடுகிறதும் - ஆடுகிறதும்-தேடுகிறதும் - கொடுக்கிறதும் - வாங்குகிறதுமாக, வீடுகள்தோறும் திருவிழாப்போலிருந்தது. இவ்வசுர வீரரும் சடைகளைப் பிரித்து ரத்தின கிரீடஞ் சூடிக், கேயூர முதலான சகல ஆபரணங்களையுந் தரித்து, திவ்வியமாகிய வஸ்திரங்களையும் உடுத்தி, பச்சைக்கற்பூரம் - குங்குமப்பூ - கஸ்தூரி - முதலாகியவைசேர்த்த சந்தனம்பூசி, மாறாதநிறமும் வாசனையும் பொருந்திய பூமாலைகளுந் தரித்து, அசுரரையெல்லாம் கூப்பிட்டுத், தேவலோகத்தின்மேல் தண்டெடுக்கவேண்டுமென்று நிச்சயம்பண்ணிக், குடை-கொடி-சாமரம்- முதலான சின்னங்களுடனேயும், பேரிகை முதலாகிய வாத்திய கோஷத்துடனேயும், சமுத்திரம் போன்ற சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். இவர்கள் சண்டைக்கு வருவதைப்பார்த்துத் தேவத

தலைவரெல்லாம் பிரமலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவ்வசுரர்களும் - தேவர்-இயக்கர்-கருடர் - காந்தருவர் - முதலாகிய பேர்களைச் சயித்துத், தேவலோகத்தைச் சுவாதீனம் பண்ணிக்கொண்டு, பாதாளலோகத்திற்குப்போய் அங்கிருக்கிற நாகங்களையுஞ்சயித்து, அந்தலோகத்தையும் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டு, சமுத்திரத்திலே வாசம்பண்ணுகிற ம்லேச்சர்களையும் ஜயித்துப், பின்பு பூமியைக் கைவசப்படுத்த வேண்டுமென்று யத்தனப்பட்டார்கள்.

பிற்பாடு தங்களுடைய சேனைத் தலைவர்களைப் பார்த்து, கேளுங்கள் அசுரர்களே! ரிஷிகளெல்லாம் செய்துவருகிற யாகங்களினாலும், மற்றப்பிராமணர்கள் செய்துவருகிற அக்நிகாரியங்களினாலும், தேவர்களுக்குப் பலமும்-தேஜசும் - சம்பத்தும் - விருத்தியாகின்றன. ஆதலால் இவர்களெல்லாம் நமக்குச் சத்துருக்களாவார்கள். ஆகையால் நாமெல்லாம் ஒன்றாயிருந்து, அங்ஙனமே, அந்த முனிவர்களையும் மற்றையோர்களையும் கண்டவிடத்திற் பிடித்து அடித்துக் கொல்லவேண்டும். அவர்கள் செய்கிற யாகங்களையும், மற்றும் வைதிககாரியங்களையும், நிறைவேறவொட்டாமல் தடுத்துப்போடவேண்டும். ஆதலால் இந்தக்காரியத்தில் நீங்கள் [illegible] இருங்களென்று கட்டளையிட்[illegible] சமுத்திரக்[illegible] அநேக தனங்களை இறைத்து, கொடிய [illegible] [illegible] எங்கெங்கே [illegible] வேண்டியதாகுமோ? அவ்விடங்களிலே சென்று அவர்களை [illegible] கட்டியடித்து, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ரிஷிகளைப்பற்றிக் காடுகளையும் [illegible] இருந்துபற[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வந்தார்கள். இப்படி [illegible] பாழ்பட்டுப் போயிருந்தது.

இப்படி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அவ்வசுரர்களும் சிலவிடங்களில் மதயானைகளாகியும், சில விடங்களிற் சிங்கங்களாகியும், சிலவிடங்களிற் புலிகளாகியும், இப்படி அநேக ரூபங்களைத்தாங்கி ஒளித்திருந்தும் முனிவர் முதலாகிய பேர்களைப் பிடித்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். இவ்வாறே ராஜாக்களையும் துரத்தி அடித்துக்கொன்று, அவர்கள் பூமியைச் சுவாதீனஞ்செய்துகொண்டார்கள். இப்படியாகவே கருடனைக்கண்ட பாம்புகள்போற் சகலஜனங்களும் வீடுமாடு முதலியவைகளைவிட்டுச் சிதறிப்போய், அநேக வருத்தங்களை அநுபவித்து வந்தார்கள். பூமியெங்கும் பயிரிடுதல்முதலான ஒருதொழில்களும் இல்லாமற் பாழாயடைந்திருந்தது. ரிஷிகளிட்ட சாபங்களெல்லாம் கல்லின்மேல் விட்ட அம்புகள்போல் இவர்கள்மேல் [illegible]மற்போயிற்று. சமுத்திரம் வளைந்த பூலோகத்தை மயானம்போல எலும்புகளும்-மண்டையோடுகளும் - கழுகுகளும் - கூளிகளும் - பேய்களும் - நாய்களும் - நரிகளும் - நிறைந்ததாகவும், சுபமாகிய ஓர் காரியமுமில்லாததாகவுஞ் செய்து, தாங்களிருவரும் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே குருக்ஷேத்திரத்திற் சைனியங்களோடு தங்கி வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படியாகவே சகலமாகிய தேவரிஷிகளும்பிரமரிஷிகளும் மிகுந்த விசனமடைந்து, லோககர்த்தாவாகிய பிரமதேவனுடைய திருமாளிகைக்குச் சென்று, அவ்விடத்திலேயெல்லாத்தேவர்களும்புடைசூழ்ந்திருக்க, சநக-சநந்தன-சநற்குமார-முதலாகிய சித்தயோகிகள் ஓர் பாரிசத்திலிருக்க, நான்முகங்களில் நான்குவேதங்களும் ஒலிக்க, கோடிசூரியப் பிரகாசமாக விருந்துவீற்றிருக்கிற பிரமதேவனைக் கண்டு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, எழுந்து [illegible] [illegible] தோத்திரத்தைச் சம்பூர்ணமாய்ச் செய்தார்கள். அதுசமயத்தில் அந்தச்சபையிலிருக்கும் - விஷ்ணு-சிவன் - அக்கினி-வாயு - சந்திரசூரியர் - இயமன்-இந்திரன் - முதலாகிய பலதேவர்களும். [illegible] - வாமதேவர் - [illegible]-[illegible] - அத்ரி-[illegible]-[illegible]-என்கிற பலரிஷிகளும், இந்தச் சங்கதியைப் பிரமதேவனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். பின்பு அப்பிரமதேவர் இந்தச்சரித்திரத்தைக் கேட்டு சிறிதுகாலம் ஆலோசித்து, அவர்களுடைய விநாசத்துக்காகச் செய்யவேண்டிய உபாயத்தைத் தம்மனத்தில் நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு, விசுவகர்மாவை அழைத்து, [illegible] [illegible] ரூபலாவண்ய சமுத்திரமாகிய ஓர் பெண்ணைச் சிருஷ்டித்துக் [illegible] கொண்டுவாவென்று கட்டளையிட்டார். அந்த விசுவகர்மாவும் பிரமதேவன் கட்டளைப்படி, அப்படியே ஒருபெண்ணை மிகுந்த முயற்சியோடே சிருஷ்டித்தான். அந்தப் பெண்ணின் சௌந்தரியத்தைச் சிறிது சொல்லுகிறேன் கேளும்.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அவ் விசுவகர்மாவானவன் உலகங்களிலுண்டான உத்தமவஸ்துக்க

[illegible]

றுவிட்டதென்றும்; இராஜவிமிர்ந்துமிருந்த சக்கரவாகப் பட்சிகளும் - கறுக்கட்டியிருக்கிற மலைகளும் - விகாசிலவிரிப்புத் தன்மையையுடைய தாமரைமுகிழ்களும் - இவைகட்குச் சமமல்லவென்றும்; தாளம்-செப்பு-மிமிழ் - யானைக்கோடு - முதலாகியவையெல்லாம் ஒவ்வொரு சிறப்பையுடையனவாகையால், பருத்திருப்பதைக்கூடிய இவைகட்கு எவ்வளவேனும் பொருந்தாவென்றும்; இப்புல்லர்களைத் தனக்குச் சமமாய்ச் சொல்லத்துணிந்தபடியால் [illegible] நகைக்கிறதென்றும்; இவ்வாறு மகிமையடைந்த [illegible] யானையின் கும்பத்தலங்களும் மாட்டியாற்றுத் தப்பதென்னறனவென்றும், சொல்லும்படி மேன்மை பொருந்தியிருந்தன.

[illegible] பார்க்கச் சம்பத்திலே நுண்ணிதாகிய இடை ஒடிந்து போகாதிருக்கும் பொருட்டுக் கிழங்குகளுக்கும் மேலங்கத்துக்கும் போட்ட இந்திரநீலமணிச்சங்கிலியின் சாயையோ? அல்லது அழகிய மாளிகையிலிருந்து மன்மத மஹாராஜன் தனது செவ்விதாகிய பூமியிலிருந்து போவதற்குச் சமைத்த நீலக்கலசவழியோ? மாணிக்கத்திருக்கிற ரத்தினப் பதக்கத்தைச் சூரியனென்று மயங்கி விரும்புகிறதாக இடையாகிய ஆகாயத்தினின்று வருகிறதோ? அல்லது-அப்பதக்கத்தைத் தனது தந்தையாகிய சூரியனென்று நினைக்கவந்த யமுனாநதியோ? அல்லது-இவளது ஸ்தனங்களைத் தாமரை முகிழ்களாக வெண்ணியோடிவருகின்ற வண்டுகளின் வரிசையோ? என்று கருதப்பட்ட உரோமவரிசையையுடைத்தவளது, [illegible] ஆலிலையில் நாராயணன் பள்ளிகொண்டிருந்த ஆலிலைபோல விளங்கிறது. மேலும் அவயவங்களின் தத்தலிலே இணங்கப் பொருந்தும்படி நல்லவயவம் இருக்கவேண்டுமென்று வகுக்கப்பட்டிருக்கிற அமயங்களின் கோவைகளைச் சுருக்கி இடைதன்னை ஒடுக்கப்பட்டதானது ரத்தினமயமாகிய மேகலையை அணிந்திருக்கின்றதே [illegible] அப்படியாக வேண்டுமென்று இவ்வுருவங்களைச் சகலரத்தினங்களுக்கும் இருப்பிடமாகிய மேகலாபரணத்தைத் தரித்திருக்கின்றதென்று சொல்லப்பட்டது; மன்மதனுடைய செங்கோல் கொண்டாட்டம் நடத்த காமனுடைய தேர்த்தட்டுப்படியுண்டாயிருக்கிற [illegible]. அவளது உயிர்க்கப்போது [illegible]? இவ்வண்ணம் [illegible] கட்டப்பட்ட பொருப்பையும் போன்றிருந்தன. அன்றியும்-அவளுடைய அல்குலானது காமபாணங்களை அவளிடத்தில் ஆழ்ந்துபோகும்படி செய்யாததாக, அக்காமனுடைய அம்புகளையெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டேற்பத்தியிருக்கிற ஓர் சூழியந்திரம் போலுந்தோன்றிற்று.

அவ்வணங்கினது அல்குலின் அழகைநினைக்கும் போதெல்லாம் பாம்புகள் படங்களைக் குவித்துக் கொண்டு புற்றில் ஒளித்துக் கொள்ளுகின்றன. அன்றியும்-அப்பாம்புகளே அதற்குநிகரானது உலகத்தார் சொல்வதை நம்பியன்றோ? விஷ்ணுவானவர் சேஷன் படத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கின்றார். காமவேள் விளையாடுகிற மணற்றனறுபோலிராநின்ற அவ்வல்குலுக்கு நிகர் அவ்வரவின் படமே யாகுமேயல்லாமல் [illegible] ஆகாதாம். கருப்பு வில்லினது தேரிவருளைபோன்ற அம்மாதின் நிதம்பமானது, காமுகருடைய மனங்களைச் சூறையாடிய வேறுபாட்டிய [illegible] தோன்றிற்று; அவளையாயிலிருந்து பாதங்களளவும் வியாபித்திருக்கும் வெண்பட்டானது, [illegible] தனது தாயாகிய இரதியென்று மயங்கித் தனக்கிட்டத்தை [illegible] கட்டிக்கொண்டதாகச் சங்கிக்கப்பட்டிருந்தது. அவளுடைய தொடைகளுக்குச் [illegible] அரம்பையை அவளுக்கு நிகராக யார்தான் சொல்வார்கள். சொரசொரப்புடையதாகிய யானைத் துதிக்கையையும் அதற்கிணையாக [illegible] போவென்றல், விசித்திரமான அத்தொடையினது ணடாகிய இரசையைத் [illegible] கொள்ளவென்றே அத்தொடைக்கு நிகராகத் துதிக்கையைப் பெற்றிருக்கிறார். [illegible] அதில் மென்மையையும் குளிர்ச்சியையும் பொருந்தினவென்று அந்த அத்தொடைக்குச் சமானமென்று [illegible] கொள்ளலாமென்றிருந்தது. அவளது முழங்கால்கள் [illegible] பொன்னுவலியிருக்கும் [illegible] பொருந்தியிருந்தன. அவளது கணைக்கால் [illegible] பொன்மயமாகிய இளவாழைகளையும், [illegible] பொன்சமைகளையும் [illegible] உவமான மடைந்தவல்ல. கால்விரல்கள் பவளத்தாலும் நகங்கள் [illegible] பட்டனபோலவும், அப்படிப்பட்ட [illegible]. அவள் பாதங்கள் [illegible] தானே, காமன் [illegible] அதிராத [illegible] வென்றும்; [illegible]. அவள் [illegible] அவ்வாறு [illegible] அவிசாமல், செம்பஞ்சு [illegible] வேண்டுமென்றும் நினைக்கும்.

அங்கங்களின மணிரேலப்பில் அன்னத்தின் படுமெற்றை செற்றுகையாலே, இதுகளைத் தாமரைகளாகத்தான் சொல்லலாமென்று எண்ணும்படியாயி

ருந்தது. இவளுடைய மேனிக்கு மின்னலானது இடைவிட்டொளிதலில்லாத தன்மையோடுங் கூடியிருந்தால் உவமையாகச் சொல்லலாமென்றும், இவளது தேகத்தைச் சாம்பூநத நதியினது சேற்றிற் போட்டிருந்தாரோ வென்றும், இல்லாவிட்டால் அந்தந்த உறுப்புக்களுடைய ஒட்டிடங்களிலே கொஞ்சமாகிலும் விகற்பங் காணப்படுமே யென்றும், இவளுடைய தேகத்திலே காந்தியென்னும் அமிர்தத்தை நிரப்பியிருக்கின்றாரோ வென்றும், இவளுடைய அங்கத்தின் காந்தியைப் பார்த்தால் முத்தினிடத்திற் காந்தியில்லையென்றும், மென்மையை நோக்கினாற் காட்டு வாழைமலர்களில் மென்மையில்லையென்றும், நிறத்தைக் கண்டால் தங்கத்தில் நிறமில்லையென்றும், குளிர்ச்சியைச் சிந்தித்தால் நிலவிற் குளிர்ச்சியில்லையென்றும், வாசனையை நினைத்தால் மல்லிகை வாசனையில்லையென்றுங் கவிராஜர்கள் புகழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

இவ்வாறாக உலகத்தாருக்கு ஒரு மோகனாஸ்திரம் போற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அந்தத் திலோத்தமையென்னும் அப்சரசானவள் அரசபையெல்லாம் ஒளியை அடையும்படி வந்து, நான்முகக்கடவுளைத் தொழுது நின்று, சுவாமி! அடியாளுக்கு உங்கள் கட்டளை என்ன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்க, அந்தத் தேவர்களுடனும் இவளைக் கண்டமாத்திரத்திலே மிகுந்த களிப்பையடைந்து, பெண்ணே! உனது தேகமானது யாவரும் மோகிக்கும்படியான காந்தியோடு பொருந்தி வாழக்கடவதென்று வரமளிக்க, இந்தவர மகிமையாலும் விசுவகர்மாவினது சிருஷ்டித் தொழிலின் திறமையாலும் லக்ஷணத்துக்கு லக்ஷணம் அழகுக்கு அழகாய்ச் சிறந்து, யாவருடைய கண்களையும் மனங்களையும் கவர்ந்து கொண்டவளாகிப், பிரமதேவனாற் கட்டளையிடப்பெற்றுக்கொண்டு, எனது கடவுளே! இனி அடியாள் செய்யவேண்டிய பணிவிடையாதென்று வினவ, அக்கடவுளானவர் - அடி பொற்கொடியே! சுந்தனென்றும் - உபசுந்தனென்றும் இருவர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம்மிடத்தில் வரம்பெற்றுக்கொண்டு லோகங்களையெல்லாம் அழித்துத் தேவர்களையும் [illegible] பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அவர்களாலேயே சாவுண்டாகும்படி நீ அவர்களிடம் சென்று, சிறந்த உனது வடிவத்தினால் அவர்களை மயக்கி, ஒருவருக்கொருவர் விரோதம் உண்டாகும்படி செய்யவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார்.

அந்தக் கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு அப்பெண்மணியானவள் நான்முகக் கடவுளைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணி நமஸ்காரஞ் செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு பூமியை நோக்கிப் புறப்படும்போது, இவளுடைய சௌந்தர்யத்தையும் நடையழகையும் [illegible] பார்த்துச் சகலமாகிய தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஆச்சரியப்பட்டுப் பிரமித்து, ஓ! ஓ! இவளுடைய ரூபத்தைக் கண்டு நாமே மோகித்துப் போயிருக்கிறோமே: அந்த மதம்பிடித்த அசுரர் இவளை மோகித்து வசப்படக் கேட்கவேண்டுமோ? ஆகையால் அவ்வசுரருடைய தொந்தரவும் நமக்கு நீங்கிவிடும்படியான காலம் நேரிட்டது. இதற்குச் சந்தேகமில்லையென்று ஒருவரோடொருவர் சந்தோஷமாகப் பேசிக்கொண்டு, அவள் பூமிக்கு இறங்கிப் போவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க அந்தச் சுந்தோபசுந்தரிருவரும் மூன்றுலோகங்களையுஞ் ஜெயித்துப், பல ஆபரணங்கள் - வஸ்திரங்கள் - வாகனங்கள் - ரத்னங்கள் - முதலாகிய பொருள்களைக் கொள்ளையடித்து, எந்தவேளையில் எந்த வஸ்துவின்மேலே இச்சையுண்டாமோ? எந்த ஸ்திரீயின்மேலே இச்சையுண்டாமோ? அந்தவேளையிலே அந்த வஸ்துக்களையும் அந்த ஸ்திரீகளையுங் கொண்டுவந்து மனம்போனபடி அனுபவித்துக்கொண்டு, மற்ற காரியம் பொருந்தி அங்கங்கே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில்; ஒருநாள் விந்தியமென்னும் பேர்பெற்ற பெரிய பருவதத்தைக் கண்டு, தங்கள் சேனைகளோடு அந்த மலையின்மேற் சென்று, நானா பக்கங்களிலுஞ் சுற்றிப்பார்த்து, அதிலோரிடத்திலே பூத்தும் - காய்த்தும் - பழுத்தும் - தளிர்த்தும் - தழைத்தும் - விளங்குகின்ற, மாமரம் - பலாமரம் - கோங்குமரம் - மந்தாரமரம் - வாழைமரம் - தென்னைமரம் - புன்னைமரம் - கொன்றைமரம் - மருதமரம் - சண்பகமரம் - பாதிரிமரம் - முதலிய பலமரங்களையும், மல்லிகைக்கொடி - முல்லைக்கொடி - ஏலக்கொடி - முதலாகிய பலகொடிகளையும் உடைத்தாய், மயில் உலாவவும் - குயில் கூவவும் - கிளி கொஞ்சவும் - தேனீ முரலவும் விளங்குகின்ற ஒரு சோலையையும், அதினருகில் மேடுபள்ளமின்றிச் சமமாய் நிறைந்தும் வழுவழுத்தும் விளங்குகின்ற பாறையொன்றையுங் கண்டு மனமகிழ்ந்து, தம்முடைய [illegible] முதலான போகங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, நாங்களிருவரும் [illegible] சிலகாலம் வாசஞ்செய்ய நிச்சயித்துச் சேனையையெல்லாம் [illegible] நிறுத்தியிருக்கச் சொல்லி, அந்தப் பாறையினிடத்தில் வந்து, சோலையிலுண்டாகிய [illegible] வசந்தகாலத்தின் [illegible] குளிர்ச்சியையும் பொருந்தியிருக்கின்ற தென்றல் வீசுதலையும் பார்த்து, அதனை அனுபவித்து, மதுரமுள்ள கனிகளைப் புசித்துக், கள்ளைக் குடித்து, அதனால் விசேஷ வெறியும் மதத்தையுமடைந்து, [illegible] அனேக ஸ்திரீகளோடு கூடிச், சில ஸ்திரீகள் வீணைவாசிக்கவும் - சிலர் புல்லாங்குழலூதவும் - சிலர் மத்தளம் முழக்கவும் - சிலர் தாளங்கொட்டவும் - சிலர் யாழ்வாசிக்கவும் - சிலர் பாடவும் - சிலர் ஆடவும் - சிலர் புகழவும் - சிலர் [illegible] - சிலர் குங்குமம் - கஸ்தூரி - சந்தனம் - முதலாகிய வஸ்துக்களைத் தேகத்திற் பூசவும், சிலர் புஷ்பசெண்டு - பன்னீர் - பரிமளப்பொடி -

முதலியவஸ்துக்களை ஆகாசத்தில் வீசவும், சிலர் பேசவும், சிலர் [illegible]வும், சிலர் பூமாலைகளைச் சூட்டவும், [illegible] கைகளைக் கொட்டவும், [illegible] தாம்பூலம் [illegible]வும், சிலர் [illegible] அளிக்கவும், [illegible] [illegible] சாசனமாய் [illegible] கொண்டிருந்தார்கள்.

[illegible] அந்தத் [illegible] ஆகா[illegible] அவர்கள் [illegible] [illegible]

இக்கிடன்று நகர், அண்டமெல்லாம் படபடென்று வெடிக்க, மலைகளெல்லாம் அதிர்ச்சல் போடப் பயங்கரமாகக் கொர்ச்சித்து, ஒரு முகூர்த்த காலம் யுத்தஞ்செய்து, கடைசியில் அந்தக் கந்தயுதங்களாலே [illegible] அடித்துத் தங்கள் [illegible] [illegible] தலையாய் [illegible] [illegible] பிடித்திருந்த [illegible] [illegible] , அவர்கள் [illegible] [illegible] விழுந்து மடிந்தார்கள்.

இப்படி [illegible] இல்லாமற் [illegible] [illegible]

[illegible]

ளைப் பரிபாலனஞ்செய்து தருமநீதிகளை நடாத்திவந்தார்கள். இப்படியாக லோகங்களெல்லாம் பரிதாகச இருந்தாற்கைப் பட்டாற்போல விளங்கின. மேலும் தருமபுத்திரரே! அருச்சுனனைத் தவிர மற்ற பாண்டவர்கள் நால்வரும் இப்படியே கிருஷ்ணாவுடன் [illegible] தேசத்தை நாள்களில் [illegible] தார்கள். அங்ஙனம் நீங்களிப்போது திரௌபதியைக் குறித்து ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்துகொள்ளவேண்டும். அந்த [illegible] முனிவர் [illegible] தேவ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வினைத் [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கொள்ளவேண்டும் [illegible] முனிசிரேஷ்டர், பாண்டவர்கள் [illegible] சாதனப்பட்டு, அந்த [illegible] [illegible] [illegible], சுவாமி! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] அதற்கு நாரதர், ஓ பாண்டவர்களே! திரௌபதியை இப்படி [illegible] [illegible] ஒவ்வொருவ ராக [illegible] வேண்டியது. அப்படி [illegible] [illegible] [illegible] காலத்தில் மற்றவர்கள் [illegible] [illegible] அவ்விடம் வந்து பார்ப்பாரானால், அவன் [illegible] விரதத்தோடு [illegible] யாத்திரையாக காட்டிற் போகவேண்டியது. இந்த [illegible] [illegible] நடந்து கொண்டு [illegible], [illegible] காலத்தும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] பாண்டவர்கள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அவ [illegible] [illegible] [illegible]

உபாக்கியானப் [illegible]

[illegible]

யங்கள்யாதுபடாமலிருக்கத் திரௌபதியானவள் முறையே கருப்பந்தரித்துத், தருமபுத்திரருக்குப் பிரதிவிந்திய னென்பவனையும் - வீமசேனனுக்குச் சுருதசோமனென்பவனையும் - அர்ச்சுனனுக்குச் சுருதகீர்த்தி யென்பவனையும் - நகுலனுக்குச் சதானீகனென்பவனையும் - சகாதேவனுக்குச் சுருதசேனனென்பவனையும் பெற்றாள். இப்படியாக விந்தியமலையைப்போல [illegible] [illegible] தருமராஜனைப்போல [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], அவர் பிள்ளைக்குப் பிரதிவிந்தியனென்று பெயரிட்டார்கள். அநேகம் [illegible] [illegible] [illegible] பிரயோகம் [illegible] [illegible], வீமசேனன் மகனுக்குச் சுருதசோமனென்று பெயரிட்டார்கள். அர்ச்சுனன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பிறந்த படியினாலே, அவன் புத்திரனுக்குச் சுருதகீர்த்தி யென்கிற பெயரிடப்பட்டது. அந்தப் பரத வம்சத்திலே [illegible] சதானீகன் [illegible] ராஜன்போல் மகாசக்தி யுடையவனென்று, நகுலன் குமாரனுக்குச் சதானீகனென்கிற நாமதேயந் தந்தார்கள். விருத்திய நட்சத்திரத்தில் பிறந்த [illegible] சகாதேவன் மைந்தனுக்குச் சுருதசேனனென்கிற நாமமிடப்பட்டது. இப்படிக்குப் பெயர் [illegible] அவ்வைவரும் குமாரரும் அப்பெயர்களுக்குத் தக்கபடியே [illegible] [illegible] யடைந்து, [illegible] வளர்ந்து, சகலகலைகளுமோதி, அர்ச்சுனனிடத்திலேயே வில்வேதங்கற்றுச் சகலவித யுத்தங்களிலும் [illegible] வல்லவரானார்கள். அன்றியும், [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] பெற [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

இந்திரப்பிரஸ்த சருக்கம் முற்றிற்று.

[illegible]

* [illegible] சருக்கம் *

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஓ சக்கிரவர்த்தி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அரசாட்சி செய்து [illegible] ராஜனே! பாண்டவர்கள் இவ்வாறு இந்திரப்பிரஸ்த நகரத்தில் [illegible] இருக்கும் ஓர்

பிராமணனுடைய மாடுமந்தையிற்கள்ளர்புகுந்து மாடுகளையெல்லாம் பிடித்து ஓட்டிக்கொண்டுபோகவே, அந்தப்பிராமணன் மிகுந்த பரிதாபத்தை அடைந்து, உடனே ஓடிவந்து அரண்மனை வாசலில் நின்று, கோவென்னும் பெருங்கூக்குரலுடனே, ஐயா ராஜாக்களே! அனேகந் துஷ்டர்களாகிய திருடர்வந்து என்மாடுகளைக் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு போகிறார்களே: இதென்ன அநியாயம்? நான் ஏழைப் பிராமணனென்பது உங்கள் காதில் கேளவில்லையோ? உங்களுக்கு ஆறிலொரு கடமையுங் கொடுத்துச் சொத்துக்களைத் திருடருக்குங் கொடுக்கிறதா? நீங்கள் தருமமறிந்தவர்களல்லவா? எந்தராஜாவானவன் குடிகளிடத்திற் கடமை தண்டிக்கொண்டு செவ்வையாய்க் காப்பாற்றாமற் போகிறானோ? அவன் யாவருடைய பாதகங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவனாகிறான். அதிலும் பிராமணனுடைய சொத்தைத் திருடர் கொண்டுபோக ராஜா பராமுகமாயிருந்தால், அதைக் காட்டிலும் அநியாயம் வேறென்ன? ஓ தருமப் பிரபுக்களாகிய பாண்டவர்களே! என்சொத்தைக் கைக்கொண்ட திருடர் அதோ ஓடுகிறார்கள். சீக்கிரத்தில் ஆயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டுபோய்ப்பிடித்து, என்சொத்தை எனக்குக்கொடுத்து, அந்தப்பாவிகளையுந் தண்டனை செய்யுங்கள். சாவகாசப் படுத்த வேண்டாமென்று மிகவுந்துக்கமாக விக்கினான்.

அவ்வரண்மனை வாசலிற் காவல் சுற்றிவந்த அர்ச்சுனன் அதுகேட்டுத் தன்னுடைய ஆயுதமிருக்கிற விடத்திலே போகயத்தனப்பட, அப்போது திரௌபதியோடு தருமபுத்திரனிருக்கு முறையாதலால் அவர் அவ்விடத்தில் அத்திரௌபதியோடு வசனித்திருப்பதையறிந்து, அங்கேபோகக் கொஞ்சநேரஞ் சற்றே ஆலோசித்து, ஓ! ஓ! இதென்ன தருமசங்கடம் நேரிட்டது. இந்தப் பிராமணனோ சொத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டுவந்து இங்குமுறையிடுகிறான். நான் சீக்கிரமாக ஓடி அந்தக் கள்ளரைச் சயித்து [illegible] பிராமணன் சொத்தைத் திருப்பிக்கொடாமற் போனால், தருமத்துக்குக் கேடுவருகின்றது. அதற்காக ஆயுதமெடுக்கப்போனால் நிபந்தனைக்கு விரோதமாகையாலே, வனவாசம் பண்ணவேண்டி வருகிறது. ஆனாலும் தருமத்தைக் காப்பாற்றவேண்டியதே முக்கியம். வனவாசம் நேரிட்டாலும் நேரிடட்டும். ஆனாலும் நாம்சங்கற்பத்தின் வழியாய்ச் செல்லுவோமென்று வந்தான். அந்தயிடத்தில் தருமராஜனுந் திரௌபதியும் சந்திரகாந்தக் கன்மேடையிற் சரசசல்லாபமாயிருக்கக்கண்டு, அப்பொழுது காலைத்தொழுது, அண்ணனைப் பணிந்துசென்று, அவசரமாய் ஆயுதங்களையெடுத்துக்கொண்டு வந்து, ஓய் பிராமணா! சீக்கிரம் வாரும். அந்தத்திருடர்போன வழிகாட்டும். தூரமாக ஓடிப்போகிறதற்குமுன்னமே அவர்களைப்போய்ப் பிடிப்போமென்று தேரின்மேலேறி, அந்தப்பிராமணனையுங் கூட வைத்துக்கொண்டு, அவன்காட்டுகிற வழியேபோய்த் திருடர்களைக் கண்டுபிடித்து, வில்லையெடுத்து நாணேற்றிட்டுக், கூர்மையாகிய அம்புகளனேகந்தொடுத்து அவர்கள்மேற் பிரயோகித்து, அவர்களையெல்லாம் கைவேறு - கால்வேறு - தலைவேறாகத் துண்டந் துண்டமாய் ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளே அறுத்துத்தள்ளி நாசம்பண்ணிப், பசுமாடுகளை யெல்லாந் திருப்பிக்கொடுத்து, அவனை வீட்டிற்கொண்டுவந்து விடுத்துக் கும்பிட்டு, அவனிடத்தில் ஆசீர்வாதம்பெற்று இந்திரப்பிரஸ்தம்வந்துசேர்ந்தான்.

பொழுதுவிடிந்தவுடன் அர்ச்சுனனானவன் தன் மூத்த தமயனிடத்துக்கு வந்து தண்டனிட்டு, நடந்த செய்தியைச்சொல்லி, அண்ணா! தேவரீர் திரௌபதியோடு வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது நான்பார்த்தபடியால், நாரதர் ஏற்படுத்திய நிபந்தனையின்படி நான் தீர்த்தயாத்திரை போகவேண்டியதல்லவா? ஆகையால் அதற்கு விடைகொடுக்க வேண்டுமென்றுகேட்க, தருமராஜன் தம்பியை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமல், கலங்கமனத்தோடு அவ்வர்ச்சுனனைத் தழுவியணைத்து, ஓ என் தருமத்தம்பி! என் வார்த்தையின்மேல் நம்பிக்கை வைத்துக்கேள். நீ நானிருக்குமிடத்திற்கு வந்ததினாலே என்மனதிற்கொஞ்சமும் விகற்பமில்லை. அது எனக்கு இஷ்டந்தான். நீ குழந்தைக்குச் சமானமாகையால் அப்படி செய்ததினாலே தோஷமில்லை. நான் நீயிருக்குமிடத்திற்கு வந்தால் அதுமாத்திரம் குற்றம். மேலும் நீ வேறொன்று வந்தவனல்ல. பிராமண காரியமாய்வந்தாய். ஆபத்துக்குப் பாபமில்லை. ஆகையால் நான் சொல்லுவதை நம்பி நீ யாத்திரை போகாமலிரு. இதனாலே உனக்குத் தருமத்தாக்ஷி வாராது என்றுசொல்ல, அர்ச்சுனன் - அண்ணா! சகலமுந் தெரிந்தவராயிருந்தும் நீர் என்னிடத்திலுள்ள அபிமானத்தினாலே இப்படிச் சொல்லுகிறீர். தவிர வேறில்லை. நாமோ பட்டாபிஷேகத் தருமத்தையும் [illegible] கூடாதென்று பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனதால் யாத்திரை போகாதிருந்தால் அதுவே [illegible] சமாதான [illegible], தருமத்துக்கு விரோதம் [illegible] டேன். [illegible] சத்தியத்தின்படியே [illegible] சொல்லுகிறேனென்றான். அப்பால் தருமராஜனானவன் தன்தம்பியைத் [illegible] அர்ச்சுனன், தீர்த்தயாத்திரை [illegible] வேதத்தைப் பயணமாய்ப் புறப்பட்டான். இப்படி புறப்பட்டபோது அவனுடன் கூடச் சகல வேதங்களுந் தெரிந்த பிராமணர்களும் - சாஸ்திரிகளும் - வித்துவான்களும் - வேதாந்த யோகிகளும் - புராணிகர்களும் வந்து பொருந்த, அர்ச்சுனனானவன் அவர்களோடு கூடிக்கொண்டு, வெகுசந்தோஷமாய் அனேகம் புண்ணியதீர்த்தங்களுக்குப்போய், காசியென்னுந் தலத்தில் மஹாபவித்திரமாகிய கங்காநதியினிடத்திற்கு வந்தான்.

அருச்சுனன் நாககன்னிகையை மணத்தல்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! அர்ச்சுனனோடு கூடிவந்த சகலமான பிராமணர்களும் அந்தக் கங்கா நதியில் வந்து ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தவான்களாய் அக்கினிவளர்த்து ஓமஞ்செய்துகொண்டிருக்க, அர்ச்சுனனும் ஸ்நானம் முதலிய தர்ப்பணங்கள் பண்ணி, ஓமஞ்செய்வதற்காகக் கரையேறவேண்டுமென்றிருக்குமளவில், அந்தச் சலத்துக்குள்ளே விளையாடிக் கொண்டிருந்த உலூபியென்கிற நாககன்னியானவள் அந்த அர்ச்சுனனுடைய ரூபத்துக்கு மோகித்து, அவனைப் பாதாள லோகத்துக்கு இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். இவ்விதமாக அர்ச்சுனனானவன் நாகராஜனுடைய மகளாலே கொண்டுபோகப்பட்டுப் பாதாள லோகத்திற் கௌரவ்யனென்கிற நாகராஜனுடைய மாளிகையில் விடப்பட்டு, அவ்விடத்தில் [illegible] தழுபடியான அக்கினி வளர்த்தலைத் [illegible] கண்டு, மனதிற் கொஞ்சமும் சங்கைப்படாமல் ஓமகாரியத்தை முடித்து, அக்கினி பகவானைச் [illegible] செய்து, அந்த நாககன்னிகையைப் பார்த்துச் சிரித்து, அடி பெண்ணே! நீயார்? இப்படிப்பட்ட சாகசமான காரியம் செய்தாய்? இந்த இடம் யாருடையது? தெரியவில்லையே என்று சொன்னான். அந்த உலூபியும்-ஓ என்னிடமாகிய [illegible]! ஐராவத வம்சத்தில் [illegible] ஒரு பேர்வழியுண்டு. அவருடைய வம்சத்திற் பிறந்த [illegible] நாகராஜன் [illegible]. நான் அவருடைய மகள். உலூபி என்கிற பெயருடையவள். நீர் கங்கையில் [illegible] உம்மைக்கண்டு [illegible] காமவேதனையடைந்தேன். நீர் [illegible] இணையடைந்தீர். உம்மை நாம் [illegible] என்னிடத்தில் தயை வைத்து, என்னை [illegible] பத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டாள். அர்ச்சுனன்-பாக்கியமுடைய பெண்ணே! நீ [illegible] சொன்னது சரிதான். ஆனால் என்னுடைய தமையனாகிய தருமராஜன் பன்னிரண்டு வருஷம் பிரமசரியமாயிருக்கும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். அது தவறக்கூடாது. நீயோ என்னை விரும்புகிறாய் [illegible] நான் இப்பொழுது [illegible] செய்யவேண்டியிருக்கிறது. [illegible] பொய்யாய் நடக்கிறவனல்ல. என்னுடைய விரதத்துக்கு [illegible] நீ [illegible] உன்னுடைய [illegible] நிறைவேற வேண்டும் [illegible] பிரமசரியம் [illegible] மல் [illegible] என்று அந்த நாககன்னிகையானவளை இதன்மேற் சொல்லுகிறான்.

இராவா னுற்பவம்.

ஓ பாண்டுகுமாரனே! நீர் இப்போது பிரமசாரியம் பண்ணுகிற செய்தி இன்ன காரணத்தினாலே யென்று எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். உமக்கு உம்முடைய தமையனார் விரதம் கட்டளையிட்டதும் தெரியும். இதெல்லாம் திரௌபதி நிமித்தம் நாரதமுனிவருடைய முன்னிலையில் ஏற்பட்டதன்றோ? அந்தத் தருமத்துக்கு ஒரு குறைவும் வரமாட்டாது. முன்னமே - தொந்தரவடைந்து சரணம் புகுகிறவர்களைக் காப்பாற்றுகிறது எல்லாத் தருமங்களிலும் முதன்மையாகிய தல்லவா? ஆகையால் மன்மதனாலே மிகவும் வேதனைப்படுகிற என்னைக் காப்பாற்றினால் உம்முடைய விரதமானது பூரணமேயாகின்றது. அன்றியும் ஒருவேளை உம்முடைய விரதத்துக்கு ஏதாகிலும் கொஞ்சம் குறைவுபாடு நேரிட்டிருந்தாலும், அதுவுமுட்பட இந்தப் புண்ணியத்தினாலே நீங்கும். சந்தேகமில்லை. ஆதலால் நீயே கதியென்று நம்பிய என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். இதனால் சாஸ்திரங்களையறிந்தவர்களும் ஒத்துக்கொள்ளத் தகுந்த தருமமாகும். அப்படியல்லாமல் நீர் உமது விரதத்தையே பெரிதாக எண்ணி என்னிஷ்டத்தை நிறைவேற்றாமற் போனால், உடனே மரணமடைவேன். உமக்குப் பெண்பாவம் வந்து நேரிடுமென்று நிச்சயமாய் நினையும். ஆகையால் ஒருவருக்கு உயிர்கொடுப்பதைக் காட்டிலும் மேலான தருமமுண்டோ? உமக்குத் தெரியாததோ? உம்மைச் சரணமென்று அடைந்த அநேகம் ஜனங்களையெல்லாம் காக்கின்றீர். என்னிடத்தில் இவ்வளவு இருமைப்படலாமோ? ஐயனே! உம்மிடத்தில் நான் [illegible] பட்டிருந்த [illegible] அனுபவிக்கிறேன். எவ்விதத்திலும் என்னைக் கைவிடாமல் காப்பாற்ற வேண்டுகிறேன். என்று [illegible] பதிபூபமாக உலூபியென்பவள் சொல்லக்கேட்டு, அர்ச்சுனன் மனமிரங்கி, அவளுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுகிறது பெரிதான புண்ணியமென்று நினைத்து, அந்த நாககன்னியைப் பார்த்து, அடியென் கண்மணியே! உன்னிஷ்டப்படி நடக்கிறேன் மனதிற் சஞ்சலம் கொள்ளாதே யென்று சொன்னான். அந்தப் பெண்ணும் மெத்தச் சந்தோஷத்தையடைந்து, உடனே தன்னுடைய தகப்பனுக்குச் சொல்லி, அவர்களுடைய அனுமதியின்பேரில் இவனுக்கு நல்லபோஜனமிட்டு, சந்தனம் - புஷ்பம் - தாம்பூலம் - முதலான போகத்துக்கு உரிய வஸ்துக்களையெல்லாம் கொடுத்து உபசாரஞ்செய்து, தன்னுடைய மெய்யாகிய தன்படுக்கையறையிலழைத்துக் கொண்டுபோய், அன்றிரவெல்லாம் சுகபோகங்களை யனுபவித்தாள். அர்ச்சுனனும் அன்றிரவெல்லாம் அந்த நாககன்னிகையோடு கூடியிருந்து, அவள் வயிற்றில் ஒரு பிள்ளையையுண்டாக்கி, விடியற்காலத்தில் எழுந்து, தன்னைப் பிரிய மனமில்லாத அவளைக் கட்டிமுத்தமிட்டுக்கொண்டு, பெண்ணே! நான்போய்வருகிறேன் அதைரியப்படாதேயென்று சொல்லி மெள்ளச் செல்லும்படி கேட்டுக்கொண்டு, அவளுடைய உதவியினாலே அவ்விடத்தினின்றும் கங்கைக்கரைவந்து சேர்ந்தான். அவளும் அர்ச்சுன

னுக்குச் சமானமாகிய திடவீரகாத்ரபராக்கிரமமுள்ள இராவான் என்கிற ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள்.

அருச்சுனன் சித்திராங்கதையை மணத்தல்.

அப்பால் அருச்சுனனானவன் தன்னோடு வந்த சகலபிராமணர்களுடன் கூடி, நாகலோகத்தில் நடந்த செய்தியெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரிவித்து, அங்கிருந்து அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு இமயமலையினிடத்திற்கு வந்து, அவ்விடத்தில் அகஸ்திய வடமென்கிற ஒரு புண்ணிய ஸ்தலத்தைக் கண்டு தரிசித்து, வசிஷ்டபருவதத்திற்குப் போய், பிருகுதுங்கமென்கிற புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொண்டு, அனேக கோதானங்கள்பண்ணி, யாகங்களுக்காக தக்ஷிணைகளுங் கொடுத்து, வீடுநிலங்களையும் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ்செய்து, இரணியபிந்து என்கிற தீர்த்தத்திற்கு வந்து, அதில் ஸ்நானம்பண்ணி, திருசாளக்கிராமம் முதலாகிய பரிசுத்த பர்வதங்களுக்குப் போய், அங்கங்குள்ள புண்ணிய ஸ்தலங்களையெல்லாங்கண்டு தரிசனஞ்செய்து, கிழக்குத்திக்கிற்போய் உத்பலினியென்கிற நதியையும், நைமிசாரண்ணிய க்ஷேத்திரத்தையும், நந்தை - அபரநந்தை - கவுசிகி-என்கிற நதிகளையும், கயையென்கிற புண்ணியத் தலத்தையும், அங்கங்கிருக்கும் புண்ணிய ஆசிரமங்களையும் கண்டு, அங்கங்கே ஸ்நானம்-தர்ப்பணம் - தானம் - முதலாகிய சத்கர்மங்களைச் செய்து, இன்னும் அந்தத் திக்கிலுள்ள அங்கம்-வங்கம்-கலிங்கம் - முதலாகிய தேசங்களிற்போய், அவ்விடங்களிலிருக்கிற தீர்த்த க்ஷேத்திரங்களையுங் கண்டு தரிசனஞ்செய்து, கலிங்கராச்சியத்தினெல்லையில் வந்த காலத்திலே அனேகம் பிராமணர்கள் தன்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

பின்பு அர்ச்சுனன் சிலசகாயத்தோடுங் கூடி கலிங்கராச்சியத்தை விட்டுத் தெற்கே திரும்பி, பரிசுத்தமாயும் அழகாயுமிருக்கின்ற அனேகவிடங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே சமுத்திரக்கரைக்கு வந்து ஸ்நானம்பண்ணி, சமுத்திரப்பக்கத்திலிருக்கிற மகேந்திர பர்வதத்தைப் பார்த்து, கோதாவரி - கிருஷ்ணை - முதலான நதிகளிலேயும் ஸ்நானஞ்செய்து, அங்கிருந்து தெற்கே [illegible] விளங்காநின்ற திருப்பதியில் வந்து, [illegible] தீர்த்தம் - வராகதீர்த்தம்-முதலான தீர்த்தங்களில் முழுகி, ஸ்ரீநிவாச மூர்த்தியாகிய திருவேங்கடமுடையானைச் சேவித்து, அந்தப் பக்கத்திலிருக்கிற திருக்காளத்தியென்கிற [illegible] வந்து, [illegible] தரிசனம்பண்ணி, அத்தொண்டைநாட்டில் [illegible] திருத்தணிகைக்குச் சென்று வள்ளி தெய்வானையுடன் விளங்காநின்ற சுப்பிரமணியக் கடவுளைத் தரிசித்துக்கொண்டு, திருக்கடிகாசலத்துக்குப் போய், அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் நரசிங்க சுவாமியையும்-நான்கு புயங்களோடு விளங்கும் அநுமானையும் சேவித்துப், பின்பு முத்திக்ஷேத்திரமாகிய ஸ்ரீகாஞ்சீபுரமடைந்து, பஞ்சாக்ஷரப் பொருளாகிய ஏகாம்பரநாதனையும் - அஷ்டாக்ஷரப் பொருளாய் விளங்காநின்ற வரதராஜப்பெருமாளையுங்கண்டு தெண்டனிட்டு, விரிஞ்சிபுரம் போய்த் தரிசித்துக்கொண்டு வரும்போது நடுநாட்டிற்சென்று, திருவண்ணாமலையில் அடிமுடி காணவொண்ணாப் பெருஞ்சுடராகி விளங்கும் அருணாசலேசுவரர் பொற்பாதங்களில் தெண்டனிட்டுப் பூசித்துத், திருக்கோவலூருக்குப் போய், அந்தகாசுரனைச் சங்காரஞ்செய்தருளிய வீரட்டேஸ்வரரையும்-[illegible] முதலவரிய திருவிக்கிரம கோபாலமூர்த்தியையும் நமஸ்கரித்துத், திருவெண்ணெய்நல்லூருக்குப் போய்ப் பெண்ணையென்கிற மகாநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, அங்கிருக்கும் பரமேசுவரனையும் பணிந்துதுதித்து, [illegible] இருக்கின்ற சகல புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் படிந்து, [illegible] ஸ்தலங்களையும் தரிசனஞ்செய்து, அங்கிருந்து சோழநாட்டிற் பிரவேசித்து, [illegible] விளங்காநின்ற சிற்றம்பலவனையும் கோவிந்தராஜனையும் பணிந்து, காவேரியில் ஸ்நானஞ்செய்து, [illegible] முதலாகிய புண்ணிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டே வந்து, திருவானைக்காவில் [illegible] சம்பு [illegible] மான தயாபராமூர்த்தியைத் [illegible] வந்தித்து, அதற்கு [illegible] ஸ்ரீரங்கம் [illegible] ஸ்ரீரங்கநாதரையுஞ் சேவித்து [illegible] தானங்களைச் செய்து, பின்பு [illegible] ஸ்நானமுதலிய தானங்களைப் [illegible] து, அங்கிருந்து பாண்டி நாட்டுக்குப்போய் மதுரை [illegible] என்கிற பிரசித்த நகரடைந்து, அழகன் [illegible] [illegible] அங்கிருந்து மண [illegible] பட்டணத்துக்குப் போனான்.

அங்கே [illegible] என்கிற பாண்டியரா [illegible] [illegible] [illegible] அர்ச்சுனன் அங்கே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மகாராஜாவுக்குத் [illegible] அர்ச்சுனன் அப்பாசகாயுடனே அரண்மனை

க்குப் போனான். அவ்விடத்தில் அந்த ராஜாவானவன் அர்ச்சுனனுக்குச் சகல உபசாரங்களும் பண்ணி யோகக்ஷேமம் கேட்க, இவனும் தன்யோகக்ஷேமங்களைச் சொல்லி அவனுடைய யோகக்ஷேமங்களையும் கேட்டானவுடனே, தனக்கிருக்கிற கருத்தை அவனுக்கு அறிவித்தான். அதுகேட்ட அந்தப் பாண்டியராஜனானவன் அர்ச்சுனனைப்பார்த்து, ஓய் இந்திரகுமாரனே! கேளும்: எங்கள் குலத்தில் ஆதியிற் பிரபாகரனென்கிற ஒருராஜாயிருந்தார். அவருக்குப் பிள்ளையில்லாமற்போகவே அவர் பரமசிவனைக்குறித்துப் பெருந்தவஞ்செய்ய, அச்சிவன் பிரசன்னனாகி, ஓய் ராஜனே! நீ சந்தானத்திற்காகத் தவஞ் செய்கிறாயல்லவோ? ஆகையால் உனக்கு ஒரு புத்திரன் உண்டாவான். அப்படியே உன் குலத்திலே முறையே ஒவ்வொரு பிள்ளைகளே உண்டாகிக்கொண்டு வருவார்களென்று அனுக்கிரகஞ்செய்தார். அப்படியே எங்கள் குலத்தில் ஒவ்வொரு சந்ததியே உண்டாகிக்கொண்டு வந்தது. அந்தப்படி எனக்கு இப்போது இந்தப் பெண் ஒன்றுதான் பிறந்திருக்கிறது. ஆகையால் இந்தப் பெண்ணையே நான் பிள்ளையாகநினைத்து, இவளைப் புத்திரிகா புத்திர விதியின்படி [illegible] கொடுத்து, அவள் வயிற்றில் பிறக்கப்போகும் பிள்ளையை எனக்குப் [illegible] வேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறேன். அப்படியிருந்தால் இந்தப்படி உடன்படிக்கையோடு என்மகளை விவாகஞ் செய்து கொள்ளுமென்று சொல்லக்கேட்டு, அர்ச்சுனன் அப்படியே சம்மதிப்பட்டான். அந்தச் சித்திரவாகனன் நல்லதினத்தில் முகூர்த்தம்வைத்துக்கொண்டு சிறப்பாய்த் தன்மகளை அர்ச்சுனனுக்கு விவாகஞ்செய்வித்தான். இவ்விதமாய் [illegible] யும் பதின்மூன்றாம் வயதுள்ள [illegible] அந்த [illegible] விவாகஞ்செய்து, அவ்விடத்திலேயே மூன்றுமாதம் வசித்து அவளுடனே சகல போகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்து, பின்பு அவ்விடத்தினின்று [illegible] தீர்த்தங்களைச் சேவிக்கவேண்டுமென்று [illegible] ராஜகுமாரியின் அந்தப்புரம் [illegible] விஜயகண்ணனுமென்ன [illegible] அர்ச்சுனன்.

நாரீதீர்த்தவரலாறு.

அங்கிருந்து புறப்பட்ட அர்ச்சுனனானவன் [illegible] சமுத்திரக்கரை [illegible] பாதகங்களைத் தீர்த்து, அநேக [illegible] தீராடி, மற்றுமிடத்திலுள்ள [illegible] தீர்த்தங்களிருக்கப்பார்த்து, அவைகளை [illegible] களாற் பரிசுத்தப்படுத்தியும் [illegible] அழகிய [illegible] ஙகிக்கொண்டிருப்பதையுங்கண்டு, அவைகளில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டுமென்று [illegible] அங்கிருக்குந் தபசிகளெல்லாம் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, ஓய் மஹாராஜனே! இந்தத் தீர்த்தங்களி லிறங்கவேண்டாமென்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட அர்ச்சுனனானவன் கைகூப்பிக்கொண்டு, அந்தத் தபசிகளைப்பார்த்து, சுவாமிகளே! ஏன் இதுகளிலிறங்கக்கூடாது? இதுகளினுடைய விபரம் எனக்குத் தயைசெய்து சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அந்தத் தபசிகளெல்லாரும் — ஓய் பாண்டுகுமாரனே! இந்தத் தீர்த்தங்கள் பரிசுத்தங்களல்லவென்று நினைக்கவேண்டாம். சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறோம் கேளும். இதோ இருக்கிற தீர்த்தத்திற்கு அகஸ்திய தீர்த்தமென்று பேர். இதில் மூழ்கினால் மஹா பாதகங்களெல்லாந் தீரும். இது சவுபத்திர தீர்த்தமென்று பேர்பெற்று சகல க்ஷேமங்களையுங் கொடுக்கத் திறமையுடையது. இது பவுலோமமென்று சொல்லப்பட்டது. இதனாலே [illegible] பாவமொழியும். இது காரந்தம தீர்த்தமென்று பெயருடையது. இதில் ஸ்நானஞ் செய்தபோதே [illegible] மனதில் [illegible] கவலையெல்லாந் தீரும். இதைப் பாரத்துவாச தீர்த்தமென்று சொல்லுகிறார்கள்! இதில் [illegible] அசுவமேதயாகஞ் செய்தபலன் கிடைக்கும். இவையெல்லாம் மஹா பரிசுத்தங்கள்தான். இவைகளில் மகரமென்கிற முதலைகளிருக்கின்றன. அவைகள் [illegible] அநேக முனிவர்களைப்பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டதுகள். ஆனது பற்றி யாவரும் இவைகளில் ஸ்நானஞ் செய்கிறதை விட்டுவிட்டார்கள். அதனாற்றான் உம்மையும் அதிலிறங்கவேண்டாமென்று சொன்னோமென்றனர். அர்ச்சுனன் அதுகேட்டு, ஆனாலும் இதில் நான் ஸ்நானம்பண்ணுகிறேனென்று சொல்லினன். பெரியோர்களியாவரும் வேண்டாம் வேண்டாமென்று தடைசெய்தும், [illegible] தைரியமும் [illegible] உடையவனாகையால் அந்தத் தடையை லக்ஷியஞ் செய்யாமற்போய், சவுபத்திரமென்கிற தீர்த்தத்தில் இறங்கி ஸ்நானஞ் செய்யும்பொழுது, அதிலிருக்கும் முதலையானது இவன் காலைக் கவ்விக்கொண்டது. பின்பு அர்ச்சுனன் தன் கைகளைக்கொண்டு [illegible] இருக்கும் பயங்கரமுடைய அந்த முதலையைத் தன்வலிமையினாலே ஆகர்ஷித்துக் கரையில் [illegible] போது, அந்த [illegible] தன்ரூபம் நீங்கி, பல ஆபரண அலங்காரத்தோடு அழகிய வடிவமுடைய ஓர் பெண்ணாயினது. அதுகண்ட அர்ச்சுனன் ஆச்சரியப்பட்டு, உடனே அந்தப்பெண்ணைப்பார்த்து, அடி பெண்ணே! நீயார்? இப்படிப்பட்ட துஷ்டஜந்துவாகப் பிறக்கும்படி என்ன பாவஞ் செய்தாய்? [illegible] சொல்லென்று கேட்க, அந்தப்பெண் [illegible] சொல்லத்தொடங்கினள்.

கேளுமையா மஹாவீரனே! நான் ஒருதெய்வப்பெண். தேவலோகத்திலிருக்கிறவள். வர்க்கையென்று பெயருடையவள். எனக்கு நாலு தோழிமார்களுண்டு. அவர்களோடுகூட ஒருநாள் நான் தேவ

ந்திரனுடைய உத்யானவனத்துக்குப் போனோம். அவ்விடத்தில் ஒரு பிராமண யௌவனர் சூரியன் போல் தேஜோராசியாய் விளங்கி, அந்த உத்தியான வனமெல்லாம் வெளிப்பட்டதுபோற் பிரகாசிக்கும்படி நின்றுகொண்டு, தனியொருவராய் மஹா நியமத்தோடு வேதத்தை ஓதிக்கொண்டிருந்தார். அப்படிப்பட்ட அவரையும் - அவருடைய ரூபத்தையும் - தவத்தையும் - ஸ்தானத்தைக் கண்டு, நானும் என் தோழிகளாகிய சௌரபேயி - சமீசி - புத்புதை - லதை - என்கிறவர்களும் அவரை மயக்கிக் கைவசப்படுத்த வேண்டுமென்று அவரருகிற்போய், பாடுகிறதும் - ஆடுகிறதும் - சிரிக்கிறதும் - பரிகாசஞ் செய்கிறதும் - கண்ணைக் காட்டுகிறதும் - தனத்தைக் காட்டுகிறதுமாய்ப், பல வித விலாசங்களோடு சூழ்ந்து உலாவிக்கொண்டிருந்தோம். அவர் [illegible]த்தாகிலும் மனஞ்சலியாமல் தனது நெறியிலேயே இருந்து, [illegible] தவத்திற்கு இடையூறு செய்ய வந்த எங்களைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, ஓ பாவிப் பெண்காள்! நீங்கள் என் [illegible] செய்ய வந்த [illegible] முதலைகளாய்ச் சலத்தில் [illegible] சபித்தார். அச்சாபத்தைக் கேட்டமாத்திரத்திலே நாங்களெல்லாம் [illegible] பட்ட அன்னப் பேடுகள்போல் [illegible], அந்த மஹா[illegible] பாதங்களில் விழுந்து, சுவாமி! நாங்கள் அறியாத பெண்கள். தேவரீருடைய மகிமை [illegible] ரூபத்தையும் [illegible] ஆசைப்பட்டு தேவரீருடைய [illegible] அயோக்கியமாகிய காரியங்களைச் செய்தோம். அதையும் [illegible] பொறுப்பது பெரியோர் கடமையல்லவோ? அன்றியும் பெண்வதை [illegible] தெரியுமே. இப்படியிருக்க எங்களுக்கு இந்தச் சாபங்கொடுக்கத்தகுமா? ஐயனே! இந்த [illegible] எங்களைக் [illegible] விதமில்லை. ஆகையால் எங்களுக்கு [illegible]. அல்லாமலும் பிராமணரானவர் யாவரிடத்திலும் தயையாயிருக்கவேண்டியவரல்லவோ? ஓ புண்ணியவானே! அந்தக் கிருபை எங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும். தேவரீர் திருவடித் தாமரைகளை [illegible] வேறு [illegible], பெரியோர்களுடைய [illegible] சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றும் [illegible] தானே [illegible] வேண்டுமென்று [illegible], பெண்களே! பயப்படாதீர்கள். நான் [illegible] சொன்னதில் [illegible] அற்றதல்லை. இச்சாபம் [illegible] நூறுவருஷம் இருந்துபோய்விடும். அது [illegible] போதென்றால் - நீங்கள் முதலைகளாய் நீரிலிருந்து அதிலிறங்குகிற பேர்களையெல்லாம் பிடித்துத்துன் பப்படுத்து மணலில், ஒருவன் உங்களை நீரினின்றும் தூக்கிக் கரையில் விடுவான். அப்போது இந்தச் சாபந்தீரும். நான் ஒருபோதும் பொய்பேசாதவனாகையால் முன்சொன்னதும் தவறாது. பின்சொன்னதும் பிசகாது. நீங்கள் வாசமாயிருக்கும் தீர்த்தங்களுக்கு நாரிதீர்த்தங்களென்று இதுமுதற் பேருண்டாகும் போங்களென்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட நாங்கள் அவரைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து, அப்பால் [illegible] துக்கத்தோடு வந்து, எவ்விடம்போயிருந்தால் நமது சாபந்தீர்க்கும் புருஷனைச் சீக்கிரத்திற் காணலாமென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தோம். அந்தவேளையில் நாரத மஹாமுனிவர் அங்கே எழுந்தருளினார். அவரைக் கண்ட மாத்திரத்திலே நாங்கள் [illegible] அவர் பாதங்களில் தெண்டனிட்டு, [illegible] தலைவணங்கி நின்றோம். அம்மஹாமுனிவர் [illegible] எங்கள் முகங்களைப்பார்த்து, [illegible] என்னவென்று கேட்டார். நாங்களும் நடந்த சங்கதியை [illegible], அதைக் கேட்ட அவர் [illegible] தீர்த்தங்களில் [illegible]. அவைகளில் [illegible] அர்ஜுனன் [illegible], [illegible] பேர்ந்து [illegible]. இவைகளில் [illegible] இருந்தோம். [illegible]! அப்போது [illegible] நான் உம்மாலே இந்த [illegible]. என் தோழிகளையும் [illegible] உய்யக்கொள்வாய் என்று [illegible]. அதைக் கேட்ட அந்தத் தேவேந்திர [illegible] தீர்த்தங்களில் [illegible] முதலைகளையும் [illegible] பிடித்து [illegible], அவர்களுடைய முதலைரூபம் விட்டு [illegible] தேவமாதர் [illegible], அச்சனனை அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டான். பின் அங்கிருந்த தவசிகளெல்லாம் அர்ச்சுனனைக் கொண்டாடி, அவ்வைகளை நாரிதீர்த்தமென்று வழங்கவைத்து, அன்றுமுதல் அத்தீர்த்தங்களை ஸ்நான தர்ப்பணங்களுக்கு உரிய பெருமையாகச் செய்து வந்தார்கள்.

பப்புருவாகன னுற்பவம்.

இவ்விதமாக அந்த அர்ச்சுனனுவன் தக்ஷிணசமுத்திரக் கரையிலிருக்குந் தீர்த்தங்களையெல்லாம் கண்டுகொண்டு கன்னியாகுமரிபாடி, தன்காதலியாகிய சித்திராங்கதையைப் பார்க்கவேண்டுமென்று மறுபடி மணலூர்ப்புரத்திற்கு வந்தான். அப்போது சித்திராங்கதை பப்புருவாகனனென்னும் பேர்பெற்ற குமாரனைப் பெற்றிருந்தாள். அர்ச்சுனனென்பவன் அப்பிள்ளையைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்துத், தன்மாமனாகிய சித்திரவாகன மகாராஜனைப் பார்த்து, ஓய் மகாராஜனே! என் வார்த்தைக்கிணங்கினபடி இந்த இப்பிள்ளையை வாங்கிக்கொள்ளுமென்று தனமளித்து அந்தராஜ்யத்துக்கு [illegible] தன்மனைவியாகிய சித்திராங்கதையைப் பார்த்து, என் பிராணநாயகியே! நான் [illegible] போய்ச் சேரவேண்டும். நீ இந்தப் பிள்ளையை வளர்த்துக்கொண்டிரு. நான் போய்ச் [illegible] சகலசம்பத்தோடு [illegible] பலவாரங்களோடு [illegible] வருவார். அப்போது நீயும் [illegible] தாயாகிய குந்தியையும், என் தமையனாகிய தருமபுத்திர-வீமசேனன்-என் [illegible] தம்பிமார்களாகிய நகுலசகாதேவர்களையும், மற்றுமுள்ள [illegible] பந்துக்களையும் [illegible] அவ்விடத்தில் [illegible] பாக்கியங்களையும் [illegible] கொண்டிருக்கலாம். [illegible] பார்த்துக்கொண்டு [illegible].

அ[illegible] [illegible] தயாராவள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அர்ச்சுனனென்பவன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] பிராணநாயகியே! [illegible] சொல்லி, அந்த நகரியைவிட்டுப் புறப்பட்டு இராமேச்சுவர மென்கிற ஸ்தலத்துக்குப் போய், சகலபாவங்களையும் பஞ்சுப்பொதிகளை நெருப்புப்பொறி எரிப்பதுபோல எரிக்கத்தக்க மகத்துவமுள்ள சேதுவைக் கண்டு ஸ்நானஞ்செய்து, அங்கே கோதான பூதானகன்னிகாதான முதலாகிய சோடச மகாதானங்களுஞ் செய்து, தென் கடற்கரை வழியாகவே போய் மலைநாடுசென்று, அங்கே அனந்தபத்மநாபசுவாமியைத் தரிசித்துப், பொதியைமலையின்மேலேறித், தவங்களாலாகு மகிமைகளுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகிய அகத்திய மகாமுனிவனைத் தரிசித்து, அவ்விடம்விட்டுச் சஹ்ய மென்கிற மலைமேலேறி, அவ்விடத்துப் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலாடி, மேற்கடலோரமாய் உடுப்பை சுப்பிரமணியமென்கிற ஸ்தலத்திற்குப் போய்த் தொழுது, மற்றும் புண்ணிய தீர்த்த க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, கோகர்ணமென்கிற மகாசிவ க்ஷேத்திரஞ்சென்று, அவ்விடத்துத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானதானஜபதபதர்ப்பணாதி புண்ணியகாரியங்களை முடித்து, பார்வதிபரமசிவனிருவரையும் தரிசனம் பண்ணிப், பிரபாசமென்கிற தீர்த்தத்துக்கு முகாசந்தோஷத்துடனே பிரயாணமாகிப் போனான்.

அருச்சுனனுக்குச் சுபத்திரைக்காட்சி.

இவ்வாறு மேற்கடலருகில் இருக்கின்ற பல தீர்த்தக்ஷேத்திரங்களை யெல்லாம் கண்டுபணிந்து, முறையே பிரபாசதீர்த்தம் வந்துசேர்ந்து, அதில் ஸ்நானதானாதிகளைச் செய்து பிராமணர்களையெல்லாம் பூசித்து அவ்விடம்விட்டு, அனதிதூரத்திலிருக்கும் துவாரகையில் யாதவ குலத்தானாகிய கண்ணனென்கிறவன் முன்னே தனக்குப் பத்தினியாயென்னுடைய தங்கையை முதலானவர்களைக் குறித்துச் சொன்ன [illegible] களையெல்லாம் நினைந்து நினைந்து, அவளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கருத்துட்கொண்டு, அப்படிச் செய்வதற்கு உபாயமென்ன வென்று யோசித்துக், காலத்துக்குத் தக்கதாகவே சந்நியாசிவேஷம் பூண்டுகொண்டு யாதவர்களுக்கும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்குந் தெரியாமல் பிரவேசஞ்செய்து போவோமாகில், எவருக்கும் அவளைக் காணலாம் [illegible]. [illegible] கண்ணனுடைய [illegible] [illegible] அவர் சகாயத்தினால் [illegible] [illegible] என்று மனதில் நிச்சயித்துத், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அவனுடைய [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மனமுதாற

வும், அம்மழைபால்அவருடையகிருபையெனும்பேர
ருட்பிரவாகமபோலப் பூமியெங்கும் ஜலப்பிரவாகம்
உண்டாகிக்கொண்டேதோடவும், அர்ச்சுனனுடைய மனது
காமத்தில்வீழ்ந்ததுபோலத் தாமரைகளெல்லாம் நீரில
அமிழ்ந்துபோகவும், [illegible]
கொண்ட அர்ச்சுனனாற் காமனுடைய [illegible]
யென்கிற ஒரு அவஸ்தையிலே வெற்றிகொள்ளப்
போகிறோமென்கிற மகிழ்ச்சியினால் அவன் கொடியாய
மீன்கள் துள்ளவும், தங்களுக்கினியாய [illegible]
ராதேவிக்கு அர்ச்சுனன் வாய்க்கப் போகிறானென்
கிற சந்தோஷத்தினாலே பயிர்களெல்லாம் [illegible]
[illegible]

னண்ணனாகிய அர்ச்சுனனைப் பார்க்க வேண்டாமா?
என்னுடனகூடவா காண்பிக்கிறேனென்றுசொல்லிச்,
சத்தியபாமையை அழைத்துக்கொண்டு, அவனிருக்கு
ம் மரத்தினிடத்தில வந்து, இதோபார் சன்னியாசி
வேடத்துடன இருக்கிறான் நம்முடைய அர்ச்சுன
ன் என்று அவருக்குக் காண்பித்தார்.

அந்த அர்ச்சுனன் [illegible]

[illegible]

ஊயிலே விருஷ்ணி - அந்தகர்-போஜர் - என்கிற பல பிரிவாயிராநின்ற அந்தயதுவம்சத்துக் குமாரர்களெல்லாம் மங்களஸ்நானஞ்செய்து, நல்ல ஆடை ஆபரணங்களைத் தரித்துப், பிராமணர்களுக்குப் பலதானங்களும் வழங்கித், திவ்விய போஜனங்களைப் புசித்துச், சந்தன புஷ்ப தாம்பூல முதலானவைகளுடனே வேடிக்கையாய் வாகனங்களி லேறிக்கொண்டு, அனேகம் பட்டணத்து ஜனங்களுடனே பலவாத்திய கோஷங்க ளோடும் - சங்கீதங்க ளோடும் - நாட்டியங்க ளோடும் - நானாதேசங்களிலும் சுற்றிவரப், பலராமர் ரேவதி[illegible] தன்னுடனே [illegible] மதத்தினாற் [illegible] பல [illegible] கூடி[illegible], [illegible] அனே[illegible] [illegible] - சாம்பன்- [illegible] இவர்க[illegible] சபையி[illegible] ஸ்ரீகிருஷ்ண [illegible] தானம [illegible]. அதில் ஒருத்தி [illegible] அர்ச்சுன[illegible] [illegible]. அந்தக்கண்ட [illegible].

[illegible] அந்தக்[illegible] [illegible] ஸ்ரீகிருஷ்ணனை அர்ச்சுனன் [illegible] அந்தக் [illegible] [illegible] அழைத்துக்கொண்டு [illegible] [illegible] [illegible] ? [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அவன் [illegible] [illegible] மங்களங்களும் [illegible]

வந்தாற்போலேயாம். ஆகையால் என்னிடத்திற் பரிபூர்ண கடாட்சம்வைத்து, அவளை நான் கலியாணம் பண்ணும்படியான வகையைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டான். அதுகேட்டு கிருஷ்ணன் மகாகிருப்பத்தோடும் இதனைச் சொல்லுகிறார்.

அர்ச்சுனா! நீ சொல்லுகிறது சரிதான். அதற்கு உபாயமென்னவென்றால் - க்ஷத்திரியர்களுக்கு சுயம்வரமென்பது ஒன்றுண்டன்றோ? அந்தப்படி செய்விக்கலாம். ஆனால் அது நல்ல உபாயமாக மாட்டாது. [illegible] பெண்ணின் [illegible] [illegible] நடக்கமாட்டாது. ஆதலால் இன்னொரு உபாயமிருக்கின்றது. அது யாதென்றால் - ராஜாக்கள் பெண்களை வலிமையினாலே கொண்டுபோகிறதுண்டு. இது தான் நல்ல உபாயம். இப்படியோ பலராலும் ஒத்துக்கொள்ளப் பட்டது, ஆனபடியினாலே - அர்ச்சுனா! நீ என்தங்கையை அப்படியே வலிமையினாலே எடுத்துக்கொண்டு போய்விடு. அதற்கு நான் சம்மதிக்கிறது சொல்லுகிறேன். இப்படி நாம் செய்கிற காரியத்தை யாரும் அறியமாட்டார்கள். பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று கிருஷ்ணபரமாத்மா சொல்ல, அர்ச்சுனன் [illegible], இந்த [illegible] நிச்சயஞ்செய்து, இந்திரப்பிரஸ்தத்தைத் தருமராஜருக்குத் தெரிவிக்கிறதற்காக அந்தரங்கமான [illegible] அனுப்புவிக்கத், தருமராஜர் முதலானவர்கள் இசைந்துகொண்டு, கலியாணமும் அப்படியே நடக்கட்டுமென்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டார்கள். இந்தப்படி செய்தபின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அர்ச்சுனனை அவ்விடத்திலேயே இருக்கச்சொல்லி நியமித்துப்போட்டுத், தாம் முன்போல பலராமருடனேயும் கூடிக்கொண்டு, திருவிழா முடிந்ததுடனே துவாரகா பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார். பிறகு அர்ச்சுனன் கிருஷ்ணன் தங்கையைக் [illegible] காமவேதனை கொண்டு, அழகிய [illegible] ஒருநாள் [illegible] சந்நியாசியாக [illegible] நடத்தினான்.

கண்ணன் அருச்சுனனைத் துவாரகைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகுதல்.

[illegible] ஒருநாள் [illegible] [illegible] பலராம[illegible] - [illegible]வர்மா - சாம்பன் - சாரணன்-பிரத்யும்னன்-அக்ரூரன் - சாருதேஷ்ணன் - விதூரதன் - பானு - [illegible] - [illegible] முதலான [illegible] அந்தப் பட்டணத்து[illegible] [illegible] [illegible], அவ்விடத்தில் [illegible] அர்ச்சுன [illegible] சந்நியாசியைக் கண்டு [illegible]ப்பட்டு, அவனைப் பக்தி[illegible] வந்தனையுடனே பணிந்து நிற்க, அந்தச் சந்நியாசியும் ஆசிர்வதித்து உட்காருங்களென்று சொல்ல, அ

வர்கள் அங்கிருக்கும் பாறைகளின்மீதில் உட்கார்ந்துகொண்டு, இவர்யாரோ மகாநுபாவர். மிகவும் சாந்தமூர்த்தி. என்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டு இருக்க, அர்ச்சுனசந்நியாசி அவர்களைப்பார்த்து, ஓ யாதவவீரர்களே! யாவரும் க்ஷேமமாவென்று கேட்டான். பலராமர் சுவாமியுடைய அநுக்கிரகத்தினாலே க்ஷேமந்தான். தேவரீர் யாரோ? எவ்விடத்திலிருந்து எதுக்காக இங்கே எழுந்தருளினீரோ தெரியவில்லை. ஆகையால் அதை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்றார். சந்நியாசியானவன் நமக்கொரு இடமென்றுண்டோ? பூமியெல்லாம் நமதுடையவிடந்தான். நான் வெகுகாலமாய்த் தீர்த்தக்ஷேத்திரங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு, மழைகாலமாகையால் இவ்விடம் வந்திருக்கிறேனென்று சொல்லக்கேட்டு, ஆனால் - சுவாமி! தேவரீர் இவ்விடம் எழுந்தருளியது அடியேங்கள் செய்த தவந்தான். தேவரீர் அநேக புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் க்ஷேத்திரங்களையும் கண்டவராகையால், அவைகளின் சரித்திரம் சொல்லியருளவேண்டுமென்ன; சந்நியாசி அந்த சரித்திரங்களையும் - மற்றும் தருமத்திற்கடுத்த கதைகளையும் - தெய்வபத்திக்கடுத்த காரியங்களையும் - எடுத்துப் பிரசங்கிக்க கேட்டு, இவர் மகாபெரியவரென்று நினைத்து எழுந்து வந்தனம் பண்ணிப், பின்பு இவர்களெல்லாம் ஒன்றாகக்கூடி மகாபத்திவிசுவாசத்துடனே இதனை யோசிப்பதானார்கள்.

ஓ அன்பர்களே! இவர் மகா சந்நியாசி. வெகு யோக்கியர். நாம்செய்த புண்ணிய வசத்தினாலே தான் நமது தேசத்துக்கு வந்தார். ஆகையால் இவர் இந்த மழைகாலமெல்லாம் சவுக்கியமாயிருக்கும்படியாய் நாம் எந்தவிடத்திலே இருக்கச் செய்யலாமென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கு மளவிலே, வேட்டைக்குப் போயிருந்த கிருஷ்ணன் அவ்விடத்திற்கு வந்தார். பலராமர் அவரைக்கண்டு, கிருஷ்ணா! இங்கேயொரு சந்நியாசி வந்திருக்கிறார். அவர் மழையிலே இவ்விடத்தில் மிகவும் வருந்துகிறார். ஆகையால் இவரைநமது பட்டணத்துள் எவ்விடத்தில் இருக்கச் செய்யலாம் சொல்லென்று கேட்க, கண்ணன் - அண்ணா! எல்லாமோசிக்கும் நீ இருக்க நான் சொல்லவேண்டுமோ? உமக்கு எவ்விடத்தில் வைக்க இஷ்டமோ அவ்விடத்தில் வைக்கலாமென்று சொல்லக் கேட்டுத், [illegible] தரமைப்பட்ட, பலராமர் சற்றே யோசித்து, கிருஷ்ணா! எனக்குத் தோன்றுகிறதைச் சொல்லுகிறேன் கேள். இவர் நமது தங்கையினுடைய கன்னியாமாடத்தில் போஜனம் பண்ணிக்கொண்டு, நம்முடைய தோட்டத்திலே [illegible] அறையிலே இந்த மழைகாலம் கழிக்கட்டும் [illegible] இருக்கட்டும். உனக்கென்ன தோன்றுகிறது! இவனிருக்கும் மாதங்களெல்லாம் பணிவிடை [illegible] என்று சொல்ல,

கண்ணனவர்-அண்ணா! உம்முடைய சம்மதிக்கும் உத்தரவுக்கும் எதிரில்லை. நீரோ எல்லாமறிந்தவர். மகாபுத்தியுள்ளவர். எங்களுக்குப் பெரியவர். ஆகையால் நாமொன்றும் மறுத்துச்சொல்லக் கூடவில்லை. ஆகிலும் - இப்படிச் செய்வதில் ஒருகுறைவும் வராமலிருப்பதைக் குறித்துக் கொஞ்சம் யோசிக்கவேண்டியதாய்த் தோற்றுகிறது என்றுசொன்னார்.

அதனைக்கேட்ட பலதேவர் சரிதான் நீ சொல்லுகிறது. ஆனால் இந்தச் சந்நியாசி வெகுவாய்ப் படித்தவராயும், வெகுயோக்கியராயும், சாந்தமூர்த்தியாயும் காணப்படுகிறார். உள்ளம்எப்படியிருக்கிறதோ யாருக்குத் தெரியும்? ஆகையால் - கண்ணா! நீ இவரை யழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கன்னியாமாடத்தில் விட்டு, நான் உத்தரவு பண்ணினதாய்ச் சுபத்திரைக்குச்சொல்லி, அன்னபானங்கள் முதலான உபசாரங்கள் செய்துவரும்படி திட்டம்பண்ணுமென்று சொல்லக்கேட்டு, ஆனால் அப்படியே செய்கிறேனென்று கிருஷ்ணன் எழுந்து, அந்தக்கபட சந்நியாசியைக் கும்பிட்டு அழைத்துக்கொண்டு, வழியில் ஒருவரோடொருவர் வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண்டே காரியமெல்லாம் சித்தமாய்ப் பயன்படுமென்று சந்தோஷப் பட்டவர்களாய்ப் பட்டணத்துக்குட் சென்று, முன்னதாய் அர்ச்சுனனைத் தமது வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், தன் பத்தினிகளாகிய ருக்குமணி சத்தியபாமைகளைக் கூப்பிட்டு. [illegible] நகைத்துக்கொண்டு [illegible] அர்ச்சுனனைக் காட்டித், தாமும் நகைத்துக்கொண்டு, ஓ பெண்களே! இவரைப் பாருங்கள்! இவர் மகாபெரிய சந்நியாசி. மேலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற காஷாயத்தினால் சந்நியாசம்பூண்டதில்லை [illegible], மகாவீரர். சமயத்துக்குத் தக்கபடி யிருப்பார். இவருடைய [illegible] வேஷமெனத் தெரியாது. இவனை [illegible] இவர் மெய்யான சந்நியாசி அல்ல. இவருக்கு நீங்கள் [illegible] உபசாரங்களைச் செய்யவேண்டும். அண்ணனின் உத்தரவின்படி சுபத்திரையினது கன்னியாமாடத்தில் இவரை [illegible] செய்து, சுபத்திரையைப் பணிவிடை செய்யும்படி [illegible] என்று சொன்னார். அவ்வளவிலே அதைக் கேட்ட அந்த இருவரும் [illegible] ம். [illegible] ன். இப்படிப்பட்டவர் இனி கிடைக்கமாட்டார். [illegible] செய்கிறோம். சந்தேகமில்லை. இவ்வளவு இருக்கட்டும் [illegible] இருக்கிறது. [illegible] சுபத்திரை [illegible] இன்னைத்தானாய் [illegible] ம். ஓ பெண்களே! [illegible] போட்டுக்கொண்டு [illegible] யிருக்கவேண்டும் இப்போ

து தாம்பூலம் போட்டுக்கொள்ளுகிறீரா? இனிப்பரவா
யில்லை. வந்தகாரியம் பலிக்கும். காஷாயத்தைக் களை
ந்து நல்லவஸ்திரம் உடுத்திக்கொள்ளும். நாங்கள்
வெளிப்படுத்துகிறதில்லை. மறுபடி போகும் போது
காஷாயங் கட்டிக்கொள்ளலாம். எங்கள் வீட்டிலே
தான் முதல் மருவுண்ணவேண்டும். ஆகையாற் சாப
பிடும். பிக்ஷை இன்றைக்கு வேண்டாம். எப்போதும்
நீர் உயர்ந்த வேஷம் போட்டாற் பெண்கிடைக்கிறது
எப்படியென்றால் - பிராமணவேஷம் போட்டபோது
திரௌபதிகிடைத்தாள். தபசுவேஷம் போட்டபோ
து நாககன்னியும் பாண்டிய கன்னியும் கிடைத்தார்
கள். அப்படியே இந்தச் சன்னியாசிவேஷத்துக்குப் பய
ன்கிடைக்குமென்று பரிகாசமாய்ப்பேச, அர்ச்சுனனும்
மெய்தான். உங்கள் நாயகருடைய ஸ்நேகபலத்தினா
லே தான் எனக்கு இப்படிப்பட்ட சாமார்த்தியமே
தவிர வேறில்லை. என்றவனும் பகிரங்கமாகப் பரிகாசப்
பேச்சுக்களைப்பேச, அந்தக் கண்ணனுடைய மனைவி
கள் - அர்ச்சுனா! நெடுநாளாய் உன்னை எங்கள் வீட்
டிலேவரக் காணவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டிருந்
தோம். இன்றைக்குத்தான் அது பலித்தது. என்று
மிகவும் அன்புடனே கூடிய பலவார்த்தைகளைக் கூறி
ப் போஜனமுதலான உபசாரங்களைச் செய்தார்கள்.

அருச்சுனசந்நியாசி சுபத்திரை கன்னிகா மாடஞ்சேர்ந்திருத்தல்.

பின்பு கண்ணன் அர்ச்சுனனைக் கன்னியாமாடத்
திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், தன் தங்கை
யை யழைத்து, என்னம்மணி! இவர் மஹாபெரியவர்.
நமது தேசத்திற்கு அதிதியாய் வந்தவர். இவரை நீ
உன்மாளிகையில் வைத்துப் பூசித்தால் மிகவும் நல்ல
து. உனக்கு நல்லபலன்கிடைக்கும். இப்படித்தான் மு
ற்காலங்களில் நமது கன்னியாமாடங்களிலே வெகு
பெரியோர்கள் வந்து தவஞ்செய்துகொண்டிருந்
தார்கள். அவர்களையெல்லாம் நமது சந்ததியிற் பிற
ந்த அநேகம் பெண்கள் பூசித்து வெகு நன்மைகளை
ப் பெற்றார்கள். ஆகையால் - குழந்தாய்! இந்தச் சந்நி
யாசியை நீ வெகு பயபக்தியுடனே பூசித்துவரவே
ண்டியது நம்முடைய அன்னைக்கும் பிரீதியாகும்.
இந்தப் பெரியவர் எந்தவேளையில் என்ன சொல்லுகி
றாரோ? அந்தந்த வேளையில் நடந்துகொண்டு,
தக்கபடி போஜன முதலான உபசாரஞ்
செய்துவரவேண்டும். இவருக்குத் தவஞ்செய்ய நமது
தோட்டத்திலிருக்கும் கொடிமாடத்திற் கட்டியமைத்
திருக்கிற பர்ணசாலையில், அங்கேயே வாசம்
பண்ணிக்கொண்டிருக்கட்டும். என்று சொல்லியதைக்
கேட்ட சுபத்திரையும்-அண்ணா! அப்படியே செய்து
இவர் சந்தோஷப்படும்படி நடந்துகொள்ளுகிறே
னென்று சொன்னாள். அப்போது யாதவகுலதிலகரா
கிய கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் அந்தக் கபடசன்னியாசி
யைத் தோட்டத்திற்கு அழைத்துப்போய், இருக்க
வேண்டிய இடங்களையுங் காண்பித்துச், சுபத்திரை
யையும் பணிவிடைக்கு அவ்விடத்தில் ஒப்புவித்துச்,
சன்னியாசியினிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுத் திரும்பி,
இச்செய்தியைத் தாயாருக்கு அறிவித்தார்.

அந்த அர்ச்சுனனானவன் தினந்தோறும் விடிய
ற்காலமுதல் இராத்திரிக்குச் சயனித்துக்கொள்ளுகி
றவரையிற் சுபத்திரையினாலே வேண்டிய உபசாரங்க
ள் செய்யப்பட்டு வருங்காலத்தில், இடைவிடாமற் சு
பத்திரையைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதினாலும்,
அவளோடு பேசுகிறதினாலும், அவளுடைய நடை-பு
ன்சிரிப்பு-முதலாகிய செய்கைகளைக் காண்பதினாலு
ம், முன்னிருந்ததைவிட அதிகமாகக் காமத்தீயான
து எழும்பி உள்ளும்புறம்பும் எரிக்கவே, நாழிகைக்கு
நாழிகைத் தேகமானது இளைத்து வெளிர்த்துத் து
வண்டு, பரவசமாய்ப் போயிற்று. இவ்வாறாகக் காம
நோயினாலே மிகவும் அவன் வருத்தமடைந்து, மிகு
ந்த தாபத்தைச் சகிக்கமாட்டாமற் பெருமூச்சுவிட்டு,
நீலவிழுத்திய சுணைக்காயைப்போல் எவ்வளவு அடக்
கினாலும் அடங்காமல், தனது கபடம்மேலிட்டு வழி
ந்து வெளிக்குவர, அதையெல்லாம் வெவ்வேறு பாவ
னையினால் மறைத்துக்கொண்டு, தன் வேஷத்திற்கு
த்தக்கபடி, ஸ்ரீஹரி-மாதவா - கோவிந்தா-என்று
கிருஷ்ணனையே கூவிக்கொண்டிருந்தான். அந்தச்சுப
த்திரையும் மனதிலே அர்ச்சுனன் பேரிலேயே நெ
டுநாளாய்க் காதல்கொண்டிருந்தாள். அதேனென்
றால் - வசுதேவனுடைய குமாரர்களில் ஒருவனாகிய
கதன் என்பவன் முன்னொருக்காற் பாண்டவர்கள்
பிறந்த கதையையும், அர்ச்சுனனுடைய ரூபம்-சாமர்
த்தியம் - பெருமை - முதலானவைகளையும், சுபத்தி
ரைக்கு நன்றாய்ச் சொல்லியிருக்கின்றான். அன்றியும்
அந்த யாதவர்களுக்குள்ளே ஒருவரோடொருவர் வீ
ரவாதம் பேசுங்காலத்திலே, அந்த அர்ச்சுனனை எ
னைத்தாக்கவல்லவனோ நீ எவ்வளவென்றும்; வில்வித்தை
கற்குங்காலத்தில், நான் அர்ச்சுனனைக்காட்டிலும் அதிகமாகி
றேனென்றும்; எதிலும் சவுரியத்தினாற் கர்வ
மடைந்தால், அப்போது அவனைப்பார்த்து நீயென்
னடா அர்ச்சுனனைக் கண்டாயோவென
றும்; வில்வித்தைகற்ற பிள்ளைகளை ஆசீர்வதிக்குங்
காலம், அர்ச்சுனனைப்போலச் சாமர்த்தியனாகக்கடவாய் என்றும்;
அவ்விடத்திற் பேசுவார்கள். அதுகளையெல்லாம் சு
பத்திரை பலதரம் கேட்டிருக்கிறவளாகையால், புரு
ஷர்களுக்குள் அர்ச்சுனனை உயர்ந்தவனென்று எண்
ணி, அவனையே விவாகம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டு
மென்று நினைத்திருந்தாள். அந்தப்படியே தேசாந்தி
ரி யாராகிலும் வந்தால் அவர்களை யுபசரித்து,
அர்ச்சுனனுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லச் சொல்
லிக் கேட்டு, அவர்கள் சொல்லுமளவில் மனதில் மிக

வுங்களிப் படைவாள். அன்றியும் வெண்மையான வஸ்துவைக் குறித்து யாராகிலும் அர்ச்சுனமென்கிற சொல்லைச் சொல்லும்போது, அதையுற்றுக் கேட்பாள். இன்னும் யாராகிலும் தவசிகள்-சோதிடர்-குறிசொல்லுவோர் - முதலானபேர்கள் வந்தால் அவர்களுக்கு உபசாரஞ்செய்து, நான் நினைத்திருக்கிற காரியம் கூடிவருமா வராதாவென்று கேட்டு, அவர்கள் கூடிவருமென்று சொல்லுமளவில் அர்ச்சுனனை விவாகஞ்செய்துகொண்டது போலவே களித்திருப்பாள்.

இப்படிக்கெல்லாம் சாக்கிரத்திலும் சொப்பனத்திலும் அர்ச்சுனனைப் பாவனையினாலே கண்டு, அவனிடத்திலேயே மனமழுந்திச் சதாகாலமும் விரகதாபப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவள் ஆனபடியினாலும், தினந்தோறும் கபட சன்னியாசியை யுற்றுப்பார்க்கு மளவில் தான்கேட்டிருக்கிறபடிக்கும்-சொப்பனத்திற்காண்கிறபடிக்கும்-இவனுடையருபமிருப்பதினாலும், கைகளில் நாணுரைச்சலாலுண்டாகிய காய்ப்புக் காணப்படுகிற படியினாலும், அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரையாய்ப் பிரபாசம் வரைக்கும் வந்திருக்கிறானென்று முன்னமே கேட்டிருப்பதினாலும், அந்த யாதவப்பெண்ணின் மனதிற் சந்தேகமுண்டாயிற்று. அப்படியிருக்க-ஒருநாள் இந்தச் சன்னியாசியானவன் காலையில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆசனத்திலுட்கார்ந்து கொண்டு ஜெபஞ்செய்திருக்குந் தருணத்திலே, வசுதேவருடைய மகளாகிய சுபத்திரைபோய் நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமி! தேவரீர் வெகுதேசங்களையும்-நதிகளையும்-மற்றுமனேக திவ்விய க்ஷேத்திரங்களையுங் கண்டவரானபடியினாலே, அவைகளின் சரித்திரங்களைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டாள். அர்ச்சுனனும் மிகவும் சந்தோஷித்து, காமப்பார்வை முதலாகிய விலாசங்களுடனே அனேகங் கதைகளையெல்லாஞ் சொல்லிவந்தான். நடுவிற் குருதேசத்துச் சமாசாரம் வருமளவிற், சுபத்திரையானவள்-சுவாமி! அவ்விடத்தில் முன் காண்டவப் பிரஸ்தமென்றும்-இப்போது இந்திரப் பிரஸ்தமென்றும்-பெயருடையபட்டணத்தில், எங்கள் நல்லத்தை குந்திதேவியென்பவளைக் கண்டீரா? அவளும் அவளுடைய குமாரர்களும் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்களா? அவர்களில் திரௌபதிகாரணமாக ஏற்பட்ட நிபந்தனையின்படி அர்ச்சுனராஜனுக்குத் தீர்த்தயாத்திரை நேரிட்டதாமே. மகாசவுக்கியமாயிருந்த அந்த மகாபுருஷர் வெகுநாளாய் வனாந்தரங்களில் திரிந்து கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு இந்த மழைக்காலத்திலே எங்கேயிருக்கிறாரோ? தேவரீரும் தீர்த்தயாத்திரை வந்தவரானபடியால் அவரை எங்கேயாயினுங் கண்டதுண்டோ? அல்லது கேட்டதுண்டோ? இதுகளையெல்லாம் தயைசெய்து சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கும்போது, அர்ச்சுனன் அவளது கேள்விக்குறிப்பினாலே தன்னிடத்தில் அவளுக்கு ஆசையிருப்பதை யறிந்து, மிகுந்தகாமவெழுச்சியினால் உடம்பெல்லாம் பொங்கிக் கிறுகிறுத்து, நடுக்கமுறத் தொனித்து, சிறுநகைப்புடனே இதனைச் சொல்லுகிறான்.

அருச்சுனன் சுபத்திரைக்குத்தன்னை வெளிப்படுத்துதல்.

ஓ யதுகுலத்தோர் தவத்தினாலுதித்த மின்னரசே! உங்களத்தையாகிய குந்தியைக் கண்டேன் க்ஷேமமாயிருக்கிறாள். அவள் புத்திரர் முதலானபேர்களும் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்கள். அந்த அர்ச்சுனனோ தீர்த்தயாத்திரை முடிந்தும் இன்னும் தன் தேசம் போய்ச் சேரவில்லை. ஆனால் எங்கேயிருக்கிறானென்றால் - இப்போது துவாரகாபட்டணத்திலேயே சன்னியாசிவேஷம் பூண்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் வாசஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறான். ஓ பொற்கொடியே! நீ தினந்தினம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கச்சேயும், அவனை நீயறியாமலிருக்கிறாய் என்று சொல்லக்கேட்ட சுபத்திரை திடுக்கிட்டாற்போலப் பெருமூச்செறிந்து, முகத்தைவணங்கித் தரையைக் காலாற்கீறி நின்றாள். இப்படி நிற்கும் விலாசங்கண்ட அர்ச்சுனன் மிகவும் அன்புடனே, அடி பூங்குழலே! நான் தான் அர்ச்சுனன். உனக்கெப்படி என்னிடத்திற் கருத்திருக்கிறதோ? அப்படியே யெனக்கும் உன்னிடத்திற் பதின்மடங்கதிகமாகக் கருத்தமைந்திருக்கிறது. உனதுபணிவிடைக்குத் தயாராயிருக்கிறேன். ஓ பூரணசந்திரனை யொத்த முகமுடையவளே! நல்லநாளிலே தருமவிதிப்படி சாவித்திரியென்பவளைச் சத்தியவானெப்படி விவாகஞ்செய்துகொண்டானோ? அப்படி உன்னை நான் விவாகஞ்செய்துகொண்டு உன்னுடன்கூடி வாழ்வேனென்று சொல்லிக், கொடிகளாற் கட்டிய அறைக்குள்ளே பிரவேசித்தான். பின்பு சுபத்திரையானவள் மிகவும் மதிகலங்கி, மெய்துவண்டு, தனது பள்ளியறைக்குள்ளே போய்க் கட்டிலின்மீது சயனித்துக்கொண்டு, மூர்ச்சையடைந்தவள்போல் ஒன்றுந் தெரியாமலிருந்தாள். இப்படியிருக்க-ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் இச்செய்தியை யெல்லாம் தமது யோகதிருஷ்டியால் அறிந்து, சுபத்திரைக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் போஜனம் பண்ணும்படி உருக்குமணிதேவியை யேவ, அவளும் வந்திருவருக்கும் போஜனங் கொடுத்துக்கொண்டு வருபவளாகி, இவ்விருவருடைய மனோவியாதியை முற்றுமறிந்துபோனாள். அர்ச்சுனனும் அந்தக் கொடியறையிலேயே யிருந்துகொண்டு, உன்மாதம்பிடித்தவன்போல் ஒன்றுந்தோன்றாமற் காமவிகாரத்தி லிருந்தான்.

இப்படி யிருக்குமளவிற் சூரியன் அஸ்தமனத்தை யடையவே, அர்ச்சுனனையும்-சுபத்திரையையும்-மோகமென்பது கௌவிக்கொண்டதுபோல் இருளானது பூமியைக் கௌவிக்கொண்டது. அதைப்பார்த்தால்-ஒருவன் மிகுந்த புண்ணியஞ்செய்து சுவர்க்கலோகமடைந்து மகா போகங்களையெல்லா மநுபவித்து,

அந்தப் புண்ணியம் நீங்குமளவில் மறுபடியும் அவனைப் பிறவிப்பாவம் சூழ்வதுபோ லிருந்தது. உடனே ஆகாசத்தில் நட்சத்திரங்கள் புறப்பட்டன. அதைப் பார்க்குமளவிற் சுபத்திரையின தேகத்து வெப்பம்வீசி ஆகாயத்திற் கொப்புளங்கள் புறப்பட்டன போலத் தோன்றிற்று. அப்போது குளிர்ச்சியும் வெண்மையுமுடைய கிரணங்களைவீசி இருளைத்துரத்தியடித்துக்கொண்டு சந்திரன உதயமாகியதைப் பார்த்தால், முகத்தினழகினாலே தன்னைசசெயித்தவளாகிய சுபத்திரையைத் தன்தோழனாகிய மன்மதன் மிகவும் வருத்துகிறானே: இத்தருணத்தில் நாமும்போய் வருத்தி அவள் முகத்தைத வாடச்செய்யவேணடுமென்று வந்ததுபோல்தோற்றிற்று. இவ்வாறாகச்சந்திரன் உதித்து நிலவு விளங்குமளவில, அந்த யதுகுலப்பெண்ணானவள் மன்மதன பிரயோகிக்கிற புஷ்பபாணங்களினாலே தேகமெல்லாம் துளைக்கப்பட்டுச சகிக்கமாட்டாமல், தான் சயனித்திருக்கிற புஷ்பசயனமெல்லாங் கருகிப் போகும்படியான தாபத்தை யடைந்து, மூக்கினுனியில் அணிந்திருக்கிற ஆணிமுத்தும் நீலமணிபோ லாகும்படியாகப் பெரு மூச்சுவிட்டுத், தன்னைத் தொந்தரவுசெய்கிற மன்மதனையும் - அவனுடைய தோழனாகிய சந்திரனையும்- குயில்களையும்- மலயமாருதத்தையும் - சோலைகளையும - வண்டுகளையும் - தூஷித்து மெய்சோர்ந்து மூர்ச்சித்துக கிடக்கவே, அக்குறிப்பறிந்த இவளுடைய தோழியார்களெல்லாம் வியசனமடைந்து தேவகிதேவிக்கு அறிவிக்க, அந்த அம்மையும் ஓடிவந்து மகளைப்பார்த்து, பெண்ணே! நீயேனிந்த துயரத்துடனே இப்படி வருந்துகிறாய்? உனக்குண்டாகிய வியாதிக்குத்தகுந்த சிகிச்சை செய்விக்கிறேன தைரியத்தை யடைந்திரு. நீ இப்போ திருக்கிறபடி இன்னுஞ்சிலநேரம் இருப்பாயேயாகில், நாங்களெல்லாம் பெண்ணை யிழப்பதுமன்றி உயிரையு மிழப்போம. அதனால் - மகளே! கொஞ்சம் தைரியமடைந்து உயிரைக் காப்பாற்று. உனக்குற்றதை உனதண்ணன் மார்களுக்கும் தகப்பனார் முதலான பேர்களுக்கும் தெரிவித்து, அப்படியே நடத்துகிறேன். விசனத்தைப்படாதே யென்றுஞ்சொல்லி வசுதேவரிடத்திற்கு வந்து, ஏகாந்தத்தில் அவரைப்பார்த்து, கேளுமீரா! நமது தோட்டத்தில் வந்திருக்கிற சன்னியாசி அர்ச்சுனனென்னுந் தெரியவருகிறது. அதினாலே நம்முடைய சுபத்திரை அவனிடத்திற் காதலாலே மிகுந்த வருத்தமடைந்திருக்கிறாள். ஆகையாலே இதற்குத்தகுந்த யோசனை செய்யவேணுமென்று மகா வேட்கையோடிருந்து சொல்லினாள்.

வசுதேவர் அதை அக்குரூரன - அநூகன் - கிருஷ்ணன்-முதலாகிய பேர்களுக்குத் தெரிவித்தார். அது கேட்ட அவ்வக்குரூரன் - உக்கிரசேனன-சத்தியகன் - கதன் - சினி - கிருஷ்ணன் - பிருது - பிரவன் - தேவகி - ரோகணி - ருக்மணி - சத்தியபாமை- இவர்களெல்லாங்கூடி நன்றாய் யோசித்து, இரகசியமாகப் புரோகிதனையழைப்பித்து, இதை அவருக்கும் அறிவித்து, அவர் யோசனையையுங் கேட்டுக் கொண்டு, பன்னிரண்டாவது நாளில் முகூர்த்தம் வைத்துக் கொண்டார்கள். பின்பு கிருஷ்ணன் இந்தப்பெண்ணை அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுக்கப் பலராமர்-உத்தவர்-முதலானபேர்களுக்குச் சம்மதி யில்லாமையால் அவர்கள் இசசெய்தி யறியாதிருக்க வேண்டியதற்காக யோசித்து, ஒரு விளம்பரஞ் செய்து பறைசாற்றி வித்தார். அவ்விளம்பரம் என்னவென்றால் - நம்முடைய சுபத்திரைக்குத் தேகத்திலென்னமோ தெய்விகமாய் உபத்திரவம் உண்டாயிருக்கிற படியினாலே, சமுத்திரத்தின் நடுவிலிருக்கிற தீவிற் சிவனுக்கு முப்பத்துநாலுநாள் மகா உச்சவம் நடக்கப்போகிறது; அதற்காக இன்றைக்கு நாலாநாளே யாதவர் முதலான யாவரும் தங்கள் குடும்பங்களுடனேயும்-ரதகஜதுரக பதாதிகளுடனேயும்-அந்தத் தீவுபோய்ச் சேரவேண்டியது என்பது தான். அதில்யாதவர்களும்தங்கள் தங்கள் சேனைகளுடனேபோய்ச் சேரவேண்டியதென்பதைக் கேட்ட பலராமர் முதலாகிய சகல யாதவர்களும் - பட்டணத்திலிருக்கும் சகல ஜனங்களும் - வஸ்திராபரணங்களைப் பூண்டு, அழகாகிய சீலைகளைக்கட்டிய கொடிமரங்களுடனே நல்ல யந்திரங்களுடைத்தாய் உட்காரவும் படுக்கவும் விளையாடவும் உபயோகமாயிராநின்ற இடங்களையுடைய கப்பல்களின்மேலேறி, மகாசந்தோஷ வைபவ விநோத விளையாட்டுடன் அந்தத் தீவுபோய்ச சேர்ந்தார்கள். இப்படியிருக்கச் சுபத்திரையானவள் கண்ணனிடத்திற்கு வந்து, அண்ணா! நம்முடைய தோட்டத்திலிருக்கிற சன்னியாசி இன்னும் பன்னிரண்டுதினங்க ளிவ்விடத்திலேயே இருக்கப் போகின்றாராமே: அவருக்குச் சிசுருஷை யார்செய்வார்களென்னக், கண்ணன் - அம்மணி! உன்னையல்லாது யார் செய்வார்கள்? நீயேசெய்யவேண்டுமென்று சொல்லிப், பேரிகைமுதலாகிய வாத்தியங்களுடனே புறப்பட்டுக் கப்பலேறி, ஏழுயோஜனை அகலமும் பத்துயோஜனை நிகளமுமுள்ள அந்தத் தீவையடைந்து, எல்லாருடனே கூடி அவ்விடத்துத் திருவிழாவை நடத்தினார். அப்போது சகலமானபேர்களும் தானதர்மங்களைசசெய்து, வேடிக்கையாய்த்தோட்டங்கள் - அணைகள் - குளங்கள்-குட்டைகள்- மண்டபங்கள்-மணிக்குன்றுகள்- முதலான இடங்களிலே வாசஞ்செய்து, அங்குநடந்தேறிவரும் திருவிழாவைப் பார்த்துச் சகலமானபேரும் ஆனந்தபரவசத்தராய்சசந்தோஷமடைந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

சுபத்திரைமணம்.

இவ்வாறாக முப்பத்து நாலுநாள் அங்கே உச்சவம் நடந்துகொண்டிருந்தது. இப்படியிருக்க-அர்ச்சுனனானவன் காரியம் சித்தமாயிற்றென்று மனதிற்

சந்தோஷமடைந்து, சுபத்திரையைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்: அடி தேன்மொழியே! இப்பொழுது உன் தகப்பனார் முதலிய யாவரும் திருநாள் பார்க்கப் போயிருக்கிறார்கள். இந்தச் சமயத்திலே தான் நாம் விவாகஞ்செய்துகொள்ளுவது யுக்தம். ஆனால் விவாகங்களைப் பெரியோர்கள் எட்டு விதமாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். என்னுடைய பந்துக்களோ தேசாந்தரத்திலிருக்கிறார்கள். உன்னுடைய பந்துக்களும் இப்போது தேசாந்தரத்திலிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அந்த எட்டுவித விவாகங்களுள்ளும் சிறந்ததாகிய காந்தருவமென்பதுதான் நமக்கு இப்போது இசைந்ததாகக் காண்கிறது. அன்றியும் - கன்னிகையை ஒருவனுக்குக் கொடுப்பதற்கு முறையே, தகப்பன்- உடன்பிறந்தான் - தாயார் - அம்மான் - தகப்பனுடனே கூடப்பிறந்தவன் - ஆசாரியன் - இவர்களெல்லாம் அதிகாரிகளாயிருக்கிறார்கள். அல்லாமலும் பெரியோர்கள் விவாக முறைமையைக் குறித்துச் சொல்லியதைக் கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். பெண்ணைப்பெற்றவன் யோக்கியனானவனை யழைத்து விதிப்படி கன்னிகையைக் கொடுத்தால், அந்தக்கன்னிகை பத்தினியென்கிற பெயருடையவளாகிறாள். ஒரு பெண்சாதி மரித்தபின் தன்னையும் தன்னை அடுத்தபேர்களையும் காப்பாற்றுகிற நிமித்தம் தானே யொரு பெண்ணைத் தேடிக் கலியாணஞ்செய்து கொண்டால், அந்தப்பெண் பாரியையென்று பெயருடையவளாகிறாள். பிள்ளைக்குத் தகப்பனானவன் குலமுதலான யோக்கியதையுள்ள கன்னிகையைத்தேடி விவாகஞ் செய்வித்தால், அந்தக் கன்னிகை தாரம் என்று பேருடையவளாகிறாள். சந்ததி நிமித்தமாக ஒருவன் ஒருபெண்ணை விவாகஞ்செய்து கொண்டால், அவள் வச்சியை என்று பெயருடையவளாகிறாள். அன்றியும் அவளுக்கு ஜாயையெனகிற பேருமுண்டு. இப்படியிருக்கிறபடியினாலே, ஆசையுள்ள பெண்ணை ஆசையுள்ள புருஷன் ரகசியமாய்ச் சேருகிறது முன்சொன்ன எல்லாவற்றிலும் மேலான தருமமாயிருக்கிறது. அடி மான்விழியே! இப்போது நான்சொல்லுகிற காந்தருவ விவாகமானது அக்கினி முன்பாகச் சடங்குகள் நடத்திச்செய்துகொள்ளத் தக்கதாகாமற்போனாலும், நீ தடைசெய்யாது அதை அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஏனென்றால் - உத்சவத்திற்குப் போயிருக்கிற பேர்களெல்லாம் வராமலிருப்பதற்கு முன்னமே நல்லநாள் இன்றைக்குத்தான் அமைந்திருக்கின்றது. எப்படியென்றால், உத்தராயணம் - வைகாசமாசம் - சுக்கிலபக்ஷம் - ஹஸ்தநக்ஷத்திரம் - துதியை திதி- மகாலக்கினம் - பவகரணம் - சித்தயோகம் - இவைகளெல்லாம் கலியாணத்திற்கு எடுத்தவைகள். இவையெல்லாம் இன்றிராத்திரிக்கு இசைந்திருக்கின்றன. சூரியபகவானும் அஸ்தமனத்துக்குச் சமீபித்திருக்கிறார். ஆகையால் நீ மனதைப் பெரிதுபண்ணவேண்டும். ஸ்ரீகிருஷ்ணனோ சர்வமுமறிந்தவர்தான். ஆனால் இந்த விஷயத்தை யறிந்திருக்கிறாரோ இல்லையோ தெரியவில்லை. ஆனதாற்காமனால் வருத்தப்பட்டுப் புலம்பாநின்ற என்னைக் காப்பாற்ற என்ன யோசிக்கிறாயோ சொல்லடி என்கண்ணே! என்று அர்ச்சுனன் சொன்ன சொல்லைக்கேட்ட சுபத்திரை கண்ணனை மனதில் நினைத்து, ஒன்றுஞ் சொல்லாமற் கண்ணீர்மல்க நின்றுகொண்டிருந்தாள். அர்ச்சுனனும் பரிதாபத்துடனே கொடி வீடுசென்று, தன்பிதாவாகிய தேவேந்திரனை நினைத்தான்.

இப்படி அர்ச்சுனன் நினைத்த மாத்திரத்திலே தேவேந்திரனானவன், இயமன் - வருணன் - குபேரன் - அக்கினி - வாயு - சூரியன் - சந்திரன் - அஷ்டவசுக்கள் - ஏகாதசருத்திரர் - சித்தர் - சாத்தியர்- கின்னரர் - கிம்புருடர் - முதலாகிய சகலதேவர்களோடும், நாரதர் - வசிட்டர் - முதலாகிய தேவரிஷிகளோடும், சசிதேவி முதலாகிய தேவஸ்திரிகளோடும், ஐராவதத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டு தன்மகனிருக்குமிடம்வந்து சேர்ந்தான். கிருஷ்ணனும் சுபத்திரை நினைவையறிந்து, அக்குரூரன் - ஆகுகன் - சுதன - வசுதேவன் - தேவகி - ரோகிணி - ருக்குமணி- சத்தியபாமை-முதலாகியவர்களையெல்லாமழைத்துக் கொண்டு, பலராமர் முதலானபேர்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்குந் தருணத்திலே புறப்பட்டு இவ்விடம் வந்துசேர்ந்து, தேவேந்திரன் முதலான பேர்களைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து நல்வரவுகேட்க, தேவராஜன் முதலானவர்களும் க்ஷேமமிகக் கொடுத்துக் கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, நல்லது: ஜனசாவகாசம் பண்ணுகிறீர்! சீக்கிரத்திற் காரியத்துக்கு யத்தனப்படவேண்டுமென்று சொல்லவே கிருஷ்ணனும் தம்முடையவர்களைக் கொண்டு, கலியாணத்திற்கு வேண்டிய சகலசாமக்கிரியைகளைச் சித்தப்படுத்தித் தேவர்களுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, தேவராஜன் தன்மகனுக்கு மங்களஸ்நானஞ் செய்வித்து, நவமணிகளுமிழைத்துப் பளபளென விளங்குகிற கிரீடம் - தோள்வளை - ஆரங்கள் - கவசங்கள் - முதலான பல ஆபரணங்களினாலும், திவ்விய பீதாம்பரங்களாலும் அலங்காரஞ்செய்து, நாரதர் - வசிட்டர் - முதலான மகாமுனிவர்களைக்கொண்டு பரோபகாரஞ்செய்வித்திருக்க, கிருஷ்ணனும் தன் தங்கைக்கு நல்ல அலங்காரஞ்செய்வித்துச் சித்தப்படுத்த, சகலவாத்திய முழக்கத்துடனே பெண்ணையும் பிள்ளையையும் கலியாணமண்டபத்து நடுவே ரத்தினமயமாயிருக்கிற பொற்பீடத்தில் உட்காரவைத்து, காசியப மகாமுனிவர் விதிப்படி அக்கினியை வளர்த்து ஓமஞ்செய்ய, வசிட்டர் முதலாகிய ரிஷிகளெல்லாம் மந்திரங்களைக் கோஷிக்க, நாரதர் முதலாகிய பெரியோரெல்லாஞ்சபையாய் வேதிகையைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்திருக்க, அருந்ததி முதலாகிய ரிஷிபத்தினிகளும், இந்திராணி முதலாகிய தேவ பத்தினிகளும், தேவகி - ருக்குமணி - சத்திய

பாமை - சாம்பவதி - முதலாகிய யாதவ பத்தினிகளும், பாலிகைகளில் விளைகளை விதைத்துப் பால்கலந்த நீரிடவும்; சிலர்பூரணகும்பங்களும்தீபங்களுமேந்திமங்கலப்பாடல்களுடனே சூழவுமிருந்தார்கள்.

தேவதுந்துபி முதலாகிய பதினெட்டு வாத்தியங்களுமுழங்க, அரம்பை முதலாகிய தேவஸ்திரீகளெல்லாம் நர்த்தனஞ்செய்ய, கந்திருவர் முதலான பேர்களெல்லாம் கானம்பாட, மகா விபவமாகக் கலியாணத்தை இந்திரன்-கிருஷ்ணன்-முதலாகிய பேர்கள் இருந்து நடத்தினார்கள். புரோகிதர் சொற்படியே கிருஷ்ணனும் உருக்குமணியுமாகத் தாரைவார்த்துக்கன்னிகாதானஞ்செய்த சுபத்திரையை அர்ச்சுனன் கைப்பிடித்துக்கொண்டு, அக்கினியையும்-வேதிகையையும் - ரிஷிகளையும் - வலம்வந்து உட்கார்ந்து, மங்கிலியமாட்டி, அம்மி மிதித்து, பொரியிட்டு, மற்றுமுண்டான பல்லாச சடங்குகளையும் குறைவின்றி நிறைவேற்றிச் சந்தோஷத்துடனே விவாகஞ்செய்துகொண்டான். உடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணரானவர் நாரதர் - காசிபர் - வசிஷ்டர் - முதலாகிய மகாரிஷிகளையும், அருந்ததி முதலாகிய ரிஷிபத்தினிகளையும் பூசித்துப், பல தானங்களும் வழங்கி. இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும் இந்திராணி முதலாகிய தேவஸ்திரீகளுமாகிய சயபந்திர[illegible]ஞ்செய்து பூசித்துச், சகலருக்கும் விருந்து செய்தபின்பு, அர்ச்சுனன் தன பெண்சாதியுடனே ரிஷிகளையும் அவர்களுடைய மனைவிகளையும் நமஸ்கரித்து, அவர்களால் ஆசீர்வாதம் பெற்றுப், பின்பு இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களையும் அவர்கள் மனைவிகளையும் நமஸ்காரஞ்செய்ய, அவர்களெல்லாம் பெண்ணுக்குத் தக்க [illegible]ப்பிள்ளையும் பிள்ளைக்குத் தக்கபெண்ணும் இப்படி யமைந்தது அதிசயமாகையால், ஒத்த தம்பதிகளாய் இவ்விருவரும் நன்மக்களைப் பெற்று நற்செல்வங்களையடைந்து நல்லோர்களுக்கு உதவிசெய்துகொண்டு நெடுநாள் வாழுகவென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்து, மணக்கோலத்துடனே விளங்குகின்ற மக்களையும் மருமகளையும் [illegible] முத்தமிட்டு [illegible]ப்பார்த்து, மருமகளுக்குப் பலபணிகளை வழங்கினார்கள். பின்பு அர்ச்சுனனும் சுபத்திரையும் வசுதேவர் - தேவகி - முதலானவர்களை நமஸ்கரித்து, அவர்களாலும் பல [illegible] கூறப்பட்டு மணவிருந்து [illegible]யிட்டார்கள். இப்படிக் கலியாணம் நிறைவேறியபின்பு இந்திரன் முதலானபேர்களெல்லாம் யாதவர்களிடத்தில் உத்தரவுபெற்றுக்கொண்டு, தங்கள்தங்கள் பதிபோய்ச்சேர்ந்தார்கள். கிருஷ்ணதேவர் அர்ச்சுனனைக் கூப்பிட்டு, நீ கலியாணத்தை சந்தோஷத்துடனே [illegible] மற்றுக் [illegible], இனமும் இருபத்திரண்டு தினத்திற்குள்ளாக இச் சுபத்திரையை அழைத்துக்கொண்டு நமது தேசமெல்லையாகிய இந்திரப்பிரஸ்தம்போய்ச் சேர்ந்துவிடு. இவ்விடத்தில் நீயிருக்கிறவரைக்கும் சன்னியாசி வேஷத்தோடே யிருக்கவேண்டும். நாங்கள் பலபத்திரர் மீத்திரைவிட்டு வருந்திருக்கு முன்னமே அவ்விடம் போகவேண்டு மாகையால் செல்வீராக வென்றுசொல்லிச், சுபத்திரைக்குத்திட்டஞ்செய்து, சகல யாதவர்களோடும் புறப்பட்டு அந்தத்தீவுபோய்ச்சேர்ந்துவிட்டார்.

அருச்சுனன் சுபத்திரையை அஸ்தினபுரங் கொண்டுபோதல.

பின்பு அர்ச்சுனன் சுவர்க்கராச்சிய மடைந்தவன் போல மகாசந்தோஷத்துடனே சுபத்திரையோடு கூடிப், பலபோகங்களையு மனுபவித்துக்கொண்டுமகா காந்தியடைந்து, இருபத்தொரு நாள் கழித்தவுடனே தனமனைவியாகிய சுபத்திரையை யழைத்து, அடியேன பிராணநாயகி! இனிநாம் கிருஷ்ணனுடைய உத்தரவின்படி இந்திரப்பிரஸ்தம்போய்ச் சேரவேண்டு மாகையால், நீ இன்றைக்கு வேதியர் முதலான பேர்களுக்கு விரத முடிவுநாளென்று சொல்லி, அன்னதான முதலாகிய பலதானங்களையுஞ்செய்து, நீயும் உன் தோழிமார்களுடனே நல்ல பூஷணமுதலானவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு, வேடிக்கையாய்ப் பார்த்து, நமக்குப் பிரதக்ஷணம் வரவேண்டுமென்றுசொல்லிச் சகல ஆயுதவர்க்கங்களோடுங்கூடிய திவ்விய ரதத்தைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டு வாவென்று சொல்ல; அந்தப் பூங்கொடியும் அப்படியே யோகியாளாகிய பிராமணரை யழைப்பித்து, அவர்களுக்கு அன்ன வஸ்திர தட்சிணை தாம்பூல முதலானதுகளையெல்லாங் கொடுத்துப் பூசித்து, அவர்களால் பல ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, பின்பு தனபந்துக்களான தோழிமார்கள் முதலானபேர்களோடு சரசசல்லாபங்களுடனே போஜனஞ்செய்து, அவர்களுக்கும் சில பரிசுகொடுத்து, ராஜாவின் ஊழியக்காரனையழைத்து, நமது ரதத்தைச் சகல ஆயுத வர்க்கங்களோடு நன்றாய் அலங்கரித்துக் கொண்டு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டாள். அவர்களும் அப்படியே அலங்கரித்துக்கொண்டுவர, அவள் தன் வஸ்திரம் முதலானவைகளை தரித்துக் கொண்டு ரதமேறி, அர்ச்சுனனிடத்தில் வந்து, என்பிராண நாயகனே! உமது உத்தரவின்படி இரதத்தைச் சித்தப் படுத்தினேனென்று சொல்ல, அர்ச்சுனன் மகாசந்தோஷத்துடனே அவளை கட்டி முத்தமிட்டுக்கொண்டு போவோம் வாவென்றழைக்க, அப்போது அவள் தன் நாயகனை நோக்கி, என்னுயிராகிய புருஷோத்தமரே! அடியாள் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளவேண்டும். அதாவது-ஆதிகாலமுதல் கடிவாளம் பிடித்துத் தேர்நடத்துவதில் எனக்குச் சமானமொருவரும் இப்பூமண்டலத்திலில்லை யென்பார்கள். ஆதலால் நான் சாரத்தியஞ்செய்கிறேன். அதை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்ன,' அப்பாண்டவவீரன் - பெண்ணரசே! மிகச் சந்தோஷமாயிற்று. ஆனால் முன்ன

மேபோயேறுகவென்று சொல்லித், தான் காஷாயங்களைக் களைந்து திவ்விய வஸ்திரந் தரித்துக், கவசகுண்டல கேயூரங்களையு மணிந்து, கத்தி - கேடயம்- முதலாகிய ஆயுதங்களுங் கட்டித், தூணிகளைத்தோட்களில் தாங்கிக், கையில் விற்பிடித்துக், கண்டோர் யாருந்திப்பிரமை கொள்ளும்படியாகக் கோடிசூரியபிரகாசமாய் விளங்கித், தனது கட்டளைப்படி முன்னமேறிக் கடிவாளங்களைக் கைப்பிடித்து நிற்குஞ் சுபத்திரையினால் விளங்காநின்ற தேரின்மேலேறினன்.

இவனேறிய மாத்திரத்திலே சுபத்திரை குதிரைகளைச்சவுக்கினாலடிக்க, அந்த உத்தம அசுவங்கள் கருடனுங் காற்றுந் தோற்றுப் போகும்படி தேரையிழுத்துக்கொண்டு போகுமளவில், மாரிக்காலத்தில் வானத்திலே மேகங்கள் முழங்கினாலெப்படியிருக்குமோ? அப்படிபோலே கிங்கிணென்று இரதம் கோஷித்துக்கொண்டு செல்லச், சுபத்திரையின் பாங்கிகள் அவளைப் பார்த்து, எம தன்புடையதோழீ ! உனக்குத் தகுந்த புருஷன் கிடைத்ததற் காகவும், நீ அவனோடுகூட வாழ்வதற்காகவும், சுவாமியைத் தோத்திரஞ்செய்கிறோம். நீ ஜெயவீரப் பிரதாப திவ்யதேசோமயனான நல்ல மகனைப்பெற்று, உனக்கொருவர் நிகரின்றி மஹாராஜியாய் வெகுகால நாங்களுன்னைப் பார்க்கும்படி நீ தயை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி வழிவிட்டுத் திரும்பினார்கள். பட்டணத்திலும் அரண்மனையிலுமுள்ள அனேகர் இரத விரைச்சலைக் கேட்டு ஓடிவந்து பார்த்து, நமது சுபத்திரையை யாரோ எடுத்துக்கொண்டு போகிறானென்று ஓவென்று கூச்சல்போட, யாவரும் கும்புகூடி, யாரடா இவன் நாமெல்லாமிருக்க அரண்மனையிற் புகுந்து பெண்ணை யெடுத்துக்கொண்டு போகிறான் என்ன, சிலர் இவன் அரண்மனைத் தோட்டத்திலிருந்த சன்னியாசியாமென்ன, சிலர் ஆம். ஆம். முன்னமே அந்தச் சன்னியாசியைப் பார்க்கும்போதே சந்தேகமுண்டாயிருந்தது. அதுசரியாயமுடிந்ததென்ன, சிலர் இவன் பாண்டவரில் ஒருவனாகிய அர்ச்சுனனென்ன, பின்னர்யாவரும் சரிதான். அவனேயத்தான் காண்கிறது. என்றுபேசிக்கொண்டே ஆயுதங்கள் வீசப்பின்றொடர்ந்தோட, அர்ச்சுனனும் அவர்களாயுதங்களைத் தடுத்துக்கொண்டேபோக, இரதம் ரைவதகிரிக்குச் சமீபத்திற்போகும்போது அர்ச்சுனன் தானிருந்த குகையைத் தன் காதலிக்குக்காண்பிக்க, அவளும் இதுமகாநல்லகுகையாதலால் அதைநான் நமஸ்கரிக்கவேண்டுமென்றுசொல்லிக்கொங்கைகுலுங்கச் சிரித்துக்கொண்டே நமஸ்கரித்து விரைவாய்த் தேரையோட்டினாள்.

அருச்சுனனை விபிருது வழிமறித்துப் போர்செய்தல்.

இப்படியிருக்கப் பட்டணத்தைக்காக்கிறதற்குத் தம் ரைவத பருவதத்தினருகில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற விபிருது என்பவன் இந்தத் தேரிரைச்சலையும் பட்டணத்தாரிரைச்சலையுங் கேட்டு ஓடிவந்து பார்க்கச், சேனைகளெல்லாம் - ஐஐயோ !! அர்ச்சுனன் சன்னியாசி வேஷம்போட்டு மோசஞ்செய்து நமது குலத்துக்கு இலக்குமிபோலிருந்த சுபத்திரையைத் தூக்கித்தேர்மேல் வைத்துக்கொண்டோடிப்போகிறானே என்று கூவுதலைக் கேட்டுச், சுபத்திரை தேரோட்டுகிறதையும் பார்த்து, முன்னம் கண்ணன்சொன்ன சங்கதியை யறிந்திருந்தவனானாலும் வெளிக்குக் காட்டக்கூடாதென்று மிகவிரைவாய்த் தன் சேனைகளைச்சன்னத்தப்படுத்திக், தனது வில்லிற்சரமாரிபொழிந்துகொண்டே அத்தேர்க்குப் பின்றொடர்ந்தான். இவ்வாறாகப் பின்றொடர்ந்து வருவதைக்கண்ட சுபத்திரையானவள் தன் கணவனைநோக்கி, அதோ நால்வகைச் சேனைகளுடனே விபிருது துரத்திக்கொண்டு வருகிறான். அவர்களுடனே உமக்கு யுத்தம்நேரிட்டால், நெடுநாளாய் என்மனதிலிருந்த கோரிக்கை யீடேறுமென்று சந்தோஷப்படுகிறேன். அக்கோரிக்கையென்னவென்றால்-மஹாபல பராக்கிரமங்களுடைய அர்ச்சுனனுக்கு நாம் யுத்தத்திலே சாரதியாய், நமது சாமர்த்தியங்களையெல்லாம் உபயோகப்படுத்தவேண்டுமென்கிறது தானென்று சொன்னாள். அர்ச்சுனனும் - பெண்ணே ! மிகவும் சந்தோஷமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட சாரதியையடைந்த வீரனாகிய எனது ஜெயபராக்கிரமத்தைப் பார்த்து நீ சந்தோஷப்படக்கடவை. சேனைகளை வரட்டும் தேரையோட்டென்று சொல்லவே, அவளும் தேரைத்துரிதமாக ஓட்டினாள். இப்படிக்குத் தேர் பட்டணத்தைவிட்டு வெகுவேகமாகப் போவதைக்கண்ட விபிருதுவானவன் வில்லைவளைத்து நாணேற்றி, வரிசை வரிசையாய் அளவற்ற அம்புகளை நாற்புறத்தும் பாயும்படியாகத் தொடுத்துவிட; அர்ச்சுனனும் தன்வில்லில் நாண்பூட்டிப், பாணங்களைச் சந்தானஞ்செய்து, தன்மேல்விட்ட பாணங்களையெல்லாம் அறுத்துத்தள்ளினான்.

உடனே விபிருது கோபங்கொண்டு, மறுபடியும் மஹா கூர்மை பொருந்திய சிலபாணங்களைத் தொடுத்துவிட, அவைகளைத் துண்டந்துண்டமாய் அறுத்து, எதிரியைக் கண்விழித்துப் பார்க்கவொட்டாமல் அருச்சுனன் அளவற்ற சரங்களை ஆபோசமாய்ப் பொழியவே; சேனைகளெல்லாம் ஓரோரமாய்த் திரும்பிச் சுழன்றுகொண்டு, கோடைகாலத்திடிபோற் சப்தித்து, கத்திகள் - பட்டிகள் - சூலங்கள் - முண்டாதடிகள் - முதலான பலவாயுதங்களைச் சுழற்றியெறிய, யானைகள் உலக்கைகளைத் துதிக்கைகளாற் பற்றிச் சுழற்றித் தேரின்மேல் மோதக், குதிரைகள் தங்கள் மேலிருக்கிற வீரர்களைத் தூக்கிக்கொண்டு பாய்ந்து தேர்க்குதிரைகள்மேல் விழ, ரதங்களிலிருக்கும் வீரரெல்லாம் வில்லுகளை வளைத்து அம்புகளைத் தொடுத்துச் சரமாரிபொழிய, அந்தச்சேனைகளுக்குத் தலை

வருகிய யாதவவீரன் சங்கையெடுத்துப் பூரித்துச்சிங்கநாதஞ் செய்து, மிகலாகவத்துடனே வில்லில் அம்புகளைப் பூட்டி, மலையின்மேல் மேகங்கள் சூழ்ந்து மழையைப் பொழிவதுபோல் அத்தேரின்மேல் பாணவருஷங்களை வருஷித்து, எவ்வளவுஞ் சந்துதெரியாமல் மறைத்து விட்டான். அதுகண்ட அர்ச்சுனன் மிகவுமாக்குரோஷத்துடனே தனது ஜெயசங்கமெடுத்தூதி, வீரகெர்ச்சிதஞ் செய்து, பர்வதங்களை மூடிக்கொண்டிருக்கும் பனிகளைச் சூரியன் தனதுகிரணங்களினாலே ஒரு நிமிஷத்தில் நீக்குவதுபோல அந்தப் பாணங்களின் கூட்டத்தைத் தனது அம்புகளினாலே துணித்து நீக்கித், தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கிற சேனையிலிருக்கும் யானைகள் - குதிரைகள் - முதலாகியவைகளைவிறிட்டோடும்படியடித்து, அவர்களின்வீரர்களெல்லாங் கவச கிரீடகுண்டல ஆயுதங்களில்லாதவர்களாகிப் பதைபதைக்கச்செய்து, தேர்களின் சக்கரம் - நுகத்தடி - இருசு - முதலானவைகளைத் தூளைத்துப்பொடியாக்கித் தொம்சப்படுத்தித், தலைவனாகிய யாதவ வீரனை நோக்கி, ஓய் வீரனே! ஓடாதே. அருச்சுனனுடைய வலிமையைக்கண்டு போகலாம். என்று சொல்லி அட்டகாசஞ்செய்து, சில சரங்களைப் பிரயோகித்து அவன் தேர்க்குதிரைகளுடைய கழுத்தையும் சாரதியின் கழுத்தையும் அறுத்துத், துவசத்தைத் துணித்துக், கவசத்தைப் பிளந்து, வில்லை யொடித்துச் சின்னபின்னமாக்கித், தன்மனைவிக்கு உன்சேனை படும்பாட்டைப் பாரென்று காண்பிக்க; அவளும் சந்தோஷப்பட்டுத் தேரையோட்டவாரம்பிக்க; விபிருது வானவன் திக்குதோறுந் தலைவிரிகோலமாய் ஓடுகிறதன் சேனைகளையெல்லாம் நிற்கும்படி கையமர்த்தித், தான் இரதத்தினின்றுந் திடீலென்று குதித்து, ஓ அர்ச்சுனா! நிற்கவேண்டும். ஓ குழந்தை சுபத்திரா! நில்லு நில்லு. என்று கூவிக்கொண்டுபோய் அர்ச்சுனனை வழிகட்டிக் கொண்டு இதனைச்சொல்லுகிறான்:

ஓ அர்ச்சுனா! எனக்கிப்போது மிகவுஞ் சந்தோஷமாயிற்று. ஏனென்றால் - நீ நமது மருமகனாகவந்தாயே யெனமகிழுகிறேன். நீ இவ்விடத்திற் சன்னியாசி வேஷத்துடனே மறைந்திருந்த சங்கதி கிருஷ்ணனால் நானறிந் திருக்கிறேன். மேலும் எப்படியாவது உனக்குச் சுபத்திரையைப் பாரியையாக்கக் கிருஷ்ணனுக்கு மனதிருந்தது. அவரன்றோ குறைகுணங்களை நிச்சயிக்கவல்லவர். ஆகையாலே உனவிஷயத்திலே நடந்த சரித்திரமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இப்போது நீ சுபத்திரையுடனே இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குப் போகவேண்டியதுந் தெரியும். ஆனாலும் நாங்களுடைய கோஷத்துக்காக உன்னோடு யுத்தஞ்செய்யவந்தேன். அர்ச்சுனா! நான்சொல்லவேண்டியவார்த்தை யொன்றிருக்கிறது. அதென்னவென்றால் - இந்திரன் சசிதேவியைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டதுபோல், நீ யெங்கள் பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு விளங்குகிறாய். ஆகையால் இனி எங்கள் பெண்முகங்கோணாமல் நடக்கவேண்டுமென்றுகோருகிறேன். நீ சுகமாய்ப் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து, உன்னண்ணன் தம்பிமார் முதலாகிய யாவரும் சந்தோஷப்படும்படி வாழக்கடவாய் என்றுசொல்லிச், சுபத்திரையையும் பார்த்து, ஓ குழந்தாய்! நீ நல்லபுருஷனை யடைந்தாய். மிகவும்பாக்கியசாலி. நீ மாமியார் முதலாகியபந்துக்களும் புருஷனும் உவக்கும்படியாக நற்செய்கைசெய்து வாழக்கடவாய். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இவ்விடம்வந்தவுடனே சகல வரிசைகளும் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குவந்துசேரும். ஆகையாற் சுகமாய்ப்போங்களென்று சொல்லவே அர்ச்சுனன் விபிருதுவை நமஸ்கரித்து விடைபெற்று, அத்திவ்விய ரதத்திலேறிக்கொண்டு முன்போலவே புறப்பட்டுப்போனான்.

அருச்சுனனோடு பகைத்தெழுந்த யாதவ வீரர்களை ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர்சமாதானப்படுத்துதல்.

இப்படி போகும்போது சகல சைன்னியங்களும் இது மிகவும் அன்னியாயம். ஊரிலொருவருமில்லாதிருக்கும்போது பெண்ணைத்திருடிக்கொண்டுபோகலாமா? இதுதானா ராஜகுமாரனுக்கு லட்சணம்? இந்தச்சேனாதிபதி கையிலாகாதவர். தன்னந்தனியாயிருக்குமொருவனைத் தனது சேனையோடெதிர்த்துப் பிடிக்கமாட்டாமற் போனாரோவென்று கூவிக்கொண்டு, திரும்பித் துவாரகாபுரிக்குவந்து, சுதர்மையென்னுஞ்சபைக்கு அதிகாரியாயுள்ளோனிடத்தில் அதனைத் தெரிவிக்க, அந்தச்சபை அதிகாரியும் உடனேமிகுந்த ஒலிக்கத்தகுந்த பெரியபேரிகையை அடிக்க உத்தரவுபண்ணினான். அப்படியே ஆபத்காலத்துக்கு அடையாளமாகிய அந்தப்பேரிகையை அடிக்கவே: அந்தச் சத்தங்கேட்டமாத்திரத்தில் தீவினடுவிலிருந்த யாதவர்கள் யாவரும் மிகவுங் கலக்கமுற்று, ஒருகாரியமுந் தோற்றாமல், எவனெவன் எந்தவேலை செய்துகொண்டிருந்தானோ? அந்தவேலையை அப்படியே விட்டுவிட்டு, ஆசனங்கள் - பாத்திரங்கள் - வஸ்திரங்கள் - ஆபரணங்கள் - முதலான சகல சாமக்கிரியைகளையும் போட்டுவிட்டு, ஒருவரோடொருவர் பேசாமல், அங்கிருந்து ஒருநிமிஷத்துக்குள்ளாக மேற்படி சபையை வந்தடைந்தார்கள். அந்தச்சபை யதிகாரி இவர்களுக்கு அர்ச்சுனன் பெண்ணைக்கொண்டுபோனதும், விபிருது தூரத்தி பங்கப்பட்டதுந் தெரிவித்தான். அதுகேட்ட யாதவர்யாவரும் மிகுந்த கோபமடைந்து, கண்கள்சிவக்க உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டு, ஆசனத்திற் பொருந்தாமல் எழும்பி எழும்பி, ஓய் சேனாபதிகளே! ஏன்சும்மா யிருக்கிறீர்கள்? சீக்கிரம் ரதங்கள் - யானைகள் - குதிரைகள் - காலாட்கள் - என்கிற நால்வகைச் சேனைகளையும் சித்தப் படுத்துங்கள்.

கவசங்களைத் தரியுங்கள். கத்தி - கேடயம் - ஈட்டி - வேல் - வல்லயம் - சட்டாரி - வில் - தூணிமுதலியவைகளையு மெடுத்துக் கட்டிக் கொள்ளுங்கள். என்று ஆக்கிரமித்துக் கூவவே சேனைகளைச் சேனைத்தலைவர்கள் சித்தப்படுத்தினார்கள். சிலவீரர்கள் தாங்களே யெழுந்திருந்து, தங்கள் தங்கள் வாகனங்களைச் சித்தப்படுத்திக், கவச குண்டலங்களாதி ஆபரணங்களோடு ஆயுத முதலானவைகளுடனே மகாவுக்ரகோபாவேசமாய்ச் சன்னத்தப்பட்டு வந்தார்கள்.

இப்படிக்குச் சேனைகளும் வீரர்களும் சூழ்ந்து நிற்க, சங்குகள் - காகளங்கள் - பேரிகள் - கரிகளின் பீஷ்காரங்கள் - பரிகளின் கனைத்தல்கள் - வீரருடைய சிங்கநாதங்கள் - இரதங்களுடைய கோஷங்கள் - இவையாவுமெழும்பித் திக்குகளைச் செவிடுபடச் செய்ய, மதுபானஞ்செய்து மதத்திராநின்ற பலராமர் யாதவ வீரர்களை நோக்கி, ஓய்வீரர்களே! என்ன நீங்கள் அறியாதவர்கள்போற் குதிக்கிறீர்கள்? கிருஷ்ணன் சும்மாயிருக்க உங்களுக்கேனிந்தயோசனை? முன்னம் இவன் கருத்தறிந்து பின்பு இந்த முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டும். சகலகாரியங்களிலும் மகாபுத்திமானாகிய கிருஷ்ணன் தன்கருத்தைவெளியிடட்டும். பின்பு அவன்கருத்துக்கிசைந்தபடி நடப்போமென்று பலதேவர் சொல்ல, அதுகேட்டயாவரும் நல்லது அப்படியே செய்வோமென்று அங்கீகரித்து, முன்போல யுத்தத்திற்காகக் களகளவென்று இரையாமல் ஆசனங்களிலுட்கார்ந்தார்கள். பின்பு பலதேவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைப்பார்த்து, ஓ மூன்றுலோகங்களுக்கும் கர்த்தாவாயும், மூன்று காலமுமறிந்தவனாகியுமிராநின்ற கிருஷ்ணா! இந்த ஜனங்கள் இரையுமிரைச்சலையும் நடந்த காரியத்தையும் அறிந்திருந்தும், என்னசும்மா விருக்கிறாய்? அர்ச்சுனனுக்கு உன்னைப்பற்றி மரியாதை செய்தோமேயல்லது வேறில்லை. அந்தமடையனை நமக்கு மரியாதை பண்ணத் தக்கவனா? அவனிதைக்கெட்டநினைப்பும் நடக்கையு முடையவன். குலத்தைக் கெடுக்கப் பிறந்தவன். இல்லாவிட்டால் எவனாகிலும் உண்டவீட்டுக்கு இரண்டு நினைக்கிறவனுண்டா? தான் நற்குலத்திற் பிறந்தவனாயிருக்க, ஆபத்துக்களிலுபகாரிகளாகிய நமக்கு இப்படிப்பட்ட அபகாரஞ்செய்யலாமா? மேலும் இவர்களுக்கும் நமக்கும் பெரியவர்கள்நாள் முதற் சம்பந்தம் நடந்துவருகிறது. இதுவல்லாமல் இவன்போல் யாராகிலும் இப்படிப்பட்ட சாகசகாரியஞ் செய்திருப்பார்களா? இவனிப்படிக்குச் செய்யலாமா? நல்லது: அந்ததுஷ்டன் என்னையும் உன்னையுங்கூட எள்ளளவேனும் மதியாமல் வீட்டுக்குள்ளே புகுந்து, திருடன்போலே பெண்ணை யபகரித்துக்கொண்டுபோனதை நாம்எப்படிச் சகித்திருக்கலாம்? அந்தப்பஞ்சைமனிதன் என் மானத்தைப் போக்கினால் நான் பொறுப்பேனா? ஆகையால் இப்பொழுதேபோய் இந்தப்பூமியிற் கவுரவவம்சமே யில்லாமற் செய்துவிடுகிறேன். நீ சும்மாயிரு. கிருஷ்ணா! அவன்செய்த அக்கிரமத்தைக் கொஞ்சமும் பொறுக்கமாட்டேனென்று மிகவும் ஆக்குரோஷத்துடனே பிரளயகால மேகம்போற் கர்ச்சியாநின்ற பலராமனை யாதவர்களெல்லாம் அனுசரித்துத், தாங்களும் அப்படி செய்வதுதான் நன்றென்று கூடவே இரைந்துபேச, ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமியானவர் யாவரையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:

ஓ வீரர்களே! சற்றே நில்லுங்கள். எனக்குத் தோன்றினதைச் சொல்லுகிறேன் அதை நீங்கள் ஞாபகமாய்க் கேளுங்கள். ஏனென்றால் - முன்னம் நானொன்றுஞ் சொல்லக்கூடாமலிருந்தேன். இப்போது அண்ணாவே என்னிஷ்டத்தைச் சொல்லச்சொல்லி நியமித்தாராகையாற் சொல்லுகிறேன். அதாவது - ஆதியில் அந்தக் கபடசன்னியாசியைக் குறித்து நீங்களெல்லாங் கேட்டபோதே எனக்குச் சந்தேகமாயிருந்தது. அந்தப்புரத்திலே கொண்டுவந்து வைக்கவேண்டாமென்று சொன்னேன். அதைநீங்கள் கேளாமல் உங்களிஷ்டப்படி செய்து போட்டீர்கள். அதனாலே இப்போது இவ்வளவு வருத்தம் நேரிட்டது. போனது போயிற்று? இனியென்ன அந்தயோசனை! வேறு யோசனை செய்யவேண்டும். எப்படியும் சுபத்திரை அர்ச்சுனனுக்கு அம்மான்மகள். கலியாணத்துக்கு முறைதான். அவனும் - குலம் - வித்தை - சாமர்த்தியம் - முதலான குணங்களிலே தகுந்தவன்தான். ஆனால்அவன் மோசமானகாரியஞ் செய்ததற்காக நாம் கோபிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஆகிலும் பதறாமல் எதையுஞ் செய்யவேண்டும். இப்படி அர்ச்சுனன் செய்த காரியத்தினாலே நமது குலத்துக்குப் பெருமையேயல்லது சிறுமை எவ்வளவுமில்லை. எப்படியென்றால் - அர்ச்சுனனோ மிகுந்த பராக்கிரமசாலி. அவன் நம்மோடெதிர்த்தே இந்தப் பெண்ணைக் கொண்டு போகலாம். அப்படியிருக்க ரகசியமாய்க் கொண்டு போனதினாலே நாம் மகாவீரரென்று பெருமையே யாகிறது. அன்றியும் - அவன் நாமெல்லாம் பணத்திலே மதிப்பு வைத்துக் கன்னிகையை விற்பவர்களென்று நினைத்து, அவ்வளவு பொருட்கொடுக்க மாட்டாமல் க்ஷத்திரிய தருமத்திற் கேற்றபடி கன்னிகையைப் பலவந்தமாய் எடுத்துக் கொண்டு போனதாய்க் காணப்படுகிறது. இனி நாமெல்லாரும் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்துக்குத்தான் போனோம்; அவனை ஜெயிக்கப் போகிறதில்லை. இப்போதிருக்கிறபடியிருந்தால் அவனுக்கு நாணம். நமக்குக் கௌரவம். சண்டைக்குப் போய்த் தோற்றுவந்தால் அதைவிடத் தாழ்வு நமக்கு வேறில்லை. போனது போயிற்று. நமது பெண் தகுந்த க்ஷேத்திரத்திற் சேர்ந்ததேயன்றி வேறில்லை. ஆகையால் அமைவுடனே நாமிந்தக் காரியத்திற்குச் சம்மதித்தவர் போல் நடத்தவேண்டியதை நடத்தினால் நல்லது. இதுதான் எனக்குத் தோற்றுகிற யோசனை. இது உமக்கு யுக்தமாயிருந்தால்

அங்கீகாரஞ்செய்யுங்கள். இல்லாவிட்டால் உங்களிஷ்டப்படி நடவுங்களென்று பகவான் பரிவுடன் சொல்லப், பலராமர் முதலாகிய யாதவவீரர்களுக்குக்கிருஷ்ணன சொல்லுவது யுக்தியோடு கூடியதாயிருக்கிறதென்று தெரிந்தும்; பேரிகையடித்துக்கொண்டு மீளவும்யுத்தத்திற்காகவேர்த்தப்பட்டார்கள்.

இப்படி இந்த ரணபேரிகை சத்தத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அர்ச்சுனன சுபத்திரையைப் பார்த்து, அடி பெண்ணே! உனது பந்துக்களெல்லாம் யுத்தத்திற்காக வருகிறதுபோற் காணுகின்றது. யுத்தபேரிகையின சத்தங் கேட்கிறது. ஆகையால் இருப்புரதத்தை. [illegible] மடையருமாகிய அவர்களையெல்லாந் தோற்கப்பண்ணிப் போகிறேன. மூடர்களாகையால் தங்களுடைய பெலஹீனத்தையும் எதிரியினுடைய பெலத்தையும் அறியாமல், விளக்கைக்கண்ட விட்டிற் பூச்சிகளைப்போல ஓடிவருகிறார்கள். என்று கோபத்துடனே பேசியதைக் கேட்ட சுபத்திரை பயந்து நடுங்கி, முகம்வாடித், தன் கணவனுடைய பாதங்களைப்பிடித்து நமஸ்கரித்து என்னுயிராகிய நாயகனே! நீ போர் [illegible] தலையைவைத்து என் வார்த்தையின்படி நடக்கவேணும். அதேதென்னவென்றால் - யாதவர்களை நீர் சங்கரிக்கப் புறப்படுவீராகில், யாதவர் குலத்திற் பிறந்த சுபத்திரையென்று என்னைப் [illegible] சந்தேகமில்லை. அப்படி நான [illegible] காரியமாகிறதை பெறவுமா [illegible] போ! ஆகையால் மனது [illegible] இந்திரப்பிரஸ்தப்பட்டணத்திற்கே [illegible] அர்ச்சுனன [illegible] கட்டிக்கொண்டு முத்தமிட்டு, அடி [illegible]! பயப்படாதே. உன் வார்த்தைக்கு [illegible]. இனி உன்னிஷ்டப்படி நம்முடைய பட்டணத்திற்கு [illegible] நடத்தவேண்டும் கட்டளையிட்டான. யாதவர்கள் புறப்பட்டுப் பட்டணத்தை [illegible] பார்த்தபோது, மெத்தைகளிலும் - மேடைகளிலும் - பிராகாரங்களிலும் - கோபுரங்களிலும் - சாப்பங்கள் போல விழுந்திருக்கிற அர்ச்சுனனுடைய அம்புகளைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து, இந்த [illegible] சொன்ன [illegible] யதார்த்தமென்று [illegible] பகுதிக்கு வந்து, அங்[illegible] என்கிறவர்கள் முன்னே [illegible] செய்தது தோற்றுப் போனதையும் - [illegible] பராக்கிரமத்தின் விசேஷத்தையும் [illegible] பட்டு, இனிமேல் அர்ச்சுனனைச் சமாதானம் [illegible] அவனை நாமெல்லாரும் [illegible] என்று [illegible] நினைத்து, அப்பால் [illegible] செய்வது [illegible] தானித்து, நமது பெண்ணுக்குச் சம்பந்தியாகும்படி நமது பந்துவர்களைச் சேனைகளிற் [illegible]

னுப்பவேண்டுமென்று கருதினவர்களாய்த், தகுதியான யாதவகுல வீரர்களையும் சில சேனைகளையுங் கூட்டிச், சில யானைகுதிரைமுதலிய பரிவாரங்களையுங் கொடுத்து, நீங்கள்விரைவிற்போய் வழியில் நமது சுபத்திரையைக் கலந்துகொண்டு அஸ்தினபுரம்போவிருங்கள். நாங்களும் பின்னால்வந்து சேருகிறோமென்று அனுப்பிவிட்டு, மற்றயாவரும் ஒருவாறான சமாதானத்தோடு துவாரகாபுரிக்குவந்து சேர்ந்தார்கள்.

அருச்சுனன் சுபத்திராதேவியோடு இந்திரப்பிரஸ்தம் சேர்தல்.

இப்பால் அர்ச்சுனன் துவாரகையைச் சேர்ந்த உத்தியான வனங்களையும் - கிரிவிருசம் என்கிற பட்டணத்தையும் - அனேகமலைச் செறிவுகளையும் - உச்சயனியென்கிற நகரத்தையும் - பறபலவிதமான காடுகளையும் - தேனுமதியென்கிற தீர்த்தத்தையும் - அஸ்வரோகிதமென்கிற தடாகத்தையும் - உத்விருத்தமென்கிற மலையையும் - அற்புதமென்கிறபர்வதத்தையுங் கடந்துபோய், புரோசர்ருங்கமென்கிற விடத்திலிருந்து, கவுரவதியென்கிற ஆற்றைத்தாண்டி, சாள்வதேசம்போய் அங்கிருந்து, நிஷததேசத்துக்குச் சென்று, அங்கிருக்கிற தேவாபிருதமென்கிற பட்டணத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே, தேவாரணியம்போய்ச் சேர்ந்தான. அந்தத் தேவாரணியத்திலிருக்கும்முனிவர்கள் அர்ச்சுனனைக்கண்டமாத்திரத்தில் மிகவுமுபசாரஞ்செய்ய, அவ்வுபசாரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுக் குருதேசம்போய்ச் சேர்ந்து, தன் னண்ணன் தம்பிமாராகிய சிங்கங்கள் வாசஞ்செய்யுங் குகைபோன்ற தனபட்டணத்தைத் தூரத்திற்கண்டு களிப்படைந்தான. பின்பு அந்த இந்திரப்பிரஸ்தபுரிக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் ஓர் இடைச்சேரியிலிறங்கிப், போஜனமுதலானவைகளைச் செய்து, சுபத்திரையைநோக்கி, அடியதுகுலத்து மின்னரசே! இனி நாம் சேரவேண்டியது இந்திரப்பிரஸ்தபுரிதான். ஆகையால் நானசொல்லுமொருவார்த்தைக்கு நீ யங்கீகரிக்கவேணும். அதாவது - நீ இடைச்சிபோல வேடம்போட்டுக்கொண்டு நமது நகரத்திற்குச் செல்லவேணும். ஏனென்றால் - என்னுடன்கூட நீ மெய்யான ரூபத்துடன் வருவாயாகில், ஒருவேளை திரௌபதி மனம்நொந்து ஏதாகிலுங் கடுமையாகிய வார்த்தை சொல்லுவாள். நீ தனியே வேறுரூபத்துடன்போய் அவளைப் பணிவாயாகில், நல்லவார்த்தை சொல்லுவாள். அவள் முதலிற்சொன்ன வார்த்தைக்கு வேறே நடக்கமாட்டாள். ஆனதால் நீ யாதவேஷத்துடனே வரவேணுமென்று சொல்லக்கேட்ட சுபத்திரை அருச்சுனனைநோக்கி, என்கணவனே! உமது உத்தரவுக்குத் தடங்கல் செய்வதுண்டோ? எப்படி நியமித்தால அப்படி நடக்கிறேனென்ன, அர்ச்சுனன்

மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டு, அவ்விடைச்சேரியி லிருக்கும் இடையனைக் கூப்பிட்டு, இச்சுபத்திரையோடு இடைச்சிகள் யாவரும் எமது நகரத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமென்று ஆக்ஞாபிக்க, இடையர்களெல்லாமொரு நிமிஷத்துக்குள்ளே தங்கள் தங்கள் ஸதிரீகளைச் சகல அலங்காரங்களோடுஞ் சித்தப்படுத்தினார்கள்.

அப்பால் அர்ச்சுனன் தன்மனைவிக்குத் தானே ஆய்ச்சிவேஷம் போட்டு, முன்னிருந்த அவ்வுருவத்திலும் இவ்வுருவம் மிகவழகுடன் விலாசம்பொருந்தி விளங்குவதைக் கண்டு, அவளைப் பலமுறை கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு, ஆய்ச்சிய ரெல்லாருடனேயுங் கூட்டி அனுப்பிவிட்டான். அவளும் அப்படியே இந்திரப்பிரஸ்தம்போய் அரண்மனைக்குட் சென்று, தனது அத்தையாகிய குந்திதேவியை நமஸ்காரஞ் செய்து, அவளாலே ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, பின்பு திரௌபதியின் பாதங்களில் தெண்டனிட்டு, நானுனது பணிவிடை செய்பவளென்றாள். அந்தப் பாஞ்சாலி யாதவகன்னியினுடைய ரூபத்தைக் கண்டு வியப்படைந்து, மிகவுஞ் சந்தோஷித்தவளாய் அவளைப் பார்த்து, அடி பெண்ணே! நீ உனக்குத் தகுந்த உத்தம புருஷனோடு கூடி நன்மக்களைப் பெற்றுச் சகோதர விரோதமின்றி வாழக்கடவையென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்ட சுபத்திரையானவள் நீ சொன்னவாக்கு சரியாயிருக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, அப்படியே யாகட்டுமென்று இவளை வாரியெடுத்துத் தன்மடியினிருத்தி ஆதரவைத்து, உற்றுப்பார்த்து, இவள் சுபத்திரையென்றறிந்து, மனதிற் கோபமில்லாமல் ஆலிங்கனஞ்செய்து, மேலுங் கண்ணனை நினைத்து, நல்லகாரியஞ் செய்தான் கிருஷ்ணன் என்று மிகவுங் கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தாள். இப்படியிருக்க அர்ச்சுனனென்பவன் அந்த இடைச்சேரியினின்று புறப்பட்டுப் பட்டணப்பிரவேசஞ் செய்யப்போகும் போது, சுபத்திரைதேவிக்குத் துணையாக யாதவத் தலைவரால் அனுப்பப்பட்ட வீரர்களுஞ் சேனைகளுஞ் சகலமும் பின்றொடர்ந்துகொண்டு பின்னே வந்துவிட்டன. அர்ச்சுனன் அந்தச் சேனைகளோடுங்கூடிப் பட்டணத்திற் பிரவேசிக்கப், பட்டணத்திலிருப்போரெல்லாம் அர்ச்சுனனைக் கண்டு சந்தோஷமான படியினாலே சந்தோஷப்பட, அர்ச்சுனனும் தனது பட்டணத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே அரண்மனை வாசலில் தேர் விட்டிறங்கிப், புரோகிதராகிய தௌம்யரையும்-அண்ணனாகிய தருமபுத்திர மகாராஜனையும், தாயாகிய குந்தியையும் நமஸ்காரஞ்செய்து, தம்பிமார்களாகிய நகுல சகதேவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து, பின்பு தன்மனைவியாகிய சுபத்திரையையும் அவளுடன்கூட வந்த யாதவ - க்ஷத்திரிய - வீரர் - முதலானவர்களையும் மகாராஜனாகிய தன் அண்ணனிடத்தில் ஒப்புவித்தான். அந்த யாதவ சேனாவீரர்களும் மகாராஜாவுக்குச் செய்ய வேண்டிய மரியாதைகளைச்செய்ய, அவர் இவர்களுக்குத் தக்கபடி சன்மானங்கள்செய்து சபையிலுட்கார வைத்துத், தன் தம்பிமார்களுடனே தானுமிருந்து, சுபத்திரையைத் தங்கள் மனைக்குவந்த லட்சுமி தேவியென்று சந்தோஷித்து, அந்தப்புரத்திற்கனுப்பிவிட்டார். இவள் தருமபுத்திரர் முதலானவர்களுக்கும் - குந்தி திரௌபதி முதலானவர்களுக்கும் - சுபத்திரையானவள் கண்போல மிகவும் பிரியமாயிருந்தாள்.

சுபத்திரைக்குக் கிருஷ்ணன் வரிசை கொண்டுவருதல்.

சேட்டிதோர் ஜென்மேஜய மகாராஜனே! இவ்வாறாக அர்ச்சுனன் சுபத்திரையைப் பெண்கொண்டுபோய் யாதவசேனைகளை ஜயித்துப்போட்டுத் தன்னகரம் வந்துசேர, பலராமர் கிருஷ்ணன் முதலானவர்கள் சிலநாளிருந்து துவாரகைக்கு வந்து, இச்செய்தியைக் கேட்டு மிகக் கோபமடைந்து, உடனே அர்ச்சுனன் மேற் சண்டைக்கு யத்தனப்பட்டு, கிருஷ்ணனுடைய யோசனையின்படி—அதனால் அர்ச்சுனனுடைய பராக்கிரமத்தின் பெருமையை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அப்போது சில அடையாளங்களினாலேயும் - சுபத்திரையின் தோழிகள் சொன்ன ஜாடைகளினாலேயும் - இந்திரன் முதலானவர்கள் வந்து அர்ச்சுனனுக்கும் சுபத்திரைக்கும் விவாகத்தை நடப்பித்தார்களென்று தெரிந்த யாதவர்களெல்லாம், மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்தார்கள்.

இப்படியாக மகாசந்தோஷத்துடனே, அக்குரூரன்-கிருதவர்ம்மா - உத்தவன் - சத்தியகன்-சாத்தியகி - பிரத்யும்னன் - சாம்பன் - நிசிதன்-சங்கு - சாருதேஷ்ணன் - சுதேஷ்ணன் - சல்லி - விப்ருது - சாரணன் - கதன்-முதலாகிய யாதவர்களெல்லாம் பலராமகிருஷ்ணர்களுடனே மகாசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு, வெகுசீக்கிரத்தில இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு வந்தார்கள். இவ்வண்ணமாக இவர்கள் வருகிற சேதிகேட்ட தருமபுத்திரமகாராஜன் மிகவும் பரபரப்பாய புரோகிதர் பிராமணர் முதலாகிய பேர்களுடனே கிருஷ்ணனை யெதிர்கொள்ள நகுலசகாதேவர்களை யனுப்பித், தான் விமரிசையுடனே பலதேவனை யெதிர்கொண்டார். இவ்வாறாகப் பாண்டவர்கள் எதிர்கொள்ளவே ஒருவரையொருவர் கண்டுமகிழ்ந்து க்ஷேமங்களை விசாரித்துக்கொண்டு, முத்தவர்களைத் தண்டனிட்டு, இளையவர்களை ஆசிர்வதித்து, உடனே பட்டணத்திற்குப்போய் அரண்மனையைச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு தருமபுத்திரர் சகல யாதவர்களுக்கும் அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி உபசாரஞ்செய்து விருந்து நடாத்தினர். பலராம கிருஷ்ணர்கள் வந்ததினாலே குந்திக்கும் திரௌபதிக்கும் உண்டாகிய சந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை. பாண்டவர்களும் இவ்வண்ணமாய்க் கண்டு பேரானந்தமடைந்திருந்தார்கள். பிற்பாடு யாதவர்கள் பாண்டவர்களால் மரியாதை செய்யப்பட்டு, மகளாகிய சுபத்திரையைக்கண்டு சந்தோஷப்பட்டு வாழ்த்தினார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தன் தங்கைக்கு நவரத்தினங்களிழைத்த சகல ஆபரணங்களும், விசித்திரமாகிய வஸ்திரங்களும், அனேக பொற்பாத்திரங்களும், அனேக ரத்ன பாத்திரங்களும், குதிரைகள்-யானைகள்-ஒட்டகங்கள்-தேர்கள்-பசுக்கள் பல்லக்குகள்- கட்டில்கள்-பெட்டிகள்-முதலானவைகளும் ஸ்ரீதனங்கொடுத்தார். மருமகனாகிய அர்ச்சுனனுக்கும் பல ஆபரணங்கள் - ஆசனங்கள் - வேலைக்காரர் முதலான உபயங்களைக்கொடுத்தார். பலராமர் விசேஷமாய் அர்ச்சுனனுக்கு ஒரு யானையைக் கொடுத்தார். இப்படியெல்லாம் வைபோகம் நடத்தித் தங்கையைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டுத், திரௌபதியினிடத்தில் அவளையழைத்துக்கொண்டுபோய், அம்மா பாஞ்சாலி ! இவள் உன்னுடைய அடைக்கலம். நீ தான் இவளைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று சொல்லித், தங்கையையு மொப்புவித்தார். இப்படி வெகுகாலம் அவ்விடத்திலே பாண்டவர்களோடு கூடியிருந்துகொண்டு பின்பு கிருஷ்ணர் நீங்க, சகல யாதவர்களும் பாண்டவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்களூருக்குப் புறப்படும்போதில், அர்ச்சுனனும் சுபத்திரை முதலானபேர்களும் கிருஷ்ணரை இருக்கச்சொல்லிப் பலவந்தம்பண்ணினார்கள். கிருஷ்ணனும் அப்படியே யிருக்கமனதாயிருக்கப்படியினாலே, யாதவர்கள் அவரிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு துவாரகாபுரிக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். கிருஷ்ணன் அர்ச்சுனனுடன்கூட ஆற்றின்கரையில் தினந்தோறும்போய் விளையாடிக்கொண்டு வேடிக்கையா யிருந்துவருவார்.

அபிமன்யு உற்பவம்.

இவ்வாறிருக்கிற நாளிலே அந்த அர்ச்சுனனானவன் சுபத்திரையோடு உடலுடனுயிர்போலவும், மலருடன் வாசனைபோலவும், மணியுடன் ஒளிபோலவும், கண்ணுடன் பார்வைபோலவும், இரவுபகலறுபது நாழிகையும் பிரியாமற் சரசசல்லாப விநோத காமபோகமென்கிற அமுதக்கடலி லாழ்ந்து, பேரின்பமும் இதற்குநிகராகாதென்னும்படி பலவித சிங்கார விநோதசுகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு, அவள் ஒன்றைச்சொல்வதற்குத் தடையேயன்றிச் சொல்வதன்முன்னே அவளுக்கு இஷ்டமான படிக்கெல்லாம் நடந்துகொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்கும் நாளிற் சுபத்திரை கர்ப்பந்தரித்தாள். அப்போது அவள் முன்னையழகிலும் அதிகவொளிவடைந்தாளாக, அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்திருந்தார்கள். இங்ஙனம் பத்துமாதங்களும் நிறைந்தபின்பு, இந்திராணி ஜயந்தனென்கிறவனைப் பெற்றதுபோல் மகாபல பராக்கிரமசாலியும் மகாப்பிரகாசமும் பொருந்திய ஓர் குழந்தையைப்பெற்றாள். அர்ச்சுனனானவன் தன்னிலும் மேலான சுபலக்ஷணமும்-பலலக்ஷணமும்-குணலக்ஷணமும் வாய்ந்த புத்திரன் பிறந்ததைக்கண்டு, மிகவும் சந்தோஷத்தினாலே ஜாதககருமஞ் செய்வித்துப், பதினாயிரம் கோதானம் - பூதானம் - வஸ்திரதானம் - சுவர்னதானம்-முதலாகிய பற்பல தானங்களும் வழங்கினான். அப்பாற் பன்னிரண்டாவது நாளிற் புரோகிதர் முதலாகிய அனேகம் பெரியோர்கள்வந்து, இக்குழந்தையைப் பார்த்து, இவனுக்கு அபிமன்னியுவென்று பெயரிடவேண்டும். ஏனெனில்? அபி-என்றால், இவன் ஒன்றுக்கும் பயப்படமாட்டான். மன்னியு-என்றால், சத்துருக்கள் விஷயத்தில் மகா கோபம் பொருந்தியவன். ஆகையால் - இவனுக்கு இப்பெயரே சரியென்று நக்ஷத்திரத்திற் கிணங்க அப்பெயரிட்டார்கள். அப்பாற் பாண்டவர்கள் அக்குழந்தைக்குக் காப்பிட்டுத் தொட்டிலிட்டு மிகவும் அன்புடனே வளர்க்க, அவன் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந்திரனைப்போல் தினந்தோறும் விசேஷமாக வளர்ந்துவந்தான். ஐந்தாம் வயது வந்தவுடனே வித்தியாப்பியாசஞ் செய்யப்பட்டுப், பன்னிரண்டு வயதானவுடனே உபநயனமும் செய்யப்பட்டு, ஆசிரியர்களால் வேத சாஸ்திரங்களையும் - அர்ச்சுனனால் வில்வித்தையையும் - சாங்கோபாங்கமாகக் கற்று, எல்லாவற்றிலும் விசேஷமாகிப், பாண்டவர்களும் யாதவர்களுமேயன்றி மற்றுஞ் சகல கலைப்பண்டிதர்களும் பிரசங்கங்களைப் புகழும்படியாகக், கல்வியிலும் - ரூபத்திலும் - குணங்களிலும் - சாமர்த்தியத்திலும் - உயர்ந்திருந்தான். இந்த அபிமன்னியு பிறந்தசெய்தியைத் துவாரகாபுரியிலிருக்கிற யாதவவீரர்களனைவருங் கேட்டு

ஆனந்தமுற்று வந்து, அக்குழந்தைக்குச் சுபத்திரை தந்தை செய்யவேண்டிய வரிசைகளையெல்லாஞ்செய்து, பாண்டவர்களாற்பலவெகுமானங்களைப்பெற்றுத் தங்கள் நகரம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். ஓ ஜனமேஜயமகாராஜனே! இப்பால் அபிமன்னியு சிறுவனாயிருக்குங்காலத்திலேயே நடந்த சரித்திரங்களை யினிச் சொல்லுகிறோம்: அந்தவினோதங்களையுங் கேளுமென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாவது.

காண்டவதகனச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

ஞான மாகிய பரம்பர வாழ்தமாய் நவிரறு மயர்காறு
வான மாயுடனே வாயுவாய்த் தேயுவாய் வனமுமாய மண்ணாகித்
தான மாமறை முறைமையிற் பலபல சராசரங் களுமாகி
யேன மாயிவை யனைத்தையு மருப்பினி லேந்திடு மணிவண்ணனையாள்வோன்.

இப்படியாகப் பாண்டவர்கள் பலவாறுகச்சந்தானசம்பத்தையடைந்து, திருதராட்டிர மகாராஜனுடைய சட்டப்படிக்கும் விதுரருடைய கட்டளைப்படிக்கும் - தருமநீதிகளைத் தவறிநடக்கும் அரசர்களைத் தண்டித்தும், வழுவி நடக்கும் அரசர்களைத் தணித்தும், இப்படியாவரும் நல்வழி நடக்கும்படி செய்து பெரும்புகழ்பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்குநாளில்; இளவேனிலென்று சொல்லப்பட்ட வசந்தகாலமானதுண்டாகி, சோலைகளிலிருக்கும் மரங்களெல்லாந் தளிர்ப்பதும் - பூப்பதும் - காய்ப்பதும் - பழுப்பதுமாகத் தழைத்திருக்க, குயில்களெல்லாம் சந்தோஷமடைந்து கூவ, வண்டுகளெல்லாம் மதுவையுண்டு களித்துப்பாட, தென்றற்காற்றானது பூக்களின்மணத்தைச் சோலையெங்குந்தெளிக்க, தடாகங்களெல்லாஞ் செந்தாமரை - வெண்டாமரை - செங்கழுநீர் - கருநெய்தல் - முதலாகியமலர்களால் அலங்காரமடைய, அவற்றிற் சக்கரவாகம் - சாரசம் - அன்னம் - முதலான நீர்ப்பறவைகள் சூழ்ந்து விளங்கிக்கொண்டிருக்க, அதுகண்ட அர்ச்சுனனானவன் மிகவுஞ்சந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்து, ஓ கிருஷ்ணா! இந்த வசந்தகாலத்தில் நாமும் நம்முடைய பிராணநாயகிகளுடன் சோலைகளிற்போய் விளையாடிச் சலங்கிடைக்கும்படியாக வேடிக்கையாய்ச் சாயுங்காலம் மறுபடி வந்துசேருவோம். இது உனக்கு மனதிற்கு இஷ்டமாயிருந்தாற் போவோமென்றனன்; ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் - அர்ச்சுனா! எனக்கும் அப்படித்தான் ஆசையாயிருக்கிறது. அதைநான் உன்னிடத்திற்சொல்ல நினைத்திருந்தேன். நீ முந்திக்கொண்டு சொல்லிவிட்டாய். மிகவுஞ்சந்தோஷமாயிற்று போவோமென்றனன்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ச்சுனரை அக்கினிதேவன் கண்டு ஆகாரங்கேட்குதல்.

இவ்வாறு ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சம்மதஞ்சொற்கூறியமாத்திரத்தில் அர்ச்சுனனபிராயமாகிவர், இவ்விருவரும் தருமபுத்திரரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, தங்கள் நாயகிகளுடனே வாகனங்களிலேறி, வேண்டியபரிவாரத்துடனே யமுநாநதிக்கரைக்கு வந்து, அங்கங்கே நமனற்குன்றுகளும், அவைகளிற்பட்சிகள் ஒன்றோடொன்று மருவிவிளையாடுவதும், சலங்களிற் றாமரைகளில் வண்டுகள் மொய்த்திருப்பதும், இவைமுதலான வேடிக்கைகளையெல்லாம்பார்த்துக்கொண்டே காண்டவவனமென்கிற ஒருபெரிய வனத்தினுள்ளே புகுந்து, அங்கிருக்கிற சிங்கங்கள் - புலிகள் - கரடிகள் - சிவிங்கிகள் - யானைகள் - பன்றிகள் - முதலாகிய துஷ்டமிருகங்களும், அசுரர் - இராக்கதர் - முதலாகிய துஷ்டஜனங்களும், பாம்பு முதலாகிய துஷ்டஜந்துக்களும் நிறைந்து, மனுஷர்கொஞ்சமும்போகக்கூடாத பயங்கரமாகிய இடத்தைக்கண்டு, கண்ணன் இவ்வனத்தை நாசஞ்செய்யவேண்டுமென்று மனதில் நினைத்தார். இப்படி நினைத்த கிருஷ்ணன் அவ்விடத்தை ஆசனமாகக்கருதி வாசமிருந்து, பின்பு இருவரும் ஸ்திரீகளோகூட அவ்வனத்திலே மற்றொருவிடத்திற்சென்று, அவ்விடத்துச் சயசாரங்களைப் பார்த்து விளையாட ஆரம்பித்தார்கள். அந்த ஸ்திரீகளும் மகாசல்லாபத்துடனே புஷ்பங்களைப் பறிப்பதும், ஒருத்திமேலொருத்தி எறிகிறதும், நாயகர்மேல் வீசுகிறதும், அவர்களைப் புஷ்பசெண்டுகளால் அடிக்கிறதுமாக வெகுநேரம் விளையாடிப்; பின்பு பலவித பக்ஷணங்களையும் பழங்கள்முதலானவைகளைத் தின்று, மதுபானஞ்செய்து மயக்கமடைந்து, ஒருவரையொருவர் அடிக்கிறதும், ஒருவர்மேலொருவர் விழுகிறதும், பாடுகிறதும், ஆடுகிறதும், சிரிக்கிறதும், பரிகாசஞ்செய்கிறதும், அழுகிறதும், குதிக்கிறதுமாகத் தடாகங்களிலிறங்கி; ஜலக்கிரீடைசெய்து கரையேறி, அவரவர்கள் இஷ்டப்படி யமுநாநதியின்கரைகளிலிருக்கும்வனங்களிற்போய்ப் படுத்துக்கொண்டார்கள். கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் தனியே தூரத்தில் யமுனையின் கரையில் ஓரிடத்திலேபோய்ப் படுத்துக்கொண்டார்கள்.

இப்படி யிருக்குந் தருணத்திலே உருக்கின தாம்பிரம்போன்ற நெடிய தேகமும், பொன்னிறத்த கண்களும், செம்பொன் னிறமுள்ள தாடி மீசைகளோடு சடையுமுடையவனாகி, கறுத்த வஸ்திரமுடுத்தி, கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் விளங்குகின்ற ஒருபிராமணன் இந்தக் கிருஷ்ணார்ச்சுனா லிருந்தவிடத்திற்கு வந்தான். அவனவரவைக்கண்ட அவ்விருவரும் பயபக்தியுடனே யெழுந்து பணிந்து, சுவாமி! நீரார்? எங்கே வந்தீர்? அதைச் சொல்லவேண்டுமென்ன, அந்தப்பிராமணனும் - ஓய் மகாராஜ சிங்கங்களே! நானொரு பிராமணன். எனக்கு அதிகபசி. அதை ஆற்றும்படியாகிய சாப்பாடுபோட யாருக்குஞ் சக்தியில்லை. நீங்களிருவரும் மகானுபாவர்களாகையால், எனக்கு வேண்டிய போஜனம் நீங்கள் கொடுக்கமாட்டீர்களென்று உங்களிடத்திற்கு யாசகம் வந்தேனென்று சொல்ல, அதுகேட்ட அர்ச்சுனன் - அப்படியா? சுவாமி! மகா சந்தோஷமாயிற்று. என்னபோஜனம் உமக்குவேண்டுமோ? அதனைத் தடையின்றித் தருகிறேன் தயைசெய்து சொல்லுமென்று கேட்க, அந்தப் பிராமணனானவன் - ஓய் ராஜராஜர்களே! இனி நான்மெய்யாகச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் நான் அக்கினிபகவான். அனேக துஷ்டசந்துக்கள் வாசஞ்செய்கிற இந்தக் காண்டவனத்தை நான் புசிக்கவேண்டுமென ஆசித்தேன். ஆனால் அது இந்திரனுடைய ஆதீனத்திலிருக்கிறது. அதில் தட்சகனானவனைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அதினாலே நான் அதின் அருகிற்போகக் கூடவில்லை. ஒருவேளை எப்படியாகிலும் அதில் நான் பிரவேசித்தால், இந்திரன் மேகங்களை மழைபொழியும்படி ஏவி என்னைத் தணித்துவிடுகிறான். ஆதலால் அதில் எத்தினநாளாய் நான் செய்த முயற்சி வீணாய்ப்போயிற்று. நீங்கள் மகாபலபராக்கிரமசாலிகள். அந்த இந்திரன் முதலானவர்களுடைய சாமர்த்தியத்தைத் தடுத்து அவ்வனத்தை எனக்கு ஆகாரமாகக் கொடுங்கள். நீங்கள் சொன்னவாக்குத் தவறாமல் இவ்வனத்தைக் கொடுத்து என்பசியாற்ற வேண்டுமென்று அக்கினிபகவான் சொல்லினன்.

அக்கினிபகவான் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்
களுக்குத் தேர் - தநுசு - வில்
அம்பறாத்தூணி - முதலி
யவை கொடுத்தல்

—※—

அதுகேட்ட அர்ச்சுனன் [illegible] தோடு [illegible] ஸ்ரீகிருஷ்ணனை [illegible] அர்ச்சுனன் அந்த அக்கினிதேவனைப் பார்த்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு, சுவாமி அக்கினிதேவனே! உமது இஷ்டப்படியே இவ்வனத்தை நீர் புசிக்கும்படி செய்வேன். இந்தக்கிருஷ்ணனும் நானுஞ்சேர்ந்தாலெந்த காரியந்தான் முடியாது? ஆனால் இப்போது நாங்கள் ஆயுதமும் ரதமும் இல்லாதவர்களா யிருக்கிறோம். இந்திரன் ஆயுதம் முதலானதுகளோடு வந்தெதிர்த்தால், நாங்கள் ஆயுதங்களில்லாமல் எப்படி யுத்தம் பண்ணலாம். ஆகையாலே நீர் கிருபைசெய்து ஆயுதமும் ரதமுங் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னான். அதுகேட்ட அக்கினிதேவன் வருணனை நினைத்தான். நினைத்தமாத்திரத்திலே வருணனும் அக்கினியிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். அப்போது அக்கினி வருணனைப்பார்த்து, ஓ வருணா! முன்னே சோமதேவனாலே உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட, வில் - தூணி - தேர் - குதிரை - சக்கரம் - கதை - முதலானவைகளைக் கொண்டுவந்து, இந்த மகானுபாவ ரிருவருக்குங் கொடு. இவர்களாலே நமக்கு வெகுகாரியங்க ளாகவேண்டி யிருக்கின்றனவென்று சொல்ல, அதுகேட்ட வருணன் அப்படியே தருகிறேனென்று சொல்லி, மகாசந்தோஷத்தோடு முன்னம் வில்லைப்பிடித்துக் கொடுத்தான்.

அந்த வில்லானது தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்தாலும் வெல்லக்கூடாததாயும், மிகவும் ஆச்சரியப் படத்தக்க பிரமாணமுடைத்தாயும், கையில் ஏந்துவோருக்குத் தேஜசையும் புகழையுங் கொடுக்கத் தக்கதாயும், இது ஒன்றுமே பதினாயிரம் போன்றதாயும் விளங்குகிறது. பின்பு இரண்டு அம்பறாத்தூணிகளைக் கொடுத்தான். அவை எத்தனை நாள் எத்தனைவகை அம்புகளை யெடுத்தாலும் மறுபடி நிறைந்தேயிருக்கும். ஒருதிவ்விய ரதங்கொடுத்தான். அதானது உருக்கிவிட்ட வெள்ளிபோன்ற நிறத்தையுடையதாகி, தேவமணி - கனகாபரணம் - முதலான சகலலட்சணங்களையுடையவைகளாகியும், வாயு - கருடன் - மனது - இவைகளைக் காட்டிலும் அதிகவேகங்களையுடையவைகளாகிய நாலு குதிரைகள் கட்டி, சிங்கத்தின் வால்போன்ற வாலையுடைய வானரசிங்கமானது சத்துருக்களெல்லாம் பயந்தோடும்படி துவஜத்தில் விளங்குகின்ற பொன்னாலாகிய தடியிற்கட்டிய விசித்திரக் கொடியோடுங்கூடிப், பிரளயகால மேகத்தின் முழக்கம்போல இடியிடியென்று பூமியதிரும்படி யொலிக்கத் தக்கதாய், அனேக சாமக்கிரியைகளை வாய்ந்து, யாவராலும் வெல்லக்கூடாததாய்ப் படைத்து விளங்குகிறது. அந்த ரதத்தை முற்காலத்திற் புவனனென்கிற பிரஜாபதியானவர் உண்டாக்கி சோமனென்கிற தேவனுக்குக் கொடுக்க, அதின் பேரில் அரசோமனேறிக்கொண்டு அசுரர்களையெல்லாஞ் ஜெயித்தான். அப்படிப்பட்ட திவ்வியரதத்தை அர்ச்சுனன் பார்த்துப் பிரதட்சணஞ்செய்து, அக்கினிதேவனையும் வருணதேவனையும் நமஸ்காரஞ்செய்து, அதின்மேலிக்கவச முடையவனாகி வில்லைத் தரித்துக், கையிற் காண்டீபமென்கிற அவ்வில்லைப்பிடித்துக் கோடிசூரியப்பிரகாசமாய் விளங்கினான். பின்பு அக்கினிபகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திக்கு ஒரு சக்கராயுதங் கொ

சித்தான். அந்தச்சக்கரமானது சுற்றிலும் ஆயிரம் அரங்களோடுகூடி, ஆயிரங் கிரணங்களோடுகூடிய சூரியன்போற் பார்ப்பதற்குங் கூடாத மஹாபிரகாசம் பொருந்தி, அனேககோடி அண்டங்கள் ஒன்றாய்த் திரண்டு வந்தாலும் பொடிப்பொடியாகச் செய்யக்கூடும்படியான சக்தியுள்ளதாய், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கே இது உரித்தென்று சொல்லும்படியிருந்தது. அன்றியும் அவருக்கு ஒரு கதாயுதமுங் கொடுத்தான். அது ஸ்வர்ணமயமாய், மேருபருவதத்திற்கு நிகரானதாய், அசுரருடைய பிராண வாயுக்களைப் புசிக்கும் மஹாசர்ப்பமென்று சொல்லத்தக்கதாய் விளங்கிற்று. இப்படிக் கொடுக்கப்பட்ட இவ்வாயுதங்களெல்லாம் முன்னம் பிரம்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்டன. அன்றியும் அக்கினியானவன் இவ்விருவருக்கும் திவ்வியமாகிய ஆக்கினேயாஸ்திரங் கொடுத்தான். உடனே கிருஷ்ணனும் அந்த ரதத்தின்மேலேறி, மகாதேஜசுடைய கவசகுண்டலாதிகளைத் தரித்து, அர்ச்சுனனுடனே கூட விளங்கினர்.

இப்படிக் குசல உபகரணங்களையும் பெற்று விளங்குகின்ற கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களை அக்கினிதேவன் பார்த்து, ஓ மகாநுபாவர்களே! இனி இவ்வுலகத்தில் உங்களுக்கு யார் சமானமாவார்கள்? கிருஷ்ணனுடைய ஆயுதத்தைப் பிரயோகிக்கத் தக்க இலக்கு கிடையாது. அர்ச்சுனனுடைய அம்புக்கு நிகரும்படியான வீரரும் கிடையார். ஆகையால் நீங்களிருவரும் இனி எனக்குப் புசிக்கச் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லவே, அர்ச்சுனனும் சம்மதித்து, உடனே காண்டீபமென்னும் அந்த வில்லை வளைத்து, நாணேற்றி நாணொலியைக் கொடுக்க, அந்த நாணொலியைக் கேட்டமாத்திரத்திலே அந்தக் காண்டவவனத்திலிருக்கும் அசுரர்கள் - ராட்சதர் - முதலாகிய பேர்கள் இதென்ன பிரளயகாலம்போலிருக்கிறதென்று நடுநடுங்கிப் போனார்கள். இவ்வாறாக அர்ச்சுனன் ஆயுதசன்னாகம் பண்ணிக்கொண்டு அக்கினியைப் பார்த்து, ஓ வைசுவானர்த்தேவனே! இனி எங்களுக்குக் கூடாததாகிய வொன்றுமில்லை. இந்திரன் அல்லது இன்னும் யார் தானுமொக்க தேவர்களையாவது யுத்தத்திற்கு வருவார்களேயாகில், அதுதான் அவர்களுக்கு முடிவுகாலமென்று நினையும். அன்றியும் தேவர்களுடைய தேகங்களைக் கவசகுண்டலங்களற்று முண்டங்களாய் அறுந்து விழுந்திருக்கப் பார்க்குங் காலமாகும் என்றுசொல்லி ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய முகத்தை நோக்கித் திரும்பி, பிறகு அக்கினிபகவானைப் பார்த்து, ஓ அக்கினிதேவா! இனி நீ வனத்திற் பிரவேசித்து உன்னுடைய அநுபவத்தை அநுபவிப்பாயாக என்று சொல்லினான்.

அந்தத் தேவனும் வெகு ஆனந்தமடைந்து, திவ்வியவடிவத்திலும் விளங்கிப்பற்றி அவ்வனத்தை வளைத்து, தேஜோமயமாய் அண்டமுட்டப் பட்டொளி முன்னிருந்தபடியே பாய்ந்து அவ்வனத்திற் பிரவேசித்து, க்ஷணகாலத்திலே அவ்வனமுழுவதுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு, படபடாவென்று மூங்கில்கள் முதலாகிய மரங்கள் வெடிக்கவும், அனேகமரங்கள் பொரிந்து கரிகளாய் விழவும், ராட்சதர் ஆகாசத்தில நாக்கை நீட்டியதுபோற் சுவாலைகள் நாலுபக்கங்களிலும் விளங்கவும், அனேக ஜெந்துக்கள் மகாபரிதாபப்பட்டு ஓடமாட்டாமலும் இருக்கமாட்டாமலும் பொரிந்து கருகிச் சாம்பராயக் குவியவும், சிங்கம் - புலி - யானை - முதலாகிய மிருகங்களெல்லாம் வீறிட்டு மூலைமூலைக்கும் ஓடி எங்குந் தீச்சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறபடியினாலே கருகி விழவும். அனேக ஜெந்துக்கள் வேகும்போது அவைகளுடைய தேகங்கள் வெடித்து அதிலிருக்கும் நீர் தெறிக்கவும், அநேக சில ஜெந்துக்கள் தாகம் பொறுக்கமாட்டாமல் நாக்கை நீட்டிக் குடிக்கவும், அப்போது அந்தத் தேகங்களும் முடிவில் தீயாகி இரையாய்விழவும், இவ்வாறாய்ப் பிரளயகாலம்போல அவ்வனம் எரிந்து நாசமாய்ப்போக, அவ்வனமுழுவதுஞ் சுற்றிக்கொண்ட தீயானது கனகமயமாய் விளங்கும் மேருபருவதம்போல விளங்கிப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

சுவேதகிராஜன் சரித்திரம்.

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிற வைசம்பாயன மகாமுனியைப் பார்த்து ஜெனமேஜய மகாராஜன் சொல்லுகிறான்: ஓ சுவாமீ! அக்கினிபகவான் இந்தக் காண்டவவனத்தைத் தின்னக் கருதியதற்குக் காரணமென்ன? அதைப் போசித்ததால் எவ்வாறேனுந் தெரியப்படவில்லை. ஆகையால் அதற்குக் காரணமென்னமோ? அந்தத் தேவரகசியத்தை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வணங்கினன். அதுகேட்ட வைசம்பாயன முனிவர் - ஓ ராஜனே! அப்படியா? நல்லதாயிற்று. அதற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். பூர்வகாலத்திலே சுவேதகியென்று ஒரு மகாராஜனிருந்தான். அவன் மகா தர்மசீலமுள்ளவன். எப்போதும் யாகஞ்செய்கிறதும், தானஞ்செய்கிறதுமே தொழிலாயிருந்தான். இப்படியிருக்க அவனுக்கு ஒருநாள் அனேகமாய யாகஞ் செய்யவேண்டுமென்ற மனமுண்டாயிற்று. அதற்காக அந்தராஜா பிரியமுள்ளவனாய் யாகத்துக்கு வேண்டிய பிராமணர்களைத் தேடி, அவர்களைப் பிரார்த்தித்தாலும் ஒருவரும் அங்கீகரிக்கவில்லை. அப்போது அந்த ராஜா மனம் வருந்தி, அந்த மகரிஷிகளைப் பார்த்து: ஓ மகரிஷிகளே! அடியேன் என்ன பாவம்? பெரியோர் செய்யத்தக்கதல்லவோ? அல்லது வேறுயாதோ? எந்தக் காரணத்தினால் என்னிஷ்டப்படி நீங்கள் யாகஞ்செய்கிறதில்லையென்கிறீர்கள்? நான் அயோக்கியனென்று தோற்றுமாகில் என்னைச் சாதிக்குப் புறம்பாக்கிவிடுங்கள். யோக்கியனென்று தோற்

றுமாகில் யாகஞ்செய்வியுங்கள். என்றுசொல்லியதை
க்கேட்ட அந்தமுனிவரெல்லாம் - ஓய் ராஜனே ! ஒ
ருக்காலும் நீ பாவியல்ல. பெரியோர்களை யாதரிக்
காதவனுமல்ல. லோபியுமல்ல. யோக்கியன்தான். ஆ
னால் உன்னிஷ்டப்படி யாகஞ்செய்விக்காமற் போவ
தற்குக் காரணம் யாதெனில், நூறுவருஷகாலம் நித்
தினா முதலானவைகளைத் தாங்கி வருத்தப்படமா
ட்டாமைதான். நாங்களெல்லாம் கண்களினலே வத
ங்கியிருக்கிறோம். ஆகையால் இந்த வருத்தத்தையு
ஞ் சகிக்கமாட்டோமென்று சொல்ல, அரசன் அது
கேட்டு, ஆனால் நான் நினைத்தயாகத்தை விட்டுவிடு
கிறதா ? உங்களை யான பலவாறு கேட்டுக்கொண்டு
ம் உள்ளமிரங்காவிட்டால் நான் இப்படி அன்னியாய
மாய்ப்போகலாமா ? என்று கூவினன். அந்தரிஷிகள்
ஏதிவன்பிடிவாதக்காரனாயிருக்கிறானென்று அவனை
ப்பார்த்து, ஓய் ராஜனே ! நீ சொன்னசொன்னதுவு ந
ஞ்சால் எங்களாலாகாது. அப்படி உனக்கு அகத்தியமா
ய் அந்தயாகஞ் செய்யவேண்டுமென்றிருந்தால், ஈச
னைப் பணிந்துகேள். அவர் உன்னிஷ்டத்தை நிறை
வேற்றுவாரென்று கூற, அந்த வேந்தனுஞ் சிவ
[illegible] பருவதத்திற்குப்போய், மகாநியம
த்தோடு [illegible] பன்னிரண்டு நாளுக் கொருதரம்
போசனஞ் செய்கிறது, [illegible] பதினறுதினங்க
ளுக்கொருதரம் போசனஞ் செய்கிறதுமாகி, ஆகா
ரத்திலே [illegible] வேறிலாமல்,
[illegible], இராப்பகலும்
[illegible]
துதித்துத் தவம்பண்ணிக்கொண்டான்.

இப்படிச் சிலகாலஞ் செய்யவே உருத்தி
ரமூர்த்தி பிரசன்னராகி வந்து அந்தராஜாவைப் பா
ர்த்து, ஓ அரசனே ! உன் தவத்தினலே சந்தோஷப்
பட்டோம். உனக்கென்ன வேண்டுமென்றனன். யானி
னைத்தயாகம் நிறைவேறும்படி [illegible]
மாகவேண்டுமென்று [illegible]
[illegible] யாகஞ்செய்ய
[illegible]
இம் நீ [illegible]
[illegible]
கிறேன். [illegible] செய்யவேண்டும். அ
தாவது - பன்னிரண்டு [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
கள் [illegible]
துதிசெய்து வந்தனன். [illegible]
டும் அவனிடத்து வந்து சந்தோஷப்பட்டு, ஓ ராஜ
னே ! நீ மகாயோக்கியன். நான் நேரில் யாகஞ்செய
விக்கக் கூடாது. ஆனால் நம்முடைய அம்சத்தினுற்
பிறந்த துர்வாசர் என்கிற ஒருமகாரிஷி யிருக்கிறார்.
அவர் உனக்கு யாகஞ்செய்விப்பாரென்று சொல்லித்,
துர்வாசரையழைத்து, ஓய்முனிவரே ! நீர் இந்த ரா
ஜாவின் இஷ்டப்படி யாகஞ்செய்வியுமென்று கட்டளை
யிட, அந்தரிஷியும் அப்படியே செய்கிறேனென்று
ராஜாவினிடத்தில் வந்து, வேண்டியவைகளைச் சீக்கி
ரத்தில் சம்பாதியுமென்று சொல்லிப்போய்த் தகுந்த
பிராமணர்களையழைத்துவந்தார். ராஜாவும் சகல சாம
க்கிரியைகளையுஞ் சேகரம்பண்ணிக்கொண்டு தீக்ஷையடை
ந்து, அந்த ரிஷியைக்கொண்டு யாகத்தை நிறை
வேற்றி, அவர்களுக்கெல்லாம் தகுந்த தட்சணைகொ
டுத்துப் பூசித்து அனுப்பிவிட்டான். அதினலே அ
க்கினிபகவான அக்கினி மந்தப்பட்டு, அற்பமாகிய
தேஜசுடையவனாகி, வலிமை இல்லாமல் நோய்பிடித்
துப், பிர்மாவின் சபைக்குப்போய் அவரைத் தண்ட
னிட்டு, சுவாமி ! அடியேனுக்கு ஏனிப்படி தேஜசும்
பலமுங் குறைந்துபோயின? இதற்கு நானென்ன
செய்யவேண்டியது? எப்படியாகிலும் நான்முன்போ
லே இருக்கும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று
பிரார்த்திக்க, அதற்குப் பிரமனவனை நோக்கி, ஓ
அக்கினி! நீ பன்னிரண்டு வருஷகாலம் ஓய்விலாமல்
நெய்யுண்டபடியினலே, உனக்கு அக்கினி மந்தப்ப
ட்டு இப்படிப்பட்ட நோய் சம்பவித்தது. இதற்குப்
பரிகாரமென்னவென்றால் - முன்னலே நீ சாம்பலாக
ப்போட்ட காண்டவவனமானது மிகவுஞ் செழிப்
பாய் வளர்ந்து, அநேகந் துஷ்டஜந்துக்களுக்கு இ
ருப்பிடமாயிருக்கிறது. அதை மறுபடியும் நீ புசிப்ப
துதான் இந்த நோய்க்குப் பரிகாரம். ஆகையால் வி
ரைவில் அவ்வனத்தைப் புசித்துவிடென்று கட்டளை
யிட, அதுகேட்ட அந்த அக்கினி மிகவுஞ் சீக்கிரமா
யப் பூலோகத்துவந்து, அந்தவனத்தை நாற்புறத்துங்
கவிந்து சூழ்ந்துகொண்டான்.

இப்படிச் சூழ்ந்துகொள்ளவே அந்தவனத்திலி
ருந்த யானைகளெல்லாந் துதிக்கைகளாலே நீரைக்கொ
ண்டு சொரிந்ததும், அநேகந் தலைகளுள்ள நாகங்கள்
வாய்களால் ஜலங்களைக்கொண்டு பொழிந்ததும், மற்று
மங்கிருந்த அநேகம் ஜெந்துக்களும் இவ்வாறு நா
னாவித உபாயங்களைக்கொண்டு அக்கினியை அணைக்
கும்படியான பிரயத்தினஞ் செய்ததினலே; அக்கினி
தேவன் அவ்வனத்தைப் புசிக்கமாட்டாமல் வெகு பி
ரயாசப்பட்டு, [illegible]
[illegible], அந்த [illegible] அநேக
[illegible] அக்கினிபகவன்
[illegible]
[illegible]
[illegible] போய் நடந்ததை
யெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்ட பிர்மா
வானவர் ஒருமுகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்து, அக்கினி

தேவனைப்பார்த்து, நீ காண்டவவனத்திற்பிரவேசிப்பதற்குத்தகுந்த உபாயமொன்று இப்போதுதான் எனக்குத்தோற்றிற்று. அதென்னவெனில்-நரநாராயணர்களிருவருந் தேவகாரியத்திற்காகப்பூலோகத்தில் அர்ச்சுனனாகவும்-கிருஷ்ணனாகவும்-அவதரித்திருக்கிறார்களல்லவா? அவர்களிப்போது காண்டவவனத்தின் சமீபத்தில்வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை உனக்குச்சகாயஞ் செய்யும்படி பிரார்த்தித்து ஏற்படுத்திக்கொண்டாயேயானால், எளிதில் அவ்வனத்தை எரிக்கலாம். அவ்விருவருந் தேவரெல்லாந் திரளாய வந்தெதிர்த்தாலும் வெல்லத்தக்க வல்லமையுள்ளவர்கள். சீக்கிரமாக நீபோய் அவர்களை யாசியென்று சொன்னான். அதைக்கேட்டுத் தான் அக்கினிதேவன்வந்து அவர்களை யாசித்ததும், அதற்கவர்கள் ஒத்துக்கொண்டு அவனை ஆயுதமுதலியவைகள் கேட்டதும், அவன் அவ்வாறே கொடுத்ததும், பின்பு அவனை ஏவியதும், அவன் போயெரித்ததுமென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிமுடித்து, அதற்குமேல் நடந்த சரித்திரத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

இவ்வாறாக அக்கினியானவன் வனத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு எரிக்க, கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் தேரின்மேலேறி நாலுதிக்குகளிலுஞ் சுற்றிக்கொண்டு, அவ்வனத்திலிருக்கும் ஜெந்துக்கள் அப்பாலும் இப்பாலும் ஓடிப்போகவொட்டாமல் துரத்தி அடித்து அவ்வனத்திலேயே போகச்செய்து, அக்கினிக்குப் பெருஞ் சகாயஞ்செய்துவந்தார்கள். அதனாலே அக்கினியானவன் பரமாநந்தமடைந்து, உற்சாகத்துடனே வனமுழுவதையுந் தகித்தான். அவ்வனத்திலிருக்கும் ஜெந்துக்களிலும்-மரமுதலானவைகளிலும்-சாம்பலாகியவை சில. தேம்பலாயினவை சில. சிந்துபோயினவை சில. பொரிந்துபோயினவை சில. பாய்ந்துபோயினவை சில. வீழ்ந்துபோயினவை சில. பாதிவெந்துவிழுந்தவை சில. மோதிவிழுந்து பறந்தவை சில. சிதறிப்போயினவை சில. பதறிப்போயினவை சில. இப்படியாகவே சில ஜெந்துக்கள் குட்டிகளைக் கட்டிக்கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் தாய்களிடம் ஓட்டிக்கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் தங்கள்தலையைப் பற்றிக்கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் வெந்தவுடலைச் சாற்றிக்கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் ஓடவிடமில்லாமல் [illegible] கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் நாடவிடமில்லாமல் [illegible] கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் [illegible] கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் [illegible] கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் [illegible] களைத் திறந்துகொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் [illegible] நாக்குகளை நீட்டிக்கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் உயரவெழும்பி அவ்வனத்தின்மேல் [illegible] எரிகின்ற அக்கினிச்சுவாலைகளின்மேல் [illegible] அதில் விழுந்திறந்தன. சில ஜெந்துக்கள் [illegible] பறந்து போகமாட்டாமல் அவ்விடத்திலேயே புரண்டழிந்தன. அவ்வனத்திலிருக்கும் தடாகத்து நீர்களெல்லாங் கொதித்துப் போகவே மீன்-ஆமை-முதலான நீர்வாழுயிரெல்லாஞ் சமைந்துப்போனன. அவ்வனத்திலிருக்கும் புதர்களெல்லாம் பஸ்மீகரித்துப் போகவே அவற்றிலுள்ள நாகம்-தேள்-முதலான மண்வாழுயிரெல்லாங் குமைந்து போனன. இவ்வாறு யுகாந்தகாலத்துண்டாகும் வடவையைப்போல நாற்றிக்குகளையும் வளைந்து எரிகின்ற அக்கினியானது எரிந்த ஜெந்துக்களை தன்னிடத்தில் மடிகின்றனவோ? அந்தந்த ஜெந்துக்களின் ரூபங்கொண்டு விளங்கியது. மகாபலமுள்ள பக்ஷிகள் பெருவேகத்தோடு ஆகாசத்தில் எழும்ப, அர்ச்சுனன் அவைகளையெல்லாம் அம்புகளால் தடுத்து அக்கினிமேல் விழுத்தினான்.

தேவர்கட்கும் அருச்சுனனுக்கும் நடந்த யுத்தம்.

இந்தப்படிக்கு ஆகாசத்திலும் பூமியிலுமிருக்கும் வஸ்துக்களெல்லாம் பொசிந்துபோகும்படியாக அனலானது அவ்வனத்தைச் சூழ்ந்து நாசஞ்செய்ய, தேவர்களெல்லாஞ் சகிக்கமாட்டாமல் இந்திரனிடத்திற்போய், ஓய் தேவேந்திரனே! உம்முடைய காவலிலிருக்கின்ற காண்டவவனத்தை அக்கினியானவன் அருகிலிருக்கும் சராசரங்களோடுந் தகிக்கிறான். ஐயோ! இதுவென்ன பிரளயகாலமோ என்று லோகமுழுதும் வெந்து போகத்தக்கதாயிருக்கின்றதே என்று முறையிட, அதைக்கேட்ட தேவராஜன் ஓடிவந்து பார்த்து, மிகுந்த [illegible] கோபத்தையுமடைந்து, அவ்வனத்திற்கு [illegible] எண்ணிறந்த மேகங்களையெல்லாம் கூப்பிட்டு, ஆகாசத்தை [illegible] நாற்றிசையிலும் [illegible] தாரைகளாக வருஷிக்கும்படி கட்டளையிட்டான். அம்மேகங்களும் மழைகளெல்லாம் அவ்வனத்தில் [illegible] ஒரே நெய்யாகி [illegible] போல [illegible] பட்டவும், அதுகண்ட இந்திரன் [illegible] பிரளயகால மேகங்களைக் கொண்டு [illegible] பொழிவிக்க, அந்த மழை [illegible] அம்புகளால் [illegible] புகையினால் [illegible]. இந்த [illegible] மழையை [illegible] காண்ட அர்ச்சுனனானவன் [illegible] அவ்வனத்தின் [illegible] முதல் [illegible] பந்தலாக [illegible] மழையை அங்கே விழாதபடி [illegible], அவ்வனத்திற்கு [illegible] கட்டிவிட்டான். தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அப்போது அவ்வனத்திலிருக்கும் தக்ஷகனென்னும் நாகராஜன் குருக்ஷேத்திரத்திற்குப் போயிருக்க, அவனுடைய குமாரனாகிய அச்வசேனனென்பவன்

றுவனுகையால் தவித்துத்தாயைப்போய்க்கட்டிக்கொள்ள, அந்தநாகக்கன்னிநாகக்குட்டியை வாயினால் [illegible] முன்னதாக விழுங்கி [illegible] வெளியிற போகப் புறப்பட்டவளவில், அர்ச்சுனன் [illegible] ஓர் அம்பினாலே அப்பெண் பாம்பின் [illegible] போட்டே; அந்த [illegible] [illegible]

[illegible]

இப்படி ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ச்சுனருடைய பலத்தினால் அக்கினிதேவன் இவ்வனத்தை நாசஞ்செய்துகொண்டிருக்க, அதிலிருந்த நாக - கருட - முதலாகியவர்களெல்லாம் இவ்விரண்டு வீரர்களுடைய [illegible] [illegible]

[illegible]

ம் - அஷ்டவசுக்களும் - சப்தமருத்துக்களும் - விசுவதேவரும் - சாத்தியரும் - தத்தம் தேஜோமயமாகிய ஆயுதங்களை எடுத்துக் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று ஆரத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். இவ்விதமாகத் தேவரெல்லாம் ஒன்றாய் வரக்கண்டும் அவ்விரண்டு வீரரும் அஞ்சாமல், தைரியத்துடனே விலலுகளை யெடுத்து வளைத்து நாணபூட்டி நாணோசை கொண்டு, விசித்திரமாகிய அம்புகளைத் தொடுத்து, ஆயிரம் பதினாயிரமாக வருஷித்துத், இரண்டுவரும் வெள்ளத்தை அணைபோட்டுத் தடுப்பதுபோல அந்தத்தேவர் சேனையைக் கைகாலசைக்கவொட்டாமலும், அவர்கள்விடும்ஆயுதங்களை அவர்கண்மேலேயே விழும்படி யாகவும் அடித்தார், அதைஆகாசத்தில் வந்திருக்கும் முனிவர்கள் பார்த்து, இதென்ன ஆச்சரியம்? தேவர்களை அலட்சியமாய் எதிர்த்து வெற்றிபெறும் வீரனைப் பூமியில் நாமெப்பொழுது மகண்டதில்லை. ஆனலிவர்கள் சாக்ஷாத நரநாராயணர்களாகையால், இப்படிப்பட்ட சக்தி இவர்களுக்குண்டா யிருக்கிறது. இனி இவர்களோடு தேவர்கள் யுத்தம்பண்ணுவது வீணென்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

இப்படியிருக்க-இந்திரனனவன் தேவர்கள் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களுடைய பாணங்களுக்கு எதிர்நிற்க மாட்டாமற்பயந்து தன்னிடத்திலேயேவந்து சேரக்கண்டு, இவ்விருவர்களுடையசாமர்த்தியத்திறத்தை கவுமாசரியப்பட்டு, மறுபடியுமிவர்களுடைய வீரவாகத்தை முற்று மறிவோமென்று எல்லாத் தேவர்களையுங் கூட்டிக் கொண்டு வந்து மிகவு மதிசயமாகிய கல்மாரி பொழிய, அதுகண்ட அர்ச்சுனன் உக்கிரமாகிய அனேக பாணங்களைத் தொடுத்துவிட்டு, அந்தக் கல்மாரியைத் தடுத்துக் கற்களைப் பொடியாக்கித் திக்குகள்தோறும்விழுந்து பரவும்படியாகப் பறக்கவடித்தான். அப்போதுதேவராஜன தன்முயற்சி வீணாய்ப்போனதைக்கண்டு மறுபடியும் மலையையே கல்மழை பொழிவித்தான். பின்னும் அர்ச்சுனன் அனேகமாயிரம் பாணங்களைவிட்டு அந்தமலைகளைத் துண்டித்துத் தள்ளினன். அந்த மலைத் துண்டங்களானவை ஆகாசமிடிந்தால் அதினதுண்டங்கள் சூரிய சந்திர நக்ஷத்திரங்களுடனே கூடிக்கொண்டுவிழுந்தாலெப்படி யிருக்குமோ? அப்படி பலவர்ணமும் பளபளப்புமுள்ள கல்முதலானவைகளோடு கூட அந்தக் காண்டவ வனத்திலேயேவிழ, அதுகளினலே அவ்வனத்திலிருக்கும் அசுரர்கள-இராக்ஷதர்கள் - பிசாசர்கள் - பூதர்கள்- நாகர்கள்-சிங்கங்கள் - கரடிகள் - புலிகள் - யானைகள் - குதிரைகள் - மிருகமாகடாக்கள் - ரிஷபங்கள் - முதலாகிய ஜெந்துக்களெல்லாம் நசுங்கி, காக்கைக்கடித்தவைசில, கண்பிதுங்கினவைசில, மண்டையுடைந்தவைசில, தொண்டையடைந்தவைசில, காலொடிந்தவைசில, கையறுந்தவைசில, கழுத்தறுந்தவைசில, குடல் பிதுங்கினவைசில, உடலற்றவைசில, இப்படியாக விநாசமடைந்து கதறிக்கூவித் திப்பட்டெரிந்துபோயின. சிலஜெந்துக்கள் எழும்பி அவ்வனத்தையெரிக்கும் அக்கினியினுடைய படபடாத்கார வோசையைக்காட்டிலு மதிகமாய் ஆகாசமிடியும்படியாகக் கூச்சலிட்டுக, கையிலாயுதங்களுடனே வனமெரிந்துகொண் டிருப்பதைச் சந்தோஷமாய்ப் பார்த்துக்கொண் டிராநின்ற கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள்மேற்பாய, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யானவர் தேஜோமயமாய் விளங்காநின்ற தமது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகஞ்செய்ய, அந்தச் சக்கராயுதமானது அசுரர் - ராக்ஷதர் - பிசாசங்கள் - முதலாகியவைகளின் தேகங்களைச்சேதித்து நெருப்பில் தள்ளி மறுபடியுங் கிருஷ்ணனுடைய கையில்வந் தேறிக்கொள்ள, இப்படியே அவ்வனத்தில் நின்றுந் துஷ்டப்பிராணிகள் எழும்புந்தோறும் அந்தச் சக்கராயுதமானது கிருஷ்ணனால்விடப்பட்டு அவைகளை நாசஞ்செய்து, அவ்வுதிரங்களினற் பூசப்பட்டநிறத்துடன் தன்னையேந்துவோன கையிற் பொருந்திக் கொண்டிருந்தது.

இவ்வாறாகப்பிரளயகால உருத்திரனபோல்விளங்குங் கிருஷ்ணனையும் அர்ச்சுனனையும் பார்த்த தேவர்களும் அசுரர்களும் பயந்து நடுநடுங்கி, நாவுலர்ந்து, மெய்சோர்ந்து, பிரளமிரள விழித்துக்கொண்டு, அசேதனப் பிராணிகள்போல் அசைவற்று நின்றார்களேயன்றி ஒருவனுகிலும் இவ்விருவருடைய எதிரில வந்து நிற்கமாட்டாமற் போனர்கள். இவ்விதமாக அக்கினியை யவித்து அவ்வனத்தைக் காக்கும் முயற்சியைவெளிப்படுத்தும், பயன்படாமல் அடிபட்டு வேதனையடைந்த அத்தேவர்கள் முதலானோர் திரும்பிப்போயினர்கள். தேவேந்திரன் கிருஷ்ணார்ச்சுனர் இருவரையும் பார்த்து, ஒருபக்கத்தில் ஆச்சரியமும் - ஒருபக்கத்திற் கோபமும் - ஒருபக்கத்தில் துக்கமும் - ஒருபக்கத்தில் அவமானமுமாக மயங்கி நிற்குமளவில, ஆகாசத்தில் அசரீரிதோன்றி, அந்தத் தேவராஜனைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லிற்று. ஓ தேவராஜனே! நீ உனது சினேகிதனுகிய தட்சகனை நினைந்து ஆராய்வு விசாரப்படுகிறாய். அப்படி விசாரப்படவேண்டாம். இவ்வனம் தீப்பற்றுங்காலத்தில் அவன் குருக்ஷேத்திரம்போ யிருந்தானகையால், இத்தீயினால் அவன மாளவில்லை. அன்றியும் மனிதராலே நமக்கு அவமானம் வந்ததென்று விசாரப்படுகிறாய். அதையும் விட்டுவிடு. இந்தக் காளமேகம்போற் கறுத்த திருமேனியும், மின்னற்கொடிபோல் விளங்கும் பீதாம்பரமும், பரந்துயர்ந்தமார்பிற் சூரியன்போன்ற இரத்தினாபரணமும், நிலைத்தூண்கள்போல் முழங்காலளவு நீண்டிரண்ட திருக்கைகளும், அன்றலர்ந்த செந்தாமரை மலர்களுக்கொப்பாகிய திருக்கண்களுமாய்க், கையிற் சுவாலைகளாகிய மாலைகளால் விளங்காநின்ற சக்கரமேந்தி நிற்கிறவர் யாரென்றால்; இவ்வுலகங்களை

யெல்லாம் படைத்து அளித்து அழிக்குங் காரணப் பரம்பொருளாகிய ஸ்ரீநாராயணமூர்த்தி. அவர்பக்கத்தில் ரூபத்திலும் பலத்திலும் அவரோடொத்து, கையிற்காண்டீபமென்னும் பெரியவில்லையேந்தித், தக்ஷகனுடைய யாகத்தை யழிக்குங்காற் பினாகமென்னுந் தனுசையேந்தி உக்கிர ரூபமாயிருந்த வீரபத்திரர்போற் கோபாவேசங் கொண்டிருக்கிறவர்; அவருடைய அம்சம்பெற்ற சிஷ்யனாகிய நரனென்பவர்தான். இவ்விருவரோடும் சண்டைசெய்து வெற்றிபெற யார்வல்லவராவார்கள்? வீணாக ஏன் எதிர்க்கிறாய்? ஒருபோதும் இவர்களுடைய எண்ணத்தைத் தடுக்கக்கூடாது. இவர்களுடைய ஸ்வரூபமும் - பலமும் - பராக்கிரமமும் - உனக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்க, ஏது நீ தெரியாதவன்போல யுத்தஞ்செய்யவந்தாய்? துஷ்டநிக்கிரகமுஞ் சிஷ்டபரிபாலனமுஞ் செய்வதற்காக அவதரித்த இந்த மகாநுபாவர்களைப் பூசிப்பதே நன்மையல்லாது, எதிர்ப்பது நன்மையன்று. உன்னதாகிய இவ்வனம் அழிந்துபோகிறதென்று வியசனப்படவேண்டாம். இவ்வனமும் இதிலுள்ள ஜெந்துக்களும் அழியவேண்டிய விதியை யோசித்துப்பார்த்துச், சுகமாய்ச்சுவர்க்கம்போய்ச் சேரென்று அசரீரிசொல்ல, அதுகேட்ட இந்திரன் யோசித்துப் பார்த்துச், சரிதானென்று நினைந்து கோபத்தையும் மானத்தையும்விட்டுத், தனது ஐராவதமென்னும்யானையின்மேலேறிச் சுவர்க்கலோகத்திற்குத் திரும்பினான். இப்படி இந்திரனே திரும்பினதைக்கண்ட மற்றதேவர்கள் முதலிய யாவரும், பயமுஞ் சந்தோஷத்துடனே அவன் கூடவே சூழ்ந்துகொண்டு தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இப்படியாக இந்திரனும் தேவர்களும் சண்டையைவிட்டு ஓடியதைக் கண்ட கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே சங்கநாதஞ்செய்தார்கள். பின்பு இவர்கள் யாதொரு சங்கையு மற்றவர்களாய், அக்கினியைக் கூவி அவ்வனமடங்கலும் புசிக்கச்செய்ய, அக்கானகத்திலிருக்குஞ் சிலஜெந்துக்கள் அப்பாலிப்பால் செல்லாமல் அவ்வக்கினிக்கிரையாயின. அர்ச்சுனனும் ஓரம்பினால் பல ஜெந்துக்களையும், நூறு அம்புகளால் ஒரு ஜெந்துவையும், அவ்வாறிருந்து அநேக பாணப்பிரயோகஞ்செய்து அக்கினியில் விழச்செய்துகொண்டிருந்தான்.

இப்படியாக அக்கினிபகவான் சமித்து முதலிய ஓஷதிகளைத்தின்று, சகல ஜெந்துக்களுடைய மாமிசங்களைச் சாப்பிட்டு, அவைகளின் உதிரம் - [illegible] தண்ணீர்-முதலாகிய ரசங்களைக் குடித்து மதமடைந்து, அண்டசுவர் வெடிக்கும்படி சப்தித்துக்கொண்டு ஜ்வாலைகளைப் பரப்பி வளர்ந்து, ஆகாசத்துக்கும் பூமிக்குமொன்றாகச்செல்லுகின்ற மரங்களிருப்பதுபோலும், பவளக் குன்றம் பருத்தோங்கியது போலும் நிற்பதினாலே, தேவலோகம் பிதுருலோக முதலான விடங்களிலுஞ் சகிக்கக்கூடாத தாபமுண்டாகி, யாவரும் தவித்துநின்றார்கள். இவ்வாறாகக் கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் செய்த துஷ்டருடைய தேகங்களாகிய ஆகுதிகளாலும், விருட்சங்கள் - கொடிகள்-முதலாகிய சமித்துக்களாலும், அக்கினிபகவான் திருப்தியடைந்து அவ்வனத்தை மூக்காலேமூன்று வீசமும் பட்சித்துவருமளவில், அதிலிருந்த மயனென்கிற அசுரனானவன் தட்சகனுடைய வீட்டிலிருந்து சந்துபார்த்து ஓடிப்போகச் சித்தப்பட்டிருக்க, அக்கினியுந் தனது சுவாலையாகிய நாவைநீட்டி அவனைப் பட்சிக்க யத்தனப்பட்டுக் கண்ணனைப் பிரார்த்திக்க, அவருங்கையிற் சக்கரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு மயனைக்கொல்லவர, அதைக்கண்ட அந்த அசுரனானவன்- ஓ அர்ச்சுனா! அடியேன் உன்னடைக்கலமென்று சரணம்புகுந்தான். அர்ச்சுனனும் அப்படிசொல்லாநின்ற அவ்வசுரனை நோக்கிப் பயப்படாதே யென்று சொல்லி அவனை வரவழைக்க, கிருஷ்ணனும் அவனிடத்திலிரங்கிக்கொல்லவேண்டு மென்கிற கருத்தை விட்டுவிட்டார். அக்கினியும் அவனைப்புசிக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பங் கொள்ளாதிருந்தான். கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்விதமாய் அந்தக் காண்டவவனத்தை அக்கினியெரித்துச் சாம்பராக்கியதில், ஆறுபேர் தப்பினார்கள். அவர்கள் யாரென்றால் - முன்சொன்ன தக்ஷகனுடைய குமாரனாகிய அசுவசேன னென்கிறவன் ஒருவன். இப்போதுசொன்ன மயனென்கிற அசுரனொருவன். சார்ங்ககர் என்னுநால்வர். ஆக இவ்வறுவருந்தான் தப்பிப்போயின பேரென்று சொல்லினர்.

சார்ங்ககர் என்னும் பக்ஷிகள் கதை.

இவ்வாறு சொல்லிய வைசம்பாயன முனியைஜெனமேஜெய மகாராஜன் நோக்கி, ஓ வேதமுனியே! அசுவசேன னென்பவனும், மயனென்பவனும், தீயிலகப்படாமல் தப்பிப் போனதற்குக் காரணஞ்சொன்னீர்கள். சார்ங்ககர் தப்பியதற்கு ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. ஆகையால் எந்தவிதியால் சார்ங்ககர் மரிக்காதபடி அக்கினி தகிக்காமற்போனதே? அதையெமக்கு அருளிச்செய்யவேண்டு மென்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்: ஓ ராஜனே! கேளும்: வேதங்களும் புராணங்களும் அறிந்தவர்கட்குள் சிரேஷ்டராகியும், சகலதருமங்களும் அறிந்தவராகியும், பதினோரிந்திரியங்களையுஞ் செயித்து நிலைதவறாமல் தவஞ்செய்பவராகியும் இராநின்ற; மந்தபாலனென்கிற மகாமுனியொருவர் அந்தக் காண்டவ வனத்தில் வாசஞ்செய்துகொண் டிருந்தார். அவர் உலகவாழ்க்கையை வெறுத்துப் பெண்முகம் பாராமற் பிரமசரிய விரதமநுஷ்டித்து, நெடுங்காலமாகிய பின் அச்சரீரத்தை விட்டுத் தமது தவமகிமையாற் சுவேச்சையாய்ப் பிதுருலோகம்போய்ப் பார்த்தார். அவ்விடத்தில் தாம் செய்த தவத்தினாலே அடையவேண்டியபலன் ஒன்றையுங் காணாமல், அங்கிருந்து இந்திரலோகம் - வரு

ணலோகம் - ஆதித்தலோகம் - முதலாகிய சகலலோ கங்களுக்கும்போய், ஓடுக்கிலுக தமது தவத்தின் பயனைக [illegible] மறுபடி யமதருமராஜனிடத் திற்குவந்து, அவனை [illegible] பார்த் து, ஓ தேவ[illegible]! [illegible] புண்ணி யங்களுஞ் செய்[illegible]. [illegible] எனக்கு என் [illegible] அதைத் [illegible] தேவர்கள் சொல்லுகி[illegible] [illegible]

[illegible]

இப்படி [illegible]

[illegible]

யால், நீர் மகாசிரேஷ்டர். எல்லாத்தேகங்களி னுள் ளும் அந்த ராத்துமாவைப்போல் வாசஞ்செய்கிறவர். பெரியோர்கள் உம்மை யொருவராயும் பலவராயுஞ்சொ ல்லுகிறார்கள். அன்றியும் உம்மை பெட்கவிதமாகி யாகங்களை [illegible] [illegible]. இவ்வுலகங்களுக் கெல்லாம் நீர் [illegible] சொல் லுகிறார்கள். [illegible] நீர் எல்லாவற்றையும் [illegible] [illegible] காப்பாற்றுகிறார். [illegible]

[illegible]

[illegible] மகா [illegible]! [illegible] தேவரீரொன் பிறந்தன! தெய்வமே! அற்புதமே!

ஆதாரவற்று மிருக்கிற என்னிடத்தில் தானோ உன்சவு
ரியத்தைக்காட்டவேண்டும். இரங்கலாகாதோ? நான்
மகானுபாவருக்கு மனைவியானேனென்று மகிழ்ந்திரு
ந்தேனே: அப்படி மகிழலாகாதென்று தெய்வம் இவ்
வண்ணமாக்கிப் போட்டதே. என்னசெய்வேன்? ஓ
என்குழந்தைகாள்! இப்போதான் முளைத்தும் உங்கள்
அவயவங்கள் நெருப்பில்விழுந்து கரியப்பார்க்குங்கா
லம் நேரிட்டதே: இதோ நெருப்பு வந்துவிட்டதே:
என்னுடைய வல்லுயிர் முனைபோமோ? அப்படி
ப்போகுமாகில் உங்களுடைய பரிதாபத்தையாகிலும்
கண்ணாலே பாராமற் போவேனே? ஐயோ! அக்கி
னிபகவானே! உன்னைக் கும்பிடுகிறேன். நீ என்னிட
த்திலே அன்புபாராட்டி என் குழந்தைகளை யெரிப்பத
ற்கு முன்னமே என்னை யெரித்துவிடு. இவ்வளவு ச
காயமாகிலும் செய்யக்கூடாதா? ஓ பிள்ளைகளே! இ
றகுமுளையாத உங்களையும்-பேதையாகிய என்னையு
ம்-இவ்வனத்திலே விட்டுப்போட்டு, உங்கள் தகப்பன் ச
லிதையுடனே கூடி மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருக்க
ப் போனான்: உங்களை நான் எவ்வாறு காப்பேன்?
எப்படி விட்டுப்போவேன்? என்னசெய்வேன்? உங்
களுடனே கூடவே உயிரைவிடுவேனென்று வியசனப்ப
ட்டுக்கொண்ட அக்குஞ்சுகள் தாயைநோக்கி, அம்மா!
நீ எங்களை விட்டுப்போட்டு ஆகாசத்திலெழும்பி எப்
படியாகிலும் உன் புருஷனிடத்திற்போய்ச் சேரவே
ண்டியதேயன்றி, எங்களுக்காகக் காத்திருந்து நீயுங்
கூட இறந்துபோகவேண்டாம். ஏனென்றால்-நாங்கள்
போய்விட்டாலும் நீயிருப்பையேயாகில் எங்களைப்
போலின்னும் மக்களைப்பெறலாம். நீபோய்விட்டால்
எங்கள் குலமே போய்விடுமல்லவோ? சந்ததிக்காக
த்தானே எங்கள்பிதா உன்னைச்சேர்ந்தார். எங்களை
க்காப்பாற்றச் சக்தியில்லாமல் நீயும் இத்தீயுக்கு இ
ரையாய் விடுதலினாலே ஒருபயனுமில்லை. எமது சார்
ங்ககங்களை [illegible] மிகவும்
மனதோடு [illegible] மக்களைப்பார்த்து [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
பருந்து தாய் - குழந்தைகளே! [illegible] எலியா
[illegible]
[illegible]
கள்-அம்மா! எலிவாயி [illegible] கொண்டு
போயிற்றென்பதை [illegible] அறிவோம்! இத்
தப்பிலத்திலே வேறு எலியிருக்கலாம். அதில் நாங்கள்
புருந்தாற் சித்தமாய் மரணமடைவோம். இங்கிருந்
தாலும் ஒருவேளை அக்கினி நாமிருக்கு மிடத்தைத்
தகிக்காமல் விட்டுவிடுவன். அதிற்போய் எலியின்வா
யில் விழுந்து சாவதைவிட இங்கிருந்து நெருப்பில்
விழுந்தால நல்லது. என்று சொன்னதைக்கேட்ட
தாய் - குஞ்சுகளே! பாழியின் சமீபத்திற் பருந்து
வந்திருக்கவும், அதிலிருந்த எலிவெளியிலவரவும், அ
ந்த எலியை அப்பருந்து கொத்திக்காலினால் தூக்கிக்
கொண்டு போகவுங் கண்டேன். இவ்வாறாக எலியை
யெடுத்துப்போன பருந்தைநானும் வேகமாய்ப்பின்
தொடர்ந்துபோய் அப்பருந்துக்கு ஆசிகள் வழங்கி,
எங்களுடைய சத்துருவாகிய எலியைக்கொண்டு போ
கிற படியினாலே நீ ஆகாயத்தில் விரோதமின்றி சஞ்ச
ரித்துக்கொண்டு வாழக்கடவாய் என்று சொல்லிக்கொ
ண்டிருக்கையில், அந்த எலியைப் பருந்து பட்சித்
துப்போட்டது. நானும் அப்பருந்தினிடத்திலே வி
டைபெற்றுக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். ஆகையாலே
உங்களுக்குப் பயமில்லையென்று சொல்லிற்று.

அதற்குச் சார்ங்கங்கள் - அம்மா! நீ எங்களைச்
சந்தேகமுள்ளவிடத்துக்கு அனுப்புவதைவிட, இவ
டத்திலேயே இருந்துவருவது நன்று. ஏனென்றால்-இந்
தக்குகைக்குட் புகுவதனால் எங்களுக்குச்சாவுநிச்சயம்.
அப்படி சாவதிலும் எலிவாயி லகப்பட்டுப் போவதிற்
பாவமுண்டு. நெருப்பில் விழுந்து வெந்துபோனாலும்
புண்ணியமுண்டு. அன்றியும் நீ எங்களைக்காத்து எங்
களுடன் கூட உயிரைவிடுவதில் எங்கள் பிதாவின் அ
பிப்பிராயம் வீணாய்ப் போகின்றது. மேலும் எங்க
ளைக்காக்கவேண்டியது உன்கடமையன்று. எங்களால்
உனக்கென்ன உபகாரங் கிடைக்கப்போகிறது? ஒன்று
மில்லை. நாங்களியாரோ? எப்படிப் பட்டவர்களோ?
அதெல்லாம் உனக்குத் தெரியாது. எங்களை அக்கினி
தகியாமல் விட்டுவிட்டாலும் விடலாம். தகித்து விட்
டாலும் நல்ல கதியடையலாம். நீயோ நல்ல மங்கை
ப்பருவமுடையவளாயிருக்கிறாய். உன்னுடைய விரு
ப்பப்படி கணவனைச்சேர்ந்து வேறு பிள்ளைகளைப்பெற
லாம். ஆகையால் நீ எவ்விதமாகிலும் தப்புவித்துக்
கொண்டுபோய் நெருப்பு அவிந்தபின் வந்தால், அப்
போது நாங்களும் பிழைத்திருந்தாற் பார்த்துக்கொ
ள்ளலாம். என்று சொன்ன சொல்லைக்கேட்டு யோசித்
து, இவர்கள் மகானுபாவராவரென்று முன்பு தன
க்குப் பதிசொல்லியிருந்த வார்த்தையை நினைத்து, கு
ஞ்சுகளை வனத்திலேவிட்டு எழும்பி ஆகாசத்திற் ப
றந்து போய்விட்டது. இப்படி தாய் போனவுடனே
பிரகாசமாகிய சுவாலைகளுடனே அவ்வனத்திற் பிர
வேசித்த அக்கினியானவன் சமீபத்தில்வர, அதுக
ண்ட அந்த சார்ங்கக் குஞ்சுகள் நடுங்கிச்சலுந் துக்
கமடைந்து, ஆபத்திலாகிய பயத்தினாலே மிகவும்
ரக்ஷிக்கத்தக்கதாய்க் கூவிச, சில பேச்சுகள் பேசிக்
கொண்டன. அம்முனி குமாரர்களாகிய பட்சிக

னுள் முதற்குமாரனாகிய ஜரிதாரியென்பவன் தன் தம்பிகளைநோக்கி, உலகத்திலே புத்திமானாகிய புருஷன் தனக்கு ஆபத்துகாலம் நேர்வதற்கு முன்னமே ஜாக்கிரதைப் படவேண்டியது. அப்படி செய்பவன் தான் ஆபத்து நேர்ந்தபோதும் அதனாலே துன்பப் படமாட்டான். அப்படி யின்றி ஒருவன் தனக்கு நல்லகாலம் நேர்ந்திருக்கும் போது இப்படியே நமக்கு நல்லகால மிருக்குமேயன்றி கெட்டகால மெப்போதும் வராதென்று நம்பியிருப்பானே யானால், அவன் பின்னுக்கு மிகுந்த துன்பத்தை யனுபவிப்பான். ஆகையால்-நமக்கு முன்னமே ஆபத்துவரப் போகிறதென்று நிச்சயப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் நாம்விசனப் படவேண்டுவ தில்லையென்று சொல்ல, அதுகேட்ட இரண்டாஞ் சகோதரன் சாரிசிருஷ்டன் அண்ணனை நோக்கி, ஓ அண்ணலே! நீர்மிகவும் புத்திமானாகவும் தயிரிய சாலியாகவும்இருக்கிறபடி யால்,இப்போது நமக்கு நேர்ந்திருக்கிற பிராண ஆபத்தை யெப்படியாகிலும் நீர்க்கயோசிக்கவேண்டும். உம்மைக் கும்பிடுகிறேன். ஏனெனில் - ஒரு குலத்தில் ஒருவனே வியாபகனா யிருப்பானென்று சொன்னான். பின்பு மூன்றாஞ் சகோதரனாகிய ஸ்தம்பமித்திர னென்கிறவன் அவ்வண்ணனை நோக்கி, தகப்பனாரில்லாதவர்களுக்கு மூத்தவனன்றோ தகப்பன். ஆதலால் - ஆபத்தின்னும் மற்றவர்களைக் காக்கவேண்டிய கடமை அவனுக்கே யிருக்கின்றது. அப்படியிருக்க மூத்தவனுக்கே உபாயமொன்றுந் தோற்றமறபோனால் இளையவன் என்னசெய்யமாட்டுவானென்று சொன்னான். பின்பு கடைப் பிள்ளையாகிய துரோணனென்கிறவனும், ஓ! ஓ! இதோ நாம்இருக்கும் இடத்திற் சுவாலைகளாகிய நாவுகளை நீட்டி யாவையும் புசிக்குந்திறனைக்காட்டி வருகிறார் மிகவொளிபெற்று யாகங்களிற்சேரியும் அவிகளைப் புசிக்கும் மகானுபாவராகிய அக்கினிதேவனென்று சொல்ல, இதுகளையெல்லாங் கேட்ட மூத்தவனாகிய ஜரிதாரியானவன் அவ்வக்கினியைப்பார்த்துக், கைகூப்பிவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்ய வாரம்பித்தான்.

ஓ அக்கினிதேவனே! நீதான் வாயுவுக்கு ஆத்துமாவா யிருக்கிறாய். சனுசிவிமுதலிய புற்பூண்டுகளுக்குத் தேகமாயிருக்கிறாய். தண்ணீர்களுக்குப் பிறப்பிடமா யிருக்கிறாய். சலத்துடனே பிறந்தவனாயு மிருக்கிறாய். மற்றும் பூமியாகவுமிருக்கிறாய். அன்றியும் உனது விசுவரூபத்தையும் ஏழு சுவாலைகளாகிய நாவையுங் கொண்டு எங்களைக் காத்தருளவேண்டும். ஓ அக்கினி பகவானே! நீயன்றி எங்களுக்கு வேறுகதியில்லை. உன்னையே சரணமடைந்தோம். நீதான் சூரியனாகவிருந்து உலகங்களை விழிக்கச்செய்கிறாய். உன்னையன்றிப் பிரகாசம் பொருந்திய வஸ்துவேறில்லை. நீயே தயை செய்து எங்களை ரட்சிக்கவேண்டுமென்று ஆக்கினேய மந்திரத்தைத்தோத்திரஞ்செய்தான். பின்புசாரிசிருட்டன் - ஓ தேஜோமயமாகிய கடவுளே! நீயே உலகத்திற் காதாரமா யிருக்கிறபடியினாலே இவ்வுலகங்களியாவும் உன்வசத்தாய் விளங்குகின்றன. ஆதலால் நீயே காத்தருள வேண்டுமென்று வேதத்தாற் போற்றினான். பின்பு ஸ்தம்பமித்திரன்-ஓ அனற்கடவுளே! நீயே அவிகளாகியும் அவைகளைப் புசிப்பவனாகியு மிருக்கிறாய். பெரியோர்கள் உன்னை ஒருவனாகவும் பலராகவும் பாவித்து யாகஞ்செய்கிறார்கள். நீயே சிருஷ்டித்துப் பிரளயகாலத்தில் அழித்துப் போடுகிறாய். நீயே ஆதேயமும் ஆதாரமுமாக விருக்கிறாய். ஆதலால் எங்களை ரட்சிக்க வேண்டுமென்று துதித்தான். அதன் பின்பு துரோணன் - ஓ உலகத்திற்குக் காரணமாகிய தேவனே! நீ யெல்லாருடைய வயிற்றிலுமிருந்து அவர்புசிக்கும் ஆகாரங்களையெல்லாஞ் சீரணமாக்கி வளர்க்கிறாய். சூரியனாக இருந்து பூமியிலுள்ள ரசங்களையெல்லாங் கவர்ந்து மறுபடியும் மேகமாகி அவ்விரசங்களை வருஷித்து உலகத்தைக் காக்கிறாய். ஓஷதிகளும்-குளங்களும்-ஆறுகளும் -சமுத்திரங்களும - உன்னால் உற்பவிக்கின்றன. அதனாலன்றோ வருணதேவனும் ஆசூசிபெற்று மாசகிமையுடன் இக்கடலில் வாசஞ்செய்கிறான். பொன்னிறமாகிய கணைகளும் செவந்த கழுத்தும் கறுத்த மையு முடையவனாய் விளங்காநின்ற தேவனே! நீ எங்கள் விஷயத்தில் மிகவும்பாராமுகமுடையவனாகி எங்களுக்குப் பிராணபய மில்லாமலிருக்கிற வரத்தைக்கொடுத்தருளவேண்டுமென்று அனேகந்தெண்டனிட்டேனென்று வாழ்த்தினான். இவ்விதமாகச் செய்யுந் தோத்திரங்களை அக்கினிபகவான் கேட்டுச்சந்தோஷப்பட்டு, ஞானத்தினாற் சிறந்தவனாகிய துரோணனை நோக்கி, ஐய துரோணனே! நீர் மாரிஷியாதலால் உம்முடையசொல் வேதமாய் வருகின்றன. உங்களுக்குப் பயமில்லை. முன்னமே உங்களைவிட்டுவிடும்படியாக உங்கள் தகப்பனாருக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருக்கிறேன். உங்களை நான் எரிப்பதில்லை. நீங்கள் என்னைத் துதித்ததற்காக நான் என்னசெய்யவேண்டுமென்று சொல்லுங்களென்று கேட்டான். துரோணன்-சுவாமி! இங்கே மிகவும்கொடுமையுள்ள சில பூனைகளிருக்கின்றன. அவை தினந்தோறும் எங்களைப்பார்த்து உறுமி உபத்திரவப் படுத்துகின்றதுகள். அவைகளை நீ சீக்கிரத்திற் புசித்துவிட வேண்டுமென்ன, அதுகேட்ட அக்கினிதேவன் அப்படியே அப்பூனைகளில் ஒரு சிறுகுட்டியையுங்கூட விடாமல் எரித்து, முன்போலச்சென்று காண்டவவனத்தை நோக்கி அழற்றுவதானான்.

இது இப்படியிருக்க - அந்த மந்தபாலமுனிவர் பிள்ளைகளை நினைந்து, தான் அக்கினியினிடத்தில் வரம்பெற்றிருந்தபோதிலும் புத்திர வாஞ்சையினாலே என்ன ஆகுமோவென்று விசனமுற்று, லபிதையைப் பார்த்து, அடி பெண்ணே! என் பிள்ளைகள் மிகவுஞ் சிறுவராதலால் அவ்வனத்தில் அக்கினிப்பிரவேசத்துக்குமளவில் எழும்பிப் போகமாட்டாமல் இருக்கவும் இட

யில்லாமல் தவித்துக்கொண்டென்னசெய்கின்றனரோ? அல்லது அந்த ஜரிதையானவள் யாது செய்யமாட்டுவாள்? குஞ்சுகளை வைத்துக்கொண்டு அவளெப்படி தவிக்கின்றளோ? ஐயோ! நான் தவஞ்செய்துபெற்றபிள்ளைகள் சாம்பராகிப் போயினரோ? எரிந்துகொண்டிருக்கின்றனரோ? அவ் வியசனத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் என்பத்தினியுந் தீயில் விழுந்துபோயினளோ? என்ன துயரப்படுகிறார்களோ? ஏன் நானவர்களைவிட்டுவந்தேன்? மறுபடி காண்பேனோ? காணமாட்டேனோ? ஒன்றுந் தெரியவில்லையே என்றுசொல்லி, ஓ ஜரிதாரி! ஓ ஜராரிருஷ்டா! ஓ ஸ்தம்பமித்திரா! ஓ மகாநுபாவனாகிய துரோணனே! நீங்கள் எனக்குப் புத்திரராகி இந்தக்கதியடைந்தீர்களே! உங்கள் மனம் எப்படி துடிக்கிறதோ? உங்களுடல் எவ்விதம் பதைக்கிறதோ? என்று புலம்ப, அதைலபிதை கேட்டு, மனதிற்பொறாமையோடு தன்கணவனைப்பார்த்து, ஓ முனியே! நீர் பிள்ளைகளுக்காக மனஸ்தாபப் படவில்லை. முன்னமே அவர்கள் ரிஷிகளென்றும் மகாநுபாவர்களென்றும் சொல்லியிருக்கின்றீர். அன்றியும் அக்கினியைத் துதித்துப் பிள்ளைகளுக்கு யாதொருதீங்கும் நேரிடாமலிருக்கும்படி வரமும் பெற்றிருக்கிறீர். அந்தத்தேவனும் சொன்னவாறு தவறமாட்டான். உமது பிள்ளைகளுக்கு அக்கினியால் கொஞ்சமேனு மில்லை. இதெல்லாம் முன்னமே நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கிறபடியினாலே நீர் பிள்ளைகளைக்குறித்து விசனப்படக் காரணமில்லை. அன்றி என்னைவிட்டு ஜரிதையிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்பது கருதிப் பிள்ளைகளுக்காகப் புலம்புகிறவர்போல மாயம் பண்ணுகிறீர். உமது விருத்திக்குத் தக்க ஞானவான்களாகிய பிள்ளைகள் தங்கள் தாயைக் காக்காமலிருப்பார்களோ? இது மெய்யாயல்ல. எனக்காளத்தியாகிய ஜரிதையை நினைத்துக்கொண்டிப்படிப் புலம்புகிறீர் அல்லது வேறில்லை. எனக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது. அவளிடத்தில் எவ்வளவு ஸ்நேகமிருக்கிறதோ! அதிற் பத்திலொரு பங்கு என்னிடத்திலில்லை. ஐயா! உம்முடைய ஆசையை நான்கெடுப்பானேன்? இப்படி மேலுக்கு உறவாடுகிற புருஷனுடனசேர்ந்து அவமானிப்பதைவிடச் சும்மாயிருப்பதே பெண்களுக்கு நல்லது. ஆதலால்- நீர் உமது பிரியநாயகியாகிய ஜரிதையினிடத்திற்கே போய்ச் சேரும். இனி யென்னைத் தீண்டவேண்டாம். நான் இதற்றவர்போல ஏதேயாகிலுமிருக்கிறேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட மந்தபாலமுனியானவர் - அடி. லபிதாய்! நீ யொன்றைக் காமங்கருதியிருக்கும் பெண்களை மதுவிரிறவனாக நினைக்கிறாய். அப்படி நினையாதே. சந்ததிக்காகவிருக்கிறேனே யல்லது வேறில்லை. அடி மூடத்தனமுள்ளவளே! பிள்ளைகளுக்குத் தொந்தரவு நேரிடுங்காலத்தில் நான் உன்னுடனே சரசமாடிக்கொண்டிருக்கலாமோ? கையிலிருக்குங் கனியையெறிந்து மரத்திலிருக்குங்கனியைத் தாவுவதுபோற், பெற்றபிள்ளைகளை நெருப்பிலிட்டு வேறுபிள்ளையைப்பெற யத்தனிப்பேனோ? அப்படிசெய்வேனாகில் என்னைப்பார்க்கிலும் ஞானசூனியன் இவ்வுலகத்தில் யாருமிருக்கமாட்டார்கள். உலகநிந்தனையும்பெறுவேன். பரலோகவாசமு மிழப்பேன். இம்மைசுகமுந்துறப்பேன். இவ்வாறுநானகெட்டுப்போகவல்லவோ நீ சொல்லுகிறது. ஓ குரூரமனமுடையகோதாய! அக்கினிதேவன் வாக்குத்தத்தம பண்ணியிருந்தாலும், அப்பெரியவனம் பற்றியெரியுமளவிற் சிறகுமுளையாத அக்குஞ்சுகளை அதில்விட்டுச் சும்மாயிருக்க மனந்துணியுமோ? சுவாலைவீசினாலும் போதுமே: ஆதலால் நீ யென்னசொன்னாலுஞ்சரி: நான் அவ்விடம்போவேன். உன்னிஷ்டம என்னுடன் கூடவந்தால் வா. அல்லது எங்கேயாவதுபோனாற் போ. என்று சொல்லி அம்முனி காண்டவவனத்திற்கு வந்தார்.

இதற்குள்ளாக அக்கினியானவன் வனமுழுதுந் தகித்துச் சாம்பராக்கியபின், ஜரிதையும் அவ்விடத்துக்குவந்து, தன்குஞ்சுகள் பிழைத்திருப்பதைக்கண்டு, மிகவும்பரிவுடனே ஓடிக் குஞ்சுகளையணைத்துக் கண்ணீர்ததும்பி ஸ்தம்பித்து நிற்குமளவில்; அந்த மந்தபாலமுனியும் அவ்விடம்வந்து, தனது மனைவியும் மக்களும் பிழைத்திருப்பதை நோக்கிப், பரிவுற்றளர்ந்து ஆச்சரியத்தாறகிளர்ந்து நிற்கும்போது அந்நான்கு குமாரரும் பிதாவைக்கண்டு, ஐயா! தேவரீர் திருவடிக்குத் நமஸ்காரஞ் செய்கிறோமென்று தங்களுக்கு முளைத்திருக்கிற சிறகுகளுக்குஞ் சிறு கால்களுக்குந் தக்கபடி யோடிவந்து நமஸ்காரஞ்செய்தார்கள். இவ்வாறு வணங்கிய புத்திரரைக்கண்ட மந்தபாலமுனியானவர் மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டு, புத்திரப்பேற்றை வேண்டி உலகவின்பத்தை யடைந்தவராதலால் அவர்களை ஆலிங்கனஞ்செய்து தடவிச் சீராட்டி உச்சிமோர்ந்து, தன்மனைவியாகிய ஜரிதையை நோக்கிச் சிலவார்த்தைபேச, அவள் ஒன்றும் பதிற்பேசாமலிருக்க, மறுபடி யவளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: அடி. என்காதலி! இந்த மக்களுள் மூத்தவன் எவன்? இரண்டாவது எவன்? மூன்றாவது எவன்? நான்காவது எவன்? நான மிகவும் அன்புடனேயும் ஆசையுடனேயுங் கேட்கிறேன். மறுமொழி யொன்றுஞ் சொல்லாதிருக்கிறாய். அப்படி நீ யிருப்பதினாலே என்மனம் மிகவும் பரிதாபமுறுகின்றது. என்னிடத்தில் விசுவாசம பாராட்டிப் பேசவேண்டுமென்று அவளைப் பரிசித்தார். அந்த ஜரிதையானவள் - ஓய் முனிவரே! உமக்கு மூத்தபிள்ளை யாரானாலென்ன? இரண்டாவது பிள்ளை யாரானாலென்ன? மூன்றாவதுபிள்ளை யாரானாலென்ன? நான்காவது பிள்ளை யாரானாலென்ன? இவர்களைப்பற்றி உமக்காக வேண்டிய தொன்றுமில்லை. அப்படியேயாகிலும் பிரயோசனமிருந்தாற் பேதையாயுஞ் சிறகுமுளையாக் குஞ்சுகளை யுடையவளாயுமிருக்கின்ற வென்னை ஒன்றியாய் இக்கானகத்தில் தனியேவிட்டுப்போய்ப் பயங்கர

மாகிய காலத்திலும் இப்படிப் பார்க்காம லிருப்பீரோ? முன்னம் எவளிடத்தில் மோகத்தினாலே இவ்வாறென்னை விட்டுப்போனீரோ? அவளிடத்திற்கே இப்போதும் போகலாம். நான் அவளைப்போல அழகும் சொகுசுமுடையவளோ? அவளே உம்முடைய மனத்திற்கு இனியவளென்று ஒறுத்தாள். அது கேட்ட அம்முனிவர் - அடிபெண்ணே! நான் சந்ததிக்காகப் பெண்ணை மருவ வந்தவனாகையாலும், நீ பிள்ளைகளைப் பெற்றிருந்த படியினாலும், அவளோடனிருந்தேன். அனமியும் பெண்களுக்குக் குழந்தைகளைப் பார்ப்பதைவிடச் சந்தோஷம் வேறில்லை. அதனால் உன்னை விட்டுப்போனேன். நீயோ மகாபதிவிரதை யாயிற்றே: நீ யெல்லா மறிந்திருந்தும் புருஷன் விஷயத்தி லிப்படி சந்தேகப்படலாமோ? இப்பூமிதான் பூர்வத்தில் அருந்ததியானவள் சப்தரிஷிகளைநடுவில் விளங்கிக்கொண்டு மிகவும் பரிசுத்தமான கருத்துள்ளவராகிய வசிஷ்டரிடத்திலு சந்தேகப்பட்டு, அதன்குறிப்பை யாவருங் காணக் காண்பித்தாள். அதனாலே அவ்வசிஷ்டமுனிவர் கோபங்கொண்டு சபித்தார். அச்சாபத்தினாலேதான இப்போதுங் கருகிறங் கலந்த சென்னிறமுள்ளவளாய், ஜனங்களுடைய கண்களுக்குத் தெரிந்துந் தெரியாமல் ஆகாசத்தில நட்சத்திரமா யிருக்கிறாள். ஆதலால் நீ மகாபதிவிரதையாயிருந்து, புருஷனுடைய கருத்தறியாமல் என்பேரிற் சங்கிப்பது நியாயமல்ல. மேலும் நான பெண்போகம் விரும்பியவனல்லன். சந்ததியைமாத்திரம் விரும்பியவன். அன்றியும் பெண்டாட்டியினிடத்தில விசுவாசம் வைப்பது தப்பு. ஏனெனில்-பிள்ளைபிறந்தாற் புருஷனை லட்சியஞ் செய்கிறதில்லை. அடி ஜரிதாய்! நீ நற்கதியடையும்பொருட்டு என்சொற்படி கேட்டுச்சொன்னேன் என்னுடனகூட இருப்பவளுமசாலவே, அப்பெண்மயிலபோல்பவள் இச்சிக்கிறாள். எமது தாயார் [illegible]தை அறியாமற் சொன்னேமென்று ந[illegible]கப், பிள்ளைகள் நால்வருந் தாப்பருவனாச சரணமடைந்து, தாங்கள் தாயினிடத்திற போயிருக்க வேண்டாமென்றார்கள். அம்முனிவரானவர் தமது பிள்ளைகளுடைய [illegible] அவருடைய தவப்பயனாகிய பிள்ளைகளே! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நீங்கள் [illegible] வேண்டாம். [illegible] - [illegible] த்தைக் கொளுந்த [illegible] அக்கினிபகவானை நான்கண்டு [illegible] பிள்ளைகளைப் [illegible] வேண்டிக்கொண்டேன். அத[illegible] [illegible] [illegible] ஒப்புக்கொண்டான். அ[illegible] [illegible] [illegible] டானென்றும், உங்கள் தாயார் [illegible] [illegible] கையால் அவளாலே அ[illegible] [illegible] [illegible] நீங்கள் என் தவப்பயனான [illegible] [illegible] ங்களைக்கொண்டு [illegible] [illegible] [illegible] வீர்களென்றும் நிச்சயம்பண்ணி; நானிவ்விடம் வாராமலிருந்தேன். அதுபற்றி என்னிடத்தில நீங்கள் இந்

தவிஷயத்திற்காக விகற்பமொன்றும் நினைக்கவேண்டாம். இனி இவ்விடத்தில் நாமிருக்கக் கூடாது. அப்பாற்போவோம் வாருங்களென்று சொல்லிப் பெண்சாதி பிள்ளைகளை யழைத்துக்கொண்டு, மந்தபாலமுனிவர் வேறிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

கிருஷ்ணார்ச்சுனர் தேவேந்திரனிடத்தில் வரம்பெற்று மீளுதல்.

கேட்டீரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவ்விதமாகச சார்ங்கசர் - மயன் - அசுவசேனன் - என்னு மிவர்களைத்தவிர மற்றெல்லாச செந்துக்களையும், செடி - கொடி - மரம் - புல் - கல் - முதலான தாவரங்களையும் அக்கினிதேவன் நன்றாய்ப் பட்சித்து, கொழும் - வெண்ணெய் - முதலானவைகளைக் குடித்துத் திருப்தியடைந்து, மகா சந்தோஷத்துடனே கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களுக்கு முன்னேவந்து, ஓய் மகாநுபாவர்களே! உங்களுடைய சகாயத்தினாலே எனதிஷ்டம் நிறைவேறிற்று. என்று புகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் தேவேந்திரனானவன் சகல தேவகணங்களோடுங்கூட வானத்திலிருந்து இறங்கிவந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியையும் அர்ச்சுனனையும் பார்த்து, ஓ புருஷசிங்கங்களே! நீங்கள் லோகோபகாரார்த்தமாக அவதரித்தவர்களாகையால், சகலமான தேவாசுரர்களையும் வென்று லோகத்துக்கு மிகவும் விரோதமாயிருந்த இவ்வனத்தை அக்கினியைக்கொண்டு அழித்தீர்கள். ஆகையால் உங்களுடைய பலபராக்கிரமங்களுக்கும் - தைரிய சாமர்த்தியங்களுக்கும் - தருமசீலத்துக்கும் - மிகவுஞ் சந்தோஷப் பட்டேன். உங்களுடைய இப்படிப்பட்ட நற்குணங்களைக் காண்பதற்காகவே நான யுத்தஞ்செய்தேன். இப்போது உங்களுக்கு நல்வரங்களை யளிக்கவேண்டுமென்று கருத்துக்கொண்டிருக்கிறேனாகையால், இஷ்டமாகிய வரங்களைக் கேளுங்களென்று சொல்ல; அர்ச்சுனனானவன் பெருமகிழ்ச்சியுடனே வணங்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு, ஓ சுவாமீ! ஓ எனபிதாவாகிய தேவராஜனே! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வந்தவ[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] த்தையும், மற்றும் [illegible] அஸ்திரங்களையும் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டான். இந்திரனானவன் [illegible] அர்ச்சுனா! நாயனார்க்கு ஜெயமிருக்க [illegible] [illegible] [illegible]. பாசுபத அஸ்திரத்தை [illegible] [illegible] [illegible] காப்பார். [illegible] [illegible] [illegible] உருத்திரமூர்த்தியானவர் உன்னிடத்திற் கிருபைசெய்து தமது அஸ்திரத்தைக் கொடுப்பாரே? அப்போது நான் நாயமுனக்கு ஆக்கினேய அஸ்திரங்கள் - வாயவிய அஸ்திரங்கள் - ஐந்திர அஸ்திரங்கள் - முதலிய எல்லா அஸ்திரங்களையுங் கொடுப்

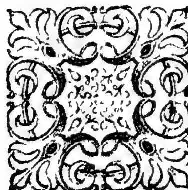
பேன். ஏனெனில் - அப்போதுதான் நீ இவ்வஸ்திரங்களை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க தவப்பெருமை யுடையவனாகிறாய். அந்தக்காலம் எனக்குத் தெரியும். ஆகையால் நானே யுன்னை அழைப்பித்துக் கொடுப்பேனென்று சொன்னான். பின்பு கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் இந்திரனைப்பார்த்து, ஓ இந்திரதேவனே! எனக்கு மற்றொருவரமும் வேண்டுவதில்லை. இந்த அர்ச்சுனனுடைய நேசம் நிலைபெற்றிருக்கும்படியான வரமொன்று கொடுத்தாற் போதுமென்று சொல்ல, இந்திரனும் அப்படியே யாகக் கடவதென்று சொல்லி அக்கினியினிடத்திற் றலைவந்து, ஓ அக்கினிதேவனே! நீ நல்ல ஆஸ்ரயம்பெற்றபடியா[illegible] நிலைபெற்றாய். நீ செய்தகாரியம் நல்லதேயாகையால் எனக்குன்னிடத்தில் மனஸ்தாபமில்லை. என்றுசொல்லி மறுபடியுந் தனதிடமாகிய பொன்னுலகமே போய்ச்சேர்ந்தான்.

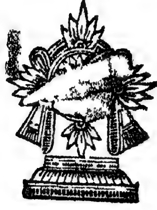
இவ்வாறு இ[illegible] நாட்களிலே அக்காண்டவவனத்தைத் தகித்த அக்கினிதேவனானவன் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, ஓ [illegible] பற்குனா! இந்தக் காண்டவவன[illegible] - அட்சயமாகிய ஆவணி[illegible] - [illegible] துவசமுடைய இந்த ரதத்[illegible] - சமஸ்தாயுதங்களையு[illegible] நீ [illegible]. இனி எனக்கு விடைகொடுக்க வேண்டும் [illegible] விடைபெற்று, அப்படியே ஸ்ரீ[illegible] விடைபெற்று [illegible] போனான். பின்பு அக்கினியினிடத்தில் விடைபெற்ற [illegible] கிருஷ்ணார்ச்சுனர் இருவரும் [illegible] சஞ்சரித்துக் [illegible] வசந்தகால[illegible] சோலைகளிடத்[illegible] - ஆனித விளம்பகால[illegible] - [illegible] தணிந்தீர்க் கடையும் [illegible] வேண்டும் - பனித்[illegible] - [illegible] என்று [illegible] இன்றுணை யாகிய சமயம் [illegible] விவாகத்தினைத் [illegible] தழுவிச்சரச [illegible] படுத்த யாடையும்படியானதும் [illegible] உயர்ந்த சோலைகளிடமும் [illegible] பெண்வண்டு [illegible] அழகிய [illegible] மங்கையர் யாவரும் தங்கள் புருஷர்களிடத்தி லுண்டான ஊடலினையு நீக்கிக்கொண்டு இன்[illegible] களாய், மன்மதனுக்குப் [illegible] செய்யும்படியானதும்; தென்றலைப் பெண்ணானவள் இருளைக்கிழித்துத் தனது [illegible] இதுவரையிற் றன்பாற் றழுவியிருந்து, இப்போது வடதிசைப் பெண்ணைத் தழுவினமையினால் மயங்கிப் பெருமூச்சு விடுந்தன்மைபோல் மலயமாருதம் வீசும்படியானதும்; மேகங்களை கவிந்து நிக்கிணைசெய்யும்படியாக உயர்ந்து தழைத்துத் தளிர்த்திருக்கின்றமா மரங்களிலுள்ள குயில்களா லழைப்பவருகின்ற அனங்கராஜனது சேனைகளினின்றெழும்பும் புழுதியைப் போலச், சோலைகள்தோறுமுள்ள வாசனை கமழ்கின்ற புஷ்பங்களில் வண்டுகள் பண்பாடிக்கொண்டிறங்கி மூசுகின்றதோறும் அவ்வவற்றிலுள்ள மகரந்தங்களைத் தது மெழும்பும்படியானதும்; நெருப்பைப் போத்த இரத்தினாபரணங்களினொளி பாயும்படியான குசகும்பங்களையுடைய மங்கையரது கரியகூந்தலினின்றும் வண்டினங்கள் படிந்து கிண்டுந்தோறும் விழ்கின்ற புஷ்பமலர்களைப்போலச், சோலைகடோறுமுள்ள பூஞ்செடிகளின் கிளைகடோறும் பிறங்கிக்கோகிலங்கள் கூத்தாடுதலினால் விழ்கின்ற புஷ்பங்களான் மூடப்பட்ட பூமியானது பொற்சீலைகள் விரித்த சயனங்களையொத்திருக்கும்படியானதும்; கிளைகளிற் புஷ்பித்திருக்கு மலர்களினது குளிர்ச்சியும் வாசனையும் பொருந்திய மகரந்தப்பொடியிலாடி வருகின்ற ஆண்குயில்களைப்பார்த்த பெண்குயில்கள், புணர்ச்சி செய்து வந்தனவென்றாடி இளவாலையினது குருத்திற்சென் றெரிக்கும்படியானதும்; ஆகிய இளவேனிற்காலமெனும் வசந்தகாலத்தில் உல்லாசத்தை யநுபவிக்க வேண்டி வந்தவராகையால், தங்களுடைய தேககாந்தியுறைந்தமையால் நீலவண்ண முடையதுபோல் விளங்கின்றதாய், வெண்டாமரை - செந்தாமரை - வெண்குவளை - கருங்குவளை - வெள்ளாம்பல் - செவ்வாம்பல் - முதலிய நீர்ப்பூவகைகள் எங்கும் நிறைந்துள்ளதாய், நாரை - அன்றில் - [illegible] - உள்ளான் - அன்னம் - நீர்க்கோழி - நீர்க்காக்கை - சக்கரவாகம் - கின்னரம் - கொக்கு - கு[illegible]லயம் - இவைமுதலாகிய பலவகைப்பறவைகள் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றனவாய், யானைகள் பொழிகின்ற கன்னமதமுதலாகிய மூன்றுவகைப்பட்ட மதங்களும் - குதிரைகளின் வாயிலிருந்து ஒழுகுகின்ற விலாழிகளுங் கலந்ததாய், தேவரம்பையர்வந்து ஸ்நானஞ்செய்யுந்தோறும் விலகிக்கிடக்கின்ற குங்குமாதிகள் கலந்த வாசனைப்பொடிகளும் - அவர்கள் எடுத்துத் தரிக்குந்தோறும் சிதறிவிழுந்து கிடக்கின்ற சந்தனம் - கஸ்தூரி - செம்பஞ்சின்குழம்பு - கற்பகமலர் - முதலாகிய வஸ்துக்களும் எங்குநிறைந்ததாய், நீலமுதலாகிய ரத்னங்களும் முத்துக்களுங் கரையினமேலுஞ் சலத்திற்றுளும் நாநாவிதமாகப் பிரகாசிப்பது - பாற்சமுத்திர முதலாகிய பலசமுத்திரங்களும் ஒன்றாய்க் கலந்து பெருகிவந்ததுபோலிருப்பதாய், பாலை - நெய்தல் - குறிஞ்சி - மருதம் - முல்லை - என்றுமைந்திணைப் பொருள்களும் அங்கங்கே தன்மைகுன்றிருப்பதாய், சிருஷ்டிஸ்திதி சங்காரங்களுக்குக் காரணமாகிய முக்குணங்களுந் தோற்றுகின்ற மகாவிஷ்ணுவினுடைய மேனிபோன்றதாய், பலவிதமலர்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட பூமிதேவியின் மயிர்ப்பின்னல் போன்றதாய், அன்னங்களுடைய சிறகுகளாற் பாதி மறைக்கப்படும் பிரவாகமுடைத் தாயிருக்கிறபடியினாலே ப

ரமிஷ்வனுடைய மேனியோடு கலந்தபார்வதியின் தேகம்போன்றதாய் விளங்குகின்ற இயமுனையாற்றினது கரையில் வந்து; அதன் சலத்திலுள்ளே தோன்றிய தாமரை வளையங்களானவை தேவலோகத்திலுள்ள ஐராவதமென்னும் யானைகளின் கொம்புகளைப்போலிருப்பதையும், அதன் சலத்திலுள்ளே தோன்றிய குமிழிகளின் சாயல்களானவை தேவேந்திரனுடைய உச்சைச்சிரவமென்னுங் குதிரைகளைப் போன்றிருப்பதையும், அதன் சலத்திலுள்ளே தோன்றிய வெண்டாமரைகளானவை ஆகாசத்திற் பிரகாசிக்கும் பூரணசந்திரர்களையொத்திருப்பதையும், அதன் சலத்திலுள்ளே தோன்றிய செங்குவளை மலர்களானவை பவளக்கொடிகளை யொத்திருப்பதையும், அதன் சலத்திலுள்ளே தோன்றிய நீலோற்பல மலர்களோடுங் கலந்து மலர்ந்த வெண்டாமரை மலர்கள் களங்கத்தோடு கூடிய சந்திரனைப் போன்றிருப்பதையும், அதன் சலத்திலுள்ளே விளங்குகிய கொடிப் பாசிகளானவை வடவாமுகாக்கினியின் புகையைப் போன்றிருப்பதையும், அதன் சலத்திலுள்ளே தோன்றிய தருக்களின் நிழல்களானவை மைநாகமுதலிய பர்வதங்களையொத்திருப்பதையுங் கண்டவர்களாய்; அவ்வாற்றில் முன்னந் தம்மோடு ஜலக்கிரீடைசெய்து சென்ற அம்மங்கையர்களுடைய முலைத்தடங்களின்கற்பூரங்களெல்லாம் அவ்வாற்றினலைகளினாற் கரைந்து ஒதுக்கப்பட்டனவோவென்று சொல்லத்தக்கவையாய் நுண்மையையும் வெண்மையையும் இருக்கின்ற மணற்பரப்புகளை நோக்கி வியந்து; அதில் விளையாடிய அந்தஸ்திரீகளுடைய மெய்யுறவினாற் பரிமளம்பொருந்தி விளங்குகின்ற திண்ணைகளின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு; அருகிலிருக்கின்ற சோலைகளிலுலாவுகின்ற மந்தமாருதத்தினால் அதன் தோழனாகிய அக்கினிக்கு இவர்கள் பசிதீர்த்ததைப்பற்றிச் சந்தோஷித்து இவர்கள் கொண்டிருக்கும் விடாயைத் தீர்ப்பதற்காகத் தேன்றுளிகளையும் மலர்களையுந் தளிர்களையும் வீசப்பெறவும், அச்சோலைகளாகிய மங்கையர்கள் கோங்கரும்புகளாகிய இளமுலைகளைச் சுமந்து-பூங்கொடியாகிய இடையானது அசைய - மாமரங்களிலுள்ள குயில்களின் தொனியாகிய இசையினால் வம்மினென்று இன்சொற்கூறி-புன்னை மலர்களாகிய பொரிகளைச் சிதறி-மெல்லிய தளிர்களாகிய கைகளினாற் கனிகளைத் தந்து உபசரிக்கப்பெற்றும் இருந்து; இவர்கள் பராக்கிரமத்தையும் விளங்க உரைப்பதுபோலக் குயில்கள் கூவவும், அவற்றைக் கேட்குந்தோறுஞ் சிரக்கம்பிதஞ்செய்வதுபோலச் சோலைகளசையவும், அதிசயித்தார்ப்பதுபோல அன்றில்களார்த்திக்கவுங் கண்டுவியந்து; கிரவுஞ்சம்-சக்கிரவாகம்-சாரசம் - இராஜஹம்சம்-முதலாகிய நீர்ப்பறவைகளெல்லாம் வீரர்கள் தேகநிறத்தை யவ்வாற்றின் வெள்ளமென்று கருதிக் களித்தொலித்து ஆசைகொண்டடைய வசாித்துநிற்க, அதுகண்டு அவர்கள் நகைத்து முகைநகை யொளிகளைத் தாமரைகளினடிக்கொடிகளெனப் பிரமித்து அன்னங்கள் வருகின்ற சோதனையால், அருகிலிருக்கு மங்கையர்களெல்லாம் மேனிகளைக் காளமேகமென்று நினைத்து மயில்கள் நிருத்திக்கத் தாட, அதுகண்டு அவ்வன்னங்கள் வெளிப்புறமாய்ப் பறந்தோட, அதனையுங்கண்டு மெல்ல மெல்ல வெண்டாமரைப் புதுக் கதிர்களின் விளங்குகின்ற மெய்யுறப்பொருந்திக் கூடி விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கும் நேரம் விளையாடியபின் மயக்கமடங்கப் பெறப்பட்டு, அக்கினிதேவனாற் கொடுக்கப்பெற்ற தேரின்மேலேறி, பந்துக்கள் - சகோதரர்கள் -நகரத்திலுள்ளார்-முதலாகிய சகலஜனங்களும் எதிர்கொண்டுவர, தம்பரம்-புரசு-சயம - மிருதங்கம் - முதலியவாகிய வாத்திய கோஷத்தோடு இந்திரப்பிரஸ்தம் போய்ச்சேர்ந்து, தருமபுத்திரர் முதலானோரைக் கண்டு வணங்கி, தாங்கள் விளையாடியபடி யமுனையாற்றின் கரையிற் சென்றதும், அங்கே அக்கினிவந்து யாசித்ததும், அவனிட்டப்படி அக்காண்டவ வனத்தை அவனுக்கு ஆகாரமாக்கியதும், தேவர்களை வென்றதும், அவ்வக்கினிதேவனிடத்தினின்று தாங்கள் பலபெற்றதும், மயனைக் காப்பாற்றியதும், இவைமுதலாகிய சரித்திரங்களை யெல்லாஞ் சொல்லிக் களித்திருந்தார்கள்.

காண்டவதகனச் சருக்கத்தோடு,

ஆதிபர்வம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீருக்மணீ சத்தியபாமா சமேத ஸ்ரீவேணுகோபால பரப்பிரம்மணேநம:

ஸ்ரீமஹாபாரதம்

இரண்டாவது.

சபாபர்வம்.

கண்ணன்றுதி.

பாண்டவர்கள் புரிந்ததவப் பயனாகி யவதரித்துப் பகைத்துமேன்மேன்
மூண்டவினை முழுவதுவு முனைதோறு முரணமுருக்கி முகில்புகாமற்
காண்டவமுங் கனலயிற்றுக் கனறணிய நுகருவித்துக் காக்குமாறே
பூண்டருளும் பெருமானைப் போற்றுவா ரெழுபிறப்பு மாற்றுவாரே.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்.

[ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு ஆதிபஞ்சகத்தின் முதற்பாகமாகிய ஆதிபர்வத்தைச்சாங்கோபாங்கமாகக் கூறிய வைசம்பாயன முனிவரை ஜெனமேஜெய மஹாராஜன் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! பிரபஞ்சோற்பத்திமுதல் பூமிதேவி பிரஜாபாரந்தீரப்பெற்ற வரம்நிறைவேறத் திரிமூர்த்திகளாதிய தேவாசுராள் பாரதவீரர்களா யுறபவிக்கும் வழியிற் சூரியசந்திரவம்சத்தரசர்களுக்கு நேர்ந்தவிருத்தியழிவும், பின்னிச்சந்திரவம்சம் வேதவியாச ரனுக்கிரகத்தினாற் குருகுல வரசர்களாய்ப் பிறந்து அஸ்தினபுரத்தி லரசியற்றிய திரிதராஷ்டிரன் - பாண்டு இவர்களால விருத்தியடைந்ததும், அக்கால இளவரசுபட்டம் பெற்றிருந்த பாண்டு சாபத்தாலிறந்ததும், அப்போது இவர்கட்கிருந்த பிள்ளைகள நூற்றைவரிற் பாண்டுவின் பிள்ளைகளாகிய ஐவரைத் திரிதராஷ்டிரன பிள்ளைகளாகிய நூற்றுவர் அந்தரங்கமாய்ச் சிலதீங்கிழைக்கத் தெய்வச்செயலா லவர்கள் அத்தீங்குகளி னின்றும் விடுபட்டு யாவரும் தனுர்வேதாதிகள் பயின்றதும், பின்பு கங்காபுத்திரனாகிய வீஷ்மருடைய பிரேரபணையினால் அப்புத்திரர் நூற்றைவரிற் சிரேஷ்டனாகிய தருமராஜனுக்கு இளவரசுபட்டங்கொடுத்த திரிதராஷ்டிரன தனது புத்திரர் போதனையினால் அப்பாண்டவர்களை வாரணாவதத்தில நிறுத்தியதும், அப்பாற் றுரியோதனன் அரக்குமாளிகை சமைத்து அவ்வைவரை அதிலிருத்தித் தீயிட அவர்களதினின்றுந் தப்பி வேத்திரகீயத்தில் வேதியர்வடிவாய்ச் சென்று பராக்கிரமத்தோடு பாஞ்சாலன் புத்திரியாகிய திரௌபதையைத் திருமணஞ்செய்ததும், பின்பு இராஜபட்டாபிஷேகத்தோடு இந்திரப்பிரஸ்தத்திற் குடிபுகுந்த அவ்வைவரும் நாரதமுனிவரிட்ட ஏற்பாட்டின்படி திரௌபதியைக்கூடி உபபாண்டவரைப் பெற்றதும், அம்முனிவ ரேற்பாட்டை அனிச்சாசங்கற்பத்தினாற் கடந்த விஜயன் தீர்த்தயாத்திரைசென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யநுகூலத்தாற் சுபத்திராதேவியை மணந்து அபிமன்யுவென்னும் இராஜகண்டீரவத்தைப் பயந்ததும், இதுபோலவே வீமார்ச்சுனரிருவரும் இன்னும் சில உபபத்தினிமார்களைக்கூடி வெவ்வேறு புத்திரர்களை யீன்றதும், கிருஷ்ணார்ச்சுன ரிருவரும் அக்கினிதேவனுக்குக் காண்டவவனத்தை இரையாக்கியதும், அவ்வக்கினிதேவனாலும் தேவேந்திரனாலும் அர்ச்சுனன் பலவரங்களும் படைகளும்பெற்றதும், ஆகிய இச்சரித்திரங்களை யெல்லாம் அவ்வவற்றிற்குரிய உபசரித்திரங்களோடுங் கேட்டு ஆனந்தபரவசத்தனாயினேன்: இப்பால் இரண்டாம்பர்வமாகிய சபாபர்வத்தையுந் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று ஜெனமேஜெயமஹாராஜன் அன்போடுகேட்க, வைசம்பாயனமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.]

தேடிய வகலியை சாபந் தீர்த்ததாள், நீடிய வுலகெலா மளந்து நீண்டதாள்
ஓடிய சகடிற வுதைத்துப் பாம்பின்மே லாடியுஞ் சிவந்ததா ளென்னை யாண்டதாள்.

முதலாவது,

இராஜசூயச் சருக்கம்

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இப்படிக்கு உலோகோபகாரமாகியும்அதிசயங்களாகியுமிரா நின்ற செய்கைகளையுடைய பாண்டவர்களும் கண்ணனும், கண்முதலாகியஇந்திரியங்களும் மனதும்போற் கலந்து களித்திருக்குமளவில்; காண்டவவன தகனத்தினின்றுந்தப்பிய அந்தமயனானவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முன்னிலையில் அர்ச்சுனனைப் பார்த்துக் கைகூப்பி, வாய்புதைத்து ஒருவார்த்தைசொல்லத் துவக்கினன். ஓ மகானுபாவனாகிய பாண்டுகுமாரனே! நான்செய்த தீவினையினாலே அனற்சூழ்ந்த காண்டாவனத்தி லகப்பட்டு நடுநடுங்கி எவ்விதத்தினாலாகிலும் தப்பிப் போகவேண்டுமெனறு முயற்சிசெய்யும்போது, என்னைவிட்டுவிட மனதில்லாமல் அக்கினியானவன கிருஷ்ணனைக் கண்காட்ட, அவர்சக்கிராயுதத்தை யேந்தி என்பேரிற் பாய்ந்துவரும்போது நீரன்றோ எனக்கு உயிர்தந்தீர்! இப்படிக்கு உயிரைக்கொடுத்த உமக்கு நானென்ன பிரதியுபகாரஞ் செய்யமாட்டுவேன்! ஆகிலும் ஏதேனு மொருமரியாதையை என்னிடத்திற்பெற்று என்னைப் புனிதனாக்கவேண்டுமென்று சொல்லக்கேட்ட அர்ச்சுனனானவன், ஐயா மயனே! உமது சிநேகத்தினாலேயே நான் சகல மரியாதையையும் பெற்றதுபோலாயினேன். இனிஎனக்கு வேறுகைமாறுவேண்டாம். இப்போதிருப்பதுபோல் எப்பொழுதும் எங்களிடத்தில் அன்புவைத்திருக்க வேண்டியதே முக்கியம். ஆதலால் நீர்சுகமாய் உமது இடத்தைப்போய்ச் சேருமென்றுசொல்ல, மயன் மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறான்: ஓ மகாபுருஷனே! இவ்வாறுசொல்வது உமது பெருமைக்குத் தக்கதேயாயினும், தேவர்களுக்கு விசுவகர்மா வென்பவன்போல அசுரர்களுக்குநான்சிற்பியாகிச சகலசிற்பங்களிலும் வல்லவனாயிருப்பவனாதலால், உங்களிடத்தி லுண்டாகிய அன்பினாலே ஒருவாசஸ்தானஞ் செய்யவேண்டுமென்று கருத்துகொண்டிருக்கிறேன். அதற்கு உங்களிஷ்டம் யாதோஅதனைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அர்ச்சுனனானவன் - ஐயனே! நீரெப்படி என்னாலே பிராண சங்கடத்தினின்றும் விடுபட்டதாய நினைக்கிறீரோ, அப்படியே நான்உம்மை யொருவேலையுஞ் செய்விக்கலாகாதென்று நினைக்கிறேன். ஆகிலும் உமதுசங்கல்பத்தை விலக்க மனமில்லாதவனாகியு மிருக்கிறேன். ஆதலால்-ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு இஷ்டமாகியதில் எதையாகிலுஞ் செய்தால் அதுவேஎனக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்திற்குக் காரணமாகுமென்ன, மயனானவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்து, சுவாமி கிருஷ்ணா! நான்தேவர் - அசுரர் - இயக்கர் - கின்னரர் - கந்திருவர் - நாகர் - முதலாகிய யாவருக்கும் அசாத்தியமாகிய சிற்பங்களில் வல்லவன். ஆனதுபற்றி சிற்பிகளெல்லாம், அம்மா! இதென்னசிற்பம்? எந்தஉலகத்திலும் இச்சிற்பம்போல் யாம்கண்டதில்லையென்று ஆச்சரியப்படும்படியானசபாமண்டப மொன்று செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கருத்துகொண டிருககிறேன். ஆதலால் என்கருத்து நிறைவேறத் தங்கள்திருவுளத்திற இஷ்டமானதைக் கேட்கவேண்டுமெனன, ஸ்ரீகிருஷ்ணனானவர் மயனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்:

பாண்டவர்களுக்கு மயன் சபாமண்டபஞ் சமைத்துத்தரல்

ஓ சிற்பிகளுக்கெல்லாம் தலைவனாகிய மயனே! என்னிஷ்டப்படி செய்யவேண்டுமென்று உமக்கு மனதிருக்கிறபடியினாலே சொல்லுகிறேன் கேளும்: நமது தருமராஜனுக்கு நீர்சொல்லிய வண்ணம் ஒரு சபாமண்டபத்தை நிருமிக்கவேண்டும். அது எல்லாவுலகங்களின் சபைகளைக் காட்டி லும் அதிசயமா யிருக்கவேண்டும். தேவராவது அசுரராவது அதைப்போற்செய்ய நினைத்தால் அதுகூடாததா யிருக்கவேண்டும். அதில் தேவமாயா விசித்திரங்களும் அசுரமாயா விசித்திரங்களும் காணப்படவேண்டும். இவ்வாறுசொல்லத் தரமில்லாத விசித்திரங்களோடு கூடிய சபையை நிருமியுமெனவே, அந்தமயனானவன் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே அப்படியே செய்கிறேனென்று அங்கிகரிக்க, இச்செய்தியை உதிஷ்டிரருக்குஞ்சொல்லி இந்தமயனையுங்காட்ட, அவரும் மயனைமிகவுங் கொண்டாடிச் சபையை நிருமிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அவர்மொழியைக்கேட்ட அந்தஅசுரத்தச்சன் சொல்லுகிறான்: முற்காலத்தில் விருஷபருவனென்றொரு அசுரராஜனிருந்தான். அவன் தனது தோள்வலியினாலே சகலமானபேர்களையும் ஜயித்துக் கப்பமாகக்கொணர்ந்த நட்சத்திரம்போ லொளிவீசாநின்ற பலமணிக்கூட்டங்கள், விந்துவென்னுந் தடாகத்திற் கிடக்கின்றன. அவையாவும்இச்சபைக்கு உபயோகமாகவேண்டுமென்று சொல்லி, மலைகளைக்காட்டினு முறுதியுள்ள தோள்களுடைய மல்லர்கள் அநேகரைக்கொண்டு அந்தநவரத்தினங்களைக் கொண்டுவரச்செய்து, பெரியோர்களியற்றிய ஜோதிடப்பிரகாரம் நல்லமுகூர்த்

தத்திலே சபாமண்டபம் நிருமிக்க வாரம்பித்தான். அச்சபை நிருமித்தவிதமும் அதின்சிறப்பும் ஆதிசேஷனுக்குஞ் சொல்வ தரிதாயிருக்கும். ஆனாலும் கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

பசும்பொன்னினாற் சுவர்கள்செய்து, அவைகளின்பேரில ஏழுமிக்குமெத்தைகள்கட்டி, மரகதரத்தினங்களால் தூண்களசெய்து வரிசையாய்நிறுத்திச், சிறந்தபவழத்தினா லுத்திரங்கள் பரபபி, மாணிக்கங்களினாற் கொடுங்கைகள்புரிந்து, வைரங்களினாற் சிகரங்களமைத்து, நீலகோமேதக புஷ்யராகங்களினாற் கதவுகளும் வாசற்படிகளும் நிருமித்து, நவமணிகளாற் சுவர்களை விசித்திரமாக இழைத்து, வைடூரியங்களினாலே சாளரங்கள்செய்து, தேவவிமானம்போலே ஆகாயத்தை யளாவி நிற்கும்படியாகவும், தேவேந்திரனுடைய் சபையாகிய சுதர்மையிலு மதுவே முதன்மையென்று சொல்லும்படியாகவும் பலசிறப்புகளமைத்துப், படிகங்களினாலே தள்வரிசைகள்திருத்தி, அதில்நீரில்லாவிடமெல்லாம் நீரோடுவதுபோலவும்-நீர்தங்குமிடமெல்லாம் நீரில்லாதனபோலவும் பலவிசித்திரங்களேற்படுத்திப், பலவாசல்களும் - பலமண்டபங்களும் - பலசாலைகளும - பலசோலைகளும் - பலதடாகங்களும் - பலவாசஸ்தானங்களும் - பலவுபரிகைகளுஞ்செய்து, அவைகளிலெதிற் பிரவேசித்தாலும் பிரமைவரும்படியாகவும், போனவழிவந்தவழி தெரியாமற்போகும்படியாகவும், சிலவிடங்களில் மேடுகள் பள்ளமாகவும், சிலவிடங்களிற் பள்ளங்கள் மேடாகவுந் தோற்றுமாறியற்றிச், சிலவிடங்களிற் பகலிரவாகவும் - சிலவிடங்களில் இரவுபகலாகவும் - சிலவிடங்களிற் கார்காலம் கோடைகாலமாகவும் - சிலவிடங்களிற் கோடைகாலம் கார்காலமாகவும் காலப்பிரமை வரும்படி யமைத்துச், சிலவிடங்களில் உயரத்திலிருப்பவர்க்குத் தாழவிருப்பதுபோலவும் - சிலவிடங்களில் தாழவிருப்பவர்க்கு உயரத்தி லிருப்பது போலவுந்தோற்றச் செய்து, சோலைகளில்லாவிடம் சோலைபோலவும் - சோலையிருக்குமிட மஃதில்லாததுபோலவும்-பார்ருங்கண்டு அதிசயிக்கத்தக்க இவ்விதவிசித்திரநிருமாணங்களுடனேசெய்தஅச்சபாமண்டபமானது கோடிசூரியப்பிரகாசமாய் ஆயிரங்கண்களுடைய தேவேந்திரனுக்குங் கண்களி போதாதென்னுங் குறைவுண்டாகும் படியான சிர்மைபொருந்திச், சகல ஐசுவரியங்களுக்குங் காரணமாய் மகாலட்சுமி விலாசமண்டபம்போல் விளங்கிற்று.

இப்படியாக மயனாதிருமாணத்தினாலும், வேதமந்திர மகிமையினாலும், பிரமதேவனுடைய சிருஷ்டி சாதுரியத்தினாலும், பலகோடி தினங்கள் நிருமித்தாலும் முடியாத பேரழகும் - உயர்வுந் - சிறப்பும்-தகுதியும் உடையதாய்ப், பதினாயிரமுழம் அளவுள்ளதாய்க், கொடிகள் முதலாகிய சகலவலங்காரமும் பொருந்தியது மாகிய அப்பெரிய சபாமண்டபத்தைப் பதினான்குமாதங்களுக்குள்ளாகவே நிருமித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவருக்கும் பாண்டவருக்குங் காண்பிக்க, அவர்கள் அளவில்லாவானந்தக் கடலி லாழ்ந்துநிற்க, மயனானவன் வீமசேனனுக்கு மகாசிறப்புப் பொருந்திய ஒரு தண்டாயுதமும், அர்ச்சுனனுக்கு வெண்மையாகிய சங்குங்கொடுத்தான். பின்பு உதிஷ்டிரர் முதலாகிய பாண்டவர்கள் துரௌபதியுடன்கூட ஸ்ரீகிருஷ்ணன்சொற்படி நல்ல முகூர்த்தத்திற் பிரயாணமாகி, சகலகலைகளுங் கற்று வல்லவராகிய அநேகம்பிராமணர்கள்சொஸ்திவாசனஞ் சொல்லிக்கொண்டு சூழ்ந்துவரவும், பலவாத்தியங்கள்கணகணவென்றுமுழங்கவும், கணிகைமாதர் தாம்தாமென்று நாட்டியமாடவும், சேவகரனைவரும் ஜயஜயவென்னவும், சதுரங்கச் சேனைகளுடனே நகர்வலம்வந்து, அச்சபா மண்டபத்திற் பிரவேசித்துப், பிராமணருக்குப் பலதானங்கள் வழங்கி, அவர்களால் ஆசிர்வாதங்களைப் பெற்று, இஷ்ட தேவதைகளைப் பூசித்து, யாவருக்கும் விருந்திட்டு, மயனுக்கும்வெகுமானங்கள்பலசெய்துவாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படிசிலநாள் போயினபின் கிருஷ்ணன் காண்டவப் பிரஸ்தத்திற்கு வந்து நெடுநாளான படியினாலேதமது தகப்பனைப் பார்க்கவாசை கொண்டவராய்த் துவாரகாபுரிக்குப்போகநினைத்து, உதிஷ்டிரரோடு இச்செய்திசொல்லிப், பின்புதமது நல்லத்தையாகிய குந்திதேவியி னிடத்துக்குவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து செலவு பெற்றுக்கொண்டு, தன் தங்கையாகிய சுபத்திரையி னிடத்துக்குவந்து அவளால் நமஸ்காரஞ் செய்யப்பட்டு, அவளுக்கு நன்மையும் இனிமையுந்தரத்தக்க சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தி, அந்தச் சுபத்திரை பரிவுடன்சொன்ன வார்த்தைகளையுங் கேட்டுச் சந்தோஷித்துப், பின்பு துரௌபதியி னிடத்துக்குவந்து, அவளாலும் நமஸ்காரஞ் செய்யப்பட்டு, அவளிடத்திலும் நல்ல வார்த்தைசொல்லிச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, பாண்டவர்களின் புரோகிதராகிய தவுமிய மகாமுனியைக் கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெற்றுப், பாண்டவரையுங் கண்டு வெகு சமாதானங்கள் சொல்லி விடைபெற்று, மகா யோக்கியர்களாகிய அநேகம் வேதியர்களுக்குப் பலதானம்வழங்கிப் பூசித்து, கந்த புஷ்பாக்ஷதைகள் முதலாகிய சுப வஸ்துக்களோடுங்கூட அரண்மனையி னின்றும் வெளியிலவந்து, சைனியம் - சுக்கிரீவம்- மேகபுஷ்பம் - வலாகம் - என்னும் நான்கு குதிரைகள்கட்டிக் கருடக்கொடியுடனே மகாப்பிரகாசமாய் விளங்காநின்ற திவ்விய ரதத்தின்பேரி லேறினார். அப்பொழுது கிருஷ்ணனுடைய பிரிவாற் றுமையினாலே பாண்டவர்கள் சோர்ந்து தயங்கிநிற்க, கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு வெகுசமாதானஞ் சொல்லியுங் கேளாமல், ராஜ ராஜேஸ்வரரான உதிஷ்டிரர் கிருஷ்ணனுடைய தேரின்பேரி லேறித், தாருகனென்னுஞ் சாரதியைக் கீழேஇரங்கச்செய்து தாம்அங்கு உட்கார்ந்து,

குதிரைகளின் கடிவாளத்தைக் கையிற்பற்றிச் சவுக்கையெடுத்துச் சாரத்தியஞ் செய்தார். அர்ச்சுனனும் தேரிலேறிப் பின்புறத்தில் நின்றுகொண்டு, பொற்காம்பு பூண்டிருக்கிற விரண்டு வெண்சாமரங்களை வீசினன். வீமசேனனும் நகுல சகாதேவர்களும் இரதத்தின் பின்புறத்திற் சென்றார்கள்.

இவ்வாறாகப் பாண்டவர்களும் மற்றுஞ் சிலருஞ் சூழ்ந்துவர ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அனைக்காதவழி தூரஞ்சென்று, தேரினின்றுமிறங்கி, உதிஷ்டிரனையும்வீமசேனனையும் தெண்டனிட்டு, அர்ச்சுனனை ஆலிங்கனஞ்செய்து, நகுல சகாதேவர்களால் நமஸ்காரஞ் செய்யப்பட்டுப் போய் வருகின்றேனென்ன, உதிஷ்டிரர்கண்களில்நீர்ததும்பக் கண்ணனை ஆலிங்கனஞ்செய்து, மறக்கவேண்டாம் கிருஷ்ணாவென்று சொல்லி வருத்தப்பட்டுவிடைகொடுத்தார். வீமசேனனும் அப்படியே விடைகொடுத்தான். அர்ச்சுனன் பின்னுஞ்சில வடிதூரஞ்சென்று, கிருஷ்ணா! உமது ஆதரவினலேதான் நான் உயிரைவைத்துக்கொண் டிருக்கிறேன். இதைவிட வேறேநான் என்னசொல்ல மாட்டுவேனென்று கண்ணீர் சொரியும்படிநிற்க, ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் - அர்ச்சுனா! பயப்படாதே. நான் எங்கேயிருந்தாலும் சமையத்தில் வந்துசேருவேன். நீ எனக்குச்செலவு கொடுவென்றுசொல்லி அவனிடத்திலும் இரட்டைப் பிள்ளைகளிடத்திலும் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, வெகுவேகமுள்ள ரதத்தோடுந துவாரகா பட்டணஞ் சேர்ந்து, தாய் - தகப்பன் - அண்ணன் - முதலான பேர்களை நமஸ்காரஞ்செய்து, தம்பிகள்-பிள்ளைகள்-முதலானபேர்களை யாசிர்வதித்து,யாவராலும் புகழப்பட்டுச் சுகமாயிருந்தார். பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணர் தேர் தெரிகிறவரையிற் பார்த்திருந்து, மறைந்த மாத்திரத்திலே திரும்பித்தங்கள். நகரஞ்சென்று க்ஷேமமாயிருந்தார்கள். மயனும் மகாவிசேஷமாகிய சபையை நிர்மாணம்பண்ணிப், பாண்டவர்களாலே மிகவும் பூசிக்கப்பட்டு, அவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனதுயதாஸ்தானம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

நாரதமுனிவர் தருமராஜன் சபைக்கு வருதல்.

இப்படிக்கிருக்க-ஒருநாள் அந்தச் சபாமண்டபத்திலே தருமராஜன் தம்பிமார்களுடனே கூடிச் சிங்காதனத்திலிருந்து ராஜகாரியம்பார்த்து வரும்போது, அச்சபையில் அசிதன - தேவலன் - சத்தியன் - சர்ப்பமாலி - ஆர்ச்சிகன் - சுமித்திரன் - மைத்திரேயன - வியாசன் - சுகன் - முதலிய பல முனிவர்களும், அங்கம் - வங்கம் - கலிங்கம் - காம்போசம் - கரூசம் - முதலிய ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும், மற்றும்அனேகம் பிராமணர்களும், மந்திரிமுதலானபேர்களும், சங்கீதம் - பரதம் - இவைகளில் வல்லவராகிய பலரும், நாநாவிதஜனங்களும் சூழவிருந்தார்கள். இவ்வாறு கோலாகலத்துடனேயும் மகா விபவத்துடனேயும் சபாமண்டபத்திற் கொலுவீற்றிராநின்ற மகாராஜராஜேஸ்வரராகியும்- சகலதருமங்களையு மறிந்தவராகியும்-சததியந் தவறாதவராகியும்- நீதிபொருந்திய நடக்கையுடையவராகியு மிராநின்ற தருமராஜனைக் காணவேண்டுமென்று, முற்றுமறிந்த முழுஞானியாகிய நாரதமகாமுனிவர் ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி அந்தச் சபாமண்டபத்துக்கு நேரிலவர, அதனைக்கண்ட உதிஷ்டிரர் சகலபரிவாரங்களோடும் எழுந்து எதிர்கொண்டு, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து சபைக்கு அழைத்துவந்து, திவ்யாசனத்தில் உட்காரவைத்து, அர்க்கியபாத்தியங்கள் முதலாகிய சகலவுபசாரங்களும் நடாத்திப்,பாதநீர்தஞ்சேர்த்துப்,புனிதரானேனென்று சொல்லிக் கைகூப்பிப் புகழ்ந்துப் புரோட்சணமுஞ் செய்துகொண்டு, அம்முனிவர்க்கெதிரே வணக்கத்துடனிருந்தார்.

இவ்வாறாகப் பூசிக்கப்பட்ட நாரதமுனியானவர் வெகுசந்தோஷத்தோடும் பாண்டவனைப் பார்த்து, ஓ பாண்டுபுத்திரரே! உமக்கு இராச்சியம் முதலாகிய காரியங்களிலே க்ஷேமமா? ஒருகுறைவு மின்றி தருமம்நிறைவேறி வருகிறதாவென்று கேட்க, உதிஷ்டிரரானவர் - சுவாமி! அடியேனிடத்தில் தேவரீருக்குப் பரிபூரணமாய் அனுக்கிரக மிருக்கிறபோது, எந்தவிஷயத்தில் தான் குறைவுநேரிடும்? ஆதலால் எனக்கு சகலவிஷயத்திலும் க்ஷேமமேயன்றி வேறில்லை. மேலும் எனக்கு முகத்தாகிய நன்மைக்குக் காரணமன்றோ தேவரிவ்விடம் எழுந்தருளியது. வீணையினது இசையினலே மிகச்சிறப்புப் பொருந்திய இனிமையென்னு மமுதத்தையுண்டாக்கிக், கடலிற்பிறந்த அமுதத்தினிடத்திலே தேவர்கட்கு வெறுப்புவரச்செய்து, மானோகதி விளங்காநின்ற இருக்காமும் சந்திரனுலவாநின்ற சடாடவியும்பெறழுத் திருக்கூத்து புரியாநின்ற பரமசிவனுடைய நாட்டியத்துக்குச் சரியாக இசைபாடாநின்ற தத்துவஞ்ஞானியாகிய நாரதமுனிவரே! தேவரீர்வந்ததையாற் பிரமதேவன் அனுக்கிரகம் செய்யும்படியான தவத்தை என்போல இவ்வுலகில் யார்தான் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஓதேவமுனித்தலைவனே! இன்றுதான் அடியேன் பிறவி பயன்பட்டதென்று மேனியி லானந்தபாஷ்பமும் தேகத்தில் மயிர்க்கூச்சுமாகக் கைகூப்பிச் சொல்லக்கேட்டு, நாரதர் உதிஷ்டிரர் முதலானேரைப் பார்த்து இதனைச் சொல்லுவதானார்:

ஓ மகாராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் வெகுதருமவான்களும்-நீதிமான்களும்-சாக்ஷாத் நாராயணமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய அனுக்கிரகம்பெற்றவர்களு மானதால், உங்களுக்கு யாதொருகுறைவும் நேரிடமாட்டாது. மிகுந்தமேன்மையும் கீர்த்தியுமுடையீர்களென்றுசொல்லக்கேட்டு உதிஷ்டிரர்-சுவாமி!

சந்தோஷமாச்சுது. தேவரீர் பூலோகம் முதலாகிய மேலேழு லோகங்களையும், அதலலோகமுதலாகிய கீழேழுலோகங்களையும் நன்றாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற மகாநுபாவராகையால், இந்தச்சபைக்குச் சரியாகிய சபையை அல்லது உயர்ந்தசபையை எங்கேயாகிலுங் கண்டதுண்டா? அப்படிக்கிருக்கும் பக்ஷத்தில் தேவரீர்அதை அடியேனிடத்திற் கிருபைசெய்து சொல்லவேண்டுமென்ன, அம்முனிவரும் - ஓ தருமராஜனே! ஆம் நான்சகலலோகங்களையுஞ் சஞ்சரித்து எல்லாச்சபைகளையுங் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் மனிதருடைய சபைகளில் இப்படிப்பட்ட சபையை நானெங்குங் கண்டதில்லை. தேவலோகங்களில இந்திரன் - இயமன - வருணன் - குபேரன்-முதலான பேர்களுடைய சபைகளிருக்கின்றன. அன்றியும் பிரமதேவனுடைய சபையுமிருக்கின்றது. இவைகளையெல்லாங் கேட்க அபிப்பிராயமிருந்தாற் சொல்லுகிறேனென்ன, தருமபுத்திரர் - சுவாமி! அவசியம் அருளிச்செய்யவேண்டும். அடியேனுக்கும் இச்சபைதனிலிராநின்ற யாவருக்கும் அதைக்கேட்கார்களிருப்ப மிருக்கின்றதென்று சொல்லவே, நாரதர் அச்சபைகளின் சிறப்பைச்சொல்ல வாரம்பித்தார்.

இந்திரன் சபைச் சிறப்பு.

ஓ பல ... புத்திரனே! கேளும். தேவலோகத்தில் தே... ... யுடைய சபையொன்றுண்டு. அதற்குச் சுதர்மையென்றுபேர். அதுநூறுயோசனை யகலமும், நூற்றைம்பதுயோசனை நீளமும், ஐந்துயோசனை உயரமும் உள்ளதாய், ஆயிரங்கிரணங்கள் பரப்பிக்கொண்டிராநின்ற சூரியனைபோற பேரொளிபெற்று விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அதுஇந்திரனுக்கு வேண்டுமிடத்துக்குப் போகும்படி ஆகாசத்திற் சஞ்சரிக்குந் திறமுடையது. மிகுந்த புண்ணியஞ் செய்தவர்களுக்கேயன்றி பாவிகளுக்கு எவ்வளவும் கிடைக்கத்தகுந்ததன்று. அதைஇந்திரன் தன்சுதாவிலே நிருமித்தான். அதிற பலவினோதங்களுமுண்டு. அவைகளை இப்படிப் பட்டனவென்று சொல்லக்கூடா. அதில் அனேகம் ஆசனங்கள்போட்டு நடுவில ஓர்சிங்காசன மமைத்திருக்கின்றது. அதில் தேவேந்திரன் சசிதேவியுடனே கொலுவிருப்பான். அப்படி யவன கொலுவிருக்குங்காலத்திற் சப்தமருத்துக்கள் - ஏகாதசருத்திரர் - துவாதசாதித்தர - விசுவதேவர் - அசுவனிதேவர்கள்-சப்தரிஷிகள்-பிரகஸ்பதிதேவர் - சுக்கிராசாரியர் - முதலாகிய சகலபிரசனங்களும், கருடர் - கந்திருவர் - சித்தர் - சாத்தியர் - கின்னரர் - கிம்புருடர் - விச்சாதரர் -முதலாகிய சகலதேவகணங்களும், பராசர் - பருவதர் - சாவர்ணி - காலவர்-சங்கர் - லிகிதர் - கவுரமுகர்-துர்வாசர் - தீர்க்கதபர் - யாஞ்ஞவற்கியர் - உத்தாலகர் - சுவேதகேது - தாண்டியர்-பாண்டாயனி - அவிஷ்மான் - கவிஷ்டன் - சாண்டலியர் - கக்ஷீவான் - கவுதமர் - வைசுவானரர் - சம்வர்த்தர் - தேவஹோத்திரர் - வான்மீகர் - இவர்கள்முதலாகிய அனேகரிஷிகளும், இன்னுமனேக சுகர்மஞ்செய்த பேர்களோடு அரிச்சந்திரமகாராஜனும் சூழ்ந்திருக்க, ஒருபுறத்தில - அரம்பை - ஊர்வசி-மேனகை - திலோத்தமை - முதலாகிய அப்சரஸ்திரீகள் நடனஞ்செய்ய, மற்றொருபுறத்தில் விசுவாவசு - சித்திரசேனன் - முதலாகிய கந்திருவர் யாழிசைத்துப்பாட, ஒருபாரிசத்தில் முனிவர்செய்யும் ஆசிர்வாதகோஷங்கள் முழங்க,மற்றொருபாரிசத்தில் அனேகர்அகசியஞ்செய்ய, ஒருபக்கத்தில யோகிகளிருந்து வேதவேதாந்தங்களின தாற்பரியங்களைப் பிரசங்கிக்க, மற்றொருபக்கத்திற்சப்தமேகங்களுமொன்றாய்க்கூடியிருந்து முழக்கமிட, ஒருபால சிரத்தை - மேதை - என்னுந் தேவதைகள்போற்ற, மற்றொருபால் அனேகம் கன்மதேவர்கள்சூழ்ந்து ஏற்ற, அச்சபையானது மிகவும் மனோரம்மியமாய் விளங்கும். அன்றியும் அச்சபையிலிருப்பவர்களுக்கு - மூப்பு - சோபம் - மோகம் - முதலாகிய துன்பங்களிலொன்றேனுமிராது. யாவரும் மிகவும் சிறந்தமணிகளிழைத்த திவ்வியாபரண வஸ்திரங்களினலங்காரம்பெற்று, திவ்வியகந்தம் திவ்வியமாலைகளை யணிந்து, மகாவினோதமாக இருப்பார்கள். இவ்வாறாக இந்திரன்சபையானது பூலோகத்திலிருக்கிற யாவரும் பலதவங்கள்செய்து, மறுமைப்பயனிதுவேயென்று கோரிவரும்படியாகிய சிறப்புடனே விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

இயமன் சபைச் சிறப்பு.

ஓ தருமராஜனே! இந்திரசபையின்சிறப்புகேட்டீரன்றோ? இனியமன் சபையின்சிறப்புச்சொல்லுகிறேன்கேளும். அந்த யமதர்மராஜனுடைய சபையானது, நூறுயோசனை நீளமும், அதற்குத்தக்க அகலமும் உயரமு முடையதாய், தேசோமயமாய நாற்புறங்களிலும் பரவாநின்ற ஒளியுடையதாய், மிகுந்த குளுமையுமில்லாமல உயர்ந்த உட்டிணமுமில்லாமற் சமகுணமுடையதாய், விசுவகர்மாவினாலே நிருமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அச்சபையில் இருப்பவர்களுக்குப் பசி-தாகம் - மூப்பு - வியாதி - முதலான ஓர்துன்பமுமுண்டாகிறதில்லை. எப்பொழுதும்சந்தோஷமுண்டாயிருக்கும். சகலபாக்கியங்களும் மிகுதிகிடைக்கும். அச்சபையில் யமதர்மராஜன் கொலுவிருக்குமளவில், யயாதி - நகுஷன் - பூருமாந்தாதர் - சோமகன் - திரசதச்யு - உரகன் - கிருதவீரியன் - சுருதசிரவன் - அரிட்டநேமி - சிம்மன் - கிருதவேகன் - கிருமி - நிமி - பிரதர்தனன் - சிபி - மச்சியன் - பருதுலாக்ஷன் - பிரகத்திரதன் - பார்த்தன் - மருத்தன - சாங்காசியன்-சங்கருதி - துபாநவன், - சதுராசுவன் - சதசுவன் - ஊர்மி - கார்த்தவீரியன் - பரதன் - சுரதன் - சுபோரதன் - சுதன் - நிஷதன் - நளன் - திவோதாசன் -

அம்பரிஷன் - பகீரதன்-வியச்வன் - வக்கிரன் - பிருதுவேகன் - லோமபாதன் - அநாணியன் - லோகிதன் - உத்தவன - பிருசக்கு - விருஷசேனன் - க்ஷுபன் - வசுமனன - புருகுச்சன் - ஆட்டிசேனன் - திலீபன் - புண்டரீகன - சர்யாதி - சரபன் - அரிஷ்டன் - வேனு - ஆசசநதன் - சிருஞ்சயன் - சயன் - வாகஸ்வரி - விடூரதன - கரந்தமன் - பாகிலிகன் - பிரத்தும்னன-பிருது - கபோதரோமன் - சகதேவன் - அர்ச்சுனன - ஸ்ரீராமன - லட்சுமணன் - அளர்க்கன் - கட்சசேனன - பரசுராமன - நாபாகன - சகரன் - பூரித்தும்னன-பிருதாசுவியன் - சனகன - புருகுத்சு-ஜெனமேஜயன - பிரமதத்தன் - திரிகர்த்தன் - உபசரன் - விமன - சாது - காரபிருட்டன் - நீயன்-பத்துமன்-முசுகுந்தன-இந்திரத்தியும்னன்-பிரசேனசித்து-அஷ்டகன் - முதலாகிய அநேகம் ராஜரிஷிகளும், மச்யராஜர்களில நூற்றுவரும், நீபல் நூற்றுவரும், திருதராஷ்டரில் நூற்றொருபேரும், எண்பது ஜெனமேஜயரும், நூறு பிரமதத்தரும், நூறுவரியரும், நூறுவீஷ்மரும், நூறுவீமர்களும், நூறு பிரதிவிந்தியர்களும், நூறுநாகரும், நூறுஅயரும், நூறுபராசரும், நூறுஇராஜசரும், சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அன்றியுஞ் சந்தனு - உங்கள் தகப்பனாராகிய பாண்டு - உசத்தக்கன் - சயத்திரதன - இவர்களும் ஓர் புறத்திலிருந்தார்கள். இதுவுமல்லாமல பிருஷத்தசுவ மென்னுங் ராஜன் தனது மந்திரிகளுடன்கூட உட்கார்ந்து உபாசித்துக் கொண்டிருந்தான். அன்றியும் அனேக அசுவமேதங்கள் செய்த சசபிந்துவின் குமாரர்களாகிய அநேகரும்அந்த யமதர்மராஜனை உபாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவருமன்றி, அகஸ்தியர் - மதங்கர் - காலன - மிருத்தியு - முதலாகிய பேர்களோர்புறத்திலும், யாகஞ்செய்தவ ரோர்புறத்திலும், தானசில ரோர்புறத்திலும், நீதிமான்க ளோர்புறத்திலும், தருமவிருப்பமுள்ளவ ரோர்புறத்திலும், சத்யசந்த ரோர்புறத்திலும், அபத்திரசாத்தவ ரோர்புறத்திலும், கோயில - குளம் - சத்திரம் - சாலை - முதலிய தருமஞ்செய்தவ ரோர்புறத்திலும் வீற்றிருந்து புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும் - சித்திரகுப்தரும் - யோகபுருஷர்-பிதுர்க்கணங்களும் - சோமபரும் - அக்கினிகளும் - காலசாரிகளும் - ஓர்புறத்தில் துதித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தக்ஷணாயனம் - உத்தராயனம் - மிருத்தியு-முதலிய காலசொரூபனை ஐம்பிங்கரர்கள் அளவற்றபேர் ஒருபக்கத்திலிருந்து துதிசெய்து கொண்டிருப்பார்கள். அச்சபையிலிருப்போர்களைக் கணக்கிட்டெண்ண முடியாது. இவ்வளவு பேர்களுக்கும்வெகு விசாலமாகிய விடத்தைக்கொடுத்துக்கொண்டு விளங்குகின்ற அந்தச்சபையினருகில், நாகரத்தினங்களிழைத்து, மரகதத்தூண்கள்நாட்டி, வயிரங்களினு உத்திரமும் கொடுங்கைகளு மமைத்து, பூரண சந்திரனுடைய சீதளகிரணங்களைத் தோற்கடிக்கின்ற காந்திகளை வீசுகின்ற முத்துப்பந்தலின் கீழே சிங்காசனத்தின்மேல் யமதருமராஜன் வீற்றிருந்து, ஆடல்பாடல் முதலிய விநோதங்களிலே வெகு சந்தோஷமடைந்து, ஓர்கரத்திற பாசமும் - ஓர்கரத்திற் கதாயுதமுமேந்தி, பயங்கரமாகிய ரூபத்தைக்காட்டிப், பாதகரை நரகத்திற் றள்ளவும் - புண்ணியவான்களைத் தனது சபையிலிருத்தவும் - பதிற்கைகூப்பி நிற்குங் கிங்கரருக்குக் கட்டளையிட்டுக்கொண்டு, தருமதேவதை - சித்திரகுப்தன-முதலானோர் புடைசூழ்ந்திருக்கத் தனதாளுகையைக் கிரமமாய்த் திரிலோகங்களிலுஞ் செலுத்தி வருகின்றான்.

வருணன் சபைச்சிறப்பு.

கேளும் தருமபுத்திரா! வருணனுடைய சபையும் இயமனுடைய சபைக்குச் சமானமாகிய அளவுடையதாய், வெகுஅழகாகியும் உயரமாகியுமிருக்கின்ற மதில்களினாலுங் கோபுரங்களினாலுஞ் சூழப்பட்டு, நவரத்தினங்களிழைத்து, எப்பொழுதும் வெயில் பரப்பி விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அது நீர்களுக்குள்ளே வெகுவினோதமுள்ள விசுவகர்மாவினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதைச்சுற்றிலும் திவ்யரத்தினமயங்களாய் எக்காலமும் பூப்பதும் - காய்ப்பதும் - பழுப்பதுமாயிருக்கின்ற பலவகைப்பட்ட மரங்களையுடைய சோலைகளிருக்கின்றன. அன்றியும் அச்சோலைகளில் மனதிற்கினிப்பாயொலிக்கின்ற பொற்பாதுடைய பலவகைப் பட்சிகளும் களிப்புடனே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அச்சபையில மற்றொருநற்சித்திரமிருக்கின்றது. அச்சித்திரச்சுவரில் - அநேகவிதம் ரத்தினமயமாயிருந்தாலும், தொடும்பொழுது மலர்போல மிருதுவாகியும் அழகுடையதாகியுமிருக்கின்றது. இவ்வாறாகிய அச்சபையினுள்ளில் திவ்விய சிங்காசனத்தில் வருணதேவனா வீற்றிருந்து, கையிற்பாசமேந்தி, விலைமதிக்கக்கூடாத தானங்களாற் செய்யப்பட்ட கிரீடகுண்டல கடகமுதலாகிய திவ்விய ஆபரணங்களைத் தரித்து, வெண்பட்டுடுத்தி, வெண்மையாகிய பூமாலைசூடி, வெள்ளைச் சாந்துபூசி, வெள்ளைக் குடையும் வெள்ளைச் சாமரங்களும் சகிதனாகிய அரம்பையர் சூழ்ந்திருக்கக் கொலுவிருப்பான். அப்பொழுது அநேகதேவர்கள் நல்லவஸ்திர ஆபரணங்களையும்-திவ்விய சந்தன புஷ்ப முதலானவைகளையுந் தரித்து, மிகுந்த பிரகாசத்துடனே அச்சபையிலிருந்து வருணனையுபாசித்துக் கொண்டிருப்பர். அன்றியும், தக்ஷகன் - வாசுகி - ஐராவதன் - கிருஷ்ணன - லோகிதன் - பதுமன - சித்திரன் - கம்பளன் - அசுவதரன் - திருதராஷ்டிரன் - வலாககன் - மணிமான் - குண்டதாரன் - கார்க்கோடகன் - தனஞ்சயன் - பூரணதன்-குண்டகன்-பிரகிலாதன் - மூஷிகாதன் - ஜெனமேஜயன் - இவர்கள் முதலாகிய அநேகநாகராஜர்கள் நாற்புறங்களிலும் சுடர்களைக் கக்குகின்ற மகாரத்தினச் சூட்டிப்பொருந்திய விசாலமாகிய வெகு படங்களை

யுடையவராய்ப், பலவன்னங்களை பொருந்திய பளபளப்பாகிய தேகங்களுடனே கூடி அச்சபையிற் சூழவிருப்பார்கள். இதுவுமன்றி, பலிச்சக்கிரவர்த்தி - நரகாசுரன் - பிரகலாதன் - விப்பிரசித்தி - காலகேயர் - சுமனன் - துர்முகன - சங்கன - சுரூபன் - சுமதி - சுவனன் - கடோரதன - மகாபார்சுவன - விருபன - மகாசிரன் - தசக்கிரீவன் வாலி - திரிதசாம்பரன் - உடுட்டுபன் - விகடாபன் - சந்திரதாபனன - இவர்முதலாகிய க்ஷத்திரியர் - தானவர் - என்னும் பிரிவினையுடைய அசுரர்களும் பலஅலங்காரங்களோடு சிறப்பாய் அச்சபையிலிருந்து வருணனையுபாசித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நான்கு சமுத்திரங்கள், கங்கைமுதலாகிய சகலநதிகள், மற்றும் தடாகங்கள், குட்டைகள், கிணறுகள், முதலாகிய புண்ணிய தீர்த்தங்களெல்லாம் திவ்விய தேகங்களுடனே விளங்கி வருணபகவானைத் துதித்துக்கொண் டிருக்கின்றன. மேலும் பத்துத்திக்குகளும் - பூமியும் - மலைகளும் - ஒவ்வொரு உருவமாய்த் தேகங்களெடுத்து வருணனைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட சபையினருடனே கூடிக் கந்திருவர் விநோதகானஞ்செய்ய, அப்சரஸ்திரிகள் நாட்டியமாட, மிகவினோதத்துடனே வருணதேவன் சுநாபனென்கிற மந்திரியுடனேயும் தனகுமாரர்களுடனேயும் கடுதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, வாருணி தேவியுடன்கூட அச்சபையில் விளங்கிக் கொண்டிருப்பன.

குபேரன் சபைச் சிறப்பு.

குபேரன் சபையானது நூறுயோசனை நீளமும் எழுபதுயோசனை அகலமு முள்ளதாய் மிகவுன்னதம்பொருந்தி, ஆகாசத்திலே தனியே விளங்கும் ஓர் சுடர்போன்று நாற்புறங்களிலும் ஒளிவீசிக்கொண்டு, மகா ரத்தினமயமாய் அனேகங்குகியர் எனப்படுவோரால் சுமக்கப்பட்டு விளங்குகின்றது. அது குபேரனுற் மகா தவப்பெருமை கொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அதைச் சூழ்வானரும் பத்தரைமாற்றுத் தங்கமயமாகிய மரங்கள் மணிமயமாகிய கிளைகளோடும்-பவளமயமாகிய அரும்புகளோடும்-மரகதமயமாகிய தளிர்களோடும் கூடி, நித்தியவாசனையுடைய புட்பங்களையும் மதுரமாகிய பழங்களையுமுண்டாக்கிக்கொண்டு, விநோதமாகிய பலபட்சிகளுக்கு இருப்பிடமாய் விளங்குகின்றன. அச்சபையிற் சிறந்தை யுடையதக்க பலவிடங்களும்-அவ்விடங்களுக்குத் தகுந்த பல ஆசனங்களும்-மற்றும்வேண்டிய வஸ்துக்களும் சித்தமாயிருக்கின்றன. இவ்விதமான ஆச்சரியப்படத்தக்க சிறப்பினையுடையதாய், ஆகாயத்தில் தவழ்கிறதுபோற் பிரகாசிக்கின்றது. அந்தமகாசபையிற் குபேரன விசித்திரமாகிய வஸ்திராபரணங்கள் தரித்து, அனேக மாதர்களுடன்கூடி, சூரியன்போல் வெயிலெறிப்பனவாயும் பருத்துவாயுமிராநின்ற இரண்டு ஆசனங்களில் கால்களை வைத்துக் கொண்டு, சிங்காதனத்தில் வீற்றிருப்பான். அச்சபையினருகில் மந்தாரச்சோலையினது பரிமளங்களையும், செங்கழுநீர் மலர்களுடைய பரிமளங்களையும், தாமரைமலர்களினது பரிமளங்களையும், சந்தனக்காட்டினது பரிமளங்களையும் வீசிக்கொண்டு, வாயுவானவன் குபேரனைச் சந்தோஷப்படுத்துவான. அனேகந்தேவர்முதலானபேர்கள் மிகவிநோதமாய்க் குபேரனுடனே சம்பாஷித்துக்கொண் டிருப்பார்கள். அன்றியும், மிச்ரகேசி - அரம்பை - சித்திரசேனை - சிருதாசி - மேனகை - புஞ்சி-கர்த்தலை - விசுவாசி - சகசனனி - பிரமலோசை - ஊருவசி - இளை - இவர்முதலனேக அப்சரஸ்திரிகள் திவ்வியதாளங் கொட்டிக்கொண்டு, வேணு - வீணை - மிருதங்கம் - இதுமுதலிய வாத்தியங்களை வாசித்துக்கொண்டு நர்த்தனஞ்செய்து, குபேரனையுபாசிக்கிறார்கள். கின்னரரென்றும் நரரென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட கந்திருவரும், மாணிபத்திரன் - சுவேதபத்திரன் - காசாரகன - கண்டகன - பிரத்தியோதன் - முதலாகிய இயக்கரும், விசுவாவசு - தும்புரு - விசாலகன் - வராககர்ணன் - தாம்ப்ரோஷ்டன் - பலபக்ஷன் - பலோதரன் - அங்காருடன் - சிகாவர்த்தன் - ஹேமநேத்திரன் - விபூஷணன் - பூருவாணனன் - பிங்களகன்-சோணிதாதன் - பிரவாயகன - விருக்ஷவாசனி - கேதன - பிரவாசன் - இவர்முதலாகிய காயகரும், அச்சபையிலிருந்து சங்கீதம்பாடுவார்கள். லோகமாதாவாகிய ஸ்ரீமகாலட்சுமியும் அங்கு பிரசன்னையாயிருப்பாள். அக்குபேரனுடைய குமாரனாகிய நளகூபரனென்கிறவன், சில யக்ஷகந்திருவர்களோடுகூடி ஓர்புறத்தில் வீற்றிருப்பான். நானும், என்போன்ற அனேகதேவரிஷிகளும், பிர்ம்மரிஷிகளும், அச்சபையிலிருந்து ஆசிர்வதித்துக்கொண் டிருப்போம். மேலும் அனேகம் ராக்ஷதர்களும், பிசாசர்களும், பயபக்தியுடன் உபாசித் திருப்பார்கள். அச்சபையி லோர்புறத்தில் உமாபதியாகியும் - பசுபதியாகியும் - முக்கண்ணனாகியும் இராநின்ற உருத்திரமூர்த்தியானவர் கையிற்சூலமேந்தி, அனேகபூதகணங்களும், வாமனர்கள் - விகடர்கள் - கூனர்கள் - ஆகிய சிவகணங்களும் சூழ்ந்து போற்றுகிற்க, நந்திமுதலாகிய அந்தரங்கபத்தர் உபசாரங்கள்செய்ய வீற்றிருந்து விளங்குவர். அனேகங் கிங்கரர்கள் பலவாயுதங்களைத் தரித்து, அச்சபையைச் சுற்றிக்காத்திருப்பார்கள். ஆகா-ஊகூ என்னும் கந்திருவர் முதலாகிய வைணிகர், குபேரனருகிலிருந்து பாடுவார்கள். இமயம் - பாரியாத்திரம் - விந்தியம் - கைலாசம் - மந்தரம் - இவைமுதலாகிய பருவதங்களும் தேகங்களுடனே சேவித்துக்கொண் டிருக்கின்றன. விபீடணனென்னும் ராக்ஷசராஜன் தன்பரிவாரத்துடனே அண்ணனாகிய குபேரனையுபாசித்துக்கொண் டிருப்பான். நவநிதிகள் இருபுறங்களிலும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். இவ்வாறாகிய பரிவாரவிபவங்கள் பொருந்திய யக்ஷராஜனாகிய குபேரன் நித்தமும் அச்சபைக்குவந்து, மகாதேவனாகிய சிவனை சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து வி

டைபெற்றுப், பின்புகோலுவிருப்பான். அந்தச்சிவனும் குபேரனிடத்தில் வாச்சல்யத்தினால் அங்கேயேயிருந்து அநுக்கிரகஞ் செய்துகொண் டிருப்பார்." இவ்வுலகில் ஆதுலர்க்குப் பலதானங்கள் வழங்கினபேர்கள், அச்சபையில் திவ்விய தேகபோகங்களுடனேவாழ்ந்துகொண் டிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட அந்தச்சபையானது ஆனந்தமே வடிவுகொண்டது போல் விளங்கிக்கொண் டிருக்கிறது.

பிரமன் சபைச் சிறப்பு.

பிரமதேவனுடைய சபையானது, ஒருவாறுமிப்படிப்பட்ட தென்று சொல்லக்கூடாது. அந்தச்சபையானது மனதினாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. முற்காலத்திற் சூரியபகவான் இப்பூலோகத்துக்கு வந்தபோது, அச்சபையின் மகிமையை விஸ்தாரமாகச் சொன்னார். ஆகிலும் அவ்வளவுஞ் சொல்ல எனக்குத் திறமில்லை. ஆனால் அந்தச்சூரியபகவானை நோக்கி, சுவாமி! அப்படிப்பட்ட பிரமசபையை நான் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். அதனைக்காண்பதற்காகிய உபாயமென்ன? அதை அருளிச் செய்யவேண்டுமென்று நான்கேட்க, அந்தச் சூரியபகவானானவர் எனக்கு ஒருவிரத முபதேசித்தார். அதாவது - ஆயிரம்வருஷகாலம்வரையில் இந்திரிய நிக்கிரகத்துடனே பிரமதேவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்வதுதான். அப்படியே நான்இமயமலையின் சாரலி லுட்கார்ந்துகொண்டு தவஞ்செய்தேன. அப்போது அந்தத் தபோமகிமையாற்பிரமதேவன் தனதுசபைக்கு என்னைவருவித்தார். அக்காலத்தில்அந்தச்சபையை யான்பார்த்து, ஒன்றுந்தெரியாமல் ஸ்தம்பித்துப் பிரமித்து நின்றேன். ஆதலால் அதினுடையரூபம் இப்படிப்பட்டதென்றும், அதினளவு இவ்வளவென்றும், நான்சொல்லமாட்டேன். ஓர் உபமானத்தைக்காட்டிச்சொல்லுவோமென்றாலும், அதற்குநிகரானவஸ்து ஒன்றுமில்லை. ஆனாலும் அதிற்கண்ட சிலவிஷயங்களை மாத்திரஞ் சொல்லுகிறேன்கேளும்.

அந்தச்சபையிற் சீதளமென்பதுமில்லை. உட்டிணமென்பதுமில்லை. சீதோட்டிணங்கள் வேண்டிய காலங்களிலும் சவுக்கிய ஹேதுவாகவே யிருக்கின்றது. பசியென்பதுமில்லை. தாகமென்பதுமில்லை. நல்லுணவுகளையும் பானவஸ்துக்களையும் சாப்பிட்டாலுமேற்றுக்கொள்ளுகின்றது. எவ்வளவு வருத்தப்பட்டாலும் வருத்தமுண்டாகிற தில்லை. சூரியன்முதலாகிய பேர்களுடைய கிரணங்களங்கே பரவுகிறதில்லை. நித்தியம் பிரகாசமாகவே யிருக்கின்றது. அதிலிருக்கிற ஸ்தம்பங்கள் - சுவர்கள் - கதவுகள் - மெத்தைகள் - மேடைகள் - முதலிய செல்லாவஸ்துக்களும் மகாகாந்தி பொருந்திய நவரத்தின மயங்களாகத் தோன்றினாலும், தேசோமயமாய்க் காணப்படுகின்றன. இன்னும் அதன்விசித்திரத்தை யென்னசொல்வேன்? கம்பங்கள் முதலானதுகளினாற் தாங்கப்பட்டதுபோலிருந்தும், அந்தச்சபை ஒன்றினாலும் தாங்கப்படாததுபோலவே காணப்படுகிறது. அதுபார்க்கும்பொழுது ஒருவிதமாய்க் காணப்படாமல், ஒருவேளையில் ஓருருவுமின்றி வெறுஞ்சுடர் போலவும், ஒருவேளையில ஸ்தம்பம் கவாட முதலிய வுருக்களோடுகூடியதுபோலவும், ஒருவேளை வெறும்வெளிபோலவும், ஒருவேளைமுழுதும் ஆவரிக்கப் பட்டதுபோலவும், ஒருவேளை ஆதாரமில்லாதது போலவும், ஒருவேளை யாதார முடையதுபோலவும், இனவண்ணமாகியதென்று சொல்லொணாத் தன்மையுடன் விளங்குகின்றது.

அப்படிப்பட்ட மகாசபையில் ஸ்ரீநாராயணமூர்த்தியினுடைய நாபிகமலத்தினுதித்த நான்முகக் கடவுளானவர், தேவர் - மனிதர் - திரியக்கு - தாவரம் - என்கிற நான்குவித உலகங்களைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டிருப்பார். அப்போது தக்ஷர் - பிரசேதர் - புலஹர் - மரீசி - கசியபர் - பிருகு - அத்திரி - வசிட்டர் - கவுதமர் - அங்கிரசர் - புலஸ்தியர் - கிருது - பிரகலாதர் - கர்த்தமர் - என்கிற உபப்பிரமாக்களும், அதர்வாங்கிரசுகள் - வாலகில்லியர் - மரீசபர் - என்கிற மகாருஷிகளும், மனம் - அந்தரிக்ஷம் - வித்தை - வாயு - தேயசு - பலம் - பூமி - முதலானவைகளும், சத்தம் - பரிசம் - ரூபம் - ரசம் - கந்தம் - என்கிற விஷயங்களும், பிரகிருதி - விகிருதி - முதலாகிய காரணப் பொருள்களும், அகஸ்தியர் - மார்க்கண்டேயர் - ஜமதக்கினி - சம்வர்த்தர் - சியவனர் - இந்திரத்யும்னர் - சனகர் - சனந்தர் - சனத்குமாரர் - சனத்சுசாதர் - முதலாகிய யோகிகளும், வியாசரும், அசிதர் - தேவலர் - ஜைகீஷவ்யர் - இருக்கு வேதியர் - சிதசத்துரு - மணி - என்னும் தவசிகளும், எட்டுவசுக்களுடைய ஆயுர்வேதமென்கிற வைத்தியநூலும், காந்தர்வவேதமென்கிற சங்கீதநூலும், தநுர்வேதமென்கிற ஆயுதநூலும், அர்த்தசாஸ்திர மென்கிற நீதிநூலும், நான்குவேதங்கள் - வேதாந்தங்கள் - பதினெண் புராணங்கள் - தருமநூல்கள் - இவைமுதலாகிய தேவரூபங்கொண்டிருக்கின்ற பலநூல்களும், சூரியன் - சந்திரன் - முதலாகிய கிரகங்களும், நக்ஷத்திரங்களும், சகலதேவகணங்களும், பிதுர்கணங்களும், சகத்துவாசத்த யாகங்களும், க்ஷணம் - முகூர்த்தம் - இரவு - பகல் - பக்ஷம் - மாதம் - இருது - வருஷம் - யுகம் - முதலாகிய காலங்களும், காலசக்கிரம் - தருமசக்கிரங்களும், தேவமாதர்களும், அசுரமாதர்களும், நாகமாதர்களும், சகல லோகபாலகரும், மநுமுதலாகிய மகாராஜர்களும், அந்தப் பிரமதேவனைச் சுற்றிலுமிருந்து பயபக்திகளுடனே துதித்துக்கொண் டிருப்பார்கள். அன்றியும் கந்திருவர் - வித்தியாதரர் - கின்னரர் - கிம்புருடர் - அப்சரசுகள் - முதலானபேர்களிருந்து, சங்கீதநாட்

டியத்துடனே சகலவிநோதங்களுஞ் செய்வார்கள். மேலும் பூலோகத்தில் மகா உக்கிரமாகிய விரதத்துடனே வேதமோதியவர்களும், தவஞ் செய்தவர்களும், விசேஷமாகிய புண்ணியஞ் செய்தவர்களும் மகாதேஜசு பொருந்தி அச்சபையில் வாழுவார்கள். இவ்விதமாகிய சபையார் சூழ்ந்திருக்க, காயத்திரி - சாவித்திரி - சரஸ்வதி - என்கிற தேவிமார்களுடனே பிரமதேவர் திவ்விய சிங்காசனத்தில் கொலுவிருக்குமளவில், அந்தச் சபையானது வேதகோஷமயமாகவும், பிரமதேஜோமயமாகவும் விளங்கும்.

அரிச்சந்திரன் இந்திரசபைக்குரியனான காரணமுரைத்தல்.

கேட்டீரோ தருமபுத்திரரே! இவ்வாறாகத் தேவர்களுடைய சபைகளையும் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் மனிதலோகத்தில் இச்சபைகளுக்குச் சரியாகிய சபை எந்தவிடத்திலும் [illegible] த்திலுமில்லை. இதுமிகவும் மேலாகியது. இதனால் உமக்கு மகாவிசேஷங்களுண்டாகும். என்றுசொல்லிய நாரதமகாமுனிவனை நோக்கித் தலைவணங்கித், தருமராஜன் சொல்லுகிறார்: ஓ சுவாமி! தேவரீர் தேவலோகங்களிலுள்ள இந்திராதிகளுடைய சபைகளையெல்லாம் அருளிச்செய்தீர். அவைகளில் தேவேந்திரனுடைய சபையின் சிறப்பைச் சொன்னபோது, அதில் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களும், இன்னும் பலவாறான பரிஜனங்களோடு சகலவைபவங்களும் அமைந்திருப்பதாக அருளிச்செய்தீர். அதிலே இராஜர்களுக்குள்ளே அரிச்சந்திரன் என்கிற ஒரு மகாராஜனையும் அதிலிருக்கிறவனாகச் சொன்னீர். அந்த அரிச்சந்திர மகாராஜன் எந்தப் புண்ணிய விசேஷத்தினாலே இந்திரசபையிலே வாசமாயிருக்கிறான்? அவன்செய்த புண்ணியங்களின் விசேஷமென்னப்பட்டது? எவ்வித நியமங்களையவன் அனுஷ்டித்தான்? எந்தப் புண்ணியப் பிரபாவத்தினாலே இந்திரனுடனே கூட ஏககாலமும் வாசஞ்செய்யும்படியான பதவி கிடைத்தது? அவைகளையும் [illegible] கேட்கவேண்டும். [illegible] தேவரீர் [illegible] போது [illegible] மகாராஜன் [illegible]? [illegible] போது [illegible] மிகுந்த [illegible] தேவரீர் [illegible] கிழு [illegible] களில் [illegible] யானையின் [illegible] கேட்கவேண்டும் [illegible]. என்று சொல்லிய தருமபுத்திரனை நோக்கி நாரதமாமுனிவர் சொல்லத்துவங்கினார்.

கேளுமையா தருமபுத்திரரே! நீர் அரிச்சந்திரனுடைய அந்தப் புண்ணியப்பாகத்தைக் குறித்து மிகசந்தோஷத்துடனே கேட்கிறீரோ? அந்தப் புண்ணியங்களையும் அவனுடைய பெருமையுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். இட்சுவாகு குலத்தில் திரிசங்குவென்று மகாதருமசீலனுள்ள ஒரு ராஜனிருந்தான். அவன் கேகயராஜனுடைய மகளாகிய சத்தியவதியென்கிற பெண்ணை மணந்து, அரிச்சந்திரனென்கிற ஒரு புத்திரனையுண்டாக்கினான். அந்த அரிச்சந்திரன் மகாவீரனாயும், மகாசூரனாயும், மகாதீரனாயும், வெகு புத்திசாலியாயும், வெகு உதாரனாயுமிருந்தான். அவனது ஆணையைச் சகலராஜர்களும் சிரத்தின் மீதிற்கொண்டு, அவனுடைய பாததாமரைகளில் வணங்கிவந்தார்கள். அவன் தானொருவனாகிய தன் புஜவலிமையினாலே நெடிய கடல்சூழ்ந்த பூமி முழுவதையும் ஜயித்துச், சத்துருக்களென்கிற பயமொழிந்து, மிகவும் மேன்மைபொருந்திய யாகங்களின் முதன்மையென்று சொல்லத்தக்க இராஜசூயயாகஞ்செய்தான். அந்தயாகத்திற்குச் சகலதேசராஜர்களும் வந்து வெகு காணிக்கைகள் கொடுத்து வணங்கி, போஜனஞ்செய்யும் வேதியருக்குப் பரிமாறுந் தொழிலிலிருந்தார்கள். சிலராஜர்கள் பலவித உபசாரத் தொழில் செய்துவந்தார்கள். இவ்வாறாக அவ்வரிச்சந்திரன் இராஜசூயமென்கிற மகாயாகத்தை நிறைவேற்றி, எல்லாவரசர்களும் எல்லாவேதியருங்கூடி முடிசூட்டச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகத்தையடைந்து விளங்கினான். அப்போது யாகஞ்செய்வித்த இருத்விக்குகளுக்கும், மறை மகானுபாவராகிய பிராமணர்களுக்கும், அநேகம் ரத்தினாபரணங்கள் - திவ்விய வஸ்திரங்கள் - நானாவித வாகனங்கள் - முதலியவைகளைக் கொடுத்து, நவமணிகள் பதித்து நல்ல இலக்கணங்களுள்ள நானாஜாதிக் குதிரைகள் கட்டிய பலகோடி தேர்களையும்; சுவர்ணமயமாகிய சேணிகள் கட்டி, நவரத்தினங்களிழைத்த முகப்பட்டங்களும் கடிவாளங்களும் அணிந்து, நாலுகால்களிலும் தண்டைகடகங்களும் சலங்கைகளும் பூட்டி, கழுத்துமயிரில் ரத்தினமிழைத்த குச்சுகள் கட்டி, நெற்றியிற் பொன்மயமாகிய சந்திரப்பிறையணிந்து, காதுகளுக்கு நடுவில் முத்துக்களாற் செய்யப்பட்ட குராய்கள் கட்டி, கழுத்தில் பலமுத்தாரங்களும் பூட்டி அலங்காரஞ்செய்திருக்கின்ற அநேகக்கோடி குதிரைகளையும்; உத்தமசாதியிற் பிறந்தவைகளும், மந்த வேகமுடையவைகளும், பெரிய பருவதங்களைப்போன்ற தேகங்களுள்ளவைகளும், சகல அலங்காரங்களணிந்தவைகளுமாகிய அநேகலக்ஷம் யானைகளையும் கொடுத்தான். மேலும் அந்தயாகம் ஆரம்பமானது முதல் ஒருவருஷம் வரைக்கும், வந்த பேர்களுக்கெல்லாம் தேவாமிர்தத்திலும் அதிசயித்த பாயசமுதலாகிய அன்னங்களை வழங்கினான். இவ்விதமாய்ப் பலதானங்கள் வழங்கிப் பூர்த்திசெய்த அந்த அரிச்சந்திர மகாராஜன் யாகத்தின் முடிவிலே மிகவும் மனமகிழ்ந்து, சாம்ராஜ்யத்துக்கு ஒருவனாகக் கடவனென்றும், கீர்த்தி உலகமெங்கும் பரவக்கடவதென்றும், ஒருவராலும் ஜயிக்கக்கூடாத தேஜஸ் உண்டாகக் கடவதென்

றும், எல்லோரிலும் மேன்மையுண்டாகக் கடவதென்றும், ஆசிர்வாதஞ் செய்தார்கள். இப்படியாக வெகுசிறப்பாய் இராஜசூயயாகஞ்செய்தபடியினாலே, அரிச்சந்திரமகாராஜன்தேவேந்திரனுடைய சபையை அடைந்து இந்திரனாலே பூஜிக்கப்பட்டு மகிழ்ந்திருக்கிறான். கேளுமையா தருமபுத்திரரே! இவ்விதமாக யார் யார் இராஜசூயஞ்செய்வார்களோ? அவர்களெல்லாம் இந்திர சபையடைந்து இந்திரனாலே பூசிக்கப்படுவார்கள். அன்றியும் யுத்தகளத்திற் சென்று முன்வைத்தகாலைப் பின்வைக்காமல் யுத்தஞ்செய்து மனதிற் கிலேசித்தேனும் பயமின்றி உயிரைவிடுகிறவர்களும், உக்கிரமாகிய தவங்கள்செய்து அத்தவங்களிலே தேகத்தைவிடுகிறவர்களும், அந்த இந்திர சபைக்குச் சென்று அளவற்ற சிறப்போடும் வாழ்வார்கள்.

இயமசபையிற்கண்ட பாண்டுவின் கருத்துரைத்தல்.

ஓ தருமபுத்திர மகாராஜனே! அரிச்சந்திரனுக்கு இந்திரசபை கிடைத்த காரணமிது. இயமலோகத்திற் சென்றவிடத்தில் உமது பிதாவாகிய பாண்டுமகாராஜன் உம்முடன் சொல்லச்சொல்லி யொருவார்த்தை சொன்னார். அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். அந்த அரிச்சந்திர மகாராஜனைப்போலே தானும் இந்திரன்சபையில் விளங்கவேண்டுமென்கிற ஆசையினாலே நீர்அந்த இராஜசூயயாகஞ்செய்யவேண்டுமென்றும், அப்படிக்குப் புத்திரனாகிய நீர் அந்த மகாயாகத்தைச் செய்தால் அந்தப்பதவி தனக்குக்கிடைக்குமென்றும் சொன்னார். ஆகையால்-ஓ தருமபுத்திரரே! அரிச்சந்திரனுடைய சம்பத்தையும் மேன்மையையும் பார்த்துத், தானும் அப்படியாக வேண்டுமென்று மனதிற் கவலைகொண்டிருக்கிற உமது பிதாவினுடைய கோரிக்கையை நீர் நிறைவேற்றவேண்டும். மேலுமவர்-பூமியெல்லாம் ஜயித்துச் சகலராஜாக்களையுங் கீழ்ப்படுத்தியன்றோ அந்தயாகத்தைச் செய்யவேண்டும்! அப்படிப்பட்ட சக்தி எனக்கில்லையே: என்னசெய்வேனென்று விசாரப்பட்டாரோ? அப்படி விசாரப்பட வேண்டாம். ஏனென்றால் - தனக்கு நான்கு திக்கும் பாலகர்போன்ற நான்கு தம்பிமாரிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தனதாக்ஞையைச் சிரத்தில் வகிக்கிறவர்கள். அவர்களைக்கொண்டு சகலபூமண்டலத்தையும் வசப்படுத்திக்கொள்ளலாமென்று சொல்லச்சொன்னார். ஆதலால் நீர் அதைக்கருதி யத்தனப்படவேண்டும். ஆனால் அந்தயாகத்தை நிறைவேற்றுவது பெரும்பிரயாசத்தாலாகவேண்டியதாயிருக்கிறது. ஏனெனில் - மிகவும் பெரிய யாகங்களிற் பலஇடையூறுகள் சம்பவிக்கும். அனேகம் பிரமராக்ஷசர் அதிலேயாதேனும் குற்றம் நேரும்வேளையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆதலால் மிகவுஞ் சாவதானமாயிருந்து நிறைவேற்றவேண்டும். ஓ தருமபுத்திரனே! நீர் கேட்டவைகளை யெல்லாஞ் சொன்னேன். இவைகளை நன்றாயோசித்து எப்படியுக்தமோ அப்படி நடந்துகொள்ளும். இன்னமொன்று சொல்லுகிறேன் கேளும். நீர் எப்போதும் ஏமாறாமல் அந்தணர்முதலிய நான்குவருணத்தோரையும்-பிரமசாரியமுதலிய நான்கு ஆச்சிரமத்தோரையும்-தத்தம்விதிகளில் வழுவாமல் நடக்கும்படியாகவும், யாவருக்கும் திருடர் - கள்ளர் - வெறியர் - காமிகள் - முதலானபேர்களாலொருதீங்கும் நேரிடாமலிருக்கும்படியாகவும், தருமநீதிவழுவாமல் அரசாட்சிசெய்துகொண்டு; பொய்மை - பொறாமை - வஞ்சகம் - முதலாகிய துர்க்குணங்களுக்குக் கனவிலுமிடங்கொடாமலடித்துக்கொண்டு, ஜனங்களிடத்திலும்-இனங்களிடத்திலும்-அன்பும்-ஆதரவும்வைத்து, தெய்வத்தினிடத்திலும்-பெரியோர்களிடத்திலும்-பயமும்-பக்தியுமாக நடந்துகொண்டு, சத்துருக்களை யெல்லாம் ஜயித்து, யாசகருக்கு வேண்டியமட்டும் கொடுத்து, மகாவுபாவனாய் யாவரும்புகழச் சந்தோஷத்துடனே வாழ்ந்துகொண்டிரும். இனிநான் துவாரகாபுரிக்குப் போகவேண்டும். ஆதலால் செல்விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேனென்று நாரதமகாமுனிவர்சொல்லி, அனேக ரிஷிகளுடனேகூடத் துவாரகாபுரிக்குப் போனார்.

பின்பு தருமராஜாவானவர் நாரதர்சொல்லியஇராஜசூயமென்னும் யாகத்தைக்குறித்து மனதில் நெடுநேரம் யோசித்து, ஓ! ஓ! இந்தயாகத்தை நாமப்படி சாதிக்கப்போகிறோம்? பூர்வகாலத்திலும் இக்காலத்திலும் மேன்மையோடு விளங்கிய மகாதீரராகிய அரசர்களெல்லாம் இந்தயாகத்தைச் சாதிக்கமாட்டாமற் போனார்களே (யானைகளெல்லாம் சுழன்றோடும்படியாகிய காற்றிலே மசகங்களைக்குறித்துக் கேட்கவேண்டுமோ?) என்கிற பழமொழிக்குச் சரியாய், அப்படிப்பட்டவர்களாலேயும் செய்ய அசாத்தியமாகிய யாகத்தைநாமோ சாதிக்கமாட்டுவோம்? என்னசெய்வோம்? பிதாவின் மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றமாட்டாத புத்திரனிருந்து பயனென்ன? அந்தயாகமோ பூமண்டலத்திலிருக்கும் சகலராஜர்களும் வந்து வணங்கும்படியாகிய பெருமையைப் பெற்றவனாற்செய்ய வேண்டியது. நாமோ அப்படி அரசர்களையெல்லாம் ஜயிக்கப்போகிறோமென்று நினைந்து அந்தயாகம் வந்ததற்குப் பெருவிசனமடைந்தவனாகி, உன்மத்தம் பிடித்தவன்போல ஒருவரோடும் மனமகிழ்ந்து பேசாமல், இராச்சியத்திற்கு இதமாகியகாரியங்களையே செய்ய மனமுடையவராய்ப் பலதருமங்களையும் குறைவின்றி நடத்திக்கொண்டு, யாசகராகிய பிராமணர்களுக்கு அந்த வேளையிலும் குறைவின்றிவேண்டிய அன்னபானங்களையும் வஸ்திராபரணங்களையும் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டு நடத்திவந்தார். இவ்விதமாக நடத்திவருகிற தருமபுத்திரனைநோக்கிப் பிராமணர்முதலிய யாவரும் அருகில்வந்து, ஓ ம

காராஜனே! நீரோ இந்தப் பூமண்டலத்தை நெடுங்காலம் அரசாட்சி செய்யவேண்டும். உமக்குச் சகலசம்பத்துகளு முண்டாகவேண்டும். உம்முடைய மனதிலிருக்கும் எண்ணத்தைப் பகவான் நிறைவேற்ற வேண்டும். உம்முடைய பகைவரெல்லாம் வணங்கி உமதாக்கினையை முடியில்தாங்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள்.

இப்படியாவராலும் தருமராஜன் ஆசிர்வதிக்கப்பட்டு அரசாட்சி செலுத்துமளவில், ஒருவருக்கும் அகாலத்தில் மிருத்தியுபயமுண்டாகவில்லை. யாவருக்கும் தங்கள் பிதாவினிடத்திலும் பார்க்க அன்பு இவனிடத்திலிருந்தது. மாதம் மும்மாரிபெய்து கொண்டிருந்தது. அவருக்கு எப்பாலும் பகைவரில்லாமற்போன படியினாலே அஜாதசத்துருவென்று பேருண்டாயிற்று. வீமசேனனும் அர்ச்சுனனும் பகைவரோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றி கொள்வதினாலும், நகுலசகதேவர்களும் மற்றவர்களுக்கு தத்தம் காலங்களில் தப்பாமல் சம்பளம் முதலானதுகளைக் கொடுத்து விசாரித்து வருவதினாலும், சாஸ்திரங்களை ஜனங்களுக்கு நடக்கவேண்டிய நியாயங்களையும் மேன்மைகளையும் வழுவின்றி நடத்துவதினாலும், தருமராஜன் அன்பு - பொறை - சத்தியம் - தயை - முதலாகிய நற்குணங்களோடு கூடி உலகத்தில் நன்மையைச் செய்து வருவதினாலும், யாவரும் மித்திரராகவே யிருந்தபடியால் அப்பெயர் அவருக்குப் பொருந்தியிருந்தது. அனாவிருஷ்டி யென்கிற மழையில்லாமையும், அக்கினிபயமும், துஷ்டஜெந்துகள் பயமும், கள்ளர்முதலானோருடைய தொந்தரவும், உண்டாகாமலே போயிற்று. இவரிடத்து யாசகர்கள் யாசகத்தோடிய சொல்லும் - ஆசீர்வதிக்கவும் - பார்க்கவும் - பேசவும் - அறமொரு கடமை செலுத்தவும் வந்தார்களேயல்லாது, ஒருங்கு கேட்டதென்று சொல்லக்கூடியதேயில்லை. ஏனெனில் - ஒருசங்கடமும் உண்டாகாமற் போனபடியினாலேதான். இந்தமகாராஜன் முன்னிடத்தில் ஒருவன் ஒரு கடமை வாங்கிவந்தாலும், [illegible] பொக்கிஷமானது இவருடைய தருமமகிமையினாலே ஒருபோதும் குறைவின்றி நிறைந்திருந்தது.

இவ்வண்ணமாக நாளுக்குநாள் மேன்மைபொருந்தி விளங்காநின்ற தருமபுத்திரனவர் ஒருநாள் சபையில் தனியேயிருந்து, தனது தம்பிமார்களையும் மந்திரிமார்களையும் நாரதர் இராஜசூயயாகத்தைக் குறித்துச் சொல்லியசெய்தியைச் [illegible] ர். அப்போது மந்திரிகள் மகாராஜனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது - சுவாமி ராஜாதிராஜனே! எவன் நான்கு கடல்களாற் சூழப்பட்ட பூமியை அரசாட்சிசெய்து வருகிறானோ? எவன்சாந்தி முதலாகிய ஆறு குணங்களுமுடையவனோ? எவன் இன்பதுன்பங்களை ஒருபடியாய்ச் சகிக்கத்தக்கவனோ? எவன் சகலவேதசாஸ்திரங்களையும் கற்றுவிதிப்படி வழுவில்லாமல் நடப்பவனோ? எவன் மகாயோக்கியதை பொருந்திய நற்குலத்திற் பிறந்தவனோ? எவன் பெரியோர்கள் சம்மதிக்கத்தக்கவனோ? அப்படிப்பட்ட மகாராஜனுக்கு இராஜசூய யாகஞ்செய்யத் தகுதியுண்டு. அந்த புருஷன்தான் சோபமான னென்று பேர்பெறுவன். இப்படிப்பட்ட புருஷர்களில் நீர்மிகவும் உத்தமரானபடியினாலே, அந்தயாகத்தை நீரல்லாது மற்றையார் நிறைவேற்றத் தகுந்தவர்? ஆதலால் நீர் அவசியம் அந்தயாகத்தைச் செய்ய வாரம்பிக்க வேண்டும். அதற்கிதுதான் நல்ல சமயம். ஏனெனில் - சகலலோகங்களையும் சுவாதீனம் பண்ணும்படியாகிய சகோதரரும் - நாங்களும் - மற்றும் சேனைத்தலைவர் முதலாகிய பேர்களும் - உமது ஆக்கினைக்கு உள்ளடங்கி, உம்முடைய கருத்தைச் சரியாய் நிறைவேற்ற எதிர்பார்த்திருக்கிறோம். நீரோ? சகல நற்குணங்களுடனே விளங்கியாவரும் புகழ நடத்திக்கொண்டிருக்கிறீர். எவ்வளவு பொருள்வேண்டியிருந்தாலும் விசாரப்பட வேண்டியதில்லை. எந்த ராஜாவினிடத்தில் எந்தவஸ்து இருக்கிறதோ அதெல்லாம் உமது கையிலிருப்பது போலவே நினைக்கவேண்டும். ஆதலால் - சுவாமீ தருமபுத்திர மகாராஜனே! நீர் எவ்வளவும் யோசிக்காமல் இராஜசூயத்திற்கு யத்தனஞ்செய்ய வேண்டுமென்று மந்திரிகள் சொல்ல, அதுகேட்டுத் தருமபுத்திரர் மனமகிழ்ந்து, யாகத்தை நிறைவேற்றுவதே முக்கியமென்று கருதி, மறுபடியுமொருநாள் ஆஸ்தானத்தில் தம்பிகள் நால்வரும், உபபாண்டவர் ஐவரும், விராட்மகாராஜன் - துருபதமகாராஜன் - யாதவர் சிரேஷ்டராகிய சத்தியகமகாராஜன் - முதலாகிய சகலராஜாக்களும், வியாசர் - தவுமியர் - முதலாகிய ரிஷிகளும், ரித்துவிக்குகளும், வேதசாஸ்திரங்களில் வல்லவராகிய பிராமணரும், மற்றும் மந்திரிகளும், சேனாதிபதிகளும் இருக்குமளவில்; யாகத்தைக் குறித்து ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று அவர்களெல்லாம் நோக்கி, ஓ மகானுபாவராகிய ரிஷிகளே! ஓ பிராமணர்களே! ஓ க்ஷத்திரியர்களே! ஓ என் தம்பிமார்களே! ஓ மந்திரிகளே! நீங்கள்யாவரும் என்வார்த்தையைக் கேட்டு எனக்குப்பதில் சொல்லவேண்டும். அஃதென்னவென்றால் - சகலயாகங்களுக்கும் சிரோரத்னம் போன்ற இராஜசூயமென்னும் யாகத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசையிருக்கின்றது. அதைக்குறித்து எனக்கு யோக்கியதையுண்டா! இல்லையா? இதை நீங்கள் நன்றாய் யோசித்துத் தெளிவுபெறச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னார்.

தருமன் கண்ணனையழைப்பித்து இராஜசூய யாகத்தைக்குறித்து ஆலோசித்தல்.

அதைக்கேட்ட யாவரும் ஓ மகாராஜனே! இராஜசூயத்தைக்குறித்து உமக்கு யோக்கியதை யில்லா

மற்போனால், இனி யாருக்குத்தான் யோக்கியதையு
ண்டு? நீர்நினைத்த காரியங்கள் யாவும் எளிதில் நிறைவே
றும். உமது புத்தியும் - யுக்தியும் - தருமமும் - ஒழு
க்கமும் - யாருக்குண்டு? ஆதலால் நீரே இராஜசூயத்தி
ற்குத் தக்கவரென்று சொல்லக்கேட்டு களிப்புற்று, இ
ந்த மகாயாகத்தை நிறைவேற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வர
வேண்டும். அவரில்லாமல் ஒன்றும் நிறைவேறமாட்
டாதென்று, சகலபுவன கர்த்தாவாகியும் - வாக்கிற்கு
ம் மனதிற்கு மெட்டாத பெருமை யுடையவனாகியும் -
கருணாகடாக்ஷமும் - அடுத்தவர்களைக் காக்குந்தன்மை
யுடையவனாகியும் விளங்குகின்ற அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண
மூர்த்தியை மனதில் தியானித்துப், பிறகு [illegible]
சேனனென்கிறவனைத் துவாரகைக்கு அனுப்பினா
ர். அவனும் தேரிலேறி விரைவிலே துவாரகா
புரியை யடைந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மாளிகைக்
குட்சென்று, அவரைத் தெண்டனிட்டு நின்று, சுவாமி
யாதவகுலதிலகரே! தருமபுத்திரமகாராஜன் இராஜசூ
யஞ்செய்ய வாரம்பித்து, உம்மைக்கொண்டு அதை நி
றைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்திரப் பிர
ஸ்தத்திற்கு அழைத்துவரும்படி என்னை அனுப்பி
வித்தார். தேவரீரை வருவாய்ப் பிரார்த்திக்கி
றேனென்றும், அவசியம்வந்து இந்தயாகத்
தை நிறைவேற்றித் தம்மைப் [illegible] ரட்சிக்கவே
ண்டுமென்றும், தனக்கு நடக்கவேண்டிய சகலகாரிய
ங்களுக்கும் நீரே கதியல்லாமல் வேறுகதியில்லை என
வுஞ் சொல்லச்சொன்னார் என்றான். இப்படி தூதன்
சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட கண்ணன் அந்த
க்ஷணம் பாண்டவரிடத்திற்குச் செல்ல மனமுடை
யவராய், தமது பிதாவாகிய வசுதேவரிடத்திலும் அ
ண்ணனாகிய பலதேவரிடத்திலும் விடைபெற்றுத்
தேரேறி, இந்திரப்பிரஸ்தமடைந்து, பாண்டவா
க்களைக்கண்டு, நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டியவர்க்கு
நமஸ்காரஞ்செய்து, ஆசீர்வதிக்க வேண்டியவர்க
ளுக்கு ஆசீர்வதித்துப், பாண்டவராலும் [illegible]
டனே கொண்டாடிப் பூசிக்கப்பட்டு, விருந்துண்டு
இளைப்பாறியிருக்குங்கால், தருமராஜன் அருகிலே
வந்து உட்கார்ந்து, தமது கருத்தைத் தெரிவிக்க வா
ரம்பித்தார்.

ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ணா! இராஜசூயமென்னும் யாகத்
தைச் செய்து சக்ரவர்த்தியென்னும் பெயரைப் பெறவே
ண்டுமென்று நினைத்து [illegible] யோசனை கேட்ட
தற்கு, அவர்களெல்லாம் அவசியம் செய்யலாமென்று
சொன்னார்கள். ஆனாலும் எனக்கு அதில் [illegible]
[illegible]
யுடன் யோசித்துத் தெளிய வேண்டுமென்று நினை
த்து, உம்மை இவ்விடத்திற்கு வரவழைத்தேன். ஆத
லால் இந்தயாகம் என்னால் நிறைவேறுமோ? அத
ற்குரிய உபாயமென்னமோ? அவைகளை நீரே யோசித்
து நடத்தி, எனக்குச் சம்ராட் என்கிற பெயரைச் செய்

யவேண்டும். நீர்தவிர மற்றையாவரும் எனக்கு இதத்
தையே முக்கியமாய் நினைத்து, இந்தயாகத்திலிருக்
கும் குணதோஷங்களைச் சொல்லாமல், தங்கள் பிர
யோசனத்துக்காகவும் முகமாட்டத்திற்காகவும் செய்ய
லாம் செய்யலாமென்று இச்சகமாய்ப் பேசுகிறார்கள்.
அந்த வார்த்தையில் எனக்கு மனத்திருப்தியுண்டாக
வில்லை. ஆதலால் உமக்கு இதைத் தெரிவித்தேன். நீ
ர் நம்பினவர்களுக்குக் காமக்ரோதமுதலாய குற்றங்க
ளில்லாமல் இதத்தையே செய்கிறவரல்லவோ? ஆ
னதுபற்றி என்மனம் திருப்தியடையும்படி அந்தயா
கத்தின் விஷயத்தில் சகல குணதோஷங்களையுங்
காட்டி, செய்யலாம் செய்யக்கூடா தென்பதையும்-அ
துசெய்தற்குரிய உபாயமென்னமென்பதையும் தெரிவித்
து, நடத்தவேண்டிய காரியங்களை நீரேமுன்னின்று
நடத்தவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். என்று
தருமபுத்திரர் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட ஸ்ரீ
கிருஷ்ணபகவான் சொல்ல வாரம்பித்தார்.

ஓ தருமபுத்திர மகாராஜனே! நீர் சகலகாரிய
ங்களும் அறிந்தவர். சகல சாஸ்திரங்களு முணர்ந்தவர். பெ
ரியோர்களிடத்திலே பெருங்கேள்வி கேட்டவர். ஆகை
யால் உமக்குத் தெரியாத தொன்றுமில்லை. அன்றியும்
வெகுமகாத்மாக்களையும் புத்திமான்களையும் இந்த
விஷயமாகக் கேட்டபோது, அவர்களெல்லாம் யுக
தங்களை யோசித்துத்தான் உத்தரங்கொடுத்திருப்
பார்கள். ஆனாலும் என்னிடத்தில் நீரும் அனேக
மே என்னையுங் கேட்கிறீர். நானும் தெரிந்தமட்டில் சொ
ல்லுகிறேன் கேளும். இந்த இராஜசூயயாகத்தைச் செ
ய்தற்குத் [illegible] - குலம் - தனம் - ஒழுக்கம் -
முதலியவைகளுடையவனாயிருக்கிறதனாலே [illegible]
[illegible] அதனால் அவசியம் செய்யலாம். ஆனாலும்
அதற்குமுந்த முக்கியமாய் நடத்தவேண்டியதைச்
சொல்லுகிறேன். இந்தயாகம் [illegible]
[illegible] சகலமாகிய அரசர்களையும் [illegible]
[illegible] இதைச்செய்யவேண்டும்.
அப்போது எல்லாரையும் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] இவ
[illegible] அரசர்களை
[illegible] பிரயாசமான
[illegible] இந்தயாகத்தை
ச் செய்தவர் அநேகரில்லை. அரிச்சந்திரமகாராஜன் மு
தலில் இதைச்செய்ய வாரம்பித்து நிறைவேற்றினான்.

உங்கள்குடும்பத்திற் பூர்வமாயிருக்கிற மகாகுஜனை இதையாரம்பித்து நிறைவேற்ற மாட்டாமற் போயிருன். இவ்வாறே அனேகரும் இந்தயாகத்தை நிறைவேற்றமாட்டாமற் போனார்கள். ஆகையால் சக்கரவர்த்திகளுடைய சாமர்த்தியத்தினாலேயே யாகம் நிறைவேற க்கூடுமானதாய்த் தோன்றுகிறது. இன்னுமொருவார்த்தை சொல்லுகிறேன். நீரிப்போது இராஜசூயத்திற்காகச்செய்த சங்கல்பத்தை [illegible] செய்த சங்கல்பமாக நினைக்கவேண்டும். [illegible] காபல பராக்கிரமசாலிகளாகிய ராஜாக்கள் [illegible]ருக்கிறார்கள். அவர்கள் [illegible] டமாட்டார்கள். [illegible] னைகளுடனே யுத்தஞ்செய்யவேண்டும். அதல்லவோ [illegible] கட்டும். இக்காலத்தில் [illegible] யாவரையும் வெல்லும்படியாகிய சாமர்த்தியமுள்ள ராஜாக்களி[illegible] கமாயில்லாவிட்டாலும், ஜராசந்தனென்று ஒருராஜ னிருக்கிறன். அவனுடைய பராக்கிரமத்தைச் சொல்லுகி றேன் கேளும்.

ஜராசந்தன் சரித்திரம்.

ஐம்பத்தாறு தேசங்களிலே மகததேசமென ஒருதேசமிருக்கிறது. அது [illegible] - [illegible] - குடிவளம் - இவைகளா[illegible] ளாது. அதில் [illegible] டு. அது [illegible] ருகோட்டையோ [illegible]. அந்தப்பட்டணத்தில் ஜராசந்தனென்[illegible]. அந்த [illegible] நீதிகள் [illegible]. அவன் [illegible] ரத்வதுணையுள்ளவன். [illegible] வன். [illegible] வன். அவனுடைய [illegible] இதே [illegible] அந்த [illegible]. அவன் மகாபராக்கிரமசாலி. [illegible] சேனைகளுடையவன், அவ[illegible] டங்குவார்கள். அ[illegible] தனக்கிருக்கும்படி [illegible] மில்லையென்று மகா[illegible] கூடியதுசெய்கிறன். [illegible] ஜனங்கள் [illegible] னைக்காட்டி, அவனுக்கு [illegible] யும் சிசுபாலனென்கிற [illegible] யவன். வெகுமானமாக [illegible] ன் - என்கிற இருவர் [illegible] யாவாகிகள். அப்படிப்பட்ட [illegible] ராஜனுடைய தேசம் தனக்குக்கீழ் [illegible]

அவனுடைய சேவகராயிருக்கின்றார்கள். மேகவர்ணனென்று ஒரு ராஜனுண்டு. அவனுக்குத் தலைமேலாருதிரத்தினமுண்டு. அந்தரத்தினத்துக்கு அற்புதமணியென்றும் பேருண்டாயிற்று. அவனைப்பற்ற புசபலமுடையவன். காலயவனனென்றொருவன யவனதேசமென்கிற அருக்கர்தேசத்திற்கு ராஜனாயிருந்தான். அவன்மகாபூரன். மூரனென்று ஒருஅசுரனிருக்கிறன். அவனுடைய மாயைகளையும் தந்திரங்களையும் ஒருவரும் கண்டு பிடிக்கமாட்டார்கள். இந்தமூரனைச் சேனாபதியாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நரகாசுரனென்றொருவன் மேற்குச்சமுத்திர நடுவில் மாகிஷ்மதியென்கிற பட்டணத்திலிருக்கிறன். அவன்வெகுகுரூரமும் திரவியமும், அஸ்திரபலம் - ஆயுதபலம் - வரபலம் - வாகனபலம் - இவைகளுடையவன். வெகுகம்பீரன. அவனுடைய குமாரன் பகதத்தனென்பவன். தகப்பனுக்கு விரோதப்பட்டவன். அவனும் மற்றனேகரும், பேர்ச்சாலியாவரும் அந்த ஜராசந்தனையடுத்துப், பிதாவினிடத்திற் புத்திரனெவ்வா றிருப்பானோ? [illegible] குருவினிடத்திற சிஷ்யனெவ்வா றிருப்பானோ? அரசனிடத்திற் சேவகனெவ்வா றிருப்பானோ? அவ்வாறு [illegible] பயத்தோடும் அனபோடும் காத்திருக்கின்றார்கள்.

அன்றியும் பவுண்டரகனென்று மகாதுஷ்டனொருவனிருக்கிறன். அவன் [illegible]னிடத்தில் மிகுந்த [illegible]மை கொண்டு, [illegible]போலே வாசுதேவனென்று பேர்வைத்துக், கையாயுதத்திலேதான் [illegible], [illegible] பாகதும்ப[illegible] செய்வித்து, [illegible]மேலே சக்கரமுதலாகிய பஞ்சாயுதமுமுண்டாக்கி, அவைகளுக்கு சுதர்சனம் - பாஞ்சசன்னியம் - கௌமோதகி - நந்தகம் - சார்ங்கம் - என்கிற நாமங்களையிட்டு, அவைகளுடனே அந்த [illegible] சங்கசக்கரங்களைக், [illegible] அனுபவித்துவருகிறன். அவனும் [illegible]. அவனுடைய தம்பி [illegible]. [illegible] பராக்கிரமசாலி. [illegible] என்பவனும் அ[illegible]ருக்கிறார்கள் [illegible] சாமர்த்தியமுள்ள [illegible] [illegible]! அவர்கள் [illegible] பவுண்டரகரு [illegible] [illegible] மேலே [illegible] ராஜாக்கள் [illegible] [illegible] யமன் [illegible] [illegible] [illegible] அந்த ஜராசந்தனையே சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இப்படியாக [illegible] ஜராசந்தனுடைய உபத்தி

ரவத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் வடதேசத் தரசர்களாகிய பதினெட்டுயூதரும், சூரசேன தேசத்தாரும், பத்திரமுகர் என்கிறவர்களும, சாள்வதேசத்தாரும், படச்சரரென்பவரும், குளிந்தரென்பவரும், குந்திதேசத்தரும், மச்சதேசத்தரும், தக்ஷணபாஞ்சால தேசத்தரும், மாளவதேசத்தரும், தேசங்களைவிட்டு ஓடிப்போய்க் காடுகளில் ஒளித்துத் திரிகிறார்கள். இவர்களிலனேகர் நம்முடைய துவாரகா நகரத்திற்குச் சமீபத்தில், மேற்சமுத்திரக்கரைக்காடுகளில் வாசமாயிருக்கிறார்கள்.

அன்றியும் பாஞ்சாலரனேகர் அந்த மகததேசாதிபதியாகிய ஜராசந்தனையே சேர்ந்திருக்கிறார்கள். உத்திரபாஞ்சாலர் அவனிடத்திற் பயத்தினாலே ஓடிப்போயிருக்கிறார்கள். ஆகையாலே இப்போதிருக்கிற ராஜாக்களிற் பலவான்களெல்லாம் அவனுக்கு மித்திரராகி, அவன் ஆக்கினையை யநுசரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றவரெல்லாம் ஓடி ஒளித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் போஜவம்சத்தனாகியும் உமக்கு அம்மானாகியும் ராகின்ற புருஜித்தென்பவன், தென்னாட்டையும் மேற்கு நாட்டையும் பரிபாலனஞ் செய்துவருகிறான். மகாபலவான். அவனொருவன் மாத்திரம் நம்முடைய பக்ஷத்திற் சேர்ந்திருக்கிறான். இதையெல்லாம் யோசிக்கும்போது, சகலமாகிய ராஜாக்களுக்கும் சிரோமணிபோல மிகவும் சிரேஷ்டனாகிய மகாராஜன்; ஜராசந்தனாகவே தோன்றுகிறது. அப்படிப்பட்டவனிருக்க உமக்கு இராஜசூய மெப்படி நடக்கும். அதுவுமன்றி மற்றராஜாக்களுங்கூட சுவாதீனமாக மாட்டார்கள். முன்னாலே-அவன் சகல ராஜாக்களுக்கும் வேராயிருக்கிறான். இந்தச் சமயத்தில் அற்ப பலமுடையவரும் அவன் பக்ஷத்திலேயே சேருவார்கள். ஆனால் உமக்கு வெகுசம்பத்தும்-சேனைகளும்-சூரராகிய தம்பிமார்களுமிருக்கின்றார்கள். ஆகிலும் யாகத்தை ஆரம்பித்தபின் கலகங்களெவ்வளவும் நடக்கவொட்டாமல் ஜாக்கிரதை செய்யவேண்டியது முக்கியமாதலால், இப்போதே தந்திரமுந் தீரச் செய்துகொள்ள வேண்டும். அந்த ஜராசந்தனுடைய சவுரியபராக்கிரமங்கள் அப்பாலிருக்கின்றன. அவைகளை நினைக்குந்தோறும் என்மனம் நடுங்கிப்போகிறது. அவனாலே நான் பட்டபாட்டைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

உக்கிரசேனனுடைய குமாரனாகிய கம்சனிருந்தானே: அவன் இந்த ஜராசந்தனுடைய பெண்களிருவரைக் கலியாணஞ்செய்து, தனக்கு மகாமேன்மை பொருந்திய மாமனிருக்கிறானென்று அதிகச்செருக்கடைந்து, தன்பிதாவைக் காவலில்வைத்து, இராச்சியத்தைத் தானே சுதந்திரமாய் ஆளவாரம்பித்துத், தனக்கு விரோதிகளாகிய விருஷ்ணி - அந்தகர் - போசர் - குக்குரர் - தாசார்கள் - சாத்துவதர் - மாதவர் - முதலாகிய பந்துக்களையெல்லாம் மிகவும் நிர்ப்பந்தமாகிய ஸ்திதியில்வைத்துத் தொந்தரவுசெய்து வந்தபடியினாலே, அவர்களெல்லாம் இவனிடமிருந்து தாங்கமாட்டாமலும், இவனை வெல்ல மாட்டாமலும், இன்னவிடமென் றில்லாமல் தேசந் தேசமாய் ஓடி ஒளித்துக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண் டிருந்தார்கள். தருமபுத்திரரே! அவனாலேயாங்கள் மாதாபிதாக்கள் வருத்தமடைந்ததெல்லாம் நீர் கேள்விப்பட் டிருப்பீரல்லவா? இப்படியாதவரெல்லாம்பட்ட பாடுகளையும், மற்றுமவ்வியர் முதலாகிய பேரெல்லாம் பட்டபாடுகளையும், நாரதனால் கேட்டும், என்னைக்குறித்து அவன் செய்த வஞ்சனைகளை நினைத்தும், ஆயசேரியை விட்டு மதுரைக்கு வந்தபோது, அந்தக் கம்சனைக் கொன்றேன். என் தமையனாகிய பலராமர் அவன் சகோதரனாகிய சுநாமனைக் கொன்றார். இவ்வாறு கம்சன் நாசமடையும் போது அவனுடைய பெண்டிரிருவரும் மாமனிடமாக முக்கத்துக்கத்தினாலே பிதாவினிடத்திலே வந்து மாறிந்துகொள்ள, அந்த ஜராசந்தன் அதைப் பொறுக்கமாட்டாமல், கோபமும் விசனமுமாய்க் கந்தயானத்தோடே கடலைப்போலக் கிளர்ந்துவந்தாற் போல மிராகின்ற சேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு, என்மேலேயுத்தம்பண்ண வேண்டுமென்று மதுராபுரியைவந்து சூழ்ந்துகொண்டான். அப்போது நானும் என்னுடன் பிறந்தவரும் சேர்ந்து அச்சேனைகளை அழித்துப், பட்டணத்திற் புகவொட்டாமல் வேண்டிய யுத்தத்தைச் செய்து, பலராமருடனேயும் இன்னும் பல யாதவருடனேயும் வெளியிற் புறப்பட்டு, அந்தவிரோதியுடன் யுத்தஞ்செய்ய வாரம்பித்து, அவனுடைய சேனைகளையெல்லாம் சின்னபின்னமாகி நாசஞ்செய்தேன். அவன் மறுபடியும் பெருந்த சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்துக்கு வந்தான். அந்தச் சேனையையும் நாங்கள் பலராமருக்குச் சகாயஞ் செய்து வென்றோம். இவ்வாறு நாங்கள் சேனைகளை அழிக்க அழிக்க, அவன் மீட்டு மீட்டுஞ் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து சண்டைசெய்ய வாரம்பித்தான்.

இப்படி பதினெட்டுத்தரம் அவனோடு நம்மவர்களுக்கு மகத்தான யுத்தமநடந்து, அதில் அவனுடைய சேனைகளெல்லாம் பாழாகிப்போய், அவனும் பலத்தடையில் பங்கமடைந்தான். அவனுடைய சேனைத் தலைவனைகள் தனித்தனியே சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு என்மேலே யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களிற் காலயவனன் முதலியவர்களைத் தந்திரமாகச் சங்கரித்தேன். அசடிமிகனையும் அப்படியே நாசஞ்செய்தேன். இந்த யுத்தங்களெல்லாம் அனேக வருஷ காலமும்-நித்தியமாயிலாமலும்-இராப்பகலோய்வில்லாமல் முன்னூறு வருஷ காலம் நடந்தன. இந்த முன்னூறு வருஷங்களும் நாங்கள் பெரும்பாலும் நகரத்திற்குப் புறத்திலேயேயிருந்து கஷ்டப்பட்டோம். பின்பு இனியுத்தமில்லையென்று சொல்லும் தைரியத்துடனே நகரியிற்சென்று சுகமாயிளைப்பாறிக்கொண் டிருக்கையில், எங்களை ஜயிக்கவேண்டிய காரியத்தில் நிராசையடைந்து பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து இளைப்பாறிக்

கொண்டிருந்த ஜராசந்தனை அ[illegible]டைய மகனிருவரும் மறுபடியும் என்னோடே யுத்தஞ்செய்யும்படி தூண்டவே, அவர்கள் பேச்சைக்கேட்டு ஜராசந்தன் யுத்திற்காகச் சேனைகளைக்கூட்டுகிறானென்கிற செய்தி சாரணராலே நானறிந்து, எத்தனை நாளிவனோடே போராடுகிறது? பொழுது விடிந்தால் சண்டையே தொழிலாயிற்றே: என்ன செய்வோமென்று விசனமடைந்து சிந்தித்து, இனி இந்தப் பட்டணத்திலிருந்தால் அவன் நம்மைப் பிழைக்கவொட்டானென்று விசுவகர்மாவைக்கொண்டு மேற்கு சமுத்திரத்தில் ஒரு பட்டணமுண்டாக்கிக்கொண்டு, ஒருவருக்குந் தெரியாமல் என் பந்துக்கள் யாவரையும் அதிற் பிரவேசிப்பித்து, மதுராயில் மனஞ்செலுத்துவோரும் அவ்விடத்திற் போய் வாசஞ்செய்கிறோம். இப்படி நக்ஷத்திரத்திற் சென்றும் அவனுடைய பயத்தினாலே முன்யோசனையுள்ளவாய் ஒரு அரணமைத்து, அதற்கு ஒரே வாசல் வைத்து, அம்மதிலைச் சுற்றி ஐம்பத்தெட்டு இடங்களில் தக்க காவல்களை ஏற்படுத்தி, மகா சூரர்களாகிய யாதவர்களைச் சுற்றிலும் வாசஞ்செய்யும்படி செய்வித்து, மகா பலபராக்கிரமசாலிகளாகிய உக்கிரசேனன் புத்திரர்கள் நூறுபேரையும் நன்னிலே ஸ்தாபித்து, சத்தியபாமா குமாரராகிய சாருதேஷ்ணன் முதலானோரையும் ஓரிடத்தில் ஏற்பாடு செய்து, சாத்துவிக - கிருதவர்மா - அநிருத்தன் - சோமன் - சபதி - சயந்தன் - பிரத்தியும்னன் - அநிருத்தன் - பாநு - அக்குரூரன் - சாரணன் - கிரடன் - சாம்பன் - இவர்களுடனேயும், விகத்ரு - உத்தவன் - சல்லி - விரோதன் - வசுதேவன் - உக்கிரசேனன் - பிரசேனன் - என்கிற மகாமந்திரிகளுடனேயும், நானும் பலபத்திரருமாய் எப்பொழுதும் காவற்காரர்போற் காத்திருக்கிறோம். அன்றியும் சமயம் நேர்ந்தால் மகாபலசாலிகளாகிய [illegible] சமயத்திற் கைகொடுத்துக் காப்பாற்றுவார்கள் என்னும் தைரியமுடனிருக்கிறோம். ஓ தருமராஜனே! அந்த யாகத்திற்கு [illegible] யுடைய [illegible] கட்டப்பட்டிருக்கிறவர்களை [illegible] இந்த [illegible] ப்பயமுறுத்துகிறேனென்று நினைக்கவேண்டாம். அவனிருக்கும்பொழுது யாகம் ஆரம்பித்தால் இடையூறின்றி எவ்வளவும் நிறைவேற மாட்டாதென்று சொல்லுகிறேனே தவிர வேறில்லை. உமது நமஸ்காரராகிய தம்பிமாரிருக்கிறார்கள். இந்தச் சமயத்தில் உங்களாலில் யாவது அந்தச் சத்துருவினுடைய பயத்தினால் [illegible] ட்டிச, சுகப்படமாட்டேனென்று நினைக்கிறேன். எப்படியாவது ஆகட்டும். அவனை யமலோகத்துக்கனுப்பாமல் இராஜசூயமாரம்பஞ்செய்வது நன்மையன்று. [illegible] தூரயோசனையினாலேயும், என்னை முக்கியமாய் நாடிவந்தபடியினாலேயும், எனக்குத் தோன்றியதைச் சொன்னேன். என்று சொல்லி அநேககாலம் யோசித்துத், தருமராஜனை நோக்கி மறுபடியும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

ஓ தருமராஜனே! இவ்வாறு மிகப்பெருமைபெற்று விளங்காநின்ற ஜராசந்தனிருக்கையில், யாகமெவ்வளவும் நிறைவேற மாட்டாதென்று தோற்றுகிறது. ஏனென்றால் - நம்முடையவர்களிலேயே - வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அசுவத்தாமா - துரியோதனன் - கர்ணன் - முதலிய வீரரிருக்கிறார்கள். மேலும் - ஏகலைவன் - சகுனி - சிசுபாலன் - விஷ்மகன் - உருக்குமி - முதலியபேர்களுமிருக்கிறார்கள். இவர்களையெல்லாம் ஜயிக்காமல் யாகமாரம்பிக்கலாமோ? ஒருவேளை வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அசுவத்தாமா - இவர்கள் உம்மிடத்தில் தயையினாலேயும் பக்ஷபாதத்தினாலேயும் சும்மாவிருந்தாலும், கர்ணனும் துரியோதனனும் சும்மா விருப்பார்களா? அவசியமாய் யுத்தத்திற்கு வருவார்கள். அப்போது யாகத்திற்கு இடையூறு நேரிடாமற் போகுமோ? அந்தக் கர்ணனென்ன எளிதில் வெல்லக்கூடியானவனோ? மகாபராக்கிரமசாலியும் அஸ்திரபலசாலியுமல்லவோ? இவ்வாறு பூமியில் மகாவீரர்களுடைய பலமிருக்க, எவ்வளவும் ஆலோசிக்காமல் யாகத்தைத் துவக்கலாகாது. எல்லாவரசர்களையும் வெல்வதற்கு முன், ஜராசந்தனை வெல்லவேண்டும். இன்னும் அவன் செய்யக்கருதியதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். அவன் பூமியிலுள்ள [illegible] ஜயயாத்திரையாகப்போய், வெகுராஜாக்களைத் தனது புஜபலத்தினாலே ஜயித்துப்பிடித்துக் கொண்டுவந்து, தன்னுடைய நகர்க்கு மதில்போலிருக்கின்ற மலையின் ஓர்புறத்துக் குகையிற் சிறைவைத்திருக்கிறான். இனி அவர்களையெல்லாம் சிரச்சேதஞ் செய்து பலியாக்கி, ஒருயாகஞ் செய்ய யத்தனப்பட்டிருக்கிறான். அது செய்தால் அவனை வெல்லுவது தேவர்களுக்கும் அசாத்தியமாகும். ஆதலால் - அவன் அப்படிச் செய்வதற்கு முன் அவனோடு சண்டைசெய்து அவனைக்கொன்று, சிறையில் வைக்கப்பட்ட அரசர்களை விடுவித்தால் அவர்களெல்லாம் நமக்கு இயல்பாகவே வணங்கவேண்டிய ஒத்தாசைசெய்வார்கள். மகாபுண்ணியமும் சித்திக்கும். அப்பால் மற்றமன்னவர்களைக் கொஞ்சமெளிதில் ஜயிக்கலாம். இப்படிக்கு யாவரையும் ஜயப்பதத்தினாலேதான் உமது கருத்திற்கு ஒத்திருக்கிற யாகத்தைச் செய்யலாம். இல்லாவிட்டாற் செய்யக்கூடாது. இதுதான் எனக்குத் தோற்றுகிற அபிப்பிராயம். உமக்கெப்படி தோற்றுகிறதோ தெரியாது. இனி உமது மனதின்படி எனக்கு இடுங்கட்டளையைச் செலுத்தக் காத்திருக்கிறேனென்று பேசி முடித்தார்.

இவையனைத்தையுங்கேட்ட தருமராஜன், கண்ணனை நோக்கி யிவ்வார்த்தை சொல்ல வாரம்பித்தார். ஓ கிருஷ்ணா! இப்போது நீர் சொன்னவார்த்தை மிகவும் நியாயமானதாயும் இதமானதாயுமிருக்கிறது. அதனாலே அதிகமாகச் சந்தோஷப்படுகிறேன். மகாபுத்திமானாகிய உம்மைத்தவிர யார்தான் இப்படிபேசத் தகுந்தவரிருக்கிறார்கள். ஆனபடியினாலேதான் இந்தச் சங்கதியை உம்முடனே யோசிக்கவேண்டுமென்று

நான்நினைத்தது. லோகத்திலே வெகுராஜாக்களிரு க்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் சம்ராட்டென்கிறபேரை யடையவேணுமென்றுதான் நினைத்திருப்பார்கள். ஆனால் அது அசாத்தியமென்று விட்டிருப்பார்களேயல்லாது, ஆசையில்லாமையாலே விட்டிருக்கமாட்டார்கள். இப்படியிருக்க-நாம்மாத்திரம் எப்படிதுணிவாய் அப்பெயரைச சம்பாதிக்க யத்தனப்படலாம்? நீர் சொல்லுகிறபடி பலத்தினாலேயும், குணத்தினாலேயும், விவேகத்தினாலேயும், ஒழுக்கத்தினாலேயும், யாவன் ராஜாக்களையும் உலகத்தாரையும் சுவாதீனப்படுத்துகிறவனோ? அவன்தான் அப்படியானதற்கு யோக்கியன். பூர்வகாலத்திலும் இப்படிப்பட்ட சீர்மையுள்ள ஐந்தாறுபேர்கள்தான் இராஜசூயயாகஞ்செய்து, சம்ராட்டென்கிற பெயரை வகித்தனர். அவர்கள் யாரெனில் - மாந்தாதாவென்கிற மகாராஜனொருவனிருந்தானன்றே? அவன் மகாபலசாலி. குணசாலி. உலகமெங்கும்பரவிய புகழுடையவன். அவன் தன்சாமார்த்தியத்தினாலே யாவரையும் கீழ்ப்படுத்தி, அவர்களிடத்தில் வருடந்தோறும் கப்பம்வாங்கி வந்தான். அந்தப்படியே யாவரும் கப்பங்கட்டிவருகையில், சிலநாட்கள் கழித்தபின்னர் அந்தமாந்தாதா அரசர்களைப்பார்த்து, இனி நீங்கள் எனக்குக் கப்பங்கட்ட வேண்டுவதில்லை. அந்தப்பொருள்களை யெல்லாம் நீங்களே வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நானுமதனால் சந்தோஷமாய்ச சம்மதிக்கிறேனென்று சொன்னான். அதைகேட்ட அந்தஅரசர்களெல்லாம் இந்தமாந்தாதாவின் உதாரகம்பீரகுணங்களுக்குச் சந்தோஷித்து, [illegible]வில்லொருநாள் அவனை நோக்கி, ஓ மகாராஜனே! நீர்மகாகுணசாலியாதலால், அரசர்களனைவருமே மேன்மையாகச் சம்ராட்டென்னும் பட்டத்தை யளித்த[illegible]குந்தவராயிருக்கிறீர். [illegible] வாரம்பம்பண்ணுவும். நாங்களெல்லாம் [illegible] ன்றி நடத்துகிறோமென்று சொன்னார்கள். அப்படியே குடிகளும் அவனுடைய [illegible]ச் சந்தோஷித்து, இராஜசூயஞ் செய்யச்சொல்லி வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

இவ்விதமாக யாவரும் [illegible] நடத்த, அந்தவேந்தன் யாகத்தை [illegible], சம்ராட்டென்கிற பெயரை [illegible] ர்ச்சுனனென்று [illegible] ஒப்பற்ற சாமர்த்தியமுடைய [illegible] ரென்கிற மகாயோகியை [illegible] டைய அனுக்கிரகத்[illegible]ளையடைந்து, பூமியை [illegible], தனக்கெதிரில் ஒருவருமில்லாம[illegible] படிசெய்து, அந்தமகாயாகத்தை [illegible] சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகம்பெற்று [illegible] தான். அப்படியே அச்சந்ததியிலுள்ள [illegible] ரதமகாராஜனும், தனதோள்வலிமையினாலும் புத்தியின் கூர்மையினாலும் யாவரையுங்கீழ்ப்படுத்திச், சாம்பிராச்சியம்பெற்றான். மருத்தனென்று ஒருராஜனிருந்தான். அவன் வெகுசிறந்தவன். அவன்செய்த யாகங்களுக்கும், அதுகளில்கொடுத்த தட்சிணைகளுக்கும், கணக்கில்லை. அவன்வெகு தருமகுணமுடையவன். ஆனபடியினாலே அவன் விவேகத்திற்காக அரசரெல்லாம் கீழ்ப்படிந்துவந்தார்கள். அதுபற்றி அவனும் அப்பெரியவேள்வியை நிறைவேற்றிச் சம்ராட்டாகஆனான். [illegible] மகாரதியசந்தன். அவனபெருமை யாவருக்குந் தெரிந்ததன்றே! அவனொருவன் அசாம்பிராச்சிய மடைந்தவன். இப்படிச்சிலபேரிருக்க, நமக்கு அந்தயோக்கியதை யிருக்கிறதென்று நாம் அந்தப்பெயருக்கு ஆசைப்படலாம்? ஆகிலும் இராஜாவாயிருப்பவன் மேன்மையாகிய காரியத்தைக் குறித்து முயலாமலிருக்கக்கூடாது. அப்படியிருந்தால் செல்வங்களினாலே தினந்தோறும் வளர்க்கப்படாத ஓர்புற்றைப்போலழிந்துபோவானென்று சாஸ்திரமிருக்கிறபடியினாலே, நான் அந்தவிஷயமாக அப்தராயிருக்கிறபேர்களுடனே யோசிக்கிறேனேயல்லது, வேறில்லையென்று தருமபுத்திரர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், [illegible] அவனிடம்.

அண்ணா! இராஜசூயத்தைக்குறித்து நீ மனதில் நினைத்தது, இப்போது அந்தநினைப்பை யொழிப்பது [illegible] [illegible] ன். இப்படி [illegible] சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தருமராஜரை நோக்கிச் சொல்லுகிறார். ஓ மகாராஜனே! லோகத்திலே ஒருவனுக்கு ஒருபொருளில் அபேக்ஷையிருந்தால், அந்த அபேக்ஷையின் வலிமையினாலே அந்தப்பொருளி

லிருக்கும் குற்றத்தையும் குணத்தையும் கண்டறியமாட்டான். அப்படிக்[illegible] சாம்பிராச்சியத்தில் ஆசைகொண்டிருக்கிறோ[illegible], எதிரிகளுடைய பலாபலம் தெரியாமல் துணிகிறதாய யோசிக்கவேண்டாம். ஜராசந்தனுடையபலம் நமக்குத் தெரியாததா யிருக்கிறது. இன்னும் அவனுடைய [illegible] சொல்லுகிறேன் கேளும். தானொருவனாகப் போனபோது தனதுடன் மகாவீரராகிய [illegible], அவர்களையெல்லாம் [illegible] செய்து அடக்கிப்பிடித்து, அவர்களில் [illegible] பேர்களையும் [illegible] போகவும் கொணர்ந்து சிறைச்சாலையிற் போட்டிருக்கிறான். அப்படியே இன்னும் [illegible] கொண்டு, அவர்களையெல்லாம் [illegible] பிரா[illegible] பலியிட்டு, [illegible] ராஜசூயஞ்செய்து சம்ராட் ஆகவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறான். அது அவனா[illegible] முடியும். ஆனபடியினாலே தான் இப்போது தனக்கு வேண்டிய பொருள்[illegible], [illegible] ராஜாக்கள் [illegible] செய்யும், அந்தக் காரியத்தில் [illegible]. அதனாலே சாம்பிராச்சியம் [illegible] அந்த ஜராசந்தனை, வீமசேனன் [illegible] மூன்றுபேரும் போய்க் கொல்லுவது [illegible]. [illegible] வேண்டும். [illegible] பட்டத்திலே [illegible] தோற்றவில்லை, [illegible] போகிறார்களா? எப்படியும் [illegible] வேண்டியதில்லை! அந்தக்கொண்டு பகைவரோடு யுத்தத்திற்குப் போகுமளவில் ஜயங்கிட்டினாலும் நன்மைதான். மரணம் கிட்டினாலும் நன்மைதான். அதனால் [illegible]. மேலும் [illegible]. அப்படி [illegible] செய்யாமல் அடக்கிக்கொண்டிரு[illegible] [illegible] என்று அறிவித்[illegible] [illegible] கருமராஜன், அவைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ணா! [illegible] காரியத்தில் [illegible] நீர் அறிந்[illegible] [illegible] ஜராசந்தனுடைய [illegible] சொல்லக் கேட்கும்போதே மனது நடுங்குகிறது. அப்படியிருக்க அந்த [illegible] ளைப் போகச்சொன்னால் [illegible] டுமோ? அல்லது துணிந்துபோகச் சொன்னாலும், அந்தச்சூரனோடு சண்டைசெய்வதில் உங்களுக்கு மிகுந்த ஆயாசமுண்டாகுமென்று தோற்றுகிறது. ஆயாசந்தான் கிடைத்தாலும், அவனைக்கொன்று வருவீர்களென்று எவ்வளவும் நானம்பவில்லை. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட சாகசகாரியத்திலே உங்களை நான் ஏவமாட்டேன். இப்போது ஒருபேச்சைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்: இராஜசூயமென்கிற நினைப்பை இழந்து முந்தினநாள்போலச் சும்மாவிருந்தோமேயானால், மனதிற்கும் வருத்தமில்லை. தேகத்திற்கும் உபாதியில்லை. வாழ்வுக்கும் குறைவில்லை. அப்படிச்செய்யாமல் விரோதத்தை வளர்த்துக்கொண்டிருப்பதில், நம[illegible] பட்டா[illegible], விருதாவாய் மனதிற்கு துக்கம் வந்துகொண்டேவரும். ஆனபடியினாலே சும்மாவிருப்பதே நல்லகாரியமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது என்றுசொல்லக்கேட்ட அர்ச்சுனன் இதனைச் சொல்லுகிறான்.

ஓ மகாராஜனே! இப்போது நீர்பேசிய பேச்செல்லாம் உயர்ந்த குலத்திற்பிறந்து, சகலமுமறிந்து, மகாபலசாலியாகவுமிருப்பவருக்குத் தக்கதன்று. அப்படியிருக்க உமக்கேது இவ்வளவு அதைரியமாகிய பேச்சுண்டாயிற்று? உமக்கென்ன குறைவு? காண்டீபமென்னும் வில்லைக்கொண்டு, அக்ஷயமாகிய தூணீரங்களைத் தரித்து, ஒருவராலும் வெல்லப்படாத குதிரைகள் [illegible] சத்துருக்கள் மனமுடைந்துபோகும்படி நடனஞ்செய்யவானரத்துவசங்கட்டி விளங்குகின்ற தேர்மேலேறிச், சகலபுவன கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய சகாயத்தைப்பெற்று யாவரையும் வெல்லும்படியாகிய வல்லபத்தோடு விளங்குகின்ற நான்; உமது[illegible] பணிவிடையை முடியாற்செய்யக் காத்திருக்கிறேன். இப்படியிருக்கிறபடியினாலே இந்திராசியத்தை இப்போதே விரும்பினாலும் உமக்குக் கிடைக்கும்படியாய்ச் [illegible] இராஜசூயத்திற்கு வேண்டிய சாம்பிராச்சியந்தானோ கிடையாது? இந்த [illegible] என்னபேச்சைச் சொன்னீர். அண்ணா! உலகத்திலே பலசாலியாக ஒருவனும், [illegible] அவ்விருவருக்கு [illegible]. [illegible] பலசாலியாய் [illegible] செய்த்துப் பெருஞ் [illegible]. செல்வம்பெற்றோர் [illegible] தனக்குத்தானே இடையூறும். அப்படியல்லா[illegible] [illegible] பாத்திரம் [illegible] [illegible] பலமில்லாமையிலே [illegible] அச்சமுண்டாயிருக்கும். [illegible] பகைவருடைய சம்பத்தும். [illegible] சேனைகளையும் [illegible] சௌபாக்கியத்தைப் பார்த்தாலும், துணிவுடன் காரியத்தைச் செய்வதே நன்மை. அப்படிச்செய்தால் எல்லாக் காரியங்களும் கூடிவரும்.

இல்லையென்று அஞ்சினால், தொட்ட விடமெல்லாந் தொந்தரவுதான்வரும். ஆனதுபற்றி இப்போது ஒரு யோசனையும் செய்யாமல், ஜராசந்தனை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து கொல்வதே உத்தமமான காரியம். ஜயத்திற்குக் காரணம் க்ஷத்ரியமேயல்லது, மற்றொன்றுமன்று. க்ஷத்திரியனுக்கு அச்சமென்பது பெருங்குற்றமல்லவோ? பலசாலியினிடத்து வணங்கி நடக்கவொண்ணாது. ஆனபடியினாலே நாமிப்போது ஜராசந்தனை யெதிர்த்துச் சம்ஹாரஞ்செய்து, அவனாற் சிறைவைக்கப்பட்ட ராஜாக்களையெல்லாம்விடுவித்து, இராஜசூய யாகமாரம்பித்துச், செல்வத்தையும் - பெருமையையுங் - கீர்த்தியையும் - பெறவேண்டுமே யல்லது சும்மாவிருப்பது நல்லதன்று. (காறுள்ளபோது தூற்றிக்கொள்.) என்கிறபடியே நமக்குச் சகலபலங்களும் அமைந்திருக்கிறபோது, பெருமையைக்குறித்து முயலாமல் அடங்கியிருக்கலாமோ? இருக்கக்கூடாதே: ஆகையினாலே நானும் வீமசேனனும் கிருஷ்ணருமாகிய நாங்கள் மூன்றுபேரும் ஜராசந்தனுடைய சம்ஹாரத்துக்காகப் போகும்படி, அநுக்கிரகத்துடனே கட்டளையிட்டு அனுப்பவேண்டும். என்று அர்ச்சுனன்சொல்லி நிறுத்தியபின்பு, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறார்.

ஓ மகாராஜனே! இப்போது அர்ச்சுனன் சொல்லியவார்த்தை மிகவும்நன்றாயிருக்கிறது. எப்படியென்றால் - பரதவம்சதிலகராகிய உங்களுக்குத் தம்பியாய்க், காண்டீப மென்னும் தநுசையும் - என்றுங்குறையாத அம்புப்புட்டிலையும் - வானரத்துவசத்தோடு கூடிய திவ்விய ரதத்தையும் அடைந்து, பரிவாரத்துடனே எதிர்த்துவந்த தேவேந்திரனை வெற்றிகொண்டு, அக்கினிபகவானுக்குக் காண்டவவனத்தைக் கொடுத்துப் பசியாற்றிய திறமைக்குத் தகுந்ததாகப் பேசினான். ஆனாற்பராக்கிரமத்தையே விசேஷமாய்ப்பேசுவதேனென்றால், மனிதனுக்குப் பிறக்கும்போதே சாவும் - வாழ்வும் - நிச்சயமாயிருக்கிறது. அது இன்னகாலத்தில் வருமென்று யாருமறியார்கள். எப்போதாகிலும் அவசியம் வரவேண்டியதாகிய அந்த மரணத்திற்கு அஞ்சி, மேன்மைக்குக் காரணமாகிய காரியங்களில் இறங்காமல் இருக்கக்கூடாதென்கிற கருத்தைக்கொண்டு பேசியிருக்கிறான். ஆனால் எங்கேயும் ஒருகாரியங்களை ஆராயாமல் சத்துருக்களோடே சண்டைக்குப் போகலாமோவென்றால், போகக்கூடாது. நன்றாய் யோசித்துத் தகுந்தபடி உபாயத்தோடு போகவேண்டியதே முக்கியம். சாகசமாய்ச் செய்வதினால் குற்றமுண்டு. அற்ப பலமுடையவனும் உபாயத்தோடே யிருப்பானேயானால், பலசாலியாயிருப்பவனைக்கூட வெல்லமாட்டுவான். அப்படியிருக்க நாங்கள் உபாயத்தோடெதிர்த்து ஜராசந்தனைக் கொல்லுவதிற் சந்தேகப்படவேண்டாம். நீங்கள் பலசாலிகளாயிருக்க உங்களுக்கும் உபாயந் தேடவேண்டுமோவென்றால், எவனுக்கும் உபாயம் வெகுசகாயஞ் செய்யும். நகத்தாலே கிள்ளத் தகுந்ததைக் கோடாலியாலே வெட்டும்படியாக்குவது மூடனுடைய செய்கையன்றோ? அதுபோல் உபாயமாய்ப்போனால் ஜராசந்தனைக் கொல்வதெளிதாயிருக்கும். உபாயமின்றிப் போவதிலென்னபயன்? மேலும் சமானபலசாலிகளிருவர் ஒருத்தரோடொருத்தர் சண்டைசெய்தால், அவரில்ஒருவன் வெற்றிபெறுவனே யல்லது இருவரும் வெற்றிபெறக்கூடாதல்லவா? ஆதலால் எவ்விதமாய் வெற்றிபெறலாமோ அவ்விதமாய்த் தன் குறைவுபாடுகளைச் சத்துருவுக்குத் தெரிவிக்காமலும், அவன் குறைவுபாடுகளைத் தான் நன்றாய்அறிந்தும், தந்திரமாகவே யுத்தஞ்செய்வது நன்று. அன்றியும் ஒருகாரியத்தை செய்யவேண்டியதாய் நிச்சயித்தால், அதைவிரைவில் நடத்தவேண்டும். இல்லாவிட்டாற் பலவிரோதங்கள் நேரிடும். (அவஸ்யம் அபர்த்தம் விக்நம்.) என்பதுபோலாம். ஆகையால் நாங்கள் மூவருஞ்சென்று அந்தவீரனைச் செயித்துவருகிறோம். நீர்மனதிற் கவலைவைக்காமல் விரைவில் விடைதர வேண்டுமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லிய சொல்லைக்கேட்டுத், தருமராஜன் வினவுகிறார்:

ஓ யதுகுலசிகாமணியே! இதுவரையில் யாவருடைய சவுரியதைரிய முதலான குணங்களைப்பற்றி நாம்பேசி வருகிறோமோ? அந்தஜராசந்தன் யாருடைய குமாரன்? எப்படிபிறந்தான்? இப்படிப்பட்ட மேன்மை அவனுக்கு எப்படிகிடைத்தது? அவனுடைய பராக்கிரமத்திற்கு யாவரும் அஞ்சும்படி இருப்பதற்குக் காரணமென்ன? உம்முடைய பராக்கிரமமாகிய மிகவிளங்கினியும் விட்டிற்பூச்சிபோற் சாகாமல், அவனொருவன்மட்டுந் தப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறது வெகு ஆச்சரியமன்றோ? ஆதலால் அநேகராஜாக்களைவென்று சிறையில்வைத்து, எல்லா வரசர்களிலும் மேலாய் விளங்குகிறபடியாகிய பலபராக்கிரமங்களுள்ள அந்த ஜராசந்தனுடைய சரித்திரத்தை நன்றாய்ச் சொல்லவேண்டும். என்றுவினவிய தருமபுத்திரருக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பதிலுத்தரஞ்சொல்லவாரம்பித்தவராய், ஓ மகாராஜனே! மகததேசத்திற் பிருகத்திரதனென்று அழகு - செல்வம் - வல்லமை - முதலான நற்குணங்களுக்கிருப்பிடமாயுள்ள ராஜனிருந்தான். அவன் காசிராஜனுடைய இரட்டையாய்ப் பிறந்த இரண்டுபெண்களைக் கலியாணஞ்செய்து, அவர்களிருவர்க்குந் தான்எந்தவஸ்துவைக் கொடுத்தாலும் - என்னவேலை செய்தாலும் - இருவருக்கும் சமமாகவே செய்வேனென்று பிரதிக்ஞை செய்து கொடுத்து, அவர்களுடனேகூடி வெகுபோகபாக்கியங்களை யநுபவித்துக் கொண்டு, தயை தாக்ஷிணியம் முதலாகிய நற்குணங்களை பொருந்தி, நீதிவழுவாமற் செங்கோல் செலுத்திவந்தான். அவனுக்கு நெடுங்காலவரையிலுஞ் சந்ததியுண்டாகாமற் போனபடியினாலே, சந்ததிக்காக வெகுதானங்கள் - தருமங்கள் - யாகங்கள் - தவங்கள் - இவைகளைச்செய்தும்

பிரயோசனமில்லாமற்போய் மிகுந்த விசனத்தையடைந்து, யாவையும் வெறுத்து, இராச்சியத்தை மந்திரிகள்வசத்தி லொப்புவித்துத், தன் பெண்டாசளுடனே வனவாசம்போனான். அவனிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பினாலே அநேகர் கூடப்போனார்கள்.

இப்படி ராஜன் வனத்திலிருக்குமளவில் கூடப்போனஜனங்கள் ராஜாவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்கள். ஓ பிருகத்திரத மகாராஜனே! இவ்வனத்திற் கவுதமகுலத்திற் பிறந்தவராகிய கக்ஷீவானென்கிறவருடைய குமாரர், சண்டகவுசிகனென்கிற மகாரிஷி யொருவரிருக்கிறார். அவர் மகானுபாவர். அவருடைய ஆச்சிரமம் அருகிலிருக்கிறது. நீர் இவ்வனத்திலிருக்கிற வரைக்கும் தினந்தோறு மொருதரம் அவரிடத்திற் சென்று நமஸ்காரஞ்செய்து அநுவர்த்திசெய்துகொண்டிருந்தால், உமக்கு அவசியம் நன்மை கிடைக்கும். என்று சொல்லியவசனத்தைக் கேட்ட அந்தராஜன் இதுநல்லதுதானென்று நினைத்துத், தினந்தோறும் அந்த மாமுனிவரை யடைந்து பூசித்துக்கொண்டு ஒருமாசத்தின்மேலிருப்பான். இப்படியிருக்க-ஒருநாள் அந்த ரிஷியானவர்வந்து ராஜாவைப்பார்த்து,ஓராஜனே! நீர் இவ்வனத்திற் குவந்தகாரணமென்னவென்றுகேட்க,அந்தராஜன்-சுவாமி! அதைச்சொல்லுவதிற் பயனில்லாமற்போனாலும்,தேவரீர்கேட்கிறபடியினாலே சொல்லுகிறேன். எனக்கு இராச்சியத்தில் மந்திரிமுதலியபேர்களாலாவது, சத்துருக்களாலாவது ஒருகுறையும்மேற்படவில்லை. மற்றுமொன்றுமேதாவதாகியதுன்பமும் நேரிடவில்லை. ஆனாலும் நானே இராச்சியமுதலானதுகளை வெறுத்து வனவாசம் வந்துவிட்டேன். ஏனெனில்-எனக்கு, யௌவன மெல்லாங்கழிந்து மூப்புவந்து மூடிக்கொண்டது. இதுவரையிலும் சந்ததி யுண்டாகாமையாலும், இனியுண்டாக மாட்டாதாகையாலும், எனக்கு மறுமையிலும் கதியில்லை. இம்மையிலே இராச்சியமுதலானவைகளினாலேதான பயனென்ன வென்று வெறுப்படைந்தேன். இனி வனத்துக்குப்போய்த் தவமுதலிய நற்காரியங்களைச் செய்து, தேவரீரைப் போன்ற பெரியோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து, நற்கதியைப் பெறுவோமென்று இவ்விடம் வந்தேன்.

அப்படியே அடியேனுடைய பாக்கியத்தினால் தேவரீருடைய பணிவிடையுங் கிடைத்தது. அதனாற் புனிதனானேன். என்று அரசன்சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட ரிஷியானவர் அவ்வரசனிடத்தில் மிகவும் இரங்கி, ஐயோ! இவன் பிள்ளையில்லாமையால் மிகவும் விசனத்தை அநுபவிக்கிறான். இவன் கவலையைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று நினைத்து, இவனிருக்கிற மாமரத்தின்கீழே உட்கார்ந்து சுவாமியைத் தியானித்துக்கொண்டிருக்கையில், அம்மரத்தினின்று ஒரு பழமானது அவர்மடியில் விழுந்தது. பின்பு அந்தச் சண்டகவுசிகமுனியானவர் அந்தப்பழத்தை யெடுத்து மந்த ராஜன்கையிற் கொடுத்து, ஓ ராஜனே! உமதுகுறை நீங்கும்பொருட்டுச் சுவாமியே இந்தப்பழத்தை அநுக்கிரகஞ்செய்தார். இதைநீர் உமதுபத்தினிகளுக்குக் கொடும். நல்லபுத்திரன் பிறப்பான். சந்தேகப் படவேண்டாம். பழையபடி ராச்சியத்திற்குச்சென்று நீதிவழுவாமல் அரசாக்ஷிசெய்யும். மனசசந்துஷ்டியாய் உமது அரண்மனைக்குப் போமென்று ரிஷிசொல்லக்கேட்டு, மகதராஜன் வெகுசந்தோஷ மடைந்து, அம்முனிவரைப் போற்றிப் பணிந்து விடைபெற்றுத், தன்பெண்டிர்களுடனேயும் ராச்சியத்துச் சேனைகளுடனேயும் கிரிவிரசமென்கிற தன் பட்டணத்தை யடைந்து, அந்தமாம்பழத்தைத் தான் முனிபிரதிக்கினை செய்தபடிக்குத் தன்னிரண்டு பாரியைகளுக்குஞ் சரியாய்ப் பகிர்ந்து கொடுத்தான். அவ்விருவருக்கும் தெய்வசங்கற்பத்தினாலும், அம்முனிவருடைய தபோபலத்தினாலும், உடனேகருத்தரித்தார்கள். அப்போது தன்மனைவியரைக் கண்ட அந்தமன்னவன், நமக்குரிஷி ஒரு புத்திரனுண்டாகும்படி யநுக்கிரகஞ்செய்துகொடுத்த ஒரு மாங்கனியை நமது பத்தினிகள் இருவருக்குங்கொடுக்க, இருவரும் கருத்தரித்தனரன்றோ? ஆதலால் நமக்கு இரண்டுபுத்திரர் பிறப்பார்களேயென்று வெகு சந்தோஷப்பட்டுக்கொண் டிருக்கையில், அம்மாதரிருவரும் பிரசவித்தார்கள். அவ்விரண்டு பிரசவங்களையும் பார்க்கும்போது, ஒருதேகத்தை நீட்டத்திற் பாதியாகப் பிளந்ததுபோல், ஒவ்வொருகால் - ஒவ்வொருகை - ஒவ்வொருகண் - ஒவ்வொருமூக்கு - ஒவ்வொருகாது - இப்படிக்கு ஒருபாதிமாத்திரமே யுடையவைகளாய்ப், பிரேத சரீரங்களாகக் காணப்பட்டன.

அதுகளைக்கண்டு அந்தப்புரத்திலிருப்பவர் மிகுந்த விசனமடைந்து, ஒருவரோடொருவர் பேசவுங் கூட அசக்கிய முடையவர்களாகிச் சும்மாவிருக்க, அந்தராஜஸ்திரீக ளிருவரும - ஐயோ! என்னபாவஞ் செய்தோம்? நமக்குச்சாபத்தினாற் பிள்ளையில்லாமற்போனதினாலே எல்லாவற்றையும் வெறுத்துக் காட்டுக்குப் போகியும், அங்கேவலுவில் ஒரு முனியநுக்கிரகஞ் செய்தும், கைக்கெட்டினசோறு வாய்க்கெட்டாமற் போச்சுதென்கிறதுபோற் சடையியில் நமது துர்ப்பாக்கியத்தினால் இப்படியாயிற்றே: (சங்கட்டம்பிடித்தவள் சந்தைக்குப் போனாலும், அங்கேயுமவளுக்கு அகமுடையான் கிடையான்.) என்பதுபோல், நமக்குப்பெரியவர் அநுக்கிரகஞ்செய்ததும் வீணாய்ப் போய்விட்டது. இனிநாம் பூமியிலெப்படி யிருக்கலாமென்று மிகுந்ததுக்கத்தோடும்-வெட்கத்தோடும்-புலம்பிக் கொண்டிருக்கத், தாதிமார்கள் அவ்விரண்டு உடற்பாதிகளையுங் கொண்டுபோய் ஓர்வீதியின் பக்கத்துச்சந்தில் எறிந்துவிட்டுப், பிள்ளையெப்போது பிறக்கப் போகிறதென்று மேகத்தைக்குறித்துச் சாதகபக்ஷி காத்திருப்பதுபோல்வாயைத்திறந்துகொண்டு காத்திருக்கும் அரசனுக்கு இச்செய்திதெரிவிக்க, அவ்வரசன் அது

கேட்டவுடனே இடியோசைகேட்ட அன்னம்போல் உறங்கித் தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு, ஒன்றுந் தோற்றமற் கைகால்களெல்லாந் தளர்ந்து சோர இருந்தவிடத்தே யழுந்தி, ஐ ஐயோ !! இதென்னபிள்ளையார் பிடிக்கக்குரங்காய் முடிந்தது? இரண்டுபிள்ளைகட்காசைப்பட்டநமக்கு ஒருபிள்ளைபிறப்பதும்போயிற்றே: கோடையில் வறண்டுபோகாநின்ற பயிருக்குத் தற்செயலாய் ஒருமேகம்வந்து மழைபொழிந்து தழைக்கச்செய்ததுபோல, புத்திரனில்லாமல் துக்கித்துக்கொண்டிருந்த நமக்கு ஒருமகா முனிவர் தெய்வச்செயலால் வந்து அநுக்கிரகஞ்செய்தாரே: இனிநமக்கு குறைவில்லை நல்ல சந்தானமுண்டாகி வாழ்வோமென்றெண்ணியிருந்தேனே: சாயங்காலத்திற் குவியாநின்ற தாமரைப்பூவிலகப்பட்ட வண்டானது இன்றுராத்திரிநேரத்தில் இராத்திரியைப் போக்கிப் பொழுதுவிடிந்து சூரியன்புறப்பட்டு இத்தாமரை மொட்டுபோல் மலரப்போகிறது அப்போது நாம் இதினின்றும் வெளிப்புறப்பட்டு மலர்த்தேன்களை யுண்டு களிக்கப்போகிறோமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்க, அத்தாமரையை ஒருகாட்டானைவந்து பிடுங்கிக் காலால் துவைத்தெறிந்ததைபோல முடிந்ததே என்று விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

இப்படி நடந்தசெய்திகள் இவர்களைத்தவிர பட்டணத்திலிருக்கும் மற்றொருவருக்குந் தெரியாது. இஃதிப்படியிருக்க - அந்தப்பட்டணத்தை நெடுநாளாய்க் காத்துவரும் ஜரையென்னும் பிசாச தேவதையானது இராக்காலமாதலால் தான பட்டணத்தைச் சுற்றி வீதிகளிற் சஞ்சரிக்கும்போது, ஓர் புறத்திற்கிடக்கும் அந்தச்சிசுவின் உடற்பாதிகளைக் கண்டு, இதென்னமோ மாமிசம்போற் காணுகிறதால இதைப் புசிப்போமென்று அதனருகிற்சென்று, அவ்வுருக்களை யெடுத்துப்பார்த்து, ஓ! ஓ! இதென்ன ஆச்சரியம்? ஒருசிசுவின்தேக மிரண்டு பிளப்பாய்க் கிடக்கிறது. அதிலும் உயிரோடிருக்கிறது. இதந்தேஜசையும் வடிவையும்பார்த்தால மகாபுருஷனென்று தோற்றுகிறது. ஆனால் இது நமது நகரத்தின் ராஜபுத்திரனுடையதான பிண்டங்களென்றறிந்துகொண்டு, தெய்வச்செயலாய் அதைப்புசிக்காமல் இரண்டுபாதிகளையுமொன்றுக்கூட்ட, அவ்விரண்டுபாதிகளும் ஒன்றாயிசைந்து, நன்றாயிசைந்து, மனோகரமாய் விளங்காநின்ற அந்தக்குழந்தை தனது காற்பெருவிரலை வாயிலவைத்துக்கொண்டு, மேகத்தொனிபோற கனத்தகுரலாய்விட்டழ, அதுகேட்டுச் சனங்கள் இதென்ன பாதிராத்திரியிற் குழந்தைக்குரல்போல ஒருஅபூர்வ அழுகைக்குரல்கேட்கிறது! இதெங்கேயோ தெரியவில்லையென்று பரபரப்புடனே குரல்கேட்ட திசைநோக்கி வரக்கண்டு, அந்தஜரையானவள் அந்தக் குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, மனுஷியஸ்திரீ ரூபமாகி ராஜனிடத்திற்குவந்து, புத்திரசோகத்தினாலே நித்திரையில்லாமல் விசனப்பட்டுத் தனித்திராநின்ற ராஜாவைப் பார்த்து, ஓய் ராஜனே! நீரிப்போது சோகப்படுகிற காரணந்தெரியும். அதைத்தீர்க்கும் பொருட்டு இந்தக் குழந்தையைக்கொணர்ந்தேன். நீர் இருடி சொல்லியவாக்குக்கு விரோதமாய் அந்தமாங்கனியை இரண்டாகப்பகிர்ந்துகொடுத்தபடியினாலே, இரண்டுகர்ப்பங்களிலிரண்டுபாகங்கள்பிறந்தன. அவைகளை வீதியிலெறிந்திருக்கநான் கண்டெடுத்து, ஓரிடத்தில் வைத்துத் தலையிலொன்றாகக்கூட்டினேன். கூட்டவே, அந்தத்தெய்வசங்கற்பத்தினாலும் - ரிஷியின் அநுக்கிரகபலத்தினாலும் - பிழைத்துவிளங்குகிறது. இது உமது குழந்தைதான். சந்தேகப்படவேண்டாம். உமக்கிருக்கும் மகிழ்வெய்த வாங்கிக்கொள்ளுமென்று சொல்லக்கேட்டு, அவ்வரசன் பாலைநிலத்தில் அகப்பட்டுத் தவிக்குமனிதன் மேகம் மழைபொழியக்கண்டு களிப்பதுபோற் களிப்புற்று, மிகவும் சுந்தரமாகிய வடிவுடன் விளங்காநின்ற அந்த ஜராதேவியை நோக்கி, அம்மே! நீ தேவஸ்திரீயோ? நாககன்னிகையோ? அசுரகன்னிகையோ? இயக்கர் குலமகளோ? அல்லது ஏனபாமினியோ? நீயாரோ அறிகிலேன். என்குழந்தையைப் பிழைப்பித்தவளே இவ்வின்னருந்தந்த மகோபகாரத்திற்குப் பொருந்திய உனக்கு, நானென்ன கைமாறுசெய்யப் போகிறேன்? நெடுநாளாய் மிகுந்த தாகத்தினால் வருந்தப்பட்டுக்கொண்டு, வழியிலொருவன் கொடுத்த பொருளையுங் கைசோரவிட்டுப், பசித்தாலுந்துக்கமுங்கொண்டு வேதனைப்படுமோர்தரித்திரனுக்குத் தற்செயலாயோர்பெருநிதியைக்கொணர்ந்துவந்தளித்ததுபோலளித்தாயே: இவ்வுபகாரத்திற்கு உன் பாதங்களைக் கும்பிடுவதைவிட, மற்றொன்றுஞ்செய்ய அடியேன் திறமுள்ளவனல்லேன். அடியேனிடத்திற் கிருபைகூர்ந்து உன் வரலாற்றைச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க; ஜரையானவள் - கேளாய் [illegible] மகாராஜனே! நான் உன்பட்டணத்துத் தேவதை. ஜராதேவியென்னும் பெயருடையவள். நீ [illegible] நாளாய்ப் பூசித்துவருகிறாயல்லவா? அதற்குப் பிரதியுபகாரஞ்செய்யவேண்டுமென்று சமயம்பார்த்திருந்தேன். இன்றைக்கு, அதுவாய்த்தபடியினாலே, இந்தப் பிளப்பாயிருந்த உன் புத்திரனைப் [illegible] [illegible] பார்த்து [illegible] மறைந்துபோய்விட்டாள்.

கேட்டீரோ தருமமகாராஜனே! அந்தப்பிசாசதேவதை மறைந்துபோன மாத்திரத்திலே, அந்தமகதநாட்டுராஜன் குழந்தையைச் சந்தோஷமாய் அந்தப்புரத்துக்கு எடுத்துக்கொண்டுபோய், இச்செய்தியை மனைவிகளுக்குத் தெரிவித்துத், தமதுபுரோகிதனையும்மற்றுமனேகம் பிராமணர்களையுமழைப்பித்துப், பிள்ளைக்கு ஜாதகாதிகருமமும்-ஜரையினாலே

கூட்டப்பட்ட படியால் ஜராசந்தனென்று நாமகரணமுஞ்செய்து, அனேகமான கோதானம்-பூதானம்-அன்னதானம்-வஸ்திரதானம்-முதலாகிய பலதானங்கள்வழங்கி, பந்திபோஜனமான பேர்களுக்கு வெகுமதிகள் செய்து, பின்பு அந்த ஜராதேவிக்கு ஆலயமுதலாகிய திருப்பணிகளை [illegible]செய்து, அந்த அம்மனுக்குப் [illegible] அபிஷேகஞ்செய்வித்துத், திவ்விய வஸ்திராபரணங்களினாலே [illegible]களினாலேயும்-[illegible], பலவகைப் பணியாரங்களையும்-பழங்களையும்-பாயச முதலிய வைகளை [illegible] செய்து, நிருத்தகீத வாத்தியங்களினாலும் [illegible] விசேஷமாயத் திருவிழா நடத்தி, [illegible] சமுதலியவைகள் நடத்திவைத்தான். அந்த ஜராசந்தனும் நாளுக்குநாள் ஒளியினாலும் பலத்தினாலும்-புத்தியினாலும்-[illegible] சந்திரன் போல வளர்ந்துவர, அதன்பின் [illegible]வாகிய மகதபதியானவன் அளவில்லாத ஆனந்தமடைந்துவருங்காலத்தில், ஒருநாள் அந்த சண்டகௌசிகனென்கிற மகாமுனியானவர் தற்செயலாய் அந்த ராஜதானிக்கு வரக்கண்டு, அந்தராஜன் மெய்யன்புடனே பரிவாரங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, எதிர்கொண்டு போய்ச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, அவராலாசீர்வதிக்கப்பட்டு, அவரை அழைத்துவந்து ஆசனத்திலுட்காரவைத்து, அர்க்கியபாத்திய முதலாகிய உபசாரங்களைச்செய்து, முனிவரரே! அடியேனுக்குக் [illegible]மாகிய தேவரீர் இப்போது தற்செயலாய்த் [illegible]படியாகிய புண்ணியத்தின் [illegible] அறியேன். இன்ற [illegible]

[illegible]

அவைகள் அதின் [illegible] பிள்ளை இரண்டாகியபடியால் [illegible] இணையாய் அவைகள் ஜராதேவியால் கூட்டப்பட்டுக் [illegible] மாரனாயினான். இதெல்லாம் நான்யோக திருஷ்டியினாலே அறிந்தேன். எப்படியாகிலும் தெய்வ சங்கற்பத்தினாலுமக்குப் பிள்ளையுண்டானது பெரியகாரியம். இந்தக்குமாரன் மகாபலபராக்கிரம சாலியாகி, எல்லாமன்னவர்களின முடியின்மீது விளங்குவன். சகலராஜாக்களும் இவனையனுசரித்து மேன்மையடைவார்கள். இவன் அனாதியான தேவனுக்குப் பக்தனாகியும், பகைத்தவர்களுக்குத் துர்த்தியனாகியும் இருந்து, மிகுந்த செல்வத்தைப்பெற்று, வெகுதான தருமங்கள் செய்து மகாகீர்த்தியடைவன். மேலும் அனேகராஜாக்களை வென்று, அனேகதேசங்களைக் கைவரப்படுத்தித், தருமநீதிகளை வழுவாமற் காத்துவருவன். இவனை மேகசந்ததியான புநீகிரிக்கு [illegible] மேகங்கள் எவ்வளவு மழைகளைப் பொழிந்தாலும் அதனால் மலைக்கு ஒரு குறைவுமில்லாததுபோல, மனிதர்-தேவர்-அசுரர்-முதலியயாராகிலும் இவன்மேல் ஆயுதமழை பொழிந்தாலும், இவனுக்கு ஒருகுறைவும் வராது. இவன் பாக்கியவான். தவஞ்செய்து சிவனருள்பெற்று வேண்டிய வரங்களுமடைவன். இன்னும்பேசப்பேச இவன் பெருமை விஸ்தாரமாயிருக்குமென்று சொல்லித், தாம் போகவேண்டிய விடத்துக்குப் போயினார். பின்பு ஜராசந்தன் அந்தரிஷிசொல்லிய வாக்கின்படி சகலவித்தைகளுங் கற்று, மகாவிவேகியாகி, ஆயுதப் பயிர்ச்சியிலும் ஒப்பற்றவனாகி, வெகுசவுரியமுடையவனாகி, யாவருக்கும் மிகுந்த பகைவனாகிய காலத்தில்; அவன் தந்தையானவன் கண்டு, அவனுக்கு யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, சகலராஜ்ய பாரங்களையும் அவன் தன்மேல்வைத்துத், தான் தவம்-தேவபூசை-முதலாகிய சத்காரியங்களைச் செய்துகொண்டு சுகமாயிருந்து, பின்னுங் கொஞ்சகாலமானபின் தபோவனத்துக்குப் போய் விட்டான். அந்த ஜராசந்தன் பட்டாபிஷேக [illegible] செய்து [illegible] அப்படி [illegible] எல்லா ராஜாக்களை [illegible] வசப்படுத்தி [illegible] ராஜ்ய [illegible] செய்துவந்தான். [illegible] ராஜ [illegible] இப்படி [illegible] வாழ்ந்து [illegible]

[illegible] பெற்ற ஜராசந்தனென் [illegible] பராக்கிரமசாலியாகி [illegible] அவன் [illegible] அவனுடைய [illegible] ராஜாக்களை [illegible] இருவரையும் நான் [illegible] செய்தேன். அப்படியே [illegible] வைத்தேன். அவன் மருமகனை [illegible] நான் கொன்றது முதல், என்மேலிவனுக்கு [illegible] பகையுண்டாகிப், பதினெட்டுதரம் யுத்தஞ்செய்து. அவனுபத்திரவம் பொறுக்க மாட்டாமல் கடற்கடையிலே குடிப்போனே

ன். ஒருககால் கம்சன் மனைவிகளாகிய அவன்மகளிரி
ருவரும் பர்த்துரு சோகத்தினாலே பகத்தில் நின்று
கொண்டு அழுக்கண்டு, அவனை சகிக்கமாட்டாமல் வெரு
கோபத்தினாலேபோய், அங்கிருந்து ஓர்கதாயுதத்தை
ச்சுழற்றிமதுராவின்மேலே பிரயோகித்தான். ஐயா! அ
தன் விக்கிரமத்தைக் கேளும். அந்த கதாயுதமானது
அவ்வளவு தூரமுதல் தண்டி வந்துவிழுந்து, மதுராபு
ரியைசசோர்ந்தபூமியாகச் செய்துவிட்டது.
அப்பால்தான் அப்பட்டணத்திலிருப்பது மிகவும் அ
பாயமென்று யாவரையும் ஆலோசித்து [illegible]
போய்ச்சேர்ந்தோம். அந்த ஜராசந்தனுடைய சாமர்
த்தியங்கள் உலகத்தனைத்துக்கும் தெரிந்தன வல்லவோ?
காலயவனன் - அமசன் - டிம்பகன் - கமஸன் - சுந்ரம -
எனகிற விரர்கள் [illegible] போய்ட்டேன.
ஆனாலும்இன்னும்அநேகர் அவனுடைசோந்தி
ருக்கிறார்கள். அவர்கள் [illegible]
போனாலும், இன்னும் [illegible]
ருக்கின்றன. [illegible]
ல்வது எளிதுதான். [illegible]
கொல்லவேண்டும் [illegible]
வதுகஷ்டம். அதாவது - [illegible]
க்கு [illegible]
க்கத்தேவாகுந்தும அர்த்தியமாகும். ஆதலால் அவ
னைப்பராக்கிரமத்தினால் வெல்லவேண்டும். அந்த
ப்பராக்கிரமத்தினால் [illegible]
[illegible]

ஓ [illegible]
[illegible]

ளும். இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கை என்மனதில் பூரணமா
யிருக்கிறது. ஆனபடியினாலே இப்போதே ஜராசந்த
ன் கொல்லப்பட்டானென்றும், சிறையிலகப்பட்ட இ
ராஜாக்களெல்லாம் விடுபட்டார்களென்றும், பூமண்ட
லமெல்லாம் சுவாதீனமாயிற்றென்றும், இராஜசூயம்
நிறைவேறிற்றென்றும், நான் சாம்பிராஜ்ய பட்டாபி
ஷேகத்தை அடைந்தேனென்றும் எண்ணுகிறேன்.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

கிருஷ்ணமூர்த்தி - வீமசேனன் - அருச்சுனன்
இம்மூவரும் ஜராசந்தனிடம் போதல்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி தருமபுத்திரனைப்பார்த்து,
ஓ மகாராஜனே! உமது சித்தத்தின்படி உமது தம்பி
களைக் காக்கிறேன். ஐயப்படாமல் என்னோடு விடை

கொடுக்கவேண்டுமென்றுசொல்ல, அந்தத்தருமபுத்திரர் நல்லதுபோய்வாரும். ஆனால் நீங்கள்பிரமசாரியவிரதத்தை முடிக்குங்காலத்தைப் [illegible] அவருடைய அரண்மனையின் [illegible]. ஆதலால் அப்படியே போகவேண்டுமென்று சொல்ல, அந்த மூவரும் அவ்விடம் [illegible] வேஷங்களைப் போல் வேஷம்பூண்டு [illegible] இந்திரப்பிரஸ்தநகரத்தினின்றும் புறப்பட்டு, கிரிவிரச பட்டணத்தை [illegible] போனார்கள். இவ்வாறு [illegible] மூவரும் [illegible] [illegible] மல்லர்களென்கிற [illegible] [illegible] [illegible] கொண்டு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

தீர்க்கதமன் சரித்திரம்.

முன்னொருகாலத்தில் [illegible] சத்தியமென்கிற [illegible]

த்திலிருந்தார். அவருடையமனைவி கிறந்தகருவுற்றிருந்தாள். எக்காலத்திலும் எப்படிப்பட்டவர்க்காகிலும் தீயசெய்கை நினைவில்லாத மாயாமயமாகிய உலகத்தின் இயற்கையானதையின்றியே, காமமென்பது கொடியதிய துணை மாதையினுலேயும், பிரகஸ்பதியானவர் தீவினையினால் கொடியகாமமடைந்து, அதனால் செய்வினை தவிர்வினையென அவரது தமையன் மனைவியோடு சம்போகிக்க முயலுகையில், கருப்பத்திலிருந்த சிசுவானது அவனைப்பார்த்து, ஐயனே! தேவர்மகாகுருவானமகாவீரபராவன். நீர் இப்போப்பட்ட அசங்கியமேலென் படைப்பீரோ? மேலும் உமதுவீரியம் வீணாய் போகவேண்டா. எவ்விதத்திலும் ஒருபிள்ளையுண்டாகும். நாமேநான் இந்த கருப்பத்திலிருந்து வருந்தப்படுகின்றதை கிருபைசெய்யில், மறுபடியுமொருபிள்ளையுற்பத்தி உண்டாகும் எனப்பட்ட அவ்விடம் பிரயோஜனப்படுமோ? நானே வெளியிலே வந்து விடுமோமென்றால் இன்னும் காலமாகவில்லை. ஆகவே நீர் இப்போது என் தாயுடன்புணரா மற்போகவேண்டுமென்று சொல்ல, அதுகேட்ட பிரகஸ்பதியானவர் காமாவேசமுபோல மிகுந்த கோபாவேசங்கொண்டு, அடாபின்ளாய! காமவேதனை தீர்த்துக்கொள்ளவந்த என்னை நீ வயிற்றிலிருந்துகொண்டு தடுக்கிறபடியினாலே, நீ பிறவிக் குருடனாய்ப் பிறக்கக்கடவாய் என்றுசபிக்கவே, அந்தவிதுருமாரர் அப்படியே பிறவிக்குருடனாய்ப் பிறந்து, தீர்க்கதமனென்கிற பெயர்பெற்று, சகலவேத சாஸ்திரங்களில் வல்லவராய மகாஞானியாகி, இல்லறநடத்திக் கொண்டாடும் படியாச்ரமத்திலிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் [illegible] ஒருபெண்ணைக் கலியாணம்பண்ணினார். அந்தத் [illegible] அப்பெண்ணை மணம்செய்துகொண்டு, அவ்வாசிரமத்திலே அவள்பணிவிடையைப் பெற்று வந்தார். [illegible] புத்திரர் பிறந்தனர். [illegible] அந்தத் [illegible] அவ்விடத்தில் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அப்போது [illegible] [illegible] [illegible] ஏ என்னுடைய [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அந்தப்பெண்ணியானவள் சினப்பட்டு [illegible] பண்ணிக்கொண்ட அன்றைய முதல் இதுவரையிலும் உம்முடைய வழியத்திலே [illegible] அப்படி ஓடாமென்னறி. [illegible] [illegible] பவித்தவளல்ல. [illegible] இன்றுமுதல் என்னைத்தாங்குபந்தசம்பந்தமில்லைகிறேனாதலால் விட்டுநீங்கிப்போவதே உத்தமமென்று துணிந்து சொன்னாள். அவள்சொற்ற மொழியைக் காதிற்கேட்

டமுனிவரானவர் வெகுகோபமுடையவராய், ஸ்திரிக ளுடைய பக்ஷ்கையுமவு இவ்வளவுதானோவென்று நினை த்து, ஒருவார்த்தை சொல்லத்தொடங்கினர். ஓ பெ ண்பாவாய்! மாற்றுயர்ந்த தங்கமும் - நவரத்தினங்க ளும் - குலமும் - நுணமும் - நல்ல இளமைப்பருவ மும் பொருந்தியிருந்தாலும், அதற்குரியநாயகனை நீ ங்கப்பெற்றிருப்பாயாகில் அவைகள் என்னபயன்பெறும்? ஆதலால் நானினிப்போகிறபோது நான்கட்டிய தாலி உ ன்கழுத்திலிருக்கலாமோ! என முத்தினாலை அறுத் தெறிந்துபோய் [illegible] போகின்றனர். ஸ்திரீயுடைய [illegible] சொன்ன வார்த்தை [illegible] பொழுதும்-ஆலாலவிடத் தைப்போலும்-காதில் நுழைய, அந்தப் பெண்ணின [illegible] திரோபித்தார். தன்பிள்ளைகளைப்பார்த்து, இந்தக் குமுனிக்கு [illegible] எங்கேயாகிலும் [illegible] வைத்து [illegible]. உடனே அந்தப்பிள் ளைகள் காட்டுமரங்களினாலே தெப்பங்கட்டி, அந்தத் தெப்பத்தின்மேல் அவனை யேற்றிக்கொண்டுபோய் ஆற்றில் விட்டுவிட்டார்கள்.

இவ்விதமாக அப்பாதகியானவள் [illegible] தன்னனில் விட்டுவிடவே, அந்த [illegible] கதமென்கிற மகாமுனியானவர் மிகவும் கோபங்கொ ண்டு மனதில் ஆலோசித்து, ஓ! ஓ! உலகத்திலுள்ள [illegible] ஸ்திரீகள் யாவருக்கும் பொதுவென்ப [illegible] [illegible] பலவேயோ! இப்படிப்பட்ட [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] அவனைத் தன்தேசத்தில் [illegible] தன் பட்டணஞ்சென்று, அவனையுபசரிப்பித்து [illegible] சகல உபசாரங்களுடனே பூசித்துவந்தான.

இப்படி பூசித்துக்கொண்டு வருகையில் ராஜாவா னவன் ஒருநாள் அவனைத் தெண்டனிட்டு, ஓ மகாமு னிவரே! நீர்மகாநுபாவர். மகா தபோமகிமையுள்ளவ ர். அடியேனிடத்தில் கிருபைசெய்து ஒருகுறை நீக்க வேண்டும். அதாவது - நெடுநாளாகியும் எனக்குப் பு த்திரனுண்டாகவில்லை. ஆதலால் என்மனைவிக்கு [illegible] ப்புத்திரனுண்டாகும்படி [illegible] அம்முனிவர் மனதில் [illegible] [illegible] அரசன் [illegible] [illegible] அம்முனிவர் [illegible] [illegible]. அதைக்கேட்ட அந்த ராஜன் மனைவியானவள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஓ! ஓ! [illegible] இதெப்படி [illegible]? பிள்ளை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கன்பனிரண்டு பூட்டி, அம்மு னிவரிடத்தில் [illegible]. அவர் அந்தக் [illegible] [illegible]. அவ்விடத்திலே [illegible] பிள்ளைகளை [illegible]. அந்தப்பிள்ளைகளை ராஜா தன்பிள்ளைக [illegible] [illegible]. அந்த மனைவியானவள் ராஜாவைப் பார் த்து, ஓ அரசனே! இந்தப்பிள்ளைகள் [illegible] பிள்ளை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அம்முனிவ னைக் [illegible] தங்களிஷ்டகாமியார்த் தங்களைப்பெற்று வந்தார்கள்.

வீமார்ச்சுனருங் கிருஷ்ணனும் ஜராசந்தனைக் கண்டு அறைகூவல்.

இவ்விதமாகிய மகாபக்கியையோடு கூடிய அந்தத் தீர்க்கதமனென்கிற மகாமுனி இயற்கதான ஆச்சரியமுள்ள [illegible] ட்டிக்கொண்டிருந்தாரென்று வீமசேனனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்குஞ் சொல்லி, அவ்விடத்தைக் காட்டிக்கொண்டே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் பெரிய நகரத்திற்குச் சென்றார். இவ்வாறு ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் வீமார்ச்சுனர்களும் பட்டணத்தியில் அழுந்து செல்ல மும்மொருங்கின்னும் அருந்தரத்திற பரிசுகமாகி யவாசலின்மேல் பிரவேசிக்கால், மேருமலையாற பிர வேசித்து, அங்கேயுள்ள வீதிகளின் மேலாக பந்தங்கள் தின்மேலே, அங்காடியிலிருக்கிற அழகாகிய ஐந்து பட்டினங்களையுங் கண்டு, அதனைப் பார்த்துப் போய், மனமென் விரும்ப மேலும் அவ்விடத்தில் வந்து தோரணங்களைச் செய்து கொண்டிருந்த ஐம்பதுபேரென்கிற அரசனைப் பிடித்துக் [illegible] ராஜாவானவனும் அவனுக்குத் தா லின்மேல் மாய நன்மையுள்ள ஏனைப் பேய்களையும் ஏ கபாலத்தின்மேலே அடித்துக் கொண்டிருக்கும், அந்த உப்பரிகை யையும் இடித்துப் போட்ட ராஜமார்க்கத்தில் வந்தார் கள். இப்படியே நகர [illegible] த்தின் மேலே அடிக்கு ம்படி ஜராசந்தன் பேரிகை அகாரணமாக ஒலிக்க, சேட்ட ஜராசந்த மகாராஜனும் அவன்மந்திரி முத லானபேர்களும் திடுக்கிட்டு பயந்திருந்து, நாறுபோ சனையளவுள்ள மாலிகையும் அம்பேர்கைகளைத் திருத்த விட்டுக்கொண்டு [illegible] ஒருவரும் [illegible] பேரிகைகளைக் கொண்டிருப்பதையும் உப் பரிகை இடித்துப் போனதையும், [illegible] தாங்கள் போகிற [illegible] அப்போதே [illegible]

[illegible]

ஜராசந்தனுடைய [illegible] கோபங்கொண்டு, அவன் [illegible]

[illegible]

கோயிலின் அதிதிகளாகிய [illegible]

ன்றுகொண்டு, ஓ மகாராஜனே! நாங்கள் மூன்றுபே ர் அதிதிகள். உம்மைத் தேடி வந்தோம். என்று மகாக ம்பீரமாகச் சொன்னார்கள்.

அதைக்கேட்ட ஜராசந்தனானவன் எந்தவேளை யிலாகிலும் எந்த ஆச்சிரமமுடைய பிராமணராகிலும் வந்தால், அவர்களைப் பூசித்து அவர்களுடைய மன தைத் திருப்திசெய்கிற விரதமுடையவனாகையால், செவ்வையாகப் பட்டின ஆசனத்தின்மேலிருந்து, அர் க்கியபாத்தியாதிகளினாலும் மதுவர்க்கத்தினாலும் பூ சித்து, ஆசனங்களைக் காட்டி, ஓ பிராமணர்களே! தயவு செய்து உட்காருங்களென்று சொல்ல, அம்மூவரும் அரசன்செய்த பூசையை அலட்சியஞ்செய்து உட்கார, அதைக்கண்ட அரசன் கிருஷ்ணன் முதலானோருடைய முகங்களைப் பார்த்துத் திருவாய்மலர்ந்து சொல்லுகின்றா ன்: ஓ அதிதிகளே! நீங்கள்யார்? உங்களைப்பார்த்தா ல் பிராமணரென்று தோற்றவில்லை. உங்களுடைய ரூ பமும் செய்கைகளையும், உங்களுடைய மனதிலிருக்கும் கோபத்தைக் காட்டிய விளக்குகின்றன. எப்படியென ல் க்ஷத்திரியப் பிராமணர்போலிருக்கிறீர்கள். புஷ் பங்களும் சந்தனங்களும் நிறையத் தரித்திருக்கிறீர்க ள். அன்றியும் உங்கள் மார்பைப்பார்த்தால் பரந்து உயர்ந்து படியாகி, கவசமணிந்த வடுக்களோடு கா ணப்படுகின்றது. அப்படியேகைகள் மதயானைத் து திக்கைகள்போலும், உலக்கைகள்போலும், இரண்டு உருண்டு திரண்டு, மிகவும் வலியவைகளாய், நாணிழுத்த வடுக்களையுமுடைத்து விளங்குகின்றன. இதுவுமன்றி நீங்கள் வருகையில் கடைத்தெருவிலிருக்கிற மாலைகளைப் பறித் து, நம்முடைய வாசலின்வழியாக வராமல் மதில்மேலேறிக் குதித்து வந்தீர்கள். மேலும் நகரத்திலுள்ள பேரிகைகளை அ டித்து உடைத்துக் கிழித்தும், உப்பரிகையை இ டித்ததும், நீங்களாகவே தோற்றுகிறது. இவைக ளையெல்லாம் பார்த்தால் நீங்கள் பிராமணரல்லர். க்ஷத்திரியரானவர்கள் என்று நினைக்கிறேன். பிராமணர் இப படி உங்களைப்போல் தங்கள் குலவழக்கத்தைத் தாண்டுகிறதும், வலியசெய்கைகளைச் செய்கிறதும், புதிய கெட்டநடக் கையை ஒருபோதும் பொருந்தமாட்டார்கள். அவர் கள் சாந்தரேயாவர். அவர்களுக்கு இப்படிப்பட் ட [illegible] செய்கைகளைச் செய்ய வேணுமா? [illegible] யாக நீங்கள் [illegible] வந்தீர்கள். மேலுமோ [illegible] வந் திருக்கிறீர்கள். ஆயினும் அதிதிகளாக வந்திருக்கிற [illegible] பிராமணராகிய நான் செய்த பூசையை ஏ ன் அங்கீகரிக்கவில்லை? [illegible] நீங்க [illegible] யைச் சொல்லுங்கள். [illegible] க்ஷத்திரி [illegible] பொய்சொல்லாமல் [illegible] வேண்டும். [illegible] இவ்வித மாக அவனால் கேட்கப்பட்டதும், இவ்விடத்திற் கு வந்தவர்கள் என்று கேட்ட, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் [illegible] சொல்லுகிறார்

ஓய் மகாராஜனே! நீரெல்லாந் தெரிந்தவர்போலே பேசுகிறீர். சாஸ்திரத்தினது நுண்மையுமக்குத் தெரியவில்லை. நாலுவருணங்களிலும் ஸ்நாதகன் ஒரேவிதமாகிய வேஷத்தோடு கூடியிருக்கலாம். வேறுபட்டிருந்தாலுமிருக்கலாம். புஷ்பம் - சந்தனம் - இவைகளைத் தரிப்பது குற்றமல்லை. அன்றியும் அவைகளைத் தரிப்பதினால் மங்களத்தையும் மேன்மையையும் அடைவார்கள். அப்படியாவருமிருந்தால் அரசனுக்கு மங்களமுண்டாகும். ஆனதுபற்றி நாங்களும் சந்தனபுஷ்பங்களைத் தரித்திருக்கிறோம். இதை யறியாமல் எங்களை நீ கவுரவித்துப் பேசினீர். இப்படி வாயால் பேசுவதினால் என்னபயன்? நாங்கள் க்ஷத்திரியரென்று உமக்குத் தோன்றினால், உமது ஜயத்தைக் காட்டி எங்கள் பலத்தையுமறிய வேணும். மித்திரனுடைய கிரகத்துக்குவந்தால் வாசலின் வழியாய் வரவேணும். சத்துருவின் கிரகத்துக்கு வந்தால் வேறுவிதமாகவே வரவேணும். ஆகையால் உன்வீட்டுக்கு நாங்கள் மதில்மேலே குதித்து வந்தோம். வந்த காரியத்தைப் பார்க்கவேணுமே யன்றி, உன்பூஜையினால் எங்களுக்குப் பிரயோசனமென்னவென்று உன் பூஜையை நாங்கள் அங்கீகரிக்கவில்லை. என்று சொல்லிய பீமசேனனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ஜராசந்தன் சொல்லுகிறான்: ஓ வேதியரே! உங்களுக்கு என்னோடு ஒரு காலத்திலும் வைரமிருக்கிறதாகத் தோன்றவில்லையே: அப்படியிருக்க என் இப்படி வைரபாவம் பேசுகிறீர்கள்? உங்களை நான் அறியாமலிருக்க, எனக்கும் அவ்வைரமெப்படி யுண்டாகும்? நீங்கள் சபத்திற பிராமணராகத் தோன்றிப், பேரில் க்ஷத்திரியராகத் தோன்றுகிறீர்கள். அன்னியாயமாயெவனாயினும் தன்பகைவன் செய்தாலும் [illegible] செய்தால், இம்மையிலும் மறுமையிலும் இழிவே யுண்டாவதுமன்றி, மனதிற்கு [illegible] முண்டாகும். ஆதலால் காரணமில்லாமல் [illegible] நினைத்துப் பேசுகிறீர்கள். என்று சொல்லிய வார்த்தைக்கேட்ட பகவான் சொல்லுகிறார்.

ஓ ராஜனே! இவ்வுலகத்தில் [illegible] இந்திரியங்களை [illegible] பயந்து [illegible] ஆசாரியர்களுடைய [illegible] அடைந்து [illegible] அப்படியாகத் தருமத்தில் [illegible] அவருடைய பெருமையும், யாவருக்கும் [illegible] இருக்கின்றதன்றோ! [illegible] ஒருவரும் அதிக்கிரமஞ் செய்யக்கூடாது. அப்படியிருக்க [illegible] அதிக்கிரமஞ் செய்கிறபடியால் உன்னைத் தண்டிக்கும்படி அந்தமகாராஜன் எங்களை அனுப்பினார். நானென்ன அதிக்கிரமஞ் செய்தேனென்கிறாயா? கேள். பூமியிலிருக்கிற ராஜாக்களையெல்லாம் பிடித்துக்கொண்டுவந்து சிறையிலடைத்துப் போட்டிருக்கிறாய். இது தருமமாகுமா? மகாயோக்கியரா யிருக்கிறபேர்களை இவ்விதமாக நோகச்செய்வது யோக்கியன் செய்கையென்று கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை. நல்லது: இனிநீசெய்யப் போகிற செய்கையைச் சிந்தித்தால் மனம் பதைக்கிறதே: அதாவது - இத்தனைபேரையும் ஒரு தேவதைக்குப் பலிகொடுக்கிறதா யல்லவோ சித்தம்பண்ணி யிருக்கிறாய்? ஓ! ஓ! என்ன உன்மனதின் கொடுமை! இப்படி செய்வதைக் காட்டிலும் பாதகமுமுண்டோ? ஐயோ! நீ இம்மையிற் சில பிரயோசனங்களை யடைவதற்காக உனக்குச் சமானமாகிய அனேகம் ராஜாக்களைக் கொலை செய்யலாமா? இதனால் கோரமாகிய நரகமடைக்கும். நீ இராஜ்யமிருக்கிறவனை யுத்தஞ்செய்து வென்றாலல்லவோ உனக்குப் பெருமை. அதனின்றி தெய்வவழிபாடு செய்து அதனாலே வெல்லுகிற, பாவமும் பழியுமேயல்லது வேறில்லை. இந்தப் பாவத்தினின்றும் உன்னை விலக்க உன்னுடனே யுத்தஞ்செய்து சமஹாரம்பண்ண வந்தோம். வேறுவிதமாகிய பிராயச்சித்தம் உனக்கொன்றுமில்லாமையினாலே, நீயுத்தத்தில் தேகத்தை விட்டே, வீரருக்குரிய நற்கதியடைய வேணும். சேனையும் பலமுமிருக்கிறதென்று கருவமடைந்து ஆண்டவர்களைச் சேர்த்து அதிக்கிரமஞ் செய்து, உலகத்தை உபத்திரவிக்க வேண்டாமே நீ இருக்கிறாய். அற்ப பலசாலிகளுடனே சண்டைசெய்து உபத்திரவிப்பது நல்லதல்ல. சமான பலசாலிகளோடே யுத்தஞ்செய்து ஜயிக்க வேணும். ஆகையாலே இப்போது எங்களுடன் நீ யுத்தஞ்செய்ய வேணும். உனக்கு பராக்கிரமமுமிருந்தால் எங்களோடு யுத்தஞ்செய்யவருகிறது. இல்லாவிட்டால் தோற்றேனென்று வணங்கு. நானே சிறந்தவனென்று எவன் கருவப்படுகிறானோ! அவனெப்படியும் கெடுதியையும் கெடுபயத்தையும் அடைவான். இப்படி தான் [illegible] கர்வமடைந்திருந்து, [illegible] ஸ்ரீநாராயணனாலே காலபாசமடைந்தான். கார்த்தவீரியார்ச்சுனனும் பரசுராமனாலே சங்கரிக்கப்பட்டான். [illegible] அநேகராஜாக்களும் [illegible] [illegible] காலபாசத்திற்கு [illegible] ஆனார்கள். இப்போதாவது [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ராஜாக்களை விட்டுப்போட்டு, எங்களை வணங்கு. இல்லையாகில் சண்டைக்குவந்து யமலோகம் போய்ச்சேரு. நாங்கள் உன்னிடத்தில் பாசகவந்த பிராமணரல்ல. க்ஷத்திரியர்தான். நான் கிருஷ்ணன். இவர் வீமசேனன். இவர் அர்ச்சுனன். யதார்த்தத்தைச் சொன்னோம். ஆதலால் இனிமேல் நடக்கவேண்டியபடி நடக்கலாமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லியவார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஜராசந்தன் கோபாக்கினியாற் பொங்குகின்ற சித்தத்தோடும்-சிவந்து சுழலாநின்ற கண்

களோடும் - துடியாகின்ற உதட்டோடும் - கிருஷ்ண தேவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

அடா கிருஷ்ணா! நீயா? தெரிந்தது. நீ மோசக்காரனென்கிறது சரியாயிற்று. நீ என்ன வாய்க்கு வந்தபடி யெல்லாம் பிதற்றுகிறாய்? என்னை யாரென்று நினைக்கிறாய்! என்னை எவ்வாறு மதிக்கிறாய்? உன்மோசத்துக்கு உட்பட்ட க்ஷத்திரியப் பூச்சிகளிலொன்றாய் நினைக்கிறாயோ? அப்படி நினையாதே. சகல ராஜாக்களுடைய முடியின்மேற் றிகழாநின்ற ஜராசந்தனென்று நினை. நான-கம்சன-பிரலம்பன-பாணன-முஷ்டிகன் - சாணூரன - இந்திரதபனன - கேசி-பூதகி - காலயவனன் - இவர்களெல்லாருமென்று நினையாதே. கோபனையும் - கோழியையும் - பாம்பையும் - பல்லியையும் - குருந்தையும் - நாயையும் - நரியையும்-கொன்றோமென்று கருவப்படாதே. அந்தக் கருவம் நமக்கு உதவமாட்டாது. நீயாரையென்ன செய்கிறவன்? பதினெட்டுத்தரம் என்னால் முறிய அடிக்கப்பட்டுப், பட்டணத்தை விட்டு நடுக்கடலிற் குடிபோனதை மறந்தாயோ! நல்லது என்னோடு சண்டையென்கிற பேச்சை யெடுப்பதற்காவது ராஜகுலத்திற் பிறந்தவனன்றோ நீ? [illegible] நந்தகோபனுடைய மாடுகாத்த அடா! இடைப்பயலே! அதை மறந்தனையோ அட்டகாசஞ் செய்கிறாய்? இடையர்களுக்குத் தகுமுறையே போகாமல், வீணே மதம்பிடித்துத் திரிகிறாய்? [illegible] பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமோ! நீயெங்கே போவாயென்று அலக்ஷியமாயிருந்தேன். தெய்வாதீனமாய்க் கண்ணில் அகப்பட்டாய். இப்போது உன்னைக் கொன்று, என்மருமகனாகிய கம்சனுடைய பழிதீர்த்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்தச் [illegible] பிராணத்துக்குச் சமானமாயிருப்பார். [illegible] அவர்களிடத்தில் [illegible] அதிலும் [illegible] சொல்லுகிறேன் [illegible] போல [illegible] இவர்களையும் [illegible] அதிசயப்பட்டு, [illegible] மகிமையென்று [illegible] தார்கள்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் இப்படிச் சொல்லிய ஜராசந்தனைப் பார்த்து, அடா ஜராசந்தா! என்னையேன் வையுகிறாய்? இதனாலென்ன பயன்? [illegible] யாரென்று காட்டவேண்டும். உன்னோடு யுத்தம் பண்ணவேண்டுமென்றே [illegible] வந்திருக்கிறோம். உன்னைக்கொல்ல நான் வேண்டியதில்லை. இந்த இருவரில் ஒருவனைக் கொண்டே உன்னை யமனுலகத்திற்கு அனுப்புகிறேன். பதறாதே. விரைவில் எழுந்துவாவென்றுசொல்ல, ஜராசந்தன - நல்லதடா இடையா! நீ அழைத்தபடி யுத்தத்திற்கு வருகிறேன். உங்களுக்குச் சேனைகள் - வாகனங்கள் - ஆயுதங்கள் - வேண்டுமானல் தருகிறேன. அல்லது சும்மா யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமானாலும் செய்கிறேன. அதிலும் உங்களில் ஒருவனோடு, அல்லது இருவரோடு, அல்லது மூவரோடும் நானொருவனாகவே யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமானாலும் செய்கிறேன. உங்களுக்குச் சம்மதியான படிக்கே ஆகட்டுமென்று சொல்லி, மனதில் இந்த மூன்று பேர்களோடு சண்டைசெய்து நாம் தேறுவது அசாத்தியமென்று நினைத்துத், தன்னுடைய முக்கிய மந்திரிகளாகிய சுவர்சகன - சித்திரசேனன் - என்கிற இருவரையும் அழைத்துத், தன குமாரனாகிய சகதேவனுக்குச் சீக்கிரம் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யுங்களென்று கட்டளையிட்டு, யுத்தத்திற்குச் சித்தமாயிருந்தான்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தி சரித்திரம்.

இப்படி சொல்லிக்கொண்டு வருகிற வைசம்பாயன முனிவரைப்பார்த்து ஜனமேஜயமகாராஜன சொல்லுகிறான சுவாமி! கம்சனென்கிறவன யார்? அவனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் ஏன்விரோதம் வந்தது? அந்தக்கம்சனைக் கொன்றதினாலல்லவோ கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராசந்தனுக்கும் விரோதம்வந்தது? இந்தச்சரித்திரத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்: கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! அந்தச்சரித்திரம் விஸ்தாரமாகியது. அதிலும் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். யாதவவம்சத்திலே உக்கிரசேனனென்னுமொருவருளர். அவர் விருஷ்ணி - அந்தகர் - போஜர் - முதலாகிய கூட்டங்களுக்கெல்லாம் ராஜாவாயிருந்தார். அந்த உக்கிரசேனனுக்கு நூறுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவன கம்சனென்கிறவன. அவனசுவரிய பராக்கிரமங்களில் அதிகப்பட்டவனாகி, ஜராசந்தனுடைய பெண்கள் இருவரைக் கல்யாணஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான. இப்படியிருக்க-அந்த உக்கிரசேனனுக்கு வசுதேவனென்று ஒருயாதவன் மந்திரியாயிருந்தான. அவனுக்கும் யோக்கியனென படியினாலே உக்கிரசேனன தேவகியென்கிற தன்பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்வித்து, யானைகள் குதிரைகள் முதலாகிய சகலபரிவாரங்களுடனே புருஷன வீட்டுக்கு அனுப்ப, கம்சன் தங்கையினிடத்தில் உற்ற பரிவினாலே வசுதேவனையும் தேவகியையும் ஒருதிவ்விய ரதத்திலே ஏறிக் கொண்டு, தானே குதிரைகளின கடிவாளம்பிடித்துச் சாரத்தியஞ்செய்து, வெகு சந்தோஷத்துடனே பிரயாணமாகி வீதிவலம் வரும்போது, ஆகாசத்தில் அசரீரியானது கம்சனைப்பார்த்து, அடா கம்சா! இப்போது நீயிவளை வெகு உல்லாசத்துடனே தேரிலேற்றிக் கொண்டுபோகிறாயோ? அவள் வயிற்றிற் பிறக்கும் எட்டாவது பிள்ளை உன்னைக் கொல்லப்போகிறான. என்று சொல்லி அடங்கியது.

அதைக்கேட்ட கம்ஸன் உடனே திடுக்கிட்டு, மனதிலுண்டாகிய சந்தோஷமெல்லா மழிந்து, முகங்கறுத்துச், சற்றே ஆலோசித்து, இவளைக்கொன்றுபோட்டால் நமக்கு அப்பாற் பயமில்லையென்று நினைத்துத், தமோகுணம் [illegible] கத்தியைக் கையிலுருவிக்கொண்டு தேவகியைக் கொல்லவர, அதைக்கண்ட வசுதேவன், ஓ! ஓ! மோசம்வந்ததே! என்ன செய்வோம்? தற்காலம்வந்த ஆபத்தைத் தீர்க்கிறது பிறகாலம் பார்த்துக்கொள்ளுவோமென்று யோசித்து, [illegible] வெகுளியோடிருக்கின்ற கம்ஸனைப்பார்த்து, முகமலர்ச்சியுடன் புன்னகைகொண்டு, அப்பா கம்சா! நீ மகா புத்திமானாயிருந்தும் இதிப்போ [illegible] ஆலோசனையில்லாக் காரியத்தில் பிரவர்த்திக்கலாமா? அசரீரியின்சொற்படி இவளால் உனக்கு யாதொன்றும் அபாயமுண்டாகாது; இவளுடைய பிள்ளைகளாலன்றோ உனக்கு அபாயம் நேரிடுமென்று சொல்லிற்று. அப்படியிருக்கப் பேதையாகிய இந்த மங்கையைக் கொல்லுகிறது நியாயமோ? நீ பந்துக்களையெல்லாங் காப்பாற்றுகிற நற்குணமுடையவனாகி, இந்தப் போஜகுலத்துக்குச் சந்திரன்போல் விளங்குகிறவனாயிருந்தும் ஆதலால் இவளைக்கொல்லுவது நன்மையாக இருக்குமா? அப்பா போஜகுலதிலகனே! (தன்னைப்போலத் தருமமாம்) என்னும் - (தன்னைக்கொல்லவந்த பசுவையுங் கொல்லலாம்.) என்னும் - சொல்லுகிற பழமொழிப்படி, தன்பிராணனைக் காக்கவேண்டியதும் - அதற்கு [illegible] தமாயிருப்பதை நாசஞ்செய்ய வேண்டியதும் - நியாயந்தான். ஆனால் அதற்கு நானொரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன்கேள். இவளுக்குண்டாகும் பிள்ளைகளையெல்லாம் பிறக்கும்போதே கொன்றுவிடு. கர்ப்பத்திலிருந்து சிசு கீழேவிழுந்தவுடனே நான் கொணர்ந்து உன்னையிற் கொடுக்கிறேன். இப்படிச்செய்வது உனக்குப் பெருந்தன்மையாகத் தக்கதாயிருக்குமென்று சொல்லக்கேட்ட கம்ஸன் இதுசரிதானென்று சம்மதங்கொண்டு, அக்கொடிய செய்கையினின்றுந் திரும்பினான்.

பின்பு வசுதேவன் தன்மனையாளுடனே [illegible] சென்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்க, அப்போது தேவகி கர்ப்பந்தரித்துப் பிரசவிக்க, அந்தக் குழந்தையை வசுதேவன் தான் முன்சொன்னபடி கம்சனிடத்திற் கொண்டுபோய்க் கொடுக்க, அவன் இதனைக் கண்டு [illegible] முதற்பிள்ளையால் எனக்கு விரோதமில்லாதபடியால் இதைக் கொண்டுபோமென்று திருப்பிவிட்டான். இப்படியிருக்க - ஒருநாள் நாரதமகாமுனிவந்து இவர்களெல்லாருடைய ஜன்மத்தின் [illegible] கம்சனுக்கு [illegible], யாதவர்களெல்லாம் [illegible], வசுதேவனிடத்தில் பிறந்த குழந்தையையும் அழைப்பித்துக் கொன்றுபோட்டு, தனது கட்டளைக்குட்படாத யாதவர்களெல்லாரையும் [illegible] தகப்பனாகிய உக்கிரசேனனைத் தள்ளித் தானே [illegible] மேவி அரசாட்சி கைக்கொண்டு, வசுதேவனையும் தேவகியையும் விலங்கிட்டுக் காவலில்வைத்து, நல்லோருக்கெல்லாம் தீங்குசெய்துவந்தான். பின்பு தேவகி முறையே ஆறுபிள்ளைகளைப்பெற, அவைகளையும் பிறக்கும்போதே எடுத்து உயரவெறிந்து கத்தியின்மேலே நிறுத்திக் கொன்றான். இவன் இப்படியிருக்க - பாவிகளாகிய துஷ்டர்களிற் பட்டபடியாற் பூமிதேவி பாரஞ் சகிக்கமாட்டாமல் பிரமதேவனிடத்திற் சென்று முறையிட, அவர் எல்லாத்தேவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு பாற்கடலிற் சென்று ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைத் துதித்து [illegible] இச்செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர் தேவர்களுக்குச் சமாதானஞ்சொல்லி யனுப்பிவிட்டுத், தமது மாயையையழைத்துத், [illegible] ஆதிசேஷனுடைய அம்சமும் - [illegible] அம்சமும் - கலந்து, தேவகியிடத்தில் ஏழாவது கருப்பமாகிய ரூபத்தைத் தரித்து, நந்தகோகுலத்திலிருக்கும் வசுதேவன் மனைவியாகிய ரோகிணியென்பவள் வயிற்றிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டு, நீ நந்தன்மனைவியாகிய யசோதையின் வயிற்றில் உற்பவிக்கவென்று சொல்லி [illegible] அனுப்பினார். அந்த மாயை அப்படியே செய்துவிட்டது. அப்போது தேவகியின் ஏழாவது கருப்பம் கரைந்துபோயிற்றென்று யாவரும் வருந்தினார்கள். அந்தக் [illegible] ஸ்ரீமந்நாராயணன் தேவகியின் வயிற்றிற் பிரவேசிக்க, தேவகி யெட்டாவது கருப்பந் தரித்தாளென்கிற செய்திகேட்ட கம்சன் உடனேவந்து காவலையதிகப்படுத்தி [illegible] பிறக்கப் பிறக்கக் கொல்லக் காத்திருந்தான்.

இப்படியிருக்க [illegible] அவதரித்து, [illegible] இடத்தில் [illegible]; அப்படியே வசுதேவன் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு, [illegible] வழியாய் [illegible] மழை [illegible] அவன் [illegible] குழந்தையை [illegible] விட்டு, [illegible] அப்போது [illegible] பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு [illegible] தேவகியினிடத்தில் விட்டு, [illegible] உடனே அப்பெண்குழந்தை [illegible] வீறிட்டு அழக்கேட்டு [illegible] கம்சன் [illegible] ஓடிவந்து அப்பெண்குழந்தையைப் பிடித்துக் [illegible] அது ஆகாயத்திலெழும்பி உன்னைக் கொல்லவந்தவன் வேறேயிருக்கிறானென்று சொல்லிப் போ

ட்டு மாயமாய்ப் போய்விட்டது. அதுகேட்ட கம்ச
னமிகுந்த சந்தேகமும் துக்கமுமடைந்து, ஆகாயத்தி
லெழும்பிய குழந்தையைக் கண்டு பிடிக்கும்படி வெ
குபேர்களை யேவினான். இங்கிப்படியிருக்க-கோகுல
த்தில் உரோகணியின் வயிற்றிற்பிறந்த பலராமனும்-
அசோதையின் மகனென்று எண்ணப்பட்ட கிருஷ்
ணனும் - வெகு சிறப்பாய் வளர்ந்துகொண்டு வருமள
வில், கம்சனால் ஏவப்பட்ட பூதனை - சகடாசுரன் -
திருணாவர்த்தன் - தேனுகாசுரன் - வச்சாசுரன் - அ
காசுரன் - பகாசுரன் - பிரலம்பன் - கேசி - முதலாகி
யபேர்கள் தந்திரமாயவந்து கிருஷ்ணனைக் கொல்லப்
பார்க்க, எல்லாவற்றிலு [illegible] இயாவற்றையு
மறிந்திருக்கிற பகவானாகையால் அந்தந்தத் தந்திரங்க
ளைத் தெரிந்து அவர்களை மாளவைத்து, மருதமர
ங்களாயிருந்த [illegible] மணிக்ரீவனென்கிறவர்க
ளுக்கு இயற்கையான [illegible], காளியனென்
னும் சர்ப்பராஜனுடைய [illegible], கோவர
[illegible] பிரயனப
[illegible] வலையும்
[illegible] அவ்வளவு
[illegible] பதித்து,
[illegible] சோற
[illegible]
[illegible] கருப
[illegible] வைதிருக
[illegible] விளையாட்டு
[illegible] கோபிகைக
[illegible] சோல
[illegible].

[illegible]
[illegible]
[illegible] ரசிதத்தி
[illegible] மிகவே
[illegible] அந்தயா
[illegible]
[illegible] ஸ்ரீகிரு
[illegible] அந்த
[illegible]
[illegible]
[illegible] அதன பாரிணையு
[illegible] மல்லர
[illegible]
[illegible] செய்து,
அவன தம்பியர் [illegible], அவனால்சிறை
யிலடைக்கப்பட்ட யாதவர்களையும் தாய் தந்தையர்களை
யும் சமாதானப் படுத்தி, தன் மாதாமகனாகிய உக
கிரசேனனை முன்போற் சிங்காசனத்தி லேற்றி உலக
த்திற்கு நன்மைசெய்தார். பின்பு கம்சன் மனைவியர்
பிதாவினிடத்திற் சென்று மாரடித்துக் கொண்டதை
ப்பற்றி, ஜராசந்தனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் பதினெ
ட்டுத்தரம் சண்டையாயிற்று. இதுதான் கம்சனுக்கு
ம் கிருஷ்ணனுக்கும் விரோதம் வந்தகாரணம். ஓ ஜெ
னமேஜய மகாராஜனே! நீர்கேட்ட சரித்திரத்தைச்
சொன்னேன். மேல நடந்த கதையைச் சொல்லுகிறேன்
கேளுமென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் துவங்கினார்.

ஜராசந்தன் வதை

முன் சொன்னபடி ஜராசந்தனானவன் தன் மக
னுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தானகச்சுகக
ட்டி யுத்தத்திற் சித்தமாயிருக்க, அதைக்கண்ட
ஸ்ரீகிருஷ்ணன்-அடா ஜராசந்தா! எப்படி யுத்தஞ்செ
ய்ய மனதின்று கேட்டாயன்றோ? எங்களுக்குச் சேனை
யும்வேண்டாம். ஆயுதமும்வேண்டாம். நீயாருடனாக
இவ்விருவரி லொருவரோடு கைசண்டை செய்யவே
ண்டும். ஆரோடு செய்கிறாய் சொல்லென்று கேட்க, அவ
ன் அரசனைச் சிறுபிள்ளையென்று அலட்சியஞ்செ
ய்து, விமசேனனோடு யுத்தஞ்செய்கிறேனென்றான்.
அதுகேட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் விமசேனனை யுத்தஞ்செ
ய்யப் புகட்டினார், விமசேனனும் கச்சுகட்டி யுத்
தத்திற்குச் சித்தமாயினான். இவ்விருவரும் யுத்த
[illegible] விரா
ய் வெளிப் புறப்பட்டு யுத்தபூமிக்கு வந்தார்கள். அ
ப்போது விமசேனனை ஜராசந்தன் நோக்கி-அடா வி
மசேனா! நான் [illegible] யு
த்தத்திற்கு வந்திருக்கையால், ஜயிக்கவாயினும் யுத்த
ஞ்செய்யென்று சொல்ல, விமசேனன் [illegible]படி
யே தருமராஜனைக் கும்பிட்டு [illegible], நீதா
ன் ஜாக்கிரதையா யிருக்க வேண்டுமென்று சொன்னா
ன். இவ்வாறு இருவரும் ஒருவரையொருவர் நிந்தித்
து மங்கலச் சடங்குகள் செய்துகொண்டு, ஒருவரோ
டொருவர் பாய்ந்து, மதயானைகள் போல கூடமாகவு
ம் வலமாகவுஞ் சுற்றி, ஒருவரை யொருவர் பிடித்
துத் தள்ளுகிறதும் - பாய்ந்து அடிக்கிறதும் - கிழிக்கி
றதும் - உயரமெறிகிறதும் - கையைப்பற்றி யிழு
த்துச் சுற்றிச் சுழற்றுகிறதும் - கைகளாற் குத்துகிற
தும் - கால்களால் உதைக்கிறதுமாக நெடுநேரம் யுத்த
ஞ்செய்யவே, இவர்களுடைய கால்களாற் புடையுண்ட
பூமியினின்றும் எழும்பிய தூளியானது அந்தகாரம்
போலே சூழ்ந்துகொள்ள, இவர்களுடைய அட்டகா
சத் தொனியினால் எதிரொலிசெய்கின்ற மலை
களிலிருக்கும் சிங்க முதலிய மிருகங்கள் பயந்தோடி
விட, ஆகாசங்களதிர்ந்து பிரளயகால ஸ்திதிபோலிரு
க்க, முன் தேவேந்திரனுக்கும் விருத்திராசுரனுக்கு
ம் நடந்த யுத்தத்தைக்காட்டிலும் பது விசேஷமாகு
மென்று,ஆகாசத்தில் தேவர்-சித்தர்-சாரணர்-முத
லாகியவர் வியந்துபார்த்துக் கொண் டிருந்தார்கள்.

இவ்விதமாக யாவரும் ஆச்சரியப் படும்படியாய்
விமசேனனும் ஜராசந்தனும் கார்த்திகை மாசத்திற்

கிருஷ்ணபக்ஷத்துப் பிரதமையினன்று யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்துப், பதினைந்துநாள் வரையில் ஓயாமல்யுத்தஞ் செய்துக்கொண்டு வருகையில், ஒருநாள் யுத்தத்திலே ஜராசந்தன வீமசேனனைச் சமயம்பார்த்துச் சுழற்றித்தள்ளிக், கோடைகாலத்து இடிக்குச் சமானமாக அவன் மார்பிலொரு குத்துக்குத்தவே; அந்தவீமன் பதைபதைத்து, க்ஷணகாலம் சோர்ந்து, மீட்டுமனதில் தைரியத்தை பூண்டிட்டுக் கொண்டு, [illegible] தஆக்குரோஷத் துடனெழும்பி ஜராசந்தன்மேல் விழுந்து, லாகவத்தினால் அவனைக் கீழேதள்ளி மார்பிலொரு குத்துக்குத்த; அக்குத்தினால வச்சிராயுதத்தினாலடிக்கப்பட்ட பருவதம்போல ஜராசந்தன [illegible] தைப்புண்டு, க்ஷணகாலம் [illegible] பெருமூச்சு விட்டெழுந்து [illegible] விமசேன! இந்த [illegible] உன்னை [illegible] றேன சற்றேநில்லென்று சொல்லிச், [illegible] வீமசேனனைக் காலைப்பற்றித் தூக்கி [illegible]; அந்தவீமனும் ஆகாசமார்க்கத்திற் [illegible] மாய் அவன்றலை [illegible] ந்து இழுத்துக், கீழே தள்ளிக்கொண்டே [illegible] யிற் குதித்து, அரசர்க்கு நிலைவ [illegible] வென்று [illegible]; அவன சமீபத்திலிருந்த மலைகளிலும் நடுங்கி [illegible] ண்டு சாயமடைந்து. தேகமெல்லாம் [illegible] ஓசைவந்து, புலிபோறபாய்ந்து [illegible] பற்றி [illegible] அவனைக்[illegible] ம் போட்டுக்கொண்டு விழுந்து, [illegible] பட்டும் க்ஷயஞ்செய்யாமல் [illegible] து ஜராசந்த! நீ [illegible] டசெய்கிறாய. உன்னைப்பிடித்து [illegible] ப்புகிறேன பயப்படாதே யென்று [illegible] தான். இவ்வாறே தினந்தோறும் தங்கள் [illegible] திபங்களையும் பலபராக்கிரமங்களையும் காட்டி, ஒருவனையொருவன் கொல்லவதற்குத் தருணந்தேடிக் கொண்டு, இராப்பகல்களில் ஒரு கணப்பொழுது மோயாமல யுத்தஞ்செய்து வந்தார்கள்.

இப்படி பதினைந்துதினங்கள யுத்தஞ்செய்தும் தோற்றுச் செல்புகள் [illegible] யலிருப்பதைக் கண்ட வீமசேனன அழைத்துக் [illegible] ப்பார்த்து, [illegible] அந்தப்பகவான - வீமசேந! இதுதான [illegible]. அவன்மிகவும் பலமொடுங்கி ஓய்கிறான. நீ இப்போது பால்மாறாமல் தைரியத்தை பூண்டிட்டு யுத்தஞ்செய்யவேண்டும். [illegible] லிவன்சாகமாட்டான். ஏனென்றால - [illegible] ம் எங்களுக்கும் யுத்தம்நடந்தபோது, நானும் என் தமயனாகிய பலராமனும் கோமந்த பருவதத்தின மேலேறக்கண்டு, இவன் அம்மலையைக் கொளுத்திவிட்டான். அப்போது நாங்களிருவரும் இவனுடைய சேனையினடுவே குதித்துச் சேனைகளையெல்லாம் நாசஞ்செய்யவே, அதனால வெகுகோபத்துடன் எங்கள் மேற்பாய்ந்தான். அதுகண்டு பலராமன் மகாகோபாவேசங்கொண்டு, கலப்பையை இவன்கழுத்தில் மாட்டி யிழுத்துத்தள்ளி உலக்கையாலடிக்க யத்தனிப்பதுகையில், ஆகாசத்தில் அசரீரிவந்து, ஓ பலராமா! நீயிவனைக் கொல்லவேண்டாம். இவனுக்கு வீமசேனனால மரணமென்று சொல்லிற்று. அதனாலேயவர் கொல்லாமல விட்டுவிட்டார். அதுபற்றிச் சத்தியமாய் உன்னாலேயே இவன் சாகப்போகிறான். நீ [illegible] யுத்தஞ் செய். உன்பிதாவாகிய வாயுபகவானை மனதில் நினைத்துக்கொள். அதனாலே உனக்கு இனைப்பெல்லாம்போய்ப் பலம்உண்டாகும் [illegible]. அப்படியின்னே வாயுபகவானை மனதில் நினைத்துத் [illegible] கொண்டு யுத்தஞ்செய்யென்று [illegible] பேசி, வீமசேனன [illegible], வாயுவை மனதில் நினைத்துத் [illegible], [illegible] தன் [illegible], [illegible] [illegible] ஜராசந்தனை [illegible] னான். அப்பொழுது ஜராசந்தன வீமசேனனை [illegible] [illegible].

இவ்விதமாக [illegible] வீமசேன [illegible] யுத்தஞ்செய்யவே, வீமசேனன [illegible] பார்த்தான். [illegible] அப்பால [illegible] தன்னுடைய [illegible] கொண்டான. அந்த [illegible] பார்த்த [illegible] இரண்டா [illegible] பிடித்துக் [illegible]. அந்த [illegible] ஜராசந்தனை [illegible] பம்பரம்போல சுற்றிக்கிறுக்கித் தலைமாறாய் [illegible] துண்டாக்குஞ்செய்தான. அப்படி செய்யவே ஜராசந்தன மூர்ச்சையாகி, வாயாலும் மூக்காலும் இரத்தங் கக்கிக்கொண்டு, கோவென்று கதறிக் கூடி [illegible] உயிரைவிட்டான. வீமசேனன் கர்ச்சிக்கப்பட்ட பிராணனை விட்டபோது ஜராசந்தன் கதறியவோசையினாலும் அக்காலத்தில் வீமசேனன்செய்த சிங்கநாத வோசையினாலும் - பிரளயகாலத்து மேகத்தின முழக்கத்தாலெப்படி அண்டங்களதிர்ந்து செவிடுபடுமோ ? அப்படியே அண்டங்களெல்லாம் நிலைகலங்கினவாய அதிர்ந்து செவிடுபட்டன.

பின்புவீமன பிரேதமாய்ப்போன ஜராசந்தனை யிழுத்துக்கொண்டுவந்து அரண்மனைவாசலிற் போட்டு, வெகுகம்பீரமாகிய நடையுடனே அரண்மனைக்கு

ட்சென்று, தேர்ச்சாலையி னிடத்திற்குப்போய் ஜராச
ந்தனுடைய தேரைக்கொண்டு வரச்சொல்லி, அதன்
மீதில்கிருஷ்ணார்ச்சுனருடனகூட த்தானுமேறிக்கொ
ண்டு வெளிப் புறப்பட்டு, சிறைச்சாலையினிடத்திற்கு வ
ந்திழிந்து, அதில்வைத்திருந்த ராஜாக்களையெல்லாம்
ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அனுமதியினாலவிடுவித்து அவர்
களுக்குச்சமாதானஞ்சொல்ல, அவர்களெல்லாம்ஸ்ரீகி
ருஷ்ணன்முதலானோரையெல்லாம் பூசித்தார்கள். அப்ப
டியவர்களால் பூசிக்கப்பட்டுத்தங்களைப்புடைசூழ்ந்து
வர, நவமணிகளிழைத்த பொற்பட்டங்களணிந்தும்,
முத்துச்சரங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்மேகம
[illegible] ... கட்டியும், [illegible]
[illegible] ... நாட்டியும், [illegible]
[illegible] ... ஸ்ரீகிருஷ்
ணார்ச்சுன [illegible] ... ராஜவீ
தியில் வந்தார்கள். அந்தநகரத்திலிருக்கும் ஜனங்க
ளெல்லாம் [illegible] ... இவ்வண்ண
[illegible] ... விரத்
தனையும் [illegible]
[illegible] ... ஸேவித்திருந்
தால் [illegible]
[illegible] ... இவர்களு
[illegible]
[illegible]
[illegible] ... அந்தத்தேர் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ... தேவ
[illegible] ... பிரகாச
த்தது. அந்த [illegible] ... படியென்றுஞ்
சொல்லுகின்றனர்.

ஓ ஜனமேஜய [illegible] ! பூர்வகாலத்தில்
ஜராசந்தனுடைய [illegible] ... ஒருமகாரா
ஜனிருந்தான். அவன் [illegible] ... இந்தி
ரனால் [illegible] ... இந்திரனமிரு
ந்த விமானத் [illegible] ... தம்மிரு
[illegible] ... கொடுத்தான். அ [illegible] ... வெண்மேக
[illegible] ... அவர்களுக்குப் பிற
காலத்தில் [illegible] ... அ
இலேறிவந்தார்கள். பிறகு ஜராசந்தன் இதனையே
பெற்றுக்கொண்டு [illegible] ... செய்தான்.
அந்தரதம் [illegible] ... உடையது. அலங்காரத்
து வருத்தம். வெகுபலமும் [illegible] ... உடையது. இப்
படிப்பட்ட இவ்விய ரதத்தினிமேத்திக்கொண்டு, வ
வரும் ராஜவீதியால்வந்து ஒருவிசாலமாகிய இடத்தி
ல் நின்றார்கள். அப்போது நகரத்திலிருக்கிறபேர்களெ
ல்லாம் காணிக்கைகளுடன்வந்து கண்டார்கள். சிறையிலிருந்
து விடுபட்டபேர்கள் இவர்களைப்பார்த்து, ஓ மகா

னுபாவர்களே! நீங்கள் லோகத்திலே துஷ்டநிக்கிரக
ம் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்வதற்காக அவதரித்த ம
காபுருஷரானபடியினாலேதான், பீளாசிறையிலகப்ப
ட்டு முடிவுக்குச் சமீபமாயிருந்த எங்களை விடுவித்து
ரக்ஷித்தீர்கள். இது சாதாரணமான பேர்களினாலே
ஆகத்தக்கதோ? ஜராசந்தனை ஜெயிப்பது இந்
திரன் - இயமன்-முதலானோருக்குங்கூட அசாத்திய
மாசுதே: உங்களபெருமையை நாங்களசொல்லி மு
டியுமோ? சாக்ஷாத் பகவானாகிய கிருஷ்ணனும், தே
வாம்சரான வீமார்ச்சுனருமாகிய நீங்கள்மூவரும்பெரு
ம், இவ்வுலகத்திற்குப் பிராணனும் நேத்திரமும்போ
லவிருக்கிறீர்கள். நீங்கள்செய்த வுபகாரத்திற்குப்ப
திலுபகாரஞ்செய்ய யாதரால்? அதிலும் எங்களுக்கிய
னறமாத்திரம் ஏதாகிலுமொரு நன்மை செய்யாவிட்
டால், எங்கள்மனமாகத் திருப்திவராமாட்டாது. ஆ
னதுபற்றி எங்களாற் செய்யப் பிரயோசனமடைய பெற்
றுக்கொள்ளப் பிரார்த்திக்கிறோமென்று சொல்லக்கே
ட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான சொல்லுகிறார்.

ஓ ராஜாக்களே! எங்களுக்கு நீங்கள் ஒன்றுஞ்செ
ய்ய வேண்டுவதில்லை. இப்போது அனேகருக்கு சொ
ன வார்த்தையினாலேயே சகல நன்மைகளுஞ்செய்த
துபோலாயிற்று. அதிலும் உங்களுடைய மனத்திருப்
திக்காக ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.
மகாதருமசீலரும்-குணமேருவும்-விவேகியுமாகிய உதி
ட்டிரமகாராஜன, இராஜசூய யாகஞ்செய்ய யத்தனப்
பட்டிருக்கிறார். ஆனால் அவருடைய தம்பிமார்களை ம
காசூரர். எல்லாவற்றையுஞ் செய்துமுடிப்பார்கள். ஆ
கிலும் நீங்களும் கூடவிருந்து அந்தயாகத்தை யெவ
விதமாக நிறைவேற்ற வேண்டுமோ? அவ்விதமாக வே
ண்டியசகாயஞ் செய்து நிறைவேற்றத் தக்கதென்று
கோருகிறோம். இந்த நன்மையைத்தான் உங்களா
லே பெறக் கருதியிருந்தோமென்று சொல்லக்கேட்டு,
ராஜாக்களெல்லாம் மகாபாக்கியம் அப்படியே செய்
வோமென்று வணக்கத்தோடு சொன்னார்கள். இப்படி
யிருக்க - ஜராசந்தனுடைய குமாரனாகிய சகதேவ
மகாராஜன அனேக நவரத்தினாபரணங்கள் முதலாகி
ய உயர்ந்தவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு, மந்திரிகள் -
சேனாபதிகள் - புரோகிதர் - முதலாகிய பரிவாரங்க
ளோடு ஸ்ரீகிருஷ்ணன முதலானோ ரிருக்கிறவிடத்து
க்குவந்து பணிந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்து, ஓ
ஸ்வாமி! தேவரீர் லோகரக்ஷணைக்காக அவதரித்த பக
வானென்று பெரியோர்கள சொல்லுகிறார்கள். அப்ப
டிப்பட்ட தேவரீர் நினைத்தால் எந்தக்காரியம் நிறை
வேறாது? தேவரீருடைய செய்கைக்குச் சகாயமாகப்
பிறந்திருக்கிற மகா புருஷரானபடியினாலே, பாண்டவ
ர்களிடத்தில் தேவரீருக்கு மிகுந்தவிசுவாசமுண்டா
யிருக்கிறது. உதிட்டிரர் மகாதருமவான். அவருடைய
காரியங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றி, அவருக்கு மேன்
மையை வருவிக்கவேண்டியது அகத்தியந்தான். இந்

தவிமார்ச்சுனரும் மகாபராக்கிரமசாலிகள். வெகுதருஷ்டிகள். ஆனதுபற்றி நீங்கள் என்பிதாவின்விஷயத்திற் செய்ததைக்குறித்து எனக்கு மனஸ்தாபமெவ்வளவுமில்லை. அப்படியே நீங்களும் என்பிதாவினிடத்திலிருந்த குரோதத்தைவிட்டு, அடைக்கலம்புகுந்த என்னைத் தயையினாலே காத்துவரவேண்டும். இதுதான் என்னுடைய முக்கியமாகிய பிரார்த்தனை. இனிமேல் என்பிதாவுக்குக் கருமம்பண்ணும்படி கட்டளையிட வேண்டுமென்று சொல்லினான்.

அதுகேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அந்தச் சகதேவனைநோக்கி, ஓ சகதேவா! உன்னிடத்தில் எங்களுக்குச் சமுதாயமேயல்லது எவ்வளவும் கோபமில்லை. உனனிஷ்டப்படி உன்னோடு ஸ்நேகஞ்செய்தோம். உன்பிதாவுக்கு நடக்கவேண்டிய கருமங்களை நன்றாய் நடத்தென்று சொல்ல, அந்தச்சகதேவன் மனத்திருப்தியுடனே போய்த், தன்பிதாவாகிய ஜராசந்தனைத் [illegible], [illegible] முதலானவைகள் போக்கி, [illegible] முதலாகிய சகல ஆபரணங்களையும் பூட்டி, திவ்விய வஸ்திரம் போர்த்து, சந்தனபுஷ்பாதிகளா லலங்கரித்து, முத்து[illegible] விடப்பட்ட பொற்[illegible] ரதத்தினமேல் வளர்த்தி, மந்திரிகள் - சேநாபதிகள் - சேவகர்கள் - முதலாகிய பந்துஜன பரிவாரங்கள் எல்லாரும் சூழ்ந்து பொன்மலர்களையும் - பொரிகளையும் - சந்தனபொடிகளையும் - இறைத்துக்கொண்டு [illegible] செல்ல, [illegible] வாத்தியங்களும் முழங்க, வெண்குடை வெண்சாமரம் முதலாகிய உபசாரங்களுடனே, புரோகிதர் அக்கினியையும் - யாகபாத்திரங்களையும் - எடுத்துக்கொண்டு பின்செல்ல, ஸ்திரீகள் [illegible] அழுதுகொண்டுவர, [illegible] உத்தியானத்துக்கு எடுத்துக்கொண்டுபோய், சந்தனக்கட்டைகள் - அகிற்கட்டைகள் - தேவதாருக்கட்டைகள் - இவைகளினால் [illegible], அதன்மேல் நெய்யில்நனைத்த மெத்தைபோட்டு, கர்ப்பூரக்கட்டிகளைப் பரப்பி, [illegible] அதன்மேல் வைத்து, அனேக [illegible] யாகபாத்திரங்களை நிறைத்து, யஜுர்வேதவிதிப்படி சடங்குகளைச்செய்து. அனேகம் பிராமணர் வேதமோத யாகாக்கினியால் சமஸ்காரஞ்செய்து, மறுநாள் [illegible] சஞ்சயனநடத்தி, அஸ்திகளை கங்கையிலிட்டு சகலகர்மாந்தங்களையும் விதிப்படி நடத்தி, வேதியர்களுக்கு கோதானம் பூதானம் சுவர்ணதானம் வஸ்திரதானம் அன்னதானம் முதலாகிய சகலதானங்களும் வழங்கி, கிரியைகளை யெல்லாம் விதிப்படி முடித்து, அனேகம் யானைகள் - குதிரைகள் - தேர்கள் - ரத்தினங்கள் - ஆபரணங்கள் - இவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணன்முதலானோரிருக்குமிடத்திற்குவந்து அவர்களைப்பார்த்து, ஓ மகாபுருஷர்களே! எனக்கியைந்தமாத்திரம் இந்தத்திரவியங்களைக் கொண்டுவந்தேன். மனம் பொருந்தப்பண்ணி இவைகளை வாங்கிக்கொண்டு யுதிஷ்டிர மகாராஜனுடைய யாகத்துக்கு உபயோகப்படுத்தவேண்டுமென்றுபிரார்த்திக்க, அதுகேட்டு மகிழ்ச்சியுடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலாகிய மூவரும் அவைகளைக் கைக்கொண்டு, ஜராசந்தன் குமாரனை அரண்மனைக்குச் செல்லும்படி நியமித்துக், காவலினின்று விடுபட்ட ராஜாக்களைப்பார்த்து, ஓ ராஜாக்களே! நீங்கள்உங்கள்தேசங்களுக்குப்போய்ப் பின்பு இராஜசூயயாகத்துக்கு வாருங்களென்று சொல்ல, அந்தராஜாக்கள் நாங்களிப்போதே உங்களுடன் கூடவந்து யுதிஷ்டிர மகாராஜாவைக்கண்டு பணிந்து தேசங்களுக்குப் போகிறோமென்றார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன முதலானோர் ஆனால்அப்படியே யாகட்டுமென்று அவர்களுடனே கூடவே கோலாகலமாக இந்திரப்பிரஸ்தத்தைநோக்கிப் புறப்பட்டு நகரஞ்சேர்ந்து, யுதிஷ்டிரனைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து நின்றார்கள்.

இப்படி நமஸ்காரஞ்செய்து நின்ற அம்மூவருக்கும், யுதிஷ்டிரர் பல [illegible] தழுவியணைத்து சந்தோஷப்பட்டார். பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணன யுதிஷ்டிரனைப்பார்த்து, ஓ மகாராஜனே! உமது அனுக்கிரகபலத்தினாலே வீமசேனன் ஜராசந்தனைச் சங்காரஞ்செய்து, சிறையிலிருந்த ராஜாக்களை விடுவித்து [illegible], திரவியங்களைக்கொண்டுவந்தான். [illegible] என்று சொல்ல, அதுகேட்ட யுதிஷ்டிரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணா! உமது [illegible] இப்படியே எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றக் காத்தருளினீரென்று சொல்லி [illegible] கண்களினின்று ஆனந்த பாஷ்பம்பெருக நின்றார். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன கூடவந்த ராஜாக்களையெல்லாம் அழைத்து யுதிஷ்டிரருக்குக் காட்ட, அந்தராஜாக்கள் யுதிஷ்டிரனைப் பணிந்து துதிக்க, தருமபுத்திரர் அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி மரியாதைசெய்து நாடுகளுக்குச்செல்ல விடைகொடுக்க, அவர்களும் அவரைப் பூசித்துக், கிருஷ்ணன்முதலானோரிடத்தில் அநுமதிபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் பட்டணங்களுக்குச் சென்றார்கள். பின்பு ஜராசந்தன்குமாரனாகிய சகதேவன்கொடுத்த பரிசுகளைக் கொணர்ந்துகாட்டக்கண்ட தருமராஜனைவர் சந்தோஷப்பட்டு, அந்தஜராசந்தனுடைய மேன்மைபெற்ற ரதத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ண

ஐயக்குமெருமதிசெய்தார். அந்தத்தேரைக் கண்ணன் வாயுகதிகொண்டு, பாண்டவர்களையும், குந்தி - துரோபதை - சுபத்திரை-முதலானவர்களையும், தருமபுத்திரருடைய அடியைப் பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, யாவருமறிய அத்தேரின்மேலேறித் துவாரகைக்குச் சென்றார். வீமசேனன் முதலிய நால்வரும் வெகுதூரம் கிருஷ்ணனுடனேபோய் வழிவிட்டு, அவரிடத்தில் விடைபெற்றுத் தங்கள் நகரத்துக்கு வந்து வெகுமேன்மையுடனே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அருச்சுனன் உத்தரதிக்கு விஜயம்

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் துவாரகைக்குப் போனபின்பு ஒரு நாள் சபையில் குந்தியினும்-தமயந்தியாருமும்-வியாசர் முதலிய அனேகமகரிஷிகள் கூடியிருக்கையில், தருமபுத்திரர் நாரதர் சொல்லிப்போன இராஜசூயத்தைக் குறித்து யோசித்து ஓ! ஓ! அந்த யாகம் நம்மாலெப்படிச் செய்யக்கூடுமென்று [illegible]

[illegible]

கத வீமசேனன் போகட்டும். மேற்றிசைக்கு நகுலன் செல்லட்டும். தென்றிசைக்குச் சகாதேவன் போகட்டும். இவ்வாறு நீங்கள் போய் ஜெயித்து வந்தவுடனே யாகத்தை நிறைவேற்றலாமென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படியே செய்வோமென்று அந்த நால்வரும் அவர் வார்த்தையைச் சிரமேற்கொண்டு, அவரையும் குருக்களையும் தாயாரையும் பணிந்து திக்கு விஜயத்துக்குப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது உத்தம மகாராஜன் நல்ல பிராமணரைக் கொண்டு புண்யாகவாசனம் செய்வித்து, பல தானங்கள் வழங்கி, அவர்களால் ஆசீர்வாதம் பெறுவித்து, தம்பிமார்களை நாலுதிக்குக்குந் தலைவர்களாக நியமித்து, நல்ல முகூர்த்தத்தில் பிரயாணம்பண்ணிய அனுப்பினார். அந்தப் பாண்டவர் நால்வரும் சதுரங்க சேனைகளோடு புறப்பட்டு, தத்தம் திக்குகளைக் குறித்து இவர்களோடு சென்றார்கள்.

ஓ ஜனமேஜயமகாராஜனே! அவர்களுடைய திக்கு விஜயத்தை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேளும். [illegible]

[illegible]

யபிரதிவிந்தியனென்கிற ராஜாவையும் அவனுக்கு அமைச்சராயுள்ளபேர்களையும் மற்றவர்களையும் ஜயித்து, அங்கிருந்து சக்கரத்தால் வெட்டப்பட்ட சமுத்திரங்களின்மேலே வடபக்கத்திலே உண்டாகிய சப்த த்வீபங்களுக்கும் போய், அவ்விடத்து ராஜாக்களைச் சுவாதீனஞ்செய்து வெகு திரவியங்களைச் சம்பாதித்து, ஈசானிய பக்கத்திற்சென்று, அங்கே ஒருகூட்டமாயிருந்து கொண்டு நாடுகளைக் கொள்ளையடித்து வருந் திருடர்களோடு யுத்தஞ்செய்து, அவர்களை வென்று அநேகங்கோடி பொருளைக் கைக்கொண்டு, காம்போஜமென்னுந் தேசத்து ராஜாவையும் - இருஷிகமென்னுந் தேசத்து ராஜாவையும் வென்றுகொண்டு, க்ஷீர சமுத்திரத்தில் விளங்குகின்ற பிராக்ஜோதிஷமென்கிற பெருநகருக்குப் போனான்.

அந்தப்பிராக்ஜோதிஷநகரத்தில் இருக்கிற நரகாசுரனுடைய புத்திரனாகிய பகதத்தனென்கிறவன் ஓர் வெள்ளை யானையின்மேலேறிக்கொண்டு, மற்றுஞ் சேனைகள் புடைசூழ அர்ச்சுனனோடு யுத்தத்திற்கு வந்தான். அப்போது இருவருக்கும் கொடிய யுத்தமுண்டாயிற்று. அந்தயுத்தம் எட்டுநாளோயாமல் நடந்தது. இரண்டு சேனைகளிலும் அநேகயானைகள் மலைபோற் குவிந்து விழுந்திறக்கவும், அங்கிருந்து அருவிகள்போல உதிரவாறுகள் பெருகவும், அவைகளிலே துண்டிக்கப்பட்ட தலைகள் முதலான அவயவங்களும்-கத்திமுதலான ஆயுதங்களும்-மீன்கள்போல ஓடவும், மண்டையோடுகள் ஆமைகள்போல மிதக்கவும், குதிரைகளுடைய தேகங்கள் உடைந்த கப்பல்கள் போலக் காணவும், மனிதர்தேகங்கள் தோணிகள்போல மிதக்கவும், இயமனுடைய மங்கைகளைத் துதிப்பது போற் கூளிகள் கழுகுகள் முதலிய கோரப் பறவைகள் கூவவும், அந்த ரத்த ஆறுகளிற் பேய்கள் குமுகுமுவென்று கூடி விளையாடவும், அந்தப் பிரவாகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு கொடிய [illegible]. அந்தயுத்தம் வெகு பயங்கரமாகவும்-யாவரும் அருவருக்கத் தக்கதாகவும் நடந்தது. அந்தப் பகதத்தனுக்குச் சகாயமாகக் கிராத தேசத்தாரும்-சீனதேசத்தாரும் - இன்னுமநேகம் தீவுகளிலிருக்கிற பேர்களும் யுத்தஞ் செய்தார்கள். அவர்களெல்லாம் அர்ச்சுனனைச் சூழ்ந்து பொழிந்து, வேல் - கல் - தண்டு - ஈட்டி முதலிய [illegible] மேலும், பெருங்காற்றால் அடிபட்ட மேகம்போல. அவர்களெல்லோரும் அவனுடைய பராக்கிரமத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல், தலைவிரிகோலமாய் [illegible] வெறுத்துக்கொண்டு [illegible] ஓடினார்கள்.

இவ்வாறு சேனைகளெல்லாம் ஓடக்கண்ட பகதத்தன் வெகு கோபமடைந்து, தன்யானையை அர்ச்சுனன் தேருக்குச் சமீபத்தில் விசாலமாய்ச் செலுத்தி, வில்லை வளைத்து நாணியேற்றி நாணோசை செய்துகொண்டு, அம்புகளைத் தொடுத்துப், பிரளயகால மேகம் மலையுந் துளைபடும்படி மழைபொழிவது போல் அர்ச்சுனனுடைய தேர்க் குதிரை முதலானவைகளெல்லாந் துளைபட்டுச் சிதறிப் பறந்தோடும் படியாய் அடித்தான். அச்செய்கையால் அர்ச்சுனன் காலாக்கினி ருத்திரன்போல் வெகுண்டு, ஓரம்பினால் அந்தப் பகதத்தனுடைய வில்லைமுறித்து, ஓரம்பினாலே கவசத்தைக் கிழித்து, பாணங்களால் அவனுடைய சுப்பிரதீபமென்னும் யானையின் துதிக்கையிலடிக்க, அந்தயானை பதை பதைத்து வீறிட்டுக்கொண்டு பின்னே திரும்பியோட, அதுகண்டு அர்ச்சுனன் சங்கம்பூரித்துச் சிங்கநாதஞ்செய்ய, அதனாலே பகதத்தன் மிகவும் நாணி, அர்ச்சுனனுடைய பலபராக்கிரமங்களைச் சகிக்கமாட்டாதவனென்று மனதிலெண்ணி அவனுக்குச் சமீபத்திலே வந்து, புன்னகையுடனே அவனைப்பார்த்து, ஓ அர்ச்சுனா! இக்காலவரையில் என்னோடு எதிர்நின்று போர் செய்தவன் யாருமில்லை. உன்னையொருவனைத்தான் கண்டேன். உன்னுடைய பலமும், பராக்கிரமமும், வேகமும், சாமர்த்தியமும், தைரியமும், செயங்கொண்டாடத் தக்கதாயிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட உன்னோடு எதிர்த்துப்போர் செய்யும்படி கேட்டதற்கு வெகுசந்தோஷப்படுகிறேன். பாண்டு மகாராஜன் மகாபாக்கியவான். உன்னருமை இன்றுதான் சிறப்புற்றது. எட்டுநாள் ஓயாமல் யுத்தஞ்செய்தும் இளைப்பில்லாமலிருக்கிற மகாவீரனாகிய உன்னுடனே இனிப்போர் செய்ய எனக்குச் சம்மதியில்லை. இதற்கு முக்கிய காரணமென்னவென்றால், உனக்குப் பிதாவாகிய தேவேந்திரனுக்கு நான் சினேகிதன். எனக்கு அவனுடைய தம்பிரதானவேண்டுகிற முறையுண்டு. அப்படியினாலே இந்திரபுத்திரனாகிய நீ எனக்கும் புத்திரனாகவேண்டும். புத்திரனிடத்திலே வாத்சல்யம் பிதாக்களுக்கு இயல்பாதலாலும், அப்புத்திரனும் பிதாவைப் போலச் [illegible] ஆதலாலும், உன்னோடே இனி யுத்தஞ்செய்ய என்மனம் போகவில்லை.

ஆகையால் இந்த வகையில் யுத்தம்பண்ண வேண்டிய தென்னவென்றால் - நீ வந்தபிரயத்தனத்தை [illegible] கொண்டு, உன்சாமர்த்தியந் தோற்றும்படியாய் யுத்தஞ்செய்தனை. [illegible] இந்திரனுடைய பராக்கிரமத்தைத் [illegible] தோற்றும்படியாக [illegible] அந்த யானையின்மேலிருந்து [illegible] அதுமட்டில் அர்ச்சுனன் யுத்தத்தை நிறுத்திக் [illegible] கொண்டு, ஓயாபராஜனே! என்பிதாவினுடைய சினேகிதனாகிய நீர் சந்தோஷப்படும்படி கேட்டதற்கு [illegible]. நான் [illegible] தருமபுத்திர மகாராஜன் இராஜசூய யாகஞ்செய்து, சக்ராட்டென்னும் பெயருடைய யத்தனித்திருக்கிறார். அதற்காக [illegible] கடைதிசையிலிருக்கும் ராஜாக்களை ஜயித்துக் கப்

பம் வாங்குகிறதற்காக நான் யுத்தயாத்திரை வந்தேன். நீர் இந்திரசகாய னென்று சொல்லுகிற படியினாலே உம்மைக்கப்பங் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆக்கியாபிக்க வல்லவனல்லேன். இக்காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று யாசிக்கிறே னென்றுசொல்லப், பகதத்தன் - ஓ குழந்தாய்! தருமபுத்திரருடைய காரியத்தை நிறைவேற்றவேண்டிய பொறுப்பு உனக்கு மாத்திரமன்று. அது எனக்கும் அவசியந்தா னென்று சொல்லி, அர்ச்சுனனைத் தன்மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் விருந்துசெய்து கொண்டாட, அர்ச்சுனன் ஒரு மாதவளவில் அவ்விடத்திலேயே இருந்து, அந்தாசானிய திசையிலிருக்கும் அனேகந் தீவுகளையெல்லாஞ் செயித்து, வெகு திரவியங்கள் சம்பாதித்துப் பகதத்தன் வசத்திலே வைத்து, அந்தப் பிராக்சோதிஷ மென்னும் பட்டணத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுக் காமபுர மென்கிற விடஞ்சென்று, அந்த ராஜாவையும் வசப்படுத்தி, இமயமலையை யடைந்து, அதன் சார்பு மலையாகிய புளிந்திரமென்னும் பர்வதத்தையு மடைந்து, அங்கிருக்கும் அநாள்வனென்கிற ராஜனோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொண்டு, அவனாற்கொடுக்கப்பட்ட பொருள்களையங்கேயே வைத்துப், பின்னும் வடதிசையினோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அங்கே அரந்தர மென்னும் நகரத்திற்போய், அத்தேசத்தார் வலுவிற்கொணர்ந்து கொடுத்த பொன் வெள்ளி ரத்தினங்களிவையாவையும் வாங்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்தே பகிர்கிரி - உபகிரி - என்கிற பர்வதங்களிலிருக்கிற வேடராஜாக்களை ஜெயித்துக் கப்பம்வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களையுங் கூடவேவரச் செய்து குலூதமென்னுந் தேசத்திற்குப் போனான். அந்தத்தேசாதிபதியாகிய பிருகந்த னென்கிறவன் மகாசவுரிய முள்ளவன். அவன் கடல்போன்ற சேனைகளுடனே தன் ராஜ்யத்தை அரசாளுங் கொண்டிருந்த ஊரையடைந்து, தனது சகலசேனைகளையுஞ் சனத்தப்படுத்திப், பூட்டியிருப்படி பட்டணத்தினின்று வெளிப்பட்டு யுத்தபேரிகை யடித்தான். அவ்வேளையில் உட்டாரத்திலே அர்ச்சுனனுந் தன் சேனைகளைச் சித்தப்படுத்தி யுத்தத்திற்குச் சித்தமாகவந்தான். உடனே இவ்விருவருக்கும் மகாயுத்த முண்டாயிற்று. அப்போது இரண்டுசேனைகளுக்கும் சில்நேரம் மெய்ப்பாயாச மாகடந்த பின்பு, யானைகளோடு யானைகள் - குதிரைகளோடு குதிரைகள் - தேர்களோடு தேர்கள் - காலாட்களோடு காலாட்களாக யுத்தமாகி, அதன்பின்பு வில்லாளிகளோடு வில்லாளிகள் - கத்திக்காரரோடு கத்திக்காரர்கள் - கதாயுதரோடு கதாயுதராகத் துவந்துவ யுத்தமுண்டாகி, பூர்வத்தில் தேவருக்கும் அசுரருக்கும் நடந்தயுத்தம்போலிருந்தது. அந்த யுத்தத்திலே பிருகந்தனுடைய சேனைகள் அர்ச்சுனன் சேனையினாலே அடிபட்டுத் தாவிக்க மாட்டாமல், பெருங்காற்றிலகப்பட்ட செத்தைகள் போல் திக்குதிக்காய்ப் பறந்தோடப்; பிருகந்த னென்பவன் வில்லைவளைத்துப் பாணங்களை வருஷித்துப், பாண்டவர் சேனையை வெலவெலக்கச் செய்து, தன் சேனைகளுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லிச் சங்கநாதஞ் செய்ய; அர்ச்சுனன் கோபித்துப், பாணவருஷத்தினால் அக்குலூத ராஜனுடைய தேர்க்குதிரைகளையுஞ் சாரதியையுங் கொன்று, வில்நாணியையு மறுத்து, வேகத்தோடு வந்த ரதத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்ய; அந்நேரத்திலே அந்தராஜன் மிகவும் பயந்து, இனி இவனோடு யுத்தத்தைவிட்டு வணங்குவதே நன்மையென்று நினைத்து, வேறுகுதிரைமீ தேறிக் கொண்டு பட்டணத்திற் சென்று, வெகுதனாபரணதிகளை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து அர்ச்சுனனுக்குப் பாதகாணிக்கை வைத்துப் பணிந்தான்.

அதுகண்ட பாண்டவவீரன் அவனிடத்தில் தயவாகி, எங்களதமயன் செய்யப்போகிற இராஜசூயயாகத்திற்கு வந்து நடப்பிக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, அவ்வரசன் அப்படியே யாகட்டுமென்று தன தேசத்துமலைகளிற்பிறந்த உயரமும்பலமுமுள்ள யானைகளில் அனேகமும்; மகாவேகம் பொருந்திய தன தேசத்துக் குதிரைகளில் அனேகமுங் கொடுத்தான். அவைகளை அர்ச்சுனன் அங்கீகரித்து, நான் போகும்போது கொண்டுபோகிறேன் அதுவரைக்கும் இவை யெல்லாம் இங்கேயே யிருக்கட்டுமென்று வைத்துப் போட்டு, அந்த குலூததேசத்து ராஜனாகிய பிருகந்தனையுங் கூட்டிக்கொண்டு, சேனாபிந்து வென்னும்ராஜனுடைய தேசஞ்சென்று, அந்தராஜன் வணங்காமல் எதிர்த்தபடியால் அவனைப்பரிவாரத்தோடு தேசம்விட்டுத்துரத்தி, அந்நகரத்திற் புகுந்து அரண்மனையிலிருந்த சம்பத்தை யெல்லாஞ் சுவாதீனஞ் செய்து கொண்டு, அத்தேசத்திற்குத் தகுந்த அதிகாரியைநியமித்து, அங்கிருந்து வாமதேவமென்னுந் தேசத்தையும் சுதாமாவென்னும் பர்வதத்தையும் தாண்டிப் போய், உத்தரகுலூத தேசங்களை யடைந்து, அவ்விடத்து ராஜாக்களைவென்று கப்பங்கள்வாங்கி, அந்த ராஜாக்களையுங் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு, அந்த தேசசமீபத்திலிருக்கும் அப்பிரசித்தங்களாகிய ஐந்து தேசங்களுக்குந் தூதனையனுப்பிக், கப்பங்களை யழைப்பித்துக் கொண்டு, தேவப்பிரஸ்தமென்கிற தேசத்திற்கும்போய் அங்கே நகுசேனபிந்து வென்கிற ராஜனுடைய பட்டணத்திலே தன்சேனைகளை இளைப்பாறவிட்டுத், தானும் இளைப்பாறி, அந்தவேந்தனால் மிகவும் பூசிக்கப்பட்டு, அங்கிருந்து விஸ்வகர்மாவென்கிற ராஜனிடத்திற்குப்போய், அவனோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொண்டு, அவனைத்துரத்தி அவன் நகரத்தைக் கொள்ளையடித்துப், பர்வததேசத்தானாகிய ஒருவனை அவ்விடத்திற்கு ராஜாவாக்கி, உரகவாசமென்று பேர்கூட்டப்பட்டிருக்கிற க்ஷத்திரியரைச் செயித்துக், காஷ்மீர தேசஞ்சென்று, அத்தேசத்து ராஜா

களாகிய காஸ்மீரகர்களென்கிற பந்துக்கூட்டத்தாரையும் வென்றுகொண்டு, உலகமெங்கும் புகழப்பட்ட அத்தேசத்து வஸ்துக்களை விஸ்தாரமாய்ப் பெற்று, திரிகர்த்ததேசம் - கொங்கணதேசம் - இவைகளைச் செயித்து, அனேகம் உயர்ந்த குதிரைகளைக் கப்பம் வாங்கி, அபிசார தேசத்தைச் செயித்து, உரசதேசத்திற்குப் போய், அவ்விடத்து ராஜனாகிய உரோசமானனைச் செயித்துச், சிங்கபுரத்திற்குப் போய், சித்திராயுதனென்கிற ராஜாவோடு யுத்தம்பண்ணி அவனை வசீகரப்படுத்தி, அவன் புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து வெகு பரிசுகள் பெற்று, வங்கதேசத்தையடைந்து, தன்னைக் கண்ட மாத்திரத்திலே அந்த வங்கதேசத்து ராஜன் வெகுமரியாதை பண்ணிக் கொடுத்த கப்பத்தை யங்கீகரித்துப், பாஹ்லீக தேசம்போய் அவ்விடத்து ராஜனுடனே யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்க, அவனும் மகாபலவானாகையினாலே சைனியங்களைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து மகாபராக்கிரமத்தோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தான்.

அந்த ராஜனும் அர்ச்சுனனும் இரண்டுபேரும் சண்டைபோட்ட, இவன் பாணங்களை யவன் தடுக்கிறதும் - அவன் பாணங்களை இவன் தடுக்கிறதும் - சயம்பார்த்து இவனே யவனை பின்தொடரச் செய்கிறதும் - அவனே இவனை பின்தொடரச் செய்கிறதும் - வில்லை வளைக்கிறதும் - நாணி யெறிகிறதும் - அம்பெடுக்கிறதும் - தொடுக்கிறதும் - எய்கிறதும் - இவையெல்லாம் எப்போதும் அப்படி யப்படியே இருப்பதுபோலக் காணப்படச் சித்திரமாகச் சில நேரம் விற்சண்டை செய்து, பிறகு [illegible] சண்டை [illegible] செய்து, இப்படியாக நெடுநேரம் யுத்தம் [illegible], பற்குனன் பிரளயகாலத்து அக்கினிபோல வெகு கோபாவேசமடைந்து, தன் [illegible] வருவித்து [illegible] பொழிந்து, பாஹ்லீகனைத் [illegible] ராஜனை [illegible] வெல்லச் செய்தான். இவ்விதமாக வெகுபிரயாசத்தினாலே அந்தராஜனை [illegible], அவ[illegible] [illegible]டைய வீரத்தனைமை [illegible] சந்தோஷித்து யு[illegible] [illegible], தனயாளிக [illegible] அர்ச்சுனனை [illegible] [illegible], அர்ச்சுனனை [illegible] [illegible] அந்த ராஜ[illegible] [illegible] சேனைகளை [illegible] [illegible] - [illegible] - [illegible] - இவை [illegible] திரவியங்களை [illegible] [illegible], அ[illegible] [illegible] [illegible] தேசங்[illegible].

அந்தத் [illegible] [illegible]யாகிய [illegible]யும் - [illegible]டையும் - [illegible]யுடைய [illegible] யாவரும் அர்ச்சுனனுடைய பராக்கிரமத் [illegible] கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்திலேயே பயந்து, தங்களுக்குண்டாகிய திரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து பணிய, அர்ச்சுனன் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் ராச்சியத்திலேயேயிருந்து செவ்வையாய் அரசாட்சி செய்துவரும்படி திட்டஞ்செய்து, அதற்குச் சமீபமான [illegible]தேசத்திற் சென்று, அவ்விடத்திய ராஜாக்கள் கர்வத்தினாலும் அகங்காரத்தினாலும் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தபடியால் அவர்களையும் அவர்களுடைய சேனா பரிவாரங்களையும் தலையறுத்து, அவர்கள் பொக்கசத்தை யெல்லாங் கொள்ளையிட்டு, அங்கிருந்து சமுத்திர வோரத்திலிருக்கும் [illegible]தேசத்திற்குச் சென்றான். அவ்விடத்திய ராஜாவாகிய விஷீகனென்கிறவன் வெகுசேனைகளோடு கூடி யுத்தத்திற்குவர, அர்ச்சுனனும் தன்சேனைகளை சித்தம்பண்ணிக்கொண்டு பயங்கரமான யுத்தஞ்செய்தான். இவ்வாறு இருவருக்கும் நெடுநேரம் யுத்தம் நடக்கவே, விஷீகனுடைய சேனைகள் வெகுவாய் மடிந்துபோயின. அதுகண்ட அந்தம்லேச்சராஜன் மனந்தளர்ந்து, [illegible], அர்ச்சுனனை அப்படியே பணிந்து, அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கிளியின் வயிறுபோல பச்சைநிறமுள்ள பல குதிரைகளையும் - மயில்வண்ணமுள்ள பல குதிரைகளையும் [illegible], இமயமலையின் சமீபத்திற்கு வந்து, தன் சேனைகளை அவ்விடத்தில் நிறுத்தி, அதுவரையில் சம்பாதித்த திரவியங்களை அவர்களுடைய [illegible] வைத்து, சில சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு [illegible] பர்வதத்திற்குப் போய், அவ்விடத்திலிருந்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], அப்பர்வதத்தில் [illegible] [illegible] [illegible] அவனைச் செயித்து, அவனை [illegible] அவ்விடத்திலிருந்து [illegible], அங்கிருந்து ஹாடகமென்னும் தேசத்திற்குப் போய், அவ்விடத்தில் குஹ்யகர்களென்கிற தேவசாதியாரோடு நெடுநேரம் [illegible], [illegible] வாத்தியங்களாலே [illegible], வெகு [illegible] [illegible], மானசமென்கிற தேவ[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தேசத்திற்குப் போய், அ[illegible] [illegible] [illegible], அந்த [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible]களையும் - ம[illegible] [illegible]களையும் [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], அந்த [illegible] [illegible] [illegible] அழகான [illegible] - [illegible]கள் - [illegible] - [illegible] - [illegible]கள் - முதலான [illegible] கண்டு களித்து, [illegible] [illegible]களையும் [illegible]களையும் பார்த்து ஆச்சரி

யப்பட்டு, நயபயங்களாலே யவர்களைச்சுவாதீனம்பண்ணி, அநேகந்திரவியங்களையுங் கிரகித்து மகாசந்தோஷத்தோடு இளாவிருதவருஷத்திற்குப் போனான்.

அவ்விடத்தில் தேவர்களுடைய வீடுமுதலானவைகளைக்கண்டு ஆச்சரியத்தையும் பயத்தையுமடைந்து, அவர்களை மகவும் வணக்கத்துடனேகண்டு, ஓ மகானுபாவர்களாகிய புருஷர்களே! என் தமையனாகிய உதிஷ்டிரமகாராஜன் இராஜசூயயாகஞ்செய்ய யத்தினப்பட்டிருக்கிறார். அதனாலே நான் வடதிசையிலுள்ளராஜாக்களைச்செயித்துக்கப்பம்வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். நீங்களும் தயைசெய்து ஏதாகிலுங் கப்பம் போற்கொடுத்து அக்காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றுகேட்க, அவர்கள் இவனிடத்திற் பிரீதிசெய்து, பூலோகத்திற்கிடையாத உத்தம ரத்தினாபரணங்கள் - வஸ்திரங்கள் - முதலானவைகளைக் கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டு, மேருவுக்குப் பிரதக்ஷிணமாய் வடக்கேபோகவேண்டுமென்றுபுறப்பட்டு, அவ்விளாவிருத கண்டத்தின் அழகைப் பார்த்து ஆனந்தப் பட்டுக்கொண்டே சுத்தப் பொன்மயமாகிப் பலரத்தினங்கள் நிறைந்த தாழ்வரைகளோடுகூடி வெகுஅழகாகிய சோலைகள்சூழ்ந்து அக்கினிபோல் வெகுபிரகாசம்பொருந்திப் புண்ணியவான்களுக்கேயன்றி மற்றவர்களாற்பார்ப்பதற்கருமைதாகிய பெருமையுள்ளதாய், இவ்விதமாகிய தென்று நிதானிக்கக்கூடாமற் பலமும் - மகிமையும் - அழகும்-காந்தியும் - பொருந்திய பலவகைப்பட்சிகளுக்கும் மிருகங்களுக்கும் இருப்பிடமாய், மிருதசஞ்சீவினி - விசல்லியகரணி - முதலாகிய ஔஷதிகளால்விளங்கித், தேவர் - கருடர் - கந்திருவர் - முதலானோருக்குப் போகஸ்தானமாகி, அவர்கள்செய்யாநின்ற நாட்டியம் - கீதம் - போசனம் - போகம் - இவைகளாற் பஞ்சேந்திரியங்களையுங் கவர்ந்துகொள்ளத் தக்கதாகிய சுவர்ணமயமாய் விளங்கு மகாமேருவென்கிற பருப்பதத்தைக் கண்டான்.

அம்மாத்திரத்தில் அர்ச்சுனன் ஆனந்தசாகரத்தில் முழ்கிப்பிரமித்து ஸ்தம்பித்து, அந்த மகாபருவதத்தினின்றும் பெருகாநின்ற ஜம்பூநதியையும் - அதினருகேயிலிருக்கும் உத்தியான வனங்களையும் - அதிலவாசம் பண்ணாநின்ற சித்தபுருஷரையும் கண்டு, அவர்களுக்குத் தான்வந்தசெய்தியை வணக்கத்தோடு தெரிவித்து, அவர்கள் தயைசெய்துகொடுத்த ரத்தினம்முதலானவைகளை வாங்கிக்கொண்டு, கந்தமாதன பர்வதத்தைக்கடந்து, மறுபடி இளாவிருத கண்டத்திற்குவந்து, மேருபர்வதத்தினுனியிலிருக்கிற நாவல்மரத்தின் பழங்கள் கீழேவிழுந்து நசுங்கி அவைகளின்இரசம் ஜம்பூநதி யென்கிறபேராறாய் பெருகி வருவதையும், அந்தரசம்பட்ட பூமியெல்லாம் ஒப்பற்ற தங்கமாகிறதையும், அத்தங்கத்தினாலாகிய பணிகளைச் சித்தபுருஷரும் சித்தஸ்திரீகளும் தரித்துக்

கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் விளங்கி அவ்வாற்றின் நீரைக்குடிப்பதினால் தேகத்தில் இளைப்பு - மூப்பு - தளர்ச்சி - வேர்வை - முதலிய துன்பங்களில்லாமற் காந்தியும் - சுகந்தமும் - பொருந்தி யிருப்பதையும், அந்தநாவல்மரத்தி னிழலிலே அனேகமாயிரம் முனிவர்சஞ்சலமின்றித் தவஞ்செய்துகொண் டிருப்பதையும், நிர்மலமாகிய அவ்வாற்றின் ஜலத்திற் பொற்றாமரைகள் மலர்ந்திருக்க-அவைகளின் தேனைக்குடித்துக் களித்து ஒலித்துக்கொண்டு சுழன்றுவராநின்ற வண்டுகளைக்கண்டு நயந்து மிகவுமசையாநின்ற சண்டகளோடு கணவருடன் பிணக்குற்ற மாதர்கள்வலுவிற் கணவனைத்தழுவ - அதனாலவர் பேரானந்தமுற்று அவ்வணடினத்தைத் துதிப்பதையும், சுவர்ணமயமாகி வெகுவிசித்திரமாகத் தளிர்த்துப் பூத்துப்பழுத்துப் பரந்துவிளங்காநின்ற சோலையின் ஓர்புறத்தில்-மரத்தினிழலில் மாதர்மடிமேல் ஆடவர்படுத்துக்கொண்டு கிளைகளிலிருந்து கொஞ்சாநின்ற கிள்ளைகளின் மொழிகளைக்கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு நகைத்துக்கொண்டிருப்பதையும், மற்றோர்புறத்தில் ஊடலுற்ற நாயகிகளைப் பலவிதங்களினால நாயகர் சமாதானப்படுத்திக் கொஞ்சுவதையும், இன்னுமோர்புறத்தில் தேவர்கள்சபைசேர்ந்து கந்திருவர்பாட அப்சரமாதராட வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண் டிருப்பதையும், பின்னுமோரிடத்தில் தேவகணங்கள் கள்ளுண்டுகளித்து ஒருவரோடொருவர் போர்செய்துவைவது அருகுபிதற்றிக் குதித்து நிற்பதையும், ஒருபக்கத்தில் மகாதபசிகள் சொல்லு முபதேசங்களைப் பத்தியுடன் சிலர் கேட்டுக்கொண் டிருப்பதையும், மற்றொருபக்கத்திற் கொடிகளுஞ் செடிகளும் படர்ந்த மண்டபங்களிற் புகுந்து காமநூலிற் சொல்லியபடி பலவிதகரணங்கள் செய்து ஸ்திரீகளும் புருஷரும் போகித்துக்கொண்டிருப்பதையும், விசித்திரமாகப்பக்ஷிகள்கூவுகிறதையும், இப்படிப்பட்ட வேடிக்கைகளையெல்லாம்பார்த்துக்கொண்டேமந்தரபருவதத்தினிடத்துக்குவந்து, அதனருகிற் பெருகாநின்ற சைலோதை யென்கிறநதியின் கரையிலிருக்கும் மூங்கிற்காட்டைக் கண்டு, அவ்விடத்திலிருந்த - காவர் - சாவர - நதயோதர் - பிரவதசர் - நிம்மவேறுகர் - பசுபர் - குளிந்தர் - டங்கர் - பரடங்கணர் - என்கிற மகாவீரராகிய ஜாதியாரை வெற்றிகொண்டு வெகுபொருள்களைச் சம்பாதித்து, மாலியவத் பருவதம் - நீலபருவதம் - சுவேதபருவதம் - முதலாகிய விடங்களுக்குப் போய் அவ்விடத்தினரையுஞ் செயித்துக் கப்பங்களை வாங்கிக் கொண்டு, சிருங்கியென்கிற பருவதத்தைத் தாண்டிக், குருவருஷத்திற் பிரவேசித்து, அங்கிருந்த கந்திருவர் - கின்னரர் - முதலிய போகளிடத்திற் சுவர்ணமயமாகிய மான்தோல்முதலான வெகுபொருள்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, அப்பாலும் போகவேண்டுமென்னு மனமுடையவனாகவிருந்தான்.

இக்கருத்தை யவ்விடத்திற் சுவர்க்கத்துக்குப் போகும்வழியி லிராநின்ற காவற்காரரறிந்து, அவனை நோக்கிக் கொஞ்சங் கோபத்துடனே சொல்லியதாவது - ஓய் அர்ச்சுனமகாராஜனே! இதோ நாங்கள் காவல்கொண்டிருக்கின்ற இந்தத்தேசம் உத்தரகுருவென்று சொல்லப்படும். இதில் மனுஷியாள் பிரவேசிக்கக்கூடாது. இதுவரையில் நீவந்ததே அதிசயம். இனிமேற்போக யத்தினப்படுவது தகாது. அசாத்தியமாகிய காரியத்தை யத்தனித்து அவமானப்படாதே. எதுவரையில் மனிதரிருக்கிறார்களோ அதுவரைக்குந்தான் மனிஷியலோகம். அதற்கப்பால் மனுஷியர்களிருவர் முதலானோரிருக்குமிடமும் அத்துடன் சேர்ந்ததுதான். அப்பால் தேவபூமி. ஆகிலும் நீ மகாநுபாவனானபடியால் இதுவரையில் வந்தாய். இனி இத்தூரத்தருவில் எங்கள்வார்த்தையைக் கேட்காமற் பிரவேசிப்பாயேயாகில், அவ்விடத்தில் ஒருவரையுங் காணமாட்டாய். உன்கண்களுக்குப் பாழாகத்தோற்றும். அன்றியும் நீ மறுபடி திரும்பிப்போவது வருத்தமாகும். ஆகையால் நீயேன் பிரயாசைப்படுகிறாய்? இவ்வளவு நீ ஜயித்து வந்ததற்காக மிகவுஞ் சந்தோஷப்படுகிறோம். உன்னிடத்தில் எங்களுக்கு ஒருவித ஆசையுண்டாயிருக்கிறபடியினாலே, நீவந்த காரியத்தைச் சொன்னால் அதை நிறைவேற்றுகிறோமென்று சொல்லக்கேட்டு, அர்ச்சுனன் கைகூப்பி அந்தத் துவாரபாலகரைப் பார்த்து, ஓ துவாரபாலகரே! நான் தேவர்களினுடைய கட்டளையைமீறி நடப்பவனல்லேன். நீங்கள் இவ்வளவு சொல்லியதினாலே மிகவும் சந்தோஷமாயிற்று. நான்வந்தகாரிய மென்னவென்றால் - என்தமையனாராகிய உதிஷ்டிரர் இராஜசூயயாகத்திற்கு ஆரம்பஞ் செய்திருக்கிறார். அதற்காகத்தான் இவ்வளவுதூரம் ஜெயயாத்திரை வந்தேன். நீங்களும் தயைசெய்து ஏதாகிலுங் கொஞ்சந் திரவியங்கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, அவர்கள் பலவிதப் பொருள்களைக் கொடுத்தார்கள். அர்ச்சுனன் அருமையாகிய அப்பொருள்களைக் கைக்கொண்டு, சந்தோஷத்துடனே தேரேறித் திரும்பி, அந்தத் தேவபூமியெல்லை தாண்டி, முன்னே ஜயிக்காமலிருந்த புளிந்தர் - புகாசர் - உணர் - ஆபீரர் - சஷர் - மகாயவனர் - மிலேச்சர் - முதலாகிய பலரையுங் கொடியயுத்தஞ்செய்து ஜயித்து, வெகு திரவியங்களைக் கப்பமாகப்பெற்று, இப்படியே வருடந்தோறுங் கப்பங்கட்டி வரும்படி யாவர்களுந் திட்டஞ்செய்து, முன்ஜயித்த அனேக பூபாலர்களும் அவ்வாறுகவே கப்பங்கட்டிவரும்படி கட்டளையிட்டனுப்பி, இமயமலையின் சாரலிலே வைத்திருந்த சகல சேனைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு, சப்பயாசவும் பாசகவும் பெறற்கரிய குதிரை முதலானவைகளையும்- சுவர்ணம் இரத்தினம் முதலானவைகளையும்- சுமைவைத்துக்கொண்டு, தனது இடைவிடாத சேனைகளுஞ்சூழ, ஜயபேரிகளும் - கட்டியங்களும் - பலவித வாத்தியங்களும் முழங்க, ஜயக்கொடிகள் ஆகாசத்திற்பறக்க, பட்டணத்துச் சனங்களெல்லா மெதிர்கொண்டு வந்து கொண்டாட, இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்து சேர்ந்தான் ஜெயவிஜய காண்டீபனாகிய அருச்சுன மகாராஜன்.

வீமன் இந்திரதிக்கு விஜயம்.

கேளும் ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! அர்ச்சுனன் வடதிசைக்கு எப்போது புறப்பட்டானோ? அப்பொழுதே வீமசேனனும் ஓர் அக்ஷௌகிணி சேனையுடனே கிழக்குத்திக்கைக் குறித்துப் புறப்பட்டு, வழியில் அனேகங்காடுகள்-மலைகள்-நதிகள்-இவைகளைத் தாண்டி, அவ்விடத்து ராஜாவாகிய உரோசமானனென்கிறவனை ஜெயித்துக் கப்பம்வாங்கிக்கொண்டு, பாஞ்சாலதேசஞ்சென்று, மாமனாராகிய பாஞ்சாலராஜனைக்கண்டு பணிந்து வந்தகாரியத்தைச் சொல்ல, அவனும் அப்படியே கப்பங்கொடுக்கச் சம்மதித்தாலும் அக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பலரும் அதற்குச் சம்மதிக்காமையினாலே அவர்களுக்கு வெகு சமாதானங்கள் சொல்லியும், அதனாலுஞ் சிலர் ஒத்துக்கொள்ளாமலிருக்கக்கண்டு வீமன் தனது பராக்கிரமவல்லமையினாலே பயமுறுத்த, அந்தப்பயங்களாலே யாவருஞ் சம்மதிப்பட்டவுடனே கப்பம்வாங்கி அந்தப்பொருள்களை யவ்விடத்திலேயேவைத்து, சில பாஞ்சாலரையுங் கூட்டிக்கொண்டு விதேகதேசஞ்சென்று, மிதிலையென்கிற மகாநகரத்திற் பிரவேசித்து யுத்தபேரிகையடிக்க, அதுகண்ட அந்தவிதேகராஜன் வந்து வீமனோடு சினேகஞ்செய்து வெகுபரிசுகள் கொடுக்க, அவைகளையு மங்கேதானே வைத்துப்போட்டு தசார்ணதேசத்துக்குப் போனான். அந்தத்தேசத்தில் எங்கும் வற்றாத நதிகளோடு ஏரிகள் முதலாகிய பத்துவித சலதாரங்களிருப்பதினாலே, அந்தத்தேசத்திற்குத் தசார்ணமென்று பேருண்டாயிற்று. அத்தேசம் இப்படிப்பட்ட சலவளப்பத்தினாற் கொஞ்சமுங் குறைவுபடாமல் எல்லாம் பலவிதப் பயிர்களோடு செழித்திருக்கும். அன்றியும் நந்தவனச்சோலைகள் பலவுஞ்சூழ்ந்து, இசைபாடுகின்ற பட்சிகள் பொருந்தித், தேசமெங்கும் பிரபோசாவம்போற் பிரகாசித்திருக்கும். அத்தேசத்துச் சனங்கள் சகலபோக பாக்கியங்களைப்பெற்று, ஒரு குறைவுமின்றிச் சந்தோஷத்துடன் சதாகாலமும் விளங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

இப்படிப்பட்ட சாலவிர்த்த சிறப்புகளானுமேன்மைபெற்று விளங்காநின்ற தசார்ணதேசஞ்சென்று, அதினுடைய அழகைப் பார்த்துக்கொண்டே தசார்ணநதியின்கரையில் வெள்ளிமலைபோன்ற மெத்தைவீடுகளின் வரிசைகளாலும் - இருபுறங்களிலும் அலங்காரம் பொருந்த ஒழுங்காக வைத்திருக்கும் பூஞ்சோலைகளாலும் - அழகியசாலைகளாலும் பிரகாசித்து, மேடுபள்ளங்களில்லாமல் மெதுவாகியும் - அற்புதமாகியும்- மணல்களோடுங்கூடி நீண்டிருக்கின்ற பல வீதிகளுள்ளதாய், அழகிலும் - செல்வத்திலும் - சா

துரியத்திலும் - கல்வியிலும் - அதிகப்பட்ட ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் நித்திய மகிழ்ச்சியுடன் ஒருவரோடொருவர் இடைவிடாத அன்புகூர்ந்து விநோதமாய் விளையாடிக் கொண்டிருக்கப்பெற்றுக், கடல்போற் சகல பதார்த்தங்களுஞ் சம்பூர்ணமாய் விற்கின்ற கடைத்தெருக்களோடுங் கூடி, மேலாகிய சவுக்கியங்களுக் கெல்லாமிடமாயிருக்கின்ற மதுமதியென்கிற பட்டணத்தைக் கண்டுகளித்து, தன்சேனைகளை யவ்விடத்திலேயிறக்கி வியூகங்கட்டி யுத்தசன்னத்தப் படுத்தி ரணபேரிகை யடிக்கவே: முன்னே கங்கை பின்தொடர்ந்துவரப் பகீரதன் வருவதுபோற் சைனிய வெள்ளம் புரண்டுவர வீமசேனன் வருகிறானென்பதைக் கேட்ட அப்பட்டணத்து ராஜனாகிய சுவர்மா வென்கிறவன் அந்த ரணபேரியின் சத்தமுங்கேட்ட மாத்திரத்தில் தன்சேனைகளைச் சித்தப்படுத்திப், பட்டணம்விட்டு வெளியில்வந்து, வீமனையும் அவன சைனியத்தையுங்கண்டு உச்சாகத்துடனே யுத்தஞ்செய்யும் அபிப்பிராயத்தைக் காட்ட, அம்மாத்திரத்தில்இருவருக்கும் பலமானயுத்த முண்டாயிற்று.

அந்த யுத்தத்திற் பாண்டவச் சேனாபதியாகியவொருவன் தசார்ணசேனையிற் பிரவேசித்துக் கலக்கியடிக்க, அந்தச்சைனியம் அல்லோல கல்லோலமாய் அலைவதைக் கண்ட தசார்ணசேனாபதி வெகு கோபங்கொண்டு, பொங்கிவருஞ் சமுத்திரத்தைத் தணை போட்டுத் தடுத்தாற்போல தன்புஜபல சாமார்த்தியத்தினாற் றடுத்துப் பிரயத்தனஞ் செய்தான். அந்தப்போது மற்ற பாண்டவச் சேனாபதி யெதிர்க்க, அவ்விருவருக்கும் இரண்டு மதயானைகளுக்கு நேரிட்ட யுத்தம்போற கொடியயுத்தம் நேரிட்டது. அப்போது இருதிறச் சேனைகளுந் தங்கள் தங்கள் சேனாதிபதிகளைச் சூழ்ந்து நின்று தைரியமாய் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அந்த யுத்தத்தினாலே தசார்ணசேனையில் வெகுவாய்ச் சேதம்நேரிட்டது. அதனாலே தசார்ணசேனாபதி மிகுந்த பொறுமையற்று, நெருங்கியிருந்த மரங்களைப் பெருங்காற்றுப் பிரவேசித்து முறித்துத்தள்ளி வெட்டவெளியாக்குவதுபோற் பாண்டவச் சேனைகளை முறித்துத்தள்ளி முடிக்கப் பார்த்தான். அப்போது பாண்டவச் சேனாதிபதி தனவிரதத்தைத் தனிவாவிலடக்கிப் பிரயாசம்பூரித்துச் சிங்கநாதஞ்செய்து, வில்லைவளைத்து நாணேற்றி நாணைச் சுண்டியாய், பத்தம்புகளைத் தொடுத்து, ஒரம்பினால் நாணையறுத்து, ரம்புகளினாற் சாரதியையடித்து, மூன்றம்புகளினாற் குதிரைகளைத் துளைத்து, நாலம்புகளினால் ரதிகனையும் மார்பிற்பொதத்தினான். இப்படி செய்யவே தனசாரதி விடவிடத்து மூர்ச்சை யடையக்கண்ட அந்தரதிகன் தனரதத்தைப் பின்னே போக்கிச், சாரதிக்கு மூர்ச்சைதெளிவித்து, வேறுநாணியை வில்லிற்கட்டி, மறுபடியும்வந்து விலலைவளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்துப், பாண்டவச் சேனாதிபதியின் குதிரைகளைக்கழுத்தறுத்துச், சாரதியையும் மார்பைப்பிளந்து வில்லையொடித்து அட்டகாசஞ் செய்யும்போது; பாண்டவச்சேனையில் ஒரு ஹாரபாரமும் - தாசார்ணச்சேனையில் ஒரு கோலாஹலமு முண்டாயிறறு.

அதனாலே அந்தப்பாண்டவச் சேனாபதி மனம் பொறாமல்தேரைவிட்டுக் குதித்து, கத்தியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு தசார்ண சேனாபதியின் தேரின்மீதிறபாய்ந்து, சாரதியையுங் குதிரைகளையும் வெட்டித், தேரின் சிகரங்களையுந் துணிகளையுந் துணித்து வில்லை யொடித்து ரதிகன்பேரிற் பாய வரும்போது; அச்சேனாபதியின் உதவித்தலைவர் ஒருநொடியில் வேறுரதங் கொணர்ந்து, அவனை யத்தேரின்மேலேற்றித் தாங்கள் சூழநின்று, பாண்டவச் சேனாபதியை வளைத்துக் கொண்டு, அவன்கத்தியைப் பிடுங்கிப்பத்திரமாய் அவனையுங் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொள்ள யத்தனப்படுகையில்; அச்சேனாபதிமனந்தளராமல், அங்கே விழுந்திருந்த ஓர் தோமரத்தை யெடுத்துச் சுழற்றிச் சூழ்ந்திருந்த பேர்களைத் தூரத்த; இதைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்த வீமசேனன - ஓ! ஓ! நமதுசேனாபதி அபாயத்திலகப்பட்டுக்கொண்டானென் றுன்னைத்து நான்குவீரரை விரைவிலனுப்ப; அவர்கள் ஓடோடிவந்து சரமாரிபொழிந்து, சூரியன் மேகங்களைக் காய்வதுபோற் காய்ந்து சேனைத்தலைவனை மற்றொரு தேரிலேற்ற; மறுபடியும் இருபக்கத்து வீரர்களுக்கும் கொடியயுத்தமுண்டாகி, அங்கங்களும் ஆயுதங்களும் சிதைந்த சில உதிரவாறுகளுமுண்டாயின. அந்தக் கொடிய சண்டையில் தசார்ண சேனாதிபன் சண்டமாருதம்போற பராக்கிரமத்துக் கணைகளைப் பொழிந்து, சேனைகள் விலகியோடும்படி யடித்து, உதவியாகவந்த நான்குவீரர்கள்தலையையறுத்து, அப்பாண்டவசேனாநாயகனது தேரின குதிரைகளையும் பாகனையுங்கொன்று, இருபது பாணங்களை யவனமார்பிற் பிரயோகித்து மூர்ச்சிக்கச்செய்ய; அச்சேனாநாயகன் ஒரு முகூர்த்தகாலம் மூர்ச்சையோடிருந்து தெளிந்து, கத்தியைக் கையிலேந்தித் தசார்ண சேனாநாயகன்தேரையும் குதிரைகளையும் சாரதிகளையுஞ் சூரணஞ்செய்து, அவனையும் ஆயுதசூனியனாக்கிக் கவசத்தைப் பிளந்து சிங்கநாதஞ்செய்தான.

அதுகண்ட அந்தச்சேனாபதியும் கீழேகுதித்துக் கத்தியைப் பிடித்துக் கொண்டுவர, இருவரும் பலநேரம் கத்திகளாற் சண்டைசெய்யுமளவில், சமயம் பார்த்துப் பாண்டவச் சேனாபதி எதிரியின சேனாபதியைப் பிடித்துக் கீழேதள்ளித், தனகத்தியினால் ஆட்டைக் கழுத்தறுப்பதுபோல் அறுத்தான். அதனாலே தசார்ணசேனைகள் துக்கப்படுவதையும்-பாண்டவசேனை களித்திருப்பதையும்-அந்தத்தசார்ண தேசாபதியாகிய சுவர்மமகாராஜன்பார்த்து, தன்சேனாபதி இறந்ததைக்கருதித்து மனதில துக்கமும் கோபமும் மிகுந்தவனாய, வீமசேனனோடு செய்துகொண்

டிருந்த யுத்தத்தைவிட்டுத், தந்திரமாய் அவனது சேனாபதிமேற் பாய்ந்து, தன்சேனையை நாசஞ்செய்த விடத்திற்குவந்து நின்று, பத்து பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவனை வெறுங்கையனாகத் தரையிலே நிறுத்த; அந்தச்சேனாபதி ஓர் கதாயுதத்தை யேந்திவர, தசார்ணராஜன் அந்தக் கதாயுதத்தோடு அவனுடைய கையைத் துணிக்க; அவன் மறுபடி யிடதுகையால் அந்தக் கதாயுதத்தை யெடுத்து வெகுதீரத் தன்மையாக எதிர்க்க, அந்தக்கையையு மவ்வரசன் துணிக்கவே அச்சேனாபதி கீழேவிழுந்து விட்டான்.

வீமசேனன் அதுகண்டு, அவன்செய்த தந்திரத்தினாலே வெகுகோபமும் பொறாமையுங்கொண்டு, வேறுசேனாபதியை நியமித்துத், தன்சேனைகளை நடத்திக்கொண்டு சத்துருவிருக்கிற விடம்வந்து, கைசளர்ந்துவிழுந்த தன்சேனாபதியைத் தூக்கி மூர்ச்சை தெளிவித்து, அவனுக்குக் காயங்கட்டும்படி கூடாரத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு, வில்லைவளைத்துப் பாணங்களைவருஷித்துச் சத்துருவின் சேனையாகிய பெருங்கடலைக்கலக்கித் தசார்ணராஜனை யெதிர்த்தான். அப்போது இரண்டுராஜாக்களுக்கும் துவந்துவ யுத்தமுண்டாயிற்று. அப்படி நெடுநேரம் யுத்தமாகும்போது இருவரும் இளைக்காமலும் பயப்படாமலுமே யுத்தஞ்செய்தார்கள். இப்படியிருக்க, அவ்விருராஜாக்களும் ஒருவர்க்கொருவர் தேர் - குதிரை - சாரதி - முதலானவைகளை நாசஞ்செய்துகொண்டு, கதாயுதத்தைக் கையிற்கொண்டு தரையிற்குதித்து யுத்தஞ்செய்ய யத்தனப்பட்டார்கள். அப்போது வெகுகாலம் யுத்தம் நடந்தும் ஜயாபஜயங்கள் காணப்படாம லிருக்கவே, வீமசேனன் சத்துருவின் பராக்கிரமத்தையும் சாமர்த்தியத்தையுங் கண்டு, மனதிலே மிகவும் மதிப்புண்டாகப் பின்னிடாமலே யுத்தஞ்செய்து வந்தான். இப்படியிருக்கையில் அந்தச்சுவாமன் தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டடிக்கவர, வீமன் லாகவத்தினால் தன் தண்டாயுதத்தினாலே அவனைக் கீழேவிழச்செய்ய, அவன்பின்னிடைந்து மற்றொரு தேரின்மேலேறி, அவ்வளவுக்குள்ளே வீமன் தன்கதாயுதத்தினால் எதிரிசேனையையெல்லாம் இருந்தவிடந் தெரியாமல் நாசஞ்செய்ய, அதுகண்டு கோபமடைந்துவந்த தசார்ணனுடைய கதிரைக்கவே, வீமனும் வேறுரதத்திலேறிவந்தான்.

இப்படி வெகுநேரம் சண்டைநடந்தபின்பு, அந்தச்சுவாமனென்பவன் வீமசேனனுடைய பராக்கிரமத்தை இனிச்சகிப்பதுவது துர்லபமென்று நினைத்து அவ்வீமசேனனைப்பார்த்து, ஓய் ராஜனே! நீர் பராக்கிரமத்தையால் உம்மோடு சினேகிக்க மனமுள்ளவனாயிருக்கிறேனென்று சொல்ல, வீமனும் அப்படியே யங்கீகரித்து யுத்தத்தை நிறுத்திச் சினேகஞ்செய்துகொண்டு, மதுமதி பட்டணத்திற்குப்போய் அந்தராஜாவினாலே கொண்டாடப்பட்டு, அவன்கொடுத்த கப்பங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, அவனைத் தன்சேனைகளுக்குத் தலைவனாகவிருக்கும்படிசெய்து, அவனுடனே புறப்பட்டுப்பின்னுங்கிழக்கேசென்றான். அவ்விடத்தில் அபரோசமானனென்கிற ராஜாவையெளிதிலவென்று, புளிந்தநகரத்திலிராநின்ற சுகுமாரன்-சுமித்திரன்-என்கிற இருவரையும் போர்செய்து வெற்றிபெற்று, சேதிதேசஞ்சென்று, அவ்விடத்து ராஜனாகியும் தனக்குச் சிறியதாயார் மகனாகியுமிராநின்ற சிசுபாலன் பட்டணத்திற்குப்போனான். அந்தச்சிசுபாலன் வீமசேனன் வருகிறசேதிதெரிந்து, மந்திரிமுதலான பேர்களுடனெதிர்கொண்டுவந்து, வீமசேனனைக் கண்டு சந்தோஷித்து எதிப்படி வந்தகாரியஞ் சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க, வீமசேனன் தருமபுத்திரமகாராஜன் இராஜசூயஞ்செய்ய ஆரம்பித்து ராஜாக்களைச் செயித்துக் கப்பங்களை வாங்கிவரும்படி தம்பிமார் நால்வரையும் நாலுதிக்குகளிலும் அனுப்பியிருக்கிற சங்கதியை யவனுக்குத் தெரிவிக்க, அதுகேட்டுச் சிசுபாலன் மிகவுஞ் சந்தோஷமாயிற்றென்றுசொல்லி வீமசேனனைத் தன்பட்டணத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் வெகுவினோதமாய் விருந்துசெய்து பலவிதாபரணங்கள் முதலாகிய வஸ்துக்களைக் கொடுக்க, வீமனவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே ஒருமாதமிருந்து, பின்பு அவனிடத்தில் விடைபெற்றுக் குளிந்த நகரத்திற்குப் போனான்.

அந்தக்குளிந்த நகரத்துரிய சிரோணிமானென்கிற அரசனிடத்திலுங் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, கோசலதேசமடைந்து, தக்ஷிணகோசலாதிபதியாகிய சௌசலியனென்கிறவனையும் - உத்தரகோசல தேசத்திலே அயோத்தியா நகரத்திலிருந்த பிரசபிரசங்கியனென்கிறவனையும் - வெகுயுத்தங்கள் செய்து அவர்களை சுவாதீனப்படுத்தி, கோபாலனென்கிற அரசனையும் மலைராஜனையுஞ் செயித்து, இமயமலையின் கீழ்ப்புறத்தில் மலைச்சாரல்களிலிருந்த மகாசூரர்களை வென்று கப்பங்களைவாங்கி, குந்தள தேசத்திற்குப்போய் நக்ஷிமானென்கிறபருவதத்தில் வாசஞ்செய்து அரணிருந்த சிலவீரரைச் செயித்துக், குந்தளராஜனையுங் கீழ்ப்படுத்திக் கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு, சமீபத்திலிருந்த மகாசூரனாகிய சுபந்து வென்கிறவன் வணங்காமையாலே அவனோடு யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்து, அவன் சேனைகளைத் தொலைசெய்து; அவ்வரசனைக் கைப்பிடியிற் பிடித்து அனேகம் பொருளையவனிடத்திற் கப்பமாய்ப் பெற்றுக்கொண்டு, சுபார்சுவமென்கிற பருவதத்திற்குச் சென்று, அதிலிருந்த குதனென்கிறவனைச் செயித்து, அவனுக்குட்பட்டிருந்த அனேக வரசரையும் வென்று வெகு திரவியங்களைக் கவர்ந்து, மச்சதேசம்போய் அவர்களையும் வெற்றிகொண்டு, பின்பு மாளவராஜாவையும் - கயாராஜாவையும் - பெரிய ஆரணியத்திலிருந்த கிராதராஜாவையும் - பிருங்கனென்கிற வேட ராஜாவையும் - மணிமாலனென்கிற ஆரணிய தேசத்து ராஜாவை

யுங் கீழ்ப்படுத்தித், திரண்ட பொருள்களைப் பற்றிக்கொண்டு, அத்தக்ஷணம் மல்லர்-சருமகர்-வருமகர்-என்கிற க்ஷத்திரியரைப்போரில் தோற்கச்செய்து, சமீபத்தில் ஏழுவகுப்பாயிருந்த கிராததேசங்களுக்குத் தூதரையனுப்பிக் கப்பங்களை வருவித்துக்கொண்டு, சிம்மம் - பிரசிம்மம் - சமசுக்ஷம் - என்கிற மூன்று தேசங்களிற் புகுந்து, அவ்விடத் தரசர்களினின்றும் வெகுதனங்களைச் சம்பாதித்து, மகததேசத்திற்குப் போய், அத்தேசத்தின எல்லையிலிருந்த தண்டன - விதண்டன-என்கிற இருவரையுந் தனது பராக்கிரமவிருத்தியாலேயே கீழ்ப்படுத்திக், கிரிவிரச நகருக்குப் போய, ஜராசந்தன் புத்திரனாகிய சகதேவன் எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துப்போய்ச் செய்த உபசாரங்களையும்-வெகுமதிகளையும் - சந்தோஷத்துடன் அங்கீகரித்து, அவனிடத்திற் செலவுவாங்கிக்கொண்டு அங்கதேசத்திற்குப்போய், அதற்கு அதிபதியாகிய கர்ணனுக்குத் தானவந்தசேதி தெரிவித்தான்.

அதுகேட்ட அக்கர்ணன் கப்பங்கட்ட மனமில்லாமற் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வர, வீமனும் யுத்தத்திற்கு முனைந்தான். அவ்விருவருக்குமப்போது பயங்கரமாகிய யுத்தம்நடந்தது. பூர்வகாலத்திற் பலியென்பவனுக்கும் - இந்திரனுக்கும் - நடந்தயுத்தமும் இதற்கு நிகரல்லவென்று, தேவர் - தானவர் - கருடர் - கந்திருவர் - கின்னரர் - முதலாகியயாவருந் தங்கள் மனைவிகளுடனே விமானங்களிலேறிக்கொண்டு வேடிக்கைபார்க்க, அரம்பையரெல்லாம் இந்தயுத்தத்தில் மடிகிற நல்லவீரராகிய கணவர் கிடைப்பாரென்று சந்தோஷமாய்க் கையில் மந்தாரமாலைகளை வைத்துக்கொண்டு காத்திருக்க, நாரதமாமுனிவர் மகிழ்ச்சியடைந்து [illegible] பூரணமாகிய [illegible] கேட்டுத் [illegible] வானந்தமுற [illegible] கொண்டு பார்த்திருக்க, சூரியனுமவ்விருவருக்கும் மங்களமுண்டாக ஆசீர்வாதஞ் செய்து [illegible], கானம் - விமானம் - ஒருவனையொருவர் [illegible] பேசுதலும் அட்டகாச [illegible] கண்டதிற [illegible] இவ்விருவரும் [illegible] - தனசி - முதலிய [illegible] யுத்தங்களைச் செய்தார்கள். [illegible] சேனைகள் [illegible] பாகத்தில [illegible] யுத்தஞ்செய்ய, அவ்விருவருமத [illegible] அனுபவிக்காப் [illegible] விருந்தார்கள். அக்கர்ணனுடைய [illegible] வாயுபோலவே பாய்கிறவீமன். [illegible] பதினாயிரம் யானைகளையும்-இருபதினாயிரம் குதிரைகளையும்-நாலாயிரம் ரதங்களையும்-லக்ஷம் ஜனங்களையும்-ஒன்று தினங்களில மடித்தான், சூரியகுமாரன் சூரியன்போலவே விளங்கி வெவ்விதாகிய அம்புகளினாலே எதிரிசேனையில் அனேகங்களைத் தவித்துச் சோரும்படிசெய்தான. ஆகிலும்வீமசேனனுடைய மொறட்டுத்தனமான புஜபலத்தினாலும்-கதாபலத்தினாலும்-கர்னனுடைய சேனைக்கே மிகுந்த சேதமுண்டாயிற்று.

இவ்வாறாகத் தன்சேனைக்கு நேரிட்ட சேதத்தைப்பார்த்துக் கர்னன் கோபங்கொண்டு, தனதுகாளபிருஷ்டமென்கிற தனுசிற் பலவகைப்பட்ட பாணங்களை அனேகம் ஆயிரமாகத் தொடுத்து, வீமன்தேர் - குதிரை - சாரதி - அதிபதி - ஒன்றுந் தெரியவொட்டாமற சரக்கூடமாக நிறைத்தான். பாண்டவவீரனும் அந்தப்பாணங்களையெல்லாந் தனபாணங்களினால் துணித்துத்தள்ளிச, சூரியன் தன்கிரணங்களினாற் கடலைப் பிளந்துகொண்டு சப்தமாப்பூட்டிய ரதத்தோடு வெளிப்புறப்படுவதுபோற் பளிச்சென்று புறப்படவே ; தாமரைமலர்கள்போல அப்பாண்டவவீரனுடையசேனாஜனங்களின்முகங்களெல்லாஞ் சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்தன. இவ்வாறாக வீமன் சரக்கூட்டினின்றும் நீங்கியதைக்கண்டகர்னன், மறுபடி அனேகமாயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்துப் பிரளயகால மேகம்போல் வருஷித்தான். அந்தப் பாணவருஷத்தினாலே சேனைகளெல்லாம் பொத்தப்பட்டுக் கண்தெரியாமலும்-அசைவிடமாட்டாமலும்-பதைபதைப்புடனே பிரமித்துநிற்க, தேர்க்குதிரைகளும்பின்னுக்கப் போக, அதுகண்ட வாயுபுத்திரன்கதையைக்கையிலெடுத்துக்கொண்டு ரதத்தினின்றுங் குதித்து, அங்கராஜனுடைய தேர்க்கீழ்ச்சென்று, தனதுகதையை யந்தத் தேரின் இரிசியிற்கொடுத்துச் செண்டுபோல தூக்கியெறியவே ; அந்தத்தேரானது மலைகட்குச சிறகிருக்குங்காலத்தில் உயரப் பறந்தெழுந்ததுபோல் ஆகாசத்திற்கிளம்பி, இதென்ன விசித்திரமென்று பூமியிலுள்ளோரும்வானத்திலுள்ளோரும் ஆச்சரியங்கொள்ளவும், [illegible]பயப்படவும், அந்தத் தேரினுள்ளிருந்த [illegible] போவதினால் அதில் எழுந்திருக்கிற பெரு [illegible] பட்டாக்கினங்கள்-இவைகளுடைய காந்திகள் [illegible] காணகி, பாதாளத்திலிருக்கிற அ[illegible] பூமியைப் பிளந்துகொண்டு வருகிறதோவென்று [illegible] சங்கிக்க, அத்தேரின் [illegible] ஆகாயத்தினின்று [illegible] விழுவதாகவெண்ணி [illegible] விட்டோட, மனிதர்களும் அவசரமாய் [illegible] காலமெனவெண்ணிச் சங்கையுறாநிற்க, தேவர்கள் பயத்தினாலே [illegible] விமானங்களை [illegible] விமானங்கள் முட்டி உடைந்து [illegible] கல்லோலமாய் ஆகாசத்தில் அனேகமாயிரம் பட்சிகள் கூடிக்கொண்டு [illegible] போடுவது போல் அவ்விமானங்கள் பறப்பதினால் வானமெங்கு மிடைவெளி யில்லாமலிருக்க, சேனைகளெல்லாம் ம

வழிகாலத்திற் பெருங்காற்றடித்தால் அதனாலே பல ஆறுகளிற் பெருவெள்ளங்கள் உடைப்பெடுத்துக் கொண்டு மேல்க்குமேல் சிதறியோடுவதுபோற் பிச்சுக்கொண்டோட, இப்படிக்கெல்லாம் பிரபாதமாய் விபரீதகாலம்போலிருந்தது.

இவ்வாறு ஆகாயத்திலே ரதமெழும்பும் போதே கர்ணன் தன் சாமர்த்தியத்தினாற் கிட்டமொரு பக்கத்திலும்-உத்தரமொரு பக்கத்திலும்-ஆயுதமொரு பக்கத்திலும் - விழும்படியாகவே ஒருவருக்குந் தெரியாமல் மெள்ளக் குதித்து, அசுவிட்டமுதலானவைகளை முனைபோலவே தரித்துக்கொண்டு, தைரியசாலி போல விமனுக்கு முன்னின்றான். இந்த மருமமறிந்த விமசேனன்-ஓ கர்ணா! நீ வெகுசாமார்த்தியவானென்று சொல்லி நகைத்தான். அதனாலே கர்ணன் வெகுநேரம் லச்சையடைந்து சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஆகாசத்திலெறிந்த அந்தரதமானது சாரதியென்றும் - குதிரையென்றும் - உருளையென்றும் - இருசென்றும் - நுகத்தடியென்றும் - கொடியென்றும் - உருத்தெரியாமற் பொடிப்பொடியாக விழுந்தது. அப்போது விமசேனன் தோள்தட்டிச் சயசங்கூர்த்துச் சிங்கநாதஞ்செய்தான். இவ்வளவான பின் இரண்டு சைனியத்தாரும் இது விமசேனனுடைய செய்கையென்றறிந்து, சிலர் ஆச்சரியப்படவும், சிலர் சந்தோஷப்படவும், சிலர் பொறாமைப்படவும், சிலர் விசனப்படவுமாக இருந்தார்கள். அத்தருணத்திற் குருசேனையிற் கோலாகலசத்தமும், அங்கசேனையில் அலங்கோலசத்தமுமுண்டாயிற்று. இதையெல்லாம் பார்த்தகர்ணன் தனக்குள் ஆலோசித்தவனாகி வருந்தி, அப்பா! இப்படிப்பட்ட பலவானோடு போராடுகிறது விருத்தம். இந்தமுறைக்குத் தனக்கேற்ற அஸ்திராசுவமூர்த்து ட்கிதமுதவாதிதன்முகினைந்து, மறைந்து நரகத்தினை பேர்வெறிகொண்டு திரும்பினான்; தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள். அப்போது கர்ணன் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல், அனேகமாயிரம் பொன்களைப் பயமாக்கக் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு விமசேனன் வெகு சந்தோஷத்துடனே வந்தியர்களெல்லாம் புகழும்படியாக நடந்துகொண்டு, சகலசேனைகளோடுங்கூட அங்கதேசம்விட்டுப் புறப்பட்டுச், சமீபத்திலிருக்கும் மோதகாபர்வதத்திற்குப் போனான்.

அந்தப் பர்வதத்திலிருக்கும் மலைவாசிகளையும் அவர்களுடைய ராஜாவாகிய மகாராஜனென்கிறவனையும் போரிற் செயித்துச் சேர்த்துக்கொண்டு, அவன் சமஸ்தங்களைக் கொள்ளையடித்துப், பவுண்டரதேசத்திற்குப் போக, அவ்விடத்திலே அந்ததேசத்து ராஜனாகிய பவுண்டரக வாசுதேவனென்பவன் இயல்பாய் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்திலும் அவனை யாசிரித்தவரிடத்திலும் பகைகொண்டவனானபடியினாலே, விமசேனனுடைய யாத்திரையைச் சகிக்கமாட்டாமல் மனங்கொதித்து, ஒரு அக்ஷௌகிணி சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தான். விமசேனனுமவனோடெதிர்த்து, அவன்சேனைகளை நாசஞ்செய்து, அவன்தேரையுமுடைத்துக், குதிரைகளையுஞ் சாரதிகளையுங் கழுத்தறுத்துப் பதாதியாக நிறுத்தினான். அதனாலே மிகவும் ஆக்ரோஷப்பட்ட அப்பவுண்டரகன் வேறு தேரிலேறிக்கொண்டு, தனது வில்லினின்று பொழியுஞ் சரமாரியால் விமன்சேனையைப் பிளக்க, அச்சேனை தாங்கமாட்டாமல் தடுமாறுவதைக் கண்ட விமன் தன்சேனைகளுக்கு முன்னின்று கொண்டு, பவுண்டரகன் பிடித்தவில்லை முறித்தான். அவன்வேறு வில்லையெடுத்தான். அதையும் முறித்தான். இவ்வாறாக அவன் எத்தனைவில் லெடுத்தாலும் அத்தனையையும் ஒடிக்கவே அந்தப் பவுண்டரகன் வெகுகோபங்கொண்டு, சத்தியென்றுமோராயுதத்தையுங் கதாயுதத்தையுமெடுத்து வெகு லாகவமாய்ச் சுழற்றியெறிந்தான். அந்தச்சத்தி விமசேனன் சாரதியின்மார்பிலுருவியபடியினாலே அவன் இறந்தான். அந்தக்கதாயுதம் குதிரைகளின் தேகங்களின்மேல் விழுந்தபடியினாலே குதிரைகள் எலும்புமுறிந்து செத்தன. இப்படியாகவே விமன் வெகு குரோதத்தோடு மலையின் முனையினின்றிறங்கி மெழும்புவதுபோல அந்தத் தேரினின்று பெருமயிற், கர்ச்சித்துக்கொண்டே பவுண்டரகனைத் தேடிப்பாய்ந்து, அந்தத் தேரிலிருந்த வெகு கூர்மையும் வலிமையுமுள்ள சத்தியென்கிற வேலாயுதத்தைப் பிடுங்கிச் சத்துருவின் மார்பிற் குத்தவே, அந்தப் பவுண்டரகன் வேலூறக் குத்துண்டு வெறுமெ இத்தும் பதைபதைக்கும் அந்தத் தேரின் தட்டிலே விழுந்து மூர்ச்சித்தான். அதுகண்ட அவனுடைய சாரதியானவன் தேரைப் பின்னாகத் திருப்பிக்கொண்டு பெரிய ராஜ்யாசிரமத்தைச் சேர்ந்து உபசாரஞ்செய்தான். அதுகண்டு விமன் சயசம்பூரித்தான்.

அந்தப் பவுண்டரகன் ஒருநாழிகைகழித்து மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்து, இனிமேல் நமக்கு விமசேனனை வென்று ஜெயிக்க முடியாதென்றெண்ணி, அனேக வஸ்திரங்கள்-ரத்தினங்கள்-ஆபரணங்கள்-முதலாகிய வஸ்துக்களை விமனுக்குக் கப்பமாகக் கொண்டுவந்து கட்டி, மகாசந்தோஷத்தோடும் அவனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு போனான். விமசேனனும் பவுண்டரகன் கொடுத்த பொருள்களை வாங்கிக்கொண்டு, அத்தேசத்தின் கிட்ட சமுத்திரக்கரையிலிருக்கும் பவுண்டரகனுடைய மித்திரனாகிய வசுதேவனையும் ராஜனைச் செயித்து, முறையாக வங்கதேசத்து ராஜனையுங் கலிங்கதேசத்து ராஜனையும் ஜெயித்துக்கொண்டு, பின் சமுத்திரத்துக்குப்போய், அவ்விடத்து ராஜனையும் இன்னும் சமுத்திரத்திலிருந்த பதினெட்டு மிலேச்ச சாதியானவரையுங்கொன்று, காலில்விழுந்த சிலரை மாத்திரம் விட்டுப்போட்டு, வெகு பணங்களைக் கொள்ளையடித்துப், பின்பு ருசாதர் என்கிற இராக்கதர் இருக்கும் தேசத்திற்குச்சென்று, அனேகங்கோடிபேர்களை

வெட்டி, அவர்களி லுட்பிரிவாகிய கர்ணப் பிராவரண
ர் - காமுகர் - திரணமூலர் - ஓஷ்டகர்ணகர் - என்கிற
பலசாதியாரையுஞ் சிதைத்து, அவர்களுக்குள் ளிரு
ந்த அதிசய வஸ்துக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, லோ
கத்திய மென்னுந் தேசத்திற்குப் போய், அதின்ரா
ஜாவாகிய ஒருமிலேச்ச சாதியானுக்குத் தான் வந்த
சேதி தெரிவித்து, அவன் மரியாதையோடு எதிர்கொ
ண்டுவந்து கொடுத்த அனந்தம் பொன் வெள்ளிகளை
யும், பச்சை கற்பூரம் - குங்குமப்பூ-முதலிய அவ்விட
த்து வஸ்துக்களையும்வாங்கிக்கொண்டு, மற்றும்அந்த
ப்பக்கத்தி லிருந்த யாவரையுங் கீழ்ப்படுத்தி அளவற்
ற பொருள்களை யெடுத்துக் கொண்டு, வருடந்தோ
றுங் கப்பங்கட்டி வரும்படி யாவருக்குந் திட்டஞ்செ
ய்து திரும்பி, வெகுவிலாச உல்லாசங்களோடு இந்தி
ரப் பிரஸ்தத்திற்கு வந்து உதிஷ்டிரனைப் பணிந்து
நடந்த சேதியெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

சகாதேவன் தக்ஷணதிக்கு விஜயம்.

கேளுமையா ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அள
வற்ற சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு தென்திசையிற்
சென்ற சகாதேவன் சூரசேன தேசத்திற்குப் போய்,
அவ்விடத்து ராஜாக்களை ஜெயித்து, மச்ச தேசத்
தையுஞ் ஜெயித்துக், கருஷ தேசத்திற் பிரவேசித்து,
அதற்கு அதிபதியாகிய தந்தவக்கிர னென்கிற சுத்த
வீரனோடு நெடுநேரம் யுத்தஞ்செய்து ஜெயித்து, வெ
குதனங்களை வாங்கிக்கொண்டு, அபரமச்சிய மென்கிற
தேசஞ்சென்று, அவ்விடத்தி லிருக்கும் படச்சரரென்
கிற சாதியாரையும் - அவர்களின் தலைவனாகிய சுர்ப்
பர னென்கிறவனையுஞ் செயித்துக் கப்பம்வாங்கி, அ
ப்பால் ஒரு வேட தேசஞ்சென்று அவ்விடத்தி யாரை
யுஞ் சுவாதீனமாக்கிக், கோசிருங்க மென்னும் பருவத
த்தின் ராஜாவையும் - நவராஷ்டிர தேசத்து ராஜா
வையும் வணங்கச்செய்து, குந்திபோஜ னுடைய தே
சத்திற்குப் போனான். அந்தக் குந்திபோஜன் சகா
தேவன் வந்த சேதிகேட்டு, மிகவும் பட்சத்துடனே தன
து பௌத்திரனாகிய அந்தச் சகாதேவனை மனைக்கு அழை
த்துப்போனான். சகாதேவனும் பாட்டனா - மாமன்
முதலானோரை நமஸ்கரித்து ஆசீர்வதிக்கப் பட்டு, அ
னேகநாள் சவுக்கியமாக அங்கேயிருந்து, அவர்கள்
கொடுத்த கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுச்,
சர்மண்வதி யென்கிற நதியின் கரையிலிருந்த ஜம்பக
னென்கிற ராஜாவின் மகனைக் கண்டு, யுத்தத்திலவ
னை வசமாக்கித் தெற்கேசென்று, சேகம் - பரமசே
கம்-என்கிற தேசங்களுக்குப் போய், அத்தேசத் தா
ரையுங் கப்பங் கட்டச்செய்து, அவர்களைக் கூட அழை
த்துக்கொண்டு நருமதையென்கிற நதியின் கரையில் அ
வந்திதேசத்து மன்னவராகிய விந்தன் - அநுவிந்த
ன்-என்கிற இருவரையும் யுத்தத்திற்கழைக்க, மகாப
லசாலிகளாகிய அவ்விருவரும் சதுரங்க பலங்களைக்
கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தார்கள்.

அப்போது அவ்விரண்டு சுத்தவீரரோடு சகா
தேவனொருவனுஞ் செய்த சண்டையின் விசித்திரஞ்
சொல்ல முடியுமோ? எதிரிக ளிருவரும் பலத்தினிலு
ம், சவுரியத்தினிலும், சாமார்த்தியத்தினிலும், மிகவும்
புகழ்ப் பெற்றவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை பிரமி
த்துப் போகும்படியாகப் பாணங்களை யெடுக்கிறது
ம், வில்லில் தொடுக்கிறதும், பிரயோகிக்கிறதும், இன்
னபடியென்று காணாமற் பாண்டவரெதிரிவன யு
த்தஞ்செய்யும் போது; ஆகாசத்தில் வேடிக்கை பார்
க்கவந்திருந்த தேவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டுப்புஷ்பவரு
ஷம்வருஷித்தார்கள்.சகாதேவன்தொடுக்கிறஅம்புகளி
னால் ஆகாயமெல்லாம் மறைந்து சூரியன் தெரியாமற்
போகவே, பூமியிலுள்ளோர்கள் இதென்ன ஆச்சரிய
ம்! இவ்வளவு சீக்கிரத்தில மாலைப்பொழுது வந்ததெ
ன்னென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறுசகாதே
வன் பொழிந்தபாணங்களை விந்தாநுவிந்தர் தங்களு
டையதாயுதங்களினாலேசூரணஞ்செய்து, வெகு வே
கமாய்த்தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றியெறிய, அதின் வ
லிமையினாலே சகாதேவனுடைய ரதமானது கெட்டி
த் தள்ளப்பட்டதுபோற் பின்னே வெகுதூரமிடை
ந்து குடைமாறிக் கவிழ்ந்து விழுந்தது. அதனாலே குதி
ரைகளுக்குஞ் சாரதிக்குங் கைகால்கள் முறிந்து ரத
மும் உடைந்துபோக, சகாதேவன் முன்னமே அதி
லிருந்து குதித்துக் கோபாக்கினியின் வெந்தழல்க
ளோ வென்று சங்கையுறும்படி இரண்டுகண்களுஞ் சி
வந்து அழலிட, உதடு படபடவென்று துடிக்க விந்
தாநுவிந்தரைப்பார்த்து, ஓ அவந்தி ராஜாக்களே!
உங்களுக்கு முடிவுகாலம் நேரிட்டது. பிதுருலோகத்
திலிருக்கும் உங்கள் பந்துக்களைச் சீக்கிரங் காண்பீர்க
ள். பயப்பட வேண்டாம். பயம்வீரருக்குத் தகுதிய
ன்று. தைரியமாயிருங்கள். இதோ உங்களைப்பிதுரு
லோகத்திற்கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கும்படியாகிய தூ
தனையனுப்புகிறேனென்று விரவாதஞ்செய்து, இயமனு
டைய பற்களுக்குச் சமானமாகிய மகாதீக்ஷண்யமுங்
கொடுமையுமுள்ள முப்பத்திரண்டு பாணங்களைத் த
னுவிற் சந்தானஞ்செய்து பிரயோகித்தான்.

அந்தப்பாணங்கள் வெகுவேகமாய் இரைந்து
கொண்டுசிறகுள்ள சர்ப்பங்கள்போல்வந்து விழுந்து,
அவந்தி ராஜர்களுடைய - தேர் - குதிரை - சாரதி -
கவசம் - ஆயுதம் - எல்லாவற்றையுஞ் சின்னபின்ன
மாக்கி, அவர்களையும் மூர்ச்சிக்கச்செய்தன. அத்தரு
ணத்திற் பாண்டவசேனை வெகு பராக்கிரமத்தையும்
தைரியத்தையும் அடைந்து, அவந்திசேனையிற்போய்
விழுந்து, யானைக்கூட்டத்திற் சிங்கக்கூட்டம் புகுந்த
துபோல நாசஞ்செய்துவிட்டது. இப்படியிருக்க அ
வ்வரசர்களிருவரும் மூர்ச்சைதெளிந்து, கைகால்கள்
வெலுவெலுத்து, மெள்ள கண்களைத்திறந்து, சே

னைகள் நாசமடைந்ததையும் பாண்டவன் பராக்கிரமத்ததையும் பார்த்துச் சிந்தித்து, இப்போநாம் மறுபடியும் யுத்தஞ்செய்வோமா? கப்பங்கட்டிப் போடுவோமா? இன்னுஞ்சிலநேரம் யுத்தஞ்செய்தாலும் இத்தருணத்தில் நாம் ஜயிப்பது அரிது. ஏனென்றால்- தருமபுத்திரருடைய தரும பலத்தினாலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தினாலும், இந்தச் சகாதேவனுக்குப் பலமும் பராக்கிரமமும் விருத்தியடைந்திருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே இப்போது சும்மாயிருப்பதே நன்மையென்று ஒருவரோடொருவர் ஆலோசித்துக்கொண்டு, வேறு ரதத்தின்மேலேறிச் சிலபாணங்களைப்பெய்து, சேனைகள்சிதறும்படி கொய்து, சங்கத்தொனிசெய்து, ரதத்தைக் கிட்டிக்கொணர்ந்து, புன்சிரிப்புடனே சகாதேவனைப் பார்த்து, ஓ சகாதேவமகாராஜனே! நீர் மகாவீரன். சந்தேகமில்லை. அதனாலெங்களுக்கு மகாசந்தோஷமாயிற்று. மேலும தருமமே ஓருருக்கொண்டவதரித்ததென்று சொல்லத்தக்கவராகிய தருமபுத்திர மகாராஜன் விஷயத்திற் பாடுபடவேண்டிய கடமை யுங்களுக்குமாத்திரமேயன்று. எங்களுக்கு மக்கடமை யிருக்கிறபடியினாலே நீரேனிந்த யுத்தம்பண்ணுகிறீர்? நிறுத்தும். சிலதிரவியங்களைக் கொடுக்கிறோம் வாங்கிக்கொண்டுபோம். என்றுசொல்லிச் சமாதானப்படுத்தி அனேகதனங்களைக்கொடுக்க, அவைகளைச் சகாதேவன் வாங்கிக்கொண்டு விடைபெற்று, வெகு உல்லாசத்துடனே சகலசேனைகளோடு அந்தத்தேசம்விட்டு விதற்பதேசத்திற் பிரவேசித்துப், போசகடமென்னும் நகரத்துக்குப்போனான்.

அந்தப்பட்டணத்திலிருந்த உருக்குமியென்கிறவன் சகாதேவன்வந்த சேதிகேட்டு வெகுபொறாமைகொண்டு, பெருவெள்ளம் போன்ற சேனைகளோடு வெளிப்புறப்பட்டு, சகாதேவனோடு யுத்தஞ்செய்ய வாரம்பித்தான். சகாதேவனும் தன்சேனைகளைச் சன்னத்தப்படுத்தி; தைரியமாயும் பலமாயும் யுத்தஞ்செய்ய வாரம்பிக்கும்போது, ஒன்றோடொன்று கலந்த அவ்விருசேனைகளினால் உண்டாக்கப்பட்ட தூளானது ஆகாசத்திலெழும்பி கப்பிக்கொள்ள, இந்த யுத்தத்தைப் பார்க்கவந்தவன்போல வந்தசூரியன் இதென்ன ஆச்சரியம்? நாம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்க இங்கிருந்திருள்வந்து கவ்விக்கொண்டது? என்று மயங்கி, ரணகளத்திலே வீரர்களுடைய வேல்- சத்தி-முதலாகிய ஆயுதங்களின் காந்திகள் மின்னல்போலவிளங்கக்கண்டு, நம்மை மறைத்தது மேகமன்றி அந்தகாரமன்றென்று நினைந்து, தன்பக்கத்திலிருக்கும் வாயுவுக்குத்தெரிவிக்க, அவன் தன்விசைத்தலினாலே யதைத்துரத்த, அத்தூள்களகன்றபின்பு ரணக்களம்விளங்கவே; அங்குள்ளவீரர்கள் முன்னம் ஒருவரொடொருவர் முகந்தெரியாமையாலே தன்னுடையவன் பிறருடையவனென் றறியாமல் அடித்ததி னாலுண்டாகிய காயங்களைப்பார்த்து, ஒருவருக்கொருவர் சமாதானஞ் சொல்லிக்கொண்டார்கள். இப்படிக்குச் சிலநேரம் யுத்தம்நடந்தபின் சேனாபதிகள் வகுப்புவகுப்பாய்ப் பிரிந்து யுத்தஞ் செய்யும்போது, பாண்டவச்சேனாபதியும் அவனுக்கு உதவியாயிருந்த பன்னிரண்டுரதிகரும் கொலைசெய்யப் பட்டார்கள். சேனாநாயகரில்லாமற் போனபடியினாலே பாண்டவச்சேனைகள் முறையின்றி யுத்தஞ்செய்து, எதிரிகளுடைய சேனைகளாலே முறிய அடிக்கப்பட்டுக், கைபோனதும் - கால்போனதும் - கவசம்பிளந்ததும் - வில்லொடிந்ததுமாகி நிற்கமாட்டாமல் திசைதோறு மோட, ஒருரதிகனாகவே நின்ற சகாதேவனை உருக்குமிபார்த்து, அடா பாண்டவப்பயலே! நீயேன்வீணாய் உயிரை விடுகிறாய்? விரைவில் ஓடிப்போ. என்றுசொல்லி நகைத்து ஆரவாரஞ்செய்து, வில்லில் மிகவுக்கிரமாகிய கணைகளைத்தொடுத்து, மூர்ச்சைவிடவொட்டாமற்பிரளயகால மேகம்போல் வருஷித்துச், சகாதேவனை வாகனங்களு மாயுதங்களுமில்லாமல் வறியனாக்கிப் பூமியில் நிறுத்தினான்.

அப்போ சகாதேவன் ஊக்கத்தைவிடாமற், சமீபத்திற்கிடந்த ஒருகத்தியை யெடுத்துக்கொண்டு வஸ்திரத்தைவீசித் தன்சேனைகளைக் கூப்பிட, அவைகளரசன் ஒருத்தனாய் நிற்பதைக்கண்டு, ஓ! ஓ! இன்றைக்குப் பஞ்சபாண்டவர் சதுர்ப்பாண்டவராக வேண்டியகாலம் வந்ததென்று துக்கித்துக்கொண்டே திரும்பிவர முயன்றாலும், எதிரிகளுடைய ஆயுதவேகத்தினால் வரக்கூடாமல் தடுமாறி நிற்பதைக்கண்ட சகாதேவன் மனதினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப் பணிந்து, தன்தமயனருடைய பாதங்களையும் நினைத்துக், கோடைகாலத்துக் கொண்டல்போற் கர்ப்பநிர்ப்பேதமாகும்படிகர்ச்சித்து, உருக்குமியைப் பார்த்து, அடா மூடா! முன்னம் நீயெங்களாலே தேர்க்காலிற் கட்டப்பட்டிருந்து குடுமிவைத்து மொட்டைசெய்யப்பட்டும் ஓடிவந்து குண்டினபட்டணம்போக வெட்கத்தினாலே இப்பட்டணத்தை யுண்டாக்கி வாசம்பண்ணுகிறாயே? அந்தமகானுபாவனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இங்கேயில்லையென்று நினையாதே. இதோ என்மனதிலிருக்கிறார். வீணாய்த் துள்ளாதே யென்றுசொல்லி, ஒருபாய்ப்பாய்ந்து அவனருகிற்குதித்துக், கத்தியாற் சாரதிகளை வெட்டிச், சண்டப்பிரசண்டமாகப் பந்துபோற் குதித்துக்கொண்டுவந்து, உருக்குமியின்வில்லைத்துணித்து, அவன்ரதத்திலிருந்து ஒருமுண்டாந்தடியெடுத்துக்கொண்டு இரண்டுகையிலுமிரண்டாயுதங்களோடு சேனைகளினடுவிற் புகுந்து மர்த்தித்துப், பிணப்போர்களைக் குவித்து, யாவரையுந்திகைத்து நிற்கச்செய்து சிங்கநாதம்பண்ணவே; பூமியுமாகாசமுமதிர்ந்திடென்று நடுங்கிற்று. இப்படி யிருக்கும்போது சேனைகளும் உடனேவந்துகூடி முன்போல வாகனாயுதங்களைச் சித்தம்பண்ணினமையால், சகாதேவன் தி

வ்வியமாகிய மற்றொருரதத்தின்மே லேறிக்கொண்டு உருக்குமியைப்பார்த்து, இப்போதென்ன நினைக்கிறாய்? இஃதிருக்கட்டும். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யெப்படி உன்னைக்கொல்ல மனமில்லாதவராய் மன்னித்துவிட்டாரோ? அப்படியேநானும் ஸ்ரீருக்குமணி தேவியின் தாக்ஷண்யத்தினால் உன்னைக்கொல்ல மனமில்லாதவனாக விருக்கிறேன். பயப்படாதே. இப்போதாகிலும் வணங்கிக் கப்பங்கட்டிப் பிழைக்கும்வகை தேடிக்கொள் என்றுசொன்னான்.

அதுகேட்ட போசகடாதிபதியானவன் ஆகுதி பண்ணப்பட்ட அக்கினிபோற் சொலித்து வேறுரதத்திலேறிக்கொண்டு மறுபடி யுத்தஞ்செய்ய, சகாதேவன் ஒருநிமிஷத்தில் அவனை வாகனமுமாயுதமுமில்லாதவனாக்கிச் சங்கம்பூரிக்க, அந்தஉருக்குமி தேரினின்றுங்குதித்து வேறுரத மேறுவதற்குள்ளாகப் புலிபோல் ஒருபாய்ச்சலபாய்ந்துபிடித்துக்கொண்டான். அப்போது உருக்குமி இவனுக்குவெகுகப்பங்களைக் கட்டித் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டான். சகாதேவனும் அவன்கொடுத்த கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு, தனசேனையிற் குறைந்துபோன ஜனங்களுக்குப் பதிலாய் அவன்சேனைகளிற் சிலஜனங்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு, குண்டின பட்டணம் போய் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மாமனாராகிய பீஷ்மக மகாராஜனிடத்திலுங் கப்பம்வாங்கிப், பிராக்கேடகமென்கிற தேசத்தையுஞ்சயித்து, அங்கிருந்து பாலாயர் - ஜரம்பர் - தைத்திரர் - அர்த்தவாலர்-சப்பரர் - என்கிற ஜாதியாரை வென்று வெகு பொன்சம்பாதித்துக், கிரந்தமனென்கிற ராஜாவைக் கீழ்ப்படுத்திப, பத்தனமென்னுந் தேசத்து ராஜனோடு யுத்தஞ்செய்து ஜயித்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் காடுகளையும் பர்வதங்களையும் பார்த்துச் சந்தோஷித்துக்கொண்டே ரிசியமூகமென்கிற பருவதத்தினிடத்திற்குவந்து, அவ்விடத்திற் பெருகாநின்ற பம்பாநதியையுங்கண்டு, முன்னமவ்விடத்திலே நடந்த ஸ்ரீராமசரித்திரங்களை நினைத்து மனதில் மிகவுமானந்தப்பட்டுத் தோத்திரஞ்செய்து, சமீபத்திலிருக்கிற கிஷ்கிந்தையென்கிற நகரத்துக்கு வந்து பட்டணத்தைச் சுற்றிச் சேனையையிறக்கினான்.

இந்தசேதி தெரிந்தவுடனே அந்தப்பட்டணத்தில் அதிகாரஞ் செய்துகொண்டிருந்த, மைந்தன் - துவிந்தன - என்கிற வானரராஜரிருவரும் மலைகளிலுங் காடுகளிலுமிருந்த தங்கள் சேனைகளையெல்லா மொருநிமிஷத்தில் அழைப்பித்து, மரங்களுங் கல்லுகளுமாகிய ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்குவந்தார்கள். அப்போது சகாதேவன அந்த வானரச் சேனைகளையும், அவர்களுடைய தேகத்தின பலம் - லாகவம் - முதலானதுகளையும் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து; முற்காலத்தில் இராவணன முதலானோர் இவர்களாலே அழிந்தார்களன்றோ? அப்போது அவர்களுக்குச் சகாயமிருந்த சுவாமி நமக்குஞ் சகாயமாயிருக்கிறானபடியினாலே, நாமிப்போது தருமகாரியத்தைக்குறித்துத் தைரியத்துடனே முயலலாகுமென்று நினைத்துத், தன் சேனைகளை ஜாக்கிரதையாயுத்தஞ்செய்யும்படி கட்டளையிட்டுத், தானும் ரதத்தின்மீதேறி, மனதினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாதாரவிந்தங்களையும் - தருமபுத்திரரையும்-தனுர்வேத ஆசாரியரையும் நினைந்து பணிந்து, பின்பு சிங்கம்போற் கர்ச்சித்து, வில்லில் நாணைப்பூட்டி அம்புகளைத்தொடுத்து, சித்திர விசித்திரமாகிய விதங்களையெல்லாங் காட்டி, எதிரிகள்சேனைகளைக் கண்விழிக்கவொட்டாமற் செய்தான். அப்போது அந்தவானரங்கள் மலைகளையுங் கல்லுகளையும்மரங்களையும்வருஷித்து, முன்புஇராவணனோடெதிர்த்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாக எதிர்த்தாலும் ஒருபயனுமில்லாமற் போனதையும், சகாதேவன் பாணப் பிரயோகஞ்செய்கிற சாமர்த்தியத்தையும் பார்த்து, வானரராஜரிருவரும் ஆச்சரியப்பட்டு, இதெல்லாங் காலபலத்தினாலும் தருமபுத்திரருடைய தருமபலத்தினாலும் நடக்கிறபடியினாலே நம்முடைய பராக்கிரமத்தினால் ஒருபிரயோசனமுமில்லை. ஆதலாற் சும்மாயிருப்பதே கவுரவமென்று நினைத்துச், சகாதேவனுக்கு எதிரேவந்து, ஓ ராஜனே! நீர்யாது காரியத்திற்காக யுத்தஞ் செய்கிறீரென்று கேட்க, சகாதேவனும் அதற்கு விடைகொடுக்கக்கேட்டு, வானராதிபர் - ஓ ! ஓ ! இந்தக்காரியத்திற்காக நீர் யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுவதென்ன? எப்படியும் மனிதனைக்காட்டிலும் மிருகங்கள் தாழ்ந்தவைகள்தானே: அந்தமிருகங்களுக்கு என்ன பலபராக்கிரமங்களிருந்தாலும் உபயோகமில்லை. ஆகையால் எங்களுக்கியன்றவைகளைத் தருகிறோம் வாங்கிக்கொண்டு போங்களென்றுசொல்லி, அநேகம் பொருள்கள் - மதுரமுள்ளகனிகள் - பலபல தேன்கள் - நேத்தியானமான்தோல்கள் - வர்ணமான புலித்தோல்கள் - புலிநகங்கள் - யானைத்தந்தங்கள் - முதலிய வஸ்துக்களைக் கப்பமாகக்கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்ட சகாதேவன் வெகுசந்தோஷமாய்க் கிஷ்கிந்தையைவிட்டுப் புறப்பட்டுக் காடுமலைகளைத்தாண்டி, எல்லாச்செல்வங்களுங் குடிவிளையாடிக்கொண்டிராநின்ற மாகிஷ்மதியென்னும் பட்டணத்திற்குப் போனான்.

அந்தமாகிஷ்மதி ராஜனாகிய நீலனென்பவன மாரிக்காலத்துவெள்ளம்போல மிகவும் ஆரவாரத்துடன வராநின்ற பாண்டவசேனைகளையும், அதினது தலைவனாகச் சிங்கம்போற் கம்பீரமாகத் தோற்றிக்கொண்டு வரும் சகாதேவனையும் பார்த்துத், தனக்கந்தத்தி லிதுதானென்று யோசனைத்து, எண்ணிறந்த சதுரங்க பலங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குவர, இருவருக்கும் மட்டில்லாத சண்டையுண்டாயிற்று. அதில் அவ்விருவரும் ஒருவர்சேனையை யொருவர் முன்னின்று நாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்கிற கருத்தினாற்

மையோயாமற சாமாரிபொழிகதார்கள். ஆகிலும் தலை
வருடைய காத்தலினாலே சேனைகளிரண்டும் ஒருகு
றைவு மடையவில்லை. இப்படியிருக்கச் சகாதேவன்
கோபாவேசங் கொண்டு,நீலனைப் பாணபிரயோகஞ்
செய்யவொட்டாம லடித்து அத்தருணத்தில் அவன்சே
னையைப் பஞ்சுபோற் பறக்கடித்தான். நீலன் அதனா
ல் நிலைநிற்கமாட்டாமற் கதறித், தன் சேனைகளுக்குச
மாதானஞ் சொல்லி நிறுத்தி, வெகு தைரியங்கொ
ண்டு வில்லில அம்புகளைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்
தது மன்றியில; அக்கினிபகவானையும் நினைத்தான். நி
னைத்த மாத்திரத்தில் அக்கினி தனது ஜுவாலைக
ளோடுங் கூடிப் பாண்டசேனையிற் பிரவேசிக்கச, சே
னையெல்லாங் காடுபோற் பற்றிக்கொள்ளத் தலைப்ப
ட்டது. அப்போது அப்பாண்டவ சைனியமானது மிக
வும்ஹாஹாகார மடைந்து கரிந்து பொரிந்து, ஐயோ!
ஐயோ! என்று கூவிக்கொண்டு தடுமாறிற்று. அப்பட்
டதருணத்தில் இரதங்களெல்லாந் தளிர்த்த சல்லகி
யென்கிற மரங்கள்போல விருந்தன. யானைகளுக்குத்
துதிக்கைகளெழுந்தபோதிலும், அத்துதிக்கைகளினு
னியினின்று சொரிகின்ற உதிரநீர்களினாற் கால்க
ளிற் பற்றிக்கொண்ட அக்கினிச் சுவாலையணைந்து சோ
கையாயப் புகைகள்பரவியதுபற்றி; அவ்வானைகள் து
திக்கையோடு கூடியவைகள் போலவே காணப்பட்ட
ன. குதிரைகள் வால்களிலுங் கொய்யுளைகளிலுந் தீ
ப்பற்றிக்கொண்டு சொலிப்பதினால் ஒருவித அலங்கா
ரஞ் செய்யப்பட்டன போல விருந்தன. பதாதிகளு
டைய மூக்குமுதலாகிய அவயவங்கள் அற்றுப்போய
விகாரப்பட்டு நிற்க அவைகளைப் பார்த்துச் சிலர் பிண
ந்தின்னவந்த பிசாசங்களாக நினைந்துத் திகைத்தொரு
வராய்ச்சிதைந்துப் பயந்தோடினார்கள்.

இப்படிக்குச் சொல்லத் திறமில்லாத விபத்தை
யடைந்து, ஒருமுகூர்த்த காலத்திற்குள்ளே தங்க
ள்தங்கள் பந்துக்களை நினைத்து அழுது, ராஜாவைநி
ந்தித்து மூர்ச்சித்து, எரிந்து கரிந்து, சேனையிலுள்
ளோரெல்லாம் நாசமாய்ப் போனார்கள். இதைப்பார்
த்த பாண்டவகுமாரன் தைரியமழிந்து பெருமூச்சு
விட்டுக்கொண்டு, கடலெல்லாந் தாண்டி குளப்படியி
ல் விழலாயிற்றேயென்று மிகவும் விசனப்பட்டு, கிருஷ்
ணனுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்து, வருணாஸ்திரம்
பிரயோகித்து அக்கனலையவிக்க யத்தனப்பட; அவ
வஸ்திரத்தினால் அவ்வக்கினி கொஞ்சமவிந்தும், புகை
சூழ்வதினால் முன்னைக்காட்டிலு மதிகமாய்ச சேனைக
ளைவதைத்து மறுபடியும் பற்றிக்கொண்டது. பின்பும்
அவிக்க அவிக்க, மறுபடியும் பற்றிக்கொண்டே யிருந்
தது. இப்படி சகாதேவனுடைய முயற்சியெல்லாம்
வீணாகிப்போய்ப் பலமில்லாததனால், சகாதேவ
ன் ஒன்றுந்தோற்றாமற் சித்தமழிந்து மரம்போல நி
ன்றுவிட்டான். என்றுசொல்லிய வைசம்பாயனரை ஜெ
னமேஜயன் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி ! அக்கினிபக
வான் பாண்டவராலே உபகாரம் பெற்றவராச்சுதே:
அப்படிப்பட்டவர் தருமகாரியத்திற் காகப் புறப்பட்
ட சகாதேவனுக்கு விரோதஞ்செய்யலாகுமா? அஃதி
ருக்கட்டும். இவனுக்கு விரோதஞ்செய்து நீலனுக்கு
ச்சகாயஞ் செய்யவேண்டிய கடமை அக்கினிக்கு யே
துண்டாயிற்று? இந்தப்பெரிதாகிய சந்தேகத்தை நி
வர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்க, வைசம்பாய
னர்சொல்லத் தொடங்கினார்.

கேளுமையா மகாராஜனே! அந்த மாகிஷ்மதி ரா
ஜனாகிய நீலனென்கிறவன் வெகு தரும சிந்தையுள்ள
வன். வேதங்கள் விதித்தயாகங்களை இடைவிடாமற்
செய்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சுதர்சனை
யென்கிற பெண்ணொருத்தி யிருந்தாள். அவளுடைய
அழகு நம்மால் வருணித்து முடியாது. தேவஸ்தி
ரீகள் - கந்தருவஸ்திரீகள் - இயக்கஸ்திரீகள் - நாக
கன்னிகைகள்-இவர்கள்யாரும் அவளழகுக்கு நிகராக
மாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட சவுந்தரிய ரூபலாவண்ணி
யங்களுள்ள பெண்ணை அக்கினிதேவன் கலியாணம்
பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான்.
அதனாலே அந்தராஜன் சாலை மாலைகளில அக்கினி
ஹோத்திரஞ் செய்வதற்காகஎவ்வளவு ஜொலிக்கச் செ
ய்தாலுஞ் ஜொலிக்கிறதில்லை. அந்தப் பெண்வந்து
ஜொலிக்கச் செய்தால் ஜொலிக்கிறது. தன் ஜுவாலை
களாகிய கைகளாற் குளிர்ந்திருக்கும்படி அவளைப்பரி
சிக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சேட்டைகளை அந்த ராஜன்
கண்டுகோபங்கொண்டு, அக்கினியைச் சபிக்கயத்தனப்
படுகையில்; அந்தக்குறிப்புத்தெரிந்த அக்கினிதேவன்
பிராமண வேஷங்கொண்டு, அந்த ராஜாவின் முன்னி
லையில்வந்து, கையெடுத்து ஆசிர்வாதஞ் செய்து, ஓம
காராஜனே! உமது பெண்ணாகிய சுதர்சனையி னிடத்
திலே அக்கினிதேவன் மிகவும் மையல்கொண்டிருக்கி
றான். அதுபற்றி அவளிடத்திற் சிலசேட்டைகள் செய்
கிறான். நீர் அதுநிமித்தம் அத்தேவனையேன் வீணா
ய்ச்சபிக்க யத்தனிக்கிறீர்? அதனாலுமக்குப் பயனெ
ன்ன? பெண்ணை யாருக்காகிலுங் கொடுக்க வேண்டிய
து அவசியந்தானே: அந்தத்தேவனோ மகானுபா
வன். அவனைக்காட்டிலும் உமக்குவரன்வேறே கிடை
க்கமாட்டான். ஆகையால உமது கன்னிகையை அவ
னுக்குக் கொடுத்துக் கலியாணஞ் செய்யுமென்று
சொல்லி மறைந்துபோனான்.

இராஜன் இவர்தான் அக்கினிபகவானென்று மறு
படி யவனை நினைக்க, அவனும் முன்போல உருக்
கொண்டுவர, தன்மகளை அந்த மகாதேவனுக்குக் க
லியாணஞ்செய்து கொடுத்தான். பின்பு அக்கினிபகவா
னு சந்தோஷமாகி ராஜாவைப் பார்த்து, உமக்குவே
ண்டிய வரங்களைத் தருகிறேன் கேளுமென்று சொ
ல்ல, அதுகேட்டநீலன்-ஓ தேவனே! நீர் என்பட்டண
த்தி லிருந்துகொண்டு சத்துருக்களை இதில்வரவொ
ட்டாமல் எனக்குச் சகாயஞ்செய்ய வேண்டுமென்று

கேட்க, அப்படியே யாகட்டுமென்று வரங்கொடுத்தான். அதுமுதல் அந்தப்பட்டணத்திலே வாசஞ்செய்கிறான். இந்தச்சேதிதெரிந்து அனேகராஜாக்கள் அவன் பட்டணத்திற்குப் போகிறதில்லை. இந்தச்சகாதேவன் அந்தரகசியந்தெரியாமல் எதிர்க்கவே, அக்கினியானவன் அந்தநீலனுக்கு முன்புவரங்கொடுத்தபடி சேனையை யெரித்து நாசஞ்செய்தான். இப்பால்சகாதேவன் தன்சேனைகள் தீயில் மடிவதைக்கண்டு, இது அக்கினியின்செய்கையென்றறிந்து, திடீலென்றுபோய்க் காலகைமுகங்களைச்சுத்திசெய்து கொண்டு, அக்கினிபகவானை மனதில்நினைத்து, சுவாமீ அக்கினிபகவானே! நீர் மகாரூபாவன். உம்மைவேதங்கள வெகுவிதமாய்த் துதிக்கின்றன. சகலமானயாகங்களும் உம்முடைய தேஜசிலன்றோ நிறைவேற வேண்டியவைகளாயிருக்கின்றன. அனபடியினாலே யாகங்களெல்லாம் உமது சரீரங்களாயின. அதனாலே நீர்யக்கிய மூர்த்தியென்றும் பேனாவகிக்கிறீர். எல்லாத் தேவர்களுக்கும் உம்மிடத்திலேயே அவிசுகளையாகுதிசெய்யவேண்டியதாயிருக்கிறபடியினாலே தேவர்களுக்கு முகமெனறும், அந்த அவிசுகளை அவரவர்களுக்கும் பங்கிட்டுக்கொடுக்கிற படியினாலே அவியவாகன னென்றும் நாமங்களை வகிக்கிறீர். எல்லாவஸ்துக்களையும் பரிசுத்தஞ்செய்கிற தன்மையுடையவராகையால், பாவக னென்கிற நாமதேயம்பெற்றிருக்கிறீர். உமக்குப்பூசையாகச்சகல யாகங்களையும் விதிக்க வேதங்க ளுண்டானபடியினாலே, ஜாதவேதனென்கிற பெயரைத் தரிக்கிறீர். இப்படிக்குப் பிரசித்தமாகிய பலநாமங்களுடைய உம்மை நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். உம்மைவிட உலகங்களுக்கு முக்கிய ஆதாரம் வேறில்லை. சுவாமீ! உமதுபூசையாகிய யாகத்திற்காகத் திக்குவிஜயஞ் செய்யவந்த எனக்கு நீரோவிரோதஞ்செய்வதுநியாயமன்று. அதருமத்திற்காக நான்யத்தனப் படவில்லை. அப்படியிருக்க எனக்கு வேண்டியசகாயஞ் செய்யாமல் எனசேனைகளை நாசஞ்செய்தீர். இனியாகிலும் அடியேனிடத்தில தயைசெய்து ரக்ஷிக்கவேண்டும். உமக்கு அனேகமாயிரம் நமஸ்காரங்கள் செய்கிறேனென்று நமஸ்கரித்துத் துதித்துத், தர்ப்பைகளைப்பரப்பி, சரவஸ்திரத் துடனே பிராயோப வேசமாகப் படுத்துக் கொண்டான.

இவ்விதமாகக் கடினவிரதஞ் செய்யவே அக்கினிபகவான் சேனைகளைவிட்டு நீங்கி, கல்லரூபத்தோடு சகாதேவனுக்கு முன்புவந்து, ஓ ராஜனே! நீயெனிப்படிப் பிராயோபவேசமாகப் படுத்துக் கொண்டாய்? நான் அந்தநீலனென்கிற ராஜனுக்கு வரங்கொடுத்தபடி நிறைவேற்ற வேண்டிய அகத்தியமாகையால் அப்படிசெய்தேன். ஆனால் தருமபுத்திரருக்குச் சகலவிதத்திலுஞ் சகாயஞ்செய்ய வேண்டியதுதான். மேலும் அவர் யத்தனப்பட்டிருக்கிற காரியம் தேவகாரியம். நானதற்குவிரோதஞ்செய்யத்தகாது. ஆனாலும்அந்தராஜாவுக்கு வாக்குத் தப்பாமலிருக்க வேண்டியதற்காகவும், உன்மனவுறுதியைச்சோதிக்க வேண்டியதற்காகவும் சேனைகளைத் தகித்தேன். இப்போது நீ என்னைக் குறித்துச்செய்த தவத்தினாலும் தோத்திரத்தினாலும் மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டேன். இனி உன்சேனையைத் தகிப்பதில்லை. பயப்படாதே. உலகங்களுக்கெல்லாம் காரணக்கடவுளாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி தருமபுத்திரருக்கு இராஜசூயத்தை நிறைவேற்றிச் சாம்பிராச்சியம் வருவிக்கப் பூர்ணமாகிய அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கிற படியினால், எல்லாக்காரியங்களுங் குறைவின்றி நிறைவேறும். என்றுசொல்லி அக்கினிதேவன் மறைந்துபோகவே, சகாதேவன் வெகுசந்தோஷமடைந்து, சேனைகளுக்குச் சமாதானஞ்செய்து முன்போலச் சித்தப்படுத்தினான். இந்தச்செய்தி அக்கினிதேவனால்தெரிந்துகொண்ட நீலன், சகாதேவனுக்குச் சகலவுபசாரங்களும் பண்ணி சமாதானஞ்செய்துகொண்டு கப்பங்களைக் கொடுத்தான்.

அவைகளைவாங்கிக்கொண்டசகாதேவன் அந்தப் பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுத் தெற்கேசென்று, திரிபுரமெனகிற பட்டணத்துக்குவந்து, அமிதோசனெனகிறராஜனைச்செயித்துப், போதனராஜனையும் - கைசிகாசாரியனையும் - சுராஷ்டிரராஜனையும் - ராஜதருவதத்தின் ராஜாவாகிய திமிங்கில னென்பவனையும் - சமுத்திர நடுத்தீவிலிருந்த ஒற்றைக்காலனையும் - ஒட்டைமுகனையும் - சஞ்சயந்திராஜனையும் - விபுண்டரகரவாடமென்னுந் தேசத்தானையும் - பாரசவர் - குலதர் - அசமகர் - தர்த்தரர் - மூலகர் - முதலாகியபேர்களையுஞ் செயித்து வெகுதிரவியங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஒட்டிரதேசம் - தெலுங்குதேசம் - தக்ஷிண மகாராஷ்டிரதேசம் - கர்னாடதேசம் - முதலாகிய தேசங்களுக்குப்போய் அவ்விடத்து ராஜாக்களை யுத்தத்தினாற்செயித்து வெகுகப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்து தெற்கேதிரும்பித் தொண்டைநாட்டிற்குப்போய் அந்தராஜாவைச் செயித்து, தக்ஷிண கொங்கணமென்கிற கொங்குநாட்டைச் செயித்துச், சோழதேசம் புகுந்து, அங்கு பலவிதச்சோலை சூழ்ந்து இருகரைகளும் மிகவுந் தெளிவாகிய நீரும் - பலவகைப் பக்ஷிகளும் - தாமரை அல்லிமுதலாகிய புஷ்பங்களும்பொருந்திக், கண்களுக்கு மிகவினோதமாகவும் சந்தோஷகரமாகவு மிராநின்ற காவேரியெனகிற மகாநதியைக் கண்டு, நாடோறும் அதில் ஸ்நானஞ்செய்துகரையில்ஜபதபாதிகள்முடித்துவேதசாஸ்திரமோதிக்கொண் டிருக்கிற பிராமணரையுங் கண்டு சந்தோஷத்தையடைந்து, சேனையை அக்காவிரிக்கரையில் இறங்கி அந்த வேடிக்கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அக்கால் அத்தேசத்தாரெல்லாருஞ் சகாதேவன்வந்திருக்கிறானென்றுகேட்ட மாத்திரத்திலே, இவனைப்பார்க்க வேண்டுமென்று மிகவும் ஆசையினாலே வந்துபார்த்துக் களித்துச், சரசமாகப் பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள்.

அந்தச் சோழதேசத்துராஜன் சகாதேவனனுப்பிய தூதனாலே சகலமுந் தெரிந்துகொண்டு, வெகுதிரவியங்கள்-ஆபரணங்கள்-முதலாகியவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து, சகாதேவனைக் கண்டு மரியாதையுடனே கப்பமாகக் கொடுத்தான். அவைகளைச் சகாதேவன் ஆதரவுடனங்கீகரித்து, அந்தத்தேசத்தின் வளத்தையும்-அழகையும்-காவிரியின் விநோதத்தையும் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு, மந்திரிகளைநோக்கி, ஓ மந்திரிகளே! இந்தநதியின் அழகும் பரிசுத்தமும் கங்கைக்கு நிகராயிருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே இவ்விடத்திற் பத்துநாள் வாசமாயிருந்து போவோமென்றுசொல்ல, அவர்களும் அப்படியே யாகட்டுமென்று சம்மதித்தபடியினாலே அங்கே பத்துத்தினங்கள் வேடிக்கையாய் வாசஞ்செய்து, அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டு பாண்டிநாட்டிற்குப்போய், சேதுவைக்கண்டு சந்தோஷித்து, மணலூர்ப் பட்டணத்திற்குப்போனான். இவன்வந்த சேதிகேட்ட சித்திரவாகனனென்கிற மலயத்துவச பாண்டியன் பரிவாரங்களோடு எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துப்போய், வெகுப் பிரீதியுடனே சகலவுபசாரங்களுடன் விருந்துசெய்தான். சகாதேவன் அந்தப்பாண்டியனோடு வெகுபரிவுடனேபேசிப், பின்பு தனதமயன் மனையாட்டியாகிய சித்திராங்கதையைக்கண்டு நமஸ்கரித்து, க்ஷேமங்களைவினவி, அவளாலும் வெகுஉபசாரங்கள் செய்யப்பட்டுப்பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அவள்குமாரனாகிய பப்புருவாகன னென்கிறவன் வந்து நமஸ்காரஞ்செய்ய, அவனையெடுத்துத் தழுவி உச்சிமோர்ந்து, கண்களிலானந்த பாஷ்பத்துடனே அவனுக்குப் பல பூஷணங்கள் கொடுத்து அலங்கரித்து, அச்சித்திராங்கதைக்கும் பலபூஷணாதிகள் கொடுத்து, சிலநாள் அவ்விடத்திலேயே சுகமாயிருந்து, அந்தப்பாண்டியனால் வெகுமதியாகவுங் கப்பமாகவுங் கொடுக்கப்பட்ட மிகவுஞ்சிறந்த முத்துச்சரங்களையும் மற்றுமனேகந் திரவியங்களையும் பெற்று, அந்த ராஜனிடத்திலும் சித்திராங்கதை - பப்புருவாகனன்-முதலானோரிடத்திலும் செலவு பெற்றுக்கொண்டு தென்மதுரைக்குப் போனான். அங்கிருந்து கேரளமென்கிற மலையாளதேசஞ்சென்று, அவ்விடத்து ராஜாவைச்செயித்துக் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, தென்சமுத்திரக் கரையில் வந்திறங்கி, அந்தப் பூமியிருக்குமழகையுங் கடலிருக்குமழகையும் பார்த்துப்புகழ்ந்து, மந்திரிகளோடு யோசனைசெய்து கடோற்கஜனை நினைத்தான். நினைத்தமாத்திரத்திலே அந்தக்கடோற்கஜன் அதிகவொளியைப் பரப்பாநின்ற கிரீட கவசகுண்டலாதிகளைத் தரித்து, முடியிற்சூரியனும் இருபுறங்களில் வியாழமும்-வெள்ளியும்-உதயமாயிருக்கச் சுவர்ணதாதுக்கள் பரவி விளங்காநின்ற நீலமலைபோல விளங்குந் தேகத்தையுடையவனாய், பயங்கரமான வடிவுடனே தனது சிறியதகப்பனாரிடத்தில்வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, என்னை வருவித்தகாரியங் கட்டளையிடவேண்டுமென்று விநயத்தோடு கேட்க, சகாதேவன் அவனுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து சொல்லுகிறான்:

அடா குழந்தாய்! நம்முடைய அண்ணலாகிய தருமபுத்திர மகாராஜன் இராஜசூயயாகஞ் செய்து சம்ராட்டென்னும் பேரைப்பெற யத்தனப்பட்டிருக்கிறார். அதனாலே திக்குவிஜயஞ் செய்வதற்கு நாங்கள் நால்வரும் நாற்றிசைகளுக்கும் புறப்பட்டோம். அதில்நான் இத்தென்றிசையிலுள்ள யாவரையுஞ் செயித்துக் கப்பங்களை வாங்கிவந்தேன். ஆனால் இலங்கையிலிருக்கும் விபீஷணனிடத்திற்போக யெங்களுக்கு அசாத்தியமான படியினாலே நீபோய் இச்சேதியைச்சொல்லி, இதுவெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பலம்பெற்று நடந்து வருகிறதென்றுந் தெரிவித்து, அவர்கொடுக்கிற கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு வாவென்றுகட்டளையிட; அதையந்த இடிம்பிமகன் சிரமேற்கொண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து புறப்பட்டு, முன்புஅநுமான் எழும்பிப் பாய்ந்ததுபோலவெழும்பிப் பாய்ந்து கடலைத்தாண்டி, இலங்கையிற் பிரவேசித்து, அங்கிருந்த மகாபலசாலிகளாகிய ராக்ஷதர் ஆயுதபாணிகளாய்க் கூட்டங்கூட்டமா யிருக்கையிலுங் கிஞ்சித்தும் அஞ்சிகையில்லாமல் உட்புகுந்து, அரண்மனை வாசலிலிருந்த காவற்காரரோடு குருவம்சத்திலுதித்த தருமபுத்திர மகாராஜனுடைய தூதன் உம்மைக்காண வேண்டி வந்திருக்கிறானென்று உங்கள் ராஜனுக்குத் தெரிவியுங்களென்றுசொல்ல, அவர்களும் இச்சேதியை விபீஷணருக்குத் தெரிவிக்க, அவர் உள்ளேவரும்படி கட்டளையிட்டதினாலே அவ்விராக்ஷதர் வழிகாட்ட, நடுவிலிருக்கும் வேடிக்கைகளையும் அளவற்ற செல்வங்களையும் பார்த்து அதிசயப்பட்டுக் கொண்டேபோய், மகாசபையில் நவரத்தினமயமாகிய திவ்வியமண்டபத்திற் பரிசனங்கள் சத்திரசாமராதி யுபசாரங்களைச்செய்ய - மந்திரிகள் புடைசூழ்ந்திருக்க-சேனாநாயகர் மகாசேனைகளோடு வாய்புதைத்துக் கட்டளைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கத்-தேவர்கள் சபையிற் பிரமதேவன் விளங்குவதுபோல் திவ்வியசிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்து விளங்காநின்ற தருமவடிவமாகிய விபீஷணனைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமி! அடியேன் யுதிஷ்டிர மகாராஜனுடைய தூதன். கடோற்கஜனென்கிற நாமமுடையவன். அவராலனுப்பப்பட்டுத் தேவரீரிடத்திற்கு ஒருசங்கதி சொல்லவந்தேன். கட்டளையிட்டால் சொல்லுகிறேனென்று சொல்லக்கேட்ட விபீஷணர் இவனுடைய தேஜசையும் - வடிவையும் - புத்தியையும் - தைரியத்தையும் - வணக்கத்தையும்பார்த்துச் சந்தோஷித்து, அப்பா! நீயார்? அந்தயுதிஷ்டிரர்யார்? அவருக்கு நீ தூதனாகியதெப்படி? நீ வந்தகாரியமென்ன? அதனைச் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லுகவென்று சொல்லவே: கடோற்கஜன் சொல்லத் துவக்கினான்.

சுவாமி இராக்ஷசராஜனே! பூமியில் மகாபெருமைபொருந்திய சந்திரவம்சத்து ராஜாக்களிற் சிரோமணியாகிய பாண்டுவென்னு மகாராஜனுடைய மூத்தகுமாரர் உதிஷ்டிரரென்கிறவர் ஒருவர். அவர் தருமமே உருவாயவதரித்ததென்றுசொல்லத்தக்கவர். பொறுமையிற் பூமியையும் - தைரியத்தில் மேருவையும் - நீதியில் யமனையும் - யுத்தியிற் பிரகஸ்பதியையும் - சத்தியத்தில் அரிச்சந்திரனையும் - தேஜசில் சூரியனையும் நிகர்த்தவர். மகானுபாவர். குருநாட்டுக்கு ராஜனயிருந்து எல்லாவரசர்களுஞ்சிரசின்மேற் கொள்ளும்படியாகிய செங்கோற் சீர்மையுள்ளவர். அவருடைய தம்பி வீமசேனனென்று பேருடையவர். அவருக்குச் சமானமாகிய பலசாலி மூவுலகத்திலுமில்லை. அவர் பதினாயிரம் யானைபலமுடையவர். கதாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புகுந்தாற் காலதண்டந்தரித்த யமனுக்கு நிகராகத்தோற்றுவர். அவருக்கு இடிம்பனென்கிற ராக்ஷசன் தங்கையாகிய இடிம்பியென்கிறவளிடத்திற பிறந்தவன்யான். அவருக்கு நேரிளையவர் அர்ச்சுனனென்கிற நாமதேயமுடையவர். வில்லாளிகளுக்குச் சிரோமணியாகியவர். அவருடைய சவுரியதைரிய பராக்கிரமங்களுக்கு உவமானமேகிடையாது. ஸ்ரீநாராயணவதாரமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திக்கு மிகுந்தநேசர். அவருடைய உடன்பிறந்தவளாகிய சுபத்திரையைக் கலியாணஞ்செய்துகொண்டவர். ரூபத்தில் மன்மதனுக்குச் சமானமானவர். அவருடைய தம்பிமார்கள நகுலனென்றும், சகாதேவனென்றும், பெயருடையவர்கள் இருவருளர். அவர்கள் இரட்டைப்பிள்ளைகள். அண்ணன்மார்களுடைய பலத்திற்குத் தாழ்ந்தவரல்லர். இவ்வைவரும் பஞ்சபாண்டவர்களென்று சகலலோகங்களிலும் பிரசித்தமாகியவர்கள். இந்த மகானுபாவர்களுடைய புகழ்பெற்ற சரித்திரங்கள் பலவுண்டு. எல்லோரும் மகாதருமிஷ்டர். மகாசூரர். மகாநீதிமான்கள். மகாசாமர்த்தியவான்கள். இவர்கள் தங்களுடைய பலபரம்பரையாயவந்த ராஜதானியாகிய அஸ்தின நகரத்தையும் - அநேகசேர்ந்த சகலராச்சிய சம்பத்துக்களையும்- தங்கள் பெரியதகப்பனாகிய திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத், தாங்கள் காடாய்க்கிடந்த ஒருவிடத்திலே இந்திரப்பிரஸ்தமென் றொருநகரத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டு செங்கோற் செலுத்தி வருகிறார்கள். இவர்களுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சகலகாரியஞ்செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறார். அதனாலே தான் முன்னம் அர்ச்சுனனென்கிறவர் இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களைச் செயித்து, காண்டவவனத்தை யக்கினிக்கு ஆகாரமாகக்கொடுத்துச், சத்துருக்களால் வெல்லக்கூடாத நான்கு குதிரைகள்கட்டி வானரத்துவசமுடைய ரதத்தையும், காண்டீவ மென்னும் வில்லையும், அக்ஷய தூணீரங்களையும் பெற்றார்.

அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பலத்தைக்கொண்டு ஜராசந்தனை எங்கள் தகப்பனார் ஜயித்தார். இப்போதுமூத்தவராகிய உதிஷ்டிரர் இராஜசூயஞ்செய்யவேண்டுமென்று யத்தனப்பட்டு, எல்லாவரசரிடத்திலுங் கப்பம் வாங்கிவரும்படி தமது தம்பிமார் நால்வருக்குங் கட்டளை யிட்டதினாலே, நால்வரும் நான்குதிக்குகளுக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களிற் சகாதேவனென்கிறவர் தென்றிசைக்குவந்து யாவரையுஞ் செயித்துக் கப்பங்களைவாங்கிக் கொண்டு, சமுத்திரக்கரையில் இதொரு சமுத்திரமென்னும் படியாகிய சேனைகளுடனே வந்திறங்கித், தேவரீரிடத்திற்குப்போய் இச்சேதி தெரிவித்துவரும்படி அடியேனுக்குக் கட்டளை யிட்டபடியினாலே அடியேனிவ்விடம்வந்து, தேவரீரைப்பணிந்து இச்சேதிகளெல்லாவற்றையும் விண்ணப்பஞ்செயதேனென்று சொல்ல, கடோற்கசன் வார்த்தையைக்கேட்ட விபீஷணர் சந்தோஷித்து, அப்பா கடோற்கஜா! நீ நம்முடையவனானபடியினாலும், அவர்கள் மகாதருமவான்களென்கிறபடியினாலும், ஆரம்பித்தகாரியம் பெருமேன்மையாகிய தருமகாரியமானபடியினாலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான அவர்களுக்குத் துணையாயிருப்பதினாலும், நான் கப்பங்கொடுக்கச் சம்மதித்தேனென்றுசொல்லி; அருமையாகிய அனேகம் பொன் வெள்ளி ரத்தினங்களாற் செய்த பூஷணங்கள் - பாத்திரங்கள் - ஆசனங்கள் - சயனங்கள் - இன்னும் யானைத் தந்தங்களாலாகிய வஸ்துக்கள்-வஸ்திரங்கள் - கம்பளங்கள்-தோல்கள்-முதலானவைகளையும், பதினெண் பொற்பனை மரங்களையுங் கொடுத்து, இவைகளைக் கொண்டுபோய்ச்சேர்ப்பதற்காக எண்பத்து நான்கு ராக்ஷதரை யனுப்பிவித்தார். கடோற்கசன் அவைகளையெல்லாம் அந்தராக்ஷசர் தலைமேலேற்றிக்கொண்டு, விபீஷணரைத் தெண்டனிட்டு விடைபெற்றுப் புறப்பட்டு, ஒருமுகூர்த்தத்தில் அப்பெருங்கடலைக் கடந்து, சகாதேவனுடைய சமீபத்திலிறங்கி நமஸ்கரித்துத், தான்போய்வந்த சேதிகளைச் சவிஸ்தாரமாகச் சொன்னான். இந்தக் கடோற்கசன் ராக்ஷசரோடுகூட ஆகாசத்தினின்றும் இறங்கும்போது, இவர்களுடைய ரூபத்தைப் பார்த்துப் பயந்து சேனையிலிருப்போரெல்லாம் ஓட; அதுகண்ட சகாதேவன் யாவரையுங் கூப்பிட்டுப் பயப்படாதேயுங்களென்று சமாதானஞ்சொல்லி, நமது குமாரன்கடோற்கசன் இலங்கையிலிருந்து ராக்ஷதர்களோடு திரவியங்கள் கொண்டுவருகிறானென்றுகூறி அவர்களை நிலைநிறுத்தினன்.

இப்படிக்குக் கடோற்கசன் கொணர்ந்த பொருள்களையெல்லாம் பார்த்துச் சந்தோஷித்த சகாதேவன் அங்கிருந்து மலையமென்கிற பொதியமாமலைக்குப்போய், அதிலிருக்கும் மகானுபாவரும்-மகாதபோநிதியும்-சகலவேத சாஸ்திரங்களு மறிந்தவருமாகிய அகத்தியமாமுனியைக்கண்டு பணிந்து, அவரால் ஆசீர்

வதிக்கப்பட்டு விடைபெற்றுச், சகிய பர்வதம்போய் அவ்விடங்களின் விசித்திரங்களையெல்லாங் கண்டு, அங்கேயிருந்த வேடராஜனைச்செயித்து, யாவனாயும் வருடந்தோறுங் கப்பங்கட்டும்படி நியமித்துத் திரும்பி, அனேகயானைகளின்மீதிலும்-ஒட்டகங்களின்மீதிலும்-தான் சம்பாதித்த பொருள்களையெல்லாம் நிறைத்துக்கொண்டு, தனதுடன்கூட இருந்த தமிழனையெல்லாம் வெகுமானஞ்செய் தனுப்பிவிட்டுத், தன் சேனைகளுடனே பேரிகைகள் - படகங்கள் - காளங்கள் - முதலாகிய பலவீரவாத்தியங்கள் முழங்கப் புறப்பட்டு, வந்தியரெல்லாரும் விருதுசொல்லிக் கட்டியங்கூற வெகு வேடிக்கையாய் நெடுந்தூரமாகிய வழியைத்தாண்டி, இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சேர்ந்துயாவராலுங் கொண்டாடப்பட்டு, மகாராஜாவைக் கண்டு பணிந்து சேதியெல்லாஞ்சொல்லித், தான் கொணர்ந்த பொருள்களையும் விசேஷமாய் விபீஷணர்கொடுத்த பொற்பனை மரங்கள் முதலானவைகளையுங் காட்ட, அவைகளையெல்லாம் உதிஷ்டிரர் பார்த்து வெகு சந்தோஷமடைந்து, சகாதேவனை இருகையினாலுங் கட்டிக்கொண்டு, கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் விட்டார்.

நகுலன்வாருணதிக்கு விஜயம்.

இவ்விதமாகவே அளவற்ற படைகளோடு நகுலன் மேற்றிசைக்குச் சென்று, அங்கே சுப்பிரமணியருக்கு மிகவும் இஷ்டஸ்தானமாயிருக்கிறரோகிதக் கிரமமென்கிற தேசம்போய், அத்தேசத்தாராகிய மயூரகர் என்கிற ஒருவித க்ஷத்திரியரோடுசொல்லத் தரமில்லாதபோர்செய்துசெயித்துக்கப்பங்களைப்பெற்று, அங்கிருந்து மரு என்னும் - தானியகமெனனும்-பேர்பெற்ற தேசங்களுக்குப் போய், சைஷிகர் என்கிற பேர்களையும் - மைரமகர் என்கிற பேர்களையும் - யுத்தத்தில் வெகுவருத்தப்படுத்திச் செயித்து, அங்கிருந்துபோய் சிவநேத்ரர்- வடதானர்- என்கிற வனவாசகளோடு தேவாசுர யுத்தத்திற்குச் சமானமாகிய யுத்தஞ்செய்து, அவர்களில் அனேகரை வெட்டிமடித்து, அவர்கள் புதைத்து வைத்திருந்த பொருள்களைக் கொள்ளையடித்துப் புறப்பட்டு, ஐந்துகூட்டத்தாராகிய சிபிதேசத்தார் - திரிகர்த்த தேசத்தார்- அம்பஷ்டதேசத்தார் - மாளவதேசத்தார்-கர்ப்பட தேசத்தார் - இவர்களோடு, மத்திய நிகாயமென்கிறவர்கள்-அவுபவிந்தரென்கிறவர்கள்-இப்படிப்பட்ட பலவித ராஜாக்களோடும் புஷ்கராரணியமென்னுமிடத்திலிருந்த சில வேடராஜாக்களோடும் ஒப்பிலாமற் சண்டைசெய்து, சிலரைக் குத்தியுத்துச், சிலரைக் கைகால்க ளற்றவர்களாக்கி, சிலரைப் புறங்காட்டியோடும்படி செய்து, யானைப் பிணங்களும்- குதிரைப் பிணங்களும் - மனிதப் பிணங்களும் - மலைமலையாய்க் குவித்து, உதிரவாறுகள்பலவோடச்செய்து, அந்தப் பூமிகளைச் சுடுகாடுகள் போலாக்கிப், பூதங்களுக்கும்-பேய்களுக்கும் - கழுகுகளுக்கும் - நரிகளுக்கும்-நாய்களுக்கும் - மகா விருந்து செய்வித்து, அங்கங்குள்ள வெகு பொருள்களைக் கவர்ந்துகொண்டு, காலில் விழுந்த சிலரை உயிர்களோடும் பொருள்களோடும் விட்டு ரட்சித்து ஜயஸ்தம்பம் நாட்டினான்.

பின்பு அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுச் சிந்துவென்னும் நதியின் கரைக்குவந்து, சிந்துதேசத்து ராஜனிடத்திற் கப்பம்வாங்கிக்கொண்டு குற்சர தேசத்துக்குப்போய், அவ்விடத்தியாரோடும் போர்செய்து வெற்றிபெற்று, மற்றும் அந்தப்பக்கங்களிலிருக்கிற தேசங்களைச் செயித்து சரஸ்வதீ நதியின் கரைக்குவந்து, அங்கே கூட்டங் கூட்டமாயிருந்த சூத்திரர் - ஆபீரர் - பார்வதேயர் - என்கிறபேர்களைக் கப்பங்கட்டச் செய்து, பஞ்சநதம் - மித்திரபோகம் - சிம்மநதம்- அபரபத்தனம் என்கிற விடங்களைச் சுவாதீனஞ்செய்துகொண்டான். பின்பு அவ்விடம் விட்டுப்புறப்பட்டு உத்தரச் சுயோதிஷமென்கிற விடஞ்சென்று, அதின் ராஜனைக் கீழ்ப்படுத்தி யிருந்த திரவியங்களை வாங்கிக்கொண்டு, ரமணர் என்கிற க்ஷத்திரிய சாதியாரைவென்று, சமுத்திர நடுவிலிருந்த சில மிலேச்சதேசங்களுக்குப்போய், அவர்கள் தான் வருஞ்செய்திகேட்ட மாத்திரத்திலேயே எதிர்கொண்டு வந்து கொடுத்த பலவிதப் பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, அப்பாலிராநின்ற ஹூணதேசத்துக்குப் போனான். அங்கிருந்த ஹூணர்கள் மிகுந்த ஆகரோஷத்துடனே வெகுசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தார்கள். அப்போது நகுலனுடைய சேனைகளுக்கும் ஹூணசேனைகளுக்கும் ஒருமுகூர்த்தகாலம் யுத்த முண்டாயிற்று. அந்தயுத்தத்தில் ஹூணசேனை அதிகமாய் மடிந்ததைக் கண்ட அதிபதிகள் எதிரே வராமல், தந்திரமாய்ப் பாண்டவசேனையை மடிக்கத்தலைப்பட; அதைக்கண்ட நகுலன் கோபங்கொண்டு பாணவருஷம் வருஷித்துத், தோளாண்மைகளுஞ் சம்பளவாண்மைகளுந் தாக்கிருந்தவர்களுடைய தோள்களைத் துண்டந் துண்டமாகச் சேதித்து, கோட்டைகளையும் இடித்து நாசஞ்செய்தான்.

இப்படி வெகுவாய் மடிந்தபின் இருந்த சிலஹூணப்பிரபுக்கள் ஓடிவந்து, நகுலன் பாதங்களிலே விழுந்து வெகுவான காணிக்கைகளைக் கொடுத்தார்கள். அதனாலே நகுலமகாராஜன அவர்களைத் தயவுசெய்துவிட்டுப்போட்டு, அந்தப் பக்கங்களிலுள்ள சில தீவுகளிலிருக்கிறவர்களிடத்தில் தூதனையனுப்பிக் கப்பங்களை வருவித்துக்கொண்டு, மறுபடி சமுத்திரக் கரைக்கு வந்து, அனர்த்த தேசத்திலிருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அதிகாரிகளோடு பேசிக், துவாரகைக்குத் தூதனையனுப்பினான். அந்தத்தூதர் துவாரகைக்குச்சென்று நகுலமகாராஜன் வந்திருக்குஞ் செய்தியை ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்ட மாத்திரத்திலே கண்ணன் தன் தமய

ஞராகிய பலராமருக்கும் - உக்கிரசேனன் முதலாகிய மற்றை யாதவருக்கும் இச்சேதிசொல்லிப், பாண்டவர்களுடைய பராக்கிரமத்தையும் - சாமார்த்தியத்தையும் புகழ்ந்துபேசி, கப்பங்கட்ட வேண்டியதாகச் சம்மதிப்பித்து, திரள்திரளான பொன்-வெள்ளி- ரத்தினங்கள் - வஸ்திரங்கள் -வாகனங்கள்-இவைகளையெல்லாம் எடுப்பித்துக் கொண்டு, தாமே பரிவாரத்தோடு வந்து நகுலனைக்கண்டு சந்தோஷத்துடன் கொடுத்தார். நகுலன் கிருஷ்ணனைக்கண்ட மாத்திரத்திலே யெழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து ஆசனங்கொடுத்து, அவர் உட்கார்ந்தபின் தான் உட்கார்ந்து, தான் திக்குவிஜயத்திற்குப் புறப்பட்டு வெற்றிபெற்ற விதங்களையெல்லாஞ் சொன்னான்.

அப்போது கண்ணன் நகுலனைப்பார்த்து, ஓ பாண்டவவீரனே ! நீங்கள் வெகு பல பராக்கிரமங்களும்அஸ்திரவித்தியா சாமார்த்தியங்களுமுடையபேர்கள். ஆனதினாலே உங்களுக்கு எங்கும் ஜயம்வருமேயல்லது வேறில்லை. அந்தமகானுபாவராகிய தருமபுத்திரனைத்தவிர மற்றையார் இராஜசூயஞ்செய்ய வல்லவரிருக்கிறார்கள்? இப்படிப்பட்ட தம்பியார்களையுடைய அவருக்கே இந்தயாகம் தகுமன்றி மற்றவருக்குத் தகாது. நான் ஏதோ கொஞ்சம் பொருள்கொடுத்தேன். இதைப் பெரிதாயெண்ணாமற்படி தருமபுத்திரருக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று சொல்லக்கேட்ட நகுலன் கைகூப்பி, ஓ கிருஷ்ணமூர்த்தி ! நீர் எங்களைப் பரிகாசஞ்செய்கிறீர். ஏனென்றால் - அளவற்ற மகிமை பொருந்திய உமது கிருபாகடாக்ஷமில்லாமற்போனால் எங்களுக்குப் பலமேது ? சவுரியமேது ? சாமர்த்தியமேது? ஜயமேது ? புகழேது ? ஒன்றுங்கிடைக்கமாட்டாது. உமது சகாயபலத்தைக் கொண்டு தருமபுத்திர மகாராஜா இந்தக் காரியத்தை யாரம்பித்தாரே யல்லது வேறில்லை. நாங்களடைகிற மேன்மைகள் யாவும் உம்முடைய கிருபாதிசயமே. இல்லாவிட்டால் உம்முடைய புஜபலத்தைப் பெற்ற இந்தத் திசையை நான் வெல்லமாட்டுவேனோ ? ஆதலால் எல்லாப் பொருள்களையும் சேர்ப்பித்தவரே இனி யாகம் நிறைவேற வேண்டியதும் உம்மாலேயே. ஆயினும் தேவரீர் இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்குச் சீக்கிரம் வரவேண்டுமென்று சொல்ல, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நல்லதென்று வெகுசந்தோஷமாய் நகுலனைக் கட்டிக்கொண்டு, இன்னுஞ் செய்யவேண்டிய ராஜாக்களையுஞ் சீக்கிரத்திற் செயித்து நகர்போய்ச் சேரென்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட நகுலன் வெகுப்பிரீதியோடு அவர்கொடுத்த வஸ்துக்களை வாங்கிக்கொண்டு விடைபெற்றுப்புறப்பட்டு, மத்திரதேசஞ்சென்று, தன் நல்லம்மானாகிய சல்லியமகாராஜனைக் கண்டுபணிந்து தான்வந்த சேதிசொல்ல, அந்தமத்திரராஜன் கேட்டு வெகுசந்தோஷப்பட்டு வெகு பொருள்களைக் கொடுக்க, நகுலன் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு சிலநாள் அங்கேயேஇளைப்பாறிப், பின்சல்லியனிடத்திற்செலவு பெற்றுப் புறப்பட்டுக் காந்தாரதேசஞ் சென்று, திருதராஷ்டிர மகாராஜன் மைத்துனராகிய சுபலமகாராஜனைக்கண்டு பணிந்து வந்தசெய்திசொல்ல, அந்தச் சுபல மகாராஜனைக்கேட்டு நகுலனுக்கு வெகுமரியாதையோடு விருந்திட்டுப் பலவிதப் பொருள்களைக் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு உல்லாசத்தோடு திரும்பி, சமுத்திரப் பிராந்தத்திலிருந்த - சாக்குவர் - பப்பரர் - என்கிற ஜாதியாரிடத்திற்குத் தூதனையனுப்பி, அபரிமிதமாகிய கப்பங்களைவருவித்துக் கொண்டு, லாடதேசம் - கவுடதேசம்-இவைகளுக்குப்போய், மகாவீரராகிய அந்த ராஜாக்களுடனே வெகுகாலம் யுத்தஞ்செய்து, பின்பு அத்தேசத்தார் இவனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு சிநேகிக்கும்படி அபிப்பிராயத்தைக்காட்ட, அவ்வாறே அவர்களோடு நேசஞ்செய்து வெகு திரவியங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு, மிகுந்த களிப்புமிடுக்குமுள்ள சகலசேனைகளுஞ்சூழ-பலவாத்தியங்களு முழங்க - வெகு பெருமையோடு இந்திரப் பிரஸ்தம்வந்துசேர்ந்து, தருமபுத்திரனைத் தண்டனிட்டுத் தான்போய் வந்தசெய்திகளைச் சொல்லி, அனேகங்கோவேறு கழுதைகளின்மீதிலும் - ஒட்டகங்களின் மீதிலும் வந்த சகல சம்பத்துக்களையுங் காட்ட, தருமபுத்திரர் வெகு சந்தோஷப்பட்டு, நகுலனை மகா ஆனந்தத்தோடுங் கட்டிக்கொண்டு முத்தமிட்டு வெகு ஆசீர்வாதங்கள் கூறினர்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி இந்திரப்பிரஸ்தத்திற் கெழுந்தருளல்

*

கேளுமையா ஜெனமேஜெய மகாராஜனே ! இவ்விதமாகத் தருமபுத்திர மகாராஜன் தம்பிமார் நால்வரும் நான்குதிக்குகளைச் செயித்துக் கொணர்ந்த திரவியங்களும் - குதிரை முதலான வாகனங்களும் அபரிமிதமாய், அவ்வளவும் கஜானாவில் அடங்காமலிருப்பதையும் - அனேகம்பாண்டிகள் பிடியாமலிருப்பதையும் - உலகமெங்கும் புகழ் பிரகாசிப்பதையும் பார்த்து பட்டில்லா ஆனந்தமடைந்து, திக்குவிசயத்திற்காகப் போயிருந்த சேனைஜனங்களுக்குஞ் சேனாநாயகர்களுக்கும் அளவற்ற வெகுமதிகளும் - மற்றுமனேக தானதருமங்களுஞ்செய்து, மனுஷியரெல்லாந் தனதுயிராய்நினைத்து நீதிவழுவாமல் அரசாட்சிசெய்து வருகையில்; தேசமெங்கும் மாதமும்மாரிபெய்து, அதிவிருஷ்டி-முதலாகிய பீடைகளொன்றுமில்லாமல், அக்கினிபயம் - சோரபயம்- வியாதிபயம் - இவைகளொன்று நாடாமல், பூமியிற் சகலபயிர்களும் விருத்தியடைந்து சுபிக்ஷமமாயிருந்தன. ஜனங்களெல்லாந் தங்கள் தங்கள் வருணாச்சிரம முறை பிறழாமலும் மரியாதைகளைக் கடவாமலுந் த

ருமங்களை யனுஷ்டித்துக்கொண்டு, இராஜாவைப் பிதாவைப்போலவும் புத்திரனைப்போலவும் பாவித்து வெகுவிசுவாசமா யிருந்தார்கள். அப்போது மூடனும், தரித்திரனும், துஷ்டனும், கிடையாமற் போனார்கள். தேவாலயங்களுக்கும் பிரமாலயங்களுக்கும் ஒரு குறைவு மின்றிச் சகலசிறப்புக்களு நடந்துவந்தன.

இவ்விதமாகக் கிருதயுகத்திலும் நடவாத தருமராச்சியஞ்செய்து யாவரும்புகழ விளங்காநின்ற தருமபுத்திரமகாராஜனை ஒருநாள் மந்திரிகளும் பந்துக்களுஞ்சேர்ந்து, ஓ மகாராஜனே ! நீர் நெடு நாளாய் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற மகாயாகத்தை நிறைவேற்றும்படியான காலம் இதுதான்.' சகலராஜாக்களும் வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். ராச்சியம் வெகு சுபிக்ஷமாயிருக்கிறது. குபேரனுடைய பொக்கிஷத்திலுமதிசயிக்கத்தக்கபொக்கிஷங்கள்சேர்ந்திருக்கின்றன. இப்படி இடம்-பொருள்-ஏவல்-மூன்றுமமைந்திருக்கின்ற படியினாலே யாகத்தைஆரம்பஞ்செய்யலாம்.என்றுசொல்லக்கேட்ட தருமபுத்திரர்சரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டு, யாகத்திற்குயத்தினப்பட்டார். அந்தத் தருணத்தில் உலகங்களையெல்லாம் படைத்தளித் தழிப்பதற்குக்காரணனானவனும், தத்துவஞானிகளின் உள்ளத்தில் இடைவிடாம லிருப்பவனும், முக்காலத்துப்பொருள்களுக்கு மதிபதியாகியவனும், ஆதியும் அந்தமுமில்லாப் பெருஞ்சோதியாய் விளங்குபவனும், நான்மறைகளாலுஞ்சொல்லொணப்பெருமை யுடையவனும், சகல தேவர்களுக்குந் தலைவனுமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி தன்னையாசிரித்தவரிடத்தி லிருக்கும் பேரன்பினாலேதாமே சகலபரிவாரங்களோடு கூடி, வெகு ரத்தினங்கள் - பொன்கள் - வஸ்திரங்கள்-முதலாகிய எல்லாவற்றையும் வரிசையாகக் கொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குவர, இசசேதிகேட்ட பாண்டவர்கள் நகரத்தையும் அந்த நகரத்திலுள்ள மாடமாளிகைகளையும் அலங்கரிக்கக் கட்டளையிட்டு, வெகு விபவங்களுடனே தாங்களவனை எதிர்கொண்டு தக்கபடி யுபசாரஞ்செய்து அழைத்து வருவதானார்கள்.

அப்போது அந்தநகரத்துச்சனங்களால் வாசனைகட்டிய தண்ணீர் தெளித்து, மலர்களுந் தளிர்களுந் தூவித், தோரணங்கட்டி, வீடுகடோறும் பதாகைகளுயர்த்தி, தீபவரிசைகளேற்றி, இன்னு மிவ்விதமான அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டு விளங்காநின்ற இந்திரப்பிரஸ்த நகரியின் வீதிகளில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாண்டவர்கள் சமேதராய் வருமளவில், ஸ்திரிகளும் புருஷரும் மஞ்சனமாடிக்கொண்டிருந்தவர் மஞ்சனமாடிய படியே: அலங்காரஞ் செய்துகொண் டிருந்தவர் அலங்காரஞ்செய்தபடியே: போசனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தவர் போசனம் பண்ணிய படியே. ஆவலோடோடிவந்து, வாசற்றிண்ணைப் புறத்திற் சிலரும்-உப்பரிகைகளின்மீதிற்சிலரும்-பதாகைகளினருகிற்சிலரும் கொடுங்கைகளின்மேற்சிலரும்-சுவர்கண்மீதிற்சிலரும்-மரங்களின்மீதிற்சிலரும் - வீதிகளிற் பலருமாகி, ஸ்திரீகளென்றும் புருஷரென்றும் பாராமல் ஒருவர்மேலொருவர் விழுந்து நெருங்கிக்கொண்டு, வஸ்திரங்கள் ஆபரணவிதங்கள் முதலானவை விழுந்து போனதுந் தெரியாமற், பூரணசந்திரன் போன்ற வதனமும்-நிலவின்தோற்றம் போன்ற புன்னகையும் - அன்றுபூத்த செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களும்- பவழக்கடிகை போன்ற அதரமும்- நீலப்பலகை போன்றமார்பும்-யானைத்துதிக்கை போன்ற கைகளும் பொருந்தி, திவ்விய ரத்னாபரணங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட மரகதக் குன்றுபோ லிராநின்ற திருமேனியுடனே பீதாம்பரமும் - வனமாலையும் - கவுஸ்துவமும் - சங்குசக்ரமுதலிய பஞ்சாயுதங்களுந் தரித்து, கோடிமன்மத சுந்தரனாய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பார்த்து, கண்களிலானந்த பாஷ்பந ததும்பவுந் தேகமயிர்க்குச்சடையவு மோகித்து, சிலர் கட்டிக்கொள்வதுபோலவும், சிலர் முத்தமிட்டுக்கொள்வதுபோலவும், சிலர் சரச சல்லாபஞ்செய்வதுபோலவும், சிலர் திருவடிவருடுவதுபோலவும், சிலர் உபசரிப்பதுபோலவும், சிலர் உடனிருந்து விளையாடுவதுபோலவும், யாருக்கு எப்படி மனோரதமோ? அப்படிக்கெல்லாம் பாவித்து ஆனந்தக்கடலிலாழ்ந்தார்கள். மாதர்களெல்லாம் மன்மத பாணங்களுக்கிலக்காகி மனந்தளர்ந்துமெய்சோர்ந்து, கைச்சுகங்கிழிந்துமுலைகள்விம்மவும்-அரையில் ஆடை யவிழ்ந்து விழவும் - பெருமூச்சுகளுண்டாகவும் - கொண்டையின் சொருகவிழ்ந்து மலர்சொரியவும் - உடம்பெல்லாம் வியர்வைவிட்டு நடுக்கமுறவும்பரவசப்பட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடு சரசமாடும் பாவனைகளாலே பக்கத்திலிருப்போரைத் தழுவுவது முதலாகிய செய்கைகளைச் செய்து, பைத்தியம் பிடித்தவர்போலுங் களுண்டவர்போலு மானார்கள்.

இவ்விதமாகக் கண்ணன சகலஜனங்கள்நெருங்கிய வீதிகளிற்பிரவேசித்துப் பாண்டவர் புடைசூழவருவதைப் பெரியோர்கள்கண்டு ஆசிர்வதிக்க,முதுமை பொருந்திய மாதர்கள் பொரிகளிறைத்து வாழ்த்த, மெள்ள மெள்ள அரண்மனைக்குட்சென்று, குந்திதேவி-திரௌபதி-சுபத்திரை- முதலானோரையுங் கண்டு, தக்கபடி உபசாரத்துடனே யோகக்ஷேமங்களை வினவி,அவர்களால் மிகவுங்கொண்டாடப்பட்டுசந்தோஷமாயிருந்தார்.அந்தக் கிருஷ்ணன்வந்தபோது அப்பட்டணத்தார் நெடுநாள் வெய்யலினால் வறண்ட பயிர்கள் மேகம் வருஷிக்கக் கண்டா லெப்படியோ? அளவற்ற நாள் இருண்ட குகையி லிருந்தவர்கள் சூரியனைக் கண்டா லெப்படியோ ? அப்படிச்சந்தோஷப் பட்டார்கள். பின்பு தரும புத்திர மகாராஜன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார். ஓ கிருஷ்ணா ! நீர் எங்களிடத்திற் பரிபூரண கிருபைவைத்துச் செய்த சகாயத்தினாலே சகலராஜாக்களுங் கீழ்ப்பட்டார்கள். பூமியெல்லாம் நமது சுவாதீ

ணத்தி லிருக்கிறது. தனங்கள் அளவற்றதுகளா யிருக்கின்றன. யாவரும் வியக்கத்தகுந்த மேன்மையும் புகழுமுண்டாயிருக்கின்றன. ஒருகுறைவுமில்லை. ஆனபடியினாலே இந்தரத்ன முதலிய தனங்களை யெல்லாம் பிராமணர்விஷயத்திலும்-அக்கினி விஷயத்திலும்-உபயோகித்துக் கிருதார்த்தனாக வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். இதற்கு நீர் கட்டளையிட்டுக் கூடவேயிருந்து சகலகாரியங்களையும் நிறைவேற்றவேண்டும். எக்காலத்திலும் எக்காரியங்களுக்கும் எங்களுக்கு உம்மைவிட கதிவேறில்லை. ஆகையால் எனக்கு இராஜசூய யாகத்திற்காகக் கட்டளையிட்டு, என் தம்பிமார்களைக் கூடவைத்துக்கொண்டு, ஆகவேண்டிய காரியங்களை அமைதிபெறச் செய்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று விநயத்தோடு தருமபுத்திரர் கேட்டுக் கொண்டார்.

இவ்வாறு தருமபுத்திரர் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லுகிறார்: ஓ மகாராஜனே! உமது நன்னெறியினாற் சகலமுங் கூடிவரும். அந்தச்சாம்பிராச்சியத்திற்கு நீரே தகுந்தவரன்றி மற்றையார்தான் தகுவார்? ஆதலாலே அவசியம் நீர் இப்போது யாகத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டும். ஒருகுறைவும் நேரிடாது. நீர் எந்தக் கட்டளையிட்டாலுஞ் சிரத்தால்வகித்து நடத்தக் காத்திருக்கிறேன். உமக்குவரும் மேன்மைதான் எங்களுடைய மேன்மை. உமக்கு இந்தக்காரியம் நிறைவேறினபின்புதான் நாங்களெல்லாரு கிருதார்த்தராவோம். ஆனபடியினாலே விசாரப்படாமல் யாகத்தை யாரம்பித்து நடத்தவேண்டுமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லியதைக் கேட்ட உதிஷ்டிரர் வெகுசந்தோஷப்பட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பார்த்து, ஓ கிருஷ்ணா! எங்களிடத்தில் மிகுந்த கிருபையினாலே நீர்சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்க மகா ஆனந்தமாயிற்று. அந்தப்பிரகாரமே சகல பாரங்களையும் வகித்து யாகத்தை நிறைவேற்றுமென்று சொல்லித், தம்பிமாரை யழைத்து யாகத்துக்கு வேண்டியவைகளைச் சித்தப்படுத்தும்படி கட்டளையிட்டார். அப்போது தமயனிட்ட கட்டளையின்படி சகாதேவனானவன் யாகத்துக்குவரும் பிராமணர்முதலிய நானாசாதியாருக்கும் வேண்டிய சகலபதார்த்தங்களைச் சித்தப்பண்ணும்படிக்கும், யாகஞ்செய்கிறவர்களைத் தக்கபடி விசாரிக்கும்படிக்கும், தங்கள்சாதிகளுக்குத் திட்டஞ்செய்து; தௌமிய மகாமுனியின் சொற்படி கலபூமியில் வெகு விசாலமாகவும்-அழகாகவும்-பலமாகவும்-சாஸ்திரவிதிக்கு ஒத்ததாகவும்-யாகசாலையை நிருமித்தான். அன்றியும் வருஞ் சனங்களுக்கு வாசஸ்தலமாக ஸ்நானமண்டபம் - பூஜாமண்டபம் - அலங்காரமண்டபம் - ஆரோக்கியமண்டபம்-போஜனச்சாலை - ஆபரணச்சாலை - அமளிச்சாலை-அருந்தவச்சாலை - முதலிய வெகு மண்டபங்களுஞ் சாலைகளும் அளவற்றசித்திரவிசித்திரங்களோடுகண்டவர்கள்யாருங்களிக்கும்படி யாகநிருமாணஞ் செய்வித்தான்.

வேதவியாசர்முன்னிலையில் தருமராஜன் யாகதீக்ஷைபெறுதல்.

இப்படி யாகத்துக்கு வேண்டிய காரியங்கள் நடத்திக்கொண்டிருக்கையிலே, ஸ்ரீவேதவியாச மகாமுனி அவ்விடம் எழுந்தருளினார். அவரை உதிஷ்டிரர் நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ எங்கள் குலகுருவாகிய சுவாமீ! தேவரீர் முன்னம் ஆக்கியாபித்திருந்தபடிக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தினாலே சகலராஜாக்களையுஞ் செயித்து, வெகு திரவியங்கள் கொணர்ந்து, இராஜசூய யாகத்துக்கு ஆரம்பஞ் செய்திருக்கிறேன். தேவரீர் அதை எப்படி நடத்தவேண்டுமோ அப்படி நடத்தும்படி தயைசெய்யக் கோருகிறேனென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படியே யாகட்டுமென்று அங்கீகரித்து, யாகத்துக்கு வேண்டிய ரித்துவிக்குகளை யேர்ப்படுத்தினார். யார்யாரை எவ்வெப்படி யேர்ப்படுத்தினாரென்றால் - சுசர்மா என்கிற மகாமுனிவரை உத்காதாவாகவும், பைலவ முனிவரென்கிறவரையும் தௌமிய முனிவரெனகிறவரையும் ஹோதாக்களாகவும், யாக்கியவல்கிய முனிவரை அத்துவரியுவாகவும், சைப்பிய முனிவரென்கிறவரைப்பிரமாவாகவும் நியமித்துத், தாமும் பிரமாவாகஇருக்க வொப்புக்கொண்டார். இந்தரிஷிகளுடைய புத்திரர்-பவுத்திரர்-இவரெல்லாம் அந்த நாலு ரித்துவிக்குகளுக்குக் கணமாக நியமிக்கப் பட்டார்கள். இவ்விதமாக வேதவியாசர் சிஷ்ய பரம்பரையோடுங்கூட வைதிகச் சடங்குகளை நடத்தச் சித்தமாயிருந்தார். பின்பு மகாராஜாவினுடைய ஆக்கினையினாலே சகாதேவன் சகலதேசத்து ராஜாக்களையும் அழைத்து வரும்படி யோக்கியராகிய தூதரையனுப்பினான். அன்றியும் தங்கள் தேசத்திலும் மற்றுமுள்ள ஆச்சிரமங்களிலும் இருக்கிறபிராமணர்-க்ஷத்திரியர் - முதலிய யாவரையும் அழைத்துவரத் தக்கபேரை யேவினான்.

இப்படிச் செய்ய வேண்டிய சகல காரியங்களையுஞ் சாங்கிரதைசெய்து, தமயனிடத்திற் சென்று தங்கள் கட்டளையின்படி எல்லாஞ் சித்தமாயிற்றென்றுசொல்ல, உதிஷ்டிரர் திருப்தியடைந்து, தௌமியமகாமுனிவரையும் வியாசர் முதலாகிய பேர்களையும் பார்த்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு, சுவாமிகளே! யாகத்துக்கு வேண்டிய காரியங்களெல்லாஞ் சித்தமாயின. இனி அடியேனாற் செய்யவேண்டிய வேதவிதியைக் கட்டளையிட வேண்டுமென்று சொல்ல, வேதங்களை பூர்த்திகரித்து வந்தனமென்று சொல்லத்தக்கமுனிவர்கள் அதுகேட்டு, புண்ணியாகவாசனஞ்செய்து, யாகசாலையைச் சுத்திபண்ணி வேதிகைகளை போட்டு, ராஜாவைப்பார்த்து, இனி நீர் தீக்ஷையிற்பிரவேசிக்கலாமென்று சொல்ல; உதிஷ்டிரர் நகுலனையழைத்து, நீ அத்தினாபுரத்திற்குப் போய் வீஷ்மர் முதலாகிய பேர்களைய

ழைத்துக் கொண்டு வாவென்று கட்டளையிட்டு, ரிஷிகளைப்பார்த்துச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்று சொல்ல; அந்த மகாரிஷிகள், கேட்டை நட்சத்திரத்தின் நாலாம்பாதத்தோடு கூடிய நல்ல முகூர்த்தத்திலே யுதிஷ்டிர மகாராஜனுக்குப் பூரணமாகிய கிருஷ்ணாஜினம் போர்த்து, மான்கொம்பைக் கையிற்கட்டி, விதிப்படி தீக்ஷைசெய்வித்தார்கள். அந்தமகாராஜனும் அவர்களால் தீக்ஷைவகித்து, மகாநுபாவராகிய வெகுபிராமணர் சொஸ்தி வாசனஞ் சொல்லிச் சூழ்ந்துவர, யாகசாலையிற் பிரவேசித்தார். அப்போது வீமார்ச்சுனர்கள் மந்திரிகளோடுங்கூடி யாகசாலைக்குவந்துவெகுவாகப் பூரிகொடுத்தார்கள்.

இப்படியிருக்க நானாதேசங்களிலிருந்து பிராமணர் முதலாகிய பேர்கள் வரத் தலைப்பட்டார்கள். அஸ்தினபுரியிலிருந்து துரியோதனனென்பவன் துச்சாதனன் முதலிய தம்பிமார்களுடனே வெகுகாணிக்கைகள் கொண்டுவந்தான். வீஷ்மர்- விதுரர் - துரோணர் - கிருபர் - அஸ்வத்தாமா - பாக்லிகன் - சோமதத்தன் - பூரி - பூரிசிரவன் - முதலானோர்களும் உசிதமாக அனேகந் தனங்களைக் கொண்டுவந்தார்கள். இவர்களை யெல்லாம் வீமார்ச்சுனாதியர்கள் கிருஷ்ணன் முதலானோருடனே சேர்ந்து எதிர்கொண்டுவந்து தகுந்தபடி மரியாதைசெய்ய, அவர்களும் ராஜாவைக்கண்டு சர்வசுதந்தரமாய் யாகத்திற்கு வேண்டிய சன்னாகங்களிலிருந்தார்கள். இவர்களுமன்றி கர்னன்- சல்லியன் - சகுனி - பலராமன் - துருபதன் - முதலாகிய சகல ராஜாக்களும் புத்திரமித்திர களத்திராதிகளுடனே வந்தார்கள். பாண்டியமகாராஜன் தன்மகனையும் பேரனையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். இவ்வாறு வந்த ராஜாக்களுக்கெல்லாஞ் சகாதேவன் தனித்தனியே விடுதிகளைச் சித்தப்படுத்தி வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்தான். அப்போது அந்த இந்திரப் பிரஸ்த நகரமானது ரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச்சேனைகளால் நிறைந்து, கடல்போல் இரைச்சலடைந்து, இது வேறொரு உலக மென்னும்படி விளங்கிறது. வந்தராஜாக்களெல்லோரும் அனேகரத்தினங்கள் முதலாகிய காணிக்கைகளைக்கொண்டுவந்து கொடுத்து, மகாராஜாவைப் பார்த்துச் சந்தோஷமடைந்தார்கள். அந்த யுதிஷ்டிரர் யாவராலுஞ் சூழப்பட்டு, ஆகாசத்திற் சகல கிரகங்களு மொய்த்துக்கொண்டிருக்க ஒருசந்திரனானவனிருந்தாலெப்படியோ அப்படி விளங்கினர். அந்தயாகசபையில் ஒருபாகத்தில் வேதகோஷ்டமும், ஒருபாகத்தில் வித்துவான்களுடைய பிரசங்ககோஷ்டமும், ஒருபாகத்தில் வந்திகள் விருதோதுங் கோஷ்டமும், ஒருபாகத்தில் வாத்திய கோஷ்டமுமாகி; நாதகோஷ்டமனைத்து மொன்றாய் வியாபித்தபோதுமிருந்தது.

இப்படிப்பட்ட யாகசாலையிலே யாகம்நடக்க ஆரம்பமாயிற்று. அப்போது தருமபுத்திரர் விதுரனைப்பார்த்து, ஐயா! தேவரீர் சகல மங்கலவஸ்துக்களும் ரசவர்க்கங்களும் எடுத்து யாவருக்குங் கொடுத்து வாருமென்று சொல்லியும், அஸ்வத்தாமாவையுஞ் சஞ்சயனையும்வந்தபிராமணர்களைவிசாரிக்கச்சொல்லியும், யுயுத்சு என்கிறவனையும்-வீமசேனனையும்- சாத்தகியையும்-மடைப்பள்ளியிற்சமையல்விசாரிக்கச்சொல்லியும் திட்டஞ்செய்து; வீஷ்மத் துரோணாதிகளைஎல்லாவற்றையும் மேல்விசாரணை செய்யும்படிக்கும், துச்சாதனனைப் பந்திவிசாரிக்கும் படிக்கும், துரியோதனனை அவரவர்களுக்குச் செய்யவேண்டியதான வெகுமான வஸ்துக்களைசித்தப்படுத்தும்படிக்கும், கிருபாசாரியரை வரிசைவருகிற திலுசுகளுடனே வஸ்திராதிதிரவியங்களை வாங்கிவைக்கும் படிக்கும், சகுனியை யாகதிரவியங்களையும்-நெய்முதலியவற்றையும் - வேண்டும்போது கொடுக்கும்படிக்கும், இப்படியே அந்தந்தக் காரியங்களிலே அவரவர்களை நியமித்தார். அப்படியே யாவருந் தங்கள் தங்களுக்கிட்ட பணிவிடையை ஜாக்கிரதையாய் நடத்திவந்தார்கள். குந்தி - சுபத்திரை - முதலாகிய ஸ்திரீகள் யாகத்திற்குவந்த பிராமண-க்ஷத்திரிய- ஸ்திரீகளுக்குச் சகலவுபசாரமுஞ் செய்து பூசிப்பதிற்சித்தமா யிருந்தார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வேதியர்களுக்குப்பாதப்பிரக்ஷாளனஞ்செய்கிறகாரியம் என்னுடையதென்றதா யேற்றுக்கொண்டு, மிகவும் அன்போடு அந்த நற்செய்கையைச் செய்துவந்தார். நகுலன் சந்தன-புஷ்ப தாம்பூலங்கொடுத்து வந்தான். இவைகளினாலே வந்தவர்களெல்லாம்மிகுந்த திருப்தியடைந்து, இப்படி யொருக்காலத்திலும் ஓரிடத்திலும்போஜன முதலாகியவைகளின் விசாரணை நடந்ததில்லை, இவ்வித சட்ருசியு மிருந்ததில்லை, இத்தன்மைத்தான மேலான செல்வமுங் கண்டதில்லையென்று புகழ்ந்தார்கள். அன்றியும் அந்தபோசனச் சாலையிற் கொடுங்கள் கொடுங்களென்றும், புசியுங்கள் புசியுங்களென்றும் பாண்டவர்களுடைய ஜனங்கள்சொல்ல; வந்தபேர்கள் போதும் போதுமென்றும், திருப்தி திருப்தி யென்றும் மறுமொழிசொல்ல; பெருங் கடலோசைபோற் கூச்சலுண்டாயிற்று.

இப்படிக்குஒருகுறைவுமின்றி அந்தஇராஜசூயம் நடந்து வருகையில், ரித்துவிக்குகள் விதிப்படியே காருகபத்தியம் - ஆகவநீயம் - தாக்ஷிணாக்கினி - ஸப்பியாக்கினி - ஆவசதாக்கினி - தாரியாக்கினி என்கிற ஆறு அக்கினிகளையும் வளர்த்திப் பூசைகள்செய்து, அனேக சமித்துக்களாலும் நெய்முதலாகியவைகளாலும் ஆகுதிசெய்தார்கள். வேதியர்கள் நான்கு வேதங்களையும் பாராயணஞ்செய்து வந்தார்கள். இந்த யாகத்தில் வானத்திலிருக்குந் தேவர்களும் - பூமியிலிருக்குந் தேவர்களும் - பூரணதிருப்தியடைந்து மகிழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள். இப்படியிருக்கச்சுத்தியையென்கிற ஒருவிதயாகச் சடங்குசெய்யவேண்டிய நாள்வந்தது. அன்றைக்கு மகாசபைக்குப் பூசைசெய்யத் தக்க

தானபடியினாலே, நாரதர் முதலாகிய தேவரிஷிகள், வியாசர் முதலாகிய பிரமரிஷிகள், கௌசிகர் முதலாகிய ராஜரிஷிகள், இன்னு மிகவும் யோக்கியராகிய எல்லாவருணத்துப் பெரியோர்களுஞ் சபையில் நிறைந்திருந்தார்கள். அப்படிப்பட்ட சபையையும், அதில் வந்திருக்கிறமகாபுருஷர்களையும், பூமியின்பாரத்தைத் தீர்ப்பதற்காக அவதரித்திருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும், நாரதமகாமுனிபார்த்து; இப்படிப்பட்டசபையை நாம் பிரமலோகத்திலுங் கண்டதில்லையென்று மனதில் வெகு ஆச்சரிய சந்தோஷங்களை யடைந்து, இக்கிருஷ்ணமூர்த்தி ஏனின்னம் துஷ்டசங்காரஞ் செய்யவில்லையென்று நினைத்தார். இந்த நினைப்பைச் சுவாமியறிந்து சிரித்துக்கொண்டிருக்க, யாகம்பார்க்கவந்த பேர்களெல்லாம், அந்தச்சபைக்கொரு நாயகமணிபோல்விளங்கி நடுவில் ஒரு பொற்பீடத்தில் நீலமலைபோன்ற திருமேனியும் - கிருபாரசம் பொழியாநின்ற தாமரை மலரோடொத்த கண்களும்-கவுத்துவம் - வனமாலை - சங்குசக்கர முதலியவைகளுமாய்க் கோடிசூரியப் பிரகாசம்பொருந்தி உட்கார்ந்திருக்கிற அவரைப் பார்த்து, சிலர் இவருடைய வடிவழகுக்கும், சிலர் இவருடைய மகிமைக்கும், சிலர் சாமர்த்தியத்திற்கும், சிலர் அடுத்தவரைக் காப்பாற்றுந்தன்மைக்கும், சிலர் இவருடைய திவ்விய குணங்களுக்கும், சிலர் இவருடைய கடவுட்டன்மைக்கும் வசப்பட்டுப்; பலவாறாகத் துதித்து மனமகிழ்ந் திருந்தார்கள். தருமபுத்திரரும் இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சபையிலிருக்கு முல்லாசத்தைக்கண்டு, நம்முடைய சகல பிரயோசனங்களும் நிறைவேறினவென்று நினைத்து ஆனந்தப்பெருங்கடலி லாழ்ந்திருந்தார். ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியும் அவரவர் நினைப்புக்குத் தக்கபடியவரவர்களைக்கடைக்கண்ணுற பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அக்கிரபூசைகொண்ட கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சிசுபாலன் தூஷித்தல்.

இப்படிக்குத் தேசோமயமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்குஞ்சபையிலே, அந்தச் சுத்தியாஹமென்னும் நாளிலே, பிராதச்சவனம் - மாத்தியந்தின சவனம்-என்கிற இரண்டுகாலச் சடங்குகளு மானபின், சாயம்சவன்மென்கிற சடங்குக்கு ஆரம்பமாகும்போது வீஷ்மர் சிரேஷ்டராயிராநின்ற தருமபுத்திரரைப்பார்த்து, அப்பா தருமபுத்திரா ! இப்போதுமுன்னே சபைக்குப் பூசிக்கவேண்டியதான படியினாலே, அந்தந்த வருணத்தாரையுந் தனித்தனியே பூசைசெய்யவேண்டும். அதற்காக அர்க்கிய பாத்தியாதிகள் கொண்டுவந்து நடத்தென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படியே பூஜாவஸ்துக்களை யழைப்பித்து, கோஷ்டியில் நின்றுக்கொண்டு வீஷ்மரைப்பார்த்து, சுவாமீ குருகுலபிதாமகரே ! யாருக்கு முதற்பூசை செய்யவேண்டியதோ அதைக் கட்டளை யிடவேண்டுமென்று கேட்க, வீஷ்மர் சொல்லுகிறார்: இந்தச் சபையிலிருக்கும் யாவருக்குநடுவில் அனேககோடி நட்சத்திரங்களுக்கு மத்தியிற் சந்திரன் போலவும், நவக்கிரகங்களின் நடுவிற் சூரியன் போலவும், யார் சிரேஷ்டராய் விளங்குகிறாரோ ? பலம் - சவுரியம் - சாமர்த்தியம் - புத்தி - தைரியம்-தேஜசு - கம்பீரத்தன்மை - தயை - பொறுமை - அறிவு - விநயம் - இப்படிப்பட்ட சகல நற்குணங்களும் யாரிடத்திற் குடியிருக்கின்றனவோ ? எவருடையமகிமை சொல்லத் தரமில்லாததோ ? எவருடைய தேஜோ பலத்தைப்பற்றி இந்தயாகம் நிறைவேறிற்றோ? அந்தப்பகவானே அதற்குத்தக்கவர். அவரையன்றி அந்த அக்கிரபூசைக்கு யார் தகுவார் ? ஆதலால் அவரையே பூசிக்கவேண்டியதென்று சொல்ல, சரிதானென்று ஸ்ரீவேதவியாசரும் ஒப்புக்கொள்ள, அப்போதே சகாதேவனை அர்க்கிய முதலியவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சமீபத்திற்சென்று நமஸ்காரஞ்செய்து, அவருடைய திருவடித் தாமரைகளை ரத்தினமயமாகிய பீடத்தில் வைத்து, திவ்விய பரிமளங்கள் சேர்த்த தண்ணீரினாற் சுத்திசெய்து, கந்தபுஷ்ப தூபதீபாதி சோடசோபசாரங்களாலும் பூசித்து, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைச் சிரத்தின்மேற் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு, புனிதனானேனென்று கண்களி லானந்தபாஷ்பம் பெருகத் தேகம்புளகமுற்றுக் களித்து நின்றார்.

இவ்விதமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு முதற்பூசனை நடத்துவதைக்கண்ட தேவரிஷிகள் - பிரமரிஷிகள்-ராஜரிஷிகள் யாவரும், தகும் தகுமென்றுசொல்லி வீஷ்மரையுந் தருமபுத்திரரையுங் கொண்டாடினார்கள். க்ஷத்திரியரிற் சிலர் பொறாமைகொண்டு, உள்ளம்வெந்து, சகிக்கமாட்டாமற் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, ஒன்றுஞ்சொல்லத் தைரியமில்லாமல் நாலுபக்கங்களையுஞ் சும்மாபார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தக் குறிப்பை யறிந்த சகாதேவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பூசைநடத்துவதற்காக யாவரும் பொறுமையைப் படாதீர்களென்றான். அதுகாலையிற் சேதிதேசத்து ராஜனாகிய சிசுபாலன்பிறந்ததுமுதற் கிருஷ்ணனிடத்திற கொடியபகை கொண்டவனானபடியினாலே, மனங்கன்றி முகங்கறுத்துக் கண்சிவந்து, உதடுதுடிக்கச் சபையைப்பார்த்துசசிலவார்த்தைகள்சொன்னான். ஓராஜாக்களே! இந்தச்சபையிற் சகலராஜாக்களுக்கும் அவமானமும் இடையனுக்குப் பூசனையுங் கிடைத்தது சரிதான். இச்சபையில் அனேகம் பெரியோர்கள் வந்திருக்கிறார்களே குறைவுண்டா மென்கிறீர்களோ ? உண்டு. எப்படியென்றால் - இந்தயாகத்தை நல்லசற்குலத்திற் பிறந்த க்ஷத்திரியனே செய்யத்தகும். இந்த யுதிஷ்டிரனோ பாண்டுமகா ராஜனுடைய பெண்சாதியாகிய குந்திதேவிக்குவிபசாரத்தாற்பிறந்தவன். முதலிற்றானே யாகர்த்தாவின் செய்தி இப்படியாயிற்று. இவனுக்குத் தரும முபதேசித்தானே அவன்

எப்படிப்பட்டவ னென்ருல் - குலதருமமா யிருக்கிற
ராச்சியாதி பத்தியத்தைத்துறந்து, பிரமசாரியாகித்,
துரியோதனன்கீழ் சோற்றுக்குக் காத்திருக்கிறவன்.
அன்றியுங் காசிராஜன்மகளை வாழவொட்டாமற் கெடு
த்த மகாபாவி. குருவாகிய பரசுராமன் சொல்லைக் கே
ளாமல் அவரோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தவன். கு
ருத்துரோகி. இவனுடையதாயோ ? க்ஷத்திரிய கன்
னிகையல்லள். சாபத்தினாற் பிறந்தவள். பிள்ளைகளை
க்கொன்றவள். இவன தகப்பனே ? அவள் சிசுஹத்
திசெய்தாலுஞ் செயயட்டும், நமக்குப் போகத்துக்
கு உரியவளாக இருந்தாற் போதுமென்று ஒப்புக்
கொண்டிருந்த மகாகாமி. இவனே? வேஷம்போட்டுக்
கொண்ட ஆசாமி. இதுசரிதானென்று ஒத்துக்கொண்
டவன் மீன்வாணிச்சி வயிற்றிற் பிறந்த யோக்கியன்.
அக்ரபூசனையை யடைந்தவன் யாரென்னில் - ஜாரசோ
ர சிகாமணியாகிய இடையன். இப்படிப்பட்ட யோக்
கியர் கூடியசபையில் க்ஷத்திரியர்களுக்குப் பூசனை
யெப்படி கிடைக்கும் ! கிடைக்காது. என்று வீஷ்ம
னைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

ஓ வீஷ்மா ! நீ க்ஷத்திரியனென்றும் வெகுபுத்தி
மானென்றும் பேர்பெற்றுப், பூசனைக்கு யோக்கியனைக்
கண்டுபிடித்து நன்றாய்த்தெரிவித்தாய். இவ்வளவு
நாளும் நீ விவேகியென்று நினைத்திருந்தேன். உன்
னைப்போ லறியாதவனை நான் கண்டதில்லை. ஆனாற்
கிழத்தனம் வந்தபடியினாலே புத்திமாறிப்போய் இ
ருக்கும். இப்படிக்கு வாய்த்தது கோபாலனுடைய
அதிர்ஷ்டவசந்தான். நல்லதிருக்கட்டும். நீதான் மதி
மயங்கிச் சொன்னாலும், இச்சபையிலிருந்த புத்திசா
லிகளுங்கூட ஊமைகள்போ லிருந்தார்களே: அவர்க
ளுக்கும் புத்திமயங்கிற்றோ ? அல்லது அந்த மாயாவி
யாகிய கோபாலன் அறிவைமயக்கி விட்டானோ ? என்
று சொல்லித் தருமபுத்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லு
கிறான்: ஓ தருமபுத்திரா ! நீ இந்தச் சபையையுற்று
நோக்கவில்லையென்று தோற்றுகிறது. நோக்கியிருப்
பாயேயாகில் மூக்குலத்தரசர் முதலியோரைப் பார்
த் திருப்பாயே: பார்த்திருந்தால் இந்த இடைய
னைப பூசிப்பாயோ ? மகாபுத்திமான்களெல்லாமிருக்க,
ஒருமூடககிழவன் பேச்சைக்கேட்டு இவ்வளவு ராஜா
க்களையும் அவமானம்பண்ணுயே: இது உனக்குத் த
குமா ? நீ விவேகியென்று பேர்பெற்றது யுக்தமன்று.
நல்லது: நீ பூசிக்கத் தொடங்கினவன் குலத்திலுயர்ந்
தவனே ? செல்வத்திலுயர்ந்தவனே ? புத்தியி லுயர்ந்த
வனே ? நடக்கையிலுயர்ந்தவனே ? ஒருவிதத்திலு மு
யர்வில்லாத ஒரு அற்பனிடத்தில் உனக்கு மதிப்பு
ண்டாகியது காலபலந்தான. ஆ ! ஆ ! என்ன ஆச்சரி
யம் ? மகாமண்டலாதிபதிக ளெல்லாமிருக்க, இராச்சி
ய பட்டாபிஷேக மின்றித் திரிகிறவனுக்கு வெகுமா
னம்வந்ததே: ஓ ! ஓ ! வயதினாற்பெருமையைநோக்கி
னல், அவனுடையபிதா வசுதேவனிருக்கிறான். ஆப்
தபந்துத் தன்மையை நோக்கினல், துருபத மகா
ராஜ னிருக்கிறான். ஆசாரியனென்ருல், தனுர்வேத
மே மூர்த்தி கரித்ததுபோலத் துரோணசாரிய ரிரு
க்கிறார். மகாத்துமாவென்ருல், சாக்ஷாத் நாரதமுனி
வர் எழுந்தருளி யிருக்கிறார். குலவிருத்தன் என்ரு
ல், வீஷ்ம னிருக்கிறான. சவுரியத்தைப் பற்றியென்ரு
ல், ஆசாரிய புத்திரராகிய அசுவத்தாமா விருக்கிறார்.
அன்றியும் கிம்புருடருக்கெல்லா மாசாரியனாகிய மகாப
ராக்கிரமசாலியென்னுந் துருமனிருக்கிறார்.

இன்னுஞ் சவுரியத்திலும் பராக்கிரமத்திலும்
மிகுந்தவரை நோக்கினல, அர்ச்சுனனோடு சமானனா
கிய ஏகலவியனென்னும் வேடனிருக்கிறான். பகதத்த
னிருக்கிறான். ஜயச்சேனனிருக்கிறான். பிருகத்பலனி
ருக்கிறான. இவர்களை யெல்லாம்விட்டு, இந்தக்கூப்
பனை என்னகாரணத்தினாற் பூசித்தாய்? இன்னும் பந்
துக்களிற் பாண்டியராஜன் வந்திருக்கிறார். சல்லியனி
ருக்கிறார். பாக்லிகனிருக்கிறார். இவர்களை யெல்லாம்
அவமானம் பண்ணத்தகாது. அன்றியும் பரசுராமர்
சிஷ்யனாய்த் தனுர்வேத பாரங்கதனாகிய கர்னனையும்
லக்ஷியஞ் செய்யாமற் போனதற்குக் காரணமென்ன?
எனக்கு அவனிடத்திலே தான் இஷ்டமானதாலவனை
யேபூசிப்பே னென்கிறயாகில, அதற்குஇப்படி யாகயி
ருக்கிற மகாராஜாக்களையாகத்திற்குவரவழைக்க வே
ணடியதென்ன ? அல்லது உள்வீட்டிலே அவனுக்கு
வேண்டியபடி பூசைசெய்யாமல், மண்டலாதிபதிகள்
முனனே சேவகனுக்குச சமானமாகிய அவனைப் பூசி
ப்பது உனக்குத்தகுமா ? நீ உனக்கு யாவரும் பயந்
து கப்பங்கட்டிய தாகக் கர்வித்திருக்கிறாய். அப்படி
க்கு நினையாதே. நீ தருமசிலனா யிருப்பதைபபற்றிக்
கொடுத்தார்கள். இல்லா விட்டால் இங்கே வந்திருக
கிற வீரருக்கு நீ எவ்வளவு ? ஒரு மூடச்காகத்தைப்
பற்றி அன்னங்களோடு பகைப்பதுபோல், கிருஷ்ண
னைப்பற்றி மகாராஜாக்களோடு பகைக்கிறாய். இப்படி
செய்வதுனக்கு வெகு சீக்கிரத்தில் நிமைலயக்கொண்
டுவந்து கொடுக்கும். உன்குலத்திற்கேற்ற புத்தி உன
க்குணடாயிற்று. ஒருகுணமு மில்லாத அற்பனைப் பூ
சித்ததற்குப்பயன் சீக்கிரத்திலேயே கிடைக்குமென்
றுசொல்லி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நோக்கிச்சொல்லுகிறான்:

அடாகிருஷ்ணா ! அவர்கள்தான் தெரியாமற் பூசி
த்தாலும், நீ இவ்வளவு மகா புருஷருடைய சபையில்
அச்சமில்லாமலும் - உன்குலம் உன்னடத்தை முதலிய
வற்றை யோசிக்காமலும் - அப்பூசனையை யேற்றுக்
கொள்ளலாகுமா ? பெரியோர்களுக்காகச் சமைத்து
வைத்த சோற்றை நாய்தின்னககூடுமா ? அந்தப்பூ
சையை யேற்றுககொள்ள வெட்கமாயிருக்கவில்லையா?
லோகத்திலே ஒருவன் தனக்குத் தகாதனவற்றை
யடைவதினல் அவமானமே யல்லது, வெகுமானஞ்
சம்பவிக்கமாட்டாது. அடா பயித்தியக்காரா ! அடா
மூடா ! நீ பூசனைபெறுவது நகைப்புக் கிடமென்றறி

யாமற் போனாயே: துரியோதனாதிகள் சிரிக்கிறார்களே: ஆனால் இந்தச்சபையிற் பாண்டவர்களும் வீஷ்மனும் நீயுந்தான் இருக்கயோக்கியமேயல்லது, மற்றொருவரும் யோக்கியரல்லர். என்றுசொல்லி மற்றை ராஜாக்களைப்பார்த்து, நீங்களிந்தச் சபையிலிருப்பது நன்றாயிருக்கவில்லை. ஆதலால் விரைவில் எழுந்திருங்களென்று அழைத்துத், தான் சரேலென்று ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்து சபைக்குப் புறம்பாகப்போனான். அப்போது தருமபுத்திரர் பின்னாலேயோடி, அவனையணைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார். அப்பா சிசுபாலா! நீ கோபித்தல் யுக்தமன்று. பொறாமையாலும்-அறியாமையாலும்-கருவத்தினாலும்-வாயில்வந்தபடி பேசுவது புத்திமானுக்கு லக்ஷணமா? நீ நிந்தித்ததுபோல் இவ்வளவுகாலத்தில வீஷ்மரை - வேதவியாசரை - ஒருவனும் நிந்தித்ததில்லை. அவர்களை அறிவிலாதவர்களென்று எவனுஞ் சொல்லத்துணிய மாட்டான். நீயிந்தச்சபையில் ஆராரைப் பெரியோர்களென்றும் விவேகிகளென்றும் நினைத்துச் சொன்னாயோ? அவரெல்லாம் வீஷ்மர்சொல்லியது சரியென்றுங் கிருஷ்ணனை பூசிக்கத் தக்கவனென்றும் ஒப்புக்கொண்டு சந்தோஷத்துடனிருக்க, உனக்குமாத்திரமேன் வீணுக்கோபமுண்டாயிற்று? முற்றுமறிந்த பெரியோர்கள் சொல்வதைநாம் பெருமையோடங்கீகரிக்க வேண்டும். நமதுபுத்திக்கு அநுசரியாதத்தோற்றவில்லை யென்று அவர்களைநாம் நிந்திப்பது நியாயமன்று. வீஷ்மரோமகானுபாவர். எல்லாமறிந்தவர். அவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகிமையைச்சரியாயறிந்திருப்பவர். நீயறியமாட்டாய். அன்றியும் இச்சபையிலிருக்கும் தேவரிஷிகள் - பிரமரிஷிகள் - ராஜரிஷிகள்-யாவரும் வீஷ்மர்சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு,இவர்மகாவிவேகியாதலாற்சரியாய்ச்சொன்னாரென்று சந்தோஷித்துக் கொண்டாடினார்கள். அப்படியிருக்க உனக்குமாத்திரம் ஏனிந்த ஆக்கிரஹம்வருகிறது? வேண்டாம். அந்தக் கோபத்தைவிட்டுவிடு. பெரியோரை நிந்தித்துப்பெரும்பாவியாகாமல்,நற்குணநற்செய்கைகளோடுகூடி, யாவரும் புகழுமாகிறவனாயிருந்து சந்தோஷமாயிருப்பாயென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், வீஷ்மர் தருமபுத்திரரைப் பார்த்துச் சொல்லத் துவங்கினார்.

அப்பா தருமபுத்திரா! இந்தத்துராத்துமாவுக்கு நல்லவார்த்தை சொன்னாலோ? சொல்லியும் பிரயோசனப் படமாட்டாது. இவனுடைய துர்ப்புத்தியைப் பார். லோகநாதனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குச் செய்த பூசையைச் சகியாமல் அகங்கரிக்கிறான். இப்படிப்பட்டவனுடன் வேறொருவனுமில்லை. லோகத்தில க்ஷத்திரியருக்குள் ஒரு தருமமுண்டு. அதென்னவென்றால் - யுத்தத்தில் எவனையெவன் ஜயித்துப் பிராணனோடு விடுகிறானோ? அவனுக்கு அவன் குருவென்பதுதான் தருமம். நெடிய கடல்சூழ்ந்த இப்பூமண்டலத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாலே ஜயிக்கப்படாதவர்யார்? இந்தச்சிசுபாலனும் உருக்குமணிவிவாகத்தின்போது ஜயிக்கப்பட்டவன்தா னல்லவா? அப்படியிருக்க அதைக்கூட நினையாமற் குதிக்கிற இந்த மூடனுக்கு நல்வார்த்தை உதவாது. இவன் குருத்துரோகியாகிறான். எப்படிக்காயினும் இந்த ராஜமண்டலத்தைச் சோதிக்குமளவில், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கேயாவருந் தாழ்ந்தவராகக் காணப்படுகிறார்கள். இதுவே தகுந்ததென்றுதான் இச்சபையில் இருக்கும் பெரியோர்கள் சம்மதித்திருக்கிறார்கள். இந்த மூடனுக்குச் சம்மதியில்லாமற்போனால் கெடுதி யென்ன? இப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இச்சபையி லிருக்குமவர்களுக்குச் சிறந்தவனென்று சாதாரணமாய்ச் சொன்னேன். யதார்த்தமாய அவர் மகிமையைச் சொல்லத் துவக்கினால், ஆதிசேடனுக்கும் அசாத்தியமாய்விடும். அவர் இந்த பூலோகத்தில் மாத்திரமே யாவருக்கும் பூசிக்கத் தக்கவரல்லர். மற்றென்னவென்றால் சகலலோகங்களிலும் பூசிக்கத்தகுந்தவர். இவருடைய சரீரத்திலே சகலசராசரங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. இவரிடத்தி லிருந்துதான் யாவுமுண்டாயின. இனியொடுங்குவது மிவரிடத்திலேயே. எல்லாவஸ்துக்களுடைய சாதியும் அதிசயமும் இவருடையவைகளே. இவரது கிருபையினாலே உலகங்களுக்குச் சகல மேன்மைகளு முண்டாயின.

இப்படி எல்லாவற்றிற்குங் காரணமும் ஈஸ்வரனுமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பூசைசெய்யாமல், மற்றயாருக்குப் பூசைசெய்வது? இந்தச் சிசுபாலனைக்காட்டிலும், வயதிலும் - பராக்கிரமத்திலும் - புத்தியிலும்-மேன்மையிலும் - சிறந்தவர்களனேகர் இச்சபையிலிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாருஞ் சந்தோஷித்திருக்க, இந்தப் பாவிக்கேன் இவ்வளவு செருவமும் - அகங்காரமும் - உண்டாயின? இவன் பெரியோர் நடந்தவழி நடப்போமென்று நினையாமல், கிணற்றில் விழுந்த கெலிக்காய்போல் ஏன்குதிக்கிறான்? இப்படியிருக்க இந்தப்பாவிக்குச் சமாதானஞ் சொல்லலாமோ? தருந்த சிக்ஷைசெய்தா லல்லவோ புத்திவரும். நானனேக ஞானிகளுக்குப் பணிவிடை செய்திருக்கிறேன். அவர்கள் என்னிடத்தில் அநுக்கிரகம்வைத்துத் தத்துவஞானம் போதிக்குமளவில் அப்பொருள் இவரேதானெனவும், இவர் அவதாரமான அநேகம் சரித்திரங்கள் இவையென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவைகளைக் கேட்டிருந்தவனாகையால் இந்த அக்கிரபூசையிவருக்குச் செய்யச்சொன்னேனல்லது, தாக்ஷணியம் - பயம் - சினேகம் - பிரயோசனம் - இப்படிப்பட்ட காரணங்களாலே செய்யச் சொல்லவில்லை. இது தனிருக்கட்டும். லோகரீதியாய்ப் பார்த்தாலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனே உத்தமன். எப்படியென்றால் - வேதியர்களுள் ஞானமேவயதுக்கு அதிகமோ? அவன்பெரியன். க்ஷத்திரியருக்குள் பலமேவயதுக்கு அதிகமோ? அவன் பெரியவன். இந்த கிருஷ்ணனிடத்தில மேலாகிய ஞா

னமும் பலமு மிருப்பதுபோல,மற்றை யாரிடத்திலிரு
க்கின்றன? யாவரினுஞ்சிறந்தவனெனவும் புகழ்யாரிட
த்திருக்கின்றது? இவையெல்லாம்உலகத்தை நன்றாய்ப்
பரிசோதித்தால் தெரியும். அப்படியின்றிக் கிணற்றிலி
ருக்கும் ஆமைபோ லிருப்பவனுக்குத் தெரியுமோ?
நல்லதாகட்டும். வேதவேதாந்த ஞானங்களிலும், த
னுர்வேத ரகசியங்களிலும், இச்சபையிலிருப்போரை
ப்பரீக்ஷித்தால் அப்போதுந்தெரியும். சவுரியம்-புத்தி-
பொறை - முதலாகிய சத்குணங்களும் அப்படியேபரீ
க்ஷை செய்தறியலாம்.

இப்படிக்குச் சகலவிதத்திலும் பெருமை யுடை
யவராய்ப், பிரமன் முதலாகிய தேவர்களாலும் பூசி
க்கத்தக்கவரா யிராநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனை, நியாயமாக
வும் தருமமாகவும் நாம் பூசித்திருக்க; இந்தத்துஷ்
டன், இவனென்ன ஆசாரியனா - ஞானியா - குலகுரு
வா - இஷ்டபந்துவாவென்று கேட்டானன்றோ? ஆம்
எல்லாமவர்தான். இதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்போ
தென்ன சொல்லுகிறான்? (கலசத்திற்குத்தெரியுமோ
கர்ப்பூரவாசனை.) என்பதுபோல, மகாபுருஷர் மகிமை
பிறவிக்குருடனுக்குத் தெரியுமோ? இனியாவது அந்
த மூடன் தெரிந்துகொள்ளட்டும். பிருதிவி முதலா
கிய பூதங்கள் - தன்மாத்திரைகள் - பிரகிருதி -மகத்
து - அகங்காரம் - இந்திரியங்கள் - அந்தக் கரணங்
கள் - இவையாவும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாலேதான் சிருஷ்
டிக்கப்பட்டு, அளிக்கப்பட்டு, அழிக்கப் படுகின்றன.
சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமனும், சங்கார கர்த்தாவா
கிய சிவனும், இந்திரன்-அக்கினி - இயமன்-வருணன்-
வாயு-சூரியன் - சந்திரன்-இவரெல்லாம் இந்த ஸ்ரீகிரு
ஷ்ணதேவனே. சகல அத்துமகோடிகளும், பலஅண்
டங்களும், பலபல அதிசயங்களுமாயிருக்கின்றயாவும்
இவரே. இவரல்லாது தெய்வமில்லை. லோகத்தாரை
அநுக்கிரகிக்கவேண்டு மென்று, மனிதருக்குள் மனித
னாய் அவதரித்திருக்கிறார். வேத வேதாந்தங்களெல்
லாம் இவர் பெருமையைப் பேசுகின்றன. யோகிகளும்
தேவர்களும் இவரையே தொழுகின்றனர். வேதியரெ
ல்லாம் இவரைத் தியானித்தே வேள்விசெய்கின்றனர்.
சுருக்கமாகயாவுஞ்சொன்னேன். இந்தப்பேதையாகிய
சிசுபாலன் இவையெல்லா மறியாதவனானபடியினாலே,
அவரிடத்தில் மிகவும் அபசாரப்பட்டான். இப்போ
தாகிலும் மெய்யையறிந்து அவரைத் தொழுது வே
ண்டிக் கொண்டாற் கடைத்தேறுவான். இல்லாவி
டிற் சீக்கிரத்திற் கெட்டுப்போவான். நாம் சர்வலோக
நாதனாகிய கிருஷ்ணனுக்குச் செய்தபூசை அநியாய
மென்று இந்தமடையனுக்குத் தோற்றினால்,நாமென்
னசெய்யலாம்? இப்போது அவன் எல்லாரையும்போ
லும் நியாயத்தை நினைத்து இந்தச்சபையில் நற்கமன
முண்டானால் இருக்கட்டும். சும்மாயிராவிட்டால்
போகட்டும். அல்லது இன்னும் என்னசெய்ய வல்ல
மையிருக்கிறதோ அதைச்செய்யட்டும். அவனைநீர்சமா
தானஞ் செய்யவேண்டாம். வாரும் தருமனந்தனுவெ
ன்று வீஷ்மர் சொல்லக்கேட்ட சிசுபாலன், காற்றினு
லெழும்பப்பட்ட கனல்போற் கோபத்தினாற்சொலித்
தான். அப்போது அவனைப்பார்த்துச் சகாதேவன் ஒ
ருவார்த்தை சொல்லுகிறான்:

ஓ சிசுபாலா! நீ குணங்களையுந் தோஷங்களை
யும் எவ்வளவும் விசாரிக்காமல, வீணாய்க் கோபித்துக்
கொள்வதிற் பயனென்ன? எல்லாவரசரும்-ரிஷிகளும்-
பெரியோரும்-ஒத்துக்கொள்ளும்படிக்கும், உனக்கும்
எனக்கும் மற்றவருக்கும் நன்மையுண்டாகும் படிக்
கும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பூசைசெய்யலாயிற்று. இவ்
விஷயத்தில்நீ அறியாமையாலும்-பொறாமையினாலும்-
பெரியோரை நிந்திப்பது மிகவும்இழிவாகிய செய்கை. நீ
கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை யாழ்ந்து நோக்காமற்
போனாலும், உலகத்திலிருக்கு மரசர்களெல்லாம் அதி
கமாகிய பலபராக்கிரமங்க ளுடையவரென்பதை யெண்
ணினைக்கவில்லை? நானிப்போதொன்று சொல்லுகிறேன்
கேள். இந்தக்கண்ணனுக்கு முதற்பூசனை நடந்த
தைக்குறித்து யார்பொறாமைப்படுகிறார்களோ? அவர்
கள் வில்லேந்தி யென்னுடன் போர்செய்ய வரட்டும்.
அவர்களின் தலைமேல் இதோ இந்த இடதுகாலை வை
க்கிறேனென்று சொல்லித்தூக்கினான். இவ்வாறு சகா
தேவன்யாவருங்கேட்கும்படி சொல்லிக்காலைத் தூக்கி
க்காட்டவே;ஒருவருமொன்றுஞ் சொல்லாமற்,சிலர்சந்
தோஷத்தையும்-சிலர் மனவருத்தத்தையும்-அடைந்
தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள்.
இவைகளை யெல்லாம்பார்த்த சிசுபாலனுக்குக் கோப
மானது ஆகுதிசெய்யப்பட்ட அக்கினிபோற் சொலித்
து, கண்கள் ரத்தகும்பிகள்போலச் சிவந்து சுழல
விட, உதடு படபடவென்று துடிக்க, தேகமெல்லாம்
வியர்வையரும்பி நடுக்கமுறப்,பிரளயகாலத்து உருத்
திரனபோல விருந்தான். அப்போது வீஷ்மர் சிசுபா
லனையும் மற்றைப்பேர்களையும் பார்த்து, யாவரும்
இந்தவார்த்தையைக் கேளுங்கள். என்னவென்றால்-
சகாதேவன் இப்போது சொல்லியவார்த்தை மெய்யா
யும் நியாயமாயுமிருக்கிறது. இதனைமறுப்பாராவது
ஏதாகிலுங் குற்றஞ்சொல்லத் துணிவிருந்தால் சொல்
லலாம். அவைகளையெல்லாம் காட்டத்திறமிருந்தாற்
காட்டலாமென்றார். அதற்குப்பெரியோர்களெல்லாம்,
சரிதான் சரிதான் ஒருகுற்றமுமில்லையென்று கொ
ண்டாடினார்கள். இதுகளை யெல்லாங்கேட்ட தரும
புத்திரர்,மனக்களிப்புடனே வீஷ்மரைப்பார்த்துக்கை
கூப்பிக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். ஐயா
குருகுலபிதாமகரே! நீர்யாவுமறிந்த மகானுபாவரன்
றோ? அன்றியும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரித்திரமும்
மகிமையும் பலவுண்டென்று சொன்னீர். அவைகளைச்
சவிஸ்தாரமாகக் கேட்க ஆசைகொண்டிருக்கிறேன்.
ஆதலால இங்கிருப்பவர்கள் யாவருமறியத் தயைசெய்
து நன்றாய்ச்சொல்லவேண்டும். என்று தருமபுத்திரர்

அன்போடுகேட்க, கங்காபுத்திரர் அவ்வாறே அங்கிருப்போர்யாவரும் மனதொருமித்துச் சிரவணானந்தமாகக் கேட்கும்படி சொல்லத் தொடங்கினர்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய சற்கிருத்தியமகிமை.

ஓ தருமபுத்திர மகாராஜனே ! இந்தப்பகவானாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய அவதாரமகிமைகள் நீகேட்கிறபடியால், நானுஞ்சொல்லவிருப்புற்றிருக்கிறேன். அச்சரித்திரமகிமைகளை இச்சபையிலிருக்கும் பெரியோர் பலருமறிவர். அறியாச் சிலமாந்தருக்கும் "நெல்லுக்கிறைத்தநீர் வாய்க்கால்வழியோடிப் புல்லுக்குமாங்கே பசியுமாம்" என்கிறபடி இது கேள்வியாகிச், சென்மசாபல்யமுண்டாகட்டும். இதோ அருள்சுரக்கு நோக்கத்தோடு காளமேகம்போற சபைக்கொரு நாயகமாய் விளங்குகாகின்ற மஹாபுருஷன்தான் சகலவேத வேதாந்தங்களினாலே அவியக்தமென்றும், அக்ஷரமென்றும், பராபரமென்றும், பிரமமென்றும், காரணமென்றும், காரியமென்றும், காரணாதீதமென்றும், சத்தென்றும், அசத்தென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பொருள். அவருடைய சொரூபமும்-செய்கையும்-மகிமையும் - வாக்குக்கு மனதிற்கு மெட்டாதது. இன்னபடியென்று யாரும் நிச்சயிக்க வல்லவரல்லர். ஆகிலும் ஆதிகாலத்தில் சிரங்களாயிரம் - கரங்களாயிரம்-கால்களாயிரம் - கண்களாயிரம் - இப்படிப்பட்ட சொரூபத்தையடைந்து, சகலப்பிரமாண்டங்களும் பயிர்கானிழலும்படி அனேககோடி சூரியப்பிரகாசமாய் அளவற்ற சொரூபத்தோடு விளங்கினர். அக்கடவுளுடைய ரூபமும் ஒருபோதிருந்தபடி மறுபோதிராது பலவிசித்திரமாயிருக்கும். அவருக்கு ஆதியுமந்தமுமில்லை. எல்லாவற்றிற்கு மவரே யாதியாயிருப்பர். பிரகிருதியென்றும் மாயையென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவுக்கு மேற்பட்டவர். அந்த வஸ்துவும் அவரிடத்திலேயே யிருக்கும். அவரும் அதிற்பற்றற்றவர். அவர் சராசரங்களைச் சிருஷ்டிக்க நினைத்து முன்னே நீரையுண்டாக்கி, அதன்மேல் தான்சயனித்துக்கொண்டிருந்தார். அதனாலே யவருக்கு நாராயணனென்னுநாம முண்டாயிற்று. இவ்வாறு யோகநித்திரையிலிருந்து பிரமனையுண்டாக்கி, அவனைக்கொண்டு மற்றவுலகங்களை யெல்லாம் படைப்பித்துக் காத்துப், பிரளயகாலத்திற் படைக்கப்பட்டயாவையு மழித்துக்கொண்டு, தாமொருவராகவே ஓரே ரூபமாயிருந்தார். அப்போதவர் விசுவரூபியென்றுஞ்சொல்லப்பட்டார். எங்ஙனில்-உலகங்களெல்லாம் அவருடையரூபமாய்க்காணப்படுமளவில் மேலாகிய சுவர்க்கம் அவருக்குச் சிரமாகவும், ஆகாசம் நாபியாகவும், பூமி பாதமாகவும், அசுவினிதேவர் செவிகளாகவும், சூரியசந்திரர் கண்களாகவும், இந்திராக்கினிகள் முகமாகவும், ஒவ்வொருதேவர்கள் ஒவ்வோருறுப்பாகவும், மற்றைச் சராசரங்களெல்லாம் அங்கமாகவுமிருந்தார்.

இவ்வாறு தாமேயாவுமாகி, யெல்லாவற்றினுள்ளுமுறைபவருமாகி, நாராயணனென்று திருநாமம் பெற்றும்; முற்றும் அந்தகாரமாகவே யிருப்பதைக்கண்டு தாமேபிரமரூபியாகி அண்டத்தை யுண்டுபண்ணி, தமது சங்கல்பத்தினாலேயே யெல்லாவுலகங்களையும் அவைகளின் வரன்முறைகளையும் படைத்து அகண்டாதிபதியா யிருந்தார். சனகர்முதலிய யோகிகளும், உருத்திரமூர்த்தியும், சப்தரிஷிகளும், அவராலே சிருஷ்டிக்கப் பட்டார்கள். அன்றியும் தக்ஷர் முதலிய பிரசாபதிகளையும் படைத்தார். அவர்கள் அனேகரைச் சிருஷ்டிசெய்து உலகங்களைப்பெருக்கிப் பகவானுடைய லீலையை நிறைவேற்றினர்கள். இவ்வாறாக எத்தனைதரமோ பிரபஞ்ச சிருஷ்டி வெவ்வேறு விதமாய் அவராற்செய்யப்பட்டது. எத்தனையோ பிரளயங்களுமாயின. சக்கரஞ் சுழல்வதுபோற் சிருஷ்டிப்பிரளயங்கள் ஓய்வில்லாமல் மாறிமாறி வந்துக்கொண்டேயிருக்கும். ஆனாற் காரணனாகிய இந்நாரணன்மாத்திரம் என்றும் ஓரேவிதமாயிருப்பர். முன்னுரைத்தபடியே தனது அம்சத்தினாலே பிரமதேவனைப்படைத்து அண்டாதிபதியாக்கித், தாம் அவைகளைக்காக்கும் பொருட்டுத் திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டு, அங்கு யோகநித்திரையிலிருந்து அநுக்கிரகஞ்செய்து வந்தார். பிரளயத்தில் உருத்திரமூர்த்தியைக்கொண்டு யாவையும் அழிக்கச்செய்தார். இப்படியே மறுபடியும் பிரமனையிருந்து சிருஷ்டித்து, வெகுகாலம் யாவருஞ் சுகாதிகளை யநுபவிக்கும்படி ரட்சித்துக், காலாக்கினி உருத்திரரூபியுமாகியழித்தார். அப்படி யழித்ததுபற்றி ஹரியென்கிற திருநாமமடைந்தார். அந்தத்தேவன் எந்தவேளையில் எப்படி என்னசெய்யவேண்டுமென்று நினைப்பாரோ ? அதற்குத் தடையொன்றுமிராது. தனதிச்சையின்படி யனேக ரூபங்களைக்கொண்டு செகத்தையளிப்பார். அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களிதுவரையில் எத்தனையோ ஆயின. இனி யெத்தனையோ ஆகும். இவைகளை முற்றுமறிய யாரால்தாம். யான் பெரியோர்சொல்லின லறிந்தமட்டிலு சிலவற்றைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்கேள்.

முன்னம் நீரையுண்டாக்கி அகிலாண்டத்தைச் சிருஷ்டித்தாரே, அதுகோழிமுட்டைபோல் நீர்ப்மிதந்து நீரினுள் நிறைந்திருந்தது. அதில் தானபிரவேசித்து ஆலிலையிற் பள்ளிகொண்டு, தமது நாபியிலொரு தாமரைப்பூவையும் அதிற பிரமனையும் படைத்து, அவனில தாம் அநுப்பிரவேசித்துப் பதினறு பிரசாபதிகளையும்-சப்தரிஷிகளையும்- கபிலமகாமுனியையும்-ஏகாதசருத்திரரையும் - துவாதசாதித்தரையும் - பதினலுமனுக்களையும்-சனகர்முதலிய யோகிகளையும்-சப்தமருத்துக்களையும்- அஷ்டவசுக்களையும் - இந்திராதிகளையும்- மற்றுந்தேவர்களையுஞ் சிருஷ்டித்தார். அன்றி

யும் பிரகிருதியின் கல்மிஷாமிசத்தினாலே, காதுகளினின்றும் மதுகைடவனென்கிற இரண்டசுரரைச் சிருஷ்டித்தார். அவர்கள் பலபராக்கிரமங்களின் மிகுதியினாற் செருக்கடைந்து, வேதங்களைக் கவர்ந்துபோனார்கள். அப்போது அந்தப்பகவான் நெடுநாள் அவ்வசுரரோடு போர்செய்துசங்கரித்து, அவர்கள் கேட்டவரத்தின்படி யவர்களுடைய தேகங்களி லிருந்துபெருகித் தோய்ந்த மேதஸ் என்கிற கொழுப்பினாலே மேதினி எனகிற பேரோடுங்கூடிய இப்பூமியை யுண்டாக்கி, மறுபடியும் பிரமனுக்கு வேதங்களை யுபதேசித்தார். இவ்வாறாக அந்தந்தத் தேவர்முதலிய பேர்களிடத்திலுந் தான்அந்தந்த அமிசத்தினாற்பிரவேசித்துச, சிருஷ்டி திதி சங்காரங்களென்னு முத்தொழில்களை நடாத்தினர். இவ்வவதாரத்திற்குப் பவுஷ்கரப்பிராதுர்ப் பாவமென்றுபேர்.

ஸ்ரீவராக அவதாரமகிமை.

பின் பொருகாலத்தில் இந்தப்பூமியானது ஜலத்திலே முழுகிப்போகக்கண்டு, தேஜசும்-பலமும் - மகிமையும் - பொருந்திய வோர்பெரிய பன்றியாகித், தன் கோட்டினாற் பூமியைத் தூக்கிவந்து நிறுத்தினார். அதற்கு யக்கிய வராகாவதாரமென்றுபேர். ஏனெனில்-யக்கியங்களே அவருக்கு வடிவாயிருந்தன. எப்படியெனில் - நான்குவேதங்களும் நான்குபாதங்களாகவும், யூபஸ்தம்பங்களே தந்தங்களாகவும், அக்கினிபிரதிஷ்டை செய்கிறகுண்டமே முகமாகவும், அவ்வக்கினியே நாவாகவும், குசைகளே உரோமங்களாகவும், உபநிடதமே சிரசாகவும், இராப்பகல்களே கண்களாகவும், நெய்யின் தாரையே மூக்காகவும், சுருவையென்பதே வாயாகவும், சாமவேதகானமே சத்தமாகவும், சத்தியமும் - தருமமும் - சொரூபங்களாகவும், யாகமந்திரங்களே யெலும்புகளாகவும், பசுக்களே முழந்தாள்களாகவும், யாகசாலையே தேகமாகவும், தக்ஷிணை இருதயமாகவும், இப்படியே யாகத்தினுடைய்புகங்களெல்லாம் அவருக்கு உறுப்பாயிருந்தன. இப்படிக்கு மார்க்கண்டேயர் பார்த்து ஆச்சரியப்படும்படிக்கு மகாவராகரூபமெடுத்து, பூமியைக்கோட்டினாலெடுத்துப், பிறைதாங்கிய நிலமலைபோல் விளங்குகின்ற அந்தநாராயணமூர்த்தியைத் தேவர்களும் முனிவருந் துதித்தார்கள். பெரியோர்கள் முறைப்பிறழாமல யாகங்களைச்செய்து பூசித்தார்கள். சுவாமி வராகாவதாரஞ்செய்து பூமியை நிலைநாட்டிப், பிரமனையோ டறுமன்றிச் சிருஷ்டிக்கச் செய்தபடியால், இக்காலத்திற்கு வராககல்பமென்று பேராயிற்று. இந்த வராககல்பத்திற்கு முன்னாகியது பாத்துமகல்பம். இவைகள்போல் ஆதியில்லெத்தனையோ கல்பங்களாயின.

ஸ்ரீநரசிம்மாவதாரமகிமை.

நரசிம்மாவதாரத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேள். இரணியகசிபு என்று ஒரு அசுரனிருந்தான். அவன்பலத்திலும்- வீரியத்திலும்- சவுரியத்திலும்- சிறந்தவன். அவன் ஒருகாலத்தில் மகாரணியத்திற் சென்று, ஆகார நித்திரைக ளில்லாமலும், வெயில் - காற்று- மழை - பனி - இவைகளைச் சகித்துக்கொண்டும், பதினோராயிரத் தைந்நூறுவருஷம் பிரமதேவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தான். அந்தத்தவத்தினாலே மிகுந்த சந்தோஷமடைந்த பிரமதேவன் சகலதேவர்களுஞ் சகலமுனிவர்களுஞ் சூழ்ந்துவர அவ்வனத்திற் சென்று, மலைபோலவைசவற்றும் - உபவாசமுதலிய விரதங்களினாலே மெலிந்துலர்ந்தும் - பக்ஷிகள் முதலாகிய செந்துக்களின் மலங்களினாலு மண்டுள்களினாலும் நிறைந்து விகாரப்பட்ட தேகத்தோடுங் கூடித் தபோநிட்டையி லுறுதியா யிராநின்ற அவ்வசுரனைப் பார்த்து, ஓ அசுரகுல சிகாமணியே ! உன்தவத்தினாற் சந்தோஷித்தேன். என்னவரம் வேண்டுமோ அதைக்கேள் தருகிறேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட இரணியகசிபு தவத்தைநிறுத்திப்,பிரமதேவனை வலம்வந்து பணிந்து, கைகூப்பி முடியின்மீது வைத்துக்கொண்டு, ஓ சுவாமி ! ஓ சகலலோக பிதாமகரே ! என்னிடத்திற் கிருபைவைத்து வரந்தரவந்தபடியினாலே கேட்கிறேன. தப்பாமல்தரவேண்டும். அவ்வரமென்னவென்றால் - தேவர்களாலும், கருடகந்திருவசித்தசாத்திய வித்தியாதர யக்ஷ கின்னர கிம்புருஷ குகியகர் முதலிய சகல தேவர்மக்களாலும், அசுரர் தானவர் - தைத்தியர் - ராக்ஷதர் - நாகர் - முதலானபேர்களாலும், மனிதராலும், முனிவருடைய சாபங்களினாலும், சிங்கம் - புலி - கரடி - யானை - முதலான மிருகங்களினாலும், பக்ஷிகளினாலும், இன்னும்பலவிதமாகிய மரங்கள் - கொடிகள் - செடிகள் - கல்லுகள் - முதலாகிய ஸ்தாவரங்களினாலும், பூதப்பிரேதபிசாசங்களாலும், அபிசாரங்களினாலும், இராப்பகல்களாலும், எல்லா வாயுதங்களினாலும், சகலவிதப் பூசிகளாலும், எனக்குச்சாவில்லாமலிருக்கும்படி வரந்தரவேணுமென்று கேட்டான. பிரமதேவன - அப்பா அசுரராஜனே ! நீகேட்டவரம் மிகவுங் கடினமானது. ஆகிலுந் தந்தேனென்றுசொல்ல, இரணியகசிபு வெகு சந்தோஷத்தோடு அந்தத்தேவனை நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெறறுத் தனபதிபுகுந்தான். நான்முககடவுள் சகலதேவரோடும் முனிவரோடுந் தமதுலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார.

அப்போது தேவரெல்லாம் பிரமதேவனைப்பார்த்து, சுவாமி ! சுபாவத்திலே தானே தேவர்களைத் தொந்தரைசெய்பவனாகிவெகுபலபராக்கிரமங்களுடையவனாகிய அசுரனுக்கு, ஒருவிதத்திலுஞ் சாவில்லாவரங்கொடுத்து விட்டீரே: இனி யவன்செய்யு முபத்

திரவங்களை யெப்படியனுபவிப்போம்? எங்களுக்குக் கதியென்ன வென்று சொல்ல, அவர் அதுகேட்டு, ஓ தேவர்களே! நாமென்னசெய்யலாம்? தவத்திற்குத் தக்கபயன் கொடுக்கவேண்டிய தியல்பாதலால் வரங்கொடுத்தேன். ஆகிலும் பகவான் அதற்குமோருபாய மேற்படுத்துவாரென்று சொல்லத், தேவர்கள் சமாதானப்பட்டார்கள். அந்த இரணியகசிபனென்பவன் தனக்குச்சாவில்லா வரங்கிடைத்ததனாலே வெகுகெர்வமடைந்து, பூலோகத்தி லிருக்கும் ராஜாக்களையுந் தவஞ்செய்புமுனிவரையும்உபத்திரவப்படுத்திப்,பின்பு தேவர் - தானவர் - இயக்கர் - நாகர் -முதலாகியவர்களும் வருத்தப்படும்படியாகி, யாவுந்தனக்குச்சுவாதீனமாகவே இனித்தானே தேவனாயிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களையும்-மற்றுமுள்ள தேவர்களையும்-அந்தந்த அதிகாரங்களினின்று நீக்கித்,தானே அநேக வுருவங்களெடுத்து, அவ்வவ்விடங்களிலுந் தானேயிருந்து அதிகாரஞ்செலுத்தலாயினான்,யாவருந் தன்னையேகும்பிடவேண்டுமென்றும்-தன்னைக்குறித்தேவேள்வி முதலியவற்றைச்செய்யவேண்டுமென்றும்-அவிர்ப்பாகங்களை அசுரரே வாங்கவேண்டுமென்றும்-தேவர்களுக்குயாதொரு சிறப்புங் கூடாதென்றும் - அவர்களைக் கண்டவிடத்திற் கொல்லவேண்டிய தென்றும்-இவ்வாக்கினையைக் கடந்து யார்நடக்கிறார்களோ அவர்களைச் சித்திரவதைசெய்வேனென்றுங்கட்டளையிட்டு, வைதிகச்சடங்குகள்யாவையுமறுத்து, தேவர்களுக்கும்-முனிவர்களுக்கும் - பலவிதமான இமைகளைச் செய்தான். இந்த நிர்பந்தத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் தேவர் முதலானோர் இருந்திடங்காயோடவும், எந்தத்திக்கி லோடினாலும் அசுரர்பின்றொடர்ந்து பிடித்துக் கொலைசெயவுமாகி,சகலலோகங்களும் இவனுடையபயபீதியினால் மிகவும் பரிதாபத்தையடைந்தன.

இவ்வாறு மூன்று லோகங்களிலுந் தேவர்கள் தாவிக்கமாட்டாமற் பிரமலோகஞ்சேர்ந்து முறையிட்டுக்கொள்ள, அவரும் பொறுங்கள் காலம்வருகிறதென்று சமாதானஞ்செய்தார். இப்படிக்குத் தேவசொல்லை மோடிப்போய் மறையாவருந் தன் கட்டளையுமிறுபல தனக்கே தேவோபசார பூசைமுதலியவைகளைச் செய்துவர, அவன் மூவுலகவாட்சியுபெற்று, எதிரிடில்லாமல் பகாமகிமையோடு ஐந்து கோடி அறுபத்தொருலக்ஷத் தறுபதினாயிரம் வருஷம் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். இவ்வாறு தேவர் முனிவர்முதலானவர்களைப் போலவே தருமம் சத்தியமுதலானவைகளும் மெலிவையடைந்து, அசுரர்-தைத்தியர்-முதலானோரைப்போல, அதருமம்-அசத்தியம்-முதலானவை பெருமையடைந்து இருந்தகாலத்தில்; சகலதேவர்களும் பிரமாவை முன்னிட்டுக் கொண்டு திருப்பாற்கடலினிடத்திற்குப்போய், அவ்விடத்தில் அநேகங்கோடி சந்திரமண்டல காந்திபொருந்தினாற்போல்களிலும் வெயிலபரப்பாநின்ற மணிச் சூட்டுகளோடு கூடிய ஆயிரஞ் சிரங்களை யுடைத்தாய், சூரியனைத் தாங்குமாயிரங் கோடி முடிகளையுடைய வெள்ளியலையோடொத்து விளங்காநின்ற ஆதிசேடனாகிய சிறந்த பாயலின்மீது, லோகரக்ஷணைக்காக யோகநித்திரை பொருந்தி, அப்பாற்கடலினகடெல்லாங் கருநெய்தற்காடுபூத்ததென்னும்படி பரவாநின்ற திருமேனிகாந்தியடைந்து, கருணாரச நிறைந்து, குளிர்ச்சி பொருந்திய கடைக்கண் பார்வைகளென்னு நீர்த்தாரைகளைப் பொழிந்து, சனகாதி மகாயோகிகளாகிய சாதகப்புட்களின் மனங்களைத் திர்ப்தி யடைவித்துக்கொண்டு, இலக்குமியாகிய அழிவில்லா மின்னற் கொடியோடு கூடி, சார்ங்கமெனகிற விசித்திரமாகிய வில்லைத்தரித்து விளங்காநின்ற லோகநாயகனாகிய காளமேகத்தைக்கண்டு களித்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரங்கள் செய்து, கைகூப்பித் தலைமேல்வைத்து நின்றுகொண்டு, ஓ சகலபுவன கர்த்தாவே! ஓ முதலு முடிவுமில்லாப்பொருளே! ஓ வேதங்களாலுங்காணக்கூடாத பெருமையுடைய குணக்குன்றே! ஓ நச்சினார்க்கினிய கற்பகமே! ஓ நண்ணார்க்குககாஞ்சிரமே! ஓ கருணாகரக கடவுளே! ஓ மகானுபாவா! ஓ தாமரைக்கண்ணா! ஓ காயாம்பூவண்ணா! ஓ சக்கராயுதபாணி! ஓ நாராயணமூர்த்தி! உமது திருவடித்தாமரையிணையைச் சரணம்புகுந்த வெளியேங்களைக் கடாக்ஷம்வைத்துக் காத்தருளவேண்டும் என்று துதித்துப் பிரார்த்திக்க; பகவான் - ஓ தேவர்களே! நீங்கள் இரணியாசுரனுடையவாதை சகிக்கமாட்டாமல் வந்தீர்கள். தெரியும். பயப்படவேண்டாம். அந்த அசுரனைச் சங்கரிக்கிறேன். உங்களுக்கினி யொருகுறைவுமில்லை. எனறருளிச் செய்யக்கேட்ட யாவரும் பேரானந்தமடைந்து கீழேவிழுந்து விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்யப், பிரமனும்நமஸ்கரித்து, சுவாமீ! நெடுநாளாய்ப் பசியிழந்து சுகமிழந்து வாதைப்படுகிற இத் தேவர்களிடத்திலும் அடியேனிடத்திலுங் கிருபைவைத்துத், துரிதமாக அவ்வசுரனைச் சங்கரிக்கவேண்டு மென்றுவேண்ட; சுவாமியானவர் அப்படியே செய்கிறேன் போங்களென்னக் கேட்டுத், தேவர்கள் பகவானைப்பற்பலவிதங்களாகத் துதித்துத் திரும்பி வந்துவிட்டார்கள்.

இப்படியிருக்க அந்த இரணியனுக்கு பிரகலாதனென்னு மகானுபாவனாகிய ஒருபுத்திரன் பிறந்தான். அவன்பிறந்தநாழுதற பகவானுடைய திருவடிகளையே துதிப்பதும் பூசிப்பது மியல்பாகிய செய்கையாகக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சகலகலைகளையுங் கற்பிக்கும்படி உபாத்தியாயரிடத்தி லொப்புவிக்க, அந்தஉபாத்தியாரும் அவ்வசுரராஜனுடையகட்டளையின்படி அவ்விரணியனையே தெய்வமென்றும் -மனோவாக்குக் காயமென்கிற திரிகரணங்களாலுஞ் செய்யவேண்டிய பூசனைகளெல்லாம் அவனுக்குத்தான் செய்யவேண்டு மென்றும்- உபதேசிக்கக்கேட்டு, பகாநா

ளியாகிய பிரகலாதன் அவ்வசனங்களையெல்லாங்கண்டித்து, வேதாந்தங்கள் சொல்லுகிறபடி ஸ்ரீநாராயண மூர்த்தியே கடவுளென்றும் - திரிகரணங்களாலுமவனையே பூசிக்கவேண்டியதென்றுஞ்சொல்லிப்,பள்ளியிலோதும் பிள்ளைகளுக்கெல்லாமும்போதிக்க,இச்செய்தியைஅவ்வுபாத்தியார்அசுரராஜனுக்குத் தெரிவிக்க,அம்மாத்திரத்திலேமிகவுங்கோபித்துத் தன்மகனைக் கொலைசெய்யும்படி கட்டளையிட, அப்படியே அவ்வசுரனுடைய சேவகர்கள் பலவாயுதங்களினால் வதைத்தும் - தீயிற்கொளுத்தியும் - மலைமேலிருந்துருட்டியும் - கடலிலமிழ்த்தியும் - இன்னும் பலவிதச்செய்கைகள் செய்தும் அக்குமாரன் சாகாமைகண்டு, ஆச்சரியத்துடன் இச்செய்தியை இரணியனுக்குத் தெரிவிக்க, அவனாசோல் மகனைவருவித்து, அடா பிதுர்த்துரோகி! நீ இப்பொழுது யாரோவொருவ னிருக்கிறதாய்ப்பிதற்றுகிறாயே; அவனெங்கேயிருக்கிறானென்று கேட்க, அதற்கு அந்தமகானுபாவன் அவனிருக்குமிடமின்னதென்றில்லை. தூணிலுமிருப்பன் துரும்பிலுமிருப்பனென்று சொல்லக்கேட்டு, ஆகில் இத்தூணிலுண்டு பார்ப்போமென்று கோபாக்கினிசொலிக்க வெகு வேகத்துடனே எழுந்து, அருகிலிருந்த தூணைக் காலினாலுதைத்தான். உதைக்கவே அத்தூணினின்றும் அடியார்க்காகத் தங்கடமையுடைய பகவான் முகத்திற் சிங்கரூபமுந் தேகத்தில் மனிதரூபமுமாகி நரசிங்காவதாரஞ் செய்து, பிறைபோன்ற தந்தங்களும் - பேழைபோன்றவாயும்- பரந்தமுகமும் - அனலைச்சக்கும் விழிகளுமாக மிகவும் பயங்கரமாகிய வுருவத்தோடு, திகைத்துநிற்கு மசுரனைக் கோபத்தோடும் பார்த்து, துதித்துக்கொண்டு நிற்கு மவன்புத்திரனைக் கருணையோடும் பார்க்க, இவ்வாறு இருவகைப் பார்வையாற் பார்த்துக்கொண்டு வரக்கண்ட அசுரன் சத்தி சேட்டைகளோடு யுத்தத்திற்கு யத்தனப்பட, அப்படியே கொஞ்சநேரம் யுத்தஞ்செய்து, காலமாயிற்றென்று மனதில் நினைத்துச் சரேலென்று அந்த இரணியனைப் பிடித்துப், பறபறவென் றிழுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பகலுக்கும் இரவுக்கும் நடுவாகிய சாயங்காலத்தில், வீட்டிற்கும் வெளிக்கும் நடுவாகிய வாசற்படியில் நின்றுகொண்டு, அவனைத் தொடைமேல் வைத்துத், தமது நகங்களினாலே வயிற்றைப்பிளந்துகொன்று, பிரகலாதனுக்கு அவ்வசுர ராச்சியத்தையளித்து நன்மையோடிருப்பாயென் றனுக்கிரகஞ்செய்து, தேவர்களுக்கும் அவரவர் பதிகளைக்கொடுத்துச், சகலலோக பயத்தையுந் தீர்த்துத் தருமத்தை நிலைநாட்டினார். இவ்விதமாய் இந்தக்கண்ணன் முன்பு நரசிங்காவதாரமெடுத்துத் துஷ்டசங்காரஞ் செய்தார்.

ஸ்ரீவாமன அவதாரமகிமை.

கேளப்பா தருமபுத்திரா! முன்புதிரேதாயுகத்திற் பலியென்று ஒரு அசுரராஜனிருந்தான். அவன் யாரென்றால -இப்போதுரைத்த பிரகலாதனுடையமகனாகிய விரோசனனென்கிறவனுக்குப் புத்திரன்.வெகுபல பராக்கிரமங்களுடையவன். மகாசூரன். கற்பகமும் நிகராகாத கொடையாளி. அப்படிப்பட்ட அந்த அசுரன் சகல அசுரரோடுங் கூடிக்கொண்டு சுவர்க்கலோகம்போய், இந்திரனையும் மற்றத் தேவர்களையும் யுத்தத்திற் செயித்து, அவர்களையெல்லாம் இராச்சியத்தினின்றுந் துரத்திவிட்டான். இவ்வாறு தேவர்களெல்லாம் அந்தப் பலியென்பவனாலே மிகவு முபத்திரவத்தையடைந்து, பிரமனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பாற்கடற்சென்று சுவாமியைத்துதிக்க, அவர் தாம்காசிபருக்குப் புத்திரரா யவதரித்துக் காக்கிறேனென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட தேவர்கள் யாவருஞ் சந்தோஷத்துடன் வந்துவிட்டார்கள். சுவாமியானவர் உடனே காசிபப் பிரசாபதிக்கு அதிதி யென்கிறவள் வயிற்றிற் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து, இந்திரனுக்குத் தம்பியாகி, விஷ்ணுவென்றும் உபேந்திரனென்றுந் திருநாமங்களைத் தரித்து விளங்கிக்கொண் டிருக்கையில்; அந்தப்பலியென்னும் அசுரராசன் மூன்றுலோகங்களையுஞ் செயித்து, மகாசக்கிரவர்த்தி யென்று பேர் பெற்று, அசுவமேதஞ் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து அந்தயாகத்தைச் செய்துகொண்டிருக்குந் தருணத்திலே; உபேந்திரன் குள்ளனாகிய பிராமணப் பிரமசாரி ரூபமெடுத்து, வெள்ளிக்கம்பிபோன்ற முப்புரிநூல் மார்பிலிலங்க, முண்டனஞ் செய்யப்பட்ட சிரத்திற் கறுத்த குடுமி விளங்க,அரையிற் கௌபீனமும் முஞ்சியும் பிரகாசிக்கக், கையிற் பலாசதண்டம் பிடித்து, வேதத்தை வாயினாலுருசொல்லிக்கொண்டு, பிரமதேஜசே இவ்வடி வெடுத்ததோவென்று ஐயமுறும்படி அந்தப் பலிசக்கிரவர்த்தியின் யாகசாலைக்குட் பிரவேசித்து ஆசீர்வதிக்க, அதுகண்ட பலிச்சக்கிரவர்த்தி எழுந்துவந்து, அர்க்கியபாத்திய முதலியவைகொடுத்துப் பூசித்து, சுவாமி எழுந்தருளிய காரியத்தைத்திருவாய்மலரவேண்டுமென்று கேட்க, வாமனப் பிரமசாரியானவர் - ஓ அசுர மகாராஜனே ! நீர் மகாதாதாவென்று கேள்வியுற்று ஒருபொருள் யாசிக்கவந்தேன் தரவேண்டுமென்ன, அவன் அப்படியே தருகிறேனென்ன, வாமனர் எனக்கு மற்றொன்றும் வேண்டாம். உட்கார்ந்து ஜபஞ்செய்வதற்கு என்னடியால் மூன்றடிநிலம்வேண்டுமென்ன, அதுகேட்ட அப்பலிச்சக்கிரவர்த்தி - ஐயோ ! வெகுவாய்க்கேட்கக் கூடாதா? இவ்வென்ன பயித்தியக்காரர் அற்பத்தைக் கேட்டாரென்று அசமாதானத்துடனே வெகு நிலங் கொடுக்கிறேனென்ன, அவர் எனக்கு அதிகம்வேண்டாம். சுவாதீனமாக உட்கார மூவடி நிலந்தான்வேண்டும். அதுவேயெனக்கு மூன்றுலோகமாகுங் கொடுமென்ன, அசுரராசன் புன்னகையுடனே உமதடியாலே மூவடிநிலந்தந்தேனென்று தாராதத்தஞ்செய்தான். இப்படி தானஞ்செய்தபின்வாமனர்ஒருநொடியிற்பிரமாண்டம்போல் வளர்ந்து, மேலுலகங்கேழுகைகளை

மூன்றடிகளாற் கவர்ந்துகொள்ள, பலிச்சக்கிரவர்த்தி மிகவும்நாணி வியப்படைந்துநிற்க, அவனுடைய மந்திரிகளாகிய விப்பிரசித்திமுதலான அசுரர் சூரியசந்திரர் தமது மார்பிற்குச்சரியாய்வரும்படிக்கும், மலைகள் முழந்தாட்களுக்குக்கீழ்ப்பட்டிருக்கும்படிக்கும் வளர்ந்த ரூபத்தைக்கண்டு, இவன் வெகுமாயாவி. இவனைக் கொலைசெய்ய வேண்டுமென்று பருவத சமானமாகிய தேகங்களோடுங்கூடிய அவர்கள் கைகளி லாயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தி லெழும்பிச் சுவாமியி னுடைய தேகத்திற் பிரயோகிக்க, அவர் அவ்வசுரர்களைத் தமது மூச்சுக்காற்றினாலேயே சின்னபின்னமாகச் சிதறவடிக்க, அதுகண்ட பலிச்சக்கிரவர்த்தி இவர் தேவனென்றெண்ணித் துதிக்க, சுவாமி அவனைப் பாதாளத்தி லோரிடத்தி லிருக்கச்செய்து, சுவர்க்கமுதலாகிய லோகங்களை இந்திரன் முதலானோருக்குக் கொடுத்தார். அந்தச் சுவாமியின்மேலெதிர்த்த அசுரர் எப்படிப்பட்டவர்களெனறால்-கடலைக்குடிக்கவும், பூமியைச்சுருட்டவும், மலைகளைச்செண்டாடவும், கனலைவிழுங்கவும், கிரகநக்ஷத்திரங்களைப் பெயர்க்கவும், நினைத்த ரூபங்களெடுக்கவும் வல்லமையுள்ளவர்கள். அப்படிப்பட்டபேர்களே மூச்சுக்காற்றிற்பட்டு அங்கங்கள் சிந்தப்பறக்கும்போது, அவர்வல்லமையை யார்சொல்லமாட்டுவார்? இவ்விதமாக வளர்ந்து மேலொரு திருவடியைத் தூக்குமளவில், அதனால் அண்டச்சுவர்பிளந்து, அதைச் சூழ்ந்திருந்த நீர் அப்பிளப்பின் வழியாய்க் கீழே சத்தியலோகத்தில்விழப், பிரமதேவனமுதலானோர் அதைப் பாததீர்த்தமாகக் கொள்ளப், பின்னுங்கீழாகப் பெருகிச் சந்திரமண்டலமுதலாகிய விடங்களில் வியாபித்துத், தேவர்-கின்னரர்- முதலானோருந் துதித்துப்பூசிக்க மந்தாகினியென்கிற பெயர்வகித்துச் சுவர்க்கலோகத்திற் றங்கியது. அதனாலே அதற்கு ஆகாசகங்கையென்றும், சுவர்க்கலோக நதியென்றும், பேர்களுண்டாயின. பின்பு லோகத்தாருடைய பாக்கிய வசத்தினாலே பூமியில்வந்து, கங்காநதியென்று பேர்பெற்றுச் சகல பாபங்களையும் போக்கிக்கொண்டு விளங்குகின்றது. இவ்விதமாக இந்தப்பகவான் முன்னம் வாமனவதாரஞ்செய்து வளர்ந்து மூவடிகளா லுலகத்தைக்கவர்ந்தபடியினாலே, சகலதேவர்களாலுந் திருவிக்கிரமனென்னுந் திருநாமத்தைச்சொல்லப் பெற்றார்.

ஸ்ரீபரசுராம அவதாரமகிமை.

பின்பொருகாலத்தில் வேதங்கள் - வைதிகக்கிரியைகள் - யாகங்கள் - சத்தியங்கள் - தயைகள் - பொறுமைகள் - தானங்கள் - தவங்கள் - முதலாகியசகல தர்மங்களும் முழுகிப்போக, அதர்மந் தலையெடுக்க, அதனாலேலோகம் நாசமடைந்திருக்கக்கண்ட இந்தச்சுவாமி அத்திரியென்கிற மகாமுனிக்குப் புத்திரராகித், தத்தாத்திரேயனென்று பேர்பெற்று, முழுகிப்போயிருந்த வேதவைதிக தருமங்களை முனபோல் விளங்கச்செய்து, உலகத்திற்கு க்ஷேமத்தை யுண்டுபண்ணினார். இந்த தத்தாத்திரேயரை ஹேஹயதேசத்து ராஜனாகிய கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் குருவாகப்பற்றி நெடுநாள் பணிவிடை செய்ததினாலே, அந்த முனிவர் வெகு சந்தோஷமடைந்து உனக்கு என்ன வேண்டுமென்றுகேட்க, அவன் எனக்கு ஆயிரங்கைகளுண்டாகவேண்டுமென்றும், மனிதர் - விலங்குகள் மரங்கள் - முதலாகிய யாவும் என்னுக்கிணக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும், தேவர்கள் - ரிஷிகள் பிதுர்த் தெய்வங்கள் - பிராமணர் - இவர்களுக்குத் திர்ப்திவரும்படி நான்யாகங்கள் செய்யவேண்டுமென்றும், மூவுலகங்களினும் எவனுக்குச் சமானமாகவொருவனுங் கிடைக்க மாட்டானோ? அப்படிப்பட்ட புருஷனாலே எனக்குமரணம் வரவேண்டியதென்றும், இந்நான்கு வரங்களைக்கேட்டான். அம்முனிவர் அப்படியேகொடுத்தார். அந்தக்கார்த்த வீரியன் வரங்கள்பெற்று வெகுப்பிரபாவமடைந்து, ஏழுதீவுகளோடுகூடிய பூமியைச்செயித்து, ஒருவருந் தருமத்தைக் கடக்கவொட்டாமல் ஜாக்கிரதை செய்து, நான்குதேகங்களெடுத்துக் கொண்டு ஒருதேகத்தினால் அரசாட்சிசெய்து, மற்றொரு தேகத்தினாற் சேனைகளைக்காத்துச் சத்துருக்களைத் துவம்சஞ்செய்து, மூன்றாவது தேகத்தினால் யாகமுதலாகிய வைதிகக்கிரியைகளைச் செய்து, நான்காவது தேகத்தினாலே அந்தப்புரத்திலிருந்து போகங்களை யனுபவித்துவந்தான். அவனரசாட்சிசெய்யுங் காலத்தில் திருடர்பயம் - வியாதிபயம் - முதலாகிய சகல பயங்களும், அதர்மசிந்தையுஞ் சிந்தித்துமில்லாமற்போயின. அவனுடைய பிரபாவம் விஸ்தாரமுண்டு. அதிலொன்று சொல்லுகிறேன்கேள். அவன் சமுத்திரத்திலிறங்கி நடப்பன். அப்போது சமுத்திரம் அவனுக்குப் பயப்பட்டு எவ்வளவுதூரம் அவன்போனாலும், அவனவஸ்திரம் நனையாமல் அதற்குக் கீழாகவே போய்நிற்கும். இவ்வாறாகப் பலமகிமைகளையுந் தத்தாத்திரேய மகாமுனியினுடைய அநுக்கிரகத்தினாற் பெற்றுப், பத்துலக்ஷம் வருஷம் மாகிஷ்மதியென்கிற பட்டணத்தி லிருந்தான்.

இவனிப்படியிருக்க - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு வானவர் பிருகுவம்சத்திற் பிறந்த ஜமதக்கினியென்கிற மகாமுனிக்குப் புத்திரராய், இராமனென்கிறபேரோடவதரித்தார். அவர்வெகுபல பராக்கிரமமும் - அஸ்திரவித்தியாசாமர்த்தியமு முடையவரானார். பரசு வென்கிற கோடரியைக் கையிலேந்தியபடியாற், பரசுராமனென்று பேர்பெற்றார். அன்றியும் வேதசாஸ்திரங்களையும் நன்றாய்க்கற்றுப், பிதாவுக்குப் பணிவிடையும்வைதிக தருமங்களையுஞ் செய்துகொண்டு வந்தார். அந்த ஜமதக்கினிக்கு ஒரு காமதேனுவுண்டு. அதுவசிஷ்டருடைய காமதேனுவைப்போல் வேண்டிய வைகளைக் கொடுக்கும். அந்தப்பசுவினால் தம்மிடம்வருகிறபேர்க

ளுக்கு நன்றாய்விருந்து செய்வித்துக் கொண்டிருப்பார். இப்படியிருக்க – அந்தக்கார்த்தவீரியன் வேட்டைக்கு வந்தவிடத்திற் சேனைகளை வெகுதூரத்தில் நிறுத்திப் போட்டு, ஜமதக்கினியின் ஆச்சிரமத்திற்குவந்து அம்மகாமுனியைத் தொழ, அவர் இன்றைக்கு நீ சேனைகளுடனே நமதாச்சிரமத்தில் விருந்துண்டு போகவேணுமென்று கேட்க, அவன் அப்படியே யங்கீகரிக்க, அம்முனிவர் காமதேனுவைக்கொண்டு அரசனுக்குஞ் சேனைகளுக்குந் தேவருக்கு மரிதாகிய விருந்துஞ்செய்வித்தார். அதைக்கண்டு அவ்வரசன் ஆச்சரியமடைந்து, அம்முனியை நமஸ்காரஞ்செய்து, இக்காமதேனுவை யெனக்குத்தரல்வேண்டுமென்று வெகுவாய்க்கேட்டான். அதற்கு அவர்சம்மதிப்படாமையாலே மனதில்விசனமாய்ப்போனான். இதையெல்லாம் அந்தராசாவின் புத்திரர் அறிந்து, ஒருநாள் பரசுராமனில்லாத வேளையில் அவ்வாச்சிரமத்திற்புகுந்து, ஜமதக்கினியை நிராகரித்து அக்காமதேனுவையோட்டிக்கொண்டுபோய்விட்டார்கள். அதற்கு ஜமதக்கினிவருந்திச்சும்மாயிருக்க, அதுகண்ட அவருடைய மாணாக்கனமனஞ்சகிக்காமற சமித்துக்காகக்காட்டிற்குப்போய்வந்த பரசுராமனுக்கு இச்செய்திகளைத் தெரிவிக்க, அவர் கோபாக்கினியே மூர்த்திகரித்தது போலாகிக் கையி லாயுதத்தை யெடுத்துக் கொண்டு மாகிஷ்மதி பட்டணத்திற்குப்போக, அந்தக் கார்த்தவீரியன் இவர்வருகிற வேகத்தைப்பார்த்து, இவர்சமாதானத்துக்குஉட்படமாட்டாரென்றறிந்து, தானுந் தன்புத்திரரும் மந்திரிகள்முதலாகிய பேர்களோடு எண்பதக்ஷௌகிணி சேனைகளுடனே சமுத்திரங் கரைபுரண்டு வருகிறதோவென்று சொல்லும்படி யுத்தத்திற்குச் சன்னத்தனாகிவந்தான். அப்போது இருவருக்கும் பலமானசண்டைநடந்தது. அந்தச்சண்டையிற் பரசுராமர்மிகுந்த கோபாவேசமடைந்து, தமது குடாரத்தினாலே அவ்வளவு சேனைகளையும் வெட்டிமடித்துக், கார்த்தவீரியனுடைய ஆயிரங்கைகளையும் துணித்துத், தேர் - குதிரை - பதாகை - வில் - கவசம் - கிரீடம் - முதலானவைகளையுஞ் சூரணஞ்செய்து, முடியிற் சிரத்தையும் அறுத்துத் தள்ளினார். இப்படிக்கு அரசன்மடியக்கண்டஅவன்புத்திரரிற் சிலர், ரணக்களத்திற் நிலையாகாமற் போனவிடந் தெரியாமல் ஓடிப்போய் விட்டார்கள். அந்தப்பரசுராமர் சத்துருசங்காரஞ்செய்து வெற்றிபெற்றுத், தமது தகப்பனாருக்குத் தண்டனிட்டுச் சுகமாகவிருந்தார்.

இப்படியிருக்க - அந்தக் கார்த்தவீரியனுடைய புத்திரர்ஒருநாள்அவ்விராமர் ஆசிரமத்தில்லாத வேளையிலோடிவந்து, தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஜமதக்கினியின்தலையை வெட்டிப்போட் டோடிப்போனார்கள். அவரிறந்ததினாலே அவருடைய பிரியமாகிய மனைவி வெகுதுக்கத்தை யடைந்து, கோவென்று கதறிக்கொண்டு தலைவிரிகோலமா யோடிவந்து, காட்டிற் சமித்தொடித்துக்கொண் டிருக்கும் பரசுராமனைப் பார்த்துக்கூவி இச்செய்தியைச்சொல்லி, இரண்டு கைகளாலுந் தன்வயிற்றி லிருபத்தொருதர மடித்துக் கொண்டாள். அதைக்கண்ட பரசுராமர் அளவற்ற துக்கமுங் கோபமுமடைந்து, இருபத்தொரு தலைமுறை இப்பூமியில் க்ஷத்திரியரைக் கொல்லுவேனென்று அங்கேயே சபதஞ்செய்து, அதுமுதல் வீராவேசத்தோடு க்ஷத்திரியப்பூண்டு பூமியில் தரிக்கவொட்டாமல் நாசஞ்செய்ய வாரம்பித்து, அனேகமாயிரம் வீரரை மடித்தார். அப்பால் க்ஷத்திரியர் யாவருந் தாவரிக்கமாட்டாமல் திக்குத்திக்காய் ஓடியொளித்தாலும், உடவேபின்றொடர்ந்துபிடித்துவெட்டுகையினால் க்ஷத்திரியவம்சங்கள் பெரும்பாலுமற்றுப்போயின. இவ்வாறு நாற்கடல்சூழ்ந்த பூமிமுழுவதையுஞ் சுவாதீனமாக்கி, அனேக அசுவமேதங்களையும் நரமேதங்களையுஞ் செய்துவந்து, தம்மையாசித்த காசிபருக்குப் பூமிமுழுவதையுந் தத்தஞ்செய்தார். அப்போது அக்காசிபர் என்பூமியில் நீரிருக்கவேண்டாமென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்டு அப்படியே நல்லதென்று மேற்கடலின் கரைக்குப்போய்ச் சமுத்திரத்தில் தம்முடைய ஆயுதமாகிய குடாரத்தையெறிந்து, அக்குடாரம் விழுந்தமட்டுஞ் சமுத்திரத்தை யொதுங்கிப்போகும்படி கட்டளையிட்டு, அப்பூமியில் நாளதுவரையிற் சிரஞ்சீவியாய்த் தவஞ் செய்துகொண் டிருக்கிறார்.

ஸ்ரீ இராமாவதாரமகிமை.

பின்பு இந்தப்பகவான் ஸ்ரீராமாவதாரஞ் செய்ததைச் சொல்லுகிறேன்கேள். இந்தவைவச்சுத மனுவந்திரத்திலே இருபத்துநாலாவது சதுர்யுகத்தில், இட்சுவாகுவம்சத்தனாகிய தசரதனென்றொரு மகாராசனிருந்தான். அவனுக்கு வெகுநாள்வரையிற் புத்திரருண்டாகாம லிருக்க, அந்தராஜன் புத்திரர்நிமித்தம் அசுவமேதயாகஞ் செய்தான். அப்போது நான்முகன்முதலாகிய தேவர்கள் நாராயணனைப் பணிந்து, சுவாமீ பகவானே! பூமியில் இராவணனென்றொரு ராக்ஷசனிருக்கிறான். அவன்வெகு சாமர்த்திய பலங்களும் வரபலங்களுமுடையவன். அதனாலே அவன் செருக்கடைந்து தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் வாதைப்படுத்துகிறான். அதைச்சொல்ல எங்களுக்கு வல்லமையில்லை. அவனைத் தேவரீர் சங்கரித்து எங்களைக் காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சுவாமியானவர் - ஓ தேவர்களே! நீங்களஞ்சவேண்டாம். நான் மனுஷியாவதாரஞ்செய்து அவனைச் சங்கரிக்கிறேன் என்றுசொல்ல, தேவர்கள் அதைக்கேட்டு மனக்களிப் படைந்தார்கள். சுவாமி தாம்சொல்லிய வாக்கின்படி நான்குரூபமாகித், தசரதனுக்குப் புத்திரராயவதரித்தார். எப்படியென்றால் - அந்தத்தசரதனுடைய மூத்தமனைவியாகிய கவுசலைக்கு இராமனென்று திருநாமமுடைய வொரு குமாரனாகவும், மூ

ன்றாவது மனைவியாகிய கைகயி யென்கிறவளுக்குப் பரதனென்னுந் திருநாமமுடைய வொரு குமாரனாகவும், இரண்டாவது மனைவியாகிய சுமித்திரை யென்பவளுக்கு இலட்சுமணன்-சத்துருக்கன்-என்கிற இரண்டு குமாரர்களாகவும் அவதரித்தார்.

இவ்வாறு நான்குபுத்திரர் பிறந்தமையால் தசரதராஜன் வெகு சந்தோஷத்தை யடைந்திருந்தான். அந்தக்குமாரர் நால்வருஞ் சகலகலைகளிலும் வல்லவராகி வளர்ந்துகொண் டிருக்குங்காலத்திலே, விசுவாமித்திரமகாமுனிவர்வந்து தசரதமகாராஜனைக்கண்டு, தமது யாகத்திற்கு இராக்கதர் வந்து தொந்தரவு செய்யாம லிருக்கும்படி காப்பதற்காக இராமலட்சுமணரை யனுப்பவேண்டுமென்று கேட்க, அவருமனுப்பிவிக்க, அவ்விரண்டு ராஜகுமாரரையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் யாகத்தை யாரம்பஞ் செய்யுமளவில், சுபாகு - மாரீசன் - தாடகை - முதலிய அனேகராட்சதப்பிரஜைகள் வந்து தொந்தரைசெய்தார்கள். அப்போது இராமலட்சுமணர்கள் சுபாகு - தாடகை - முதலானவர்களைக் கொன்று, மாரீசனைக் கடலில்விழச்செய்து யாகத்தைக் காத்தார்கள். அதனாலே விசுவாமித்திரமுனி சந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீராமமூர்த்திக்கு அனேக அஸ்திரங்களைக் கொடுத்து மிதிலாபுரிக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். அந்த ஸ்ரீராமர் அவ்விடத்தில் ஜனகமகாராஜன் சுல்கமாக வைத்திருக்கும் வில்லைவளைத்தொடிக்கவே, அவ்வரசன் தன் மகளாகிய சீதாதேவியை அவருக்குக் கன்னிகாதானஞ்செய்யும்படி நிச்சயஞ்செய்தான. பின் விசுவாமித்திரருடைய வார்த்தையினாலே இலட்சுமணருக்கு ஊர்மிளையென்பவளையும், பரத சத்துருக்கனருககுத் தன்தம்பியின் பெண்களாகிய மாண்டவி - சுருதிகீர்த்தி- யென்கிறவர்களையும், கன்னிகாதானஞ் செய்யும்படிக்கு ஜனகமகாராசன் நிச்சயஞ்செய்து தசரதனுககுச்சொல்லி யனுப்பிவிக்க, அந்தராசன் பிள்ளைகளை யழைத்துக்கொண்டு வந்துசேர, நல்ல முகூர்த்தத்தில் நால்வருககும் விவாகம் நடந்தது.

இவ்வாறு ஸ்ரீராமசுவாமி தானுந் தம்பிமார்களுமாய் விவாகஞ் செய்து கொண்டு, அயோத்திக்குப் போய்ச்சிலகாலஞ் சுகமாயிருந்து, பின்புகைகயினுடைய வாக்காகியகயிற்றாற் கட்டுண்ட பிதாவின் சொற்படி சகல போகத்தையு மிழந்து, மரவுரியுடுத்துப், பாதசாரியாய்ச் சீதையுடனேயும் லட்சுமணருடனேயுங்காட்டுக்குச்சென்று, சிருங்கிபேரபுரத்திற் குகனென்பவனோடு நேசித்துச், சித்திரகூட பருவதத்தைச்சேர்ந்து சிலநாளிருந்து, இராச்சியத்திற்குத்திரும்பி வரும்படி பிரார்த்தித்த பரதனுக்குத் தனது பாதுகைகளையளித்துத், தண்டகாரணியஞ் சென்று விராதனென்பவனைச் சங்காரஞ்செய்து, அங்கிருந்த ரிஷிகள் பிரார்த்தித்தபடி ராக்ஷதரைச் சங்காரஞ் செய்கிறேனென்று பிரதிக்கினைசெய்து பஞ்சவடியென்னு மிடத்திலிருந்தார். அப்போது இராவணனுடைய தங்கையாகிய சூர்ப்பனகியென்னு மிராட்சசிவந்து, கோடிமன்மத சுந்தரராயிராநின்ற ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து மயலடைந்து, சீதையிருந்தால் தன்னைச் சேரமாட்டாரென்று நினைத்து அவளை விழுங்கப்போக, அதை இலக்குமணர்கண்டு ஓடிவந்து கத்தியினால் அவள்மூக்கையுங் காதையு மரிந்துவிட்டார். அதனாலே அவள் மிகுந்த துயரமுடையவளாகி, ஜனஸ்தானமென்னு மிடத்திலிருக்குந் தன்னுடன்பிறந்தவனாகிய கரனென்பவனோடு முறையிட, அவன்பதினாலாயிரம் ராக்ஷசசேனையுடனே சண்டைக்குவர, ஸ்ரீராமர் தாமொருவராகவே அவ்வளவுசேனைகளையும் அதின்றலைவராகிய கரன் - தூஷணன் - திரிசிரன் - என்கிற பேர்களையுமொரு முகூர்த்தகாலத்திற் சங்கரித்து வெற்றிமாலைசூட, அதுகண்ட சூர்ப்பனகி கோபம் - விசனம்-பொறாமை-இவைகளாற் கலங்கியவுள்ளத்தோடு இலங்கைக்கோடி இராவணனுக்கு இச்சேதியெல்லாஞ்சொல்லிப் புலம்ப, அவன் மாரீசனென்பவனை மானாய் விளையாடும்படி கட்டளையிட, அந்தமாரீசன் விசித்திரமாகிய மானாகிச் சீதையிருக்குமிடத்தில் வந்து விளையாட, அதுகண்ட சீதை அதைத்தனக்குப் பிடித்துக் கொடுக்கவேண்டு மென்றுகேட்க, ஸ்ரீராமர் வில்லெடுத்துக்கொண்டு அந்தமானின் பின்தொடர, அந்தமான் கையி லகப்படாமல் நெடுந்தூர மவரை யிழுத்துக் கொண்டு போயிற்று.

அந்தத்தருணத்தில் இராவணன் சன்னியாசியாக வந்து சீதையைத் தூக்கித்தேர்மேல் வைத்துக்கொண்டுபோய், இலங்கையிற்றனது உத்தியானவனத்திற் சிறைவைத்தான். பின்பு இராமர் சீதையைக்காணாமல் தம்பியுடன் புலம்பிக்கொண்டே தேடிப் போகும்போது வழியிலிருந்த கபந்தனென்பவனைக்கொன்று, அவன்சொற்படி பம்பையென்னு மாற்றின் கரையிற் போய் அனுமான் முகாந்தரமாய் ரிசியமூகத்திலிருந்த சுக்கிரீவனோடு சினேகித்து, அவன் தமயனாகிய வாலியை யோரம்பினால் மடித்து, வானர ராச்சியத்தைச் சுக்கிரீவனுக்குக் கொடுத்தார். அந்தச் சுக்கிரீவனுடைய கட்டளையினாலே அனேகவானரர் சீதையைத் தேடும்பொருட்டுத் திக்குத்திக்காய்ச்சென்று ஓரிடத்திலுங் காணாமல்வர, அனுமா னென்னும் வானரன் கடலைத்தாண்டி இலங்கையிற் சீதையைக்கண்டு அச்செய்தி இராமருக்குத் தெரிவிக்க, அனேகமாயிரம் வானரப்படைகளோடு புறப்பட்டுச் சமுத்திரத்தி லணைகட்டி இலங்கையிற் புகுந்து, இராவணனுடைய சகலசேனைகளையும் - சேனாபதிகளையும் - மந்திரிகளையும் - புத்திரரையும் - தம்பியாகியகும்பகர்ணனையும்- அந்தராவணனையுஞ் சங்கரித்துத், தேவரும் முனிவரும்புகழவிபீஷணனுக்கு இலங்காராச்சியத்திற்பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துச், சீதையோடு புஷ்பகவிமானத்தின்மேற் சகல பரிவாரங்களுஞ் சூழவும், அயோத்

தியா நகரத்தில்வந்து பட்டாபிஷேகம்பெற்றுத்,தே சங்களிலுள்ள ஜனங்களுக்கு ஒருதீங்குமில்லாமல் தருமம் நான்குபாதங்களினுலும்வளரும்படிக்கு இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவந்தார். இவ்விதமாய் அந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தி தேவர்களுக்கும்- ரிஷிகளுக்கும்-சகல உலகங்களுக்கும் - சவுக்கியத்திற்காகப் பதினுலுவருஷந் தண்டகாரணியத்தி லிருந்து, ராக்ஷசர் முதலானவரைச் சங்காரஞ்செய்து, அப்படியே பட்டாபிஷேகமானபின் இலவணாசுரன்முதலானபேர்களைத் தம்பிமாரைக்கொண்டு கொல்வித்து, அனேக அசுவமேதங்களைச் செய்து தருமத்தை நிலைநாட்டினுர். இப்படியவர்செய்த சரித்திரங்களெத்தனையோவிருக்கின்றன. அவதாரங்களு மனந்தமாயிருக்கின்றன.

ஸ்ரீகிருஷ்ணவதார மகிமை.

அப்பா உதிஷ்டிரா! இந்தப்பகவானுடைய மற்றொரு மனுஷ்யாவதாரமகிமை சொல்லுகிறேன்கேள். இதோ எழுந்தருளியிருக்கு மவதாரந்தான் ஸ்ரீகிருஷ்ணவதாரமென்று சொல்லப்படும். இவ்வவதாரத்திற்குக் காரணமெனனமெனில்-முன்பு கிருதயுகத்திலே விரோசனன - மயன் - தாரன் - வராகன்-சுவேதன்-லம்பன் - கிசோரன் - சுவர்ப்பானு - அரிஷ்டன்-சூரன் - விப்பிரசித்தி - பிரலம்பன் - விருத்திரன் - சம்பன் - வலன்-நமூசி - காலநேமி - முதலாகிய அசுரருக்கும், இந்திரன் - அக்கினி - யமன-வருணன் - வாயு ஏகாதசருத்திரர்-துவாதசாதித்தர் - சப்தமருத்துக்கள் - விசுவதேவர் - அசுவனிதேவர்கள் - சாத்தியர் முதலாகிய தேவர்களுக்கும் யுத்தமுண்டாயிற்று. அது தாரகாம்யமென்று சொல்லப்பட்டுச் சகலலோகங்களிலுஞ் சகல சாஸ்திரங்களிலும் பிரசித்தமானது. அதற்குச் சமானமாகிய யுத்தம் மூன்றுலகங்களிலுங் கிடையாது. பார்த்த பேர்களுக்கு மாத்திரமேயல்ல, கேட்டபேர்களுக்கும் மனநடுக்கமுண்டாகும். அந்த மகாயுத்தத்தில இரண்டுகக்ஷியிலும் அனேகமாயிரம் பேர் கத்தியினுலவெட்டுண்டவரும், தட்டியினுற்குத்துண்டவரும், குடாரங்களினுற் பிளப்புண்டவரும், அம்பினுல் துளைப்புண்டவரும், காலற்றவர் - கையற்றவர்-மார்புபிளந்தவர்-தோள்கள் சரிந்தவர் - தலையறுந்தவர் - ஆயுதமொடிந்தவர் - வாகனமறறவர் -இப்படியாக ரணக்களமெல்லாம் மலைமலையாய்ப் பிணங்கள் குவிந்திருக்கவும், உதிரவாறுகளோடவும், மகாபயங்கரமாயிருந்தது.

இவ்வாறு யுத்தம் நடக்கையில் அசுரராலே தேவரெல்லாம்முறிய அடிக்கப்பட்டு ஓடிப்போய், ஸ்ரீநாராயணனைத் தியானித்தார்கள். இவர்கள் தியானித்த மாத்திரத்திலே கருணைக்கடலாகிய அக்கடவுள் சங்கு - சக்கரம் - தண்டு - வாள் - வில - என்னு மைந்தாயுதங்களுடனே கருடன்மேலேறித் தேவர்களுக்குமுன் தோற்றக்கண்டு, தேவரெல்லாம் பணிந்து. வெகுசந்தோஷமடைந்து,அசுரரை லக்ஷியஞ்செய்யாமல், மீட்டு மவ்வசுரரோடு போரிடத் தொடங்கினுர்கள். அதுகண்ட அசுரர் இவர்களெல்லா மிவனுடைய பலத்தாலன்றோ மறுபடி யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். ஆனபடியினுலே இவனைத்தான் முன்னே கொல்லவேண்டுமென்று வெகு ஆக்குரோஷத்துடனே யெதிர்த்து விஷ்ணுவின்பேரில் வெகு ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்தார்கள். அப்போது இந்திரன்முதலாகிய திக்குப்பாலகர் வெகு உச்சாகமடைந்து, எதிர்த்துவந்த அசுரரைப் பறந்தோடும்படி யடித்தார்கள். அதனுலே அவர்கள் தேவருக்கு முன்னிற்கமாட்டாம லோடுவதைக் காலநேமியென்னு மசுரத்தலைவன்கண்டு, ஓ அசுரரோ! இதென்ன இப்படி யோடுகிறீர்கள்? இந்தத் தேவப் பூச்சிகளுக்குப பயந்தால் இவ்வளவுநாளாய் நீங்கள சம்பாதித்திருந்த கீர்த்தியும் பெருமையும் வீணாய்ப்போகுமே: திரும்பவாருங்கள். நானொருவனே இவர்களையும் இவர்களுக்குப் பலஞ்செய்ய வந்தவனையும், ஒருநொடியில் இருந்தவிடந் தெரியாமலடித்துப் போடுகிறேன். என்சாமார்த்தியத்தைச் சற்றிருந்து பாருங்களென்று கூவியழைத்து, மறுபடியுஞ் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்குச் சித்தனுகி மகாவிஷ்ணுவுக்கு எதிரில்வந்து நின்றுன்.

அவனெப்படிப் பட்டவனென்றுல் - இரும்புமலையு மொருதாக்கிற் பொடியாய்ப் போகத்தகுந்த வலிமையும், அஞ்சனபருவதம்போன்ற தேகமும், சூரியமண்டலம்போன்ற கிரீடங்களைத்தரித்த நூறுசிரங்களும், அனற்பொழியுங் கண்களும், பிறைகள்போன்ற தந்தங்களும், அக்கினிச சுவாலைபோன்ற நாவும், வெவ்வேறு ஆயுதங்களை யேந்திச் சவுரிய லட்சுமிக்குச் சிங்காதனங்களாகி ஆச்சாமரங்கள்போல் விளங்காநின்றஇருநூறுகைகளும், செந்நிறமாய் முள்ளுகள்போலிராநின்ற மீசை தாடிகளோடுங் கூடிப் பயங்கரமான வடிவுடையவன். காலினுலேயே பூமியையும், தலையின் தாக்குதலினுலே சுவர்க்கத்தையும் உடைக்கத்தக்கவன. சூரியசந்திராதிகளை கையினுற்பறறியெறியத்தக்கவன். பராக்கிரமமே மூர்த்திகரித்ததென்று சொல்லத் தக்கவன். அப்படிப்பட்ட அவன் வெகு கோபத்தினுற் கண்கள் ரத்தக் குழிகள்போலாகி, பிரளயகால மிருத்துவைப்போல வோடிவந்து, பெருங்காற்றானது செத்தைகளைத் தூக்கியெறிவதுபோல் இந்திராதி சகல தேவர்களையும் விளையாட்டாய்த் தூக்கியெறிந்து திக்குதிக்காய்ப பறக்கச்செயது,தோள்தட்டிச சிங்கம்போலார்த்து, விஷ்ணு வெங்கேயிருக்கிறுனென்று ஆரவாரித்துக்கொணடே யோடிவந்து,அந்நாராயணமூர்த்தியோடு யுத்தஞ்செய்யவாரம்பித்துத், தனது இருநூறுகைகளிலிருக்குமாயுதங்களினுலே தன்பலமுள்ளமட்டு மடித்தான். அப்போதே விப்பிரசித்தி முதலாகிய சகல அசுரத்தலைவருந் தங்

ன் றங்கள் சக்தியுள்ளமட்டுமாயுதங்களினலடித்தார் கள். இவ்வளவுஅடிபட்டும் விஷ்ணுவானவர் ஒருமகாப ருவதமானது மேகங்க ளெவ்வளவு மழைபொழிந்தா லும் அதனலொருநீங்கு மடையாததுபோல் ஒருவுபத் திரவமுமின்றிச்சிரித்துக்கொண்டே நிற்க, அதுகண் ட காலநேமி வெகு அகங்காரமடைந்து, போற்பட்ட ங்கள்கட்டி மேருபருவதத்திற்குச் சமானமாகிய பல மும்ருப மூமுள்ளவோர்கதாயுதத்தை இருநூறுகைக ளினலும்பற்றிச்சுழற்றிக், கருடன் மார்பிலும் விஷ்ணு வின் மார்பிலும் அடித்தான்.

அந்தஅடியானதுமலையின்மேல் மற்றொரு மலை வி ழுந்ததுபோலும்,கோடைகாலத்திலிடிவிழுவதுபோ லும், யாவருடைய மனங்களும் நடுநடுங்கும்படி கி டுகிடென் றிளைச்சலோடும்விழ்ந்தது. இதனலும் அந் தத்தேவன் எவ்வளவேனு முவத்திரவ மடையாமல் அசைவற்று நின்றார். ஆனல் அந்த அடியினலே கரு டனுக்குக் கொஞ்சம் வருத்தமுண்டாக, அதை அவ ர்நோக்கி வெகுகோபமடைந்து, பிரளயகால சூரியன் போற் பிரகாசித்துககொண்டு ஆயிரம் அரங்களோடு கூடி யிராநின்ற சுதரிசனமென்னுந் தமது சக்கரத் தைப் பிரயோகஞ்செய்து, அந்தக் காலநேமியினு டைய இருநூறுகைகளையும்-நூறுதலைகளையும் - அவ னேடு கூடவந்த அசுரருடைய தலைகளையும் அறுத் துத் தள்ளிப்போட்டார். ஆனல் அப்போது தலைய முப்புண்ணுதவர்கள்மூவரோ: அவர்யாரென்றல்-விரோ சனன் - மயன் - சுவர்ப்பானு - இம்மூவர்தான். இப் படி இவர்சத்துருக்களைத்தொம்சஞ்செய்து, தேவர்க ளை முன்போல் அவரவர்பதிகளிலேயே நிலைநிறுத்தி ச், சகலலோகங்களுக்கும் க்ஷேமத்தையுண்டுபண்ணி, யாவரும் பூசிக்கப் பிரமலோக மெழுந்தருளித், தம து கோயிற்புகுந்து, பாம்பணைமேற் கண்வளர்ந்து கொண்டிருந்தார். இப்படி கிருதயுக ஆதியிற் படுத் துக்கொண்டவர், துவாபர யுகத்தின் கடையில் தே வர்களும் - யோகிகளும் - திருப்பள்ளி யெழுப்ப வெ ழுந்திருந்தார். அதுவரையிலும் ஆகிய வருஷங்கள் முப்பத்தாறு லக்ஷங்களாயின.

இவ்வாறு நித்திரையில் நின்று மெழுந்திருந்து, மகாமேருபருவதத்தி லிராநின்ற வொருதேவலோக த்திற்கு எழுந்தருளி, லோகக்ஷேமத்தை விசாரிக்கிற நிமித்தம் அங்குள்ள தேவசபைக்குவந்தார். மற்றும் பிரமன்முதலாகிய தேவர்களும் அச்சபைக்குவந்து சேர்ந்தார்கள். இப்படியிருக்குமளவிற் பூமிதேவியா னவள் கண்களில் தாரைதாரையாய் நீர்வடிய அந்தச் சபைககுவந்து, தேவர்களையும் அத்தேவர் நடுவில் மகாவிஷ்ணுவையுங் கண்டுபணிந்து, சுவாமீ லோகநா தா ! பூமியில் அசுரரெல்லாம் ராசாக்களாய்ப் பிறந்து, அநேகஞ்சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு, தருமவி ரோதிகளாய் நிறைந்திருக்கிறார்கள். அதனலே என க்குப் பாரமதிகமாகி, மிகவும் வருத்தமுண்டா யிருக் கின்றது. ஆதலால்அவர்களைச் சங்காரஞ்செய்துஎன் வருத்தத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்றுசொல்ல, அது க்கேட்ட பகவானனவர் தாம்பூமியில்மனிதனய்அவத ரிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, அப்படியே யவதரி த்தார். முன்னிவராற் கொல்லப்பட்ட காலநேமி முத லானபேர்கள்தான் கம்சன் முதலான பேர்களாய்ப் பிறந்தார்கள். இவர்களைச் சங்கரிக்கிறதற்காக இந்தக் கிருஷ்ணவதார மெடுத்தார். அதன்படி துஷ்டரைச் சங்கரித்துப் பூமிபாரம் நீக்கிவருகிறார். இதறகப்பால் கல்கியென்று ஒரு அவதாரஞ் செய்யப்போகிறார். எ ன்று சொல்லியவார்த்தைகளைக் கேட்ட தருமபுத்திர ர் வீஷ்மனைப்பார்த்து, சுவாமி ! இந்த அவதாரத்தி ற்செய்த புண்ணிய சரித்திரங்களை ஆதிமுதற் சவிஸ் தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று சொல்ல, வீஷ்மர் மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறார்.

கேளப்பா தருமபுத்திரா ! அந்த லோகநாத ராகிய நாராயணமூர்த்தி தாம்நினைத்தபடியே நல்ல காலத்தில் சகலதேவர்களும் ஆகாசத்தில் தேவாத்தி யங்களை முழங்கிப் புஷ்பவருஷம் வருஷித்துத் து திக்க, யயாதிவம்சத் திலகனகிய வசுதேவனுக்குத் தேவகி தேவியின் வயிற்றில் அவதரித்தார். முன்ன மே இவருடைய கட்டளையினலே சகலதேவர்களும் அப்சரசுகளும் யாதவாளாகவும் கோபாலாளாகவும் பிறந்தார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பிறந்தமாத்திரத்தில் நந்தகோபனுடைய மனையையடைந்து வெகுசிறப் பாய் வளருங்காலத்திலே, ஒருநாள் அசோதை ஸ்ரீகி ருஷ்ணனைத் தொட்டிலில்விட்டு வேறுகாரியத்தி லி ருந்தாள். அப்போது அந்தத்தொட்டிலின் சமீப த்தில் ஒருசகடமிருந்தது. அதில் ஓரசுரன் பிரவே சித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கொல்லச் சமயம்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதுதெரிந்தபகவான் கால்களை யுதைத்துக்கொண் டழும்போது, அந்தத் திருவடி தாக்கி அச்சகடமுடைய, அதிற் பிரவேசித்திருந்த அசுரன் சொருபத்தோடு மரித்துப் பூமியில் விழுந்தி ருக்கக்கண்டு, யாவரு மாச்சரியப்பட்டார்கள். மற்றொ ருநாள் பூதனையென்பவளொரு ராக்ஷசி தாய்வடிவ மாய்வந்து, கிருஷ்ணனைப் பரிவோடு முலைகொடுக்க வெடுக்கின்றவள் போலெடுக்க, அக்கருத்தறிந்த கண் ணன முலைப்பாலோடு அவளுயிர்களையு முண்ண, அ வள் மரித்துத்தனது நிசரூபத்தோடு பிசாசுபோல் பூமியில் விழக்கண்டு, அசோதை முதலானபேர்கள் ஆச்சரியமடைந்து கிருஷ்ணனை யெடுத்துக் காப்பிட் டார்கள். இன்னுஞ் சிலகாலத்திற்குப் பின ஸ்ரீகிருஷ் ணனும் பலராமனுங்கூடித் தவழ்ந்துகொண்டேஆய்ச் சியர் தயிர்கடையு மிடங்களுக்குப்போய்த் தயிர் பால் முதலானதுகளை வாங்கிப் புசிக்கிறதும், கன்றுகள்பசு க்கள் இவைகளின்பின்னலோடுகிறதுமாகப் பலவிதக் குழந்தைச் செய்கைகளைச் செய்து, யாவருக்கும் பர மானந்தத்தை யுண்டாக்கிவந்தார்கள். ஒருநாள் கிரு

ஷ்ணன் ஒரு ஆய்ச்சி மனைக்குட் சென்று, அவளில்லாமலிருக்க அங்கிருந்த தயிர் வெண்ணெய்களைத் திருடித்தின்று, மிகுந்தவையைப் பூனைக்குங்குரங்குக்குங் கொடுத்துக்கொண் டிருக்கையில்; அந்தக்கோபிகை கண்டு அச்சேதி அசோதைக்குச் சொல்லத், தினமிவ்வாறுகவே கோபியரிடம் முறைகளைக்கேட்டகச் சகியாமற் கண்ணனைப் பிடித்து ஓருரலிற் கயிற்றினாற்கட்டித் தான் வேறுகாரியத்திலிருக்கக், கண்ணன் அந்த உரலை யிழுத்துக்கொண்டே வாசலிலிராநின்ற இரட்டைமருதமரங்களி னடிவேருழைய, அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து நளகூபர மணிக்கிரீவனென்கிற இயக்கராகிக்கண்ணனைத் துதித்துப்பணிந்துசெல்ல, அதைப் பார்த்துக் கோபாலர் முதலாகிய பேர்களெல்லாம் வெகு வியப்படைந்தார்கள்.

இப்படிக்குப் பாலலீலைகள் எத்தனையோஉண்டு. ஒவ்வொன்றும் மிகவற்புதமா யிருக்கும். பின்பு கன்று மேய்க்கும் வயது வந்தவுடனே அனேகம் ஆயர்மக்களோடுங் கன்றுகளை யோட்டிக்கொண்டுபோய் மேய்த்துத், தண்ணீர் குடிப்பித்துச், சாயங்காலத்திலே வீடுகொணர்ந்துசேர்த்துக்கொண்டிருப்பர். ஒருநாள் அப்படியே காகபக்ஷங்கள் தலையி னிருபுறங்களிலும் விளங்க, நெற்றியிற் கஸ்தூரிதிலகம் பிரகாசிக்க, மயிற்றோகையினாற் கட்டப்பட்ட செண்டுகள் சிரத்திலுங் காதிலுமிலங்க, அரையிற் பீதாம்பரமும் - கையிற் பிள்ளாங்குழலும் பிரம்பும் - தோளில் தயிர்ச்சோற்றின் சிக்கமும் விளங்கத், தோழரோடுகூட விநோதமாய் விளையாடிக்கொண்டு, யமுனையாற்றின் கரைக்குப்போய்க் கன்றுகளை மடக்கி மேயவிட்டுப், பிள்ளைகளோடுகூட சிலநேரம் ஆடுகிறதும் - சிலநேரம் பாடுகிறதும் - சிலநேரம் படுத்துக்கொள்ளுகிறதும் - சிலநேரம் உலாத்துகிறதுமாகப் பல லீலைகளையுஞ்செய்து, அவ்வாற்றின் கரையிலிராநின்ற பாண்டீரமென்னு மோராலமரத்தினிழலில் விளையாடநினைத்து, அங்கேபோய் சில பிள்ளைகள்பாட - சிலராட - சிலர் தாளங்கொட்ட - சில ருபசாரஞ் செய்ய - தான் ராஜாவைப்போலிருந்து விளையாடினர். இப்படியே தினந்தோறும் விளையாடிக்கொண் டிருக்கையில், ஒருநாள் நீபவனமென்னு மிடத்தில விளையாடிக் கொண்டிருந்து, அந்தயமுனையினுடைய ஓர்மடுவிலேகாளியனென்கிற கொடியசர்ப்ப மிருப்பதினாலே அந்தவிடத்துநீர் யாவருக்கும் உபயோகமில்லாமற் போனதுந்தவிர உபத்திரவகரமா யிருப்பதைக்கண்டு, அந்தப்பாம்பைத்துரத்தவேண்டுமென்றுமனதில்நினைத்து, அதிற்குதித்து அப்பாம்பைப்பிடித்து, அதின்தலைமேற்கூத்தாடி, அந்தநாகராசனுடைய பத்தினிகள் துதித்ததினாலே அவனை உயிரோடுவிட்டு, அவனை அவ்வாற்றைவிட்டு அப்பாற்போகும்படிகட்டளையிட்டு நீரைப் பரிசுத்தமாக்கினர்.

ஒருநாள் கன்றுபோல்வந்த ஓரசுரனைப் பிடித்து விளாமரத்திற்சாடி, உதிர்ந்தவிளவின் கனிகளைத் தோழரோடு கூடப்புசித்தார். ஒரு பனங்காட்டிற் கழுதைவடிவங் கொண்டிருந்த தேனுகனென்னு மசுரனையும் அவன் பரிவாரங்களையும் எளிதிற்கொன்று, மிகவும்ருசியுள்ள பனம்பழங்களைத் தனது தோழருக்குக்கொடுத்து மனத்திருப்திசெய்வித்துத், தானும் புசித்தார். இதுவுமன்றி விளையாட்டில் நடத்திய வேடிக்கைகளெத்தனையோ விசித்திரமா யிருக்கின்றன. என்னாற் சொல்லத்தரமில்லை. கொஞ்சங்கொஞ்சஞ் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். ஒருநாள் கோபாலரெல்லாம் வழக்கப்படி இந்திரனைக்குறித்துச் செய்யும் பூசனைக்கு யத்தனிப்பட, அதைத் தடுத்துக் கோவர்த்தன மலைக்குச் செய்யும்படி போதித்து, அந்தப்படி யவர்கள் செய்யும்போது தாம் தமது சுற்றத்தாரோடுங்கூட இருந்து கொண்டே பருவதத்திலும் ஒருதேவ ரூபியாகிக், கோவலர்படைக்கும் அன்னங்களை வாங்கிப்புசித்து, அவர்களுக்குத் தான்சொன்னபேச்சில் நம்பிக்கைவரச்செய்தார். இப்படியிருக்க இந்திரன் தனக்குப் பூசைகிடையாமையால் மிகுந்தகோபமடைந்து, சப்தமேகங்களையுங்கொண்டு பெருங்காற்றோடுஞ் சிலைகளோடுங்கூடிய மழைபொழிவித்து ஆயர்சேரியை யல்லோலகல்லோலமாக்க, பசுக்களும் ஆயர்களும் பயந்துமனங்கலங்கி, உடல்சிதைந்து, நிற்கவிடமில்லாமல் தத்தளித்துக் கோவென்று கதறிக்கொண்டு, ஓ கிருஷ்ணா ! நீயேகாக்கவேண்டுமென்றுசரணமடைய, அதுகண்ட அடியார்க்கெளியனாகிய சுவாமி அந்தக்கோவர்த்தன பருவதத்தை யொருண்கயா லெடுத்துக் குடைபோற்றாங்கி, அதின்கீழ் கோக்களையுங் கோபாலரையும் இருக்கச்செய்து ஓர் குறைவின்றி காத்தருளினார். இவ்வாறு ஏழுநாள் வருஷித்துங் கிருஷ்ணன் மலைக்குடையின்கீழ் வைத்தளித்தபடியினாலே அவ்விடையருக்கு ஒருகுறைவு மில்லாமைகண்ட இந்திரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகிமைக்குப் பயப்பட்டு, பூமியி லிறங்கிவந்து அவர்பாதங்களைத் தொழுது, தன்பிழைபொறுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துச், சகலகோக்களுக்கும் நாயகனானபடியினாலே கோவிந்தனென்னுந் திருநாமத்தைச் சாத்தி விடைபெற்றுத், தன்பதியாகிய அமராவதி லோகம்போய்ச்சேர்ந்தான்.

பின்புவிருஷபரூபமாய்வந்த வோரசுரனையும், குதிரைரூபமாய்வந்த கேசியென்னு மசுரனையும், கணப்பொழுதிலே சங்கரித்துப் போட்டார். இவைகளையெல்லாங் கேள்வியுற்ற கம்சன் பலராமனையுங் கிருஷ்ணனையு மழைத்துக்கொண்டு வரும்படி அக்குரூரனென்பவனையனுப்ப, அவனோடு கிருஷ்ணன் தமையனுடன்கூடித் தேர்மேலேறி மதுரைக்குவந்து, நல்லவஸ்திரம் - மாலை - சந்தனம் - இவைகளைத் தரித்து வில்லைமுறித்துக், கம்சனால் வாசலில் தந்திரமாய் வைக்கப்

பட்டிருந்த குவலயாபீட மென்கிற யானையைத்தந்த
த்தைப்பிடுங்கி அதனாலதனைச்சாகச்செய்து, அதின்
பாகனையுங்கொன்று, சபையிற்சென்று, முட்டிகன்-சா
ணூரன் - என்னு மல்லர்களைப்போரினால் முடித்து,
அந்தக்கஞ்சனையும் அவன் தம்பிமார்களையும் எளிதி
லேதானே சங்கரித்து, உக்கிரசேனனுக்குப் பட்டா
பிஷேகஞ்செய்வித்துத், தமது தாய்தந்தையரைப்ப
ணிந்து உபநயன முதலாகிய வைகளைப் பெற்றியாத
வரெல்லாம் போற்ற விளங்கினார். பின்பு அவந்திதே
சத்திற்சென்று, சாந்தீபினியென்னுமாசாரியனிடத்தில்
அறுபத்து நான்கு வித்தைகளையும் நன்றாய்க்கற்று,
முடிவிற் குருவைப்பணிந்து தக்ஷிணை யாதுவேண்டு
மென்ன, அவ்வாசாரியன் வெகுகாலத்திற்குமுன் கட
லில் விழுந்திறந்துபோனதனது புத்திரனைக்கொணர்
ந்து தரவேண்டுமென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படி
யே அந்தப் புத்திரனைக்கொணர்ந்துகொடுக்க, அவர்
இவரைத் தெய்வமென்றெண்ணி யளவில்லா வானந்த
மடைந்தார். கேட்டாயோ தருமபுத்திரா! காலநே
மியினுடைய அம்சத்தினாற்பிறந்து அரசரெல்லாம் ந
டுங்கும்படியாகிய பராக்கிரமத்தோடு கூடி வெகுசே
னைபல முடையவனாகிய கம்சனையும் மற்றுமனேகரா
யுதசங்காரஞ்செய்து உலகங்களுக்கு நன்மைபுரிந்து
வருமளவில், ஜராசந்தனோடு யுத்தம்நேரிட்டது. அ
ந்தயுத்தத்தில் அவன்சேனைகளை வெருவாய்மடித்து
அவனையும் அவமானஞ்செய்து, ஒருகாரணத்தால்
மதுராபுரியை விட்டுத் துவாரகாபுரியில் வாசஞ்செய்
து, அவ்விடத்திலும் வெகு அற்புதச்செய்கைகளுட
துஷ்டசங்கார முநடத்திக்கொண்டிருக்கிறார். அதில
முக்கியமான வைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

நரகாசுரன்வதை.

சமுத்திர மத்தியிற் பிராக்ஜோதிட மென்றொரு
பட்டணத்தில், நரகாசுரனென்றொருவ னரசனிருந்தா
ன். அவன் யாரென்றால் - பூமியைத்தூக்கிக்கொண்டுபோனதற்கு
வராகாவதாரஞ் செய்தபோது பூமிதேவியினிடத்
திற் பிறந்தவன். ஒப்பற்ற செளரிய தயிரியங்களு
டையவன். அளவற்ற சேனைகளுடையவன். அவனு
டைய சாமர்த்தியம் நாமொருவராற் சொல்லிமுடியாது.
அவனுக்கு அயக்கிரீவன் - பஞ்சசனன் - நிசும்பன்-
முரன் - என்னு நான்கு மந்திரிகளிருந்தார்கள். அ
வர்கள் ஒவ்வொருத்தரு முலகலோகங்களை விழுங்கா
த்தக்கவர்கள். இப்படிப்பட்ட பலங்களுடையவனாய்
உலகத்தில் முனிவர்களைப் பிடித்து அடிக்கிறதும்,
அக்கினிக் குண்டங்களை இடிக்கிறதும், யாகங்களைக்
கெடுக்கிறதும், சொலித்துக் கொண்டிருக்கிற ஓமாக்
கினியை யவிக்கிறதும், இவ்வாறு வெகு உபத்திரவங்க
ளைச் செய்துகொண் டிருந்தான். அன்றியும் சுவர்க்க
லோகத்தில் துவஷ்டா வென்பவனுக்குக் கசேருவெ
ன்றொரு பெண் மிகவழகுடையவளா யிருந்தாள். அ
வளையிவன் மதயானை ரூபத்தோடுபோய் தூக்கிக்
கொண்டுவந்து, அவளுக்கு பூவுலகங்களிலுமிருக்கு
ம் உத்தம வஸ்துக்களைக் கொணர்ந்து தருகிறேனெ
ன்று பிரதிக்ஞை செய்து கலியாணஞ் செய்துகொண்
டான். அதற்காகச் சகலலோகங்களையுங் கொள்ளைய
டித்துத் தொம்சஞ் செய்தான். அல்லாமலும் அனே
க ராசகன்னிகைகள் - தேவகன்னிகைகள் - யக்ஷகன்
னிகைகள் - வித்தியாதர கன்னிகைகள் - நாககன்னி
கைகள் - இப்படி பதினாறாயிரத் தொருநூறு கன்னி
கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து, இந்திரனுடை
ய கிரீடாபருவத மாகிய மணிகூட மென்கிற ரத்தின
பருவதத்தை வலுவிற்கவர்ந்து, அதிற்சிறைவைத்து,
தன்மந்திரியாகிய முரனென்பவ னுடைய குமாரர்
பதின்மரையுங் காவலாகவைத்தான்.

இதுவுமல்லாமல் ஒருகாலத்திற் சுவர்க்கத்திற்கு
ப்போய், இந்திரனுடைய தாயாராகிய அதிதி யென்
பவளுடைய காதிலணிந்திருந்த திவ்விய குண்டலங்
களைப் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்தான். இப்படிப்பட்ட
அக்கிரமங்களைச் சகிக்கமாட்டாமல் தேவேந்திரன் நா
ரதரோடுசொல்லியனுப்ப, அதுகேட்ட இக்கண்ணன்
ஆம் இவனைச்சங்கரிக்க வேண்டுமென்று நினைத்துப்
பலராமன் முதலாகிய யாதவர்களைப் பின்னாலே வர
ச்சொல்லிப்போட்டு, தாம்முன்னே கருடன்மேற் சத்
தியபாமையுடனேறி அந்த நகரத்திற்குச் சமீபத்திற்
செல்ல, அந்த பட்டணத்தைச்சுற்றி முரனென்ப
வன் ஏற்படுத்திப்போன முனைகளையுடைய சக்கரங்க
ளாலே நிறைந்திருக்கிற ஆயிரம்பாசங்களைவில்லேபோற்
சுற்றியிருப்பக்கண்டு, தமதுசக்கரத்தினாலவை
களையறுத்து உள்ளேபிரவேசித்து,வேறுசேனைகளுட
னெதிர்த்த முரனையுஞ்சக்கரத்தினாலேசமுத்தித்தொம்
சஞ்செய்து, அப்பாலிருந்த மலைக்கோட்டையினிடத்
திற்சென்று, தனதுகவுமோதகி யென்னுங் கதையினா
லே அதை யிடித்துப் பொடிசெய்து, அதிலிருந்த நி
சும்பனென்கிறவனையும் அவன் சேனைகளையுஞ் சாம்ப
ராக்கிப், பின்பு பஞ்சசனன் - அயக்கிரீவன் - விருபா
க்ஷன் - என்னும் வீரரோடு வெகுவாக யுத்தஞ்செய்
து சங்கரித்து, அப்பால் பாதாளத்திற்சென்றுசூரியனைப்
போல ஒளிபொருந்திய நரகாசுரனைக்கண்டு யுத்த
திற்கு ஆரம்பித்து, அவனுடனேகூடிவந்த மகாபல
பராக்கிரமசாலிகளான எட்டுலக்ஷம் அசுரர்களையு மொரு
வனுடைய தாக்குதலால மற்றொருவன அங்கநா
ளைதந்து மழையும்படியாய்ச் சார்ங்கமென்னும் வில்லில்
அம்புகளைத்தொடுத்து எய்து நாசம்பண்ணி, மூர்த்
திகரித்த கோபாக்கினிபோற் சொலிக்கின்ற நரக
னோடு நெடுநேரஞ் சண்டைசெய்து, முடிவிற் சக்கர
த்தைப் பிரயோகித்து அவன் தலையைச் சகலருங்களி
க்கும்படியாகத் துணித்துத்தள்ளினார்.

இவ்வாறு செகத்திரகக் கண்டகனாகிய நரகாசு
ரனைச் சங்கரிக்கவே தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷி

த்துத் துந்துபிவாத்தியங்களடித்தார்கள். பூமிதேவியானவள் உடனே அதிதியினுடைய அந்தக் குண்டலங்களைக் கையிற்கொண்டுவந்து கிருஷ்ணனைப்பணிந்து, சுவாமி! தேவரீர் அனுக்கிரகத்தினாலே பிறந்தவனைத் தேவரீரே சங்கரித்தது எனக்கு துக்கத்திற்கேதுவாயிருக்கிறதென்று சொல்லக்கேட்டு, ஓ பூமிதேவி! நீ துஷ்டனாலே எனக்கு மிகுந்த பாரமுண்டாயிருக்கிறதென்று சொல்லி, இப்போதிப்படி சொல்லுகிறது மிகவுமாச்சரியமாயிருக்கிறது. இந்நரகனே உலகங்களுக்கெல்லாம் உயிர்க்கழுவாயிருந்தான். அதனாலே அவனைச் சங்கரித்தேனென்று சமாதானஞ்சொல்லி நிற்குமளவில், ஆகாசத்திலிருந்து இந்திரன் சகல தேவபரிசனங்களுடனே இறங்கிவந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கண்டு வெகுவாய்த்துதித்துக் கொண்டாட, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தக்குண்டலங்களை இந்திரன் கையிற்கொடுத்து அதிதிக்குக் கொடுக்கும்படி சொல்ல, இந்திரன் வெகு சந்தோஷத்தையடைந்து, அந்நரகனுடைய மாளிகையைப்பார்க்க ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடனேகூடப்போனான். கண்ணன் அந்தவீட்டிலே நுழைந்து பார்க்குமளவில், நவரத்தினராசிகள் முதலான அளவற்ற சம்பத்துக்களைக்கண்டு வெகுவியப்படைந்தார். ஏனென்றால் - அப்படிப்பட்ட சம்பத்து குபேரனிடத்திலுமில்லை. மூவுலகங்களுக்கு மதிபதியாகிய தேவராஜனிடத்திலுமில்லை. அவைகள் அங்கங்கேயிருந்த உத்தமவஸ்துக்களாகக் கொண்டுவந்து சேர்த்தனவே. அவைகளைப்பார்த்த இந்திரனும் கிருஷ்ணனோடு சொல்லுகிறான்:

ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ணா! நீர்பாலனாகையால் இந்நரகாசுரனைச் சங்கரிக்கலாயது, மற்றொருவருக்குச் சாத்தியமன்று. இதோபாரும் இவ்விடத்தில் எங்கும் ஏராத விலையில்லா மாணிக்கங்களாற் செய்யப்பட்ட திவ்வியாபரணங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. திவ்வியமாகிய கட்டில்கள் மெத்தைகளோடு, வச்சிர வைடூரிய கோமேதக புஷ்பராகங்களினாலியற்றிய திவ்விய ஆசனங்களும் பாத்திரங்களுமிருக்கின்றன. இன்னும் ஆசனங்களிருக்கின்றன. மேலும் திவ்வியவஸ்திரங்கள் - வெண்சாமரங்கள் - பளபளப்புள்ள கம்பளங்கள் - ஆயுதங்கள் - இஷ்டமானபடி ஏறிப் பாடத்தக்க வைகளும் போதமாயையாய் விசித்திரமாகிய வர்ணங்களோடுகூடிய பக்ஷிகள் - விநோதமாயிராநின்ற மான் முதலிய மிருகங்கள் - இன்னும் அநேக வஸ்துக்களுமிருக்கின்றனவே. இவையெல்லாம் உமக்கே தகும். ஆதலால் இவைகளைத் துவாரகைக்கு அனுப்பிவைக்கிறேன் அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்து, அவைகளையெல்லாம் பிறகு கருடன்மீதில் அந்தமணிகூடமென்னும் பருவதத்தையும் ஏற்றினான். கேளப்பா தருமநந்தனா! அந்தக்கருடன்மேல் அம்மணிகூட மடங்கியதுமன்றி, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சத்தியபாமையுடனே உட்காருவதற்கானவிசாலமாகிய இடமுமுண்டாயிருந்தது. அப்படிப்பட்டமகா சத்திசாமர்த்தியங்களுடைய கருடன் இவருக்கு வாகனமாயிருந்தால், இவர் நாராயணமூர்த்தியென்பதற்குச் சந்தேகமென்ன?

இவ்விதமாய்ச் சகலசம்பத்துக்களையும் கருடன் மீதிலேற்றிக்கொண்டு, தாமும் ஏறிக்கொண்டு சத்தியபாமையை மடியில்வைத்துக் கொண்டு, கந்திருவர் பாட - அரம்பையராட - தேவசித்த சாரணர்கள் ஜயஜயவென்று துதிக்க - வெகு விபவத்தோடுந் துவாரகைக்குவந்து, அந்தச் செல்வங்களையெல்லாம் உக்கிரசேனனுக்கு ஒப்புவித்து, விந்தையான மணிகூட பருவதத்தை உருக்குமணியின் மனையிற்கொண்டுபோய் வைக்கும்படி கருடனுக்குக் கட்டளையிட்டு, பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தப்புரத்திற்குவந்து பருவதத்தைப்பார்த்து, அதில் உருக்குமணியோடுகூடயேறினார். அந்தப் பருவதமெப்படியிருந்ததென்றால் - தங்கத்தினாலும் வெள்ளியினாலுஞ் செய்த சிறு தாழ்வாரங்களோடுகூடியதாய், மகா அற்புதமாய், சர்ப்பங்களுக்கு நிகராய், வெகுகாந்திகள் பொருந்திய சோலைகளுடைத்தாய், நவரத்தின மயமான அனேகம் விசித்திரப் பலகணிகளாலியற்றிய படிக்கட்டுகளையுடையதாய், சொல்லத்தரமில்லாத வேடிக்கைகளோடுங்கூடி, அனேககோடி சூரியப்பிரகாசம்பொருந்தியிருந்தது. அதைக்கண்டு வெகு சந்தோஷத்தோடு அதன் மேலேறிச் சுற்றிப்பார்த்தார். அப்போது அதிற் சிறையாய் வைக்கப்பட்டிருந்த கன்னிகைகளெல்லாம் கோடிமன்மதசுந்தரனாய் விளங்குகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பார்த்து, அந்தமாளிகையிலிருந்து வெளியிலேவந்து, இவ்வளவுநாள் வருத்தப்பட்டபடியினாலே மெலிந்திருந்த மேனியெல்லாம் பருத்துள்ளங்களிக்கவும் - தனங்கள் பூரிக்கவும் - புளகம்பிறக்கவும் - காமித்துக் கண்களைக் களைந்து வெட்கப்பட்டு நாணைமுகத்திலே கொண்டு, காமபோகத்துக்கேற்ற திருமேனியையுடைய கண்ணனைக் கைகூப்பிக் கும்பிட்டு இவ்வாறு பேசுவதாயினர்.

சுவாமி! எங்களுடைய மகாபாக்கியத்தினால் தேவரீர் அவதரித்துப் பிரசன்னராகியருளினீர். நாங்கள் செய்தபெருந்தவத்தினாலே நளினாக்ஷராகிய தேவரீர் திருமேனி தரிசனங்கிடைத்தது. முன்னமே நாரத மகாமுனி எங்களுக்குச் சொல்லியிருந்தார். அதென்னவென்றால் - அந்தமகாமுனியை நாங்கள் கண்டு, ஓ முனிவரே! எங்களுக்கு இச்சிறை எப்போது நீங்கப்போகிறது அதையருளிச்செய்யவேணுமென்று கேட்க, அதற்கவர் - ஓ பெண்களே! ஸ்ரீநாராயணன் அம்சமாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி பூரண - அசுரனாகியவன் - முதலானோரைச் சங்காரஞ்செய்து, உங்கள் சிறையைவிட்டு உங்களைக் கலியாணஞ்செய்யப்போகிறார். என்று அவர்சொன்னபடி எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த எங்களுடைய கோரிக்கை, இன்றுதான் நிறைவேறிற்று. ஆ

தலால் அடியேங்களிடத்திற் கிருபைசெய்து எங்களை மணஞ்செய்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்ன, அதுகேட்ட சுவாமியானவர் வெகு சந்தோஷமடைந்து, அப்படியேயென்று அங்கீகரித்து மணஞ்செய்துகொண்டார். இப்படி சொல்லாநின்ற வீஷ்மரைத் தருமபுத்திரர் பார்த்து, சுவாமி பிதாமகரே! இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அந்த ஸ்திரீகளை யேன்கொணர்ந்தார்? அந்தக்கருடன்மீதில் யானை குதிரை முதலானதுகளையும் இந்த ஸ்திரீகளையும் ஏற்றலாமோ? இதுகளுக்கெல்லாம் சமாதானஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, வீஷ்மர் சொல்லுகிறார்: கேளப்பா தருமபுத்திரா! அனேகமான திவ்ய வஸ்துக்களையெல்லாம் யானை குதிரை ஒட்டகங்களின் மீதிலேற்றி, அவைகளைக் காலாட்சேனைகளின் வசமாகத் துவாரகைக்கு அனுப்புவித்துப், பின்பு மணிகூட பருவதத்தைப் பார்க்க ஏறுமளவில் அதில் நரகாசுரன் தான கலியாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கொணர்ந்துவைத்து சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த பெண்களெல்லாங் கிருஷ்ணனைப் பர்த்தாவாகும்படி கோரியபடியினாலே, பக்தபராதீனராகிய அவர் அப்படியே வாக்குத்தத்தஞ் செய்தார். ஆனபடியினாலே அந்தப்பெண்களைப் பகவானுடைய பத்தினிகளென்று கருடன் சுமந்தார். நரகாசுரன் அவர்களை இதுவரையில் கலியாணஞ் செய்யாதிருந்த காரணமென்னவென்று கேட்டால், அவன் இவர்கள் மனஞ்சம்மதிக்கக் காத்திருந்தான். அவர்களோ நாரதர்சொல்லிய உறுதியினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வருங்காலத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு சம்மதியாமலிருந்தார்கள். அதன்மேல் தான் அந்த ஸ்திரீகளைக் கிருஷ்ணன் விவாகஞ் செய்துகொண்டார். இப்படிக்கு அந்த ஸ்திரீகளோடு மணிகூடத்தைக் கருடன்மேலேற்றிக்கொண்டு சுவர்க்கலோகம் போய் அதிதியைப்பணிய, அவள் வெகு ஆசீர்வாதங்கூறி, தனியே சத்தியபாமையை நீ யென்றும் மூப்படையாமலிருக்கக்கடவையென்று கூறினள். இந்திராணியும் சத்தியபாமையை அழைப்பித்து, வெகு பூஷண வஸ்திர முதலானவைகளைக் கொடுத்தாள்.

துவாரகாபுரிச்சிறப்பு.

இந்தப்படி தேவலோகத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனானவர் தாமும் சத்தியபாமையுமாய் வெகு மகிழ்ச்சியுற்றுத், துவாரகாபுரியைச் சுற்றிப்பார்த்து, அதின் சீர்மையைக் கண்டு தானே வெகு ஆச்சரியமும் சந்தோஷமுமடைந்தார். அந்தப்பட்டணம் அப்படிப்பட்ட அழகாகிய தன்மையோடிருந்தது. அந்தப்படி யெனில் - கைலாச பருவதம்போலிராநின்ற உன்னதமாகிய மாளிகைகளால் வரிசை வரிசையாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வெகு அழகாகியும் விசாலமாகியு மிராநின்ற வீதிகளோடு உயர்ந்தமதில்களாற் சூழப்பட்டு, மிகுந்த ஆழமுள்ள அகழிகளாலும் வளைக்கப்பட்டு, கடல்சூழ்ந்த பூலோகம்போல விளங்குகிறது. அன்றியும் அது தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது, ஆகாசத்தில் ஒரு தேவவிமானஞ் சஞ்சரிப்பதுபோ லிருக்கும். ஒருபுறத்திற் பொன்னிறமுள்ள மாளிகைகளும் - ஒருபுறத்திற் கருநிறமுள்ள மாளிகைகளும் - ஒருபுறத்திற் செந்நிறமுள்ள மாளிகைகளும் - ஒருபுறத்தில் வெண்ணிறமுள்ள மாளிகைகளும் விளங்கி யிருப்பதால், பலவண்ண முடைய மேகவரிசைகள் சூழ்ந்த ஆகாசம் போலிருந்தது. வீடுகள்தோறும் வரிசையாய்த் தோரணங்களும் பதாகைகளுங்கட்டி, விசித்திரமான பதுமைகளாலும் அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டிருந்தது. எல்லா வீடுகளும் ஐந்தாறு கட்டுகளும், ஆறேழு கட்டுகளும், பாதாள அறைகளு முடையவைகளா யிருக்கின்றன. இவையுமன்றி சோலைகளும் வாவிகளுமுள்ளவைகளாய், இன்பமாகக் கூவாநின்ற பறவைகளோடு கூடிய புஷ்பங்களுடையனவாயிருக்கின்றன. சாதி வகுப்பின்படி வீதிகளும் மரியாதைகளுஞ் செல்வங்களு மிருக்கின்றன.

அரசருடைய மாளிகைகளோ அனேகங்கள் பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலுஞ் செய்யப்பட்டு, மிகவும் பளபளவென்று விளங்காநின்ற சிகரங்களுள்ளவைகளாய், முத்துச்சரங்கள் சுற்றிலுங்கட்டிப் பொற்படங்களால் மேல்விரிகட்டி நல்ல தூபங்கமழ்கின்ற பலமண்டபங்களோடு கூடியவைகளாய், மரகத மாணிக்கங்களாற் செய்யப்பட்ட அனேகம் இடங்களுள்ளவைகளாய், பவழங்களாற் சேர்க்கப்பட்ட படிக்கட்டுகளோடு பொருந்திச்சொல்லத் தரமில்லாத பேரழகுடன் விளங்கியிருக்கின்றன. விசுவகருமாவினுடைய நிர்மாணமாகிய அதின் விசித்திரத்தன்மையும், அழகும், செல்வமும், மகாகவிகளுடைய பலவாக கற்பனைகளுக்கும் அமைந்திருக்கும். ஆதலால் நானெவ்வளவு சொல்லப்போகிறேன்! அந்நகரியைச் சுற்றிலும் பல உத்தியான வனங்களிருக்கின்றன. அவைகளிற் பிரதானமாய் நான்கு திசைகளிலும் சுவர்க்கத்தைச் சுற்றி நந்தனம் - மிசிரகம் - சைத்திரரதம் - வைப்பிராசம் - என்கிற தேவோத்தியானங்களிருப்பதுபோல் நான்கு உத்தியானங்களிருக்கின்றன. அவைகளிற் பலமரங்களும் - பலகொடிகளும் - பலசெடிகளும் - நிறைந்து, என்றும் பூப்பதும் - காய்ப்பதும் - பழுப்பதும் - தளிர்ப்பதும் - தழைப்பதுமா யிருக்கும். செந்தாமரை - வெண்டாமரை - செங்குவளை - கருங்குவளை முதலிய புஷ்பங்களா லலங்காரம்பொருந்தி, சக்கிரவாகம் - அன்னங்கள் - முதலிய நீர்ப்பறவைகள் மனோரஞ்சிதமாய்ச் சப்திக்கப்பெற்றும், படிகங்களாலுஞ் சந்திரகாந்தங்களாலும் படித்துறைகள் கட்டிய வாவிகள் பொருந்தியிருக்கின்றன. அந்நகரத்திற் கிட்டாதவஸ்துக்கள் எவ்வுலகத்திலு மில்லை.

இப்படியே நாற்புறங்களிலும் நான்கு மடுக்களிருக்கின்றன. குதிரைச் சாலைகள் - யானைச் சாலைகள்-

தேர்ச்சாலைகள் - ஆயுதச்சாலைகள் - நர்த்தனச் சாலைகள் - போஜனச்சாலைகள் - சபாமண்டபங்கள் - பசுசாலைகள்- முதலானவை எத்தனையோ இருக்கின்றன. இவையுமன்றி அந்தப் பட்டணத்தி னிருபுறங்களிலும் மிக விசாலங்களாகவும் - மேடுபள்ளங்களில்லாததாகவும் - எங்கும் ஒரேசமமாகவும் - நானகுவரிசையாகச் சேனைகள் போகும் படியாகவும் - இராநின்ற எட்டு ராஜவீதிகளும், சகலவஸ்துக்களும் நிறைந்த எட்டுக்கடைத்தெருக்களு மிருக்கின்றன. உன்னதமாகிய கோபுரங்களோடு விசாலமாய் விளங்காநின்ற நான்குகோட்டை வாசல்களும், வெகு சூரராகிய சேனைகளாற் காக்கப்பட்டிருக்கு மதில்களும், மதிலினிருபுறங்களிலிருக்கும் அலங்கங்களில்வெகுதீக்ஷணயமாகிய ஆயுதயந்திரங்களும் பீரங்கிகளும் வைக்கப்பட்டிருக்கும். அன்றியும் வாசல்களிலெல்லாம் விசித்திரமாகிய இருப்புச் சக்கரங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளைத்திருப்பிவிட்டால் எப்படிப்பட்டவருங்கிட்ட நடக்கக்கூடாமலிருக்கும். அதின் தந்திரமோ மற்றொருவராலு மறியப்படமாட்டாது. இவ்வளவு மல்லாமல மதில்மேலே சுற்றிச்சகல வாயுதபரிபூர்ணமாகிய ரதங்கள் மகாசூரருடன்கூட வைக்கப்பட்டிருக்கும். வெளிப்புறங்களிலும் பலவிடங்களில வீரங்களோடு பலவிதச் சேனைகள் கூட்டங்கூட்டமாய் ஆயுதவர்க்கங்களோடு ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும்.

அந்தப் பட்டணத்தின் நீளம் பன்னிரண்டுகாதமாகவும், அகலம் எட்டுக்காதமாகவு மிருக்கின்றது. ஆதலால் சுற்றளவு நாற்பது காதமாயிற்று. இதுவுமன்றி - பட்டணத்துக்கு நாற் புறங்களிலும் இருபத்துநாலு காதமளவாக்கும் இடைவிடாமல் ஜனங்கள் வீதிகளுந் தோட்டங்களு முண்டாக்கி வாசஞ்செய்து வருகிறார்கள். ஆதலால் சமுத்திரத்தின மத்தியில் இந்த ஒருபட்டணமே பெரிய ஒரு பூலோகம்போற் காணப்பட்டது. அல்லாமலும் அந்தநகரிக்கு ஏழுவியூகங்க ளிருக்கின்றன. அவை என்னென்ன வியூகங்களெனறால்-பத்மவியூகம்-சகடவியூகம் - சியேனவியூகம் - சூசிவியூகம் - காருடவியூகம - சக்ரவியூகம் - வசிரவியூகம் - எனபவைகளாம். இந்தவியூகங்களுக்கெல்லாம் எட்டிடங்களிலே வழிகளும், பதினாறிடங்களிலே பிலங்களும், சேனை நடக்க எட்டுவீதிகளும், மற்றவர் நடக்க நாலுவீதிகளுமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் கிருஷ்ணனுடைய திருமாளிகைமாத்திரம் ஒருகாதவழி சுற்றளவாய் பெருபருவதம்போலிருக்கும். அதைச்சூழ்ந்து சிற்றகழியொன்றிருக்கின்றது. அதன்கரையில ஒரு தோட்டமுண்டு. அதிலொரு சிறுமலையும், அதினினறு மொருசிற்றாறு முண்டாகி யிருக்கின்றது. ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சபாமண்டபமொன்று நடுவிலிருக்கிறது. அது நாலுநாழிகைவழி சுற்றளவுள்ளதாய் ஆறுபனை யுயரத்தோடுகூடி, பார்ப்பவர் கண்களைப் பறிக்குந் திறமையுடன் விளங்குகின்றது.

இப்படிப்பட்ட அனேகவன்மையுற்று விளங்காநின்ற அந்தத் துவாரகாபுரிக்குச், சுவர்க்கலோகமும் நிகரென்று சொல்லத்தகாது. அதின சமீபத்தில் ரைவதகமென்றொரு பருவதமிருக்கிறது. அது மிகுந்த அழகுடையது. இவ்விதமாகிய பட்டணத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணனபார்த்து, இதையுண்டுபண்ணின விசுவகருமாவை மிகவும்புகழ்ந்து, கூடவந்த தேவேந்திரன் முதலானோரை வெகுவாய்ப் பூசித்து விடைகொடுக்க, அவர்கள் யாதவசபைக்குவந்து யாவரையுநோக்கி,ஸ்ரீகிருஷ்ணன்பகவானென்பதையும்அவர்அவதரித்தகாரணங்களையுஞ்சொல்லித் துதித்துப்போய்த் தங்கள்தங்கள் பதவிகளிற் சேர்ந்தார்கள். அப்பால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தப்பதினாயிரத் தொருநூறு கன்னிகைகளை விவாகஞ்செய்து, அவர்களுக்கெல்லாந் தனித்தனியே வீடுமுதலானவைகளை யேற்படுத்தி,வெகு சிறப்பாய்ப் பாராட்டிவந்தார். இப்படியிருக்குமளவில நரகாசுரனுடைய பட்டணத்திலிருந்து கொண்டுவந்தவிசித்திரவஸ்துக்களைப்பார்க்க வேணடுமென்று பட்டணத்திலுள்ள அந்தணர்-க்ஷத்திரியர்- முதலானபேரும்,பிர்ந்தாவனத்திலிருந்தநந்தகோபர்- அசோதை- முதலானபேரும், ஒருநாள்சபைக்குவந்தார்கள். அப்போதுபலராமனுங்கிருஷ்ணனும் நந்தன அசோதை இவ்விருவரையும் பாதவந்தனஞ்செய்ய, அவர்களும் வெகுசந்தோஷத்துடன கட்டியணைந்து மடியிலவைத்து முத்தமிட்டுக்கொண்டு, கண்களா லானந்தபாஷ்பம் விட்டார்கள். அசோதையின மகளாகிய ஏகாநங்கை யெனபவளைக்கண்ட இராமனும் - கிருஷ்ணனும் - மிகவும் பரிவுடன் கைப்பிடித்து எடுத்து மடியினமீது வைத்துக்கொண்டு, தமது ஸிம்மாசனத்தினருகிலிருத்தி, இருபுறங்களிலுந் தாமுட்கார்ந்தார்கள். அதனால அப்பெண்ணாள் இரண்டு மதயானைகள் நடுவில மகாலட்சுமியிருந்தா லெப்படியோ? அப்படி விளங்கினள். இவ்வாறுவிளங்காநின்ற அப்பெண்ணினழகைப்பார்த்து, யாவரும் ஆச்சரியப் பட்டார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன தங்கைக்கு வெகு வஸ்திராபரணங்கள் கொடுத்து, தாய்மாரையும் மற்று மனேகரையும் பணிந்து விடைபெற்றார். அப்பால் ஒருநாள் சுவர்க்கலோகத்திற்குப் போய், இந்திரனுடைய நந்தனவனத்திலிருந்து பாரிசாதமரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, தேவரையெல்லாஞ் செயித்துவந்து, சத்தியபாமையின உத்தியானத்தில் ஸ்தாபித்தார். இந்தமகாபுருஷனசெய்கை ஒவ்வொன்றும் மிகவாச்சரியமாகவிருக்கும்.

பாணாசுரன்வதை.

அப்பா தருமநந்தனா! நரகாசுரன் விஜயங்கேட்டாயே: பாணாசுரன்விஜயமுஞ் சொல்லுகிறேன்கேள். பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய மகன் பாணாசுரனென்றொருவனிருந்தான். அவன் உருத்திரதேவனை மிகவும் பூசித்து, அவருடைய அனுக்கிரகத்தினால் வெ

கு பராக்கிரமங்களையும் ஆயிரந்தோட்களையும் பெற்றுத், தேவரையெல்லாஞ் செயித்து, அந்தச்சிவனைப் பரிவாரத்தோடு தன்பட்டணத்திற்குக் காவலாக இருக்கும்படி பிரார்த்தித்து, அக்கினியைத் தன்கோட்டையைச் சூழ்ந்திருக்கும்படி வைத்து, இவர்களுடையசகாயத்தினாலே ஒருபயமுமின்றி இறுமாப்புடன் அசுரராச்சியத்தை யாண்டுவந்தான். அவனுக்கு உஷை யென்றொரு பெண்ணிருந்தாள். அவள் ஒருகாலத்தில இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய மகனாகிய பிரத்யும்னனுடைய புத்திரனாகிய அனிருத்த னென்பவனை கனவிற்கண்டு, தனக்குநாயகனாக எண்ணி விழித்துக் கொண்டு, அவனைக்காணாமையாலே மிகுந்த துக்கத்தை யுடையவளாய், அன்ன பானங்களும் நித்திரையுமில்லாமற் பிரமைகொண்டு மெய்மெலிந்திருக்க, அவளுடைய உயிர்ப்பாங்கியாகிய சித்திரலேகையென்பவளொருத்தி அவளைவினவ, அவளுந் தன் மனோவியாதியின் காரணத்தைச் சொல்ல, அதன்பின் பூலோகமுதலான சகலலோகங்களி லிருக்கும் யவ்வனபுருஷரைப் படத்தி லெழுதிக்கொணர்ந்து அந்தச் சித்திரலேகை உஷைக்குக்காட்ட, அவள் அதில் துவாரகாபுரியிலிருக்கும் அனிருத்தனைக் காட்டி கனவிற்கண்டசிமானிவர்தானென்று தெரிவிக்க, அந்தச் சித்திரலேகை மகாமாயாவதியாகையால் ஒருநாள் அந்தப்புரத்திற் கட்டிலின்மீதில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அவ்வனிருத்தனை யொருவருக்குந்தெரியாமற் கட்டிலோடு தூக்கிக்கொண்டுபோய் உஷையினிடத்திலவிட, அவள் அந்தச் சுந்தரபுருஷனைக்கண்டு பேரானந்தமடைந்து, இரகசியமாய்த் தனது மாளிகைக்குள்ளேயே வைத்து அவனுடன் சரசகாமபோகங்களையனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இப்படியிருக்க அந்த உஷைக்குக் கருவுண்டாயிற்று. அதுமேனமேலும் வளர்ந்துவரும்போது, பாணாசுரன் அச்சேதி யறிந்து அந்தப்புரத்தைச்சோதிக்க, அங்குகேளிவிலாசமாயிருக்கும் யாதவதிலகனைக் கண்டு வெகு கோபமடைந்து, அவனைப்பிடித்து வருணபாசங்களினாற் கட்டிக் காவலிற் போட்டுவிட்டான். இச்செய்தியையெல்லாம் நாரதர் சொல்லக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணனபலராமரோடும்-பிரத்யும்னன் முதலானோரோடும் - வேறு சேனைகளோடும் - பாணாசுரனோடு யுத்தத்திற்காகப் புறப்பட்டுக் கருடன்மீதிலேறி, அந்தப்பாணனுடைய இராசதானியாகிய சோணிதபுரத்திற்குச்சென்று, கோட்டை மதிலபோற் சுற்றிக்கொண்டிருந்த அக்கினியைச் சின்னபின்னமா யடித்துத் தூரத்தி, பின்பு பாணனுக்கு உபபலமாய்வந்தசிவன்- சுப்பிரமணியர் - விநாயகர் - நந்தி- முதலானோரைச் சார்ங்க வில்லினின்றுங் கிளம்புகின்ற அம்புகளினாலே புறங்காட்டி யோடும்படி செய்ய, உருத்திரமூர்த்தி மிகுந்த கோபாவேசங் கொண்டு, தமதுபக்தனைக் காக்கவேண்டிய கடமையாற் பிரளயகாலத்தி லெடுப்பதுபோல் உக்கிரமாகிய சங்காரரூபத்தை யெடுத்துக், கண்கள்மூன்றும் அனலைச்சொரிய உலகத்தின் உயிர்களைக் கொள்ளையடித்த திரிசூலத்தையும் பினாகமென்னும் வில்லையுங் கையிலேந்தி யெதிர்த்துவர, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குஞ் சிவனுக்கும் மகா பயங்கரமாகிய யுத்தமுண்டாயிற்று. அந்தயுத்தத்தில் அவ்விருவரும் வில்லைவளைத்து நாணேற்றிநாணொலிசெய்துகொண்டு, அம்புகளையும் - சிறு கத்திகளையும் - வேல்களையும்- மற்றுமனேக ஆயுதங்களையும் - பல அஸ்திரங்களையும் - ஒருவர்மேலொருவர் பிரயோகிக்கிறதும், ஒருவரையொருவர் ஸ்தம்பிக்கச்செய்கிறதும், ஒருவரையொருவர் இகழ்கிறதும், ஒருவரையொருவர் தடுக்கிறதுமாகப் பலவிதமாகிய போர்முறைகளை ஈடுக்கீடாக நடாத்திவந்தார்கள்.

இப்படியிருக்கையில் அன்பர்க்கெளியனான அந்தச் சங்காரமூர்த்தியானவர் தமதுசக்திமுழுவதையுங் கொண்டு யுத்தஞ்செய்தும், அக்கிருஷ்ணனும் நிரந்தரபக்தனாதலால் அவனுக்கு ஒருகுறைவு மில்லாமற் போனதுமன்றி, அவனுடைய ஆயுத வேகத்தினாலே வெகு உபத்திரவத்தையடைந்து சகிக்கமாட்டாதவர் போறபினனிட்டுப்போக, அவருடைய சகலசேனைகளும் ஓட ஆரம்பித்தன. அதுகண்டயாதவசேனை துரத்த, உருத்திரசேனை திக்குத்திக்காய் மிரண்டோட, உடனே பாணாசுரன் வெகுமனஸ்தாபமுங் கோபமுமடைந்து யுத்தத்திற்கு வந்தான். கிருஷ்ணன் பாஞ்சசன்னிய மெனனுஞ் சங்கத்தைப் பூரித்து அட்டகாசஞ்செய்து அவன்வருகிற வேகத்தைத் தடுக்கவே, அவனுக்குக்கோபமிரட்டித்துச்சரங்களைச்சரஞ்சரமாய்த்தொடுத்து மூச்சுவிடவொட்டாம லடித்தான். அதனாலே கிருஷ்ணன் எவ்வளவும் வேதனையடையாமல் அவன்விட்ட சரங்களைப்பொடியாக்கிச், சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து, அவன் கைகளையெல்லாம் இந்திரனவச்சிராயுதத்தினால் மலைகளின்சிறகுகளைச் சரித்ததுபோற் சரித்துத்தள்ள; அவ்வசுரராசன் பந்தபனைத்துக் கீழேவிழுந்து மூர்ச்சித்து மகாவேதனையடைந்தான். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தமயனும் முதலானோருடன் அரண்மனைக்குட் பிரவேசித்துத், தனதுபேரனைக் காவலினின்றும் விடுவித்து, அவனுடைய மனைவியாகிய உஷையையும் அழைத்துக்கொண்டு, அவன்சம்பாதித்த சகலசம்பத்துக்களையுங்கொள்ளையாடி, கருடனமேலேறி ஜயகோஷத்துடன் பட்டணத்துக்கு வெளியில்வந்து, சேனைகள சந்தோஷத்துடன் சூழ்ந்துவரவும், தேவர்கள் மலர்களைச் சொரிந்து கொண்டாடவுமாகத் துவாரகாபுரிக்குவந்து, யாதவர்களுக்கெல்லாமொருசந்திரனாகவிளங்கினார்.

இப்படிக்குத் தேவராலும் வெலலக்கூடாத பாணாசுரனை இரண்டுகைகளோடு சாதாரணமாக நிறுத்திச், சிவன்முதலானோரையுஞ்செயித்தவர் நாராயணனல்லாமல் வேறு ஆரைச்சொல்லலாம்? இன்னுமெத்

துணையோவீரர்களைச்செயித்திருக்கிறார். அவர்கள் யாரா ரென்றால், கசப்பியன்-சத்தனுவா - இந்திரத்தும்னன் - கசேருமானென்கிற யவனராசன் - சவும்பராஜனாகிய சால்வன் - ப்ருத்தனுவா - வெகுபருவததுர்க்கங்களுடையவனாயிருந்த தியுமத்சேனன் - வருணனுடைய சேவகர்களாகிய கோபதி தாலகேதுக்கள்- ஹேமந்த பர்வதவாசிகளாகிய மகாசூரர் - சுராஷ்டிர தேசத்து ராஜாதிருவர் - இவர்களெல்லாம் வெகு பிரசித்தப் பட்டவர்கள். துர்க்கபலம் - ஆயுதபலம் -சேனாபலம் - புஜபலம் - வாத்தின்பலம் - இவைகளாற்சிறந்தவர்கள். ஒவ்வொருத்தருந் தேவர்களையே அலக்ஷியஞ்செய்து வெகுசெல்வங்களுடனே நெடுங்காலம் ராச்யபரிபாலனஞ் செய்தவர்கள். இப்படிப் பட்டவர்களையெல்லாம்போரில் இக்கிருஷ்ணன் எளிதிற்கொன்றார். வச்ராயுதத்தாலும் பிளக்கக்கூடாத பர்வத துர்க்கங்களைச் சக்கிரத்தினாற் பொடிப் பொடியாகச் சிதைத்தார். இதுவுமன்றியகாசிராசன் தன்விஷயத்தில் அபராதஞ் செய்ததற்காக அந்தக காசிப்பட்டணத்தைச் சுட்டெரித்து, அந்த ராஜனையுஞ்சமூலமாக நாசஞ்செய்தார். இந்திரனுடைய சுதர்மையென்னுஞ் சபையைப் பூமிக்குக்கொணர்ந்து துவாரகையில் ஸ்தாபித்தார். காந்தாரதேசத்து ராசன்மகளைக்கலியாணஞ்செய்வதற்காக நூற்றொரு மகாராஜ வீரர்களைச்சிரச்சேதஞ்செய்து, அப்பெண்ணைச் சகலவைபவத்தோடுங் கலியாணஞ் செய்துகொண்டார்.

இவையெல்லா மிருக்கட்டும். உருக்குமணிதேவியைத்தமது பலத்தினாலே பகிரங்கமாய் வந்து எடுத்துத் தேர்மேலேற்றிக்கொண்டு போகும்போது, சகலமான அரசர்களும் பல்லைத்திறந்து சும்மா நின்றார்களே யல்லாமல், யாராகிலும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கச் சக்திவான்களாக விருந்தார்களா ? அவர்களிருக்கட்டும். இந்தச்சிசுபாலன் உருக்குமணியைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டிப் பிரமசாரி விரதங்களைவதற்காக க்ஷவரஞ் செய்வித்துக்கொண்டு மணக்கோலத்துட னிருந்தானே: இவன் தனக்காக நியமித்திருந்தகன்னிகையை கிருஷ்ணன் தூக்கிக்கொண்டு போகிறபோது மானத்திற்காகவாவது கொஞ்சம்முயன்றானா ! கையால் வில்லையெடுத்தால் இயமன் தன்னையழைப்பனென்றஞ்சிக் குறும்பாடு போல தலையை வணங்கிக்கொண்டு வெறும்பொறுமையால் இதயங்கன்றினனேயல்லது வேறல்ல. இப்படிப்பட்ட பஞ்சைக்கு இப்போதுகேடுகாலம் கிட்டினபடியால் தாறுமாறாகப் பிதற்றுகிறான். இந்தமசகமெவ்வளவு? இதிருக்கட்டும். மகாவீரனென்று கீர்த்திபெற்ற இந்த அர்ச்சுனனும் - துரோணசாரியரும் - அசுவத்தாமனும் - கர்ணனும் - வீமசேனனும் - துரியோதனனும் - ஒருகாலத்தில பலாபலம் பார்க்கவேண்டுமென்று, கிருஷ்ணனை வேடிக்கையாய்ச்சண்டைக்கு அழைத்தார்கள். பகவான் அக்கருத்தறிந்து அப்படியேஅவர்களோடு விளையாட்டுச் சண்டைசெய்து, குந்திதேவியின் கண்ணெதிரிலேயே அவர்களெல்லாரும் வெறு வெறுத்தோடும்படி யடித்துச் செயித்தார்.

இப்படிப்பட்ட இவருடைய மகிமைகளைக்கண்டுங் கேட்டுமுள்ளமன்னவரெல்லாம்இவர்பேரெடுத்துக்கூறினாற், சிங்கத்தைக்கண்ட யானைகள்போல் நடுநடுங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள். இந்தப்பாவியுமப்படி நடுங்கினவன்தான். இன்றுகேடுகாலங்கிட்டி இப்படிதுள்ளுகிறான். இந்தக்கிருஷ்ணன் இனிமேலும் இம்மூடனாகிய சிசுபாலன்முதலான வெகு துட்டரைச் சங்காரஞ்செய்து, தாமவதரித்த காரியத்தையு நிறைவேற்றி, முடிவில் துவாரகாபுரியைக் கடலுக்கிரையாக்கித் தமது லோகத்திற்கு எழுந்தருளப் போகிறார். துவாரகையைக் கடலடித்துக்கொண்டுபோகும்படி செய்வானேனென்றால் -பரமாத்துமாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியெழுந்தருளியிருக்கிற நிமித்தமாய், விசுவகருமா சுவர்க்கலோகத்திற்கும் அருமையாகியசிறப்புக்களுடன் இந்நகரியை நிருமித்தான. இவர் மகிமையால் அது வெகுசெல்வமுஞ் சிறப்பும்பெற்று விளங்குகின்றது. இப்படிப்பட்ட நகரத்தில் மற்றொருவன வாசஞ்செய்யத் தகாதாகையால் அதை யழிக்கப்போகிறார். ஓ தருமநந்தன! இவருடையமகிமைகளும்-செய்கைகளும்-முற்றுஞ்சொல்லத் தரமில்லாமையால் கொஞ்சங்கொஞ்சமேசொன்னேன். முடிவானவார்த்தையைக்கேள். இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் உலகங்களையெல்லாம் படைத்து அளித்து அழிக்குங் காரணப் பொருளாகிய ஸ்ரீநாராயணனே. துஷ்டரைச்சங்காரஞ்செய்து சிஷ்டரைப் பரிபாலனஞ்செய்ய அவதரித்திருக்கிறார். அவதார காரியங்களிற் சிலவற்றை முடித்தார். சிலவற்றை முடிக்கப்போகிறார். என்று யாவருங் கேழ்க்கும்படியாகப் பலபலவிதத்திலுஞ்சொல்லிப் பின்பு வீஷ்மர்வாயை மூடிக்கொண்டார்.

சிசுபாலன் வீஷ்மரைத்தூஷித்தல்.

இவ்வாறு வீஷ்மர் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு அந்தச்சபையிலிருந்த யாவருஞ்சந்தோஷித்தார்கள். சகாதேவனென்பவன ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகிமையைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அதிக ஆனந்தமடைந்து யாவரையும்நோக்கி, ஓ மகாமுனிவர்களே! ஓமகாராஜாக்களே ! இப்போது குருகுலபிதாமகராகிய வீஷ்மர் சொல்லியது யாவருக்குந் தெரிந்ததன்றோ? இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பகவானென்பதினாலும், சவுரியம் - சீலம் - செய்கை - மேன்மை - நற்குணங்கள்- இவைகளாற் சிறந்தவராகையாலும், இவரே பிதா-மாதா-குரு-பந்து-தெய்வம் - ராசன் - மற்றயாவருமென்றெண்ணி முதற்பூசை செய்தோம். அதுபெரியோர்களுக்கெல்லாஞ் சம்மதியா யிருக்கிறது. இதிற் சம்மதியில்லாமற் பொறாமைகொண்டவனெவனோ? அவ

ன் ஆண்மை யுள்ளவனாகிற், கையி லாயுதமெடுத்துச் சண்டைக்குப்புறப்படட்டும். எவனப்படிபுறப்படுகிறு ஞே? அவன் தலையைநான்மிதிக்கிறேன் பாருங்களேன் று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படிக்கிருந்து ம் இன்னுமவனேடுபேச்சென்னவென்றுசொல்லி முடித்தான். இவ்வாறு சகாதேவராஜன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட மகாமுனிவரும்-ராஜரிஷிகளும்-தேவர்களும்-வெகு சந்தோஷமடைந்து கொண்டாடினுர்கள். நாரதமாமுனிவர் இந்தச்சிசுபாலனுக்கு முடிவுகாலங் கிட்டித்தென்று வீணைமீட்டிக் கோலாகலஞ் செய்துகொண் டிருந்தார். அந்தச் சிசுபாலன் வீஷ்மர் பேச்சையுஞ் சகாதேவன்பேச்சையுங்கேட்டு, யுகாந்த காலாக்கினிபோல் மிகுந்த கோபத்தையடைந்து முகம் படபடத்துநிற்க, அவனைச்சார்ந்த அரசர்களெல்லா முகங்குனறி ஒருவர்முகத்தை யொருவர் பார்த்துக்கொண் டிருந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட அரசர்களைநோக்கிச் சிசுபாலன் யுத்தஞ்செய்யவேண்டிய சம்மதியைககாட்ட, யாவருங் கிருஷ்ணனேடு யுத்தஞ்செய்ய அயர்வுபட்டார்கள். அதையறிந்த பகவான் சும்மாயிருந்தார். அந்தச்சகாதேவன் பின்பு முறையே பிராமணர் க்ஷத்திரியர் முதலாகிய யாவரையுந் தகுந்தபடி பூசித்து, அந்தயாகச்சடங்கை நிறைவேற்றிவந்தான். அதைக் கண்ட சிசுபாலன வெகுபொறுமைகொண்டு, தன்னேடிணங்கிய அரசரைநோக்கி, ஓ ராசாக்களே ! நீங்களேன் அஞ்சுகிறீர்கள் ! நீங்களோ வெகுசாமர்த்தியமுள்ளவர்கள். நான் உங்களுக்குத் தகுந்த சேனாபதியா யிருக்கிறேன். ஆனபடியினலே நம்மை யெல்லாம் அவமானஞ்செய்த பாண்டவர்களையும் - அவர்களைச் சார்ந்தவர்களையும்-வீஷ்மன் முதலான துஷ்டரையும்- இங்கேதானேகொன்று கீழேதள்ளிப்போட்டு யாகத்தையுங் கெடுத்துவிடுவோம் எனறுசொல்ல, அதைககேட்ட துஷ்ட அரசர்களெல்லாஞ் சண்டைக்கு யத்தினப்பட்டு ஆரவாரஞ்செய்ய, தருமபுத்திரர் தமது யாகத்திற்கு இடையூறு நேரிட்டதென்று மனங்கலங்கி, மிகுந்த பயத்துடனே வீஷ்மாசாரியைப் பார்த்து, ஓ பிதாமகரே ! இப்போது ராஜமண்டலம் மிகவுங் கோபித்து யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறது. இதனுலே வெகுபேர்கள் வீணாய் நசிக்கிறதுமன்றி, நம்முடைய யாகத்திற்கும் விரோதம்வருகிறதுபோற் காண்கிறது. ஆதலால் இப்படிக்கெல்லாம் நேரிடாமலிருக்கும்படி நான்செய்யவேண்டிய உபாயம் யாதோ! அதனை நீர் உரைக்கவேண்டுமென்று கேட்க, அந்தககுருகுல பிதாமகர் சொல்லுகிறர்:

ஓ தருமபுத்திரா ! நீயொன்றுககும் அஞ்சவேண்டாம். ஸ்ரீகிருஷ்ணனென்னுஞ் சிங்கம்அதோ யிருக்கிறதுபார். அச்சிங்கம் இவ்வளவு ராசகோலாகலத்திலும் ஏதாகிலுஞ் சற்றாகிலுங் கண்விழித்துப் பார்க்கின்றதா ! அலக்ஷியமாகவே நினைத்துப் புன்னகைகொண்டு விளங்குகின்றது. இந்த நாய்க்கூட்டங்கட்குக் காலங்கிட்டியபடியால் வீணாய்க் குலைக்கின்றது. சுகமாய்க் குலைக்கட்டும். அதனால் யாருககென்ன ! கிருஷ்ணன் இந்தப்பூாவிகளை யெல்லாம் ஒருநொடியிற் சங்கரிக்கப்போகிறர். ஆனபடியால் நீர் யோசிககவேண்டாம். என்று சொல்லக்கேட்ட தருமபுத்திரர் சமாதானமாயிருக்கச், சிசுபாலன் அவ் வீஷ்மரைப்பார்த்து, அடா கிழவா ? உனக்கேது புத்தி இப்படிகெட்டது ? இத்தனை நாளும் நீ வெகுவிவேக முள்ளவனென்று நினைத்திருநதேன். இப்போது நீசொல்லிய பேச்சைக்கேட்டாற் சிறுபிள்ளைக்குங் கீழ்ப்பட்டவனாகத் தோற்றுகிறது. அல்லது உனக்குப் பயித்தியந்தான் பிடித்ததோ ? அல்லது காலங்குறுகியபடியால தாறுமாறாகப் பிதற்றுகின்றனையோ ? அடாபாவி ! உனக்குக் கொஞ்சமுங் குலாபிமானமுஞ் சூராபிமானமுமில்லை. தைரியசாலிகளாகிய ராஜாக்களையுங் கூடப் பொய்சொல்லி யேன் பயமுறுத்துகிறாய் ? இதில் உனக்கு வெட்கமுண்டாகாமற் போனதற்கு யான் ஆச்சரியப்படுகிறேன். நீ இழிகுலப் பிறப்புடையவனாதலால், அற்பனாகியும் அயோக்கியனாகியு மிருககு மொரு இடையனைப் புகழ்ந்தாய். ஐயோ ! ஏனிப்படி உன் பிழைப்பு வீணாய்ப்போச்சுது ? இப்படிப்பட்ட மகா மூடனாகிய உன்னிடத்தில் தருமோபதேசங் கேழ்க்கவந்த பாண்டவர்களுக்கும் ,அது தகுதிதான். இல்லாவிட்டால் அந்தக கடைக்குட்டிப்பயல் காலைத் தலைமேல் வைக்கிறேனென்று பிதற்றுவானு ? அவன் அற்பனென்று அலக்ஷியஞ்செய்தேன். இல்லாவிட்டால் நீதான் எனக்கெவ்வளவு! இந்தப் பாண்டவர்கள் தானெவ்வளவு ! மற்றவர்தானெவ்வளவு ! ஆகிலும் பாம்புக்குட்டிகளைக் கண்டவிடத்தில் தலையை நசுக்கவேண்டுமென்று பெரியோர் சொல்வதுபோல, உங்களையெல்லாந் தலையெடுகக வொட்டாமல் அடிககவேண்டியது அவசியந்தான். அதற்கு இத்தனை நாளுங் காலம்நேரிடாமற் போயிற்று. இப்போது நேரிட்டபடியால் அப்படியேசெய்கிறேன. இதெல்லா மிருககட்டும். நீ எவனைப் புகழ்ந்தாயோ! அதைக்கேட்டு இந்தக் குண்டகர் எவனைப் பூசித்தார்களோ ! அவன் அற்பனென்றும், மோசக்காரனென்றும், துடுக்கனென்றும், யாவரும் அறிவார்கள். நீயும் அறிவாய். அறிந்திருந்துங் கெடுமதியினுலேயோ! செருவத்தினுலேயோ! மயக்கத்தினுலேயோ? சிறப்பித்துச் சொன்னாய். நீசொல்லிய சரித்திரங்களிற பெரும்பாலும் வெறும்பொய்தான். ஆகிலும் அவைகளாலும் இவனுககு மிகுந்த பெருமையைக் காணேன். இவனைத் தெய்வமாகச்சொன்னாய். இவனுடைய துஷ்ட நடக்கைகளைச சொல்லுகிறேன கேளென்று சிசுபாலன் சொல்லுகிறன்.

அடா கிழப்பிணமே! இவன் வெண்ணெய்க்கும்-பாலுக்கும்-தயிருக்கும்-ஆய்ச்சியர்மத்தினுல்மொத்துண்டதும், திருடியகப்பட்டுக் கட்டுண்டதும், கோவல

ருங்கோவியரும்இட்டபணிசெய்துகோணக்கூத்தாடிஇரந்துண்டதும், பிறர் மனைவியராகிய கோபிகைகளோடுகூசாமற்காமசுகங்களைப் புணர்ந்ததும்,நேசித்த அவர்கள்வஸ்திரங்களையெடுத்துமரத்தின்மீதுவைத்துக்கொண்டு அவர்களை நிர்வாணமாக வரும்படி செய்ததும், விளையாடல்களில் தோற்று இடைப்பயல்களைச் சுமந்ததும், பலவிதமோசஞ்செய்ததும், இப்படிப்பட்டபலசெய்கைகளினாலுந் தெய்வத்தன்மை நன்றாய் விளங்குகின்றது. அடா மடயா !' ஒருபோதல் வண்டிலைக காலாலுதைத்து ஒடித்ததையும், சொத்தை மருதமரங்களைமுறித்ததையும், நத்தைதின்னும் பாம்பைநசுக்கியதையும்; பீத்தையாகிய கொக்கின்வாயைப் பிளந்ததையும், கழுதையைக் கொன்றதையும், கன்றைக் கொன்றதையும். எருதைக குதிரையை இன்னும் பலமிருகபக்ஷிகளைக் கொன்றதையும்,பல அரசர்களும் அறிவார்கள். இவைகளையொரு பெருமையாகநினைக்கிறாயோ ? ஒருக்காலும் பெருமையாக மாட்டாது. ஏனெனில் - அந்தச்சகடம் ஏதோவேறுகாரணத்தாற் கீழேவிழுந்து உடைந்தது. காகதாளீயமாய் இவன்காலு மதிற்பட்டிருக்கும். மரங்களுமப்படியேதான் முறிந்திருக்கும். மற்றைப் பக்ஷிமிருகங்களைக் கொன்றது சாதாரணமாகிய வேடனுக்கும் எளிதான செய்கையே யல்லது வேறன்று. அன்றியும். பசுவின்கன்றைக் கொன்றதும், எருதைக் கொன்றதும்,கோவதை யாயிற்று. இது சண்டாளனுடைய செய்கையேயல்லது மற்றொருவன் செய்கையன்று. இதை நீமறக்காமல் எடுத்துச் சொல்லிப் போட்டாயே: ஐயோ ! அது அவன் தலையை வணக்குகின்றதே:

இதுவுமன்றி இவன்செய்துவந்த பாவச்செய்கை ஒன்றாயிரண்டா ? ஒருகோடியுண்டு. தாய்வடிவாகவந்து முலைகொடுத்தவளைக் கொன்றானே: இதைக்காட்டிலுங் கொடிய செய்கைவேறுண்டோ ? தன் குடும்பத்துக்கெல்லாம் அன்னமிட்டுக்காப்பாற்றிய அம்மானாகிய கஞ்சனைக்கொலைசெய்ததைச் சண்டாளனாகிலுமங்கீகாரஞ் செய்வானா ? அதுநிமித்தம் ஜராசந்தனாலே துரத்தப்பட்டு ஓடியொளித்தது எத்தனையோ தாமுண்டு. காடுகளிலும்-மலைகளிலும் - ஏதேது ரகசியமானவிடங்களுண்டோ? அவைகளெல்லாமிவனுக்கு நன்றாய்த்தெரியும். ஐஐயோ !! நற்குலத்திற் பிறந்த மகாராஜனாலே துரத்தப்பட்டோடியது,இவனுககுப் பெருமையே யல்லதுவேறல்ல. ஒரு மிலேச்சனாற்றுரத்தப்பட்டு நெடுந்தூர மோடினானே: இவனுபராக்கிரமசாலியும்-வீரனும்-மானியுமாவன்.மிலேச்சனுக்குத் தோற்றவன் மறுபடி ராஜமண்டலத்தில் வரத்தான் தகுமோ ? வெட்கமில்லாதவனாகையால் வருகிறான். இவனைப் பெரியவனென்று நீ சொல்லியது சரியே. ஏனெனறால் வெட்கங்கெட்டவன் ஊருககுப் பெரியவனென்று உலகத்திலொருவதந்தியிருக்கின்றதன்றோ? இவன்பிறந்த தெங்கே? வளர்ந்ததெங்கே ? என்ன சாதி ! யாரறிவார் ? ஓ ! ஓ ! ஓ ! சகல வேதங்களும் முறையிடுகிறபடி இந்திரனுக்குச் செய்யும் பூசையைத் தடுத்து மலைக்கிடும்படி செய்தானென்றா யல்லவோ? அதனாலிவன் தெய்வத்துரோகியும்- வேதத்துரோகியும்-குலததுரோகியுமானான். இப்படிப்பட்ட பாவிமுகத்தைப் பார்ப்பதும் மகாபாதகமாகும். நல்லது இவன் பூமியிலொருரூபத்துடனிருந்து, மலையிலொருரூபத்துடன் சோற்றைத் தின்றானென்றாய். அதனால் மாயாவியென்றுஞ், சோற்றுக்குவெஃகியபஞ்சையென்றும் விளங்கிற்று. கோவர்த்தன மென்பது மாடுகள் மேயும்படியான ஓர்சிறுமேடு. அதை யெடுத்ததினால் ஒருமகிமையுண்டோ?

இதெல்லா மிருக்கட்டும். மகாசூரனாகிய ஜராசந்தனிடத்திற் கடும்பகைவைத்துத்; தன்கையி லாகாமல் இப்பாண்டவச் சிறுவ ரிருவனைக்கொண்டு கொல்வித்தானன்றோ? அதில் நடந்த சூதுகள் அளவற்றதுகள். எப்படியென்றால் - முன்னமே தமது இயல்பாகிய வேடத்தைவிட்டுப், பிச்சைக்காரப்பார்ப்பார் வேடங்கொண்டதொன்று. பகிரங்கமாகிய வாசலிற்போகாமல், மதிளேறிக் குதித்ததொன்று. பின்பு அவன் தருமசிந்தையினாற் செய்த பூசையைத் திரஸ்காரஞ் செய்ததொன்று. யுத்த மிருவருக்கும் நடக்கும்போது அந்தமகாவீரனால் அடிபட்டுச் சோர்ந்துபோன பாண்டவனுக்கு,இரகசியமாகக் குறிப்பித்ததொன்று. இப்படிப்பட்டமோசங்கள் நற்குலத்திற்பிறந்து சூரத்தன்மையும் விவேகமும் பொருந்திய மகாராஜனொருவனுஞ் செய்யமாட்டான். இவனோ? இழிகுலத்தானும்,பலமில்லாதவனும், மூடனுமாகையாற் செய்தான. அந்தப்பாண்டவரும் எப்படியாவது காரியங் கைகூடுவ தொன்றென்று, இவன்யுக்திப்படி நடந்தார்கள்: இல்லாவிட்டால் அந்தவீரனுடைய புஜபலத்திற்கும் இப்பாண்டவர் ஒருவிஷய மாவார்களோ ? இப்படித்தா னிவன்செய்த காரியங்களெல்லாம் மோசமேயலலது, ஒன்றும்நியாயமன்று. இவ்விதமாக வஞ்சகனும் - சுவாமித்துரோகியும் - தெய்வத்துரோகியும்- குலத்துரோகியும் - வேதப் பிரட்டனும் - கள்வனும் - பிறர்மாதரைப் புணர்பவனும் - மானயீன மில்லாதவனும் - பொய்யனும் - இழிகுலத்தோனு மாகிய இவனைப்புகழ்ந்த நீயும் மகாபாவிதான. உன்முகத்தையும் பார்க்கக் கூடாது. நீ தருமமறிந்தவனென்று பேர்மாத்திரந் தான்பெற்றாய். அதிலொன்றுந் தெரியாது. நரையும் உனக்கு வீணாகவேயிருக்கின்றது. அப்படியின்றி நீ தருமமறிந்தவனாகில், பாவியைத்துதித்து மகானுபாவனா யவமானஞ் செய்வாயோ!

அன்னப்பக்ஷிமுதலானவைகள்கதை.

அடா விருத்தவிலங்கே ! முன்னே ஒருகிழ அன்னம் சமுத்திரககரையி லிருந்தது. அது சிலபட்சிகளையுந் தங்களினங்களையுங் கூவி, ஒருவனையும் வஞ்

சிக்கலாகாது. பொய்சொல்லலாகாது. கொலைசெய்யலாகாது. என்று தருமங்களை யுபதேசித்துக்கொண்டிருந்தது. எல்லாப்பட்சிகளும் அவ்வுபதேசத்தை மெய்யென்றுகேட்டு, அதனிடத்திற் குருவென்கிற அபிமானத்தையும்-துரோகஞ்செய்ய மாட்டாதென்கிற நம்பிக்கையையும்-வைத்திருந்ததுகள். மேலும் அந்த அன்னத்திற்குத் தினந்தோறும் இரைகொண்டுவந்து கொடுத்து, அதையெங்கேயுஞ் சஞ்சரிக்க வொட்டாமற் செய்ததுகள். இப்படியிருக்க வொருநாள் எல்லாப்பட்சிகளுந் தங்கள் முட்டைகளை அவ்வன்னத்தினிடத்திலேயே வைத்துப்போட்டு, இரை சம்பாதிக்கப் போச்சுதுகள். அந்த அன்னம் அந்த முட்டைகளைக் காப்பாற்றி அந்தப்பட்சிகளெல்லாம் வந்தவுடனே கொடுக்கவே, அப்பறவைகள் இது மிகவுந் தருமநடத்தை யுடையதென்று சந்தோஷித்துத், தினந்தோறுந் தமது முட்டைகளை அதன் வசத்திலேயே வைத்துக் காப்பாற்றும்படி சொல்லிப்போய்க் கொண்டிருந்ததுகள். அவ்வன்னமோ அந்த முட்டைகளிலே தனக்குவேண்டியமட்டும் உடைத்துக் குடித்துக்கொண்டேயிருந்தது. அதனாலே தினந்தோறும் முட்டைகள் குறைபடுகிறதைக்கண்டு, ஒரு பறவை சந்தேகப்பட்டு, பறவைகளெல்லாம் போனபிறகு இரைக்குப்போகிறது போற்காட்டி ஓரிடத்தில் மறைந்திருந்தது. அந்த அன்னம் வழக்கம்போலே முட்டைகளை யுடைத்துத் தின்னக்கண்டு, எல்லாப் பறவைகளுக்குஞ் செய்தி தெரிவிக்க; அவைகளெல்லாம் மிகவுங் கோபங்கொண்டு, அந்த வேஷகாரப்பக்ஷியை அடித்துத்துரத்திக் கொன்றுவிட்டதுகள்.

அப்படிக்கொத்தியுந் தருமத்தை யுபதேசிக்கிறவன். வயதுசென்றவன். சத்தியசந்தனென்று சொல்லும்படி அபிநயித்து, இப்போது எல்லாவரசரையுமேய்த்துக் கெடுக்கிறாய். முக்கியமாக உன்னைக் கேட்கவேண்டும். நைஷ்டிக பிரமசரிய விரதத்தைப் பூண்டது தான் தருமமென்றைத்தாயோ? அன்று. பதியற்ற - நபுஞ்சகத் தனமாயிருந்ததுதான். நீ இவ்விரதத்தை யங்கீகரியாமற் போனால் உலகத்தில் மிகவும் பிரபலப்படுவாய். நீ பரஸ்திரீசம்பந்தப்படுவது மகாபாவமென்று அன்னியருக்கு உபதேசிக்கிறவனாய், நீ இப்போது அப்படிப்பட்ட காரியத்தைச்செய்வதைப்பார்த்தால்; ஓர் குலிங்கப்பக்ஷியானது ஓர் மரத்தின் கிளையிலுட்கார்ந்து, சகல பக்ஷிகளே! மற்ற மிருகங்களுக்கெதிரிற் சாகசஞ் செய்யாதீர். சாகசஞ் செய்யாதீர். என்று சொல்லிக்கொண்டு, தான் அந்த மகாமிருகங்கள் கொட்டாவி முதலாகிய நிமித்தங்களினால் வாயைத் திறக்கும்பொழுது பற்களிற்பற்றியிருக்கின்ற மாமிசங்களைக் கொத்தித்தின்னும் படியான கொடுஞ்செய்கைபோலிருக்கின்றது. ஐஐயோ !! என்னடா வீஷ்மா உனக்கிப்படி புத்தி விபரீதப்பட்டது? நான் முன்சொன்ன படிக்கும், அன்னப்பக்ஷி குலிங்கப்பக்ஷிகளின் கதைகளின் படிக்கும், சகலபாவச் செய்கைகளுக்கு மிருப்பிடமாகிய ஒரு இடையனைத் தெய்வமென்று மூடருக்குச் சொல்லிமோசஞ் செய்வதுபோல்; என்னையும்மோசஞ் செய்யநினைத்தாயே: அதுசாயுமா? அந்த இடையன்காருடவித்தை கற்றவன். அதனாலே சிலஅற்புதங்களைக் காட்டியிருப்பான். அவைகளைக்கண்டு நீ நன்றாய்மயங்கினாய். நாம்மயங்கமாட்டோம். தெய்வமாகிற பேரறிவு-பெருந்திறம் - பரிசுத்தநடத்தை -பெருந்தன்மை - இப்படிப்பட்ட மகாகுணங்களெல்லா மிருக்கவேண்டுமே: இவைகளிலொன்றேனு மில்லாமல்மாயப் பொடிபோட்டு மயக்குகிற இவனைத் தேவனென்று புகழ உனக்குவாயெழுந்ததே: இதுமெத்த ஆச்சரியம். இவன்ஜாலத்தால் மயங்கினது நீமாத்திரமோ ? சில பெரியோர்களும் மயங்கியிருக்கிறார்கள். ஏனெனில்-அவர்கள் கபடற்றவர்களானபடியினாலே இந்தக்கபடச் சேட்டைகளை மெய்யென்றே நம்பினார்கள். அடா கிழவா ! யாவரையுந் அவமானஞ்செய்வதற்கு மூலகாரணமாகியவனும், இப்பாவியைப் புகழ்ந்தவனும் நீயாதலால், இப்போது முன்னம் உன்னைக்கொன்று,பின்பு மற்றவனைக் கொல்வேனென்று சிசுபாலன்வெகு ஆக்கிரகத்துடனே பேசியெழுந்திருந்தான்.

அதைக்கண்ட வீமசேனன் வெகு கோபாவேசமடைந்து, சுபாவமாய்ச் சிவந்திருக்குங் கண்கள் இரட்டிப்பாய்ச் சிவக்கக் கையிற்கதாயுதத்தை யெடுத்துக் கொண்டு, யமன்போற் சிசுபாலனைச் சங்கரிக்கிறேனென்று ஆசனத்தைவிட்டுச் சீறியெழுந்து புறப்பட்டான். அப்போது வீஷ்மர்தாமே எழுந்தோடி அந்த வீமசேனனை யிரண்டுகைகளாலு மணைத்துப்பிடித்துக்கொண்டு, அப்பா வீமசேனா ! நீயென்னிற்காய் அவனைக்குறித்துக் கோபிக்கிறாய்? அவனுக்கு முடிவுகாலமானபடியால் அவன் வாயினின்று இப்படிப்பட்ட சொற்கள் புறப்படுகின்றன. எல்லாந்தெரிந்தும் பதைக்கிறாய். நீ சும்மாயிருவென்று இப்படிப்பலசமாதானஞ்சொல்லவே, வீமசேனன் அவர்பேச்சுக்கு கருத்துவமைத்தவனானபடியினாலேயுடனே அந்தக்கோபத்தைவிட்டுத் தன் ஆசனத்திற்போய் உட்கார்ந்தான். அதைப்பார்த்துச் சிசுபாலன் ஆஹா ! ஆஹா ! என்று சிரித்து வீஷ்மரைப்பார்த்து, அடா வீஷ்மா ! மகாசூரன் புறப்பட்டானே இனி உலகம் அழிந்துபோகுமென்று அவனைத் தடுத்தாயோ? நீ தடுக்கவேண்டாம். அப்பா அவன் குதித்துச் செய்யவேண்டியதைச் செய்யட்டும். அவனாலென்னாகும் ? மாடுமேய்க்கிறவனைப்போற் கையிற் பெரியதடியைவைத்துக்கொண்டு, அஞ்சாப்பெரும்பருமனாக இருக்கிறானென்று மலைக்கிறாயோ? அதற்கொன்றும் அஞ்சோம். நீதடுத்து அவனைச் சும்மாவிருத்தினதாய் ஒருபெருமைவேண்டாம். சாமர்த்தியமுண்டானால் வந்து பார்க்கட்டும். உலகத்திலே (யதார்த்தவாதி வெகுசன விரோதி.) என்கிறபழமொழிப்படிநான்

உன்னுடைய சுபாவத்தையும்-கிருஷ்ணனுடைய சுபாவத்தையும்-எடுத்துச் சொன்னபடியினாலன்றோ அவன் கோபத்திற்குப் பாத்திரனானேன்? ஆனாலென்ன ஒருகுறைவுமில்லை. நீயும் அவனுக்கு உபபலமாகச் சண்டைக்குவந்தாலும் வா. நான்சாவச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்றுசொன்னான்.

வீஷ்மர் சிசுபாலன்வரலாறுரைத்தல்.

அப்போது விஷ்மர் தருமபுத்திரனையும் வீமனையும்பார்த்து, வாரீர் பாண்டவச் சிரேஷ்டர்களே! இந்தச் சிசுபாலன் எந்தத் தைரியத்தினாலே அஞ்சாமல் இப்படி பேசுவதும் - யுத்தத்திற் கழைப்பதும்- உங்கட்குத்தெரியுமா? அதன்காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். சேதிதேசத்து ராஜனாகிய தமகோஷனென்பவனுக்கு, மூன்றுகண்களும் நான்குகைகளுமாய் ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அப்படி வேற்றுருபத்தோடு பிறந்த சிசுவைப்பார்த்த அந்த மகாராஜனும்-அவன் மந்திரிகளும்- இது இராச்சியத்திற்கு அனிஷ்டகாரண மானபடியினாலே இதையெங்கேயாகிலும் எறிந்துவிட வேண்டுமென்று யோசித்துக்கொண் டிருக்கையில, ஆகாசத்தில் அசரீரிவந்து ஒருவார்த்தை சொல்லிற்று. அஃதென்னவென்றால்-ஓ தமகோஷ ராஜனே! இந்தச் சிசுவைநீங்கள் எறிய வேண்டாம். இதுதான் உன்வம்சத்திற்கு மூளை. வெகுபல பராக்கிரமங்களோடு கூடி மேன்மையடையப் போகிறது. இந்தப்பிள்ளைக்கே நீ பட்டங்கட்டலாம். என்று சொல்லியதைக்கேட்ட அரசன் வெகு சந்தோஷமடைந்திருந்தான். இப்படியிருக்க அவன் மனைவியாகிய சாத்வதியென்பவள் எந்த அசரீரிதேவதை இப்போது இவ்வாறு சொல்லிற்றோ? அந்த தேவதையை நான் சாஷ்டாங்க மாகக்கும்பிடுகிறேன். என் மீதில் அந்ததேவதை தயைவைத்து, இந்தப்புத்திரனைக் குறித்து மறுபடியுஞ் சொல்லவேண்டுமெனக் கேட்டுவந்தித்தனள். அந்ததேவதை - ஓ சாத்வதி! இந்தப்பிள்ளை எவன்மடியிலிருக்கும்போது அதிகமாகிய ஒருகண்ணும் இரண்டுகைகளும் மறைந்து போகுமோ? அவன்தான இவனுக்குமிருத்து. மற்றொருவனாலு மிவனுக்குப் பயமில்லையென்று சொல்லிப்போயிற்று. அதைக்கேட்ட அந்தச்சாத்வதி மிகுந்தசந்தோஷமடைந்திருந்தாள்.

இப்படியிருக்கத் தமகோஷனுக்கு மூன்றுகண்களோடும் நான்கு கைகளோடும் பிள்ளை பிறந்ததென்றுகேள்விப்பட்டு,இந்த ஆச்சரியத்தைப்பார்க்கச்சகல தேசங்களிலு மிருந்து ராஜாக்கள் முதலாகிய யாவரும் வந்து வரிசைமுதலியதுந் தந்தார்கள். அவர்களைத் தமகோஷன் பூசித்து, அவரவர்களின்மடிகளிற் குழந்தையை உட்காரவைத்தான். அதனாலே அக்குழந்தையின்விகாரருபம்மாறவில்லை. பின்புயாதவராஜர்கள் மடியின்மீதில் உட்காரவைத்துக்கொண்டே வரும்போது, கிருஷ்ணன் மடியில் உட்காரவைத்தமாத்திரத்திலே அதிகமானகண்ணும்-அதிகமாயிருந்தகைகளும்-மறைந்துபோய்விட்டதுகள். அதைப்பார்த்து அந்தச் சாத்வதியானவள் கிருஷ்ணனிடத்திற்கு வந்து மிகவுந் தோத்திரஞ்செய்து, நீயொரு வரந்தரவேண்டுமென்றுகேட்டாள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவளைப் பார்த்து, அத்தாய்! நீயேன் இவ்வளவு தோத்திரஞ்செய்கிறாய்? என்னாலாகவேண்டியதற்குத் தடையில்லையென்றுசொல்ல,அதைக்கேட்ட அந்தச்சாத்துவதி- அப்பா கிருஷ்ணா! என்மகனுக்கு நீ மிருத்துவாகத் தெய்வ சங்கற்பத்தினாலாகி யிருக்கிறாய். ஆனபடியினாலே நீ என்மகன்செய்யும் அபராதங்களில் நூறு அபராதங்களைப் பொறுக்கவேண்டும். இதுதான் நான் வேண்டும் வரமென்று சொன்னாள். அதுகேட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனானவர் - அத்தாய்! அப்படியே உன்மகன் செய்யும்பிழைகளில் நூறுபிழைகளைப்பொறுப்பேன். சந்தேகப்படாதே. அஞ்சாதே. என்று வரங்கொடுத்தார். இப்படிப்பட்ட சங்கதியினாலே இந்தச் சிசுபாலன் யார்சண்டைக்குவந்தாலுமென்னபயமில்லையென்று தைரியங்கொண்டிருக்கிறான. ஆனபடியினாலே நம்மிலொருவரும் அவனோடு சண்டைக்குப் போகவேண்டாம். அவனுக்குவைரி சுவாமி யிருக்கிறார். என்று வீஷ்மர்சொல்லிய சொல்லைக்கேட்ட பாண்டவர் மனக்கலக்கந் தீர்ந்தவர்களா யிருக்கும்போது, அந்தப்பாண்டவர்களைப் பார்த்து விஷ்மர்மறுபடியும் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்:

ஓ பாண்டவர்களே! இந்தச் சிசுபாலனுக்கு ஆயுள் நெடுநாளிருக்கிறதென்று நினையாதேயுங்கள். இன்னும் ஒரு முகூர்த்தத்திற சுதிகமில்லை. அதற்கு அடையாள மென்னவென்றால் - கண்ணனாலே தனக்குச்சாவென்று தெரிந்திருக்கையிலும் அவரையேதூஷித்துச் சண்டைக்கு அழைக்கிறானன்றோ? காலபாசங் கழுத்தில் விழாவிட்டால் இப்படித்தன்னைத் தான் மறப்பானோ? ஆதலால் ஒரு முகூர்த்தத்திற்குள் இவன யமலோகத்திற்குப் போகப்போகிறான.என்று சொல்லக்கேட்ட சிசுபாலன் வீஷ்மரைப்பார்த்து, முன்போலவே அனேக தூஷணங்களைச் சொல்லி, அடா வீஷ்மா! நீ எவரையேனும் வந்தியர்போல் துதிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்தாயேயாகில், ஐயோ! மிகவும் வம்பனுந் துஷ்டனுமாகிய இடையனையா துதிக்கவேண்டும்? இச்சபையில் சூரரும், தீரரும்,செம்பீரரும், பெருஞ்செல்வம் - பெரும்புகழ் - பெருந்தன்மை - யுடையவர்களுமாகிய மகாராஜாக்கள் எத்தனைபேரோ இருக்கிறார்களே: அப்படிப்பட்டபேர்களையெல்லாம் விட்டு, ஒருமூடனைத் துதித்து வாயையேன் கெடுத்துக்கொண்டாய? அடா மூடா! நீ இவ்வளவாக எங்களையெல்லாம் அவமானஞ்செய்து நிந்தித்த பிழைக்கு நாங்கள்பொறுத்துக்கொண்டிருக்

கிறபடியினாலே நீ பிழைத்திருக்கின்றாயே யல்லது, ஏதோ உன்சாமர்த்தியத்தினாற் பிழைத்திருக்கிறதாய் நினையாதேயென்று சொல்ல, அச்சொல்லைக்கேட்ட அக்குருகுலபிதாமகர் புன்னகைகொண்டு யாவரையும் பார்த்து, ஓ ராஜாக்களே ! உண்மையானபேச்சொன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இந்தச் சபையிலிருக்கிறபேர்களில் யார் மகாசூரனென்று தங்களைத்தாங்கள் நினைத்துக்கொண் டிருக்கிறார்களோ ? அவர்களை நான் ஒரு திரணமென்று நினைக்கிறேன். ஆனபடியினாலே இந்த நிமிஷத்திலேயே இவனையும் இவனைச்சார்ந்த யாவரையும் யமலோகத்திற்கு அனுப்புவேன். ஆனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தக்காரியத்தில் முனைந்திருக்கிறபடியால், அவர்கருத்தெவ்வாறோவென்று சும்மா விருக்கிறேனென்று சொன்னார்.

இந்தவார்த்தையைக் கேட்டுச் சிலர் நன்றானன்றென்று புகழ்ந்தார்கள். சிலர் மனதுவெகுண்டு வெப்புங்கொண்டு சும்மாவிருந்தார்கள். சிலர் மனக்களிப்புடனே வாயைத்திறக்காம லிருந்தார்கள். சிலர் ஓ ! ஓ ! ஓ ! இந்தக்கிழவனுக்கு இவ்வளவு வயதாயுஞ் சாந்தகுணம் பிறக்கவில்லை. இச்சிசுபாலனோ சுபாவத்தில் துஷ்டன். வெகு கெருவமுள்ளவன். இவனுக்கும் பொறுமை யெவ்வளவேனுமில்லை. ஆதலால் இவனைக் கொல்லவேவேண்டும். அதனாலே தோஷமில்லை என்று சொன்னார்கள். இவைகளைகேட்ட வீஷ்மர் - ஓ ராஜாக்களே ! நீங்களேன் என்னை நிந்தனையாகப் பேசுகிறீர்கள் ? உங்களை நான் லட்சியஞ் செய்யமாட்டேன். ஆனாலென்ன செய்கிறேனென்றால் - உங்கள்பலத்தைப்பார்த்து உங்கள் தலைமே லிரண்டு கால்களையும் வைக்கிறேன். நீங்களுஞ் சிசுபாலனோடுகூட யமலோகம்போகச் சித்தமாயிருக்கிறீர்கள். ஆதலால் அதற்குக் காரணமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனைச் சண்டைக்கு அழைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றுகூறினார்.

உடனே சேதிதேசத் தரசனாகிய சிசுபாலன் கோபமெனனும் அனலானது திருதிகென்று சொலிக்கக் கண்ணனைப்பார்த்து, அபபனோடுபிறந்த அத்தையைப்புணர்ந்த பாவி நீயல்லவா ? அடா குடிகேடனான இடையா! இந்நிமிஷத்திலே பூந்துஎன்னோடு சண்டைக்குவா. வரும்போது உன்னை மகாசிரேஷ்டனென்று துதிசெய்கிற இந்தக் கிழவனையும் அந்தப் பாண்டவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டுவா. சீக்கிரத்தில் உன்னையும் பாண்டவரையுஞ் சங்கரித்து, இந்த வீஷ்மனையுங்கொன்று, இங்குவந்திருக்கிற அரசர் மனங்களைத் திருப்திசெய்கிறேனென்று சொல்லிய சொல்லைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கொஞ்சம் புன்னகை கொண்டு, தாருகனென்னுஞ் சாரதியைத் தேர்கொண்டு வரும்படி நியமிக்க, அவன் சைனியம் - சுக்கிரீவம் - மேகபுஷ்பம் - வலாகம்- என்கிற நான்குகுதிரைகள்கட்டிக், கருடத்துவசம் நாட்டி, வெகுப் பிரகாசமாய் விளங்காநின்ற ரதத்தைக் கொண்டுவந்து சித்தப்படுத்த; மகா சந்தோஷத்துடனே சுவாமிபார்த்து, பெரியோர்களெல்லாந் துதிக்கப் - பாண்டவர் ஜயஜயவென்று கூற - வீஷ்மர் கைலாகுகொடுக்கச்-சபையைவிட்டுவந்து அத்திவ்விய ரதத்தின்மே லேறினார். சிசுபாலனும் ரதத்திலேறித், தன்பரிவாரத்துடனே சபையைவிட்டு யுத்தம்பண்ணும்படி யாகிய விடத்திற்கு வந்தான். ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் சகல அரசர்களோடு அவ்விடம் வந்துசேர்ந்தார்.

கண்ணன் சிசுபாலனோடு யுத்தத்திற்குச் சன்னத்தராகுதல்.

இவ்வாறாக அந்த யுத்தபூமியில் உதயபருவதத்தின் சிகரத்திற் சூரியன் உதித்தாலெப்படியோ! அப்படிக்குத் திவ்வியரதத்திலேறி விளங்காநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்த சகலமானபேரும் அவர்தேயசுக்கு அஞ்சி, இவர்சாக்ஷாத் நாராயண மூர்த்திதான் சந்தேகமில்லை யென்றும், இந்தச்சிசுபாலன் இனிபிழைக்க மாட்டானென்றும் நினைத்துச், சுவாமியைக்கும்பிட்டார்கள். சத்துருக்களும் அந்தப் பிரகாசத்தை நோக்கி மனங்கலங்கினார்கள். அப்போது பாண்டவர்களும் மற்றுமனேகயோக்கிய ராஜாக்களுஞ் சுவாமியைச்சூழ்துநிற்க, அவர்களைக் கண்ணன் பார்த்து, ஓமகாராசர்களே ! நீங்கள் இடைந்திருந்து யுத்தவேடிக்கையைப் பாருங்கள். நெருங்கவேண்டாம். இந்தச்சிசுபாலன் சுபாவத்தில் எனக்குவிரோதியாகி, நமக்கு இதமாகியபேர்களைஎல்லாம்வீணாய் உபத்திரவஞ்செய்யவந்தான். நான் நரகாசுரனைச் சங்கரிக்கப் போனபோது, இவன் சேனைகளோடு சூழ்ந்து கொண்டு துவாரகையைச் சுற்றிலும் நெருப்பை வைத்துக்கொளுத்தினான். ரைவதகபருவதத்தில் யாதவர்கள் வேடிக்கையாய் யிருக்குங்காலத்தில், அங்கேபோய் அவர்களைப்பிடித்துஅடித்துக் கயிறுகளாலேகட்டித் தனது நகருக்குக் கொண்டுபோய்க் காவலிற் போட்டுவிட்டான். என்பிதாவாகிய வசுதேவர் அசுவமேதஞ்செய்யஆரம்பித்துத்தகுந்தகாவலாளிகளோடுகுதிரையைவிட்டிருக்க,யாகத்தைக்கெடுக்கவேண்டுமென்றுநினைத்து அந்தக்குதிரையைப்பிடித்துக்கட்டினான். சவ்வீரமென்னும் நாட்டிலேயிருந்த பப்புருவென்னும் யாதவனுடைய மகாபதிவிரதையாகிய மனைவியை, வலுவில் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். அன்றியும் - கம்சனையன்றி எனக்கு மற்றொரு அம்மானுண்டு. அவன் பாரியாளையுந் தந்தவக்கிர னென்பவனுக்காக மாயையினால் மறைந்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் விட்டான். இதுவுமன்றி என் பிதாவாகிய வசுதேவர் தாம்கலியாணஞ் செய்துகொள்ளும்படியாக விசால னென்னுமரசன்மகளை நேமித்திருந்தார். அவளையும் இந்தத்துஷ்டன் வலிமை செய்து கொண்டுபோய் விட்டான். இன்னும் இவன் நாமில்லாதவேளைகளிலே நம்முடையவர்களாகிய - விருஷ்ணிகர் - அந்தகர் - குகுரர்-தா

சாரகர் - சாத்துவதர் - யாதவர் - முதலாகிய பேர்களிருக்குமிடங்களிற் பிரவேசித்து, எத்தனை பேர்களையோ வெட்டிப்போட்டான். எத்தனை ஸ்திரீகளையோ கொண்டுபோயவிட்டான். எவ்வளவு பொருள்களையோ கொள்ளையடித்தான.

இப்படிக்கு இவன் ஜராசந்தனோடு சேர்ந்துகொண்டு நேராக என்விஷயத்திலேயே செய்த அபராதங்கள் எத்தனையோ உண்டு. இவைகளிலொவ்வொன்றும் இவனைக்கொல்வதற்குக் காரணமாயிருந்தான. ஆனாலும் என் அத்தைக்கு நான்கொடுத்திருந்த வரத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுவதற்காக இவ்வளவும் பொறுத்திருந்தேன். அப்படிக்கு நான் பொறுத்த குற்றங்கள் நூற்றுக்கதிகமாய்விட்டதுகள். ஆகையால் இனி யிவனைக்கொல்லாமலிருக்கமாட்டேன். ஆனால் இவன் என்னைத் தூஷித்ததுகளையும் - என்னைக் குறித்துச்செய்த அபராதங்களையும்-நான் லக்ஷியஞ்செய்து கணக்கிடவேயில்லை. மற்றவைகளென்றால்- தருமவிரோதமாய் உலகத்திற்குச்செய்த அபகாரங்களையும், விசேஷமாக என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்குச் செய்த தீங்குகளையுந்தான் கணக்கிட்டேன். அவைகளும் எத்தனையோ ஆச்சுதுகள். இனி நான் க்ஷமிக்கலாமோ? இதுகளெல்லாமிருக்கட்டும். இப்போது இவனசெய்த அனேகவிரோதங்களில், இரண்டுமாத்திரங்கொஞ்சமும் பொறுக்கத் தக்கவையன்று. அவை என்னவெனில் - அருமையான இந்தயாகத்திற்கு இடையூறுசெய்ய முயன்றது ஒன்று. வீஷ்மனையும் பாண்டவர்களையுந் தூஷித்தது ஒன்று. இவ்விரண்டைப்பற்றியே இவனை இந்தநிமிஷத்திற சங்கரிக்கநினைக்கிறேன். எனறு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லியதைக்கேட்ட சிசுபாலனோடு சூழ்ந்திருந்த அனேக அரசர்கள் நடுநடுங்கி, ஒவ்வொருவராய் நழுவினார்கள். அதைப் பார்த்துஞ்சிசுபாலன் லட்சியஞ்செய்யாமல், சகல ஆயுதங்களினாலும் நிறைந்த மகா ரதத்தின்மீதிலிருந்து, வானமிடிப்பதுபோற கர்ச்சித்து அட்டகாசம் பண்ணினான. இவ்விதமாக இருவரும் யுத்தத்திற்குமுனைந்திருக்க, உதிஷ்டிரர் நாரதமகாமுனிவனை வணங்கி, ஓ சுவாமி! ராஜாக்களுக்கு விநாசகாலத்திற் பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் எனனென்ன சகுனக்குறிகள தானுமோ? அவைகளை அடியேனுக்குச்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அவர் சொல்லுகின்றார்:

நாரதமுனிவர் உதிஷ்டிராஜனுக்கு உற்பாதக்குறிலக்ஷணங்களுரைத்தல்.

ஓ உதிஷ்டிரமகாராசனே! கேளும். அரசர்கள்யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்போது சூரியன முதலியகிரகங்களுடைய கிரமத்தையும், வழியையும், சம்பந்தத்தையும், சத்துருமித்துரு பாவத்தையும், உச்ச நீசங்களையும், ஒளிவோடிருப்பதையும், ஒளியிழந் திருப்பதையும், உதயத்தையும், அஸ்தமனத்தையும், சேர்வையும், இருமாப்பையும், ஸ்தானபீடையையும், காட்சிக்குப்புலப்படுவதையும், புலப்படாமற்போவதையும், சந்தோஷவிசனங்களையும், ஸ்தானபலத்தையும்,இவைகளையெல்லாஞ்சோதிடசாஸ்திர மறிந்தவர்களைக்கொண்டு அறிந்து; நன்மைதீமைகளை நிச்சயித்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்தக்கிரகங்களுடைய வக்கிரமுதலான கதியினால் உத்பாதங்களுண்டாகின்றன. அவைகளிற் பூமியிலுண்டாகும் உத்பாதக்குறிகள் எவையென்றால்- வெய்யலில நடக்குஞ் சனங்களுடைய நிழலும், மரங்களுடைய நிழலும், கீழேகரணமற் போய்விடும். தேவாலயங்களிலும் - நதிக்கரைகளிலும் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற அரசமுதலிய பரிசுத்த மரங்களெல்லாம், இருந்தாறபோலிருந்துபட்டுப்போம். எரிந்துபோம். முறிந்துபோம். இலையுதிர்ந்துபோம். அன்றியும் நாட்டிலுள்ள மரங்கள்-கொடிகள் - செடிகள்-இவைகளுக்குள் எதிலாகிலும் பூமேற்பூ பூத்தாலும், காயோடு காய் ஒட்டிக்கொண்டு காய்த்தாலும், தத்தம் பருவகாலங்களிற் பூக்காமலுங் காய்க்காமலுமிருந்து அகாலத்திற் பூத்தாலும், காய்த்தாலும், இவைகளெல்லாம் அந்தராஜனுக்குக் கேட்டைச்சூசிப்பிக்கும். அல்லாமலும் அந்தராசியம் அக்கினியினாலாகிலும், வாயுவினாலாகிலும், நாசமடையும்.

இதுவுமன்றித் தேவர்களுக்கு உச்சவஞ்செய்யும்போதுவிக்கிரகங்கள் தவறிக்கீழேவிழுந்தாலும், கொடிகள்-குடைகள்-முதலியவைமுறிந்து பூமியில் விழுந்தாலும், மண்டபங்கள்-இரதங்கள - இவைகள காரணமின்றிநாசமடைந்தாலும்,ராஜாவுக்கு அவமானம்நேரிடும்.பல்லகள்நடுங்கினாலும்,பிரதிமைகள சிரித்தாலும், அழுதாலும்,அவைகளுக்கு வெயர்வையுண்டானாலும், தேவாலயத்திலாகிலும்- ராஜமந்திரத்திலாகிலும் - ஆயுதச்சாலையிலாகிலும்-வாகனசாலையிலாகிலும - பொக்கசவறையிலாகிலும் - அஸ்தானமண்டபத்திலாகிலும் - தேனகூடுகட்டினாலும், கனிகளைக்கொடுக்கும் மரங்களினின்று உதிரம்பெருகினாலும், யானைத்தந்தங்கள் - மாட்டின்கொம்புகள்-இவைகளினின்று உதிரங்கண்டாலும், அரசனுக்கு நாசம்நேரிடும். அரசனுக்குப் பிடிக்குங் கவிகை முதலானவைகள முறிந்துவிழுந்தாலும்,தவறிப்போனாலும்,அவ்வரசனுக்குமரணம்வரும். தேவாலயங்கள் தேசாந்தரத்திலிருந்து வந்து ஒருபுறத்தி லொளித்திருந்தால், அந்தராசியம் ஆறுமாதங்களுக்குமேல் நாசமடையும். பூமிகாரணமின்றி இரண்டாயப் பிளந்தாலும், அதில் ஓசையுண்டானாலும், கம்பித்தாலும், தவளைகள் பாம்புகளை விழுங்கினாலும், ஒருசமயப்பொழுது வெந்தசோறுபதமாகாமற்போனாலும்,கிணறுநீர் பொங்கினாலும், கால்-கை-கண் - இவைகள் விகாரமுடையனவாயிராநின்ற பிள்ளைகளை ஸ்திரீகள் பெற்றாலும், யானைகள் ஒட்டகங்களை

யும் - எருமைகள் கழுதைகளையும் - பசுக்கள் மனிதர்களையும்-பெற்றாலும், அப்போதுதானே அவ்வரசனுக்கு மிகுந்தகேடுவரும்.

ஆகாசத்தில் உற்பாதங்கள் எவையென்றால் - இராவில் வானவில் உண்டாம். பகலில் நக்ஷத்திரம் தெரியும். அகாலத்தில் கிரகணமுண்டாகும். சூரியன் ஒளியிழந்திருப்பன். இப்படிப்பட்ட கெடுதிகளைச் சோதிடத்தின்படி கோள்களுடைய நடையால் அறியவேணும். இவ்வுற்பாதங்களுக்கு தெய்வமே மூலகாரணமாயிருக்கிறார். அப்படியென்றால் - யாவருக்கும் மேன்மையாயினும் - தாழ்மையாயினும் - அவர் தமது சித்தத்தின்படி யுண்டாக்குகிறார். ஆதலால் இந்தக் கிரியைகளுக்கும் அவரே காரணம். நன்மை தீமைகளுக்குக் குறியாக அந்த உற்பாதங்களையுண்டாக்கி, அந்தக் கிரகங்களுடைய சாரத்தினால் முன்னதாகவே யறியச்செய்கிறார். அப்படி [illegible]

சிசுபாலன்வதை.

இவர்[illegible]

[illegible] நாளாய் இந்த அப்பிராயமிருக்கிறது. [illegible] டாயிற்று. [illegible]

கிழப்பாவியையும் கூடப்பாண்டவர்களையுங் கொன்று திருப்தியடைந்து, அரசர்களின் அபகீர்த்தியைப் போக்கடிக்கிறேன். என்றுசொல்லிக் கையிலிருக்கும் வில்லைவளைத்து நாணேற்றி நாணோசைகொண்டு, கூர்மையுடையவைகளும் - கழுகிறகுகளுடையவைகளும் - பொற்பட்டங்கட்டியவைகளும் - வெகு பளபளப்பாகிய கூடியவைகளுமாயிருக்கிற அநேகபாணங்களைச் சந்தானஞ்செய்து, அம்பெய்கிறதும் - விடுகிறதும் - எடுக்கிறதும் - ஒருவருங்காணக் கூடாமலிருக்கும்படியாகிய வேகமாயக் கண்ணனிடத்திலே கோபமுடையவனாய்ப் பிரயோகித்தான். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவைகளையறுத்துத், தமது சார்ங்கவில்லில் அநேகபாணங்களைத் தொடுத்துச், சிசுபாலனை நோக்கி, அடா சிசுபாலா! நீ இத்தனை நாழிகை சாபங்களை வகித்தாயே; இப்போது நானும் பாணங்களைப் போக்கடிக்கிறேன்: அவைகளின் திறத்தைப் பார் என்றுசொல்லிப், [illegible] பிரயோகித்தார்.

அந்தப் பாணங்கள் இடிவிழுந்தாற்போல் தன் [illegible] பாணங்களை [illegible]. [illegible]

அதமமாகியபேதாய்! ஓடாமல் நின்று உன்சூரத்தன
த்தைகாட்டு. நீ வெகு குணசாலியான படியினாலே
தான் ஜராசந்தன் முதலாகிய சினேகிதருக்குக்கடன்
தீர்க்கிறேனென்று புறப்பட்டாய். நீ அநுசாரகே. இப்
படிக் கடன்தீர்ப்பதைக் காட்டிலும் அவர்களோடு
கூடச்சேருவது நன்மையாதலால், ஒரு நிமிஷத்தில்
அப்படியே உன்னையனுப்புகிறேன். என்று சொல்லித்
தாமும் அவனைப்போலவே மாயையில் மறைந்து நின்
று, அனேக அஸ்திரங்களை விடுத்தார். அவைகளை
அவன் பிரதி அஸ்திரங்களாலே தடுத்தான்.

இவ்விதமாக இருவரும் மாயையால் ஆகாசத்தில்
மறைந்து, இரண்டு சிங்கங்கள் ஒன்றோடொன்று யுத்
தஞ்செய்வதுபோல் யுத்தஞ்செய்துகொண்டிருக்க,
பூமியிலிருக்கிறபேர்களெல்லாம் வீரரைக்காணாமல்
அம்புகள்மாத்திரங் கிளம்பியெழுகக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு,
ஜயாபஜயம் ஒன்றுந் தெரியாமையாலே திகைத்து,
மனதில் தங்கள் தங்கள் பக்ஷத்திற்கு நன்மைகோரிக்
கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியே ஆகாசத்திலே தேவர்
முதலிய பேர்களெல்லாம், ஓ! ஓ! இப்படிப்பட்ட அ
திசயயுத்தத்தை நாம் இதுவரையிற்கண்டதில்லை. செலிப்
பந்தோப் மருகாட்டும். சண்டையைப்பார்க்கவ
ந்த நமக்கு அதுபோடவனே கிடைப்பது அரிதாயி
ற்று. என்றுசொல்லித் தாங்களும் மாயையினாலே அந்த
மாயாயுத்தத்தைக் காண முயன்றார்கள். இப்படியிரு
க்கச் சிசுபாலன் மூன்று நாராசபாணங்களினாலே கிரு
ஷ்ணனை யடித்தான். அவரும் மூன்று நாராசங்களி
னாலே அவைகளைத் துண்டித்து, வேறிரண்டு நாரா
சங்களாலே அவன்மார்பில் அடித்தார். அப்படி அடி
க்கப்பட்டிருந்த சிசுபாலன் கண்ணனை [illegible]பாணங்களா
லே ஒருதரமடித்து, மற்றொரு நாராசத்தினாலே மார
்பைத் துளைத்து, வேறு நாலுபாணங்களாலே நான்கு
குதிரைகளையும் - ஐந்து பாணங்களினாலே சாரதியை
யும் - அடித்து அட்டகாசஞ்செய்தான். இப்படியிரு
வரும் நெடுநேரம் போர்செய்கையில், ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
அனேக அம்புகளைப் பொழிந்து சிசுபாலனுடைய
தேர் குதிரை - சாரதி - முதலானவைகள் மறைந்து
போகும்படியாகவும், அவன்மெய் சோரும் படியா
கவும், அடித்துக் கோபசனைசெய்யவே; அந்தத் தம
கோஷபுத்திரன் மிகுந்த ரோஷமுடையவனாகி, இனிபாணங்களினால் நாம் சண்டைசெய்யத்
தரமில்லையென்று நினைத்து யமகால நிகரமாகிய ஒர
ம்பில் ஆக்கினேய அஸ்திரத்தைத் தொடுத்தான். அ
தைக் கண்ணன் வருணாஸ்திரத்தினாலே தடுத்தார்.
அவன் ருபோராஸ்திரப் பிரயோகம் பண்ணினான். அ
தையும் அவர் மற்றொரு ருபோராஸ்திரத்தால் தடுத்
தார். யமாஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்தான். அதையமா
ஸ்திரத்தினாலேயே கெடுத்தார். அவன் நாகநிருவாஸ்
திரம்பிரயோகித்தான். அதை யவ்வஸ்திரத்தினாலே
யேபோககடித்தார். மறுபடி அவன் மானவாஸ்திரம்வி
ட, அவர் அதையும் அதனாலேமறுக்க, வாய்வாஸ்திரத்
தைவிடுக்க, அதையும் வாய்வாஸ்திரத்தினால் நிறுத்த,
பின்பு அவன் உருத்திராஸ்திரம் விடுத்தான். அதை
மற்றொரு உருத்திராஸ்திரத்தால் மடித்தார். உட
னே அவன் இந்திராஸ்திரத்தைவிட, அவ்விந்திராஸ்தி
ரத்தை இந்திராஸ்திரத்தினாலேயேயழித்துப், பின்பு
அவன் வைணவாஸ்திரம் பிரயோகிக்க, அதையும் ம
ற்றொரு வைணவாஸ்திரத்தால் குறைத்தார்.

இவ்வாறு சிசுபாலனும் கிருஷ்ணனும் பிரயோ
காஸ்திரங்கள் ஐந்நூறும்-உபசம்ஹாராஸ்திரங்கள்
ஐந்நூறும் - பிரயோகிக்கவே, அவ்வஸ்திரங்களெல்
லாம் ஒன்றையொன்று அழிக்கிறதைக் கண்டு வியர்பித்
தலினாலே உலகமெல்லாம் நீறுபட்டதுபோல்
தவித்துநின்றது. அப்போது சிசுபாலன் தான்பிர
யோகஞ்செய்த அஸ்திரங்களெல்லாம் கிருஷ்ணனு
டைய அஸ்திரங்களாலே நாசமடையக்கண்டு, ஒரு
மாயையை விடுத்தான். அந்தமாயையினாலே கதாயு
தங்கள் - முனைடாந்தடிகள் - கத்திகள் - சுருட்கத்
திகள் - சிறுகத்திகள் - பட்டாக்கத்திகள் - ஈட்டிக
ள் - எறியீட்டிகள் - வல்லயங்கள் - மேலாயுதங்கள் -
சூலங்கள் - முதலாகிய சகல ஆயுதங்களும் நாலுபக்க
ளிலுமிருந்து பலசாலிகளாகிய வீரரால் எறியப்பட்
டாலெப்படியோ? அப்படிக்கு ஓய்வில்லாமல் கிருஷ்
ணன்மீதில் வந்துவிழுந்தன. அப்போது பூமியிலுள்
ளோரும் வானத்திலுள்ளோரும் கிருஷ்ணனுக்கு
அபாயம் நேரிட்டதென்று நடுங்கினார்கள். அந்தப்பக
வானோ? அவ்வளவு ஆயுதங்களையுந் தன்மீதில் விழவொ
ட்டாமல் அம்புகளினால் தடுத்து, துண்டந் துண்ட
மாகத் துண்டித்துப் பூமியிலே தள்ளினார். பின்பு சேதி
ராஜன் மற்றொருமாயையைப் பிரயோகித்தான். அத
னாலே வெகுதூரத்திலிருந்து அளவற்ற பெரியபா
றாங்கல்லுகள் வெகுவேகமாய் கண்ணன் தேர்மீதி
ல் வந்துவிழுந்தன. அவைகளையும் கிருஷ்ணன் வஜ்
ராஸ்திரப் பிரயோகம்பண்ணிச் சூர்ணமாகப் போ
ட்டார். இப்படி மற்றதுவும் ஒழியப்போகவே அ
வன் மறுபடியும் ஒருமாயையை விடுத்து, மழைகாலத்
திலெப்படி பெய்யுமோ? அப்படிக் [illegible]
மேல் மழைபொழியச்செய்தான். அதை யவர் வாயு
வாஸ்திரத்தினாலே சிதற அடித்தார்.

இவ்வண்ணமாகக் கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சி
சுபாலனுடைய சகலமாயைகளையும் விலக்கிச், சிங்க
ம்போல் ஆரவாரஞ்செய்தார். அப்போது கிரகணம்
விட்ட சந்திரனைக் கண்டாலெப்படியோ? அப்படிக்
குத் தேவர்கள் கண்ணனைக்கண்டு களித்து மலர்க
ளைச்சொரிந்தார்கள். கிருஷ்ணன் கெர்ச்சித்ததைக்
கேட்டும் - தன்முயற்சிகள் யாவும் வீணாய்ப் போன
தைப்பார்த்தும் - சிசுபாலன் பொறாமைகொண்டு, ம
றுபடியும் மாயையில்லாமல் வெளிப்படையாகவே வில்லெடு
த்துக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தான். யாதவர்காம

ணியும் அப்படியே வில்லெடுத்து ஒருமுகூர்த்தகாலஞ்சண்டைசெய்தார். பின்பு சிசுபாலன் அளவில்லாமல் வெகுண்டு கிருஷ்ணனை நோக்கி, அடா இடையா! அடா மூடா! அடா திருடா! அடா மோசக்காரா! அடா வஞ்சியா! அடா, அற்பா! நீ இனிமேல் இவ்வுலகத்தைவிட்டு லோகாந்தரமடைந்து புண்ணியவான்கள் அநுபவிக்கும் மேன்மைகளையும், பாவச்செய்கைகளுக்கீடாக உனக்கு நேரிடைக்கும் பயன்களையும் பார்த்து, வயிறெரிந்து நெஞ்சுழன்று மெய்சோரப் பலதுன்பங்களையும் அநுபவி. என்று உதடுதுடிக்கவும் முகம் படபடக்கவும்பேசி, பலவித அம்புகளையும் வில்லிற்றொடுத்து விடுத்தான். அந்த அம்புகளினாலே கண்ணனுடைய திருமேனியெல்லாஞ் சல்லடைக்கண்கள் போல் துளைபட்டுப் புண்ணாகி உதிரம்பெருக, மறுபடியும் அப்புண்களிலேயே மேன்மேலும் அம்புகளேற, அக்கண்ணனுக்குக் கண்திறக்கக்கூடாமலும் மூச்சுவிடக்கூடாமலும் போனதுமன்றி, தேகமானது உதிரமென்றும் ஒன்றுந்தெரியாமல் முழுவதும் அம்புகளாகவே காணப்பட்டன. அதனாலே சுவாமி சோர்ந்து, தேர்த்தட்டின் மீதிற் கம்பத்தைக் கைகளாற் பிடித்துக்கொண்டு மெய்மறந்திருந்தார். இதைக் கண்ட சிசுபாலன் அட்டகாசஞ்செய்து, கிருஷ்ணா போய்விட்டாயாவென்று சொன்னான். இதையெல்லாம் பார்த்த யாவரும், ஐயோ! என்ன அநியாயம்? என்று கண்களினின்றும் நீர்வடியக் கதறினார்கள்.

இப்படியாக அன்பர்கள் அலறுவதையும் - பகைவன் களித்துப் பேசுவதையும் - சுவாமி சோர்ந்திருப்பதையும் பார்த்த அவருடைய சாரதியாகிய தாருகன் அலைமோதி, சுவாமி! தேவரீர் எத்தனையோ யுத்தஞ்செய்யப் பார்த்திருக்கிறேன். ஒருபுக்கத்திலும் தேவரீர் இப்படிச் சோர்ந்துபோனதில்லை. இப்படிப்பட்ட யுத்தமும் பார்த்ததில்லை. இந்தப்பாவியோ யாவரையும் அதிசயிக்கச் செய்கிறான். இதென்ன ஆச்சரியம்? இப்போது நானும் நினைக்கிறது - தேவரீருடைய மகிமையினாலே உயிர்வைத்துக்கொண்டிருக்கிறமேயல்லது, எனக்குடைய சாமர்த்தியமில்லை. இனிமேல உயிர்ப்பதும் வருத்தமாயிருக்கிறது. தேவரீருடைய அன்பர் யாவரும் கலங்குகிறார்கள். எப்படியும் பேசாதிருக்கிறீர். தேவரீருடைய பராக்கிரமம் இவனிடத்தில் பொருந்தாதோ? இப்படி நீர் செய்வதை நோக்கில் ஒரு லீலையென்று காணுகிறது. உபேக்ஷைக்கு இதுசமயமன்று. ஆதலால் இந்தப்பாவியை இப்போதே சங்கரித்து விளங்கவேண்டுமென்று சொன்னான். அதுகேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சாரதியைப்பார்த்து, அடா தாருகா! நானிப்போது உபேக்ஷைசெய்யவில்லை. மற்றென்னவென்றால் - அவனுக்கு ஆயுளின்முடிவாகிய முகூர்த்தத்தை எதிர்பார்க்கிறேன். இவன் யாரென்றால் - முன்னங் கிருதயுகத்திலே எவன் இரணியகசிபுவாகி யிருந்து, நரசிங்கரூபியாகிய என்னாலே கொல்லப்பட்டுப், பின்பு திரேதாயுகத்தில் இராவணனாயிருந்து, ஸ்ரீராமரூபியாகிய என்னாலேயே கொல்லப்பட்டானே? அவன்தான் இவன். ஆனபடியினாலேதான் இவனுக்கு இவ்வளவு சவுரியமும் - பலமும் - செருக்கும் - இருக்கின்றன. இவன் வைகுந்தத்தி லிருக்கும் துவாரபாலகரிலொருவன். துர்வாச மகாமுனியின் சாபத்தினாற் பூமியிற்பிறக்கவேண்டி, எனக்கு மித்திரனாயிருந்து வெகுகாலம் பூமியிலிருப்பதைக்காட்டிலும் சத்துருவாயிருந்து கொலைப்பட்டாற் சீக்கிரத்தில் திவ்வியலோகஞ் சேரலாமென்று சத்துருவாகப் பிறக்கும்படி ஒப்புக்கொண்டு, மூன்றுஜென்மங்களுஞ் சத்துருவாகவந்து பிறந்தான். இந்தமுகூர்த்தத்திலே அந்தச்சாபம் விமோசனமாகி, நற்கதியடையப் போகிறான். யாவரும் பார்க்கப்போகிறீர்கள். ஆகையால் இதோ அவனைச் சங்கரிக்கிறேனென்று சொல்லி, உறங்கிக்கொண்டிருந்த சிங்கம் விழித்தவுடன் எவ்வாறு பிடரிமயிர்களைச் சிலிர்த்து நிமிர்ந்து கெர்ச்சிக்குமோ? அவ்வாறு இரதத்தின் தட்டில் இறுமாப்புடனெழுந்து அட்டகாசஞ்செய்து, சங்கத்தையெடுத்து ஆகாசமுந் திசைகளும் பிளந்துபோகும்படி த்வனிசெய்யவே யாவரும் மனக்களிப்படைந்து ஸ்ரீகிருஷ்ண ஜயம் ஜயமென்று கூறினார்கள்.

அந்த மங்களகோஷத்தைக் கண்ணன் கேட்டு, வெகு சந்தோஷத்தோடு சுதரிசனமென்னுஞ் சக்கரத்தைக் கையிலெடுத்துப் பிரயோகித்தார். பிரயோகிக்கவே அந்தச்சக்கரமானது அநேககோடி சூரியர் உதித்தாற்போற் சொல்லக்கூடாத பிரகாசம்பொருந்தி, தனது ஆயிரம் அரங்களிலிருந்து ஆயிரஞ் சுவாலைகள் எழும்பித், திசைகளைத்தையுமூடி விழுங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஹாஹாகாரத்துடன் உலகத்தை அழிக்கப் புறப்பட்ட பிரளயகால உருத்திரன் அநேகம் வாய்களைத் திறந்து நாக்குகளை நீட்டிக்கொண்டு வருவதுபோற பயங்கரரூபத்தோடு சொலித்துக்கொண்டு தேவர்களும் முனிவர்களும் போற்றப் புறப்பட, அதைக்கண்ட சிசுபாலன் தைரியத்தைவிடாமல், தன்வலிமை முழுவதையுங்கொண்டு இன்னதென் றில்லாமற் சகல ஆயுதங்களையுங் கூட்டங்கூட்டமாய் வருஷித்தான். அவைகளையெல்லாம் அந்தச் சக்கரம் விழுங்கிக்கொண்டே சமீபத்தில் வருகையிலும் சிசுபாலன் மறுபடியும் அநேக விதமாகிய ஆயுதங்களைப் பொழிய, அவைகளுங் காய்ந்த இரும்பில் தோய்ந்த நீர்த்துளிகள் போல அச்சக்கராயுதத்திற் சுவறிப்போக, அதைக்கண்ட யாவரும் இனிச்சிசுபாலன் பிழைப்பதில்லையென்று கோலாகலமாகப்பேச, அப்பேச்சுகளைக் கேட்டுச் சிசுபாலன் அந்தச்சக்கரத்தினால் வெகுபொறுமை கொண்டவனுக்குத் தக்கபடியாகப்பிரயத்தினஞ்செய்துகொண்டிருக்கையிலேயே; அந்தத்திவ்வியாயுதமானது சிசுபாலனுடைய சிரத்தையறுத்துக் கீழேத

ள்ளிவிட்டது. வச்சிராயுதத்திஞல் வெட்டப் பட்ட பெரியமலையின் சிகரம்போல அந்தத்தலை கிடமுண்டலங்களோடு கீழேவிழுந்தபோது, மற்றசத்துருக்களுடையகண்ணீர்த்துளிகளுமங்கேவிழுந்தன. உடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணன்மீதில அநேகருடையபார்வையாகியமலர்களோடு தேவர்கள்சொரிந்தகற்பகமலர்களும் விழுந்தன. இவ்வாறு உலகங்களுக்கெல்லாம் பார்பிடித்த ஆணிபோலிருந்த சிசுபாலனைச் சம்ஹரித்தது கண்ட தேவர்களும் - முனிவர்களும் - அரசர்களும் - ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். மேளவாத்தியம் முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. அப்சரஸ்திரீகள் கூடிஞர்கள். கந்தருவர்பாடிஞர்கள். பாண்டவர் முதலாகிய இஷ்டர்கள்வந்து ஆலிங்கனஞ் செய்தார்கள். பகைவர்பற்கடித்தும், கையடித்தும், பெருமூச்சுவிட்டுத், திகைத்து நோக்கிஞர்கள்.

இப்படி அல்லோலகல்லோலமாயிருந்த சமயத்தில் அந்தசிசுபாலனுடைய தேகத்தினின்று ஒருசோதியானது யாவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலே வெளிப்பட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வணங்கி அவர் திருவடியிற் கலந்துவிட்டது. அதைக்கண்ட சகலமன்னர்களும் ஆச்சரியப்பட்டு இப்பிறப்பில் [illegible] அதிசயம் இவ்விதமாகவே [illegible] த்திலும் - அவருடைய [illegible]. வியாசாசாரியர் சொல்லியதைக் [illegible] லோடு பகைத்து அழிந்து [illegible] ருக்கு [illegible] களிலே [illegible] புகழ்ந்து துதித்தார்கள். அப்பொழுது [illegible] ளும் - வேதங்களிலே [illegible] செய்தார்கள். கின்னரர்-கிம்புருடர் - கந்தருவர் - முதலானோர் யாழிசைத்துப் பாடிஞர்கள். சித்தர் - சாரணர் - முதலியோர்விருந்து கூடிஞர்கள். இப்படியிருக்கத் தருமபுத்திரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வணங்கி, அனந்த [illegible] துதித்து, அவர்முகக் குறிப்பின்மேலே தனதம்பியாகிய சகாதேவனை நோக்கி, சிசுபாலனுக்குச் செய்ய வேண்டிய பிரேதசம்ஸ்காரங்களைச் செவ்வையாக நடத்தும்படி கட்டளையிட்டார். அப்படியே அந்தச் சகாதேவனும், வியாசர் சொன்னபடி, அந்தப் பால [illegible] அவன் புத்திரனாகிய [illegible] கொண்டு [illegible] நடத்திஞர்கள். பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் [illegible] - அந்தத் திருஷ்டகேதுவுக்குச் சேதி ராஜ்யப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தார்கள்.

யாகசமாப்தம்

இவ்விதமாகச் சத்துருசங்கார மானவுடனே தருமபுத்திரர் சகலமுனிவர்கள் - மறையோர்கள் - அரசர்கள் - முதலாகிய பேர்களுடனேகூட யாகத்தை நிறைவேற்றி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு முதற்பூசை செய்த பின் முறையே நாரதர் - பருவதர் - வியாசர் - தவுமியர் - கபிலவர் - சுமந்து - சைமுனி - முதலான பெரியோர்களோடு வணக்கும், பாஹ்லிகன் - சோமதத்தன் - முதலாகிய அரசர்களுக்கும், வைசியர்களுக்கும், சூத்திரருக்கும், தகுந்தபடி பூசைசெய்து, பல தானங்களுந் தக்ஷிணைகளுங் கொடுத்து, யாவருக்கும அறுசுவைகளோடுகூடிய சிறந்த அன்ன முதலியவற்றை ஊட்டுவித்தார். அந்தயாகத்தில் அன்னங்களும் - கறிகளும் - பலகாரங்களும் - மலைமலையாகக் காணப்பட்டன. நெய் - தயிர் - பால் - முதலானவைகள் மடுமடுவாகத் தேங்கின. வந்த ஜனங்களெல்லாந் தருமவான்களும், கல்வி யுடையவர்களும், நல்லொழுக்க முடையவர்களுமாகவே யிருந்தார்கள். வேதியரெல்லாம் நான்குவேதங்களையும், ஆறு அங்கங்களையும், சகல சாஸ்திரங்களையுங் கற்றவர்களாகவே யிருந்தார்கள். மேலும் அவ்வேதியர் முதலானோர் [illegible] [illegible] சாஸ்திரங்களைக் [illegible] [illegible]. அந்தயாகத்திலே [illegible] அதற்குடையவர்களாக [illegible] [illegible]. அப்படி [illegible] நடந்தது.

அன்றியும் - மாயாசபையானது [illegible], சாயங்காலமே [illegible] [illegible] [illegible] நடந்தன. அந்தயாகசாலையைச் சுற்றி [illegible] தோரணங்களும் [illegible] தோரணங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. தானத்திற்காக [illegible] சேர்க்கப்பட்டிருந்த [illegible] பாக்கிய அநேகம்பசுக்கூட்டங்களும், திரவியங்களின் குப்பைகளும், மற்றும் வஸ்திரபூஷணங்களின் ராசிகளும், அந்த யாகசாலைக்கு ஆபரணம்போ லிருந்தன. இப்படிப்பட்ட பெருமையுடனே அந்தமகாயாகத்தை நித்தியவிதிகளை வேதவிதிப்படி ஒருகுறைவுமின்றி ஐந்துதினங்களிலே நிறைவேற்றிஞர்கள். பின் தருமபுத்திரர் முன்போலவே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முத

லாக யாவருக்கும் பூசைசெய்து, பதினெண்வாத்தியங்கள்முழங்க, கந்திருவர்முதலானோர்வீணைபாட, அப்சரமாதர்கள் நடனஞ்செய்ய, வந்திகள்புகழ, வேதியர்கள் சொஸ்திவாசனஞ் சொல்லிச் சூழ்ந்துவர, அரசர்களெல்லாருஞ் சத்திரம் - சாமரம் - முதலாகிய பணிவிடைகள் செய்துவர, ஸ்திரீகளும்-புருஷரும்-மங்கல வஸ்துக்களைக் கையிலேந்திக் கோலாகலத்துடன் வர, நால்வகைச்சேனைகளுந் துவசபதாகைகளுடன்சுற்றிக்கொண்டுவர, தமதுபத்தினியுடனே யாகசாலையினின்றும்புறப்பட்டுப், பரிசுத்தமாகியநதியில் அவபிரதஸ்நானஞ்செய்து, வெகுதானங்கள்வழங்கி, யாவரும் சம்ராட்டென்று புகழும்படி விளங்கினார்.

சேனும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்விதமாக அந்த இராஜசூயயாகமென்னும் பெருங்கடலைக் கண்ணனென்னுங் கப்பலினாலேகடந்து, தருமமும் புகழுமாகிய பொருள்களைத்தேடி வெகுசிறப்புப்பொருந்தி விளங்காநின்ற தருமபுத்திரமகாராஜன் யாவரையும்நோக்கி, உங்களாலே நான் இப்பெருமைபெற்றேனென்று உபசாரவார்த்தைசொல்லி, அவரவருக்குத்தக்கபடி பரிதோஷித்தனுப்பினார். பின்பு வியாசாசாரியார் - துரோணாசாரியார் - கிருபாசாரியார் - அசுவத்தாமா - பாஹ்லிகன் - சோமதத்தன் - பூரிசிரவன் - சலியன் - துரியோதனன் - அவன் தம்பிமார்கள் - திருதராஷ்டிரன் - விதுரன் - சகுனி - கர்ணன் - முதலான பேர்களெல்லாரையும் வெகுசிறப்பாய்ப் பூசைசெய்து கொண்டாடி உபசரித்து, அநேகம் யானைகள் - குதிரைகள் - பெண்கள் - ஆபரணங்கள் - முதலாகிய பரிசுகள்கொடுத்து அனுப்பிவித்தார். அப்படியே பலராமர் வசுதேவர் அக்ரூரர் - பிரத்தியும்னன் அநிருத்தன் சாம்பன் கதன் - சாருதேஷ்ணன் முதலானயாதவர்களையும் பூசைசெய்து பரிதோஷித்தனுப்பினார். பின்பு துருபதன்-கேகயன் - பாண்டியன் பகதத்தன் விராடன் - சகதேவன் - திருஷ்டகேது முதலானோரையும் பரிதோஷித்தனுப்பினார். அன்புள்ள தமது தம்பிமார்கள் நால்வரையும், சாத்யகி திருஷ்டத்யும்நன்-முதலான பேர்களையும், தங்கள் தேசங்களுக்குப் போகின்ற அரசர்களை வழிவிடும்பொருட்டு அவர்களுடன்கூட அனுப்பிவைத்தார். அப்படியே அவர்களும் அவ்வரசர்களோடு கூடி வெகுதூரம்போய் வழிவிட்டுபசரித்து, அவர்களிடத்திலே விடைபெற்று வந்தார்கள். அப்படியே நாரதர் பர்வதர்-தௌம்யர் முதலாகிய மகாமுனிவர்களும் தத்தமது ஆசிரமங்களுக்குப் போக, தாமேகூடப்போய் உபசரித்து வழிவிட்டுவந்தார்.

இவ்வண்ணமாகச் சகலதேசங்களையும் ஜெயித்துக் கொணர்ந்தவைகளும் - யாகத்திற்கு வந்தவர்கள் கொண்டுவந்தவைகளும் - பொக்கிஷத்தில் இருந்தவைகளுமாகிய பலபொருள்களையும் யாகத்திற்காகச் செலவுசெய்து, அந்தயாகத்தைக்காண வந்திருந்த யாவரையும் அனுப்பிவிட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன் தேரின்மேலேறி நகர்ப்புறத்தையடைந்து, வீதியைவலமாக வந்து மாளிகைசேர்ந்து களித்திருந்தார் தருமபுத்திரர். இப்படியிருக்கையிற் கிருஷ்ணன் அவரைப்பார்த்து, ஓ ராஜாதிராஜனே! நீர் மகானுபாவரானபடியினாலே இந்தப்பெரியயாகத்தை நிறைவேற்றிச் சத்துருக்களில்லாமல் அகண்டமண்டலாதிபராய் உமதுபிதாவினது குறையையும் நீக்கிவிளங்குகிறீர். நானும் இங்கேவந்து நெடுநாளாயிற்று. உற்சவங்களையெல்லாங் கண்களிக்கப் பார்த்தேன். துவாரகைக்குச்செல்ல விடைதரவேண்டுமென்றுசொல்ல, தருமபுத்திரர்-கிருஷ்ணா! நான் கேவலம் அசேதனத்தோடொத்தவன். எனக்கு, அல்லது என்தம்பிமார்களுக்கு, அல்லது மற்றவருக்குந்தான் மகிமையேது? உமது கிருபாகடாக்ஷம் பெற்ற மகிமையானதிருந்தபடியினாலே மேன்மைகளெல்லாம்வந்தன. உம்மைப் பூசிப்பதற்கும், துதிப்பதற்கும், உமதுமேன்மையைப் புகழ்வதற்கும் நானவல்லவனோ? ஓ கிருபாசமுத்திரமே! உம்மைவிட்டுப்பிரிந்து நானிருக்கமாட்டேன். ஆனாலும் உம்முடைய அபிப்பிராயத்தைத் தடுக்கவுமாட்டேனென்றுசொல்லிக் கண்களில் நீர்ததும்ப எழுந்து ஆலிங்கனஞ்செய்து, உடலுள்ளமுழுதும் ஸ்தம்பம்போல நின்றார். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவருடனேகூடக் குந்தியினிடத்திற்போய்த் தெண்டனிட்டு, அத்தாய்! நீ புத்திரரால் மேலுஞ்சிறப்புப்பெற்றாய். இனி நான் போய்வருகிறேனென்று சொல்லி அவளிடத்தில் ஆசீர்வாதத்தோடு விடையும் பெற்று, மற்ற பந்துக்களிடத்திலும் விடைபெற்று, இந்திரசேனன் சாத்யகி-முதலிய யாதவர்களுடனே பாண்டவர் சூழ்ந்துவரத் தேரின்மேலேறிப் புறப்பட்டு, சிலதூரம்போனபின் தருமபுத்திரரைப் பார்த்து, ஓ மகாராஜனே! இராச்சியத்தைச் செவ்வையாய் ஆண்டு, யாவரும் புகழும்படியாயிருப்பீரென்று புத்திசொல்லித் துவாரகாபுரிக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார். தருமபுத்திரர் தம்பிமாருடனேயும் பரிசனங்களுடனேயும் பட்டணத்திற்குத் திரும்பி வந்துவிட்டார்.

தருமராஜனுக்குவேதவியாசமுனிவர் பின்வருமுற்பாதங்களை எடுத்தோதல்

அப்பால் ஒருநாள் தருமபுத்திரமகாராஜன் சபையிலிருக்கும்போது ஸ்ரீவேதவியாச மகாமுனிவர் பரிவாரங்களோடு எழுந்தருளக்கண்டு, தம்பிமார்களுடன் தானுமெதிர்கொண்டு வழிபாடுசெய்து ஆசனத்திலெழுந்தருளவைத்து, அவருடைய அனுமதியினாலே தானுமோராசனத்திலுட்கார்ந்தார். பின்பு வியாசமகாமுனிவர் தருமபுத்திரரைப்பார்த்து, ஓ குருவம்சதிலகனே! தெய்வாதீனமாய் இராஜசூயயாகம் நிறைவேறிற்று. பகைவரெல்லாம் மாண்டார்கள். சகலமானபே

ருங் கொண்டாடும்படியாகச் சம்ராட்டென்னும் பேர் பெற்றீர். இப்படிப்பட்ட விபவத்துடனிராநின்ற உம்மைக் கண்ணாலேகண்டேன். சந்தோஷங் கொண்டேன். உம்மாலே வெகுவாகப் பூசிக்கப்பட்டேன். இனி நான் போகிறேன் செலவுகொடுமென்றுகேட்க, தருமபுத்திரர் அவரை நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகிறார்: ஓ சுவாமி! ஓ எங்கள் பிதாமகராகிய வியாசரே! அடியேன்மனதில்ஒருசந்தேகமிருக்கிறது. அதாவது-நாரதமுனிவர்பூமியிலும்-ஆகாசத்திலும்-சிலவுற்பாதங்களுண்டாகுமெனவும், அவைகளுக்குப் பலனை இன்னதென்றுஞ் சொன்னார். அப்படியே இப்போது உண்டாகிய உற்பாதங்களுக்குச் சிசுபாலனை மரித்ததே பலனு? இன்னுமேவேறுண்டா? அதனைச்சொல்லவேண்டுமென்றவினவ, வியாசர் அருளிச்செய்கிறார்:

கேளும் தருமபுத்திரரே! இப்போது கண்ட உற்பாதங்களின்பயன் இவ்வளவோடு போகவில்லை. இன்னும்பதின்மூன்று வருஷமளவு மிருக்கிறது. பூமியிலிருக்கிற சகலராஜாக்களுந் தங்கள் பரிவாரத்தோடு நாசமடையப்போகிறார்கள். அதற்குரிய காரணம் நீர் தான். உம்முடைய தம்பிமார்களுடைய கைகளினாலேயே பெரும்பாலும் மடியப்போகிறார்கள். இவ்வளவுக்கும் மூலகாரணம் துரியோதனனுடைய கெடுநினைவுதான். அப்படிக் க்ஷத்திரிய விநாசம் வருகிறதற்கு முன்னே, நீர் ஒருசொப்பனங்காணுவீர். அதென்ன சொப்பனமென்றால் - சிவன் விருஷபத்தின்மேறிப் பூதப்பிரேத பிசாசங்களுடனே தென்றிசைநோக்கிப் போவதாகக்காண்பீர். அப்போதே க்ஷத்திரியருக்கு மிகுந்த கேடுவந்ததென்று நினையும். ஆனால் இதுகளுக்கெல்லாம் நாம் காரணமாயினோமே என்று விசனப்படவேண்டாம். அப்படிக்குக்காரணமிருந்தே அமைகிறது. இதெல்லாம் நடக்கவேண்டிய வினைதான். ஆனபடியினாலே நீர் சந்தோஷமாய் இராச்சியபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருமென்றுசொல்லிச், சீஷருடனேகூடத் தவத்திற்குப் போய்விட்டார். பின்பு தருமபுத்திரர் வியாசர்சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு, மனதிற் கலக்கத்துடனே இராச்சியத்தைத் தருமவழியினாற்பரிபாலனஞ்செய்துவந்தார். மேலும் அவர்வெகுபயபக்திகளோடு வேதசாஸ்திரங்களையும்-உலகஇயற்கைகளையும்-நீதிநெறிகளையும்-நன்றாய்க்கற்றறிந்து சரியாய் நடக்கத்தக்க வேதியர்களைத் தமதுசபையில் நிரந்தரமாக இருக்கச்செய்து, அவர்களின் அநுமதிப்படியே ருடிகளுடைய யோகக்ஷேமங்களை நடத்திவந்தார். இப்படியிருக்கும்போது அந்தந்தக் காலங்களில் தப்பாமல்மழைபெய்து வந்தபடியால் பூமியெல்லாம்பயிர்செழித்து, யாவருங்குறைவற்ற செல்வமடைந்து, தத்தமது நெறிகளில் வழுவாது நடந்துவந்தார்கள். இப்படி கருக்கிருதயுகமென்னும்படி தருமத்தைப் பூரணமாக நடத்திச்செலுத்தலால் தமது செல்வசாரப்படி தருமபுத்திரர் தமது அரசாட்சியைச் செய்துவந்தார்.

இராஜசூயச் சருக்கம் - முற்றிற்று.

———•••———

இரண்டாவது

சூதுபோர்ச் சருக்கம்

கலைவாதி.

அமுதகிரணோடி சமர்துவா டண்டோ டடரசரா சனந்தரித் தநுஸின்மேல
சங்கையின மக்ரக ளாயிரங் களுகுடு மாற்றுரரக்கிய தத்த குலத்தோடான
கங்கையி னறதுய காளியன் மூர்புங் காளிந்திக் கரைப்பிடகா பூடா
பங்கய மலர்க் கிரவுநா பாதுமப் பணிந்துபாடு நாயனாங் கேழ்.

ஓ ஜநமேஜயமகாராஜனே! பாண்டவர்க்கு முனிவர்களுக்கும் மந்தநகையமதக்களிறு, மன்தலத்தவர்களும் வானத்தவர்களும் வரம்பிலாவகைகளிலிருந்து, கண்டுகளிக்கும் பொருசோலைநல்கி நாடோறும்புரியுங்களியானை, துனைசுலகதிர்போற செய்கதொளிறுந்தானை நனைனித்த தருமசுமாசனை" இப்படியிருக்க - துரியோதனனானவன் அத்தருமபுத்திரருடைய இராஜசூயயாகங் கழித்தவுடனே ஒருநாள் அவருடைய சபையைப்பார்க்கச் சகுனியோடுகூட வந்து, தான் தனியேசென்று அதினுடைய உயர்வையும் - சிறப்பையும் - பிரகாசத்தையும் - நவமணிமயமாகிய வேலைப்பாடுகளையும்- விசித்திரமாகிய விநோதத்தையுங்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, அங்ஙனம் ஓரிடத்தில் பளிங்கினாற்செய்த நிலத்தைத் தடாகமென்றெண்ணி, அதில் இறங்க ஆடையைக் கையிலெடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு போனான். அப்படிப்பட்ட இடத்திலே அவிடத்தில் சலதாரணமாக நடந்து அந்நீரில் ஆழ்ந்துவிட்டான். அதைக்கண்ட அந்தச்சபையின் காவற்காரராகிய மயன்முதலாயபேர்கள் பார்த்து நகையாடுதலைக் கண்டு நகைக்க, அந்தத் தருமபுத்திரர்வந்து அவனையெடுத்து உலர்ந்த வஸ்திரத்தைக்கொடுத்துக் கட்டிக்கொள்ளச்சொன்னார். அவனும் ஈரவாடையை அவிழ்த்துப் போட்டு உலர்ந்த வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொண்டு போகுமளவில், அச்சபையிலிருந்த திரௌபதியும்-வீ

மசேனனும் - அர்ச்சுனனும் - இரட்டைப் பிள்ளைகளும் மற்றும் அனேகரும் நகைத்தார்கள். மறுபடியுந் துரியோதனன் வேறுவழியாய்ப் போகுமளவில், அங்கொருபடிகக்கல்பூமியிலிருந்தது. அது நீருள்ளதடாகம்போல் தோற்றினபடியினாலே வஸ்திரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டுசெல்ல, அதைக்கண்டு வீமார்ச்சுனதிரௌபதி முதலானோர் சிரித்தார்கள். துரியோதனன் மறுபடியும் போகும்போது விசித்திரமாகச் சிற்சில ஸ்தம்பங்களிருந்தும் இல்லாதவையாகக் காணப்பட்டபடியால், தெரியாமல் அவைகளி லிடித்துக்கொண்டான். அப்போதும் யாவருங் கல்லென்று சிரித்தார்கள். பின்பு சபையின் புறமென்றெண்ணி ஓரிடத்திற்குச் சென்றான். அது சபைக்குப் புறம்பான இடமாயிருந்தது. அங்கேபோய்த் தயங்கிநிற்கக்கண்டயாவரும் நகைத்தார்கள். மறுபடி துரியோதனன் சபைக்குள்வந்து, அதில் ஏறுகிற படிவரிசையைச் சாதாரண இடமாக நினைத்து நடந்துபோமளவில், அதிலிறங்கி விழக்கண்டு யாவருஞ் சிரித்தார்கள். இப்படிக் கூத்தாடிக்கொட்டித் தடுமாறி அந்தச்சபைக்கு ஏறிவந்து யாவரையுங்கண்டு, போய்வருகிறேனென்று சொல்லி விடைபெற்று, மனதிற்கோபமும்-பொறாமையும்-பூரணமாகி நிற்கச் சகுனியுடனேகூடி அத்தினாபுரத்திற்குச்சென்று, தருமபுத்திரனுடைய செல்வத்தையும்-சிறப்பையும் - மேன்மையையும் - பிரதாபத்தையும் - நினைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, உன்மத்தம் பிடித்தவனைப்போல ஒருவரோடு பேசுவதையும் விட்டு விசனத்தினாலே தனித்துச் சோர்ந்திருந்தான். இப்படியிருக்கிற துரியோதனனைப்பார்த்துச் சகுனியானவன் சொல்லுகிறான்: ஓ துரியோதனா! நீ என்ன காரணத்தினாலே ஒருவரோடு பேசாமலும் - களிக்காமலும் - எதையோ சிந்தித்து விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய்? அதை யெனக்குச்சொல்லு. நீ வீணாய் மனதிலே யாதொன்றையும் வைத்து அழுங்கிப் போகவேண்டாம். என்று நல்லன்பாகச் சொல்லியதைக் கேட்ட துரியோதனன் சொல்லுகிறான்.

துரியோதனன் பாண்டவர்செல்வத்தைக் கண்டுபொறாது சகுனியோடு முறையிடுதல்.

ஓ மாமா! என்னுடைய விசனத்தின் காரணத்தை என்னவென்று சொல்லுவேன்? ஒரு அருச்சுனனாலே பூமிமுழுவதும் ஜெயிக்கப்பட்டுச் சகல ராஜாக்களும் அடைக்கலமாகக் கப்பங்கட்டத் தருமபுத்திரன் ஏகசக்கிராதிபதியாய் அரசாளுவதும், அவனுடைய சபையிலே தேவர்கள் - ரிஷிகள் - யக்ஷர் - கின்னரர் - கந்தருவர்-முதலானோ ரெல்லாம்வருகிறதும், யாவருந் தருமபுத்திரனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறதும், கிருஷ்ணன் அவர்களிடத்திற் சேர்ந்து அவர்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களை நிறைவேற்றுகிறதும், பூமியிலிருப்போரெல்லாம் பாண்டவர்களுக்கு மங்களமுண்டாக வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறதும், யாவரும் அவர்களுக்கே அன்புடன் அடங்கியிருக்கிறதும், சகலசம்பத்துகள் அளவற்றுக்கிடக்கிறதும், இவைகளையெல்லாங் கண்களினாலே பார்த்து நானெப்படிச் சகிப்பேன்? இதுகளெல்லாமிருக்கட்டும். யானை குதிரைகளைவிற்கவந்தபேர்களுங்கூட அவர்களிடத்திற்கேபோய், நானழைத்தாலும் வராமலிருந்த வயிற்றெரிச்சலை என்ன சொல்லுவேன்? இப்படியே இரத்தினம்முதலாகியவஸ்துக்களைவிற்கவந்தவர்களும் என்னை லட்சியஞ்செய்யாமற் போனார்களே: நான் வாங்கத்தகாதவனென்று சிந்தித்தார்கள்? இந்தக் குருவம்சத்தில் நானும் பிறந்தேன். அவரும்பிறந்தார். மேலும்-நான் மூத்தவருடையபுத்திரன். ஆனபடியினாலே நியாயப்படி சிறப்பு எனக்கு வரவேண்டியது. வராமற்போனாலுஞ் சரியாயாவது வரக்கூடாதா? அல்லது கொஞ்சங்குறைவாயாகிலுமிருக்கக்கூடாதா? நானினியும் எதற்கெதற்குத்தான் வயிறெரிவேன்? பேர்பெற்ற சகல மகாராஜாக்களும் இந்திரப்பிரஸ்த நகரத்தின் வாசலிற் காணிக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு, மகாராஜாவினுடைய தரிசனங்கிடைக்குஞ்சமயமெதுவென்று விசாரித்துக்கொண்டு காத்திருக்கிறார்களே: அந்தநகரத்தில் எப்போதுந் தேசாந்தரங்களிலிருந்து வருகிற ராஜாக்களுடைய குதிரைகளும்-யானைகளும்நிறைந்திருக்கின்றனவே: எந்த தேசத்திலும் பாண்டவர்களின்புகழே வியாபித்திருக்கிறதே. மண்டலங்களெல்லாம் அவர்களுடைய ஆக்கினைக்குட்பட்டிருக்கின்றனவே: அவர் யாகத்திற் செலவுசெய்த பொருள்களை ஆதிசேடனுங் கணக்கிடமாட்டானே: அப்படிச்செய்தும் மாளாத தனம்வந்து குவிந்திருக்கின்றதே: அதை நினைக்கும்போது என் வயிறு பகீரென்று பற்றிக்கொள்ளுகிறதே:

ஓ மாமா! ஆதரவற்றுச்சென்ற அவர்களுக்கே இவ்வளவு மகிமையுண்டாயிருந்தால், நமக்கெல்லாம் இனி ஆண்மையெங்கேயிருக்கின்றது? ஏனென்றால்-நானிருக்க, நீயிருக்க, அங்கதேசாதிபராகிய அண்ணன் கர்ணனிருக்க, மற்றுமனேக வீரரிருக்க, யாவருக்கும் எதிரேயே நம்முடைய நேசனாகிய சிசுபாலனைக் கண்ணன் அவ்விடமே சங்கரித்தானே: ஆண்மையிருந்தால் யாராவது எழுந்திருந்தார்களா? அப்படிப்பட்ட கண்ணன் அவர்களுக்கு வேலைக்காரனைப்போலிருக்கிறானே: இதுகளையெல்லாங் கண்களினாலே பார்த்து நானெப்படிச் சகித்திருப்பேன்? ஒரு குலத்திற் பிறந்த இருவரில் ஒருவன் அவ்வளவு சிறப்படைய, மற்றொருவன் நசித்து உயிரை வைத்துக்கொண்டு பிழைத்திருப்பதினால் என்ன சௌக்கியம்? அதனாலென்ன சந்தோஷம்? நானுங் குருவம்சத்தானென்று வெளியிலேவர வெட்கமாயிருக்கிற

தே: நான் யாரோடே என்னபேசவேண்டுவது? ஆதலால் தீயிற் குதித்தாகிலும், பாறாங்கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு தண்ணீரில்விழுந்தாகிலும், விஷத்தைக்குடித்தாகிலும் இறந்தாலப்போது தான்சித்தங்குளிர்ந்து சவுக்கியமாயிருப்பேனேயல்லது வேறில்லை. நானிப்போது பிழைத்திருக்கிறதாய் நினையாதேயும். அந்தச்செல்வத்தைப்பார்த்து அவருக்குச்சரியா யிருக்கிற எவன்தான் உயிர்வைத்துக்கொண டிருப்பன்? நானிப்போதிருக்கும் நிலையைச்சொல்லுகிறேன் கேளும்: ஒருவிதத்தாலும் நான் பிழைத்திருக்கிறவனு மல்லேன். மரித்தவனுமல்லேன். மனிதனுமல்லேன். மிருகமுமல்லேன். சரமுமல்லேன். அசரமுமல்லேன். இவைகட்கெல்லாம் நான் வேறாகவே யிருக்கிறேன். இவ்வளவுதானோ எனது வயிற்றெரிச்சலுக்குக் காரணம்? மற்றும் அனேக முண்டு. அவைகளையுங் கேளும்: என்தம்பிகள்முதலிய எம்மையும்உம்மையும் ஊழியக் காரரைப்போல் யாகத்தில்வேலைசெய்யச்சொன்னானே அதுவுமன்றி நீருங்கூடவருகையிற் சபையில நான் நீரை நிலமாகவும், நிலத்தை நீராகவுங்கண்டு மயங்கினதன்றி, இன்னும் பலவாறாக மயங்கி விழுந்ததற்குக் காவற்காரர்முதல் யாவருஞ்சிரித்தது தெரியுமே: அதுவொன்றுக்கே நானுயிரை விடவேண்டாமோ? அப்படிப்பட்டசபை தேவர்களுக்கு மில்லையே இப்படிக்கெல்லா மிருக்கிறபடியினாலே நானினி உயிரை வைத்திருக்கமாட்டேன். மரணத்திற்கே சித்தமாயிருக்கிறேன். நீரும் அநுமதிசெய்யும். திருதராஷ்டிர மகாராஜாவுக்கு இச்செய்தி தெரியுமென்றுசொல்லி வாயை மூடிக்கொண்டான். இந்தவார்த்தையைச் சகுனிகேட்டு அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

அடா குழந்தாய்! நீ தருமபுத்திரனுடைய சம்பத்தைப்பார்த்து வீணாய் ஏன் பொறாமைப்படுகிறாய்? அவர்கள்செய்த புண்ணியத்தின்படியாக அவ்வளவு செல்வம் அவர்கட்கு வந்தது. உன் புண்ணியத்தின்படியாக இவ்வுலகமெல்லாம் உனக்கு வந்திருக்கிறது. இப்படியே ஒவ்வொருவருந் தன்தன் நல்வினைப் பயனுக்குத்தக்க பலனை யனுபவிக்கிறார்கள். இது இயல்பென்றறியும் நீ ஏனோ மனஸ்தாபப்படுகிறாய்? நீயும் ஆதிமுதல் அவர்களையடக்கி மேலாகவேண்டுமென்று வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்தாய். அவை பயன்படாமற்போயின. அவர்கள் தங்கள் தந்திரங்களினாலே பெருமை யடைந்தார்களோ? அந்த மந்திரங்களைக் குறித்து நீயும் யத்தனப்பட்டாய். அவையொன்றும் பலிக்கவில்லை. அதற்கென்ன செய்யலாம்? நீ திரௌபதியை மணஞ்செய்ய முயன்றாயே அது சித்திக்காமற்போனது தெய்வத்தின் யத்தனந்தானே. அவர்கள்விவாகஞ் செய்ததினாலே துருபதன் முதலாகிய அனேகர் அவர்களுக்குச் சகாயமானார்கள். கிருஷ்ணனோ? அம்மான்பிள்ளை யானதினால் அவர்கள் அநுசரிப்பினாலும் - அடக்கமுடைமையினாலும் - சகாயமானான். அவனோ? வெகுபுத்தியும் - யுக்தியும் - பராக்கிரமமும் - புகழும் - சாமர்த்தியமு முள்ளவன். தேவர்-தானவர்-முதலானோரையும் ஜயிக்கவல்லவன். ஒருவனாலும் வெல்லப்படாதவன். அவனுடைய துணையைப் பற்றி அவர்களுக்குச் சகல மேன்மைகளும் வருகின்றன. இதற்கு நாமென்னசெய்யலாம்? அநியாயமாய் அவர்கள் ஒருவருடைய ராச்சியத்தை அடித்துப்பறிக்கவில்லை. நியாயமாய்த்தகப்பனுக் குண்டானபங்கையே அடைந்தார்கள். ஆளுகைசெய்கையிலும் ஒரு அநியாயமுஞ் செய்யவில்லை. யாவருக்கும் நன்மையாகவே நடக்கிறார்கள். காண்டவவனத்தை இந்திரன்முதலான பேர்களைவென்று அக்கினிபகவானுக்குக்கொடுத்தபடியால், அர்ச்சுனன் அற்புதமாகிய தேர்-குதிரை - வில் - முதலானவைகளைப் பெற்று, அதனாலே உலகமெல்லாஞ் செயித்தான். அக்காட்டுத்தீயினின்றும் மயனைவிமோசனஞ்செய்ததுபற்றி, அவனாற்கற்பனையாகிய உற்பனச்சபையொன்று கண்டான். இதுவெல்லாம் அதிருஷ்டத்தாலே நேரிட்டதுகள். நயக்கப்படிப்பட்ட அதிருஷ்டமில்லை. உனக்கும் வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அசுவத்தாமன் - கர்னன் - முதலான வீரர் சகாயமாயிருக்கிறார்கள். இருந்துந் தெய்வபலமில்லாமையினாலே ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. ஆனபடியினாலே வீணாய்ப் பொறாமைப்பட்டு மனம் வருந்துவதைவிட, கிடைத்திருக்கிறபடிக்குச் சந்தோஷத்தோடிருப்பது நன்மை. அல்லாமல் அந்தச் செல்வத்தையே பெறவேண்டுவாயாகில், அவர்களை யுத்ததந்திரத்தினாலேனும் வெல்லவேண்டும். அதற்கு வீஷ்மதுரோணாதிகளாகிய வீரர் உனக்குச் சகாயமா யிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களைக்கொண்டு ஜயிக்கயத்தனப்படலாம். ஆகிலும் இப்போது அவர்களைப்போர்முகத்தில் வெல்வது அசாத்தியமென்று தோற்றுகிறது. அப்படியிருந்தாலும் நான் ஒருவகையில் அவர்களுடைய சகல சம்பத்துக்களையுங் கவரமாட்டேனோ. அவ்விதநடத்தையில் உனக்குமனமிருந்தால் செய்கிறேன். நீயென்னசொல்லுகிறாய்? என்றுபேசிய சகுனியின் பேச்சைக்கேட்டுத் துரியோதனன் சிறிதுமனந்தேறிச் சொல்லுகிறான்:

மாமாவே! பாண்டவர்களை எளிதிற் ஜயித்து அவர்களுடைய செல்வங்களை யெல்லாம் அபகரிப்பேனென்று சொன்னீரே: அப்படி நம்முடையவர்களில் ஒருவருக்கும் உபத்திரவமில்லாமல் அவர்களை எளிதிலேனும் வெல்லும் உபாயம் யாது? அதைச்சொல்லவேண்டுமென்று துரியோதனன் கேட்க, உடனே சகுனியானவன் அவனைப்பார்த்து, கேளப்பா துரியோதனா! தருமபுத்திரனுக்குச் சூதாடுவதில் மிகவும் பிரியமுண்டு. அதை நன்றாயாடத்தெரியாது. எனக்கோ? அதில் ஒப்பற்ற சாமர்த்தியமுண்டு. அவரோ? சூதாடுதற்கழைத்தால் வராமலிருக்கமாட்டார். அந்த ஆட்டத்தில் மெத்தப் பிரமையுடையவர். ஆன

படியினாலே நான் அவருடைய சகல சம்பத்துக்களையு ஞ் சூதினால் ஜயித்து உனக்குக் கொடுக்கிறேன். ஆனால் அதைக்குறித்து உன்பிதாவாகிய திருதராஷ்டிர மகாராஜாவின் சம்மதிவேண்டும். ஆனதால் நீயிதை யவருடனேசொல்லி அநுமதி செய்வித்தாயேயாகில், சந்தேகமில்லாமல் அச்செல்வங்களை யுனக்குத் தருகிறேனென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட துரியோதனன- ஓய் மாமாவே! நீரே இச்செய்தி அவருக்குத் தெரிவியு மென்று சொன்னான.

துரியோதனனுஞ் சகுனியும் திருதராட்டிர னிடஞ்சென்று ஆலோசித்தல்.

தருமத்திலசிறு வாது நடப்பவராகிய தருமபுத்திர மகாராஜருடைய செல்வங்களைக்கண்டு பொறாமைகொண்டு [illegible] தீயினால் புரண்டுகிடந்த துரியோதன [illegible] சமாதானமாய்ப்பேசிய சகுனியானவன், தன்மனதில் [illegible] வேறுவகையில் [illegible] வெல்லக்கூடாதாகையால் சொக்கட்டானாட்டத்தில் பந்தயமாய்ச் சகலசெல்வங்களையும் [illegible] துரியோதனனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று உறுதியாகிய நிச்சயமடைந்து புறப்பட்டு, திருதராஷ்டிர மகாராஜாவின் மனைக்குட்சென்றான். அஃது-இனிபூமியிலுள்ள சகலராஜாக்களுநம [illegible] எல்லாப்பரிவாரங்களோடு [illegible] படியாகிய [illegible] போனதாக [illegible]ப்பட்டது. அப்படியவன மனைக்குட்சென்று ராஜாவின சமீபத்திற்போய்த்தனனையறிவித்து நமஸ்கரித்து, பக்கத்திலிருந்த ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து, மாரசியமாய் மெள்ள இதனை மொழியலாயினான. ஓய் மகாராஜாவே! உமது புத்திரனாகிய துரியோதனன் [illegible] மனதில் பெரிய விசனம [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

ணங்களும் - பொருள்களும்-மற்று மனேகவித வஸ்துக்களும் - நல்லகுதிரைகளும் - யானைகளும் - வாகனங்களும் - சேனைகளும் - விஸ்தாரமிருக்கின்றன. தேவஸ்திரிகளுக்கொப்பாகிய வெகு மனைவியர்களும் இருக்கிறார்கள். இப்படி உனக்குச்செல்வத்திலும்-போகத்திலும் - ஒருகுறையுங் காணப்படவில்லை. நாமும் உன் தாயரும் [illegible] அன்னவஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு சுகமாயிருக்கிறோம். மற்று [illegible] கள் யாவரும் உன [illegible] யிருக்கிறார்கள். உன [illegible] மறுப்பாரொருவருமில்லை. அனறியும் [illegible] வியாகரணங்களையும்-மற்று மனேக [illegible] களையும்-நன்றாய் ஓதியுணர்ந்து, எல்லா வித்துவான்களாலும் புகழப்பட்டிருக்கிறாய். குடிகளையுஞ் செவ்வையாய்க்காத்து, அவர்கள் துதிக்கும்படியிருக்கிறாய். துரோணாசாரியர் - கிருபாசாரியர் - பலராமர் - இவர்களிடத்தில் அஸ்திரவித்தை நன்றாய்க்கற்றுமிருக்கிறாய். இவ்வாறு எல்லாப் போகபாக்கியங்களும் - பெருஞ்செல்வமும் - புகழும் பெற்றுத் தேவேந்திரன்போல விளங்குகின்ற உனக்கு, இப்படிப்பட்ட விசனம் வருவதற்குக் காரணம்யாதோ தெரியவில்லை. ஆகையால் அதைநீ எனக்கு இப்போது நன்றாய்த்தெரிவிக்கவேண்டும். எனறு பிதாசொல்லக்கேட்ட துரியோதனன் மிகுந்தசோர்வும அலக்ஷியமுமுள்ள சில வார்த்தைசொல்லுவதாயினன.

ஐயனே! உண்ணுவதும் - உடுப்பதும் - புசிப்பதும் - யாருக்குத்தான் கிடைக்காது? இவைகளையெல்லாம் ஒரு சந்தோஷத்திற் சேர்ப்பார்? ஆனால் இவையெலாம் அற்பருக்குச் சந்தோஷ ஹேதுக்களேதான. நீர் சொல்லியபடி இராச்சியசம்பத்து முதலானவை இருந்தும், எனக்கு அந்த அற்பருக்கிருக்கிற அவ்வளவு சந்தோஷமுமில்லை. சந்தோஷமில்லாமைமாத்திரமேயன்று. அதற்குத்துணையாய் அளவற்ற துக்கமுமுண்டாயிருக்கிறது. [illegible] பாண்டவர்களுடைய சம்பத்தையும் - பெருமையையும் - புகழையும் - [illegible] [illegible] புண்டாகி, அதனாலே [illegible] மகாவியாதி பிடித்தவன் போலவும் - பயித்தியம் பிடித்தவனைப்போலவும் - வருத்தப்பட்டு [illegible] இருக்கிறேன். [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] நீ [illegible] ! [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] அரசு [illegible] ! இவையெல்லாம் [illegible] சம்பத்து [illegible]. அறிவிக்கு [illegible], மற்றவருக

குக்கூடுமோ? எவனுடைய செல்வத்தைக்கண்டு எவனுக்குப் பொறாமையுண்டாகுமோ? அவன் அவனை உடனேகொன்று அதைப் பறிக்கவேண்டுவதுதான் க்ஷத்திரியனும் - புத்திசாலியும் - ஆண்மையுள்ளவனுமாயிருப்பவனுக்குத் தகுதி. அப்படிக்கில்லாமல் எதிரியின் பாக்கியத்தைப் பார்த்துச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறவன், மூடர்களில் உயர்ந்தவனாக எண்ணப்படுவன். அதைக்கெடுக்க சக்தியில்லாதவன் மரித்தவனேதான். நானுமப்படியே காலகதியைப் பார்த்துச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனபடியினாலே நான் செத்துப்போனவனே. வல்லுயிர் போகாமையாலேதான் இப்படிக்குத் தினந்தோறும் விசனமென்னும் அக்கினியில்விழுந்து தவித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இனி என்னை மரிக்கத் துணிந்தவனென்றே யோசியும். அவனுடைய சம்பத்தென்ன அவ்வளவு சிறந்ததென்கிறீரா! கொஞ்சஞ்சொல்லுகிறேன்கேளும்:

என்னருமைத் தந்தையே! "இந்திரன் முதலாவுள்ள விமையவர் சிறப்புரசெய்ப்ப, சுந்தரப்பொற்றேளவேந்தர் தொழில்புரிந்து சேவைசெய்ய, மந்திர முனிவர்வேள்வி மறைநெறிமுறையிற்செய்யத், தந்திரவெள்ளச்சேனைத் தருமனே தலைவனானான்." மேலும் - அத்தருமன் இப்போது ஒருவராலும் நிறைவேற்றக்கூடாத இராஜசூயமென்னும் மகாயாகஞ்செய்தானே: அதில் வந்த காணிக்கைகள் எண்ணக்கூடுமானவையோ? தினந்தோறும் அவன் எண்பத்தெண்ணாயிரம் மகாப்பிராமண குடும்பங்களுக்கும், பதினாயிரம் சன்னியாசிகளுக்கும், பக்ஷபக்ஷ்ய பதார்த்தங்களோடு போசனமளித்து வருகிறான். அதனாலே அவனுக்குண்டாயிருக்கிற சிறப்பொன்றே பெரும்பாக்கியமாயிருக்கிறது. அந்தக் குடும்பங்களிலே ஒவ்வொன்றிலும் முப்பதுபேர் பரிசாரகர்களிருக்கிறார்கள். அன்றியும் காம்போஜ தேசாதிபதியாகிய சுதக்ஷிண மகாராஜன் பலவர்ணங்களாய் விசித்திரமாகிய மென்மையும் பளபளப்புமுடைய ஆச்சரியப்படத்தக்கவையாயிருக்கின்ற மான்தோல்களில் அநேகமாயிரமும், அப்படிப்பட்ட கம்பளங்களில் அநேகமாயிரமும் கொணர்ந்து கொடுத்தான். அன்றியும் பொன்மாலையணிந்ததான குதிரைகள் கட்டிய ரதங்களிற் பதினாயிரமும், அப்போது கன்று போட்டதாயிருந்த [illegible] கத் தக்கதாகிய [illegible] களும், சிந்து - சவுவீரம் முதலிய தேசங்களிற் பிறந்து மகாவேகத்தோடு [illegible] குதிரைகளும், அழகும் சாதுரியமுமுள்ளவர்களாகிய மங்கைப்பருவமுள்ள பதினாயிரம் கன்னிகைகளும், அநேகலக்ஷம் ஒட்டகங்களின்மேற் பலவித ரத்தினங்கள் - ஆபரணங்கள் - முதலியவைகளும் கொடுத்தான். இவ்வாறாகவே சகலராஜாக்களும் வந்து காணிக்கைகளைக்கொடுத்துப் பணிந்து போனார்கள். அந்த யாகத்தில் வந்தபொருள்கள் எவ்வளவோ! அவ்வளவு பொருள்கள் குபேரனிடத்திலுங் கிடையாது. இந்தவிஷயத்திற் சந்தேகமிருந்தால் உமது மந்திரியாகிய சஞ்சயனைக்கேளும்.

அந்த யாகத்திற்குவந்த பிராமணரெல்லாம் வேண்டிய இரத்தினங்கள் - வஸ்திரங்கள் - பொருள்கள் - பசுக்கள் - இன்னும்பலவற்றையும் பெற்றுக் களித்துப்போனார்கள். தேவலோகத்திலுங்கூட இவனைப்போல் யாகஞ்செய்தபோதும், பலபலமேன்மையடைந்தவர்களுமில்லையென்று, நாரதர் முதலாகிய பெரியோர்களும் மிகப் புகழ்ந்தார்கள். அன்றியுந் திசைகளிலுள்ள பல அரசர்கள். அவர்கள் வெகு ஒட்டகங்களின்மேற் பொருட்பொதிகளைப் போட்டுக்கொண்டு உதிட்டிரனைக் காணச் சமயங்கிடையாமல், அரண்மனைவாசலில் நெடுநேரங் காத்திருந்து வெகுபேர்களைக்கொண்டு தெரியப்படுத்தி, பின்பு அவனைக்கண்டு பணிந்து பலவிதப் பொருள்களையும்-பொற்கலசங்கள் முதலாகிய அனேக பாத்திரங்களையும்-பாற்கடலிற் பிறந்த வெண் பொன்னினாற் செய்யப்பட்டு கோடிசூரியப் பிரகாசம் பொருந்தி இந்திரனுக்கு அப்சரஸ்திரீகள் காமதேனுவின் பாலைக்கொடுக்கும்படியாகிய திவ்யபாத்திரங்கள் போன்ற பலவற்றையும் பாதகாணிக்கையாக வைத்தார்கள். அவைகளையெல்லாம் பார்த்த எனக்குண்டாகிய வயிற்றெரிச்சலையுந் துக்கத்தையுஞ் சொல்லிமுடியாது. அன்றியும் உதிட்டிரனுக்குச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்கிறதற்குச் சமுத்திரங்களினின்று தீர்த்தம் வரவேண்டுமென்று புரோகிதர் சொன்னார் [illegible] ராக்ஷசராகிய சிலர் [illegible] பிடித்துக்கொண்டு [illegible] பொழுதில் [illegible] வந்தார்கள். இப்படி [illegible] நடக்கும்? [illegible] அடியேன் [illegible] இன்னமாய் அவர் [illegible] ? [illegible] ! [illegible] வயிறெரிச்சலைக் [illegible].

அவர்களுக்கு மயன் [illegible] சபை [illegible] திருக்கிறது. அது [illegible] மணிகளா [illegible] செய்யப்பட்டதானதால், [illegible] விசித்திரமாக [illegible] இருக்கிறது. அதில் நான் [illegible] போகும் [illegible] பழக்கத்தினா [illegible] தாமரைபூத்த தடாகம்போற் காணப்பட்டபடியினாலேயும், தாமரைத்தடாகம் வெறுந்தரையாகத் தோற்றினபடியினாலேயும், தரையினிடத்தில் துணியைத் தூக்கிக்கொண்டும், நீருள்ளவிடத்தில் துணியைவிட்டுக்கொண்டும்போய்த் தடுமாறினேன். அப்பொழுதென்னைப் பார்த்து [illegible] சிரித்தார்கள். அதுகண்டவுடனர்ச்சுனன் உலர்ந்த வஸ்திரங்களை உதிட்டிரன் கொடுத்தான். அவைகளை யுடுத்திக்கொ

ண்டேன். அதனாலே நான் செத்தவனேயல்லது பி
ழைத்திருக்கிறவ னல்லேன். பின்பு மற்றொருவிடத்
திற் கம்பங்களிருந்தும் இல்லாதவைபோ லிருந்தன.
வாசலில்லாமல் இருந்ததுபோ லிருந்தது. இவ்விடங்
களி லெல்லாம்போய் முட்டிக்கொண்டு காயங்களைய
டைந்தேன். இப்படிக்குப் பலவிதமாக மயங்கி வழி
துறைதெரியாமல் தடுமாறிக்கொண் டிருக்குமளவில்,
வீமசேனன் பார்த்து நகைத்து, இதோவழி இதோவ
ழி யென்றும், இப்படிவரலாம் இப்படிவரலா மென்றுங்
கூப்பிட்டான். அச்சொல் என்கழுத்தை யறுப்பது
போ லிருந்தது. எனக்குச் சக்தியிருக்குமாகில் அக்க
ணத்திலேயே அவனைக் கொல்லுவேன். இல்லாமை
யாலே பிணம்போலே சும்மா யிருந்தேன். அப்போ
தெல்லாத் திரௌபதியும் மற்றுமனேக ஸ்திரீகளும்
என்னைப்பார்த்து, இவர் தந்தைக்குக் கண்ணில்லை யி
வருக்குங் கண்ணில்லையோவென்று நகைத்தார்கள்.
இன்னுங் கம்பங்களில்லா விடங்களிற் கம்பங்களிரு
ப்பதாகவெண்ணி யொதுங்கி, சபை யேறுவதற்கா
ன படிவழிதெரியாமல் அவர்களுடைய மனிதர்வ
ந்து வழிகாட்டி யழைத்துக்கொண்டுபோக அதிற்
போய், பின்பு தலைகுனிந்துகொண்டே சிலநேரமிரு
ந்து விடைபெற்று வந்துவிட்டேன்.

இப்படியிருக்க, எனக்கு சுகமேது? சி
றப்பேது? நானிருந்தா லென்ன வயிறெரிச்ச லொழியு
மோ? சத்ருக்களாயிருக்கும் பங்காளிகளாலே மானமி
ல்லாமல் அவமானப்பட்டிருப்பதைவிடச் சாதலே நன்மை. அப்ப
டி அவமானப்பட்ட பின் உயிரை விட்டுவிடவேணு
ம். ஆனால் உங்களையுந் தாயையும் நினைத்து, என
்னுயிரை விடுதல் பாவமென்றெண்ணி அப்படிச் செய்யா
மற்போனேன். அதுவுமன்றி அவர்களுக்குப் பொருந்தா
க்கூடாமையுற்று, என்மனம் இப்போதுந் துணி
ந்திருக்கின்றேன். இன்னமும் ஒரு அதிசயங் கேட்பீரா?
அவர்கள் யாகசாலையில் ஒருசங்கிருந்தது. அந்தச்சங்கு
லக்ஷம் பிராமணர் புசித்தா லொலிக்கும்.
அப்படிப்பட்ட சங்கம் ஒவ்வொரு நாட்களிலும் அ
நேகந்தரம் ஒலிக்கக் கேட்டிருக்கின்றேன். இவ்வாறு
அளவில்லாத பிராமணர் புசித்ததைச் சந்தோஷமாய்
மனதில் எனக்குப் பொறாமை யுண்டாயிற்று. அந்தப்பிரா
மணர்கள் புசித்துப்போட்ட பெருகிய எச்சிலைகளை ரா
ஜாக்களும் பெருமையுங் காணாமல் விட்டுப், ப
ரிசாரகர் போலப் பரிமாறினார்கள். நம்மைக் கே
ட்டறியாத தேசத்து மன்னர்களெல்லாம் வந்து காத்
திருந்தார்கள். அவர்களனைவரும் சந்தோஷிக்கும்படி
யாக ஒவ்வொருவரும் பலவகைப்பணிசெய்து வந்
தார்கள். தேவர்கள் - தேவரிஷிகள் - கந்தருவர் -
முதலானவர்களும் வந்திருந்தார்கள். இவர்களெல்லா
அவர்களையும் அவர்கள் செய்யும் யாககாரியங்களை
யும் வெகுவாய்ப் புகழ்ந்தார்கள். நான் அவர்களிலொ
ருவனாக இருந்தேனே யல்லது வேறில்லை. ஆதலால்
என்னுயி ரிருக்குமளவில் அவர்களோ டெதிர்த்துப்
போர்செய்கிறேன். ஜயித்தால் அந்தச் செல்வத்தை
யனுபவிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் பிராணனை மாய்க்
கிறேன். இவ்விரண்டுமின்றிச் சும்மாயிருந்தால் என்
துக்கந் தீராதென்றுசொன்னான்.

இப்படி சொல்லிய துரியோதனனைப் பார்த்துச்
சகுனி சொல்லுகிறான்: கேளப்பா துரியோதனா! பா
ண்டவர்கள் வெகுபராக்கிரம சாலிகளாகித், தங்கள்
புஜபலத்தினால் இப்படிப்பட்ட ஐசுவரிய மடைந்தார்
கள். அதைக்கண்டு நீ வீணாய்ப் பொறாமைப் படுவது
ம், யுத்தத்தினாலே அதைக் கைவசப்படுத்த நினைப்
பதும், சொற்பமும் நன்றாயிருக்கவில்லை. எட்டாத
பெரியமரத்தி லுயரயிருக்கும் பழத்தை யெட்டிப்பறிக்க
முயலுங் குள்ளன்போல், வீணான முயற்சியை நீயோசிக்கி
றாய். இப்போது தேவர்களெல்லாம் ஒன்றாய்க்கூடி வ
ந்தாலும், அந்தப்பாண்டவர்களை வெல்லுவது அசாத்
தியமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனபடியினாலே
நீசொல்வது சரியல்ல. ஆனாலதைக் கவருகிறதற்கு ஒ
ரு உபாயமுமில்லையோ வென்றால் - உண்டு. அதென
னவெனில், சொக்கட்டா னாடுவதில் எனக்கு மிகுந்த
பாண்டித்தியமிருக்கிறது. ஏனெனில் - அக்ஷ இருதய
மென்னும் வித்தையைக் கற்றிருக்கிறேன். அதனாலே எ
ந்தச் சமயத்தில் எந்தப்பந்தயம்வேண்டுமோ? அது
விழச்செய்வேன். காய்களை ஆடுவதிலும் மிகுந்த சா
துரியமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். ஆகையால் எனக்குச்
சமானமாக அவ்வித்தையை தெரிந்தவன் பூலோகத்தி
லொருவருமில்லை. தருமபுத்திரனுக்கோ? இவ்வித்
தையை யொருவரிடமும் தெரிந்ததில்லை, இந்த ஆட்டத்
தில் மிகுந்த விருப்பமுண்டு. பந்தயம் போட
த் தெரியாது. ஆடவுந் தெரியாது. ஆட அழைத்தால்
மாட்டேனென்று ஓடவுந் தெரியாது. ஆதலால் அ
வனைச் சூதாட அழைத்துச் சகலசம்பத்துக்
களையும் பந்தயமாக வைக்கச்செய்து, அவைகளையெ
ல்லாம் ஜயித்துக் கொடுக்கமாட்டேனா. அப்படிக்க
ருதியிருக்கின்றேன். [illegible]
[illegible] அதற்குப் [illegible]
[illegible] ராஜாக்களின் [illegible]
விசேஷமாகிய [illegible]
போற்றுகின்ற பேச்சைச் சொன்னான்.

அப்போது துரியோதனன் பிதாவைநோக்கி, ஐ
யா! மாமனாகிய சகுனி சொல்லியதைக் கேட்டீரோ
? இவனைக்கொண்டு தருமபுத்திரனோடு சூ
தாடச்செய்து, அவனைச் செல்வமெல்லாங் கவருகிறேன்.
அப்படிக்கு நீர் அநுமதி பண்ணவேண்டுமென்று
சொல்லக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் தனமகனைப்பார்
த்துச் சொல்லுகிறான்: கேளடா புத்திரா! இப்படிப்பட்ட கா
ரியத்தை யோசித்துச் செய்யவேண்டும். அதற்
காக விதுரனை யழைப்பித்து, அவனோடுசொல்லி, காரிய
த்தின் குறைநிறைகளை நன்றாய் ஆராய்ந்து சொல

னுகிறேன். அவன்வெகு புத்திசாலி. சகலதருமங்களை யு மறிந்தவன். வெகுயோக்கியன். பாண்டவர்களுக்கும் உங்களுக்கும் - பக்ஷபாதமில்லாமல் நன்மையைச்சிந்திப்பவன். ஆனபடியினாலே அவனோடிதைப்பேசவேண்டுமென்று சொல்லியதைக் கேட்ட துரியோதனன் மனம்பொங்கி, பெரும் பிதாவே! நீர் விதுரரோடு இந்தச்சங்கதியைச் சொன்னால் அவர்சம்மதிக்கப்போகிறதில்லை. மற்றென்ன சொல்லுவரென்றால் - சொக்கட்டான் முதலாகிய சூதுகளை யாடுதல் நல்லகாரியமன்றென்றும், பாண்டவர்களுடைய ராச்சியத்தைத் அபகரிப்பது நியாயமன்றென்றுஞ் சொல்லுவர். அதுவே உமக்கு யுக்தமாகத்தோன்றும். அது கேட்டவுடனே நான் உயிர்விடுவேன். இவ்வாறாக நானிறந்தபின் நீரும் விதுரருமாகச் சுகமாயிருங்கள். ஈதொருவன் போவதினால் உங்களுக்கென்னகுறை? ஆகையாலே நான் உயிர்விடுவதே நன்மையென்று பிதாவின் பக்கத்தில் நின்று மிகவுந் துக்கப்பட்டான்.

திரிதராஷ்டிரன் விதுரனோடு ஆலோசித்துத் துரியோதனனுக்கு அறிவுறுத்தல்.

பெரும் ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இப்படிசகுனியின் போதனையினாலே அகாத்தியஞ்செய்யாநின்ற மகனைப்பார்த்துத் திருதராஷ்டிரமகாராஜன் மனதிற்கிரங்கி இரக்கமுற்று, மந்திரிகளை நோக்கித் துரியோதனனுக்குப் பிரியமாகும்படி ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறான். ஓமந்திரிகளே! நீங்கள் இப்போதே ஸ்வர்ணங்களும் ரத்தினங்களும் பதித்து, திவ்வியமாகிய ஒருசபாமண்டபத்தைக் கட்டிவையுங்கள். அது ஆயிரந் தூண்களாகி, [illegible] யுடையதாய், யாவருங் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அனுப்பி [illegible] [illegible] விதுரன் தானே அழைப்பதற்கு காரணமுங் [illegible]. இனி இந்தமந்திரத்தை [illegible] பூமியிலு

ள்ள அரசருக்கும்-விநாசகாலங்கிட்டித்தென்று நினைத்துச், சீக்கிரமாக அரண்மனைக்குவந்து ராஜாவைக் கண்டு தெண்டனிட்டு, அவனுக்கிணையினால் உட்கார்ந்து இதனைச் சொல்லுகின்றான்.

வாரீர் மகாராஜாவே! உம்முடைய மனதிலிருக்கும் அபிப்பிராயத்தைச் சிந்தித்துப்பார்த்தேன். அது மிகவும் நன்றாயிராமையாலே சந்தோஷப்படாமலிருக்கிறேன். எப்படிப் பட்டவர்களுக்குஞ் சூதாடுதல் இழிவாகிய செய்கை. மேலும் அதுகலகமென்னுஞ்செடிக்குக்கிழங்காயிருக்கின்றது. அப்படிக்குச் சூதாடுவதினால் பாண்டவர்களுக்கும் உமக்கும் மிகுந்த விரோதமுண்டாகி, யாவருக்குந் தீமை நேரிடும். என்றுசொல்லக்கேட்ட குருட்டு ராஜாவானவன் சொல்லுகிறான் ஓவிவேகத்திற்சிறந்த விதுரா! நியாயமாய்ச் சூதாடினால் கலகம்வரவேண்டுவதென்ன? மேலும் நாமும் விதுரருமாக பக்கத்திலிருக்கக் கலகம்வருமா? ஒருக்காலும் வராது. அப்படிநேராமலிருக்கும்படி தகுந்த உபாயஞ்செய்வோம். தேவர்களும் அனுக்கிரகஞ் செய்வார்கள். அப்படியுங் கலகம் வரவேண்டியிருந்தால், அது நாம் தடுத்து நிற்குமா? வந்துதானே தீரவேண்டும். ஆனபடியினாலே இந்த விஷயத்தில் நீ என்பேச்சைமறுத்துப்பேசாதே. இங்கிருந்து போய் உதிஷ்டிரனை யழைத்துக்கொண்டு வாவென்று பிடிவாதமாய்ப் பேசுவதைக்கண்ட விதுரனானவன், ஓ மகாராஜனே! உம்முடைய சித்தத்தின்படியே நடக்க என்னைக் கேட்க வேண்டுவதில்லையே. நீரென்ன செய்வீர்? சீக்கிரத்திற் புத்திரர்களையும் - பந்துக்களையும் - செல்வத்தையும் - இழந்து துயரப்படவேண்டிய காலம் உமக்கு நேரிட்டிருக்கையில், ஒருவருடைய பேச்சும் இதமாய்த்தோற்றாது. ஆதலால் தெய்வச்செயலின்படி யாவும் நடக்குமென்று சொல்லிப் போட்டு, [illegible] [illegible] விதுரன் திரிதரா [illegible] [illegible] இருந்தான்.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மகாநிர்க் [illegible] [illegible] பக்தியான [illegible]. தேவராஜனாகிய இந்திர

னுக்குப் பிரகஸ்பதி உபதேசித்த நீதிகள்யாவுந்தெ
ரிந்தவன். யாதவர்களுக்கு உத்தவன் எப்படி நன்மை
யைச்சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறனே? அப்படி நமக்கு
நன்மையைச் சிந்தித்துக்கொண் டிருக்கிறவன். அவ
ன்பேச்சுக்குப் பலதிருஷ்டாந்தங்களைக் கண்டிருக்கி
றேன். ஆதலால் அவன்சம்மதியை மீறிநடப்பது நன்
மையாகத்தோற்றவில்லை. நீயோபிடிவாதம்பிடித்துச்
சோகப்படுகிறாய். அப்படி சோகப்படவேண்டாம். உன
க்கென்னகுறை யிருக்கிறது. நம்முடையபூர்விகர் எந்த
ராச்சியத்தை யாண்டார்களோ? அந்தராச்சியத்தை
நீயுமாளுகிறாய். அவர்களுக்கெல்லாங்கிடைத்திலாதசெ
ல்வமும், கெடிஸ்தலாதிபதிப்பட்டமும் உனக்கிருக்கிற
து. சகலபோகபாக்கியங்களு நிறைந்திருக்கின்றன. சக
லகலைகளுமோதியிருக்கிறாய். உனக்குச் சமானமானவ
ன் மற்றொருவனுமில்லை. வீணாய் மனத்திற்கு ஒரு அ
சந்துஷ்டியை வைத்துக்கொண்டு தவிக்கிறாய். அதை
விட்டு உனக்கிருக்கிற போகபாக்கியங்களை அனுபவி
த்துச் சுகமாயிரு. இந்தவிஷயத்தில் நீயேவிதுரனைக்
கேள். அவன் உனக்கு இதத்தைச்சொல்லுவன். அ
தின்படி நடந்தாயேயாகில மேன்மேலும் க்ஷேமங்கி
டைக்கும். என்று பிதாசொல்லியதைக்கேட்ட துரி
யோதனன் பெருமூச்செறிந்து சொல்லுகிறான்:

துரியோதனன் திரிதராஷ்டிரனுக்கு இராஜசூயம்நடந்த சிறப்புகூறல்.

கேளும் என்தந்தையே! எப்படியாகிலும் வயிறு
வளர்த்தாற்போதுமென றெண்ணுகிறவனுக்கன்றோ
சோறுக்கணிபுங்கிடைத்தாற்போதுமை. அவ்விதமாய்
நாயும் வயிறு வளர்க்கிறது. அப்படி இழிவாக வயிறு
வளர்ப்பதைக் காட்டிலும் பிராணனைவிடுவது உத்த
மம். எதிரிகளைக்காமற் பிழைப்பதன்றோ பிழைப்பு.
அதிலுங்கூடவும் மானியாயிருப்பவன சத்து
ருவின் பெருமையைப் பார்த்திருப்பது நியாயமா? நீர்
எனக்கு வெகுசெல்வங்களைக் காண்பித்திருக்கிறீர். ஆகி
லும் அவைகளெல்லாம் பாண்டவர்களுடைய செல்
வங்களுக்குமுன் அற்பமாகத் தோற்றுகிறபடியால்
சந்தோஷகரமாயிருக்கவில்லை. அவர்களுடைய சம்
பத்துகளின் அதிசயத்தைக் கொஞ்சஞ் சொல்லுகி
றேன் கேளும். இராஜசூயயாகத்தில் வந்திருந்த காணிக்
கைகளையும்-மற்றுமுள்ள பொருள்களையும்-விசாரி
த்துவாங்கிவைக்கும்படி எனக்கு அப்போகத்தில் அதி
காரங்கொடுத்தார்கள். அதனாலே நான் பூரணமாய்க்
கண்டிருக்கிறேன். எனக்கவைகள் எவ்வளவுதூரம் பரி
சியதுகளோ? அவ்வளவுதூரமும் பொருட்கூட்டங்க
ளாகவே காணப்பட்டன. வரவுக்குச் செலவுக்கு
கணக்குவைக்கக் கூடாமற் போயிற்று. பொக்கசத்துக்
காகப் பலவீடுகள் விஸ்தாரங்களாய் நிருமிக்கப்பட்டி
ருந்தும், அவைகளி லடங்காமல் அதின்புறங்களிலெ
ல்லாம் மலைமலையாகப்போட்டு நூலாங்கட்டிகள் விழுந்தி
ருந்தாலெப்படியோ? அப்படிக்கு இரத்தினங்களும்-
பொன்களும் - மற்றுமுண்டான அளவற்றபொருள்
களும் இறைந்திருந்தன.

இப்படி கொள்ளாமலிருக்கச் செய்யும், ஓய்வில்லா
மல் நாலுதிக்குகளிலுமிருந்து அளவற்றபொருள்கள்
ஆற்றின்வெள்ளம்போல் வந்துகொண்டே யிருந்தன.
அதுகளைப்பார்க்குமளவில்யார்தான் ஆச்சரியப்படமா
ட்டார்கள்? தேவேந்திரன்-குபேரன்-முதலானபேர்
களும் பொறாமைப்படாமலிரார்கள். வேலைக்காரர்களு
க்கும் எனக்கும் வந்தவஸ்துக்களை வாங்கிவைத்துக்
கைகள் சோர்ந்தன. இன்னவிடத்தில் இன்னதுகளை
யுங்களென்றுசொல்லிச்சொல்லி என்வாயுஞ்சலித்தது.
அந்தச் சம்பத்துகளுக்குமுன் நமது ராச்சியசம்பத்
துகளெல்லாம் ஏகதேசமாகுமா? சபாமண்டபத்திற்
குப்போய் நான் தடுமாறினேனே: அந்தப் படிகக்கு
ளம் விந்துசரசென்னும் தேவதடாகத்திலிருந்த ரத்
தினங்களினாற் செய்யப்பட்ட படியினாலே, மெய்யா
கிய தாமரைப் பூக்கள்போலவும் - மீன்கள்போலவும்-
மற்றும் நீர்ப்பறவைகள்போலவும் - தெளிந்து அசை
ந்துகொண்டிருக்குந் தண்ணீர்போலவுங் காணப்பட்
டது. இவ்வாறாகச் சொல்லத்தரமில்லாத அனேக மா
யிரம் விசித்திரங்களுண்டு. இதுகள் தவிர யானை-குதி
ரை - பசுக்கள் - முதலானவைகளும், ஆசனங்கள்-சய
னங்கள்- முதலியவைகளும் அளவற்றுவந்தன. வந்த
ராஜாக்கள் யாவரும் வெகுகாணிக்கைகளைக் கொணர்
ந்தார்கள். ஆனால் அவைகளை, விவரமாகச்சொல்ல எ
னக்குத் தெரியாது. அதிலுங் கொஞ்சத்தை ஞாபகமுள்
ளவரையிற் சொல்லுகிறேன்கேளும்.

காம்போஜராஜனும் - இளைகருவரும் - கொணர்
ந்த பொருள்களை, முன்னம் கூடியவரையிற் சொன்
னேனல்லவா? மற்றொரு வசாதிகளென்னப் பட்டவர
கள் திக்கிலேயானும் பக்ஷிபோற பஞ்சவர்ணங்களு
டைத்தாகிய தேகமுள்ள கிளிமுதலிய வன்னமாகியமுக
முமுள்ள அனேகபக்ஷிகளையும், சமையலைக்கன்றாய்
சமைத்ததுபோலவிருக்கிற பெட்டகங்களையும், பல வ
கைப்பட்ட வஸ்திரங்களையுங் கொணர்ந்து; ராஜதரி
சனத்திலேயும் வெகுகாலங் காத்திருந்தார்கள். இமய
மலையிலிருந்து குணிந்தியன் சங்கமொன்று கொண்டு
வந்துகொடுத்தான். அதுப்பாயருனைக்கிரகிக்கக்கூடி
நல்ல லக்ஷணங்களுள்ளதாய்ச், சந்திரமண்டலத்தை
யொத்து பொன்மாலைகளினாலலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அ
தை யுதிஷ்டிரன் அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுத்தான். அ
வன் அதைத்தானூதினான். அந்த ஓசையைக்கேட்ட
ராஜாக்கள் யாவரும் மூர்ச்சையடைந்தார்கள். பாண்
டவர்களும்-திருஷ்டத்யும்னன்-ஸ்ரீகிருஷ்ணனும்-
சாத்யகியும் - இந்த ஐந்துபேர்கள் மாத்திரம் மூர்ச்
சையடையவில்லை. நானும் மூர்ச்சையடையக் கண்டு,
வீமனும் அர்ச்சுனனும் நகைத்தார்கள். நான் மான
மில்லாதவனானபடியினாலே அவர்களைக் கொல்லமாட்

டாமற் போனதுமன்றி, பிழைத்துமிருக்கிறேன். அந்தப் பிராமணனுக்குத் தருமபுத்திரர் [illegible] ஐந்நூறு விருஷபங்களையும், வேறு பணங்களையும் வெகுமதிசெய்தார்.

சிமுகனென்பவனும் - குளிந்தனென்பவனும் - நாணயமாய்ப் பொறுக்கப் போட்டிருக்கிற அநேகவகை ஆடைகளையும், பொற்குடங்களில் நிறைத்த அருமையாகிய தேன்களையும், பல பூஷணங்களையும், பணங்களையுங்கொண்டுவந்து; வாசற்காப்பாளரால் தடைபட்டுப் பின்பு கண்டு பணிந்தார்கள். யவனதேசத்து ராஜாக்கள் பர்வததேசத்துக் குதிரைகளிற் பலவற்றையும், [illegible] - பொருந்தி மேல் விதானமாகிற விலையுயர்ந்த கம்பளங்களையும், பலவைப் பட்டுவஸ்திரங்களையுங்கொண்டுவந்தார்கள். கலிங்கதேசாதிபதியாகிய சுருதாயு என்பவன் விலையுயர்ந்த மணிகளையும், திவ்யாலங்காரம் பொருந்திய சங்குகளாகிய பல பண்டங்களையுங் கொண்டுவந்து காத்திருந்து கொடுத்தான். வங்கதேசாதிபதி நவரத்தினங்களிழைத்த கட்டில்களை - ஆசனங்களை - பல்லக்குகளை - முதலியவை கொண்டுவந்தான். பாண்டியராஜன் நல்ல சந்தனகட்டைகளில் [illegible] பாரமும், அவ்வளவு கஸ்தூரியும், சந்திரகிரணம்போன்ற முத்தமாலைகள் பலவற்றையும் சமயம்பார்த்திருந்து கொடுத்துப்பணிந்தான். சோழதேசத்து ராஜாவும் - சேரனென்கிற மலையாளதேசத்து ராஜாவும் அதிர் [illegible] பணிந்தார்கள். [illegible]

சவ்விரதேசத்தரசன் [illegible] கட்டியதாய், [illegible] நவரத்தினங்களிழைத்து, [illegible] பொற்சலங்கைகளுங் கட்டி, திவ்யமாகிய [illegible] தேர்களைக் கொண்டுவந்து காத்திருந்தான். அவந்திராஜன் விலையுயர்ந்த பற்பல மணிகளாற் செய்த விசித்திரமாகிய கிரீடங்களை [illegible] முதலிய பணிகளையும், அநேகந் தாசிகளையும் வெகுமதிகொடுத்

தான். தசார்ணதேசாதிபன் - சேதிதேசாதிபன் - சூரசேனதேசாதிபன் - இம்மூவரும் பணப்பொதிகளைக் கொண்டுவந்து காத்திருந்தார்கள். காசிராஜன் எண்பதினாயிரம் பசுக்களையும், பதினாயிரங் குதிரைகளையும், எண்ணூறு யானைகளையும், பலவன்னப் பட்டுகளையுங் கொண்டுவந்தான். விதேகராஜனும் [illegible] கோசலராஜனும் [illegible] பதினாயிரங் குதிரைகளும், [illegible] கொடுத்துக் காத்திருந்தார்கள். சைப்யனென்பவன் [illegible] ரதங்களும் - [illegible] திரங்களில் [illegible] கொடுத்தான். திரிகர்த்த ராஜன் அழகாகிய பலவும் பொருந்திய [illegible] பொற்பட்டணிந்த [illegible] நூறையும், பலபொருளுங் கொடுத்தான். பாஹ்லீகனென்பவன் உயர்ந்த முத்தாபரணங்களும், ரத்தினமாலைகளும், சந்திரஹார முதலியவைகளை, [illegible] ஆயிரந் தாசிகளையுங் கொண்டுவந்து, வாசலில் [illegible] காத்திருந்தான்.

[illegible]

[illegible] செய்யப்பட்ட பல்லக்குகளையும் [illegible] வஸ்துக்களையுங் கொடுத்தான். [illegible] அரசன் இலவங்கம் - [illegible] சாதிக்காய் - இன்னும் பலவித வஸ்துக்களிலும் ரத்தினக் கட்டிகளையு

கொடுத்தான். புண்டரீகரும், தாமலிப்தரும், பச்சைக்கர்ப்பூரம் - குங்குமப்பூ - கோரோசனம் - அகில் - தக்கோலம் - இலவங்கம் சாதிக்காய் - முதலான நகைகளைக் கொண்டுவந்தார்கள்.

சீனர் - ஹூணர் சகர் - காசர் - இவர்களெல்லாரும் கடலிலேயுண்டாகிற பவித்திரமான வஸ்துக்களையும், மலையிலுள்ள சித்திர வைதூரியங்களையும், [illegible] யாகவும் - [illegible] பாதியாகவும் ஜாதியங் [illegible] மடியாகவுஞ் செய்த அநேகம் பிரதிமைகளையும், விசித்திரமாகிய சனைகளையும், அழகாய் [illegible] யத் தோற்றங்களின் பலவகைகளையுங் கொண்டுவந்து, [illegible] சமீபத்தில் கூட்டி [illegible] நின்றார்கள். [illegible] ஜன [illegible] - கம்பளங்களை - [illegible] பலவண்ணமான - [illegible] கொண்டுவந்து [illegible] மலைகளிலிருந்து [illegible] தானியங்களை [illegible] பல வஸ்துக்களை - இவைகளைக் [illegible] துரியோதனனுக்குச் [illegible]

[illegible]

னும் - மலைகளிலும் - சாந்திகளிலுமிருக்கிற, ராஜாக்கள் மிலேச்சர் பில்லர் - வேடர் - கிராதர் - ஊணர் - புற்கசர் - தேவசாதியர் - இவர் முதலானோர் தங்கள் தங்களிடத்திலிருந்த சிறப்புப் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். ஏகசாதியார் வெள்ளையானைக் கன்றுகளில் ஆயிரங் கொடுத்தார்கள். மலைவேடர்கள் போதும் அபூர்வமானவைகளையும், இரசமாறாப் போகாதவைகளையும், சந்தனமும் முருகும் விசேஷப்பட்டவைகளையும் பலவிதமான பழங்களையும் கிழங்குகளையும் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். இன்னும் நல்ல ஜாதியான மிருகங்களையும், பானங்களையும் கொண்டுவந்தார்கள். அநேக தேசங்களின் பலவுருவையும், [illegible]

இப்படிப்பட்ட காணிக்கை கொண்டுவந்த யாவரும் வாசலிற்காத்து, [illegible] பறப்பட்டு [illegible]

[illegible]

விலும் - மறமுமனேக வருஷங்களிலும் - [illegible]

டன், நாரதர் - பருவதர் - வசிட்டர் - பராசர் - வி

யாசர் - தவுமியர் - முதலான மகாரிஷிகளும், வேத சாஸ்திரங்களை முற்றுங்கற்று - அஸ்திர பாண்டித்தியத்தாற் சிறந்து - விவேக குணங்களினு லுயர்ந்து - அனேகம் யாகங்களைச்செய்து பேர்பெற்று - நல்லொழுக்க முடையோராகிய பலபராக்கிரமங்களில் ஒப்பில்லாத மகாராஜாக்கள் பலருங்கூடி, தருமபுத்திரனுக்குச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய முயன்று, கிழக்கு - தெற்கு - மேற்கு என்னும் இம்முத்திசைக் கடலினின்றும், ஐந்நூறு மகாநதிகளினின்றுந் தீர்த்தங்களை வருவித்து, திவ்விய ஔஷதிரசஞ்சேர்த்து அபிமந்திரித்து, திவ்விய சிங்காதனத்தி லுட்காரவைத்து, பதினெண் வாத்தியங்கள் முழங்க - நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர் சுவஸ்தி வாசனஞ்சொல்ல - அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அப்போது கட்டுவதற்குங் கறப்பதற்குமான வெள்ளியினாலாகிய அணைகயிற்றோடும் - பொன்பாத்திரங்களோடும் - பத்துலக்ஷம் பசுக்களும், மற்றும் வெகு பொருள்களுந் தானம்பண்ணினான் தருமபுத்திரன். பின்பு வீதிவலம் வரும்பொருட்டுப் பாஹ்லிகராஜன் வாகனச்சாலையிலிருந்து தானே நவரத்தினகசிதமான தேரைக் கொண்டுவந்தான். சுதக்ஷணமகாராஜன் அந்தத்தேரில் நான்கு குதிரைகளைக் கட்டினான். சீனிதராஜன் அத்தேரின் மேலேற உதிஷ்டிரனுக்குக் கைலாகு கொடுத்துவந்தான். சேதிராஜன் துவஜங்கொண்டு வந்தான். தக்ஷணிராஜன் திவ்வியகவசத்தை அவர்தேகத்திற்பூட்டினான். மகதராஜன் மகாகிரீடத்தை அவர்முடியி லலங்கரித்துப் பூமாலைகளையுஞ் சூட்டினான். வசுதானராஜன் பட்டத்துயானையை அலங்கரித்துக் கையிற்பிடித்துக்கொண் டிருந்தான். விராடராஜன் குதிரையைச் சீனிவைத்து அலங்கரித்துப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். ஏகலைவன் மணிகளிழைத்த பாதுகைகளைக் கொண்டுவந்து அவர்பாதங்களிற் பூட்டினான். அவந்திராஜன் பூரணகலச மெடுத்துக்கொண்டு வந்தான். சேகிதானன் அம்புப்புட்டில்களைக் கொணர்ந்து வைத்தான். காசிராஜன் வில்லையெடுத்துக் கொண்டு வந்தான். சல்லியராஜன் மணிமயமாகிய பிடிபோட்ட கத்தியை எடுத்துக்கொண்டுவந்து வைத்தான்.

இப்படிக் கூடி யாவரும் பலவந்தமாய மேல்விழுந்து ஒவ்வொருழியஞ் செய்தார்கள். இதையோசித்தால் அடித்துக்கொண்டுவந்து தேரிற் கட்டவேண்டிய குதிரைகள், தாமே ஓடிவந்து நுகத்தடியைக் கழுத்திற் பூட்டிக்கொண்டதுபோ லிருந்தது. பின்பு அந்த திவ்வியரதத்திலேறி விளங்கிய தருமபுத்திரனுக்குச் சாத்தகி வெண்குடை பிடித்தான். அர்ச்சுனன் விசித்திரமாகிய வெண்சாமரை வீசினான். வீமசேனன் வாசனையாயிராநின்ற சிற்றாலவட்டம் வீசினான். நகுலசகாதேவர் பின்புறத்தில்நின்று சாமரம்போட்டார்கள். முன்னம் ஒரு பிராமணன் மகாசங்கமொன்று கொண்டுவந்து கொடுத்தானென்று சொன்னேனே: அந்தச்சங்கத்தை அர்ச்சுனன் ஊதினான். அந்தச்சங்கத்தின் வரலாற்றைக்கேளும்: பூர்வம் பிரமலோகத்திலிருந்தது. அதைப்பிரமதேவன் இந்திரனுக்குக் கொடுத்தான். அவன் வருணனிடத்தில் வைத்திருந்தான். தருமபுத்திரனுக்குச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகமாகிறபோது இந்திரன் வருணனிடத்தி லிருந்துவாங்கி, வெகுரத்தினங்களோடு உலுப்பையாகக் கொடுத்தனுப்பினான். அதனையுதிஷ்டிரனறிந்து அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுத்தான். இவ்வண்ணமாக அவனுக்குச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. மனு - மாந்தாதா - அரிச்சந்திரன் - பிருது - முதலாகிய பேர்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட சிறப்பு நடக்கவில்லையென்று பெரியோர்களெல்லாம் பேசிக்கொண்டார்கள். அதனாற் பூலோக தேவேந்திர னென்று சொல்லும்படி விளங்கினான். இதையெல்லாம்பார்த்து என்வயிறுங் குடலும் மண்டி எரிகிறது. மனந்தவிக்கிறது. ஆகார நித்திரைகள் இல்லை. இந்தத்துக்கத்தை உம்முடனே சொல்லவேண்டுமென்று வந்தேன். சொன்னேன். இனி உயிர்வைத்திருக்க எனக்கு மனமில்லை. என்று மகன்சொல்லிய வசனங்களைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் மகாவருத்தத்தோடு அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

திரிதராஷ்டிரன் துரியோதனன்கருத்தைக்கடிய அவனதைக் கேளாது வாதித்தல்.

அடா துரியோதனா! உன் யோக்கியதையையும் உன்கருத்தையும் நோக்கினால், ஒன்றிற்கொன்று மாறுபட்டிருக்கின்றது. நீ எல்லா நூல்களையுங் குறைவறக் கற்றவன். அவைகளின் உட்கருத்தையு நன்றாயுணர்ந்தவன். உலகநீதிகளையும் நன்றாயறிந்தவன். நற்குணங்களுமுடையவன். இப்படி எல்லாவகைகளினாலும் மெத்த மேன்மையுடையவனா யிருந்தும் - உனக்குப் பிராதாக்களாயும், தருமசிந்தையுடையவர்களாயும், வணக்க மொழி முதலிய நற்குணங்க ளுள்ளவர்களாயும், பலபராக்கிரமங்களுடையவர்களாயும், என்னிடத்திலே அன்புள்ளவர்களாயு மிருக்கிற பாண்டவர்களுடைய செல்வத்தைப்பார்த்துப் பொறாமையைப் படுகிறது தகாததல்லவோ? பொறாமையினாலேயே அவர்களை நீ பகைக்கவேண்டிய காரண மொன்றுமில்லையே: அவர்களைப் பகைப்பது பெரு அநியாயமல்லவோ! இதை நீயென்ன மறந்துவிட்டாயோ? நல்லதாகட்டும். இப்போது நீ நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் பகையினாலே பயனேதாகிலுமுண்டோ? அதனால் உனக்கு வருவதான சுகம்யாதேனு மிருக்கிறதா? இல்லையே: இப்படி நீ கொண்டிருக்கிற எண்ணத்தால மரணாந்தமாகிய பொல்லாங்குதான் உண்டாகும். அறியாமையாலே அவர்களின் பகையை நீசம்பாதிப்பதினால், இப்போதி

ருக்கிற செல்வத்தையுஞ் சுகத்தையும் இழந்துபோவாய். வேண்டாம். எப்போதும் நல்வழியிற்செல்ல நினை. அப்போது செல்வந்தனக்குத்தானே வளரும். உன்னுடைய அபிவிர்த்தியை உள்ளநாள்வரைக்கும் உயரக்கோருபவனாகிய என் புத்தியைக்கேள். அவர்கள் யாகமொன்று செய்தார்களேயென்றால், நீயும் ஒருயாகஞ்செய். அவர்களுக்கு அரசர்கப்பங்கட்டினார்களேயெனறால், அவர்களிடத்திற் பயத்தினாற் கொடுத்தால், உன்னிடத்திற்பிரீதியினாற் கொடுப்பார்கள். சந்தேகமில்லை. சபைவேண்டுமெனறால் - அதையும் வெகுவிசித்திரமாய் நிருமிக்கச்சொன்னேன்.

அடா குழந்தாய்! இந்தப்பூமி அரசருக்கெல்லாம் பாரியை. இதைவீரியமில்லாதவன் அனுபவிக்கமாட்டான். கூரிய புத்தியுள்ள வீரியசாலிக்கு நல்லபெண்ணைப்போல இனிப்பாயிருக்கும். நீயோவெகு வீரியமுடையவன். உனக்குப் பூமி வெகுபலன்களைக்கொடுக்கும். மேலும் உனக்கு வெகுவிசுவாசமாயிருக்கிறார்கள். நிறைந்த சேனைகளிருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே இந்தப்பூமிமுழுவதும் உனக்குச்சுவாதீனமானதுதான். உன்பூமியைத்தான் சகலராஜாக்களும் ஆளுகிறார்கள். ஆகையால் உனக்குக்கப்பங்கொடாமற்போகமாட்டார்கள். உனக்கென்னகுறையிருக்கிறது? ஆனதுபற்றி நீ எல்லாவிஷயத்திலுஞ் சந்தோஷப்படவேண்டியதுதான். பாண்டவர்களைப்போல நீயும் உன் புஜபலத்தினாற் பூமியினின்று வெகுதனங்களைச் சம்பாதித்து, இஷ்டப்படி செலவுசெய்ய வேண்டாமென்று யார்சொல்லுகிறார்கள்? அப்படிக்கல்லாமல் அயலாருடைய சம்பத்தைப் பார்த்துப் பொறாமைகொண்டு, அதையபகரிக்க யெத்தனப்படுவதினால்; இம்மையில் அபகீர்த்தியும்-அசௌக்கியமும்-அடைவதன்றி, மறுமையில் இழிவும் நரகமுங்கிடைக்கும். அப்பா துரியோதனா! நானுனக்கு நன்மையைச்சொல்லுவேனேயல்லது வேறு சொல்லமாட்டேன். நீயிதை நன்றாயுணர்ந்து, அயலார்செல்வத்தின்மேற் பொறாமையைத் துறந்து, உனக்குள்ளதைவைத்துக்கொண்டு, ஜனங்களை நியாயமாய்ப் பரிபாலனம் பண்ணி, சகலபோகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டிரு. நீ ராஜகாரியங்களிற் செய்யவேண்டியதை விதுரன்முதலான மந்திரிகளின் யோசனைப்படி நடந்து, புஜபலத்தினால் வேண்டிய சம்பத்தைச் சம்பாதித்து, யாகமுதலாகிய தருமங்களைச்செய்து, அதில் [illegible] நல்லோர்களைப் [illegible]. இப்படிச்செய்தால் உனக்கு மிகவும்நன்மையுண்டாகுமென்று திருதராஷ்டிரன் சொன்னதைக் கேட்ட துரியோதனன் கொஞ்சமுஞ் சமாதானப்படாமல், அவர் [illegible]யோடுகூடிய பேச்சைச்சொல்ல வாரம்பித்தான்.

ஓ ராஜனே! நீர்சொல்லிய போதகமெல்லாம் படித்தவன் விவேகமிழந்து சொல்லுஞ் சொற்களைப் போலிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட பேச்சுகளை நீர் சொல்வதற்குக்காரணம் அவிவேகமோ? எங்களைமோகிப்பிக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்தோ? எனக்கொன்றுந் தெரியவில்லை. இவ்வாறு நீர் உபதேசிக்க ஆரம்பித்ததினால், இனி நாங்களெல்லாம் நாசமடையுங்காலம் நேரிடுமென்று நினைக்கிறேன். நீர் இனிவரப்போகிறதை எவ்வளவுஞ் சிந்திக்காமலே பேசுகிறீர். உமக்குச் சுயமானபுத்தியில்லை. அன்னியருடைய புத்தியைக்கேட்கவேண்டுகிறீர். அந்த அன்னியனோ? சத்துருபக்ஷத்திலிருக்கும் விதுரன். அவன்பேச்சைக்கேட்டு நீர் எனக்குப் புத்திசொல்லத் துணிந்தால், நாங்களெப்படி மின்னுக்குவருவோம்? ஆனால்-நான் என்னசுத்தமுடனே தருமங்களறியாதவனென்கிறீரா? இல்லை நீர் புத்திமான்தான். ஆனால் உம்முடைய வார்த்தை தருமநீதியத்தை யனுசரித்ததும், இராஜநீதியத்தை விரோதித்ததுமாயிருக்கிறது. பிரகஸ்பதிசெய்த நூலைப்பாரும். தருமநீதியமென்றும்-ராஜநீதியமென்றும் - இரண்டுவகைப்பட்ட சாஸ்திரஞ்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் தருமநீதியம் வேதியர்முதலானோருக்கேயன்றி, அரசருக்கு முக்கியமல்ல. ராஜநீதியமே அரசருக்கு முக்கியம். ஆனபடியினாலே சத்துருவின் செல்வத்தைக் கவருவது நியாயமானாலும் அநியாயமானாலுந் தருமந்தான். எப்போதவனைக் கொல்லவேண்டுமோ? அப்போதவனை எவ்விதத்தினாலாகிலுங் கொல்லவேண்டும். அப்படிச்செய்யாமற்போவது பெருங்குற்றம். சத்துருவளர்ந்துவருவதைப்பார்த்து உபேக்ஷைசெய்பவன், தன்தேகத்தில் வியாதிவளர்ந்துவருவதை உபேக்ஷிப்பவன்போலாகிறான். அரசனுக்குச் சத்துருவென்பவன் யாரென்றால் - எவன் தனக்குச் சரியாயிருப்பவனோ? எவன் தனக்கு அதிகப்பட்டிருப்பவனோ? அவன்தான் சத்துரு.

இதுவன்றி அபகாரஞ்செய்தவனென்பது லோகவிருத்தியாகும். ஏனென்றால் - எல்லாரிலும் மேலாயிருப்பதைத் தேடவேண்டுவது அரசர்களின் தன்மை. அதற்கு அவ்விருவரும் விரோதிகளாயிருப்பவராதலால் சத்துருவெனனப்படுகிறார்கள். ஆகையினாலே அப்படிப்பட்டவர்களை எவ்வகையினாலாகிலுங் கீழ்ப்படுத்தி, அவர்செல்வங்களையபகரித்து அனுபவிக்கவேண்டும். [illegible] அதில் நியாயாநியாயங்களைச் சிந்திப்பது தப்பிதம். எப்போதும் அரசன் செல்வத்தில் இவ்வளவுபோதுமென்று திருப்தியடையாமல், மேன்மேலும் விருப்பமுடையவனாகவேயிருக்கவேண்டும். சத்துருவைச் சயிப்பதில் யுக்தமே பிரமாணமன்று. வஞ்சனையும் உபாயந்தான். முன்னம் இந்திரன் பிரகஸ்பதியின் நீதிகளைக்கேட்காமல் தருமப்படி நடந்தான். அப்போதவன இராச்சியத்தை நமுசியென்னும் அசுரன் அக்கிரமித்தான். அதன்பின் பிரகஸ்பதியின் புத்தியைக்கேட்டு அவ்வசுரனுடன் சிலகாலம் சேர்ந்து சமாதானமாயிருந்து, பின்பு அவனைச்சமயம்பார்த்துக்கொன்றுபோட்டான்.

இப்படி தேவேந்திரனே அரசர் நடக்கவேண்டிய நடையைத் தான்நடந்துகாட்டியிருக்க, அதற்கு மாறுபாடாய் நடப்பது தருமமாகாமற் போவதுமன்றி வறுமையையுங் கொடுக்கும். சத்துரு அற்பபல முள்ளவனாயிருந்தாலும் உபேக்ஷை செய்யவொண்ணாது. அந்த உபேக்ஷையானது மரத்தின்வேரில்வைத்தபுற்றைப்போல் நாசத்திற்குக்காரணமாகும். முன்னிருந்தராஜாக்களுடைய சரித்திரங்களை நன்றாய்ச் சிந்தித்துப்பாரும். எல்லாவற்றையு மறிந்தவுமக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தியுண்டானது எங்களுடைய துர்ப்பாக்கியந்தான். எனக்கு எல்லா விதத்திலும் சத்துருக்களாகிய பாண்டவர்களின் செல்வம் வளர்கிறதைப்பார்த்து, நெருப்பைமிதித்தாலெப்படியோ அப்படி துடித்துக்கொண்டு, எவ்விதமாய் அதை அபகரிப்போமென்று நீர்முயலாமல், எங்களைக் கெடுக்கத்தகுந்த பேச்சைச்சொன்னீரே: இது நியாயமா? இப்போதுநான் சொல்லுகிறேனகேளும்: எதிரிகளுடைய சம்பத்தைய பகரித்து அநுபவித்துக்கொண் டிருக்க வேண்டும். இல்லையாகில் அவர்களாற் கொல்லப்பட்டுச் சாகவேண்டும். இந்த இரண்டுமில்லாமல் அவர்களின் மேன்மையைச் சும்மாபார்த்துக்கொண் டிருக்கமாட்டேன். இது நிச்சயமென்று பிடிவாதமாய்ச் சொன்னான்.

அப்போதுசகுனி துரியோதனனைப் பார்த்து, முன்சொன்னதுபோல மறுபடி சொல்லுகிறான்: கேளப்பா துரியோதனா! நான்சூதினால் அவர்களுடையசெல்வத்தையெல்லாங் கவர்ந்துகொடுக்கிறேனென்றதை நீ நம்பு. அதில்லவவளவுஞ் சந்தேகமில்லை. இதைவிட்டு வீணாயுத்தம்பண்ணித்தேகமெல்லாங் காயமடையவேண்டியதில்லை. பொருள்களும் படைகளும் அழிந்து நசயவேண்டுவதில்லை. சுலபமாய்ச் சூதாகிய உபாயத்தினாலே செய்கிறவீரனநானிருக்கிறேன். சொக்கட்டானாட்டத்தில் ஏற்படுத்துகிற பந்தயமே வில். பாசிகைகளேயு நட்டுவைத்த அம்புகள். அக்ஷ இருதயத்தையறிந்திருப்பதுவே நாரி. அந்தக் காய்களைவைப்பதற்காகப் பூமியில் பரப்பப்பட் டிருக்கும் ஓர்பலகையே இரதம். இதுகளை எல்லாமுடைய நானேயுத்தவீரனாயானையுஞ் செயித்துத்தருகிறே னென்று உனக்குச்சொன்னேன், நீ வீணான ஆலோசனை யெல்லாம் எனசெய்கிறாய்? என்று சகுனிசொல்லியதைக்கேட்ட துரியோதனன் பிதாவைப்பார்த்து, ஐயா! இந்தமாமாசகுனி சூதாட்டத்தில் வெகுவல்லமையையுடையவராதலால், அதைக்கொண்டு அவர்களை ஜயிப்பர். அப்படிசெய்யும்படி நீர் அநுமதி செய்யவேண்டுமேயல்லது, மறுத்தென்னும் யோசிக்க வேண்டாம். ஐயோ! ஒருவனுக்கு எவ்வளவானாலும் மேன்மை கிடைக்கிற வழியொன்றிருந்தால், அதையலக்ஷியமாய் விடுவதுண்டா! இதை ஏன்சிறிதும் நீர் யோசிக்கவில்லையென்று சொல்லக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்: அடா துரியோதனா! நீயென்குழந்தையல்லவா. மேலும் எனக்கு எல்லாரிலும் நீமகா பிரியமாகியவன். ஆனபடியினாலே உனக்கு நன்மையைச் சிந்திப்பேனே யல்லது, விரோதத்தைச் சிந்திக்கமாட்டேன். அன்றியும் நான் ஒருவர் பேச்சையுங்கேளேன். ஆனால் விதுரனுடைய பேச்சை மாத்திரம் முக்கியமாய்க் கேட்பேன். ஏனென்றால் - அவன் எனக்குத்தம்பி. சகலதருமங்களுந் தெரிந்தவன். தருமவிருத்தம் - லோகவிருத்தம் - ராஜவிருத்தம் - என்கிறயாவும் அவனுக்கேதெரியும். பக்ஷபாதமில்லாமற்பேசுகிறவன். உள்ளும் புறமுமொத்து நடக்கிறவன். ஆனபடியினாலே என்னகாரியமிருந்தாலும் அவனோடுசொல்லுவேன். அதற்கவன் எப்படிசொல்லுவனோ? அப்படியேகேட்பேன். அவன்வார்த்தைக்குமாறுபாடாய் நடக்கமாட்டேன். நீயிப்போது சொல்லுகிற இந்தக்காரியத்தைக்குறித்து அவன் சொல்லுகிறபடியே நடக்கவேண்டுமே யல்லது, உன் சொற்படி நடக்க எனக்கிஷ்டமில்லையென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு மூடி வில்லாத அசூயையையுடைய துரியோதனன் சொல்லுகிறான்:

வாரீர் மகாராஜாவே! ஸ்ரீவேதவியாசரைப்போலவும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்போலவும், விதுரரும் புத்திமான்தான். ஆனாலும் இந்தக்காரியத்தை அவரோடு நீர் சொல்லுவீராயாகில், அவர் ஒருபோதுஞ் சம்மதிப்பதாய் போகிறதில்லை. தருமத்திற்கிசைந்த பேச்சையே சொல்லுவர். அதுராஜதந்திரத்திற் கிசையாது. ஆனதுபற்றி நீர் சொந்த ஆலோசனையினால் இந்தக்காரியத்தை நடத்தவேண்டுமே யல்லது, ஒருவருடைய யோசனையைக்கேட்டு நடத்தக்கூடாது. நமது மனதின்படி இசையத்தக்கவனொருவனிருந்தால் அவனோடு சொல்லலாம். விதுரர் நமதுபடிக்கு இசையமாட்டார். லோகத்தில் ஒருவனைச் சித்தம் போல மறைந்திருக்க [illegible]. அன்றியும் விதுரருக்குப் பாண்டவர்களிடத்திற் பிரீதி அதிகமாயிருக்கிறது. எங்களிடத்தி லப்படியில்லை. ஆனபடியினால் இதற்கவர் சம்மதிக்கப் போகிறதில்லை. நிச்சயந்தான். ஒருபுருஷனுக்கு நன்மை எந்த உபாயத்தினால் வருமோ? அதைக்குறித்து விசாரித்துச் செய்யவேண்டியது [illegible] ஆலோசிக்கவுங்கூடாது. அவனவன் [illegible] [illegible]. அப்படியானால் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சமயத்தில் [illegible] பாண்டவர் [illegible] [illegible] புத்திமானே [illegible] விதுரருடைய சம்மதியை எதிர்பார்த்தால் [illegible] நம்முடைய வாழ்நாளினளவும் [illegible] இருக்குமென்று சொன்னான். அவ்வளவிலே தந்தையுங்கேட்டபிதாவானவன் புத்திரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: அப்பா மகனே! உனக்கு பலவான்களாகிய பிராதாக்களோடு

ஒருநாளும் விரோதம்வேண்டாமடா. அதும்குந்த கேட்டுக்குக்காரணமாகுமடா. அப்படிப்பட்ட தீமையாகிய காரியத்தை நீ நல்லதாக நினைக்கிறாயே: விஷம் பார்வைக்குச் சலம்போற் குளிர்ந்திருக்கும். அது ஒன்றைப் பற்றிக்கொள்ளுமானால் பிரமாதத்திற இடம்பண்ணுமே: தீர்க்க ஆலோசனைசெய்து பாரடாமகனே: நீசெய்கிற அனர்த்தம் வெகுபேர்களைக் கெடுக்கும்போலிருக்கிறதே: கடைசியில் அது ஆயுதங்களுக்குப் பிராணனை இரையாகக் கொடுக்குமே: ஆனபடியினாலே அந்தக்கருத்தை அகத்திற்கொள்ளாது விட்டுவிடடா என்னருமைச் செல்வனே: என்று சொன்ன தந்தையை மறுத்துப், பின்னுமவன் மனஞ்சம்மதிக்கும்படி துரியோதனன் சொல்லுகின்றான்:

கேளீர் பிதாவே! உமக்கு ஏன் மிகுந்த பயம்பிடித்திருக்கிறது? சூதாடவேண்டுமென்றால் நீர் அதற்கேன் விரோதம் சொல்லுகிறீர்? லோகத்திற் சூதென்பது ஏன் உண்டாயிருக்கிறது? நம்போலிகள் வேடிக்கையாய்ப்பொழுதைப்போக்குகிறதற்கன்றோ பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்? அதை முன்னோர்களில் வெகுபேர்கள் ஆடினார்களே: அதனாலே யாருக்கென்ன கேடுவந்தது? இக்காலத்திலும் அனேகராடுகின்றார்கள். அவர்களுக்குள்ளே தான் ஏதாகிலும் விரோதமிருக்கிறதா? அதுவென்ன ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு சண்டைபோடுகிற வியாபாரமா? வேடிக்கையான ஆட்டம். ஆனால் அதில் சிலருக்குப் பொருட்சேதமவரும். சிலருக்குப் பொருள்விருத்தியாகும். அப்படி நமக்குப்பொருள் கொஞ்சம் போனாலுந்தானென்ன குறைவு? சாதாரணமாகிய போகங்களன்றோ அது விஷயம். அப்படிக்கு எனக்கு ஒருகாலும் தோற்றல் வராது. ஏனென்றால் எனதுடைய அம்மானாகிய சகுனியினுதவியிருக்கிறது. இவருடைய சாமர்த்தியமெப்படிப்பட்டதென்றால் - எவருமறியாதபடிக்கே நிற்கத்துப் பாசிகைகளை உருட்டுவாரே? அந்தப் பந்தயம் விழும். ஆனபடியினாலே பாண்டவர்களின் இராச்சியத்தைப் பந்தயமாய் வைக்கச்செய்து உபாயமாய் அபகரிக்கிறேன். இதுவே யன்றி மற்றொரு உபாயமறிகிறதில்லை. அண்ணாலே! விளையாடும்படி தாங்கள் அனுமதி பண்ணுமென்று சொல்லியவனைப்பார்த்து வெறுமனே திரிதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்: மகனே! உனக்குச் சமயோசிதமில்லை. ஒருவர் சொன்னாலும் கேட்கிறதில்லை. உன்னிஷ்டப்படி செய்கிறாய். இதன்பிரயோசனமுனக்குப் பிற்பாடுதான் தெரியப்போகிறது. அப்போ தனுபவிப்பாய். உன்னாலே இப்படிப்பட்ட அனர்த்தம் விளையுமென்று தீர்க்கதரிசியாகிய விதுரன் வெகுநாட்களுக்கு முன்னே சொல்லியிருக்கிறான். அது சரியாய்வந்தது. போ. போ: உன்னிஷ்டம். என்னசொல்லியும் உன்துர்க்குணத்தைச் சற்றும் விடாவிட்டால் அதற்கு நான்யாதுசெய்வேன்? தெய்வச்செயல் யாராலே தடுக்கக்கூடுமானது? நடக்கவேண்டியது நடந்தேதீருமென்று நினைத்து விசனமடைந்து, சபையைச் செவ்வையாய் நிருமாணம் பண்ணும்படிக்குத் திட்டஞ்செய்து, விதுரனை அழைத்து வரும்படி தூதனை யனுப்பினான். மந்திரிகள் சிற்பிகள் இவர்களெல்லாரும் சபையை நன்றாய் நிருமித்து அச்சேதி தெரிவித்தார்கள். அந்த விதுரனும் தூதன் பேச்சைக் கேட்டவுடனே அரண்மனைக்குவந்து, இராஜாவைப்பணிந்து உட்கார்ந்தான். அவனைப்பார்த்துக் குருட்டரசன் சொல்லுகிறான்:

திரிதராஷ்டிரன் விதுரனைக்கொண்டு பாண்டவரை யழைப்பித்தல்.

தம்பீ! இப்போதே இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குப் போய், இந்நகரியில் நாம் புதியசபையொன்று நிருமாணம் பண்ணியிருக்கிறோமே இதைப்பார்ப்பதற்கும், இதிற் பிராதாக்களாகிய துரியோதனாதிகளோடு விளையாடுகிறதற்கும், சகலபரிவாரங்களுடனே இவ்விடத்திற்குவரும்படி நான்சொல்லியதாகச் சொல்லிப், பாண்டவர்களைச்சீக்கிரம் அழைத்துக்கொண்டுவாவென்று திருமுகமெழுதிக் கொடுத்தான். அதுகேட்ட விதுரன்சொல்லுகிறான்: ஓ மகாராஜாவே! இவ்வுலகத்தில் ஒருவனுக்குப் பின்னே கேடுவருவதாயிருந்தால் முன்னே புத்திகெடுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிற வாக்கியப்படி, இப்போது உமக்குப் புத்திகெட்டிருக்கின்றது. அதனாலேதான் இப்படிக்குச் சொன்னீர். உமதுவார்த்தையைக் கேட்டதினாலே எனக்கு மிகுந்த விசனமுண்டாகிறது. அவர்களை நீர் மனமறிய மோசஞ்செய்வதற்கன்றோ அழைத்துவரச் சொல்லுகிறீர்? இதை உமதுமனம் ஒப்புக்கொண்டதற்கு ஆச்சரியப்படுகிறேன். இப்படி நீர் வஞ்சனைசெய்வதினால் அவர்களுக்கொரு குறைவுமுண்டாகிறதில்லை. உமக்குத்தான் குலநாசம் வரப்போகிறது. இதற்கு எள்ளத்தனையுஞ் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் - அவர்களுடைய செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறாமைகொண்ட உமதுபுத்திரன், அச்செல்வங்களையெல்லாம் அபகரிக்கிறதற்காக மோசமாய்ச் சூதாட யத்தனப்பட்டிருக்கிறான். அப்படியினாலே அவர்களுக்குள் மகாபாதகத்தோடும் வெகுவிரோதமும் உண்டாகும். அவர்கள் பலவான்களானபடியினாலே பலஹீனரான உம்முடைய பிள்ளைகளைப் பரிகாரமாய்க் கொல்லுவார்கள். இது இப்போதில்லாவிட்டாலும் கொஞ்சகாலங் கழித்தாவது நடக்கும். அப்பால் நீர் புத்திரசோகத்தில் விழுந்து தவிப்பீர். ஆகையாலே இந்த யோசனையைவிட்டுவிடும் க்ஷேமப்படலாம். என்றுசொல்லியதைத் திரிதராஷ்டிரன்கேட்டுச் சொல்லுகிறான்:

ஓ என் தம்பி விதுரா! நாமசூதாடும்படி நியமிக்கிறோமேயன்றி, யுத்தஞ்செய்ய நியமிக்கவில்லை. அப்

படியிருக்கக் கலகமெப்படிவரும் ? நாமும் வீஷ்மர் முதலானபேர்களும் பக்கத்திலேயே இருப்போமன்றோ ? ஆனபடியினாலே வித்தியாசம் ஒன்றும் வராமற் பார்த்துக்கொள்ளுவோமேயல்லது கலகம்வரப் பார்ப்போமா ? தெய்வமும் நமக்கு அனுகூலமாயிருக்கிறபக்ஷத்தில், ஒருகேடும் வரப்போகிறதில்லை. அது பிரதிகூலமாயிருக்கிறபக்ஷத்தில், வரவேண்டிய கேட்டை மறுக்கக்கூடுமோ ? பிரமன்முதற் பிபீலிகை வரையிலுள்ள சகல ஜீவாத்மாக்களுக்கும் உண்டான சுகதுக்காதிகளனைத்துந் தெய்வத்தின்வசத்திலிருக்கிறதேயல்லது நமது சுதந்தரமல்லவே. ஆனபடியினாலே எனபேச்சை மறுக்காமற்போய், உதிஷ்டிரனை அழைத்துவாவென்று சொன்னான், கண்ணில்லாவரசன். இப்படி சொல்லியதைக்கேட்ட விதுரன் தெய்வத்தின்செயலைத் தடுப்பது கூடாதென்றெண்ணித்து, மனதிற் சந்துஷ்டியில்லாமல் ரதமேறிக்கொண்டு, இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்குப்போய் அவ்விடத்திலிருக்கிற பேர்களாலே தகுந்தபடி பூசிக்கப்பட்டு; குபேரனுடைய மனைக்குச் சமானமாகிய உதிஷ்டிரருடைய அரண்மனைக்குச் சென்றான். இவன்வந்தசேதி தெரிந்தமாத்திரத்திலே உதிஷ்டிரர் எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துப்போய் தகுந்தமரியாதைசெய்து, அர்க்கியபாத்திய ஆசமனீய மதுபர்க்கங்கள் கொடுத்து வினவுகிறார்: ஐயா விதுரரே ! உம்மைப் பார்க்குமளவில் விசனமுற்றவரைப்போற் காணப்படுகிறது. அப்படி காணப்படுவதற்கு முகாந்தரம் என்னகாரணமோ தெரியவில்லை. மூப்பராகிய நமதுபிதாவும் அவருடைய புத்திரரும் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்களா? அவர்களெல்லாம் பிதாவுக்கு அனுகூலமாயிருக்கிறார்களா ? நீர் அவர்களால் திங்கில்லாமல் வந்தீரா? ஆயினும் நீர் சந்தோஷமாயிராதகாரணஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, விதுரன் சொல்லுகிறான்:

கேளும் உதிஷ்டிரமகாராஜனே ! உமது பிதாவாகியும் ஞானக்கண்ணை யுடையவராகியுமிராநின்ற திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவும்; அவருடைய சகலபந்துக்களும், க்ஷேமமாயிருக்கிறார்கள். அவருடைய குமாரர்களும் அவருக்குப் பணிவிடைசெய்து வருகிறார்கள். அந்தமூப்பராகிய ராஜா உம்முடைய க்ஷேமத்தை விசாரிக்கும்படியாகவும், தாம் உமது சபைபோல் [illegible] நிருமித்திருக்கிற [illegible] பார்த்துக் களித்து அதில் [illegible] சூதாட வேண்டுவதற்காகவும், உம்மை அழைத்துவரும்படியாக எனக்கு நியமித்தார். மேலும் அப்படிக்கு நீர் வருகிறபோது, தம்பிமார்களோடும் - பாரியைகளோடும் - மற்றுஞ் சகல பந்துக்களோடும் - அச்சபைக்கு வரவேண்டுமென்று தம [illegible] வெகு ஆசையிருக்கிறதென்றுஞ் சொல்லச்சொன்னார். இப்போது அந்தச்சபையிலே சகலமானபேரும் வந்திருக்கிறார்கள். சூதாடுகிற அனேகருஞ் சேர்ந்தமாயிருக்கிறார்கள். நீர் வரவேண்டுவது தொன்றுதான்குறை. இந்தப்படிக்கு அவர்சொல்லி ஆக்கியாபித்த வண்ணஞ் சொன்னேன். அப்பால் உமது சித்தப்படியே நடவும். என்று கூறக்கேட்ட உதிஷ்டிரர் சொல்லுகிறார்: ஓ விதுரரோ ! சூதாடுவதற்காக என்னை ராஜாவரும்படி கட்டளையிட்டாரோ, அப்படியேநான் அவிடம்வந்து சூதாடுவேனாகில் நமக்கும் அவர்களுக்கும் மிகுந்தகலகம் நேரிடுமன்றோ ? ஆனபடியினாலே அப்படிப்பட்ட காரியத்தை நானெப்படியங்கீகரிப்பேன்? நல்லது உமக்குச் சம்மதியாகில் அப்படி செய்கிறேன். எப்போதும் நீர் சொல்வதைக்கேட்டு நடக்க எனக்கு மனதிருப்தியாயிருக்கின்றது. ஆனபடியினாலே நீர் சொல்லுமென்ன. அதற்கு விதுரன்கூறுகின்றான்.

ஓ உதிஷ்டிரரோ ! சூது எல்லாப் பொல்லாங்குகளுக்கும் மூலகாரணமென்று யோசித்துத்தான், இம்முயற்சி வேண்டாமென்று நான் மகாராஜாவுக்கு வெகுவாய்ச் சொன்னேன். அவர்கேளாமல் உம்மையழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டார். நீர் சகலமுந்தெரிந்தவரானபடியினாலே எப்படி நடப்பது நன்மையோ அப்படி நடக்கலாமென்று கூறியதைக்கேட்டு, உதிஷ்டிரர்-ஓவிதுரரே! அச்சபையிற் சூதாட்டத்தில்வல்லமையுடையவர்கள் யாராயிருக்கிறார்கள் ? என்னோடு கூடயாவராடப்போகிறார்கள் ? இந்தச் சங்கதிசொல்லவேண்டுமென்னவே விதுரன்சொல்லுகிறான்: அந்தச் சபையிற் காந்தாரதேசத்து ராஜனாகிய சகுனியிருக்கிறான். அவனோ? தனக்குவேண்டிய விருத்தம் போடவல்லவன். அவனுக்குச்சரியாய்ச்சூதாடவல்லவர் ஒருவருமில்லை. இவன்தான் தலைவன். அன்றியும் விவிம்சதி- சித்திரசேனன் - சத்தியவிரதன்-புருமித்திரன்-ஜயன்-இவ்வைவருமிருக்கிறார்கள். இவர்களுஞ் சூதில் வல்லவர்கள். இவ்வறுவரையன்றி மற்றெல்லோரும்வேடிக்கை பார்க்கவந்திருக்கிறவர்கள். என்று கூறக்கேட்ட உதிஷ்டிரர் விதுரனைப்பார்த்து, ஐயா ! அவர்களெல்லாம் வெகுமாயாவிகள். கபடமாய்ச்சூதாடிமோசஞ் செய்கிறவர்கள். அவர்களுடனேசூதாடல் மிகவும் அயோக்கியமாகியகாரியம். ஆனாலும் அதைக்குறித்து எனக்குத் தோற்றுகிற தென்னவென்றால் - திரிதராஷ்டிரமகாராஜா பெரியபிதாவானபடியால் எனக்குக்கேட்டை நினைக்கமாட்டாரன்றோ ? அவரோ யிசசூதாடும்படி இட்டகட்டளையை மீறிநடப்பது நன்மையல்லவே : ஆனபடியால் வருகிறேன். சூதுமாடுகிறேன். ஆனாற் சகுனியோடே ஆடச்சம்மதியில்லை. ஆகிலும் ஆடவென்றழைத்தால் மாட்டேனென்று சொல்ல வல்லவனல்லேன். அப்படி யெனக்கு விரதம். வரவேண்டியது விதியின்றனடபடாதாகையால் அதனால் என்ன வந்தாலுஞ்சரிதானென்றுஞ்சொல்லித், தமது சேவகர்களோடு அஸ்தினாபுரிக்குப் போகவேண்டுவதற்காக வாகனங்களும - சேனைகளும் - சன்னத்தப்படுத்துங்களென்று கட்டளையிட்டார். அவர்களும் - அப்படி

யே சகலசேனை பரிவாரங்களைச் சன்னத்தப்படுத்தி, இரதங்களையுங் கொண்டுவந்து நிறுத்தித் தருமராஜாவுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

பாண்டவர் அஸ்தினபுரம்வருதல்.

பின்பு தருமபுத்திரர் புரோகிதரை முன்னிட்டு வேதியர்களைப்பணிந்து ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, திவ்வியமாகிய கசைகிரீடகுண்டலகேயூரஹார முதலாகிய ஆபரணங்களைப் பூண்டு புறப்பட்டு, அரண்மனை வாசலில்வந்து, இராஜசூயத்திற் பாஹ்லிகதேச ராஜாகொடுத்த ஒப்பற்ற அனேகவித அலங்காரங்களாலே விளங்காநின்ற ரதத்தின்மேலேறி, கங்காப் பிரவாகம் போன்ற வெண்சாமரங்கள் இருபுறங்களில் வீசவும், எதிரிற் பதினெண்வாத்தியங்கள் முழங்கவும், ஆலவட்டங்கள் - பதாகைகள்-மகரதோரணங்கள் - முதலான விருதுகள் முன்னும்பின்னும் விளங்கவும், வந்தியர் துதிக்கவும், மாகதர் விருதுகூறவும், நால்வகைச்சேனைகள் படைசூழ்ந்துவரவும், அனேகவீரர் ஆயுதங்களையேந்திச் சுற்றிலுங்காத்துவரவும், முன்புறத் தேரின்மீதில் வீமசேனனும், பின்புறத்தேரின்மீதில அர்ச்சுனனும், இருபார்சுவங்களிலுள்ள இரண்டுதேரின்மீதில் நகுலசகாதேவர்களுமாகவிருந்து நாற்புறத்துங் காப்பாயவரவும், இவ்வண்ணமாய மகாவிபவத்துடனே புறப்பட்டார். திரௌபதி முதலாகிய மாதர்கள் சிவிகைகளின்மேலேறி, அனேகங்குதிரைவீரர்கள் சூழ்ந்துவரப் புறப்பட்டார்கள். இப்படி தேவேந்திரன சகலதேவர்களாலுஞ் சூழப்பட்டு ஐராவதத்திலேறிப் புறப்படுவதுபோற் பாண்டவராஜன் சகலபரிவாரங்களோடும் புறப்பட்டு, வழிகளிலுள்ள நதிகளையுங்காடுகளையும் மலைகளையுந் தாண்டி, அஸ்தினாபுரிக்குச் சமீபத்தில்வந்து, சம்பூரணமாய் ஜலசம்பத்தியமுதலிய சகலவளங்களுமமைந்த வோரிடத்திற் சேனைகளை யிறக்கி, அன்று அவ்விடம்வாசஞ்செய்தார். அப்போது விதுரன் இவருடைய சற்குணங்களை நினைத்து வெகு அனந்தமடைந்து, ஐயா ! இப்படி யொருகபடமில்லாமற் பிதாவின் ஆஞ்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு வருகின்ற சற்குணநிதியாகிய இவனைப் புத்திரனுக்குத் தீங்குசெய்யும்படி அழைக்கின்றனனே! இதென்ன அநியாயமென்று மனஸ்தாபப்பட்டு, உடனே தருமரிடம்போய், துரியோதனனால் யாசிக்கப்பட்டதும், திருதராஷ்டிரன அங்கீகாரஞ்செய்து சகுனியைக்கொண்டு சூதாடுவிக்கச் சேஷ்டைகளைக் கவனித்திருப்பதும், ஆகிய எல்லாச் சமாசாரங்களையு நன்றாய்ச் சொன்னான்.

அதுகேட்ட தருமபுத்திரர் விசனங்களை யடக்கிக்கொண்டு விதுரனை நோக்கி, ஐயாசிறியபிதாவே ! இவ்வளவு கபடத்தை மனதில்வைத்து இராஜாவென்னை அழைப்பித்தானன்றோ ? ஆனாலும் நான் விசனப்படவில்லை: ஏனென்றால் - லோகத்திலே அவனவன் கருத்து வெவ்வேறாக இருக்கிறது. அதற்குத்தக்கபடி யவனவன் செய்கிறான். நமக்குத்தோற்றினபடி நாமுஞ் செய்யலாமே: நம்மை இராஜாவரவேண்டுமென்று அழைக்க மாட்டுவரோயன்றி, வலிமையிலொன்றுஞ் செய்யமாட்டாரே: அவரழைத்தபடி நான்வராமற் போனாலும், வந்து சூதாடாமற்போனாலும், அவர்களுடைய எண்ணம் வீணாகுமன்றோ ? இவ்வளவுதானே யிருக்கிறது..ஆகையால இது ஒருயோசனையா ? ஆனால் ஒன்றிருக்கிறது. சூதாட வழைத்தால் வரமாட்டேனென்று சொல்லக்கூடாத விரதமொன்று எனக்கிருக்கிறது. அதனாலேதான்வந்தேன். இல்லாவிட்டால் தீமையை விளைவிக்கும்படியாகிய சூதாடுதற்கு நான் வரமாட்டேன். இனியாடித்தான தீரவேண்டும். அதில் நன்மைவந்தாலும்-சரி தீமைவந்தாலும்-சரி: தெய்வச்செயலன்றோபெரிது? நாம்செய்வதென்ன ? ஆனால் ஜனங்களுக்கும் பிராமணருக்கும்-கோக்களுக்கும்-மங்களமுண்டாக வேண்டுமென்பது மாத்திரந்தான் நம்மால் கோரத்தக்கது. என்றுசொல்லி மறுநாட்காலையிற் சேனசன்னாகங்களுடனே புறப்பட்டுப் போகையில் விதுரனைப்பார்த்து, ஐயா ! சூரியன் தன்னைப் பார்ப்பவர்களின் கண்ணைப் பழுதுறச்செய்வதுபோல், தெய்வமானது சங்கடம்வரவேண்டிய காலத்தில் மனிதனுடைய புத்தியையழிக்கும். யாவும் எல்லாவகைகளினாலுந் தெய்வத்தின் வசத்தி லிருக்கின்றனவேயன்றி, நம்முடையவசத்திலும்-நம்முடைய சுதந்திரத்திலும்-ஒன்றுமில்லை.

ஆனபடியினாலே இப்போதெனக்குச் சூதாடும்படிநேரிட்டது தெய்வசெயலென்றெண்ணுகிறேன். ஏனென்றால் - சூதாடலினால் வருவதுகேடென்றறிந்திருந்தும் அதைவிலக்குவோமென்றால், தந்தைசொலலைத் தடுப்பது அதிலும் பெருங்கேடா யிருக்கின்றது. நானென்னசெய்வேன் ? வருவதையனுபவிக்கிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டே யாவருஞ் சூழ்ந்துவர நகரத்திற்சென்று, அரண்மனைக்குட்போய திருதராஷ்டிரன் - வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர்-அசுவத்தாமா - சோமதத்தன -காந்தாரி-முதலியபெரியோர்களைக்கண்டு தண்டனிட்டு, அவர்களா லாசீர்வதிக்கப்பட்டு, துரியோதனன் முதலானோரையுங்கண்டு யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்து, மற்ற யாவரையானாலும் யெப்படி மரியாதை செய்யவேண்டுமோ? அப்படி மரியாதை செய்து, அவரவர்களாலுந் தக்கபடி பூஜிக்கப்பட்டார். வீமசேனன முதலாயினோரும் அப்படியேபெரியோர்களைப்பணிந்து ஆசிர்வதிக்கப்பட்டு, மற்றப்பேர்களையுந் தகுந்தபடி யுபசரித்தார்கள். திரௌபதியும் மாமனார்மாமியார் முதலானோரைப்பணிந்து ஆசீர்வாதம் பெற்றுத், துரியோதனன் முதலானோருடைய மனைவிகளைக்கண்டு குசலத்தை விசாரித்தனள். அவர்கள் இவளுடைய செல்வப்பெருக்கைப்பார்த்துப் பொறாமைப்பட்டார்கள். பின்பு பாண்டவர்கள் தமது பத்தினி

களோடுகூட திவ்வியமாகிய ஓருமனையிற்சென்று, ராஜாவின் அநுமதிப்படிக்கு ஸ்நானமுதலானவை நிறைவேற்றி, எல்லாப் பந்துக்களோடுங்கூட விநோதமாகிய அன்னத்தைப் புசித்து, சந்தனமுதலிய சுகந்தங்களைப்பூசி வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்து, இராத்திரியில் வீணைமுதலானவெகு இனியவாத்தியங்கள் பாடக்கேட்டுக்களித்துச் சயனித்திருந்தார்கள்.

தருமராஜனோடு துரியோதனனும் சகுனியும் சூதாட வாலோசித்தல்.

உதிஷ்டிரர் தம்பிமாரோடு பொழுதுவிடிந்த உடனே எழுந்திருந்து, நித்தியாநுஷ்டானங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றித், திரிதராஷ்டிரனை வந்துபணிந்து, அவனுடைய உத்தரவின்படி சபைக்குப்போனார். அங்கேமோசஞ்செய்வதற்காகச் சகுனியுடன் சித்தமாயிருக்குந் துரியோதனனென்பவன் உதிஷ்டிரனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான். ஓ அண்ணா திஷ்டிரமகாராஜனே! இச்சபையைப்பாரும். இதிலநமமுடைய இஷ்டர்களெல்லாரும்வந்துசேர்ந்திருக்கிறார்கள். நீரும் வந்துசேர்ந்தீர். இனியொருகுறைவுமில்லை. ஆனால் எனக்கொரு கருத்திருக்கிறது. அதெனனவென்றால்-இஷ்டர்களெல்லாஞ் சேர்ந்திருக்கிறபடியினாலே நாம்போஜனத்திற்குப்போகுமளவும் போதுபோகவேண்டியதாகையால், கள்ளங்கபடு சூதுவாதுகளிலொன்றுமறியாத மனத்தினையுடைய எனதுமாமனும் நீருமாகச்சொக்கட்டானாடவேண்டுமென்பதுதான். இதை நீர் நிறைவேற்றவேண்டும். ஆனால் அதிலொன்றிருக்கிறது. அதாவது - ஆடவேண்டிய ஆட்டம் இன்னயின்னபடியென்றும், அவ்வாட்டத்திற் பந்தயம்வைப்பது இன்னயின்னதென்றும், ஓர்கட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆகையால் இதைக்குறித்து நீர் சொல்லுமென்று சொல்லியதைக்கேட்ட உதிஷ்டிரர் சொல்லுகிறார். ஓ என்தம்பி துரியோதனா! சூதாடவிருக்கிறாய். அதிலும் வஞ்சனையாயாடுவது பெருங்குற்றம். க்ஷத்திரியர் ஒருவரையொருவர் வெல்லுவது பராக்கிரமத்தாலேயன்றி, சூதினாலே வெல்லுவது தருமமன்று. [illegible] ஜநீதியுஞ் சூதை விலக்கியிருக்கின்றது. இப்படி [illegible] சாஸ்திரங்களாலும் விலக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் பதிதருக்காரணமாகிய அச்சூதாடலை [illegible] ய துணிகிறாய். பெரியோர்கள் அவ்வளவாக [illegible] மாட்டார்கள். அனபடியினாலே எனக்கதற் சம்மதியில்லை. நல்லது சும்மா பொழுதுபோக்காக ஆடுவோமென்றால், நீங்கள் வஞ்சனையாயாடுகிறீர்கள். அப்படி [illegible] என்னை வஞ்சிப்பது உங்களுக்கு நியாயமன்று. என்று சொல்லியதைக்கேட்ட சகுனியானவன் தருமராஜனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

ஓ உதிஷ்டிரரே! லோகத்திற் சனங்களுக்கெல்லாம் லாபம் நேரிட்டாலும் - நஷ்டம் நேரிட்டாலும் - சினேகத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டுமேயல்லது, லாபநஷ்டங்களைப் பார்க்கலாகாது. அப்படிப்பட்டநேசமுடையவர்கள் தான் ஒருத்தரோடொருத்தர் சூதாடலாம். இப்போது நீருனைப்பதைப் பார்த்தால் எங்களை மோசக்காரரென்று நினைத்து, இவர்களோடு ஆடினால் நாம் ஏமாறுவோம்: அதனாற் பொருளெல்லாமிழந்து போகும் என்று பயப்படுகிறதாய்க் காண்கிறது. அப்படி பயமிருந்தால் நீராடவேண்டாம். ஆடவந்தால் சரியாய் ஆடித்தீரவேண்டும். அதிற் பந்தயம்வைக்காமற் சும்மா ஆடுவது நன்மையல்ல. ஆடுமளவில் தோற்பும்-ஜெயிப்பும்-ஒருவன்பங்கல்ல. இருவருக்கு மிரண்டும் நேரிடும். அதில் உமக்குத் தயிரியமிருந்தால் ஆடவாரும். இல்லாவிட்டால் வேண்டாமென்று சொன்னான். அதுகேட்ட தருமபுத்திரர்-ஓ சகுனிராஜனே! உனக்கொன்று சொல்லுகிறேன் கேள்: முன்பு அறிதரும்-தேவரும்-சொல்லியிருக்கிறதென்னவென்றால், க்ஷத்திரியனுக்கு சுவர்க்கத்தில் ஒருவாசமுண்டு. அதெதுவென்றால், தருமயுத்தம் பண்ணிச் சம்பாதித்து ராச்சியத்தைச் சத்தியத்துடன் ஆள்வதுதான். அப்படியே நரகத்திலும் ஒருவாசமுண்டு. அதாவது, வஞ்சனைசெய்து எதிரியின் ராச்சியத்தை அபகரித்துக் கருமியாய் [illegible] ள்வதுதான். அன்றியும் க்ஷத்திரியன [illegible] செய்து ஜயித்தாற் [illegible] கபடத்தினாலே யுத்தஞ்செய்து ஜயித்தாற் [illegible] [illegible] அதனால் நரகமுண்டு. என்று [illegible] அந்தப்பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். [illegible] படியினாலே நமக்குள்ளாயிருக்கிற ராச்சியத்தைத் தருமமாய்ப் பரிபாலனஞ்செய்து [illegible] வேண்டும். இவ்வளவுதான் என [illegible]. இதுவேயன்றி அநியாயமாய் ஒருபைசாவையும் நானிச்சிக்கமாட்டேன். இப்படிப்பட்ட [illegible] நீ வஞ்சனையாயாடத் [illegible] தகாது. அப்ப [illegible] [illegible] என்று சொன்னான்.

ஓய் ராஜாவே! [illegible] [illegible] வித்துவானை [illegible] தருகிறதில்லையா? அப்படியே [illegible] சூதாடத்தெரிந்தவன் [illegible] பந்தயங்களையும் ஜெயிப்பான். [illegible] அதை வஞ்சனையென்று சொல்லலாமா? இருவர்சேர்ந்து ஓர் காரியஞ் செய்யுமளவில்: ஒருவன் சமர்த்தனாயிருப்பான். ஒருவன் கொஞ்சந்தாழ்ந்தவனாயிருப்பான். அதனாலே ஒருவனையொருவன் வஞ்சனைசெய்தானென்று யார்சொல்லுவார்கள்? அப்படித்தான் நீரும் நானுஞ் சூதாடுதல் அதில்வஞ்ச

ளையுமுண்டென்று எப்படிச்சொல்லலாம். ஆனால் நீர்பய ப்படுகிற படியினாலேயும், பொருட்போய விடுமென் னும் பீதி உமக்கிருக்கிறபடியினாலேயும், நானறிந்தம ட்டும் நீர்வெகுநாளைய உலோபியானபடியினாலேயும், என்னோடு நீர் ஆடவேண்டாம் போம்: என்று சகுனி த்துக்கூறினான். அப்படி சொல்லியதைக்கேட்ட தரு மபுத்திரர் சொல்லுகிறார்: ஐயா சகுனிராஜனே! உல கத்தில் யாருக்காயினும் சூதாடுதல் சகஜமென்று பொதுவாகச் சொன்னால், உனக்கென்ன அதில் மனஸ் தாபம்! நானோ உலோபி? நானோ பயமும் பீதியுமுடை யவன்? அப்படி ஒருக்காலும் நினைக்கவேண்டாம். யா ராயினும் ஒருகாரியார்த்தமாய் என்னைவேண்டி அ ழைப்பார்களாகில், அக்காரியம் எனக்குப் பயனில்லா த் தருமாயினும் உடம்படாம லிருக்கமாட்டேன். அது என் ஆவிரதம். அப்படியினாலே உன்மனசுப்படி இப் போது ஆடுகிறேன். அதனாலே என்ன வருமோ அதையும் அனுபவிக்கிறேன். தெய்வம் [illegible]. அ து [illegible] என்று சொல்லிய [illegible], நானென்ன செய்யமாட்டேன்? ஆனால் இவ்விடத் தில் யாரோடே யாராட வேண்டுவது? யார் பந்தய ம் வைக்கவேண்டும்? இதைச் சொல்லென்று சொ லிய தருமபுத்திரரை நோக்கித் துரியோதனன் சொ ல்லுகிறான் ஓ அண்ணா! தனங்களிலும், இரத்தின ங்களிலும், [illegible] வேண்டியவா! அவைகளையெல்லாம் பந்தயம் நான்வைக்கிறேன். என்மாமன் சகுனி உம் மோடு சூதாடுவார். [illegible] மனஸ் தாப [illegible] என்று சொன்னதைக்கேட்ட தருமபுத்திரர், அப்பா துரியோதனா! ஒருவன் பந்த யமவைக்க [illegible] - [illegible] விலை. [illegible] நீ [illegible] துரியோதனன் - ஓ அண்ணா! எனக்கு [illegible] [illegible] [illegible].

தருமராஜனும் சகுனியும் சூதாடுதல்.

இவ்வா [illegible] சொல் [illegible] ருணத்தில், [illegible] - [illegible] - [illegible] - துரோணர் - கிருபர் - [illegible] பேர்கள் [illegible] சந்தோஷ [illegible] ஆசனங்களில் [illegible]. [illegible] சாஸ்திரங்களை [illegible] ர்ந்தபடியாலே, தேவசபையைப் [illegible]. [illegible] தருமபுத்திரர் [illegible] த்தை சொல்லுகிறார்: கேளாய் துரியோதனா! எனக் கு அநேக நவரத்தின ராசிகளும் பணங்களுமுடைய ராசிகளும் கணக்கில்லாம லிருக்கின்றன. அவைகளை நான் பந்தயமாக வைக்கிறேன். நீ வெகுதனங்களிலும

சொல்லென்று சொல்லியதற்குப் பதில் துரியோத னன் சொல்லுகிறான்: கேளும் அண்ணா! எனக்கும் வெகு பொருட்கூட்டங்க ளிருக்கின்றன. ரத்தினக் குப்பைகளு மிருக்கின்றன. பொருட்செல்வமுடைய வர்களுக்குள் நானே சிறந்தவன். அவைகளையெல்லா ம்பந்தயமாய்வைக்கிறேன். என்று சொல்லக்கேட்டுத் தருமபுத்திரர் சரியென்று ஒப்புக்கொண்டார். இப் படி இருவரும் பந்தயம்வைத்தபின்பு, சகுனியான வன் கையில் பாச்சிகைகளை எடுத்துக்கொண்டு சபை யிலிருப்போரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ சபை யிலிருக்கும் பெரியோர்களே! நீங்கள் யாவரும் என் பேச்சைக் கேளுங்கள். துரியோதனனுக்காக நானாடு கிறேன். பின்பு தருமபுத்திர ராஜர் இருவ ராலும் பந்தயங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்னையும் [illegible] பாச்சிகைகளை [illegible] வேண்டுமென்று [illegible] அந்த விருத்த [illegible], [illegible]. இதோவிட்டால் தோற்றவன். தோற்றவன் [illegible] பந்தயங்களைச் செயித்தவன் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியது. இந்த [illegible] யாவரும் [illegible] சொல்லி, கையிலிருக்கும் பா ச்சிகைகளை உருட்டினான். இவன் [illegible] விருத் [illegible] பார்க்கும் [illegible] அந்தப் பாச்சிகை களை [illegible].

இப்படியாடி ஜயித்துத் தருமபுத்திரனை நோ க்கி, ஓ [illegible] ராஜனே! உமது பந்தயத்தை [illegible] [illegible] என்றான். தருமபுத்திரர் அதுகேட்டு, ஓ சகுனி! சரிதான். நான் இப்போது வைத்த பந்தய த்தை நீ ஜயித்து எடுத்துக்கொண்டாய். அதுபோல அநேக பொற்பாத்திரங்கள் - வெள்ளிப் பா த்திரங்கள் - இரத்தினப் பாத்திரங்கள் - ஆபரண ங்கள் [illegible] எல்லாம் சேர்ந்து பந்தயம் வைக்கிறேனென்று சொல்லிவைத்தார். சகுனியும் [illegible] பாச்சிகை போட்டு செயித்தான். பின்பு [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], பொற் சங்கங்களையும் அலங்கரித்து, [illegible], [illegible] யுத்தங்களுக்கு [illegible] என்னிடத்தி லிருக்கின்றன. அவைகளைப் பந்தயம் வைக்கிறேனென்றார். சகுனியும் பாச்சிகை யைக் கையால் உருட்டி ஜயித்தேனென்றான். பின்பு தருமபுத்திரர் மன்னர்களுக்குச் சாமானங்களாய் எப்படி ப்பட்ட [illegible] தாங்கவும் வல்லமையுள்ள [illegible] னவாய், அக்காலின் பொன்மாலைகளுள்ளவை களாய், [illegible] கூடிய வைகளாய், மகா [illegible] வைகளாய், பொற்பணிகளா லலங்கரிக்கப்பட்டனவாய், உயர்ந்த

பட்டிகளாகிய மேலவிரிப் போர்த்தவைகளுமாகிய ஆயிரம் ஆண்யானைகளும் ஆயிரம் பெண்யானைகளுமிருக்கின்றன. அவ்விரண்டாயிரம் யானைகளையும் பந்தயம் வைக்கிறேனென்றார். [illegible] அந்தச் சகுனியும் முன்போலவே பாச்சிகையாற் செயித்தேனென்றான்.

அதன்பின் தருமபுத்திரர் பொல்லாத விதிவசத்தாற் பேய்பிடித்தவர்போல அசூயையில் ஓர் ஆவேசங்கொண்டு, ஐயா சகுனிராஜனே! என்னிடத்தில் லக்ஷந் தாசிகளிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாரும் பதினாறு வயதுள்ள மங்கைப்பருவமுடையவர்கள். ரூபலாவண்ய சவுந்தரியங்களிற் சிறந்தவர்கள். நர்த்தனங்களிலும் கீதத்திலும் தேர்ந்தவர்கள். பொன்னிறம்போன்ற மேனியுடையவர்கள். உயர்ந்த பணிகளும் வஸ்திரங்களும் தரித்திருக்கிறவர்கள். சந்தனம்பூசிய தேகமுள்ளவர்கள். சங்கீதத்திலும் - பரதத்திலும் - சாதுர்யமுடையவர்கள். எனக்கும் என்னோடு கூடப் போசனம்பண்ணுகிற பேர்களுக்கும் சகல சத்காரங்களைப் பண்ணுகிறவர்கள். அப்படிப்பட்ட அந்த லக்ஷந் தாசிகளையும் பந்தயம் வைத்தேனென்ன அதைக்கேட்டுச், சகுனியும் பாச்சிகையாடி ஒருநொடியிலே ஜயித்தேனென்றான். உதிஷ்டிரர் மறுபடியும் - ஓ சகுனிராஜனே! இந்தத் தாசிகளையெல்லாம் ஜயித்தாய். [illegible] என்னிடத்தில் முன்சொல்லிய தாசிகளைப்போல ஆடவருக்கிருக்கவேண்டிய சகல சுகுணங்களையுமுடையவராய், ஆண்டையினிடத்தில் விசுவாசத்தோடு பணிசெய்யத் தக்கவர்களுமாக இராநின்ற லக்ஷந் தாசர்களிருக்கின்றார்கள். அவர்களைப் பந்தயமாக வைக்கிறேனென்னவே, காந்தாரராஜன் மறுகணப்பொழுதில் பாச்சிகையுருட்டி ஜயித்தேனென்றான்.

பின்பு உதிஷ்டிரர் யுத்தத்திற்கு உபயோகமானவைகளாய்ச் சகல அலங்காரங்களையும் பெற்றுள்ள [illegible] கட்டிகளில் நன்றாய்க் கட்டப்பட்ட மலைபோலிராநின்ற தேர்கள் [illegible]. அந்தத் தேர்களின் சாரதிகளெல்லாரும் வெகுயோக்கியர்கள். அவர்களிலொவ்வொருவரும் [illegible] ஆயிரம்பொன் சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பாரங்களோடு கூடிய அந்தத் தேர்களையும் பந்தயம் வைக்கிறேனென்றார். அதற்குச் சகுனி - வாரும் தருமரே! இதோ பாரும் அந்தத் தேர்களெல்லாம் என்னுடையவைகளென்று சொல்லி ஆடிச்செயித்தான். மறுபடியுந் தருமராஜனவர் [illegible] சித்திரரதனென்னுங் கந்தருவராஜன் அர்ச்சுனனுக்கு உபகாரமாகக் கொடுத்த திவ்யமாகியும் பலவித நிறமுள்ள நானூறு குதிரைகளைப் பந்தயமாக்கினார். அவைகளையுஞ் சகுனி அட்டகாசத்துடனே ஜயித்தான். மறுபடியும் பாண்டவராஜாவானவர் தமக்கிருக்கிற தேர்கள் - ரதங்கள் - வண்டிகள் - முதலாகிய சகலவாகனங்களையும் ஒரு பந்தயமாகவும், நானூறு கடாரங்களில் நிரம்பவைத்திருக்கிற பொருள்களை யொருபந்தயமாகவும் வைக்க; அவைகளையுஞ் சகுனி இரண்டுதரம் பாச்சிகையையுருட்டிச் செயித்தான்.

திருதராஷ்டிரனோடு விதுரன் வெறுத்துரைத்தல்.

இவ்விதமாய்ப் பாண்டவராஜன் வெகுசெல்வங்களைப் பந்தயமாக வைத்துத் தோற்கவும், சகுனி அவைகளைக் கபடமாய்ப் பாச்சிகையாடி மனதில் [illegible] இரக்கமில்லாமல் ஜயிக்கவுங் கண்ட விதுரன் மனம் பொறாமல், திருதராஷ்டிரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ ராஜாவே! நானொரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன்; அதைக் கேட்டுக்கொள்ளுவது வருத்தந்தான். முன்னொரு வியாதிப்பிடித்துச் சாகப்போகிறவனுக்கு நல்ல மருந்தைக் கொடுத்தால் அவன் புசித்துக்கொள்ளமாட்டானல்லவோ? வலுவில் வாயிற்போட்டாலும் உட்கொள்ளான். அதுபோல நான் சொல்லும் பேச்சு உம்முடைய மனதில் உறைப்பது வருத்தமாயிருக்கும். ஆனாலும் உம்முடைய [illegible] அதைச் சொல்லாமலிருக்கக்கூடவில்லை. நீர் என்னிடத்தில் தயைசெய்து அங்கீகரிக்கவேண்டும். அந்தத் துரியோதனன் [illegible] உம்முடைய குமாரனாகிய துரியோதனன் பிறந்தபோது நரிபோல ஊளையிட்டான். அதனாலே அவனையப்போதே கொண்டுபோய்க் காட்டிலெறிந்து வரவேண்டுமென்றும், அவனிருந்தால் சகல ஜனங்களுக்குங் [illegible] கேடுண்டாகுமென்றும் சொன்னேன். அதைக்கேளாமற்போனீர். பின்பு அவனை இராஜ்யத்திற்கு அதிபதியாக்கவேண்டாமென்று சொன்னேன், அதையும் யோசிக்காமற்போனீர். பின்பு சூதாட்டத்தினால் வேண்டாமென்று சொன்னேன். [illegible] நீர் துரியோதனனைப் [illegible] அப்பால் [illegible] நல்லதல்ல. [illegible] நீர் விவேகியாயிருந்தும் [illegible]. அதனால் [illegible].

ஓ மகாராஜனே! ஒருவன் மலையில் தேனடையிருக்கிறதைப் பார்த்து அதனருகே போய், [illegible] விழுந்து [illegible] போவானல்லவோ? அப்படியே இந்தத் துரியோதனனும் பாண்டவர்களின் ராஜ்யத்தை யபகரிக்கப்

பழிக்கேதுவாகிய காரியங்களில் முயன்று, முடிவில் அதைச் செவ்வையாய் அனுபவிக்காமல் நசிக்கப்போகிறான். இராஜநீதியிலுந் தருமசாத்திரத்திலுஞ் சொல்லியபடி, பராக்கிரமத்தைக் கொண்டு ஜயித்தால் நியாயம். மோசஞ்செய்வதினால் அபகீர்த்தியும் நரகமுமே கிடைக்கும். ஆகையாலே-ஓ அண்ணனே! இப்படிப்பட்ட முயற்சியை விட்டுவிடும். நன்மைக்குக் காரணமாகிய வழியிலே நடவும். உமது புத்திரனை நம்பாதேயும். அவன் மகாபழிகாரன். சவுரியமில்லாதவன். அகங்காரமும் பொறாமையுமுள்ள குடிகெடுப்பவன். இவன் பாண்டவ ராசியத்தைக்கவர நினைத்தால் கொடுப்பார்களோ? தலையை வெட்டிப் போடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட துட்டன்பேச்சுக்கு நீர் சிறிதும் இடங்கொடாமல், யாதவர்கள் தங்கள் குலத்திற்கு விரோதியாகிய கம்சனை ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக்கொண்டு கொல்வித்துத் தற்காலத்தில் யாவரும் அவ்வவர்களுடைய புத்திர மித்திராதி வர்க்கங்களோடு எவ்வாறு சுகமாயிருக்கின்றார்களோ? அவ்வாறு நாமுந் துரியோதனனை அர்ச்சுனனைக்கொண்டு நிக்கிரகஞ்செய்து சுகமாயிருப்போம். உலகத்திலிப்படியுஞ் செய்வதுண்டாவென்கிறீரா? அதற்கு நியாயஞ்சொல்லுகிறேன்கேளும்: ஒருவனாலே ஒரு குலத்திற்குக் கேடுவருமாகில் அவனைத் துறக்கலாம். கொல்லவேண்டியதானாலுங் கொல்லலாம். பாவமுமில்லை பழியுமில்லை. ஒரு குடும்பத்தினாலே ஒரு கிராமத்திற்குக் கேடுவருமாகில், அக்குடும்பத்தையுந் துறக்கலாம். ஒரு கிராமத்தினால் ஒரு நாட்டுக்குக் கேடுவருமாகில், அக்கிராமத்தையுந் துறக்கலாம். தன்மக்கு [illegible] பூமியையுந் துறக்கலாம். என்றிப்படிச் சுக்கிராசாரியா [illegible] சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனபடியினாலே [illegible] துரியோதனனைத் துறந்து பாண்டவர்களை [illegible] யும். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] யத்தில் என்னைப் பெரியவனாக மதித்து [illegible] பேசவும் அப்பலத்திற் கேட்டீரோ?) என்று [illegible] சொல்லைப்போல விதுரனைப் போகாமல், [illegible] ல்வதனைத்தையும் நன்றாகக்கேட்டு ஆலோசியும். [illegible] மாறவேண்டாம். அவரற் பாண்டவர்களுடைய செல்வத்தைப் பெறவேண்டுவதற்காக யுத்தஞ்செய்வோமென்கிறீரா? செய்யலாம். அது நியாயமாகிய உபாயந்தான். ஆனாலும் நீர் பயனடைவது வருத்தம். ஏனென்றால் பாண்டவர்களை இந்திரன்முதலிய முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் ஒருங்கேவந்து எதிர்த்தாலும் ஜயிக்கப்பட மாட்டார்கள். ஆனபடியினாலே ராஜநீதியிற் சொல்லியபடி பலவான்களைப் பகைக்காமலிருந்து ஒரு குறைவுமின்றி க்ஷேமமாயிரும். என்று சொல்லிவிதுரன்மறுபடியுஞ் சொல்லத் துவங்கினான்.

ஓ திருதராஷ்டிர மகாராஜனே! இன்னுங் கேளும்: இப்போது துரியோதனன் செய்கிற அநியாயத்தினாலே அவன்மாத்திரம் கெட்டுப்போவானென்பதில்லை. இச்சபையிலிருக்கும் கவுரவ வம்சத்தாரெல்லாரும் கெடுவார்கள். துரியோதனன் இப்போது செய்யுஞ் செய்கை எப்படியிருக்கிறதென்றால்-ஒரு விருஷபம் மதத்திலே தன் கொம்பாலடிந்து போதுமென்பதைத் தரிக்காமல், மலையைத் தன் கொம்பால் முட்டுவதுபோலிருக்கிறது. விவேகமில்லாமல் துட்டனுடைய புத்தியைக்கேட்டு நடப்பவன், பேதையாகிய ஓடக்காரனேறும் ஓடத்திலேறிப் போகிறவனுக்கொப்பாயிருக்கிறான். அப்படியே நீர்செய்கிறீர். வெகுவிசனத்தை யனுபவிக்கப்போகிறீர். இப்போது மகன் வஞ்சனையாய்ச் சூதாடி வெகுசெல்வங்களைத் தேடினனென்று சந்தோஷப்படுகிறீர். அப்படிச் சந்தோஷப்படவேண்டாம். அவன் தேடின பொருளெல்லாம் பொருளன்று. விசனங்களுக்கு நிமித்தம். இனியிதற்குமேல் மகா கலகமுண்டாகி, உமது மகர்கள் ஒருவரொருவருடைய மரிக்கக்கேட்டு விசனப்படவேண்டிவரும். என [illegible] பீஷ்மர்-துரோணர்-கிருபர்-அசுவத்தாமா-விகர்ணன் - பாஹ்லீகன் - சோமதத்தன் - பூரி-பூரிசிரவர் - இவர்கள் யாவரும் கேட்கட்டும். உலகத்திற் சொல்லியாகின்ற நியாயத்தை [illegible] விழுபவருமானவர் [illegible] யுதிஷ்டிரன்-பீமசேனன்-அர்ச்சுனன் - நகுலன் - சகாதேவன்-இவ்வைவரும். பஞ்சபாண்டவர்களென்று நினைக்கவேண்டும். [illegible] செய்கிறவர் ஒருபோதும் [illegible].

[illegible] மகாராஜனே! விதுரன் [illegible] [illegible]. உமக்கென்ன பொருளில்லையா? [illegible] பெறாவிட்டாலென்ன மகாராஜாவா [illegible] உமக்குப் பொருளின்மேல் [illegible] [illegible] உமக்கு [illegible] [illegible]? ஆனபடியினாலே [illegible] உண்டாயி [illegible] செல்வத்தை [illegible] கொண்டு க்ஷேமமாயிரும். அதிக ஆசை வேண்டாம். அந்தப்பொருள் [illegible] விஷயமா? அந்தப்பொருளைத் தேடினவை [illegible] உமக்குத் தகுமையில்லை. பாண்டவர்களா

கிய பொருள்களைத் தேடிவைப்பீரோயாகில், நன்மையும் - மேன்மையும் - சவுக்கியமும் கிடைக்கும். இந்தச் சகுனி சூதில் வல்லவனாயிருந்து ஜயிக்கிறானென்று நினைக்கிறீரன்றோ? இதெல்லாம் நமக்கே உதவாது. காசிராஜனொருவனிருக்கிறான். பர்வதராஜனொருவனிருக்கிறான் - இவர்கள் சூதாட்டத்தில் வல்லவர். அவரோடுகூட ஆடி ஜயிப்பானேயாகில், அப்போதான் இவன்சாமர்த்தியவான். அவ்வாட்டந்தெரியாதவரோடு ஆடுவதினால் பயனென்ன? சமானனோடு எதிர்த்துச் செயிப்பவன் தான் சக்தவீரன். அவனேதான் புத்திமான். அப்படியின்றி வழியடித்துப் பறிப்பவர்போல மோசஞ்செய்வதை நீரொரு சாமர்த்தியமென்று நினைக்கவேண்டாம். என்றிப்படி திரிதராஷ்டிரனோடு விதுரன் சொல்லிய வார்த்தைகளைக்கேட்ட துரியோதனனானவன், அவனைப்பார்த்து மிகுந்தகோபத்தை யடைந்தவனாகிக், கண்கள் சிவக்க உதடுதுடிக்க இதனைப்பேசலாயினன்.

துரியோதனனுக்கும் விதுரனுக்கும்வாது.

ஓய் விதுரரே! அன்னியருடைய கீர்த்தியைப் புகழ்ந்து நம்மைத் தூஷிக்கிறதே உமது தன்மையாயிருக்கின்றது. எப்போதும் எம்மைப் பார்ப்பதற்கு உமக்கு இஷ்டமில்லை. நீர் நமக்கு நித்திய சத்துருவாயிருக்கிறீர். ஆனபடியினாலேதான் எம்மைப் பாலகனைப்போல வெண்ணி இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுகிறீர். நாம் பலதரமும் பொறுத்துக் கொண்டோம். இப்போது சபையிலே பயமில்லாமல் எம்மை அவகூறியஞ்செய்து பேசினீர். உம்மைச்சொல்லவேண்டுவதில்லை; ஒருவன் தனக்கெதிரியின் பக்ஷத்திலிருக்கிறவனென்றறிந்தும், அவனைச்சேர்த்து அவன்பேச்சைக் கேட்கிறானே; அப்படிப்பட்டவனை நிந்திக்கவேண்டும். இப்படிக்கு யாரொருவன் சத்துருபக்ஷத்திலிருப்பவனுடைய குணங்களை யறியாமல் அவனைச் சேர்ப்பதினாலே மிகுந்த இடறுகள் நேரிடும். இதுவரைக்கும் நீர் இருந்திட்டாந்தய. எப்போதும் இவ்விதமான அனேகம் பேச்சுகளாலே என்னையும் என்தந்தை முதலானோரையும் மயக்கி, எனக்குத்துக்கமுண்டாக்கி யெல்லாவற்றையும் கெடுத்து வருகிறீரன்றோ? உம்மாலே யாதொருநன்மையும் ஒருகாலும் நேரிடவில்லை. அறியாமையினாலே ஒருவன் தன்மடியில் சர்ப்பத்தை யெடுத்துவைத்துக்கொண்டதுபோல், உமது உபத்திரவத்தைப்பாராமல் நாங்கள் உம்மைச் சேர்ந்ததற்குப் பயன் என்னவெனில் என்னைச்சேர்ந்தோர்க்கும் துயரங்கிடைத்தது.

ஓய் விதுரரே! இன்னமும் நீரொருவன் பூனையை வீட்டில் வளர்த்தால் அந்தப்பூனை அவ்வீட்டிலிருக்கிற பேர்களெல்லாம் எப்போது கண்மூடுவார்கள் பால்தயிர் முதலானதுகளைப் பயமின்றி என்றைக்குக் குடிப்போமென்றெண்ணுவதுபோல், நீர் அன்னங்கொடுத்துக் காப்பவர்களை நாசமடையும்படி கோருகிறீர். ஆனபடியினாலே நீர் சுவாமித் துரோகியானீர். உம்முடைய சுபாவம் இவ்விதமாயிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட உமது துர்க்குணங்களை யறியாமல் உலகம் உம்மை நல்லவரென்று நினைத்திருக்கிறார்கள். அந்தத் தைரியத்தினாலேதான் வாயில்வந்தபடியெல்லாம் பிதற்றுகிறீர். நீர் பேதையென்று ராஜா உபேக்ஷைசெய்து வருகிறபடியினாலே அவரிடத்திற்பேச நிர்ப்பயமாயிருக்கிறீர். அந்தமட்டும் நீர்செய்த உபகாரம் போதும். இனிமேலொன்றும் சொல்லவேண்டாம். பாண்டவர்களை நாங்கள் ஜயித்ததும், அவர்களுடைய சொத்துக்களைச் சம்பாதித்ததும், இவ்விரண்டும் க்ஷத்திரியநியாயந்தான். நீரேன் அநியாயமென்று சொல்லுகிறீர்? என்ன அநியாயத்தைக் கண்டீர்? உம்முடைய பேச்சைக்கேட்க எனக்கு ருசியில்லை. வாயை மூடிக்கொள்ளும். சத்துருபக்ஷத்திற்கு இதமாய்ப் பேசவேண்டுமென்று உமக்கு மனமிருக்கிறதே, அதை அன்னியருக்குத் தெரியாமலாகிலும் பேசுகிறீரா? மூடருக்குந் தெரியும்படியாகத்தானே பேசுகிறீர். இப்படிப்பட்ட உம்மைப் புத்திசாலியென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? நம்மை யடுத்தவனே பிறனென்று நாஞ்சும்மா யிருக்கையில் நீர் கர்வத்தை யடைந்து, எல்லாஞ் சுயசக்தியாலே நடக்கிறதாய் நினைக்கிறீர். நீர் சுத்தமாய்ப் புத்தியில்லாதவர். பெரியோரையடுத்துப் புத்திகேட்டுக் கொண்டுவாரும்.

ஓய் விதுரரே! இத்தனைநாள் அரசனிடத்திற் சேவித்துப் பெற்ற கௌரவகீர்த்தியையும் போக்கிக் கொள்ளாதேயும். புத்திமான் நாமொருவனைத்தானென்று செருக்கடைந்திருக்கிறீர். அதைவிட்டுவிடும். அநியாயஞ்செய்யவேண்டாம். சேவகையாய்ப் பிழையும். இனிநான் உம்மைக் குணதோஷங்கள் கேட்பதுமில்லை. நீர் ஒருபேச்சுஞ் சொல்லவும் வேண்டாம். யாவருக்கும் புத்தியை சுவாமியே இயல்பாயுண்டாக்கினார். எனக்குமப்படியே புத்திகொடுத்திருக்கிறார். அந்த ஈஸ்வரனின் நியமித்தலின்படியன்றி வேறுநடவாது. நீர் சொல்லக்கேட்டா நான் பூனைபோலிருந்து வரப்போகிறேன்? வயிற்றிலிருக்குஞ் சிசுவைப் பாலுதலியவைகளைக் குடிக்கும்படி புத்தி கொடுத்ததார்? ஆனபடியினாலே தெய்வம் அவனவனுக்குக் கொடுத்த புத்திகளைக் கொண்டு அவனவன் பிழைப்பானே, நீரேன் விசாரிக்கிறீர்? வெகுதரம் பொறுத்தேன். இனிமேலிப்படி பேசவேண்டாமென்று துரியோதனன் சொன்னதைக்கேட்ட விதுரன்பொறுமையோடு மறுபடி சொல்லுகிறான்.

அப்பா துரியோதனா! நீசொன்ன பேச்சுக்களெல்லாம் பெரும்பாலும் யதார்த்தந்தான். எனக்கொருவரும் புத்திசொல்லவேண்டாமென்றாய். அதுசரியே. லோகத்திலே ஒருவன் மலையைத் தலையிலே மூட்டித் தள்ள முயலுகிறான். மற்றொருவன் கைக்கத்தாலே

பூமியைப்பறிக்க நினைக்கிறான். இவ்விருவருக்கும் புத்தி மீற்றொருவராலுஞ் சொல்லத்தகாது. அவர்களொருத்தருக் கொருத்தரே சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். இவர்களுக்குப் புத்திசொல்ல முயலுகிறவன்மூடனேயாவான். பகைவனுமாவான். நீ பூமியை நகத்தினாற் பறிக்கிறவன். சகுனி மலையைத் தலையால் முட்டுகிறவன். உங்களுக்குப் புத்திசொல்லவந்த நான் மூடனுஞ் சத்துருவுமானேன். ஆனாலும் நீமாத்திரம் என்னைச் சத்துருவாக நினைத்தாயே யல்லது, நானுன்னை யப்படி நினைக்கவில்லை. நீ க்ஷேமப் படவேண்டுமெனறே இதத்தைச் சொன்னேன். என்று சொல்லக்கேட்ட துரியோதனன் மறுபடியும் மிகுந்தகோபத்தோடு அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓய் விதுரரே! நீர் இத்தனைநாள் காரியங்களிலே விரோதஞ் செய்தாலும் மேலுக்கு இதமாக இருந்தீர். இப்போது வெளிப்படையாயச் சத்துருப்போல் நின்றுபேசத் தலைப்பட்ட படியினாலே, இனி யிவ்விடத்திலிருக்க யோக்கியரல்லீர். விபசாரஞ் செய்யும் பெண்ணுக்குப் பந்துக்கள் எவ்வளவு நாள் புத்திசொல்லியடக்குவார்க ளென்றால் - வெளிப்படையாகிற வரைக்குந்தான். பின்பு துரத்தவேண்டுவதுதான். ஆனபடியினாலே நீர் இப்போதுதானே இவ்விடம்விட்டு உமக்கிஷ்டமான விடத்திற்குப் போய்ச்சேரும் என்றான். அதுகேட்டு விதுரன் சொல்லுகிறான்:

அடா துரியோதனா! நீ என்னைத் திரஸ்காரமாய்ப்பேசி போகச்சொல்லியபடி நான்போகிறேன். அதிருக்கட்டும். லோகத்திலே ஒருவன் இதத்தைச் சொல்லுவனே யாகில், அவனையெல்லா வகையாலும் பூசிக்கவேண்டும். அதுதான் கைமாறிதும். நீயோ அப்படிசெய்யாமற் போனதுமன்றி, கோபித்துத் துரத்த யத்தனப்பட்டாய். [illegible] இப்படிப்பட்ட [illegible] எனக்கு நன்மைதான். [illegible] அரசர்களுடைய [illegible] கள். [illegible] பார்கள். [illegible] அது அவர்களுடைய [illegible] நீ [illegible] சன். ஆனபடியினாலே [illegible] ன்மை. [illegible] யோக்கிய [illegible] கொண்டாடி [illegible] இப்போது [illegible] மென்றும் புத்தியில்லாதவனென்றுஞ் சொல்லுகின்றாயே; நீயே புத்தியில்லாதவ னென்றறிய. எப்படியென்றால் - அரசன் தனனிடத்திலே [illegible] அவர்களை நன்றாய் ஆராய்ந்து, அவர்களுடைய [illegible] யறிந்து சேர்க்கவேண்டுமன்றோ?

அடா துரியோதனா! நீ அரசாண்டு செல்வங்களை யநுபவிக்கவேண்டுமென்று [illegible] யுள்ளவனா யிருக்கிறாயே: ஐயோ! இதையெல்லாம் அநுபவிக்காமற் சீக்கிரத்தில் நசிக்கப்போகிறாயே: என்று பரிதாபத்தினாலே உனக்குப்புத்திசொன்னேனேயல்லது வேறில்லை. இந்தநற்புத்தி உனக்கினிக்கவில்லை. விபசாரிக்குப் பதிவிரதா தருமங்கேட்க ருசியிராது. உனக்குமாத்திரமன்று. உன்பிதாவுக்கும் அது ருசிக்கவில்லை. ஏனென்றால்-நீங்களெல்லாம் நசிக்கவும், அக்காலத்தில்அவர்பெருந்துய ரநுபவிக்கவும், வேண்டியகருமங்கள்காத்திருக்கின்றன. சாகப்போகிறவனுக்கு நல்லஅவுஷதம்வேண்டியிராது. நான்சொன்ன பேச்சுக்களெல்லாங் குமரியைப்பார்த்துக் கிழவனைப் புணரச்சொனனதுபோலப்படியோ அப்படி உங்களுக்கு இனபப்படாமற் போயினவன்றோ? இதெல்லாம் தெய்வத்தினசெயல்தான். என்னை இதனல்லனென்று நினைத்தாய். மடைமையுள்ள மாதரையும் - பாலகரையும்-பேதைகளையுங்கேட்பாயேயாகில், நான் இதனோ? அகிதனோ? அதை அவர்களுனக்குச்சொலலுவார்கள். உலகத்தில் முகஸ்துதியாகச் செவிக்கினிப்பாய்ப் பேசுகிறவர்கள் வெகுபேர்கள் கிடைப்பார்கள். அந்தப் பேச்சுகள் இம்மைமறுமைகளில் நறபயனைத்தராமற் போவதுமன்றி, கேட்டையுந்தரும். சிலர் உரிமையோடுகலந்து செவிக்கினியாதசொல்லைச் சொல்லுவார்கள். அச்சொல்லோ இரண்டிடங்களிலும் நன்மையைப் பயக்கும். (சிரிக்கச்சொல்வார் சிறியர். அழச்சொல்வார் அறிஞர்.) என்று பெண்டுகளுஞ் சொல்லுகிறார்க ளல்லவா? ஆனால் இப்படிசொல்லுகிறவர்கள் கிடைப்பது அருமை. இதைக் கவனித்துக்கேட்பவுன் கிடைப்பது பெருமருமை.

அடா துரியோதனா! இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். எவன் முகஸ்துதியாய்ப் பேசாமலும், நியாயத்தைப் [illegible] இதமாயிராதே அதனாலே [illegible] சம்மதியாமலும் இதமேசொல்லுகிறானோ? அவன் தான் உலக [illegible] அவன்தான்பந்து. அவன் [illegible] அவன்தான் தெய்வம். அப்படிப்பட்ட [illegible] பேச்சைத் தடையின்றிக் கேட்பவன் [illegible] நன்மைக்கும் பாத்திரன். எல்லாவித [illegible] அப்படியல்லாதவன் மூடனென [illegible] உலகத்திலேயாவருக்கும் [illegible] பேச்சு எப்படியிருக்குமென்றால் - முதலில் [illegible] முடிவில் வியாதியினாலவரு [illegible] போக்கித்தேகத்திற் [illegible] பலத்தையும் - தேஜஸையும் - பயக்கின்ற திவ்விய அவுஷதம்போலிருக்கும். புத்திமான் அந்த அவுஷதத்தைச் சாப்பிடவேண்டும். அதைநாவுக்கு ருசியில்லையென்று மறுப்பானாகில் மரணத்தையடைவன். அதைப்போற் கேள்விக்கு கசப்பாயிராயினும், தருமத்திறம் - கீர்த்தியும் - வாழ்வும் - முதலாகியவற்றை ஆப்தருடைய பேச்சைக்கேட்டுக்கோபதாப

களில்லாமற் பொறுமையோடு நடந்தால்; ஓர் ஆபத்தையு மடையாமற் சுகத்தை யடையலாம். ஆப்தனைத் திரஸ்காரஞ் செய்வது நன்மையன்று. உன் வாழ்வைக் குறித்தே இவ்வளவும் நான் சொன்னேன். வேண்டாமென்னச் சேயும் வலுவிற் சொல்லுவானேனென்றால்- மகாராஜாவாகிய திருதராஷ்டிரருக்கு ஒருதுன்பமும் நேரிடாம லிருக்கவேண்டு மென்கிற அபிப்பிராயத்தினாலேதான். தயவுள்ள ராஜகுருவாகிய அவருக்கு வருங்குறைவு என்னுடைய தானபடியினாலே, நீ திரஸ்காரஞ்செய்து கேட்காமற் போனாலுஞ் சண்டையிட்டுச் சொன்னேன். பின்னும்பின்னு நூறுதரஞ் சொன்னேன். அப்படியில்லாமற் போனால் எனக்கென்னவந்தது ? ஆர்கெட்டாலென்ன ? ஆர்வாழ்ந்தாலென்ன? என்று விதுரராஜன் சொல்லக்கேட்ட துர்ப்புத்தியும் அகந்தையுமுள்ள துரியோதனன் அதைலக்ஷியஞ்செய்யாமல், மறுபடியுஞ் சூதாடவாரம்பித்தான்.

தருமனுக்குஞ் சகுனிக்கும் நடந்த இரண்டாவதாட்டம்.

அப்போது சகுனியானவன் யுதிஷ்டிரனைப் பார்த்து, ஓய் ராஜாதிராஜனே ! இதுவலாயிலும் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றீர்: இவ்வளவுதானோ உம்முடைய செல்வங்கள்? தம்பிமார்களைக்கொண்டு பூமியெல்லாஞ் ஜெயித்து வெகுதிரவியங்களைச் சம்பாதித்தீரென்றும், இராஜசூயயாகத்தில் உபாயனமாய் வெகு திரவியங்கள் வந்ததென்றும் புகழுண்டாயிருக்கிறதே. அதெல்லாம் இவ்வளவுதானோ ? அல்லது தோற்றுப் போகிறோமென்கிற பயத்தினாற் [illegible] மனமில்லையோ ? அப்படி பயமிருந்தால் [illegible]. தோற்றதுபோதும். நீர் பணம்போகிறதைச் [illegible] யமாட்டீரோ. இப்போது [illegible] அப்படிப்பட்ட [illegible] பணம் [illegible] உண்டாயிருக்கும். [illegible] னையாகவும் - [illegible] - [illegible] ர் [illegible] மறுபடி [illegible] சகுனியைநோக்கி, அப்பா சகுனி ! [illegible] போட்டு [illegible] பொருள் [illegible] ம் வைஷம் - [illegible] - [illegible] - [illegible] பதும - பாரார்த்தம் - [illegible] ருள்களிருக்கின்றன. [illegible] பந்தயமாய் வைக்கிறேன் [illegible].

அதுகேட்ட சகுனி [illegible] இதோ ஜயித்தேன் [illegible] போட்டான். அதுகண்ட [illegible] சகுனிராஜனே ! எனக்கு அளவற்ற பசு [illegible] - [illegible] னைகளும் - குதிரைகளும் - [illegible] இருக்கின்றன. அவைகளைப் பந்தயமாக்கினேன். [illegible] அவன் அவைகளையுஞ் ஜெயித்தேனென்றான். மறுபடி தருமபுத்திரர் எனக்கு வெகு கிராமங்களும் - பட்டணங்களும் - ஆங்காங்கு பல அரண்மனைகளு மிருக்கின்றன. அவைகளில் தேவதாயம் பிரமதாயந்தவிர, மற்றவையாவையும் அவற்றிலுள்ள பொருள்களோடுகூடப் பந்தயம் வைக்கிறேனென்றார். அதைக்கேட்டுக் காந்தாரராஜன் மோசத்தையாசரித்து, இதோ பாருமையா நானவாயாற் சொன்ன விருத்தம் போட்டேனென்று சொல்லி ஜயித்தான். பின்பு தருமபுத்திரர் - ஆ! ஆ! சகுனீ! மகாராஜகுமாரர்கள் அணியத்தக்கவையாகிய குண்டலங்கள் - தோள்வளைகள் - பதக்கங்கள் - மணிமாலைகள் - முத்துமாலைகள் - கடகங்கள் - மோதிரங்கள் - இப்படிப்பட்ட சகல ஆபரணங்களும் பந்தயமாக வைக்கப்பட்டனவென்றார். சகுனியும் பாசிகைகையிலுருட்டிச் ஜெயித்தேனென்றான். இவ்விதமாய் இவர் பந்தயம் வைக்கவைக்க, அவன் அசத்தியத்துவமென்னும் வித்தையறிந்தவனாகையாலே துஷ்டமான விருத்தந் தனக்கு விழும்படியாகவும், அவர் இட்டபடி அவருக்கு விழாம லிருக்கும்படியாகவும் மோசஞ்செய்து ஜயிக்கவே, தருமபுத்திரரானவர் மறுபடி பந்தயம் வைக்க ஒருபொருளுமில்லாமையைக் கண்டு, கிராமங்கள் புரிகள் பட்டணங்கள் முதலான சகலசம்பத்துகளையுந் தோற்றோமே இதுவரையில் என்னதருமஞ் செய்தோம்? இனிநாமும் தம்பிமாருந்தானே மருவினோம். போனது போகட்டும். இன்னமும் பார்ப்போமென்று மனதில் நினைத்துச் சகுனியைப்பார்த்து இதனைச் சொல்லுகிறார்.

ஓ காந்தார தேசாதிபதி ! இதோபார் என்னுடைய கடைசித் தம்பி சகாதேவனென்கிறவனிருக்கின்றான் இவன் எப்போதுந் தருமபரிபாலனஞ் செய்கிறான். [illegible] ஞானவான். எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன். இவனையொரு பந்தயமாகவும், இவனுக்குமூத்தவனாகிய நகுலனை மகாசமர்த்தன். யுத்தங்களில் அதிகப்பட்டவன். இவனையொரு பந்தயமாகவும் வைக்கிறேனென்று சொல்லக்கேட்டு, சகுனி அப்படியா [illegible] என்று சொல்லிப் பாசிகையை [illegible] யுதிஷ்டிரனைநோக்கி, ஓய்பாண்டவராஜனே ! நீர் பந்தயம் வைத்த தம்பிமாரிருவரையு [illegible] ஜயித்தேன். [illegible] மறுபடியும் [illegible] பீம [illegible] அர்ச்சுனர்களென்றால் - அவர்கள் [illegible] மகா பலசாலிகள். சத்திரியர்கள். [illegible] இவர்களோ ? மாத்ரிதேவியின் மக்களானது பற்றியும், உம்மைவிட வேறே தகப்பனொத்தவர்களான [illegible] பியும், நீர் பந்தயமாய் வைக்க இசைந்தார்கள். அப்படிக்கு அவர்கள் இசைவார்களா? மேலும் உமக்கு அவர்களிடத்திலிருக்கிற அன்புபோல் இவர்களிடத்திலிருக்கமாட்டாது. ஆகையால் இனிநீர் எதைவைத்து ஆடப்போகிறீரென்று சொன்னான். அதுகேட்ட தருமபுத்திரர் - அடா சகுனி ! நீயென் சித்திரபேதமான பேச்சைப் பேசுகிறாய்! இதனாலே ஒன்றும் பயனில்லை.

நீகற்ற வஞ்சனைவித்தையைத் தயையின்றி முற்றுஞ் செலுத்தென்று தருமர்சொல்ல, அதற்குச சகுனி— அய்யா தருமபூபதி! மூடன் நீரில்விழுந்தால் முழுகிப் போவன். சமர்த்தன் கரையேறுவன். வாயாலேபேசுவதிற் பயனென்ன? நீர்பெரியவர்தான். ஓர் மனிதன் சொப்பனத்திற காணும் பொருளை நித்திரையின் முடிவிற் காணமற்போகுமென்று நினைக்கிறீரோ? இல்லையே: அப்படி நீர்செய்கிற காரியங்களில் நிச்சயப்புத்தியில்லாதவரா யிருக்கிறீர். நல்லது உமக்குநமஸ்காரம். மேலேநடக்கவேண்டுவ தென்னவென்றான்.

உதிஷ்டிரர் அதுகேட்டு, ஓ எனது சத்துருக்களிற்சிறந்தசகுனிராஜனே! எந்தத் தம்பிமார்களைவெகு ஆபத்துகளிற் கரையேற்றத் தக்கவனோ? எவன் சகலசத்துருக்களையும் ஜெயிக்க வல்லவனோ? எவன் உத்தரகுருவரையிற்போய் யாவரையுஞ் செயித்து வேண்டிய தனங்களைக் கொணர்ந்தவனோ? எவன் தனஞ்செயனென்கிற பேரைப்பெற்றவனோ? எவன் வலதுகையினாலும் இடதுகையினாலும் பாணப்பிரயோகஞ் செய்து ஸவ்யஸாசி எனகிறபேரைப் பெற்றவனோ? அப்படிப்பட்ட அர்ச்சுனனைப் பந்தயம்வைக்கிறேனென்றார். சகுனி அவனையுஞ் ஜெயித்தேனென்றான். அதற்குப்பின்பு தருமபுத்திரர் இதோ யிருக்கிறானே எனக்கு நேரிளையவன், இவன் ஒப்பற்ற பலமும்-தைரியமும்-பராக்கிரமமும்பெற்று, கதாயுத்தத்திலே யாவருக்குந்திறமுடையவன். மதயானைக் கன்றுபோற் கம்பீரமான ரூபமுடையவன். யுத்தமென்றால் அலக்ஷியஞ்செய்து முனைமேற் பாய்கிறவன். ரூபத்தினாலேயே சத்துருக்களுடைய மனத்தை நடுங்கச்செய்யத்தக்கவன். அதலால் இந்த வீமசேனனையும் பந்தயம்வைத் தாடுகிறேனென்றனகேட்டு, சகுனியானவன் [illegible] பாச்சிகையை யாடிச் செயித்து, [illegible], ஓ சபையாரே! பாருங்கள் இப்போ உதிஷ்டிரருடைய [illegible] லான செல்வங்களை [illegible] வெல்லாம் ஜெயித்தேன். [illegible] [illegible] பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

ஓய ராஜாவே! [illegible] தம்பிமார்களையும் ஒப்பற்ற தம்பிமார்களையும் பந்தயம்வைத்தாடித் தோற்றீர். இனி பந்தயமென்ன இருக்கிறது? இன்னம் பொக்கிஷமும் [illegible] அதையும் வைத்தாடும். ஒருவேளை ஜெயிப்பீர். என்று செருக்கோடுகூடிய பேச்சுகளைப் பேசக்கேட்டு, உதிஷ்டிரர்-நல்லதாகட்டும். இன்னமும் [illegible] வோ? அவ்வளவையுங் காட்டும். யாவராலும் [illegible] யாகிய என்னையே பந்தயமாக வைக்கிறேனென்று சொன்னார். அப்போது சகுனி பாச்சிகையை யுருட்டியாடி- இதோ ஜெயித்தேன் பாரும் உதிஷ்டிரரே யென்று சொல்லிச் சபையாரைப்பார்த்து, கேளுங்கள் சபையாரோ! பாண்டவர் ஐவரும் என்னால் ஜெயிக்கப்பட்டார்கள். இனி எங்களுக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டிய அடிமையானார்கள். இதை நீங்கள் யாவரும் அறிந்திருங்கள். என்று மனதிற் சந்தோஷம் பொங்க உரக்கச் சொல்லிப், பின்பு தருமராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓய் பயித்தியக்கார அரசனே! எல்லாப்பொருளையுந் தோற்றபின்பன்றோ உம்மை பந்தயம்வைக்க வேண்டும். அப்படியில்லாமல் முன்னமே நீரோன் அடிமையாயினீர்? உமக்குப்பந்தயம்வைக்க இன்னுமோர் சொத்திருக்கிறதே: அதையேன் பத்திரமாய் வைத்துவிட்டீர்? அது யாதென்று கேட்கிறீரோ? பாஞ்சாலராஜனுடைய மகளாகிய திரௌபதி இருக்கிறாளே அவளைவைத் தாடக்கூடாதா? மறந்துபோனீராக்கும். போகட்டும். இப்போதாகிலும் அவளைவைத் தாடும். அவளாலேயாகிலும் ஜயத்தை யடையலாமென்று துரியோதனாதிக ளெல்லாம் புன்னகைகொண்டிருக்கப் பரிகாசமாகப் பேசினான்.

அதுகேட்ட மகாபுத்திமானாகிய உதிஷ்டிரரும் ஊழினாற் பேதையாக்கப்பட்டு, செய்வினை தவிர்வினை தோற்றாமற் சகுனியைப்பார்த்து, ஓ சகுனிராஜனே! அப்படியேயாகட்டும். இரதிபோற் கொஞ்சங் கருநிறமுள்ளவளும், மிகவும் உயரமுங்குள்ளமுமில்லாதவளும், சகலலக்ஷணங்களமைந்து, வெகுசுந்தரமாகிய தேகமுடையவளாகிய திரௌபதியைப்பந்தயம் வைத்தேனென்னவே: அச்சபையிலிருந்தபேர்களெல்லாம் சீ!சீ! இந்த உதிஷ்டிரருக்கு என்ன இப்படி புத்திகெட்டுப் போயிற்று? ஐயோ! மிகவும்மூடராயிருப்போருங்கூட இப்படிப்பந்தயம் வைக்கமாட்டார்களே என்றார்கள். சிலர் இதென்னநீதி இவருக்கென்றார்கள். சிலர் சகுனி செய்யும் வஞ்சனை மிகக்கொடியதெனறார்கள். வீஷ்மர் - துரோணர் - முதலானோர்கள் மிகுந்த மனவேதனையை யடைந்து, தேகமெல்லாம் வேர்வைவிட நின்றார்கள். விதுரர் மகாதுக்கத்தோடு தலையைவணங்கி நின்றார். கர்ணன் அட்டகாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். துரியோதனன் சந்தோஷ மிகுதியினால் ஆசனத்திற் பொருந்தாமல் துள்ளிக்கொண்டிருந்தான். துச்சாதனன் மனக்களிப்போடு கர்ச்சித்துக்கொண்டிருந்தான். விகர்ணன் - முழுந்தாய் துரியோதனா! என்ன என்ன ஜயித்தாய் என்றுகேட்டுச் சந்தோஷமாய் வினவிக்கொண்டிருந்தான். இப்படிக்கு அச்சபை ஆகுகத்தையுஞ் சந்தோஷத்தையும் பொருந்தி இருக்கும்போது, சகுனியானவன் பாச்சிகையை கையிலெடுத்து, ஓய உதிஷ்டிரரே! இதுதான் முடிவான ஜயம் பாரும்என்று ஆடித், திரௌபதியையுஞ் செயித்தேனென்று யாவருங் கேட்கச்சொன்னான். அக்கால் துரியோதனன் முதலானோர் திரௌபதி ஜெயிக்கப்பட்டாளென்று கைகொட்டிக் காகங்கைபோற் கதறிச் சொன்னார்கள். மற்றவரெல்லாம் விசனக்கடலிலாழ்ந்து நின்றார்கள்.

விதுரன் துரியோதனனைக்கண்டித்தல்.

கேளும் ஜனமேஜயமகாராஜனே! மகாபாவியாகிய துரியோதனன் பாண்டவர்களுடைய சகலசம்பத்துக்களும்-அவர்களும்-திரௌபதியும்-ஜெயிக்கப்பட்டுப்போகவே மதம்பிடித்து அட்டகாசஞ்செய்து, சபையிலிருக்கிற யாவரும் இதென்ன விபரீதமென்று தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கையில் விதுரனை நோக்கி, ஓ விதுரரே! பாண்டவர்களுக்கு இஷ்டநாயகியாகிய திரௌபதி நமக்கு அடிமையானாள். ஆகையால் அவளை இப்போதே இவ்விடத்திற்கு இட்டுக்கொண்டு வாரும். அவள் நமது அரண்மனையில் மற்றுமுள்ள வெள்ளாட்டிகளோடு விட்டைத் துடைப்பதால் விளக்குவது முதலாகிய பணிவிடைகளைச் செய்வது நமக்கு மிகவும் இஷ்டம். என்றுசொல்லக்கேட்ட அந்த விதுரனவன் வெகு விசனத்தையுங் கோபத்தையுமடைந்து, துரியோதனனைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினன்: அடா துரியோதனா! நீ இதுவரையில் எப்படிப்பட்ட கொடுமையுள்ளவருஞ் செய்யாத செய்கையைச் செய்ய முயலுகிறாய். அதைக்குறித்து உனக்கு எவ்வளவும் மனங்கூசவில்லை. ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்? இயமனுடைய பாசங் கழுத்திற் சுற்றிக்கொண்டபடியினாலே உனக்குப்புத்தி விபரீதப்பட்டது. இவ்விதமான பாவச்செய்கையினால் உடனே நரகக்குழியில்விழுகிற உன்னுத்துமாவைக்காக்கச் சற்றேனும் உனக்கு அறிவில்லை.

மேலும் ஒரு அற்பனிருக்கமானது தனக்குவரும் அபாயந்தெரியாமல் தூங்கிக்கொண்டிருக்குஞ் சிங்கத்தைக்கிட்டிச் சேட்டை செய்வதுபோல, நீ பாண்டவர்கள் விஷயத்திற் செய்கிறாய். பாண்டவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் தெரியுமா? கோபமாகிய விஷமும், பாணங்களாகிய தீக்ஷணியமான பற்களுமுடைய கொடிய சர்ப்பங்களென்றுணர். சர்ப்பங்களைக் கோபிக்கச்செய்தால் மரணம் உடனேவரும். வேண்டாம். கொடியசெய்கை செய்யாதே. உயிரை இழக்காதே. நரகில் விழாதே. திரௌபதி உனக்குத் தாசியாகவில்லை. எப்படியென்கிறாயா? முன்னம் யுதிஷ்டிரர் தன்னைத் தோற்றுப் பின்புதானே திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்தார். அப்படிச்செய்ய அவருக்கு அதிகாரமில்லை. இந்தத் திருதராஷ்டிரமகாராஜாவானவர் அநியாயம் நடப்பதை விலக்காமல் உபேக்ஷைசெய்கிறார். மூங்கிற்காடு ஒன்றோடொன்று இழைந்து தீப்பற்றிக்கொண்டு நாசமடைவதுபோல், இந்தக் கௌரவ குலமெல்லாம் ஒன்றோடொன்று கலகப்பட்டு அழியும்படியாகக் காலம் நேரிட்டது. இந்தத் திருதராஷ்டிரராஜன் மகாபாவி. என்னமோ தனமகன் அக்கிரமத்தை நடத்தச் சம்மதித்திருக்கிறானன்றோ? ஆதலால் அவனுக்குப் பெருத்த விசன மநுபவிக்கும்படியாகிய விதியிருக்கிறது. உலகத்தில் எவனும் எப்படிப்பட்டவனையுங் குரூரமாகிய சொல்லினால் வையக்கூடாது. அம்பினெய்த்ததைக் காட்டிலுஞ் சொல்லினாலெய்வது வெகு கொடுமை. அம்பு மார்பிலே தைக்கும். சொல் இதயத்திலே தைக்கும். சொல்லம்பினாலாகிய மனப்புண் ஆறாது. ஆகையாலே நீ பாண்டவர்களுக்குச் சகிக்கக்கூடாத கொடுமையுள்ள சொல்லைச் சொல்லாதே. உனக்குத் தகாது. அதனால் இம்மையுமன்றி மறுமையுங்கெடும். பாண்டவரோ மகாபுருஷர். அவர் எங்கு எப்படியிருந்தாலும் மேன்மையுள்ளவர்கள். நீறுபூத்த நெருப்பினைப்போன்றவர்கள். அவர்களிலும் யுதிஷ்டிரர்மகாவுபாவர். நல்லொழுக்க முடையவர். அப்படிப்பட்டவருடைய மனநோகும்படி செய்யாதே. அவர்களைப்பார்த்து இகழ்ச்சியாகிய பேச்சுகளைப் பேசுவது மலையைப்பார்த்து நாய் குலைப்பதுபோலிருக்கிறது.

அடா துரியோதனா! நீ இப்படி செய்வதெல்லாம் பெருமையென்று நினைக்கிறாய். அப்படியல்ல. இயமகிங்கரர் வெகு நரகங்களைச் சிருஷ்டித்து வாசலைத் தடையின்றித் திறந்து, நீ புத்திரர் - மித்திரர் - பந்துக்கள் - முதலானபேர்களோடு எப்போது வருவாயென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது உனக்குத் தெரியவில்லை. உனக்குத் துணைப்பட்டபேர்களும் உன்னோடுகூடவே வருவார்கள். அடா மூடா! வீணேயேன் கெட்டுப்போகிறாய்? கர்வப்படாதே. எப்படியும் அவர்கள் சிறப்படைவார்கள். நீதான் கெடுவாய். ஆனால் இப்போது சுரைக்காய் அமிழ்கிறது. கல் அமிழ்ந்து போகிறது. தூண்டிலில் மாட்டியிலிருக்கும் மாமிசத்திற்கு ஆசைப்பட்டு மீன் உயிரையிழப்பதுபோல், நீ பாண்டவருடைய செல்வத்திற் காசைப்பட்டு நாசமடையப்போகிறாய். எத்தனை சொன்னாலும் உனக்கு ருசியாததுபோல மனதிற்படுகிறதில்லை. அவனைப்பற்றி இந்த வம்சம் நாசமடையப் போகிறது. ஐயோ! மகாபெருமையுள்ள இந்தக் குருகுலத்துக்கு இப்படிப்பட்ட கேடுவரலாமோவென்று அவனும் மிகவும் விசனத்தில் விழுந்து தவிக்கிறேன். என்பேச்சைக் கேட்பாரொருவருமில்லையே! என்னசெய்வேன்? வரவேண்டியது வந்தேதீரும். யாரென்ன செய்யலாமென்று சொல்லி வாய்மூடிக்கொண்டான். அதைக்கேட்ட துரியோதனன் கோபதாபத்தினால் கண்கள் சிவப்பேறி, சீ! சீ! சீ! இந்த விதுரன் எப்பொழுதும் நமக்குச் சத்துரு. வெகுதுஷ்டன். இவன் பேச்சைக் கேட்கவேண்டாம். நமக்கு உண்டாகுஞ் செல்வத்தைச் சகிக்கமாட்டான். இவன் கெட்டவன். இவன் முகத்திலும் விழிக்கலாகாது. என்று சொல்லிப் பின்பு தன்சாரதியாகிய பிரதிகாமியென்பவனைப் பார்த்து, அடா பிரதிகாமீ! நீபோய்த் திரௌபதியை இச்சபைக்கு அழைத்துக்கொண்டுவா. பாண்டவர்களிடத்திற் பயப்படாதே. விதுரன் வெகுதுஷ்டன். நமக்குவிரோதி. அவனுக்கு அவர்களிடத்திற் பக்ஷபாதமுண்டு. ஆதலால் நீ சீக்கிரம்போய் அழைத்துக்கொண்டு வா

வென்றான். அந்தச்சாரதி அப்பேச்சைக்கேட்டு, மனதில் மகாதுயரத்தோடு திரௌபதி யிருக்குமிடத் திற்குச்சென்றான். கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! மகாபராக்கிரம சாலிகள் அந்தப்பாண்டவர்கள். அந்தத் துரியோதனன் முதலானோருடைய கொடிய செய்கையையும், தங்களுக்கு நேரிட்ட வியசனத்தையும், திரௌபதிக்கு வந்த ஆபத்தையும், அவர்கள் அக்காலத்தி லெப்படி அநுபவித்தார்களோ தெரியாது. எனக்குச்சொல்ல வாயெழவில்லை. ஆகிலும் முக்கியமாய் நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்: என்று வைசம்பாயனர் சொல்லி மேல நடந்த சரித்திரத்தைச் சொல்ல வாரம்பித்தார்.

திரௌபதி துரியோதனன்சபைக்குவருதல்

ஓ அரசனே! அந்தப்பிராதிகாமி யென்னுஞ் சாரதி திரௌபதி இருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, திரௌபதியைப்பார்த்து, அம்மா! உமது கணவராகிய யுதிஷ்டிர மகாராஜன் சூதாடத்தொடங்கி, அதிலாசை தலைமண்டைகொண்டு, இராச்சிய முதலாய்ச் சகல சொத்துக்களையும் பந்தயம்வைத்துத் தோற்று, மறுபடியு மொழியாமல் ஏனைய தம்பிமார் நால்வரையுந் தம்மையுந் தோற்றுப், பின்பு உம்மையும் வைத்துத் தோற்றார். யாவற்றையுந் துரியோதனன் ஜெயித்தான். நீரும் அவனாலே ஜெயிக்கப்பட்ட படியினாலே, சபைக்கு உம்மை யழைத்துவரும்படி என்னை யனுப்பினான். நான் சுதந்திர மில்லாமையாலே அக்கட்டளையை மீறமாட்டாமல் வந்தேனென்று சொல்லியதைக் கேட்ட திரௌபதியானவள், அப்பா பிராதிகாமி! நீசொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டேன். லோகத்திலே யாராகிலும் பெண்டாட்டியைப் பந்தயம்வைத்த தாகிவார்களுண்டா? மகாபுத்திமானாகிய யுதிஷ்டிரர் என்னைவைத்து தாடியது மிகவும் ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. இருக்கட்டும். அவர் [illegible] தெரியாமல் என்னைப் பந்தயம் வைக்கலாமா? இல்லையெனில் துரியோதனனாகிலும் மோசஞ்செய் தார்களா? அதை எனக்குத் தெரியச் சொல்லவேண்டுமென்று கூற, அச்சாரதி - மேன்மை பொருந்திய ராஜபுத்திரியே! அவர்கள் வஞ்சனை செய்யவில்லை. இவரே முதலிற் யாவையுந் தோற்று உம்மையுந் தோற்றாரென்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட திரௌபதி அவனைப்பார்த்து, அப்பா சாரதி! நீ போய் உம்மைப் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றபின் என்னைப் பந்தயம்வைத்தீரா? அல்லது என்னை முன்னாலே பந்தயம்வைத்துத் தோற்றீரா? என்று அந்த யுதிஷ்டிரனைக் கேட்டறிந்து வந்துசொல். பின்பு என்னை யழைத்துக்கொண்டு போகலாமென்று சொல்ல, அந்தச்சாரதி சபைக்குவந்து தருமபுத்திரனைப் பார்த்துத் திரௌபதி சொன்னதைச் சொல்ல, அவர் வெட்கமும் விசனமும் மிகுந்து ஒன்றுஞ் சொல்ல மாட்டாமல், தலையை வணங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது துரியோதனன் சாரதியைப் பார்த்து, அடா பிராதிகாமி! இன்னமும் அவளுக்கு அந்தப்புரமோ? இங்கேவந்து யாவருமறியச் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லிக், கேட்கவேண்டியதைக் கேட்கட்டும். சீக்கிரம் அழைத்துக்கொண்டு வாவென்ன; சாரதிகேட்டு மறுபடியுந் திரௌபதியினிடத்திற்கு வந்து, விசனத்தினால் வாயெழாமல் அவளைப்பார்த்து, அம்மா! நானென்னசொல்லுவேன்? உன்பர்த்தா செய்தகாரியம் அப்படிப்பட்டதா யிருந்தது. எதுகேட்கவேண்டுமானாலுஞ் சபையிலேவந்து கேட்கட்டும் அழைத்துக் கொண்டுவாவென்று துரியோதனன் சொன்னான். உன்பர்த்தா ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் தலையை வணங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அந்தத் துரியோதனன் சகல பந்துக்களோடும் நாசமடைவனே யல்லது, இனி செல்வத்தை யநுபவிக்க மாட்டானென்று தோற்றுகிறது. கேடுகாலங் கிட்டினபடியினாலே தான் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தி யவனுக்குண்டாயிற்று. என்று சொன்னதைக்கேட்ட பாஞ்சாலபுத்திரியானவள், [illegible] தெய்வத்தினாலே சிருஷ்டிசெய்யப்பட்டது. அதுவிருக்கட்டும். அதை ஆடினவன்தான் என்ன? அதிலுந் தருமாதருமங்க ளிரண்டுமில்லையோ! அவ்விரண்டில் எவன் தருமத்தைவிடாமற் காத்துவருகிறானோ அவன் என்னைக்காப்பன். இதிற் சந்தேகமில்லை. [illegible]. என்பொல்லாத விதி அப்படியிருந்தது. நானெப்பாவத்தைச் செய்தவளாய்ப் பெண்ணாய்ப் பிறந்தேன். வந்ததையெல்லாம் அநுபவிக்க வேண்டியதல்லது வேண்டாமென்றாற் போகுமோ! அப்பா சாரதி! சகலராஜாக்களும் பெரியோர்களுமிருக்கிற சபையில் நானெப்படி வருவேனென்று சொல்லி, மிகுந்த விசனத்தினால் [illegible]. யுதிஷ்டிரர் திரௌபதியைச் சபைக்கு வரும்படி [illegible] சொல்லியனுப்பினார். அவன் வந்து திரௌபதிக்கு [illegible] தெரிவித்த மாத்திரத்திலே, திரௌபதி விசனாக்கிராந்தையாய் எழுந்து, [illegible] ஐயோ! இந்தக்காலம்! [illegible] இப்படியாயிருக்கிறதா? ஆகிலும் பர்த்தா வார்த்தையைப் பரிபாலிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி, அப்போது [illegible] தரித்திருந்த ஒரு வஸ்திரத்தோடே [illegible] அழுதுகொண்டு, மாமனாராகிய திருதராஷ்டிரன் முதலானோர் இருக்குமிடத்திலே வந்து நின்றாள்.

துச்சாதனன் திரௌபதியின் கூந்தலைப் பற்றி இழுத்துவருதல்.

இப்படி [illegible] மனைகளினின்றும் புறப்பட்டு [illegible] வெட்கத்தினால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு திரௌபதி சபைக்குவந்து [illegible]

துரியோதனனை மனதிலே புகழ்ந்தார்கள். பாண்டவர்கள் ஒன்றுஞ்செய்யாமல் தலைகுனிந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவளை ஒருவரும் கண்திறந்து பார்க்கவில்லை. துரியோதனன் முதலான நான்கு துஷ்டர்களும் பார்த்துச் சிரித்துப் பரிகாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இப்படி இருக்கிற துரியோதனன் பிராதிகாமியைப் பார்த்து, அடா சாரதி! அவள் அங்கே ஒதுங்கி நிற்பானேன்? என்னிடத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டுவா. அவள் வினவவேண்டுவதை யாவரும் அறிய வினவட்டும். உதிஷ்டிரரும் இங்கேயே அதற்கு விடைதரட்டும். அவ்விருவரும் பேசுவதை யாவரும் பார்க்கட்டும். ஆனபடியினாலே இவ்விடத்திற்கு வரச்சொல்லென்றான். அதுகேட்ட அந்தப் பிராதிகாமி மனதில் மிகுந்த துக்கத்தையடைந்து, அவள் சபிப்பாளென்று பயந்து, இந்த வீஷ்மர் முதலான பெரியரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே: ஐயோ! இதென்ன அநியாயமென்று மனதிற் சொல்லிக்கொண்டு சும்மாவிருந்தான். அதுகண்ட துரியோதனன் தன் தம்பியாகிய துச்சாதனனை நோக்கித், தம்பி துச்சாதனா! இந்தச்சாரதி வீமசேனனுக்குப் பயந்து அவளை யழைத்துவரமாட்டாமலிருக்கிறான். நீயோ அவர்களுக்குப் பயப்படாதவனல்லவா? பராதீனராகிய அவர்கள் நம்மை என்ன செய்வார்கள்? நீயோ வெகு தீரன். ஆனபடியினாலே அவளையிங்கே இழுத்துக்கொண்டுவாவென்று சொல்லவே, மகாபாவியாகிய அந்தத் துச்சாதனன் அப்படியே செய்கிறேன் அண்ணாவென்று சொல்லி எழுந்திருந்து, துரோபதியினிடத்திற்குப்போய் சற்றும் நாணமற் அவளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

அடி திரௌபதி! என்ன தலைகுனிந்து நிற்கிறாய்! உனக்கு மானமோ? என்னைக்கண்டு வெட்கப்படவேண்டாம். நீ எங்களாலே ஜெயிக்கப்பட்ட படியினாலே எங்களுக்குத் தாசியானாய். துரியோதன மகாராஜாவை வந்து கண்டுபணி. அவர் [illegible] சபைக்கு வரவழைக்கிறார். இந்தக் [illegible] ளிடத்திலிருப்பேனோ அவர் [illegible] என்று சொல்லிச்சிரித்து கையைப் பிடித்து இழுக்க [illegible] கிறான். அந்தத் திரௌபதியானவள் மனம் [illegible] கோவென்றுகதறி [illegible] முறையிட்டு [illegible] மாமனார் முதலான பெரியோர் [illegible] இடத்தை நோக்கி ஓடினாள். அதுகண்ட அந்தப்பாவி பின்தொடர்ந்து, அடி [illegible] உனக்கு மானமென்ன? [illegible] என்ன? வெட்கமென்ன? [illegible] என் பேச்சைத் தள்ளிப்போட்டு ஓடுகிறாய்? ஓடாதே. [illegible] வெள்ளாட்டு [illegible] இழுத்துக்கொண்டு போவோம். இப்படி [illegible] செய்வோம் என்று பல [illegible] சொற்களைச் சொல்லி இழுத்துக்கொண்டே போய், [illegible] போற் சுருண்டு - மயிர் [illegible] போல [illegible] - படலினைப்போன்ற காந்தியையுடையதாய்ப் படிப்படியாகவளைந்துவிளங்காநின்ற அவளுடைய கூந்தலினைப்பற்றி இழுத்தான். இராஜசூயமாகிய சாம்பிராச்சியபட்டாபிஷேகஞ்செய்யும்போது சகல புண்ணிய தீர்த்தங்களினின்றுங் கொண்டுவந்து திவ்விய ஓஷதிரசங்களோடுசேர்த்து அபிமந்திரிக்கப்பட்ட மகாதீர்த்தங்களைப் பெரியோர்கள் அந்தக்கூந்தலின்மீதிற் புரோக்ஷித்தார்களே? அப்படிப்பட்ட கூந்தலை அந்தக்கொடும்பாவி கைகூசாமற்பற்றி இழுக்குமளவில், சகலஸ்திரீகளும் - ஆ! ஆ! வென்று கையைப் பிசைந்துகொண்டு மார்மேலறைந்து, இது அநியாயம்: இது அநியாயம்: என்றுகூவினார்கள். வீஷ்மராதியோர் மனம்பதைக்க - முகங்கறுக்க - மூக்கின்மீதில் விரலைவைத்துத் திகைத்து, இதென்னவிபரீதகாலம்? இதென்னகொடுமை! என்றுசொல்லித் தங்களுக்குள்ளாகவே தாங்கள் அடக்கற்கரியதான அளவற்ற வருத்தங்கொண்டிருந்தார்கள்.

திரௌபதி சபையாரை நோக்கிச் சொல்லுதல்

இவ்விதமாய்ச் செல்வமும்-ஆயுவும்-நாசமடையும்படியாகிய துச்சாதனன் சகலவித்தாலும் பூசிக்கத்தக்க மகாராஜ பத்தினியாகிய பாஞ்சாலியை இழுக்க, அவள வஸ்திரம் ஒருபுறம் அவிழ்ந்து அங்கங்கள் வெளிப்பட, உடனே அவள் நாணத்தினால் மெய்சுருங்கி, கைகளினால் அவயவத்தை மறைத்துக்கொண்டு, கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருகக் கோவென்று கூவியழுது அவனைப்பார்த்து, அடா பாவி! என்னை இழுக்காதே. நான் இப்போது [illegible] மேனி. ஒற்றைவஸ்திரந் தரித்திருக்கிறேன். அநியாயஞ் செய்யவேண்டாம். நாளைப்பட்டு நரகம் அனுபவிக்க வேண்டும். [illegible] என்னை சபையினிடம் இழுப்பது உனக்கு நன்மையன்று. உனக்கு [illegible] என்று சொல்லக்கேட்ட அந்தப்பாதகன், அடி [illegible]! [illegible] நீ [illegible]. உனக்கு மானமோ? நாணமோ? [illegible] வெள்ளாட்டு [illegible] என்று பாப்பம் [illegible]! நீ [illegible] வஸ்திரந் [illegible] என்ன? [illegible] அடி பேடி! நாங்கள் ராஜாக்கள். எப்படி வேண்டுமோ அப்படிச் செய்வோம். எங்களோடு தடுப்பவர் யார் இருக்கிறார்கள்? இப்போது [illegible]-வியாசரையும்-[illegible] கூவியழைத்துப் பார்க்கச்சொல்லடி. தாசியாகிய நீ துரியோதனமகாராஜன் அழைக்கையில் வந்து அவர்பேச்சைக் கேட்டு அவர் இட்டபடி நடக்கவேண்டும். உன்னை நிருவாணமாய் நிறுத்திப்பார்க்க அவருக்கு மனமிருக்கு

மாகிலுமீயப்படியே இருக்கவேண்டும். அதோபாரடி
வெள்ளாட்டி உன்புருஷர் குழும்பாடுகள்போல் தலை
யைக் குனிந்துகொண் டிருக்கிறார்கள். அவர்களும்
எங்கள் காலாலிட்டவேலையைத் தலையால் நிறைவேற்
றவேண்டிய மூறிகளானார்கள். இன்னு முனக்கென்ன
இறுமாப்பு ? என்றிப்படி மனம்போனபடி பிதற்றியி
மூக்கவே, அவள் நடுநடுங்கி யொன்றுந் தோற்றமல்
வியசனத்தில் மூழ்கிப்போய், அவிழாநின்ற கூந்தலைக்
கையாலணைத்துக்கொண்டு, காந்தாரியாகியமாமியைக்
கூவித், தொண்டையும் வரண்டு, அந்தச் சபையிலிரு
ப்பவர்களையெல்லா நோக்கி மெள்ள ஒருவார்த்தை
சொல்லுவதாயினள்.

ஐயோ ! இந்தச் சபையிலிருக்கிறவர்களெல்லாம்
வேதசாஸ்திரங்களை நன்றாய்ப் படித்தவர்கள். யாவ
ருந் தருமவான்கள். மகாசூரர். இப்படிப்பட்டவர்கள்
முன்னிலையில் இந்தப்பாதகன் என்னை யிப்படி அனி
யாயஞ்செய்து இழுக்கிறானே: இந்தக்காலத்தில் இவ்
விதமாய்ப்பெரியோர்களிடத்தில் நான்வரலாகுமா? இ
க்கொடிய செய்கையை யொருவருந் தடுப்பாரில்லை
யோ ? இது வீணாய்ப்போகாது. இவனுக்குத்தேவே
ந்திரன் சகாயமாய் வந்தாலும் பாண்டவரிடத்தி னி
ன்றும் இவன்தப்பமாட்டான். அவர்களின் ஆயுதத்தி
ற்கு இரையாகப் போகிறான். சந்தேகமில்லை. இப்போ
து அவர்கள் தருமமென்னுங் கயிற்றினாற் கட்டுண்டு
சும்மாவிருக்கிறார்கள். தருமத்தின் சூக்ஷமம் அவர்க
ளறிந்தவரென்பது பெரியோர்களுக்கெல்லாந்தெரியும். இவ
ர்கள் சும்மாயிருந்தாலுந் தெய்வஞ் சும்மாயிராது.
இப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தை நானடைவதற்குக் கார
ணம் என்பொல்லாத விதியேயன்றிவேறன்று. ஒருவர்
மீதிலும் பழியில்லை. இல்லாவிட்டால் அசகாயசூரராகி
ய பாண்டவர்களின் இஷ்டபத்தினியாகிய என்னை ஒ
ரு அற்பன்சபைநடுவில் இழுக்கும்படியிருக்குமா? இந்த
த்துராத்துமாவினுடைய பலத்தை யார்புகழ்வார்கள்!
சீ ! சீ ! இவனையும் இவனை ஏவி இப்படிசெய்யச் சொ
ன்னவனையுஞ் சுடவேண்டாமோ ? பரதகுலத்தில்
நிலைபெற்றிருந்த தருமம் இன்றுதான் நாசமடைந்த
து. இராஜதருமமும் பாழாயிற்று. குலதருமமென்
னுங் கடலுங்கரையைக் கடந்தது. இப்படியில்லாமற்
போனால் மகானுபாவராகிய வீஷ்மரும் - துரோண
ரும் - சத்தியம் பேசாமலிருப்பார்களா ? திரிதராஷ்
டிரருநு சும்மாவிருப்பாரா? ஓ ! ஓ ! இச்சபையில் த
ருமமறிந்தவர்கள் ஒருவருமில்லையென்று நினைக்கவே
ண்டிவதா யிருக்கிறது. இருந்தால் இவ்வனியாயத்
தை உபேக்ஷை செய்வார்களா ? அவர்களாய்ச்சொல்ல
மனமில்லாதவர்களா யிருந்தாலும் யான் ஒன்றுவின
வுகிறேன்: அதற்கு விடையாகிலுஞ் சொல்லவேண்டும்.
என்று பிரலாபித்துப் பின்னுஞ் சபையாரைப்பார்த்
துச் சொல்லுகிறாள்.

ஓ சபையிலிருக்கும் பெரியோர்களே ! ஓ ஆசாரி
யர்களே ! ஓ தருமவான்களே ! ஓ ஞானவான்களே!
இவர்களால் நான் ஜயிக்கப்பட்டேனா? ஜயிக்கப்படவி
ல்லையா ? இதைத் தருமத்திற்கு ஒத்தபடி சொல்லு
ங்கள். என்றுசொல்லி வியசனாக்கினியிலு மிரட்டித்த
கோபாக்கினியைப் பொருந்தி யிருக்குந் தன்கணவ
ரை, வெகுதீக்ஷண்யமாகியகடைக்கண்ணினால் நோக்கி
னாள். அந்நோக்கம் பட்டமாத்திரத்திலே பாண்டவ
ர்களுக்கு இராச்சியமுதலாகிய செல்வங்களைப் போக்க
டித்தபோதும் உண்டாகாத மகாதுக்கமொன்றுபொ
ங்கிப்பாயவே, நெய்யாகுதி செய்யப்பட்டதுபோற்
கோபாக்கினியானது திகுதிகென்று சொலித்தது. அ
ப்போது துச்சாதனன் இவள்நோக்கிய குறிப்பும் அ
வர்கள் வைகுண்ட நெறிப்புமறிந்து, திரௌபதியை
ச்-சீ ! வாடி வெள்ளாட்டி. தருமமும் - சத்தியமும்-
உனக்கேது ? என்னமோ மயக்குகிறாய். வாடியிங்கே
என்று பிடித்திழுத்துக் கல்லென்றுசிரித்தான். அப்
போது கர்னன் - அடா துச்சாதனா ! சரி: சரி: நன்றா
ய்ச் செய்தாயென்றான். சகுனியானவன் இவனுக்குச்
சமானமாகிய தைரியசாலி கிடையாது. இவனே புத்தி
சாலியென்றான். துரியோதனன்-துச்சாதனா! இப்போ
துதான் நீ எனக்குத் தம்பியென்று மெச்சினேனெ
ன்றான். குருடன் முகமலர்ச்சியோடு புன்னகை கொ
ண்டிருந்தான். மற்றையெல்லாரும் விசனக்கடலிலா
ழ்ந்து போனார்கள். இப்படியிருக்கையில் வீஷ்மர் து
ரோபதியைப் பார்த்து, அம்மா சௌபாக்கியவதியா
கிய பெண்ணரசே ! நாங்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்
டாதவர்களா யிருக்கிறோம். இப்போது நீ கேட்டவி
னாவுக்குத் தருமசூக்குமத்தைநோக்கி ஒன்றுஞ் சொ
ல்லக்கூடவில்லை. அதென்னவென்றால் - ஸ்திரீயாயிரு
க்கிறவள் தற்சுதந்தரையாகாமற் பர்த்தாவுக்குச் சொ
த்தா யிருக்கிறாள். அந்தப்பர்த்தா ஜெயிக்கப்பட்ட
போதே அவளுஞ் ஜெயிக்கப் பட்டவள்தான். யுதி
ஷ்டிரனோ? எதைத்துறந்தாலுந் தருமத்தைத் துறக்
காதவன். அவனை நான் ஜெயிக்கப்பட்டே னென்கிற
போதே நீயும் ஜயிக்கப்பட்டவள்தான். ஆகிலும் இ
ன்னமுமதில் ஓர் சூக்ஷமமிருக்கிறது. அஃதெனக்கு இ
ப்போது தோற்றவில்லை. ஆனபடியினாலேதான் ஒன்
றுஞ் சொல்லாமலிருக்கிறேன் என்று சொன்னார். அப்
படி சொல்லக்கேட்ட திரௌபதி சொல்லுகிறாள்:

கேளுங்கள் சபையிலிருக்கும் பெரியோர்களே!
யுதிஷ்டிரமகாராஜா வலுவில்வந்து சூதாடவில்லை. அ
வர்பாட்டிக்கவர் இராச்சியத்திலிருந்து தருமபரிபா
லனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், அவருடைய செ
ல்வங்களைக் கவரவேண்டுமென்று துஷ்டரும் - வஞ்சக
ரும் - அசத்திய வான்களுமாகிய இவர்களெல்லாந்
துராலோசனைசெய்து, மந்திரியைக்கொண்டு அழைப்
பித்து, சூதாடுவதில் இஷ்டமில்லாதவரும் அதிற்சா
மர்த்திய மில்லாதவருமாகிய அந்தத் தருமராஜாவை
வலுவி லாடவைத்து, மோசத்தினாற் சகலத்தையும்
அபகரித்து, மனமறிய அன்னியாயஞ் செய்தார்கள்.

அவருக்கோ? சூதாடல் நன்றாய்த்தெரியாது. இப்பாவிகளோ? அதில் வல்லவர்கள். அவரோ? கபடில்லாதவர். இவர்களோ? கபடத்தின அவதாரங்கள். அவரோ? சத்தியசந்தர். இவர்களோ? பொய்பேசுகிறவர்கள். அவரோ? அவ்வாட்டத்திலே விருப்பமில்லாதவர். இவர்களோ? அவ்விருப்பமுள்ளவர்கள். இப்படி ஒரு தன்மையாலும் பொருத்தமில்லாமலிருக்க, அவரோடு இவர்கள் சூதாடியது நியாயமா? இப்படிப்பட்ட நியாயத்தை உலகம் ஒப்புக்கொள்ளுமா? தருமந்தானேற்குமா? போகட்டும். பொருள்களையும் ராச்சியத்தையும் பறித்தது போதாமல், அப்பொருள் முதலியவற்றை வைத்தாடிய அவரையும் ஆடிவென்றுகொண்டோமென்று சொல்லி இப்படிப்பட்ட கொடிய அனியாயஞ் செய்கிறீர்களே: இதுவுந் தருமந்தானா? இதுமனிதரொருவருமில்லாத காடல்லவே: சகலதருமங்களையும் நியாயங்களையு மறிந்த பெரியோர்களின் சபையல்லவோ? இத்தன்மையான சபையில் தருமாதருமமும்-நியாயாநியாயமும் - தேறாமற்போனால், மற்றெங்கே தான்தேறும்? இங்கே இருக்கிறபேர்களெல்லாம் மக்களைப்பெற்றுப் பெண்டிரோடுகூடி எல்லாச்சுகதுக்கங்களையும் அறிந்தவர்களேயன்றி, ஒன்றுந்தெரியாதவர்களல்லவே இப்படிக இருக்கிறபடியினாலே என்கேள்விக்கு உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இச்சபையாருக்கும் பெரும்பாவம் வரும். இவ்விஷயத்திற பெரியோர்கள் சொல்லிய சாஸ்திரத்தைக் கேளுங்கள். எந்தச்சபையிலே அறிவினாலே முதிர்ந்தவர்களில்லையோ? அது சபையன்று. எவர்கள் தருமத்தைச்சொல்லாமலிருப்பார்களோ? அவர்கள் அறிவினால் முதிர்ந்தவர்களல்லர். எதிற் சத்தியமென்பதில்லையோ? அது தருமமன்று. எது மோசத்தோடு கூடியதோ? அது சத்தியமல்ல. இந்த வசனத்தின்படியானகேட்ட தருமவிசாரணைக்கு மறுமொழி சொல்லாமற்போனால், இதுசபையுமல்ல. இவர்கள்பெரியோர்களுமல்ல. நடந்தசரித்திரந்தருமமுஞ்சத்தியமுமுள்ளதல்ல. ஆதலாற் காரணத்தைநன்றாய்ச்சோதித்து, தாக்ஷிணியப் படாமலும் - பயப்படாமலும் - தருமத்தையுஞ் சத்தியத்தையு நோக்கி உத்தரஞ்சொல்லுங்கள். என்று பாஞ்சாலி சொல்லிக்கொண்டே மிட்டிய கண்டுகண்ணீருகுத்து அணவரை நோக்கினாள்.

வீமசேனன் தருமராஜனை வெறுக்க அருச்சுனன்தேற்றுதல்.

———⊷⊶———

இப்படியிருக்க-துச்சாதனப் போகிறவளை யதுச்சாதனன் மயிரைப்பிடித்திழுக்கின்றதைக் கண்டு ப்பிராணிகளோடு சொல்லக்கூடாத கொடுஞ்சொற்களைச் சொன்னான். இந்தக் குறிப்பினைக் கண்டதும் அடிக்கொருதரம் வேறு தொந்தரவுகளையுஞ் செய்தான். இப்படிக் கொடுமையாய் அவமானப்படுகின்ற திரௌபதியைப்பார்த்த வீமசேனனானவன் மனஞ்சகிக்காமல், அண்டுபடாத விசனத்தையுங் கோபத்தையுமடைந்து, சமீபத்திலிருக்குந் தமயனைப் பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்து, உதடு துடிக்கச்சொல்லுகிறான்: ஓ அண்ணா! நீர் எல்லாருந்தெரிந்தவராயிருந்தும் மூடருடன்கூடி செய்யாதசெய்கைகளைச் செய்தீர். லோகத்திலே சூதாடுகிறவர் வெகுபேர்களுண்டு. அவர்களெல்லாம் பொருள் - இரத்தினம் - வாகனம்-முதலானவைகளை வைத்தாடுவார்களேயல்லது, தங்களுடைய தாசிதாசர்களைக்கூட வைத்தாடமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு அடுத்தவர்களாகிய தாசிதாசரிடத்திலிருக்கிற அவ்வளவு மானமுந் தயையும், பாணிக்கிரகணஞ்செய்த பத்தினியினிடத்தில் உமக்கில்லாமற் போச்சுது. கொண்ட பெண்டாட்டியைப் பந்தயம் வைத்தாடியதைக் கண்ணினாற் பார்த்ததுமில்லை. காதினாற்கேட்டதுமில்லை. நாம் திக்குவிஜயஞ்செய்து சேகரித்துவந்த பொருட்குவைகளையும், பலவரசர் காணிக்கையாய்க் கொடுத்த திரவியங்கள் - ரத்தினங்கள் - வஸ்திரங்கள் - உபகரணங்கள் - வாகனங்கள்-முதலானவைகளையும், கோட்டை - வீடு-வாசல்-தோட்டம் - சபை முதலியவைகளையும் பந்தயம் வைத்துத்தோற்றீர். அதனாலே எனக்கு அவ்வளவும் விசனமில்லை. ஏனென்றால் - இப்படி அனேகம் பொருள்களை நினைத்தபோதே சம்பாதிக்கலாம். எங்களைத் தோற்றதனாலுந் துக்கமில்லை. நாங்களோ? சூரர். இராஜாதிராஜராகிய உம்மைத்தோற்றதற்குக இரங்கித்து விசனப்படவேண்டியதாயிருக்கிறது.

இவைகளெல்லாமிருக்கட்டும். திரௌபதியானவள் ஸ்திரீசாதி. மகாராஜகுமாரி. நம்மையடைந்தவள். நம்மையே நம்பினவள். அப்படிப்பட்டவளை இந்தப் பாதகர்கையில் ஒப்புவித்தீரே: இதைக்குறித்து உமக்குக் காலபலத்தினாற் புத்திகெட்டதென்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் நமது உயிரினுஞ் சிறந்தவளாகிய பாஞ்சாலியை வேண்டியபடி அவமானங்கள் செய்யவும், நாம் எதிரே சும்மா பார்த்திருக்கவும், பெரியோர்களெல்லாம் இருந்தும் எதுவும் பேசாமற் சும்மாயிருக்கக் கேட்டதைக் காட்டிலும் நமக்கு வேறு துக்கமுண்டோ? நீர் மகாராஜா. சகலத்திற்கும் கர்த்தர். உம்முடைய சொத்தை எப்படி செய்யவேண்டுமானாலுந் தடுப்பார் யாருமில்லை. ஆகிலும் வெகுநாளாய வெளிக்கு உபயோகப்படவைத்திருந்த நல்லபாவைக் கோலத்தை செய்யுஞ்சண்டாளர்கையிலே ஒப்புவித்ததுபோல், இவளை அவர்களிடத்திலே ஒப்புவித்தது அடுத்த அதருமம். நீர் இப்பொழுதுசெய்த காரியமெல்லாம் பாவத்திற்குக் காரணமாகிய காரியமேயன்றி நற்செய்கையன்று. நீர் தருமமறிந்தவருமன்று. திரௌபதியைக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்த நிமிஷத்திலேயே அந்தப்பாதகனைக் கையிலேந்திய கதாயுதத்தினாலே இருந்தவிடந் தெரியாமற்போகும்படி செய்வேன். என்னைப் பார்த்தினைத்துவிட்டீர். என்கோபத்

தையும் - பராக்ரமத்தையும்-இந்தச்சபையி லுபயோக மாகாதபடி பாழாக்கினீர். ஆகிலுஞ் சகிக்கக்கூடவில்லை. இப்போதென்னசெய்யவேண்டு மென்றால், நீர் எந்தக் கையினாலே பாச்சிகை யாடினீரோ? அந்தக்கையைத் தீயிற்கொளுத்திச் சாம்பராக்கவேண்டு மென்றுசொல்லிக் கோபாவேசங்கொண்டு, சகாதேவனை நோக்கி, ஓ சகாதேவா! நீ இப்போதேபோய் நெருப்புக் கொண்டுவா. இந்தக்கெட்டகையைக்கொளுத்திப் போடுகிறேனென்று திரஸ்காரமாய்ச் சொன்னான்.

அதுகேட்ட அர்ச்சுனன்வீமசேனனைப்பார்த்து, அண்ணா! நீயேன்கொஞ்சமும் யோசிக்காமல மகாராஜாவாயும் - நமக்கு மூத்தவனாயும் - மகாதருமசீலராகியு மிருக்கிற உதிஷ்டிரனைக் குறித்துக் கொடுமையாய்ப் பேசுகிறாய்? ஒருபோதும் நீ இப்படிச் சொன்னதில்லையே: இப்போதும் உன்மீதிற் குற்றமில்லை. நமக்குள்ளே ஒருவருக்கொருவர் பகையாக வேண்டுமென்று சத்துருக்கள் எண்ணிப்படிப்பட்ட கோபம்வரும்படி செய்ததினாலே, நீயினபடி நிறைவேற்ற முயன்றாய். ஏதேது வரவேண்டுமோ அதெல்லாம் வந்து தானேதீரும். ஆகிலும் நீபகைவர்களான சத்துருக்களின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றாதே. தருமத்தின்மீதில் திருஷ்டிவைத்து இனியாகிலும் வாயைமூடு. இதைக்கேட்டால் நமதுபகைவர் நகைப்பார்கள். மகானுபாவராகிய தமயனைத் திரஸ்காரஞ் செய்யாதே. இந்தத் துஷ்டர் வெகுதருமசீலருஞ் சத்தியசந்தருமாகிய நமது தமயனை வலுவிற்சூதாட அழைத்து மோசஞ்செய்து, எல்லாவற்றையும் பறித்துக் கொண்டார்கள். இதனாலே நமக்கு அவமானமில்லை. கையிலாகாமற் பறிகொடுத்தால் அதுதான் அவமானமாகும். இவர் தருமத்தையுஞ் சத்தியத்தையும் பொறுமையையணிச் சகலத்தையும் பொறுத்துக்கொண் டிருக்கிறார். இது இவருக்கு மகாமகிமைக்கு இடமாகியது. நாமும் அப்படியே அவரை அநுவர்த்தித் திருக்கவேண்டுமே யல்லது, மீறலாகாது என்றுசொன்னான். பின்பு வீமன் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, நீசொல்லிய தெல்லாஞ் சரிதான். எனக்கும் [illegible] ஆயினுந் திரௌபதையைப் பந்தயம்வைத் தாடியதைக் [illegible] லது, [illegible] கொண்டு இப்படிச்சொன்னேனென்று சொன்னான்.

திரௌபதிக்காக விகர்ணன்பேசக் கர்ணன் மறுத்தல்.

இங்கிப்படியிருக்க [illegible] துருமத்தையினாலும் திரௌபதியை [illegible] னன் கொடுமையாய்ப் பரிபவித்துக் [illegible] றதும், சபையார் ஒன்றுஞ்சொல்லாம லிருக்கிறதும் பார்த்து; திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரரில் ஒருவனாகிய விகர்ணனென்பவன் வெகு கோபங்கொண்டு, சபையிலிருக்கும் வீஷ்மர்முதலாகிய பெரியோர்களைப்பார்த்து, மிகவும் பரிதாபத்தோடு இதனைச்சொல்லுகிறான்: ஓ சபையாரே! நீங்கள் திரௌபதிசொல்லிய பேச்சைக் கேட்டு ஏன்பிரதியுத்தரஞ் சொல்லாமலிருக்கிறீர்கள்? அவிவேகத்தினால் நீங்களுஞ் சொல்லாமல் உங்களைப் பார்த்து நாங்களுஞ் சொல்லாமலிருந்தால், யாவருக்கும் இப்போதே நரகம்வருமன்றோ? வீஷ்மரும் - திருதராஷ்டிரரும் - புத்திமான்களுட் சிறந்தவராகிய விதுரரும் - மற்றக்குருவரும்-ஒன்றுஞ் சொல்லாம லிருக்கிற காரணமென்ன? இவர்களிருக்கட்டும். பிராமணோத்தமரும் ஆசாரியருமாகிய துரோணரும் - கிருபரும் - எந்தத் தாக்ஷிணியத்தினால் வாயைமூடிக் கொண் டிருக்கிறார்கள்? இவர்களுமிருக்கட்டும். பலதேசத்தரசர்களும் ஏன்வாயை மூடிக்கொண் டிருக்கிறார்கள்? இத்தனைநாழிகை சும்மா விருந்ததுபோதும். இனியாவரும் அச்சம் - அபிமானம் - தாக்ஷிணியம் - குரோதம் - முதலியவைகளை விட்டுத், தங்கள் தங்கள் புத்தி யுள்ளவளவாக்கும் யோசித்து, தத்தமது கருத்தை வெளியிடுங்கள். என்றிப்படி பலதரம் விகர்ணன் சொல்லியும், ஒருவரும் பேசாமலிருந்தார்கள். அதுகண்டு அதிககோபங்கொண்ட அந்த விகர்ணன் ஒரு கைமேல மற்றொருகையை வைத்தறைந்து, சபையையப்பார்த்து மறுபடி சொல்லுகிறான்:

"முறையோ வென்றென றவனிதல முழுதுமுடையானமுடித்தேவி, நிறையோடழிந்து வினவவுநீர் நினைவற்றிருந்தீர் நினைவற்றோ, விறையோன்முனியுமெனநினைந்தோ விருந்தாலுறுதியெடுத்தியம்பல், துறையோ கண்கண்டநூலுணர்ந்தோர் குலத்துப்பிறந்தோர் கூறீரோ. தன்னேயெல்லாந்தோற்றுத் தருமன் றனதேவியை யுனக்கேதெல்லா, முன்னேதோற்றுத் தங்களையு முறையேதோற்று முடிவுற்றான், சொன்னேருக்குத் தான்பிறர்க்குத் தொண்டாய்விட்டுச் சூதுழலப், பின்னேதோற்க வுரிமையினாற் பெறுமோவென்று பேசீரோ" ஓ சபையாரே! நான் இப்போது தருமத்தைச் சொன்னால் நீங்கள் சும்மா விருக்கிறீர்கள். நீங்கள் சும்மா விருங்கள். எனக்குத் தோற்றியதை நான் சொல்லுகிறேன் அதைக் கேட்பீர்களாக. உலகத்தில அரசருக்கு நான்கு பெருங்குற்றங்களுண்டு. அவையாவன - ஓயாமற் கட்குடித்தல். ஓயாமல் வேட்டையாடல். ஓயாமற் சூதாடல். ஓயாமல் மங்கையரைப் புணர்தல். இவைகளுக் குட்பட்டவன் தருமாதருமங்களை யறியான். அநியாயத்திற்கே உடன்படுவான். உலகத்தாரும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு தானிருப்பார்கள். இந்தச் சகுனியோ? எப்போதுஞ் சூதாடுந் தொழிலுடையவன். அவனுக்கு வேறுகாரிய மொன்றுமில்லை. அதனால் அவன் தருமத்தைக் [illegible] யறியான். இப்போது அப்படிப்பட்ட பாண்டவர்களை வலுவிற் சூதாட அழைத்து மோசஞ்செய்து, எல்லாச் செல்வங்களையுங் கவர்ந்துகொண்டு, அவர்களையுந்

ஜெயித்ததாகவேற்படுத்திவிட்டான். இந்த ஏற்பாடு மோசச்செய்கையாலுண்டானதேயன்றி, நீயாயப்படியுண்டானதல்ல. ஈதிப்படியிருக்க - இவ்வளவோடே நிற்காமற், பாஞ்சாலியைவைத்து ஆடச்சொல்லி அவருக்குப் போதித்து, அவளையுஞ் செயித்ததாய்ப் பராக்கிரமித்தான். அவரோ அச்சூதில் வெறிபிடித்து, அவன்மோசத்திற் சுட்பட்டுத் தருமமா யாடினார். பற்றவையெல்லா மிருக்கட்டும். திரௌபதியைப் பந்தயம்வைக்க அவருக்கு அதிகாரமில்லை. அவர் முன்னமே தம்மைத்தோற்றார். ஆகையால் அவளைச் செயித்தேனென்றது சத்தியமன்று. இச்சபையில் ஒற்றையாடையோ டிருக்கிற அவளை அன்னியாயமா யிழுத்துவந்தது தருமமன்று. என்று சொல்லிச் சும்மாவிருந்தான்.

அதுகேட்டுச் சபையிலிருப்பவர்கள் விகர்னன் சொல்லியது சரிதான் என்று அவனைத் துதித்துச் சகுனியைத் தூஷித்தார்கள். அப்போது சிலநேரஞ் சபையானது ஒலிவடிவா யிருந்தது. அந்தக்கோஷை மோய்ந்தபின் கர்னன் விகர்னனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: அடா விகர்ண! உனக்கெப்போதும் இப்படிப் பட்ட வெறிகுண முள்ளதுதானே: இன்றைக்குப் புதிதல்லவே: தேகத்தி லிருக்கும் நோயானது அந்தத்தேகத்தின்கணுள்ள ஆத்துமாவுக்குந் துக்கமுண்டாகும்படி செய்வதுபோல், நீ கூடப்பிறந்தவனாகிய துரியோதனனுக்குக் கேடுவரும்படி யத்தனிக்கிறாய். மேலும் 'அந்தவ்யாதி' தேகத்தினின்றுமே பிறந்து அதை யழிப்பதுபோலவும், அரணியத்தி னின்றும் பிறந்தவனல் அவ்வரணியத்தை யழிப்பது போலவும், நீ திரிதராஷ்டிரருக்குப் புத்திரனாயிருந்து "அவனைத் துக்கக்கடலிலமழ்த்த முயலுகிறாய். உனது கெட்ட சுபாவத்தையே காட்டுகிறாய். வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அஸ்வத்தாமா - பாகிலீகர் - சோமதத்தர் - பூரிச்சிரவர் - பூரி - விதுரர் - திரிதராஷ்டிரர் - காந்தாரி - முதலாகிய தருமவான்க ளனேகர் இச்சபையி லிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லா மறியாத தருமத்தையா நீ யறிந்திருக்கிறாய்? அவர்களுக்கெல்லா மில்லாத நற்குணமுனக்கிருக்கிறதா? அவர்களை யன்றோ திரௌபதி வினவினள்? அவர்களே விடைதராமலிருக்க, நீயேன் சொல்லப்புறப்பட்டாய்? அவர்களெல்லாந் திரௌபதி தருமமாய்ச் ஜெயிக்கப்பட்டாளென்று சொல்லியுமிருக்க, நீ வேறாய்ச்சொன்னயே உனக்கென்ன தெரியும்? நீ சிறுவன். அனபடியினாலேதான் பெரியோர்களுக்குமுன்கூச்சமின்றித் தருமத்தை அதருமமென்று சொல்லுகிறாய்.

அன்றியும் உதிஷ்டிரர் மனமொப்பி வைத்த பந்தயங்கள் யாவையுஞ் செயித்தது போலவே இந்தத் திரௌபதியையுஞ் சகுனிசெயித்தான். யாவரும் பார்த்துக்கொண்டுதானே யிருக்கிறார்கள். பாண்டவர்களும் ஒப்புக்கொண்டுதானே யிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க உனக்குமாத்திரம் அவள் ஜயிக்கப்படவில்லையென்றும், அது அனியாயமென்றும், எப்படி தோன்றிற்று? ஒற்றையாடையோ டிருப்பவளைச் சபையில் இழுத்து அவமானஞ்செய்வது அனியாயமென்றாய். அதைக்குறித்துச் சொல்லுகிறேன்கேள். கடவுளானவர் பெண்களுக்குப் பர்த்தாவே தெய்வமென்று நிருமித்து, ஒருத்திக்கு ஒருபர்த்தாவா யிருக்கும்படி கட்டளையிட் டிருக்கிறார். அதின்படி உலகத்திற் சகலபெண்களும் ஒருபுருஷனையே யடங்கிருக்கிறார்கள். மற்றொருவனைக் கண்ணினாற் பார்த்தாலும் விபசாரதோஷமுண்டு. அப்படியிருக்க - இந்தத் திரௌபதி ஐவரைப் புணருகிறாள். இப்பேர்ப்பட்டவளுக்குத் தருமமெங்கே யிருக்கிறது? வேசிபோலாகி வருடத்திற்கொரு வைப்பாளனோடு இருக்கப்பட்டவள் ஐவரைச் சேர்ந்தாலென்ன? ஐம்பதுபேரைப் புணர்ந்தாலென்ன? எப்படியும் இவள் பொதுமாதுதான். இவளைச் சபையில் வரவழைப்பது குற்றமன்று. மேலும் இவளுடைய பர்த்தாக்களும் நம்மால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். அதனாலேயே இவளும் அயிக்கப்பட்டாள். தனியாகவும் நமக்கடிமையானாள். இந்த வெள்ளாட்டியைக்குறித்துத் தருமா தருமங்களை விசாரிப்பதுண்டோ? இவள் ஒருவஸ்திரந் தரித்திருந்தாலுஞ் சரிதான்: நிருவாணமாயிருந்தாலுஞ் சரிதான்: இவளை யெதுவேண்டுமோ அது செய்யலாம். இதி லெவ்வளவேனும் பாவமில்லை. என்றுசொல்லித் துர்ச்சாதனனை நோக்கி, அப்பா துச்சாதன! இந்தவிகர்னன் என்றைக்கும் இப்படிதான் பிதற்றுவன். இவன்பேச்சைக் கேட்பாரில்லை. இப்போது நீ பாண்டவர் தரித்திருக்கும்வஸ்திரத்தையும், திரௌபதிதரித்திருக்கும் வஸ்திரத்தையும் உரியென்றான்.

துச்சாதனன் திரௌபதியின் துகிலுரிதல்.

—0—

ஓ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! அதைக்கேட்ட மாத்திரத்திலே அத்துச்சாதன னென்னு மகாபாதகன் செய்யப்புகுந்த கொடுமைகளைச் சொல்ல வெனக்கு நாவெழவில்லை. ஆகிலுஞ்சொல்லவேண்டுத்த சரித்திரத்தைச் சோர்வுபடாமற் கூறவேண்டிய நியதியைப் பற்றி, மகாபதிவிரதையின் மகத்துவத்தையும்-ஸ்ரீவேதவியாச மூர்த்தியினுடைய திருவடியையும்- சிந்தித்துச் சொல்லுகிறேன்கேளும். பாண்டவர்கள் கர்னன் கூறியனுப்பிய வார்த்தையையும், அதற்குத் தக்கபடி துரியோதனனுடைய பிற்செல்லுவ் டர்கள் கொண்டிருக்கிற கருத்தையும் அறிந்துகொண்டவர்களாய், உடனே தாங்களுடுத்திக்கொண் டிருந்த வஸ்திரங்களைக் களைந்து எறிந்து விட்டார்கள். இப்பால் நிகிஷ்ட சிரோமணியாகிய துச்சாதனன் அஞ்சாமல், திரௌபதியின் துகிலையுரிய வாரம்பித்தான். அப்போது அந்தத் திரௌபதி தனதுகையாற் கலையைப்பற்றிக்கொண்டு, அளவற்ற விசனத்தையடைந்து கண்ணீர்சொரிந்து, தன்

மனதைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு ஒன்று சொன்னாள். ஓ மனமே! முன்னே பெரியோர் சொல்லிய வாக்கியமொன்றைப் பெரியோரிடத்திற் கேட்டிருக்கிறேன். அதென்னவெனில் - மனுஷர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட ஆபத்துகள் நேரிட்டாலும் பகவானாகிய ஸ்ரீ பரமாத்மாவைச் சிந்தித்தால் அவ்வாபத்தை நீக்கி காப்பாற்றுவார். மற்றொருவராலு மாகாதென்பதுதான். அந்த இப்போது தெனது நினைவுக்கு வந்தது. அதன்படியே செய்கிறேன். மற்றப்படி இப்பொழுது என் பர்த்தாக்கள் முதலானோரால் இனி நடக்கப் போகிற காரியம் ஒன்றுமில்லை. என்று சொல்லி அந்தத் திருமகள் கேள்வனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண னுடைய திருவடித் தாமரைகளை நினைத்துத் துதிப்பதாயினாள்.

ஓ ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! ஓ கோவிந்தா! ஓ நாராயணா! ஓ ஆபத்தில் உன்னை வந்து சரணமடைந்தோர்க்கு அபயமளிப்பவனே! ஓ சகல லோகங்களுக்கும் கர்த்தாவாகிய சராசரங்களுக்கெல்லாம் தேவனே! ஓ [illegible]! [illegible] ! இப்போது என் பர்த்தாக்களும், வீஷ்மர் - துரோணர் முதலியோர்களும், மற்றுமுள்ள [illegible] சக்தியற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். யாவரையும் நம்பினேன். உன்னையே சரணமடைந்தேன். [illegible] வந்து என் மானத்தைக் காப்பாற்று. ஓ [illegible] போரிலே [illegible] [illegible], [illegible] - [illegible] - [illegible] முதலாகிய [illegible] [illegible] ஓ [illegible]! ஓ [illegible] ஆபத்து வந்த காலத்து அடியார்களைக் காக்கும் தேவனே! [illegible] பரமனே! ஓ [illegible]! [illegible] அடியாளைக் காத்தருளும். [illegible]! [illegible] பாவிகளால் [illegible] பயப்படுகிறேன். ஓ தேவா! ஓ [illegible]! ஓ யாதவகுல [illegible]! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]ள்.

அப்போது [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கருணையினால் [illegible] [illegible] வஸ்திரங்களை அவளிடையில் [illegible] [illegible] [illegible]. அதுதெரியாமலே துச்சாதனன் [illegible] [illegible] திரத்தைப் பிடித்திழுத்தான். அவள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே துதித்துக்கொண்டிருந்தாள். அதுகண்ட துச்சாதனன் இனி சுலபமாய் இவள் துகிலையுரியலாமென்று நினைத்து, விவேகிகளாயினோர் தங்கள் வலவினைகள் நீங்கிச் சுவர்க்காதிபோகங்களையடைய வேண்டித் தேவாலயத்தை எவ்வாறு பலமுறை சுற்றிச் சுற்றி வலம் வருவார்களோ? அவ்வாறு இம்மகாபாதகனும் தனது நல்வினைகள் நீங்கி நரகாதி சோகங்களை யடையவேண்டித் திரௌபதா தேவியை வலமாக வந்து பொற்சுற்றிச் சுற்றி மகா அட்டகாசத்தோடு துகிலையுரிவானானான். அவ்வாறுரியவுரிய அவ்வளவுடன் [illegible] மற்றோர் வஸ்திரங்காண, அதையுமுரிய, மறுபடியும் பொன்னாடை தோன்ற, இதுவொரு [illegible] என்று நினைத்து சங்கீதாக்ஷத் [illegible] [illegible]. இப்படியாக அவிழ்க்குந்தோறும் பலவண்ணமாய் - ஒருவரும் ஒருநாளுங் கண்டறியாததாய், தேவலோகத்திலும் [illegible] [illegible] - அங்கிருந்த யாவராலும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதான [illegible] வஸ்திரங்கள் அவளிடையினின்று பெருகிக்கொண்டிருந்தன. இவ்விதமாய் ஓய்வில்லாமல் உண்டாகிய வஸ்திரங்களை எல்லாந் துஷ்டர்களின் சிரோமணியாகிய துச்சாதனன் உரிந்துரிந்து, [illegible] கைசோர்ந்து பெருமூச்சுவிட்டு, வெட்கப்பட்டு முகங்கவிழ்ந்து சும்மா நின்றுவிட்டான். அப்போது சபையிலிருந்த வீஷ்மர் - துரோணர் - முதலிய பெரியோர்களும், ஆசாரியர்களும், பின் [illegible] விதுரராஜன் முதலிய சிலமன்னவர்களும் [illegible] [illegible] [illegible] நேரே [illegible] [illegible] கொண்டு, ஓ! ஓ! துரியோதனன் செய்வதுபோன்ற அநியாயம்! அநியாயம்! ஐயோ!! இம்மேலோகத்திலும் கற்பென்று செப்பப்படுகின்ற மேன்மை பொருந்தும், இதன்றோ [illegible], இந்தப் பதிவிரதாசிரோமணியே தெய்வம். இதற்கு [illegible] நிகழ்ந்ததல்லவே. சீ! சீ! இப்பாவிகள் [illegible] [illegible] [illegible] என்று சொல்லி வருந்தப்பட்டார்கள். இவ்வதிசயத்தைக் கண்டு [illegible] கண்டுகொண்டிருந்த தேவர்களெல்லாம் [illegible] - வலம் [illegible] [illegible] முதலியவைகளை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வர்ஷித்தார்கள். அப்போது அச்சபையில் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

விதுரராஜன் விகர்ணனுக்கும்

நடந்த

சம்வாதக்கூறல்

இப்படியிருக்க [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சொல்லுகிறான்.

ஓ சபையிலிருக்கும் புண்ணிய புருஷர்களே! நமக்கெல்லாம் கட்டளையிடத் தக்கவளாகிய திரௌபதி சில யோசகியர் இச்சபையிலிருக்கிறார்களென்றும், தருமங்களையறிவார்களென்றும், பக்ஷபாதமின்றி நடுவுநிலை சொல்லுவார்களென்றும் நினைத்து; ஒருபிரசனங்கேட்டாள்: அந்தக்கேள்வி ஜோலித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்கினியென்று நினைக்கத்தக்கது. அது உங்கள் மீதில் விழுந்திருக்கிறது. அதை யவிக்காமற்போனால் சமூலமாய்த் தோம்சம் பண்ணும். அதைச் சத்திய வாக்கென்னுந் தண்ணீராலன்றோ அவிக்கவேண்டும்! அப்படிசெய்யாமற்சும்மாவிருக்கின்றீர்களே நீங்களெப்படி தருமவான்களாவீர்கள்? மநுசொல்லியபடிக்குத் தருமமறிந்த பெரியோர்களை யொருவன் தருமசந்தேகங் கேட்டு அதற்கவர் விடைதராமலிருந்தால், பொய்சொல்லுவோனுக்குண்டாகும் பாவத்திற் பாதி பெறுவார்கள். யதார்த்தஞ் சொல்லாமற் போவார்களேயாகில், முழுப்பாவத்தையும் பெறுவார்கள். இதைப்பற்றியே விகர்ணன் தன்புத்திக்குத் தோற்றியபடி சத்தியத்தைச்சொன்னான். அப்படிக்கு நீங்களுந் தருமத்தைச்சொல்ல வேண்டும். சத்தியத்தை அநுசரிக்க வேண்டும். ஒருவனுக்காகவும் பக்ஷபாதஞ் செய்யக்கூடாது. இவ்விஷயமாய் முற்காலத்தில் பிரகலாதபுத்திரனாகிய விரோசனனுக்கும் - சுதன்வாவென்பவனுக்கும் - நடந்த சம்வாதத்தைப்பற்றிய சரித்திரமொன்று நடந்திருக்கிறதென்று பெரியோர்களிடத்தில் கேட்டிருக்கிறேன். அதைச்சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்று சபையாரைநோக்கிச் சொல்லலுற்றான் விதுரமகாராஜன்.

ஓ சபையார்களே! பிரகலாதன் புத்திரனாகிய விரோசனனும்-சுதன்வாவெனனும் பிராமணனும்-ஒருஸ்திரீ நிமித்தம் நீ பெரியவனா? நான்பெரியவனா? என்று விவாதப்பட்டு, நம்முள் யார் பெரியவனோ அவனுக்கு மற்றொருவனை அடிமையாகக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று பந்தயம் போட்டுக்கொண்டு, இதைக்குறித்து யாவரைக் கேட்போமென்றார்கள். அதற்குச் சுதன்வாவானவன் பிரகலாதனையே கேட்போம். அவர் சத்தியசந்தர். அவர் சொல்லுவதே நம்மிருவருக்கு மொப்பமன்றோ. அதை விரோசனன் ஒப்புக்கொண்ட படியினாலே இருவரும் பிரகலாதனிடத்திற்குப்போய், வாரீர் பிரகலாதரே! எங்களிருவரில் யார் பெரியவன்? அதை நீர்சொல்லவேண்டுமென்றார்கள். அதைக்கேட்ட பிரகலாதன் பயந்தவனாகி, சுதன்வாவின் முகத்தைச் சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்தப் பிரகலாதனைச் சுதன்வாவென்பவன்பார்த்து, ஓ பிரகலாதரே! நீர் இப்போது பக்ஷபாதஞ்சொன்னாலும், ஒன்றுஞ்சொல்லாமற் சும்மா விருந்தாலும், உமது சிரம் ஆயிரஞ்சுக்கலாய் வெடிக்குமென்றான். அவன் இதையெல்லாங் கேட்டுப் பெருங்காற்றில் ஆடும் அரசிலைபோல் தேகமெல்லாம் நடுக்கமுற்று, இவ்விஷயத்தைக் குறித்துக் கசியபப் பிரஜாபதியைக் கேட்கவேண்டுமென்று அவரிடத்திற்குப்போய், அவரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: சுவாமி காசிபரே! தேவரீர் சகலமானபேருக்குங் குருவாயிருக்கிறீர். எல்லாத் தருமங்களையும் அறிந்தவர். ஆகையாலே தேவரீரை அடியேன் ஒருசந்தேகங்கேட்கிறேன். ஒருவன்கேட்ட வினாவிற்கு மெய்யாய் விடைதராமற்போவானாகில் எந்த உலகங்கிடைக்கும்? விடைதராது சும்மாவிருந்தால் எந்தவுலகங்கிடைக்கும்? அதை அடியேனுக்குத் தெரியச்சொல்லவேண்டுமென்று வினவியதைக்கேட்ட கசியபப்பிரஜாபதியானவர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் பிரகலாதரே! சபையிலானாலும் மற்றொருவிடத்திலானாலுந் தருமந்தெரிந்திருக்க எவன்கேட்டவனுக்குத் தருமஞ்சொல்லாமலிருக்கிறானோ? அவன் வருணபாசங்களில் ஆயிரம்வருஷங்களால் தன்னாத்துமாவைக்கட்டுண்ணச்செய்கிறான். பயம்-பக்ஷபாதம்-முதலிய எந்தக்காரணங்களினாலாகிலுஞ் சரியே: அந்தப்பாசங்களினாற் கட்டுண்டேயிருக்கவேண்டும். ஆனால் அவைகளை நிவர்த்திசெய்துகொள்ள நினைப்பவனுக்குச் சாஸ்திரஞானிகள் ஒரு பிராயச்சித்த மேற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதென்னவென்றால் - கோகர்ண சிதிலம் என்றொரு விரதமுண்டு. அதையொருவருடம் அனுட்டித்தால் அந்தப்பாசங்களிலொன்று நீங்கும். ஆகையாலே அவ்விரதத்தை ஆயிரம்வருஷம் அனுட்டிக்கவேண்டும். சத்தியத்தைச் சொல்லாமற்போனால் இதிலிரட்டிப்பாய்ப் பாவங் கிடைக்கும். ஆனதுபற்றித் தருமத்தைக் கேட்டாற் சத்தியமாய்ச் சொல்லவேண்டும். அப்படிக் கூறச் சொல்லாதபோது அந்தப்பாவத்திற்பாதி அரசனையும், கால்கூறு சபையாரையும், கால்கூறு செய்தவனையுஞ் சேரும். அநியாயமாகிய யாவங்களையுந் தருமாதருமங்களையுங் கண்டுபிடித்து, அநியாயஞ் செய்தவனைத் தண்டனைசெய்தால் சபையாருக்கும் அரசனுக்கும் பாவமில்லை. அன்றியுஞ் சத்தியமாய்த் தருமஞ்சொல்லாமற் போகிறவனுக்கு அசுவமேதமுதலிய யாகங்களையும், கோவையும் அக்கிரகாரம் - தடாகம் - முதலிய தருமகாரியங்களையுங் கெடுத்தவனுக்கு எந்தப்பாவமுண்டோ? அந்தப்பாவம் வருமென்றுவேதத்திலிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்டவன் தனக்கு முன்னேழு தலைமுறைகளையும், பின்னேழு தலைமுறைகளையும், முடிவற்றனவையும் நரகத்திலமிழ்த்தத்தக்கவனாகிறான்.

அன்றியும் அப்படி அநியாயத்தைச் சொல்லியவன் சகலசொத்துக்களைப் பறிகொடுத்தவனுக்கும், புத்திரனைச் சாகக்கொடுத்தவனுக்கும், பகைவர்கையிலகப்பட்டவனுக்கும், அநியாயமாய்க் காவலிற்போடப்பட்டவனுக்கும், நல்லபருவத்திற் கணவனை யிழந்தவளுக்கும், சூதாடிப் பொய்சாக்ஷி பலத்தினால் நியாய மிழந்தவனுக்கும் உண்டாகுந் துக்கமெது

வோ! அத்தருக்கத்தைத் தடையின்றி யடைவன். என்று கசியபர் சொல்லக்கேட்ட பிரகலாதன் விரோசனன்னும் சுதனுவாவு மிருக்குமிடத்திலவந்து, தன துமகனாகிய விரோசனனைப்பார்த்து, அப்பாமகனே! உன்னைக்காட்டிலும் சுதனுவாவேயுயர்ந்தவன். என்னைக்காட்டிலும் அவன்பிதா உயர்ந்தவர். உன்தாயைக்காட்டிலும் சுதனுவாவினுடைய தாய உயர்ந்தவள். இதுசத்தியம். ஆகையாலே உன்னுடைய உயிர் சுதனுவாவினுடையதுதானென்றுசொன்னான். இப்படி கருப்புத்திரனென்கிற பக்ஷபாத மல்லாமற் சத்தியத்தைச் சொல்லக்கேட்ட சுதனுவாவானவன் பெருசந்தோஷமடைந்து, பிரகலாதனைப் பார்த்து, ஐயா! நீர் பக்ஷபாதமன்றி சத்தியத்தைச்சொல்லியபடியால், உமக்கு மகன் புத்திரனைக் கொடுத்தேனென்றுசொல்லிப்போனான். ஆகையால் - கேட்டீர்களோ சபையார்களே! இப்போது நீங்களும் திரௌபதிகேட்ட வினாவுக்குத் தருமத்தை யோசித்து விடைசொல்லுங்கள். இல்லாவிட்டால் வருணபாசமென்பவை ஒருவனையும் ஒருக்காலும் விடாது. என்றுவிதுரன்சொல்லியும், அச்சபையிலிருந்தபேர்களெல்லாரும் சும்மாவிருந்தார்கள்.

திரௌபதிசபையாரைப் பணிந்துகேட்ட சிலவற்றிற்குவீஷ்மர்விடைதரல்.

இப்படியிருக்கையில் துச்சாதனனைப்பார்த்து, தாயாகிய திரௌபதியை மறுபடியும் அழைத்துக்கொண்டுபோகவென்றான். அதுகேட்ட அவன் துச்சலப்படுத்தினான். அப்படியிழுக்கும்போது திரௌபதியானவள், சபையிலிருக்கும்பெரியோர்களே! நான் இழுக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற சமயத்திலே இவர்களால் செய்யவேண்டியதாகிய பெரியோர்களை நமஸ்காரஞ்செய்யாமலிருந்தேன். அதை இப்போது செய்கிறேன் அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி நமஸ்காரஞ்செய்தாள். அப்போது துக்கத்தால் மயக்கமடைந்தாள். அப்பால் மறுபடியும் அவளையிழுத்து உபத்திரவித்தான். அவள் அப்போது மனம்நொந்து அழுதாள். பெரியோர்கள் சபையிலிருக்கும் சமயத்தில் எல்லாரும் - மாறாத இந்தச் சங்கடமாயிருக்கின்றது. ஐயோ! என்னை யாவரும் பிரசங்கமாயக் கண்டதெப்போதென்றால் சுயம்வர மண்டபத்தில் வந்தபோது கண்டார்கள். அதற்குமுன்பும் பின்பும் இல்லை. இப்போது யாவருங்காணச் சபையில் நிற்கும்படி நேரிட்டது. இது நானடைந்த தீங்கினாலல்லது ஒருவர்மீதுங் குற்றமல்ல. அந்தப்புரத்திலிருக்கையிற் சூரியனும் வாயுவுங்கூடக் காணமுடியாதவளாகிய என்னைச், சேவகர்களுஞ் சாதாரணமாய்ப் பார்க்கும்படி நேரிட்டது. அதை என்பர்த்தாக்களும் வீஷ்மர் முதலானோரும்பார்த்துச்சும்மாவிருப்பது வெகு ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. இதுவும் ஏதோவொரு காலகதிதான். இல்லாவிட்டால் மருமகளாகிய நான் இப்படி கிலேசப்படப்பார்த்து உபேக்ஷை செய்வார்களா? நான்கேட்ட கேள்விக்கு ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருப்பார்களா? அந்தப்புரத்திலிருக்கத்தக்க ஸ்திரீயைச் சபையிலிழுத்தபின் அரசருக்குத் தருமமென்பதெங்கிருக்கின்றது? சிறிதேனுமில்லையென்பது நிச்சயமாயிற்று. எப்போ தருமமில்லையோ? இனி அத்தருமத்தாற் சகலரும் அழியவேவேண்டும்.

ஓ கண்ணியவான்களே! வீஷ்மர்முதலானோருக்கு மருமகளும், சத்தியசந்தனராகிய பாண்டவர்களுக்கு மனையாளும், துருபதனுக்குமகளும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அனபியும், அக்கினியிற் பிறந்தவளுமாகிய யான் இவ்விதமாய்ச் சபையில்வர நேரிட்டபோது, உலகமரியாதையென்றும் குலமரியாதையென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற இவ்விரண்டும் நாசமடைந்தன. நான் பேதை என்ன சொல்லமாட்டுவேன்? இராஜசூயயாகஞ்செய்து சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகம்பெற்ற மகாராஜாவின் பத்தினியாகிய என்னைத் தோப்பாகர் தலத்திலவளர்ந்த இந்தக்கர்ணன் அடிக்கடி வெள்ளாட்டி வெள்ளாட்டியென்கிறான். இதுநியாயந்தானா? இவன் சூதுகிலிருக்கும்பொழுது இவனறியாமல மற்றவனை இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுவது தருமமா? நான்வெள்ளாட்டியோ? அல்லவோ? இதையாவிலும் நீங்கள் தலையெடுத்துச் சொன்னாலும், வெள்ளாட்டியாகில அதற்குரிய பணிசெய்கிறேன். அதல்லவாகில அதற்கேற்றபடி நடக்கிறேன். நான் சொல்லியதைக் கேட்ட வீஷ்மர் சொல்லுகிறார்: ஆ! பெண்மணியே! நீ கேட்டவினாவுக்கு மூன்றாம்பேர் சொன்னதைத் தருமஞ்செய்யம் அறியக்கூடாதது. இந்தச்சபையில் நடக்கிற போதின் ஒருவரும் நீ கேட்ட கேள்விக்கு உத்தரஞ்சொல்ல சாதிக்கவில்லைகள் சமிக்கிறார்கள். நானும் அதினுட்பந் தெரியாமல் மயங்குகிறேன். அப்படி அப்பாபாவங்களுக்கு எப்போதும் மனஞ்சொருந்த இல்லை. இராஜர்களின் ஒழுக்கமுங் கெட்டப்போய் நாசமடையப்போகிறார்கள். நீ பதிவிரதையானதால் கஷ்டப்படுகிறாய். ஆனால் நீ என்னைக்கேட்ட விஷயத்தை உன்பர்த்தாவாகிய தருமபுத்திரனைக்கேட்டால், அவரே யதார்த்தத்தைச் சொல்லத்தக்கவர். என்று வீஷ்மாசாரியார் சொல்லிமுடித்தார்.

துரியோதனன் தனதுதொடையைக் காட்டித் திரௌபதியை யழைத்தல்.

அப்போது யாவராலும் அடைந்தாலென்னவென்றிருக்கும்படியாகிய துரியோதனன் என்பவன் மிகவும் புலம்புகின்ற பாஞ்சாலியைக் கோபக்குறிப்பாகப் பார்த்துக்கொண்டு, அடி திரௌபதி! முன்னமே நீ சபையார்களைக்கே

ள்விகேட்டதற்கு ஒருவரும் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமற் போனார்களே: மறுபடியும் அவர்களை யேன் கேட்கிறாய்? உன்பர்த்தாக்களாகிய வீமார்ச்சுன நகுல சகாதேவர்களைக்கேள். அல்லது உதிஷ்டிரனைக்கேள். அவர்கள் நீ தாசியல்லவென்று சொல்லுவார்களாகில் சும்மாவிரு. இல்லாவிடில் பணிவிடைசெய். சபையார் ஏன்சொல்லவில்லையென்றால் - பாண்டவருக்குக் கஷ்டம் நேரிட்டதே. நாம் இவ்விஷயத்தில் ஏதாவது சொன்னாலும் அவர்களுக்குத் தீங்காகுமென்று வாயைமூடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். என்று வணங்காமுடியோன் சொல்லக்கேட்ட ராஜாக்களெல்லாருஞ் சிறுமுகவாட்டமடைந்தவர்களாகி, உதிஷ்டிரர் என்னசொல்லப்போகிறாரென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க வீமசேனனானவன் எழுந்து, கேளுங்கள் பெரியோர்களே! இந்த மகாராஜாவாகிய தருமபுத்திரர் எங்களுடைய தேகங்களுக்கும் - பிராணன்களுக்கும் - எசமானரானபடியினாலே, அவர் - தாமே ஜெயிக்கப் பட்டோமென்று ஒப்புக்கொண்டபடியே, நாங்களும் ஜெயிக்கப் பட்டவர்களாயினோம். இல்லாவிட்டால் இவர்கள் செய்யும் அநியாயத்தைப் பொறுப்போமா? திரௌபதியின் கூந்தலைக் கையினாற் பரிசித்தவன் இவ்வளவுநேரம் பிழைத்திருக்கும்படி பார்ப்போமா? கதாயுதங்கள்போன்ற என்புஜங்களினின்று விலகப்பட்டவன் தேவேந்திரனாலும் உயிரோடு பிழைப்பானோ? நான் தருமமென்னும் கயிற்றாற் கட்டுண்டிருக்கிறபடியினாலும், உதிட்டிரரிடத்து நாங்கள்வைத்திருக்கும் [illegible]த்தினாலும், அடிக்கடி அர்ச்சுனன்செய்கிற சமாதானத்தினாலும், இந்த மகாவிசனத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறினான்.

அப்போது அந்த வீமசேனனுடைய கோபத்தைப்பார்த்தும், அவன்பேச்சைக் கேட்டும், வீஷ்ம - துரோணர் - முதலானோர்கள் சமாதானஞ்செய்ய அவன் கோபத்தை யடக்கிக்கொண்டான். அப்போது கர்ணன் திரௌபதியை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஏடி திரௌபதீ! உலகத்தில் [illegible] வருணம். அவர்கள் யாரானால் [illegible] - புத்திரர்களானவர்கள். மனைவி. பிள்ளைகள். இவர்களில் [illegible] அந்தச் சொத்தில் [illegible] அவர்களுடைய [illegible] அவர்களுடைய [illegible] இப்போது பாண்டவர் [illegible] அவர்களுடைய [illegible] எங்களுடைய சொத்தாவ [illegible] திற்சந்தேகமில்லை. அடி பெண்ணே! உனக்கு நான் சொல்லுகிறேனென்கேள். [illegible] தாசியாகிறாய். அவர்களை [illegible] ! அவர்கள் கவராவில [illegible] ? அவனைக் கணவ [illegible] கொள். ஆனால் இப்போது பாண்டவர்கள் [illegible] கொண்டிருந்தாலே வெ

ள்ளாட்டியானாயே: அப்படியாகாமலிருக்கும்படி சேர். உன்னைப் பந்தயம்வைத்தாடித் தோற்றபோதே உதிஷ்டிரர் உனக்குப் பர்த்தாவுமல்லர். நீ யவருக்குப் பாரியையுமல்லை. இப்படிப்பட்ட காரியஞ் செய்தவருக்கு இன்னமும் ஆண்மை யிருக்கிறதோ? பெண்ணே! நீயேன் சும்மாநிற்கிறாய்! துரியோதன மகாராஜாவின் அரண்மனையிற் சென்று பணிவிடைசெய் யென்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட வீமசேனன் கோபாக்கினியினாற் கர்ணனை யெரிக்கிறவனைப்போற் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, உதிஷ்டிரனைக் கண்ணுற்று, அண்ணா! என்னகாரியஞ் செய்தீர்? அற்பரெல்லாம் இப்படி இகழ்ச்சியாய்ப் பேசவும், நாம் அதைக்கேட்டுக்கொண்டு சும்மாவிருக்கவுஞ் செய்தீரே: உம்மைவைத்தாடாம லிருந்தால் ஒன்றுமில்லையே யென்று விசனத்தோடு சொன்னான். அப்போது துரியோதனன் சொல்லியதாவது - ஓ தருமபுத்திரரே! பாரும்: உம்முடைய தம்பிமாரனைவரும் உமதாக்கினைக்குட்பட்டு நின்றார்கள். உமதுமனைவியாகிய இவள்மாத்திரம் மீறி நடக்கிறாள். அவளுக்குத் தெரியச்சொல்லும். நீர் அவளை வைத்தாடித் தோற்றதுண்டா? இல்லையா? என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது விதுரனவனைப்பார்த்து, அப்பா துரியோதனா! உனக்கு அவர் உத்தாரஞ் சொல்லும்படியா யில்லை. வீணாய் பழியைச் சுமந்துகொள்ளாதே. இனியாகிலும் விட்டுவிடு. என்று சொல்லக்கேட்ட துரியோதனன் - கேளும் விதுரரே! அவரில்லாவிடினும் வீமசேனன் முதலிய நால்வருஞ் சொல்லட்டும், திரௌபதி வெள்ளாட்டியாக வேண்டாமென்று சொன்னான். அதுகேட்டு அர்ச்சுனன் சொல்லுகிறான். கேளுங்கள் பெரியோர்களே! எங்களெல்லாருக்குந் தருமபுத்திரர் எஜமான் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவர் எங்களைப் பந்தயம்வைத்தாடியபோது தானே ஒப்புக்கொண்டோம். ஆனால் அவர் தம்மைத் தோற்றுப் பரனானபின்பு மறுபடி ஒருவரை வைத்தாட யோக்கியதை யுடையவரா? அதைத் தீங்கள் சொல்லுங்கள் என்றான். அர்ச்சுனன் சொல்லியதைக்கேட்ட கர்ணன் துச்சாதனனை நோக்கி, ஓ துச்சாசனா! நாம் [illegible] ஜெயித்தோம். பாண்டவர்களுந் திரௌபதியும் அடிமைகள். இவர்கள் [illegible] இவளை இழுத்துக்கொண்டுபோய் அரண்மனையில் வேலைசெய்யச் சொல்லென்றான்.

அதுகேட்ட துச்சாதனன் ஓ கர்ணா! நீசொன்ன பேச்சையே சிந்தனைப்பட்டேன் என்றுசொல்லித், திரௌபதியை வாடி வெள்ளாட்டியென்றிழுத்தான். இழுக்கவே அவள் கதறிக்கொண்டு, அங்கிருக்குங் காங்கேயன் முதலிய பெரியோர்களைப்பார்த்து, ஓ பாண்டவருக்குப் பாட்டனாகிய வீஷ்மரே! ஓ ஆசாரியராகிய துரோணரே! ஓ கிருபரே! ஓசகல த

குமங்களையு மறிந்த விதுரரோ! ஓ மாமனாராகிய திரிதராஷ்டிரரோ! ஓ மாமியாராகிய காந்தாரிதேவீ! ஓ குந்திதேவீ! இவ்விதமாய் துயரப்படாநின்ற உங்கள் மருமகளாகிய என்னையாயினுங் காக்கக்கூடாதா? ஓ தருமராஜனே! ஓ வாயுபகவானே! ஓ தேவராஜனே! அசுவினிதேவர்களே! நீங்களாகிலும் என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். ஐயோ! என்னசெய்வேன்? என்றிப்படி பலவிதமாகப் புலம்பினாள். அதுகண்டவிதுரன் ஆற்றமாட்டாத வியசனத்தை யுடையவனாய், அம்மா பதிவிரதா சிகாமணியே! நானென்னசெய்வேன்? என் பேச்சை இந்தத் துரியோதனன் அல்லது திரிதராஷ்டிரன் ஒருவருங் கேட்கவில்லையே: நீகேட்டகேள்விக்கு உன்கணவர்களும் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லையே: ஆகையினாலே கொஞ்சநேரம் நீதுக்கத்தைப்பொறுத்திரு. பகவான் உன்னைக்காப்பார். அனியாயஞ்செய்தவனைத் தண்டிப்பார். என்றுசொல்லித் துரியோதனனைப்பார்த்து, அப்பா துரியோதனா! அனியாயஞ்செய்ததுபோதும். இனியாகிலும் அதையொழித்து நன்மையாய்நட. வீணாய்க் கெடவேண்டாம். மங்கையுத்தமியைப் பாவஞ்செய்தாற் சீக்கிரத்திற்பலிக்கும். முன்னமும் ஒருவிசைசொல்லியிருக்கிறேன். இப்பவுஞ்சொன்னேன். ஆகையால் இச்செய்கையை விட்டுவிடு. என்றுரைத்துத் திரிதராஷ்டிரனைப்பார்த்து, ஓய்ராஜாவே! நீர் உமது பிள்ளைகளோடுசேர்ந்து பாவங்களைச் செய்கிறீரோ: இதனால் வெகுதுக்கங்களை யனுபவிப்பீர். நல்ல சிந்தையோடிரும். பிள்ளைகளைத் தண்டியும். இந்தக்குலத்தைக் கெடுக்காதேயும். இவளைச் சமாதானப்படுத்தினு கொஞ்சநாளாகிலும் வாழலாமென்று கூறினான். இப்படிசொல்லக்கேட்டும் குருடன் ஊமையாயிருந்தான். துரியோதனனோ! அத்திரௌபதியைப் பார்த்து, அடி பாஞ்சாலி! அனேகமேயன் அலைந்துதிரிகிறாய்! இதோ யானைத்துதிக்கைபோ லிராநின்ற எனது தொடையிருக்கிறதே இதில் எல்லாருமறியவும் [illegible] அம்சம்போன்ற உனது [illegible] பர்த்தாவைப்போல இனி [illegible] ஆதலால் அவரும் உனக்கு இந்த ஐவரோடு அடிமையாயிருக்கவேண்டி ஆசையுற்றதால், இவ்விடத்திலவர் [illegible] சவுக்கியப்படுவாய். என்றிழிவாகக் கூறி தனக்குப் [illegible] காட்டுவான்போல வஸ்திரத்தை யடக்கித் தொடையைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

திரௌபதிசபதம்.

அப்போது திரௌபதியானவள் வெகுவாய் மனக்கொதிப்படைந்து, அடா பாதகா! கொஞ்சமாகிலும் பயமில்லாமல் எந்தத்தொடையைக் காட்டி என்னை உட்காரச்சொன்னையோ? அந்தத்தொடையில் என் வாக்கின்படியே உனக்குமிர்த்யு உண்டாகும். இதுவல்லாமல் "அரசவையிலென்னையேற்றி யஞ்சாமற் றுகிரிஞ்டியளகந்தீண்டி, வினைசெயலியினம்படி தார் வேந்தனொதிர்ந்தாதனனே விளம்புவோனைப், பொருசமரின் முடிதுணித்துப் புலானாறும் வெங்குருதி பொழியவெற்றி, முரசறையும் பொழுதல்லால் விரித்தகுழலினியெடுத்து முடியேன் கண்டீர்." ஓ சபையார்களே! அளவற்ற பெரியோர்களும் - ஆசாரியர்களும் - மகாராஜாக்களும் இன்னுமுண்டான பல பிரமுகாளிருக்கின்ற இந்த மகாசபையில் என்னைக் குலப்பெண்ணென்று சற்றும் யோசிக்காமலும், தன்மானம் பிறமானமென் பதிலலாமலும், தருமா தருமத்தை நோக்காமலும், இந்தப்பொல்லாத் துஷ்டப்பாதகனாகிய துச்சாதனனால் மகா அக்கிரமத்தோடு மென்னை யழைப்பித்து, மகாராஜபுத்திரியென்று சிறிதுமதிக்காமல், அஞ்சிக் கையெனபது மனுவேறு மில்லாமல, அனியாயமாயெனது அளகத்தையுந் துகிலையும் பலவாறலைய விழ்த்துக்குலைந்து, தகாத வார்த்தைகளெல்லாம்பேசி, பஞ்சகாத்தாக்களாக கொப்பாகிய எனது பர்த்தாக்களெதிரில் ஆக்கிரமித்து அக்கிரமஞ்செய்யத் தலைப்பட்ட அற்பர்கள யார்யாரோ? அவர்களையும், அதனைக் கூடவிருந்து உபேக்ஷைசெய்த பேர்களையும்; நான் கேட்டகேள்விக்கு உத்தரவு கொடுக்காமலும், அக்கிரமத்திற் குடம்பட்ட துஷ்டர்களை அடக்கிவைக்காமலும், ஊமைபோலொன்றும் பேசாமற் சும்மாயிருந்த பாவிகளையும்; இனி நடக்கப்போகின்ற யுத்தகளத்தில் அவ்வவர்களுடைய முடிகளெல்லா மறுபட்டுச் சிதறி நாற்றிசையிலும் உதிரவாறுகள் பெருகும்படியான அக்காலத்திற், பாண்டவர்களுடைய ஜயமுரசைகேட்ட அப்பொழுது இக்கூந்தலை வாரிமுடிப்பேனேயல்லது, இந்திராதிகளே முதலிய தேவர்களெல்லாங் கூடிவந்து எவ்வித சமாதானஞ்செய்தாலும் ஒருக்காலும் இதனைவில் நான் முடியேன். இதைசத்தியசபதமாக இங்குள்ள சகலமான பேருங் கேட்டியார் நம்பக்கடவீர்கள் என்று சொன்னாள்.

வீமசேனன் சபதம்.

அதுகேட்டவீமசேனன் தானும் உடனே வெகுண்டவனாய், அச்சபை நடுங்கும்படியொன்று சொல்லுகிறான். "வண்டார்நறுங்குழல்பிடித்துத் துகிலுரிந்தோனுடற் குருதிவாரியள்ளி, யுண்டாகநுகர்வதன்முன் னிகல் [illegible] தண்டால் வெம்புனலெற்றி மீதெழுந்துளி பூங்கிவலே [illegible] கொண்டாவிபுரக்கில் [illegible] பின் கோட்டியுள்ளீர்." இதுவன்றியிலும் இனிமேலும் ஒருவருஞ்சொல்லாமலுஞ் செய்யாமலுமிருக்கும்படியாகிய பேச்சொன்று சொல்லுகிறேன். சொல்லியபடி நிறைவேற்றுவேன். இந்தத்துராத்துமாவாகிய துச்சாதனன், கொஞ்சமாகிலும் மானம் - வெட்கம் - பயம் - இரக்கம் - ஒன்றுமில்லாமல், திரௌபதியைச் சபையினடுவில் இழுத்துப் பலவிதமாக உபத்திர

வித்தானல்லவோ? ஆகையாலே நான் யுத்தத்தில் என் கதையினால் அவன் மார்பைப் பிளந்து, அந்தவழியிற் பெருகும் உதிரத்தைக் குடிப்பேன். அதுவரையில் ஜலத்தைக் கையிலெடேன். ஒருக்கால் தாகமேலிட்டால், இதோ என் கையிலிருக்குந் தண்டாயுதத்தினால் ஜலத்தையடித்து, அப்போது மேலெழும்புந் துளிகளை அங்காந்து எனது நாவால் உட்கொண்டு உயிரைக் காத்திருப்பேன். இது சத்தியமான பிரதிக்ஞை. அன்றியும் இந்தத் துரியோதனன் எந்தத் தொடையைக்காட்டித் திரௌபதியையுட்காரச் சொன்னானோ? அந்தத் தொடையை யுத்தத்திற் கதாயுதத்தினாற் சின்னபின்னமாய்ப் பிளக்கக்கடவேன். அப்படிச் செய்யாமற் போவேனாகில், இக்குருகுலத்தோர் சேர்ந்த புண்ணிய லோகஞ் சேராமல் நரகில் விழக் கடவேன். என்று சொல்லி முகத்திற் கோபாக்கினிச் சுவாலைகளை எழும்படி நின்றான். அப்போது சபையிலிருப்போரிற் சிலர் வீமனைப் பார்த்து, ஓ மாருதிகுமாரா! நன்றாய்ச் சொன்னாய்: தகும், தகும். என்று சொல்லித் துரியோதனனையும் துச்சாதனனையும், சீ! சீ! என்று இகழ்ந்தார்கள். உடனே விதுரன் வீமனைக்காட்டிச் சபையாரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: கேளீர் கனவான்களே! முன்னம் பலிச்சக்கிரவர்த்திக்கு விஷ்ணுவின் ஆக்கினையால் வருணபாசக்கட்டு நேரிட்டதுபோல், இந்த வீமசேனனாலேயே உங்களுக்கெல்லாம் யமபாசக்கட்டு நேரிட்டதென்று நினையுங்கள். இவ்வளவுகாலத்திலும் இந்தக்குலத்தில் அனியாயமுண்டானதில்லை. இப்போது பாவச்செய்கையில் உங்களுக்குப் புத்திவந்து, சூதாட்டத்தின்பட்டு, ஸ்திரீயைச் சபையிலிழுத்து அனியாயம் பண்ணினீர்களன்றோ? இதனாலே உங்களுக்குச் சகலசௌக்கியங்களும் அழிந்தன. நீங்களெல்லாந் திரௌபதியைச் செயித்ததாய் நினைத்திருக்கிறதெப்படியிருக்கிறதென்னில்? கனவிற்கண்ட பொருளையொரு பேதை தனதென்று நம்பிக் களிப்பதுபோலிருக்கிறது. ஏனென்றால் - தருமபுத்திரர் தம்மைத் தோற்றுப் பராதீனராகியபின், திரௌபதியை வைத்தாட யோக்கியதையில்லாதவராயிருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவர் பந்தயம் வைத்தாடினதினால் அவளை நீங்கள் செயித்தேனென்பது சத்தியமன்று. இவையெல்லாஞ் சகுனிசெய்த மோசம். இனி அவைகளைக் குறித்துப் பேசுவதில் என்னலாபம்? கௌரவகுலத்திற்குக் கெடுதி கேளாமலே சம்பவித்துவிட்டது. (அரசமரத்தைப்பிடித்த சனி அதினடியிலுள்ள ஐயனார் முதலிய அனைவரையும் பிடித்தது.) என்கிற பழமொழிபோலாச்சுது, இப்போது திரௌபதியும் வீமசேனனுஞ் செய்துகொண்ட சபதமென்று சொன்னான்.

அருச்சுனன் சபதம்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்விருவர் சபதமிவ்வாறாக "பகலவன்றன் மதலையுயிர் பகைப்புலத்துக்கவர்வனெனப் பார்த்தன்சொன்னான், குலனுமற்றென்கரத்தாற் சௌபலனாயகனுயிர்க்கு நாசமென்றான், சகுனிதனை யிமைப்பொழுதிற் சகாதேவன் றுணித்திடுவேன் சமரிலென்றான், னிகனிருபரிவர் மொழிகேட்டெளிதோவிக் கொடும்பழியென் றேங்கினாரே." அஃதெப்படியென்றால் - திரௌபதியும்-வீமசேனனும் - சபதஞ்செய்து முடித்த அப்போது, அர்ச்சுனன் கெம்பீரமாய் வீமனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான். வாராய் வீமசேனா! இவர்களில் ஒருத்தருந் தப்பிப்பிழைக்கப் போகிறதில்லை. உன்னுடைய கோபத்திற்கு இலக்கானபோதே நசித்தார்களென்று நினைக்கவேண்டும். இவர்களெல்லாம் யுத்தத்தின் பெருமையறியாதவர்கள். வீட்டிலிருந்து கறிகளையும் - சோற்றையும் - மற்றுமுண்டான உணவுகளையும்-உருசிபார்த்துத் தின்றுகொண்டு வேடிக்கையாய்ப்பேசி விளையாடுகிறவர்கள். அதனாலேதான் நீ பிரதிக்ஞை செய்ததைப் பார்த்திருந்தும் அஞ்சாமலிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய காயத்திலுள்ள உதிரத்தைப் பூமிதேவி கொஞ்சக்காலத்திற் பானம்பண்ணுவள். இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளுமண்ணா என்று பின்னுஞ் சொல்லுகிறான். இப்போது நீ பிரதிக்ஞை செய்தபடி, மிகவுந் துஷ்டனையும் அகங்காரம்பிடித்தவனுமாகிய கர்ணனையும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களையுஞ் சங்கரிப்பேன். இந்தத் துரியோதனனுக்கு உபாயமாய் வருகிறபேர்களெல்லாரையு முடிப்பேன். இமாலய பருவதம் அசைந்தாலும் அசையும். சூரியன் ஒளிமழுங்கிப்போனாலும் போவான். சந்திரன் குளுமையைத் துறந்தாலுந் துறப்பான். நான் சொல்லிய பேச்சோ? ஒருநாளும் வீணாய்ப் போகாது. என்று இராஜகண்டீரவம் போற கர்ஜித்து நின்றான்.

நகுலசகாதேவர் சபதம்.

உடனே நகுலன் சொல்லுகிறான் கேளுங்கள் சபையாரே! திரௌபதியைச் சபைக்கிழுத்துக் கூசாமல் வாய்க்குவந்தபடி கடுஞ்சொற்களைப் பேசியவர்களாகிய துரியோதனனுடைய தம்பிமார்களையும், இந்தச் சூதாடும் வஞ்சகனுடைய புத்திரனாகிய உலூகனையுஞ் சங்கரிக்காமற் போகமாட்டேன். போனேனாகில், எனக்கு மூத்தவர்களுடைய கதி கிடைக்காமற் போகக்கடவது. என்று சொல்லியபின் சகாதேவன் சொல்லுகிறான் யாவருங் கேளுங்கள் - இந்தப்பாவியிருக்கிறானே சகுனி, இவன் வேசியானவள் தனவான்களுக்குத் தனது ஸ்தனமுதலாகியவைகளைக்காட்டி மயக்கிப்படுத்திப் பணம் பறிப்பதுபோல், சூதாட்டத்தினால் மயக்கிப் பறிக்கிறவன். இவன் திருடருக்குச் சமானமானவன். இவனுக்கு சூதுபாச்சிகையைக் கையிலெடுத்துக் கர்ஜிக்கத்தெரியும். அம்பென்றால் அதுவம்பென்றிருப்பவன். இப்படிப்பட்ட வஞ்சகனைச் சமரிலே கூர்மையுள்ள அம்புகளினாலே தாக்கி நரகக்குழியிற் போடுவேன்.

அப்படி செய்யாமற்போனால், வீரருடைய லோகத்தை யடையாமற் போகக்கடவேன் என்று பிரதிக்கினை செய்து ஓய்ந்தான். அப்போது ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பவருஷம் விழுந்தது. அதைப்பார்த்து யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டுத் திரௌபதியையும் பாண்டவர்களையுந் துதித்தார்கள். துரியோதனாதிகளை வெகுவாய்க் கண்டவர்கண்டபடி நிந்தித்தார்கள்.

தருமராஜன் அருச்சுனன் கோபமடங்கச் சமாதானஞ்சொல்லுதல்.

இப்படியிருக்க அர்ச்சுனன் மீட்டும் வெகுண்டு சொல்லுகிறான். கேளுங்கள் சபையாரே! துரியோதனன் என்னுடையபலத்தைப்பற்றி அதிககெருவத்தை யடைந்து சகல அநியாயங்களையுஞ் செய்கிறானே, அப்படிப்பட்ட கர்ணனையும்- அவன்மக்களையும்- நேசனையும்-விசுவாசனையும்- இப்போதே கொல்லுவேன். இப்போதெனக்கு அடங்காத கோபமுண்டாகின்றது. இக்கோபமாகிய அக்கினியாஸ்திரத்தை இங்கிருக்கிற மகா துஷ்டர்மேல் இப்போதே விடுவேன். யாவரையும் நாசம்பண்ணிப் போடுவேன். மகாதயாளுவாகிய இந்த மகாராஜாவினுடைய அதற்குத் தடையுண்டாயிருக்கிறது. இவரொழிந்தால் இதுவரையிலும் உயிரோடிருக்கமாட்டார்கள். என்றுசொல்லிக் கோபமென்னும் அக்கினிச் சுவாலைகள் முகத்திற் பிரகாசிக்க, கண்கள் சுழல, உதடுதுடிக்க, கண்ணினின்றும் யாவரையுந் தகிப்பதுபோல் விஸ்மயமுகத்தோடு சகலையானபேர்களையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது சபையிலிருந்தவர்களெல்லாம் நடுநடுங்கி, ஒன்றும் பேசாமலிருந்து விட்டார்கள். அந்த அர்ச்சுனன் அதிகமாய்வெகுண்டு பெருமூச்செறிந்து அடிக்கடி சபையாரைப் பார்க்கிறதும், வில்லைப்பார்க்கிறதும், உறுமுகிறதும், தமயனைப்பார்க்கிறதுமாக இருந்தான். அப்போதவனை தக்ஷப்பிரசாபதியின் யாகத்தை நாசம்பண்ணும் படியாகிய உருத்திரமூர்த்தியின் ரூபமானதாய் நினைத்து, யாவரும் நடுநடுங்கி, இனியென்னமாய் முடியுமோ! இட்டிரா ஒருவனை [illegible] அடிக்கப்பண்ணுவனோ? அர்ச்சுனனால் நாமெல்லாம் பிராணனை யிழப்போமோ! என்னமோவென்று நினைத்துப் பலவிதங்களைப்போல [illegible] மாட்டாமலிருந்தார்கள். பூமியும் நடுங்கிற்று. [illegible] போகிறவர்களும் ஸ்தம்பித்துப் போனார்கள். சூரியனும் பிரகாசிக்கமாட்டாமற் போனான். காற்றும் வீசமாட்டாமற் போயிற்று.

இவ்வண்ணமாய் உலகமெல்லாம் நடுங்கும்படி காலாந்தகன்போல் நிற்கிற அர்ச்சுனனைப்பார்த்து வீமசேனன், தானுங் கோபாவேசங்கொண்டு யுத்தசன்னத்தையடைந்தான். இவ்விருவரும் இவ்வாறிருக்கிறதைக்கண்ட பாஞ்சாலி மனதிற் களிப்பையடைந்தாள். இப்படிக்குப் பிரளய காலாக்கினியைப்போற் கோபத்தினாலே சொலிக்கின்ற அர்ச்சுனனைப்பார்த்து உதிஷ்டிரர் சொல்லுகிறார்: குழந்தாய் அர்ச்சுனா! உன்னைப் போன்று ஒருவரும் இப்படி சகாயஞ்செய்யமாட்டார்களே. நீயேன் கீர்த்தியை வீணாக்குகிறாய்? எல்லாந்தெரிந்த நீயே பாலகனைப்போற கோபத்திற் கிடங்கொடுக்கலாமா? நான் நினைத்தால் இந்தப்பாவிகளையொரு நொடியில் நாசஞ்செய்யமாட்டேனா? தெய்வச்செயலாய் அவர்களுக்கு விநாசம் வரட்டுமென்று பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி நீயும் பொறுத்திருக்கவேண்டும் என்று சொல்லக்கேட்டு, அர்ச்சுனன் சாந்தமாயிருந்தான், அதுகண்டு சபையிலிருக்கிறவர்களெல்லாஞ் சந்தோஷமாயிருந்தார்கள். வீமசேனன மாத்திரஞ் சத்துருக்களை இப்போதே நாசஞ்செய்யக் கூடாமற்போயிற்றேயென்று விசனப்பட்டான்.

திருதராஷ்டிரன் திரௌபதிக்கு வரங்கொடுத்தல்.

இங்கே இப்படியிருக்க திருதராஷ்டிரனுடைய அக்கினிசாலையின்மேல் நரிகள் வந்து ஊளையிட்டதுகள். கழுதைகள கதறுகின்றன. இன்னும் வெகு அபசகுனங்கள காணப்பட்டன. இவைகளை விதுரனுங் காந்தாரியுங்கண்டு சொல்லத்தெரிந்த விஷயர் முதலானோர்கள ஓடிவந்து சொன்னார்கள். இச்செய்தியைத் திருதராஷ்டிரனுங் கேட்டு வெகு பயத்தையடைந்து, துரியோதனனைப்பார்த்து, அப்பா மகனே! உனக்கு நீ கெட்டகாலம் கிட்டித்தான பாண்டவர்களுடைய பத்தினியைச் சபையிலிழுத்து அவமானஞ் செய்தாய். பாண்டவர்களுடைய பாரியை ஒரு சாதாரண மானவளானாலும், இப்படி செய்யத்தகாது. இந்தத் திரௌபதியோ? சகல குணங்களிலுஞ் சிறந்தவள். அக்கினியிற் பிறந்தவள். மாமங்கையைப் பெற்றவள். இப்படிப்பட்டவளை அநியாயமாய் அவமானஞ் செய்தபோதே நீங்கள் மடிந்தவர்களென்றே நினைக்கிறேன். இனியாகிலும் நம்மாயிருக்கவென்று சொல்லித் திரௌபதியை நோக்கி, அம்மா என்னுடைய குலப்பாக்கியமே! நீ எனக்குப் புத்திரியும் மருமகளும். குலத்துக்கு முக்கிய ஆதாரமானவள். பதிவிரதைகளிலுஞ் சிறந்தவள். இப்படிப்பட்ட உன்னை மூடர் தெரியாமல் அவமானஞ்செய்தார்கள். ஆகிலும் அவமானத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டவளாயிருக்கிறாய். அதனாலே உனக்கொரு வரந்தருகிறேன் கேளென்று சொன்னான்.

அப்படி சொல்லக்கேட்ட திரௌபதியானவள்- ஐயா தனமாமனாராகிய மகாராஜனே! உமக்கு வரங் கொடுக்கத் திருவுளமானால், சகலராஜாக்களுக்குஞ் சிரோபூஷணமாகியும் - சாமிராச்சிய பட்டாபிஷேகம் பெற்றவராகியும் - சற்குணங்களை யுடையவருமாகிய உதிஷ்டிர மகாராஜாவை நாய்க்குங் கடையாகியபேர்

கள் மூளியென்று சொல்லுகிறார்களே: அவருடைய குமாரனும் ஒப்பற்றவனுமாகிய பிரதிவிந்தியனைத் தாசிபுத்திரன் என்று சொல்லுகிறார்களே: இவ்விரண்டு சொற்களுமில்லாம லிருக்கும்படி வரந்தரவேண்டுமென்றாள். அதற்கு அந்தராஜனும் அப்படியே யாகட்டும். உனக்கு இவ்வொரு வரமாத்திரங் கொடுப்பது போதாது. மற்றொருவரமுந் தருகிறேன் கேளென்றான். மறுபடியும் பாஞ்சாலியானவள் – ஐயா! அகங்கனந் திருவுளமாகில், வீமசேனன் முதலியநால்வரும் அவர்களுடைய குமாரரும் மூளித்தனமையினின்றும் விடுபட்டு, வாகனங்களோடும் ஆயுதங்களோடுஞ் சுதந்திரராகவேண்டும் என்று வேண்டினாள். அவ்வரசனும் அப்படியே யாகட்டும். இன்னொருவரமுந் தருகிறேன் கேளென்று சொல்ல, அந்தப் பாண்டவர் தலைவி சொல்லுகின்றாள்: ஐயா! எவர்க்கும் அதிக ஆசையாகாது. அது வெகு கேடுகளைப் பயக்கும். தனக்குத் தகுமானமட்டும் விரும்பலாகுமே யல்லது, கரும்பு ருசியா யிருக்கிறதென்று வேரோடு கெல்லலாகாது. உமது சித்தத்தின்படி இரண்டு வரங்களைப் பெற்றேன். என்கணவர்களின் மூளிநீங்கதே போதும். இனியவர்கள் உலகமெல்லாம் வெல்லவல்லவர்கள். மேலும் வைசியர் ஒருவரத்தை வேண்டலாம். அரசர் இரண்டு வரங்களை வேண்டலாம். வேதியர் நூறுவரங்களை வேண்டலாம். ஆனதுபற்றி அடியாள் மூன்றாவதுவரம் வேண்டுவது தகுதியன்று. என்று சொல்ல அதுகேட்டு யாவருஞ் சந்தோஷித்தார்கள்.

அருச்சுனன் வீமசேனன் கோபமடங்கச் சமாதானஞ்சொல்லுதல்.

அப்போது கர்னன் துரியோதனனைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறான்: கேட்டாயோ துரியோதன மகாராஜனே! உலகத்தி லனேகம் ரூபவதிகளான மகளிருண்டு. அவர்களுடைய திறமைகளைப்பார்த்து மிருக்கிறோம். கேட்டு மிருக்கிறோம். ஆகிலும் இவளைப்போலே திறமை யொருவருக்குமில்லை. பாண்டவர் நம்மாலவமானம் பண்ணப்பட்டுக்கொண் டிருந்த போது வெகு பொறுமையா யிருந்து, இப்போது எப்படியோ மாயாவிசெய்து மயங்கிக் கிழவரிடத்தில வரம் பெற்றுத் துக்கமென்னும் கடலிலாழ்ந்த தன்பர்த்தாக்களுக்கு ஓடம்போலானாள். இவ்வளவு சாமர்த்தியமுள்ள பெண்டாட்டியை யடைந்தபடியால் அவர்களும் இவ்வாபத்தினின்றுங் கரையேறினார்கள். என்றுசொல்லக்கேட்ட வீமன அர்ச்சுனனை நோக்கி, அர்ச்சுனா! கேட்டாயோ? இந்தச்சூதப்பாகன் நமக்குப் பெண்டாட்டியே ஓர் கதியாயிற்றென்று பிதற்றினானே: இவன் நாவை யறுக்கவேண்டும். ஆகிலும் உனக்கு என்ன யோசனை செய்யலா மென்று தோற்றுகிறது சொல். அப்படியேசெய்கிறேன். மனிதனுக்கு மூன்று பவுருஷங்க ளிருக்கவேண்டும். எவையென்றால் – போரில் முன்வைத்தகாலைப் பின்வைக்காம லிருப்பதும், ஒருவீரன் சண்டைக்கு அழைத்தவுடனே சந்தோஷமாய்ப் போவதும், தன்பாரியையை அயலான்தொட்டால் அவனைத் தண்டிப்பதுமாம். இம்மூன்றினுங் கடைபடு பவுருஷம்அற்பருக்குஞ் சகசமானது. அதையும்நாம் செலுத்தக் கூடாமலிருக்கும்படி நம்முடைய மகாராஜா நம்மை அஸ்வாதீன ராக்கினர். ஆகிலும் என்னசெய்யலாஞ் சொல்லென்ன, அதைக்கேட்ட அர்ச்சுனனவன் வீமனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

அண்ணலே! நீ சொல்லியது சத்தியந்தான். உலகத்தில ஒருவனுக்கொருவன் சத்துருவாயிருந்தால் அனேகவிதமாய்ச் சொல்வதுஞ் சகசந்தான். மேலும் அந்தக் கர்னன் இயல்பாய் துஷ்டன். உள்ளிப்பூண்டுக்கு எத்தனைவாசனை கட்டினாலுந் துர்க்கந்தத்தையே வீசும். எதிரிகள் பலத்தினாற்செயிக்க, நாம் வையிலாசாமல் அவமானப் பட்டுக்கொண் டிருந்தால் அப்போது நமக்கு இகட்சி. மேலும் அவர்கள் மாத்திரம் நம்மைச் சத்துருக்களென்று நினைக்கிறார்கள். நாமோ அப்படி நினைக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், நமக்கு மிகவுந் தாழ்ந்தவர்களை உபேக்ஷிக்கவேண்டுவதே நியாயமல்லவோ? துஷ்டப்பூச்சிகள் கடிக்கிறபோது அவைகளை நசுக்க எவ்வளவுநேரம் பிடிக்கும்? ஆகிலும் நமது மகாராஜாவின் கருத்தை யனுசரித்து நாம் துயரின்றி யிருக்கவேண்டுமென்று சொன்னான். அதற்கு வீமசேனன்சொல்லுகிறான்: அர்ச்சுனா! இந்தப்பாவிகள்விஷயத்தில நியாயா நியாயங்கள்கூடவிசாரிக்கவேண்டுமா? ஆயுதத்தை யெடுத்து க்ஷணத்தில் தொம்சஞ்செய்துப்போடுவோம். அதனாற்பாவம்வராது. வீணாய்க் கிலேசத்தைத் யனுபவிப்பதேன்? இவர்களைப பரிவாரங்களோடு நாசஞ்செய்து இராசசியத்தை மகாராஜாவுக்குக் கொடுத்துவிடுவோம். என்றுசொல்லித் தம்பிமார்களுடனே தன் கதாயுதத்தைக் கையிலெடுக்க முயன்றான். அதுகண்ட அர்ச்சுனன் இந்தச் சமயத்தில் இவனைத் தகையாமற் போவோமாகில, யாவரையும் இக்ஷணத்தில இங்குதானே நாசஞ்செய்துபோடுவனென்று வெகுவிதமாய்ச் சமாதானஞ் செய்தான். ஆகிலும் அவ்வீமசேனன அடங்காமல், மூக்குத்திற் சுவாலைகள் எழும்ப, தேகமெல்லாம் வேர்த்து நடுங்க, உதடு துடிக்கப் பெருமூச செறிந்துகொண் டிருந்தான.

திரிதராஷ்டிரன் தருமனைச்சமாதானப் படுத்திமீட்டு மரசுகொடுத் தனுப்புதல்.

இப்படியிருக்க உதிஷ்டிரரும் வீமனுக்குக் கோபமு சாந்தமாகும்படி வெகுவாய்ச் சமாதானங்களைச் சொல்லி, திரிதராஷ்டிர னிருக்கு மிடத்திற்குவந்து கைகூப்பிநின்றார். அந்தத் திரிதராஷ்டிரன் இவரு

டைய வணக்க முதலான குணங்களைக் கண்டு, இவர் விஷயத்திற்செய்த தீங்குக்காக நாணமும் விசனமுமுற்றுச் சும்மாவிருக்க; அவர் மீட்டும் அப்பெரிய தகப்பனாரை நோக்கி, ஐயா மகாராஜாவே! உமது கட்டளையின்படி அடியேன் இவ்விடம்வந்து செய்யவேண்டியவைகளைச்செய்தேன். இன்னுமேதாகிலுஞ் செய்யவேண்டுமாகிற் சுகமாய்க் கட்டளையிடலாமென்றுரைத்தார். அதுகேட்ட குருட்டரசன் - ஓ குழந்தாய் அஜாதசத்துருவே! உனக்கு எல்லா நன்மைகளுமுண்டாகும். நீ சூதிலே தோற்ற இராச்சிய முதலியவைகளை மறுபடியுமுனக்குத்தந்தேன். ஆனபடியினாலே நீ தம்பிகளோடும்-பத்தினியோடும்-இரதகஜதுரக பதாதிகள்சூழ இராச்சியத்திற்குப்போய் தருமபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிரு. இப்போது நானொருபேச்சு சொல்லுகிறேன். அதைக்கேட்டு அப்படியே நீ நடக்கவேண்டும். அதனாலே உனக்கு மேன்மேலும் நன்மையுண்டாகும். உனக்குத் தெரியாததல்ல. நீ சகலதருமங்களையு மறிந்தவன். வெகு பெரியோர்களிடத்திற் பணிவிடைசெய்து தருமசூக்குமங்களைக் கேட்டவன். வணக்கமொடுக்க முதலான சகல நற்குணங்களமைந்தவன். ஆனபடியினாலே உனக்குச் சொல்லவேண்டுவதில்லை. ஆகிலுஞ்சொல்லுகிறேன் கேள். நீ வீமன்முதலான தம்பிமாரிடத்தில் எப்படி அன்புடையவனாயிருக்கிறாயோ? அப்படியே துரியோதனன் முதலானோரிடத்திலு மிருக்கவேண்டும். கொஞ்சமுங் கோபஞ் செய்யாமலிருக்கக் கோருகிறேன். லோகத்திலே ஒருவன் அபகாரஞ்செய்தால் அவன்மீதிற் கோபமுண்டானாலும் போகமாட்டாது. ஆனாலும், அதைப் பாத்திரா பாத்திரமறிந்து விடவேண்டும். அவனேபுத்திமான். அவனே தருமசீலன்.

மேலுங் கோடாலியானது எதின்மீதி லெறியப்பட்டாலும் அதைப்பிளக்கும். ஆனாலுங்கல்லின்மீதிற் போட்டாற்கைகளுக்குமெத்த சிரமமுண்டாவதுமன்றி, கல்லும்பிளவாது. கோடாலியுங் கூர்மழுங்கிப்போம். அப்படிப்போலவே கோபமெனுங் கோடாலியைப் பெருந்தகைமையெனுங் கல்லின்மீது போட்டாற் பின்பு வெகுவிசனத்திற்கு இடமுண்டாவதேயன்றி, அவர்களுக்கு அதினால் அபாயமேற்படாது. ஏனென்றால்- இந்தக்கோபமாகிய கோடாலி அவர்கள்மீதில் எறியப்படும்போதே கூர்மழுங்கிப் போகின்றது. அல்லது ஒருவேளை மழுங்காமல் அபாயத்தைத்தான் உண்டாக்கினாலும், இவையெல்லாம் அதனால் கிடைத்தபழியும் பாவமும் வராமலிருக்கமாட்டாது. மேலும் பெரியோர்கள் அபகாரியினிடத்திலும் நன்மையே செய்திருப்பார்களல்லவோ! என்புத்திரர் வெகுமூடர். அகங்காரம் பிடித்தவர். ஆனதுபற்றி உன்விஷயத்திற் செய்யத்தகாத பொல்லாங்கைச் செய்தார்கள். அதை எவ்வளவும் நினைக்கவேண்டாம். அந்தகனாயும் மூப்பனாயுமிருக்கிற என்னையுங் காந்தாரியையும் பார்த்து, எத்தனையப

ராதங்களிருந்தாலும் பொறுக்கவேண்டும். ...நீங்களிருவரும் உங்களுக்கு நன்மையைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறபேர்கள். இப்படிக்கு இதிற் கலகம் நேரிடுமென்று தெரிந்திருந்தால், இக்காரியத்தை யாரம்பிக்கமாட்டேன். புதியசபையொன்று விசித்திரமாய்க் கட்டினோமே: அதில நமது குழந்தைகள் வேடிக்கையாய் விளையாடட்டுமென்று நினைத்து உங்களையழைப்பித்தேன். யாருக்கும் வரவேண்டுவது வழியிற்றங்காது. இவன் உங்கள் விஷயத்திற் செய்த பிழையினாலே வீமசேனனுடைய கோபத்திற்கு யாவரும் இப்போதே இலக்காவார்கள். ஆனால் நீயிருந்தபடியினாலே அப்படியாகவில்லை.

மேலும் எப்போதும் எனக்குக்குறைவில்லையென்றெண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன், ஏனென்றால்-என்பிள்ளைகள் அஷ்டராஜனும் அவர்களுக்கு ஒருதீங்குமில்லாமற் காப்பாற்றவும், குடிகளுக்குக் கொஞ்சமுங் குறைவில்லாமல் இராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்யவும் நீயிருக்கிறாய். நன்மை தீமைகளை யறிவிக்க விதுரனிருக்கிறான். நீயோ தருமசீலன். உன்தம்பிகள் வெகுபராக்கிரமமுடையவர்கள். இரட்டைப்பிள்ளைகளோ? வணக்கமுதலிய சுகுணங்களுடையவர்கள். ஆனதுபற்றி உனக்கு எப்போதும் எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும்: அப்பா உதிஷ்டிரா! நீ சகல க்ஷேமசந்தோஷத்தோடு உன்பட்டணத்துக்குப்போய்வா. என்றுபிதா சொல்லியதைக்கேட்ட உதிஷ்டிரர்பிதாவைப்பார்த்து, ஐயா! உமதுகட்டளையை மீறி நடப்பவனல்லவென்றுசொல்லி நமஸ்காரஞ்செய்து, சகல பரிவாரங்களோடும் இந்திரப் பிரஸ்தத்துக்குப் போகப் பிரயாணமானார். இப்படிக்குச் சொல்லிவராநின்ற வைசம்பாயன முனிவரை நோக்கி ஜெனமேஜெயமகாராஜன்வினவுகிறான். சுவாமி வைசம்பாயனமகாமுனிவரே! திரிதராஷ்டிரமகாராஜன கபடமாயப் பாண்டவரை யழைப்பித்துத் தனபிள்ளைகள் முதலாயினோரைக் கொண்டு சூதாடுவித்து எல்லாப் பொருள்களையும் பறித்துத் திரௌபதியையும்வேண்டியபடிக்கு அவமானஞ்செய்தவனபின | அவர்களுடைய மகிமையைக் கண்டும் அபசகுனங்களைப் பார்த்தும் பயந்து, மறுபடியுஞ் சகல சம்பத்துகளோடு இராச்சியத்துக்குப்போகும்படி செய்தானே அப்போது துரியோதனனமுதலானோருடையசித்தமெப்படியிருந்தது? என்னசெய்தார்கள்? இவைகளையருளிச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

துரியோதனன் திரிதராஷ்டிரனிடஞ்சென்று முறையிடல்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! திரிதராஷ்டிரன பாண்டவருக்கு யாவையுங் கொடுத்து அனுப்பியதைக்கண்ட துச்சாதனன் முதலானோர் அண்ணன

னிடத்திற்குவந்து, அண்ணா! கிழவனாகிய நமதுபிதா செய்ததைக்கேட்டீரா? நமக்குக் கனவிலுஞ் செயித்தற்கரிதாகிய பாண்டவர்களின் செல்வத்தை எவ்வளவோ தந்திரஞ்செய்து சம்பாதித்தோமே: அவர்களுடைய ஒப்பில்லாத பராக்கிரமத்தைப் பயன்படவொட்டாமல் தருமமானவழியென் றெருள்ளவே ஏற்படுத்தி, அவர்களே இராச்சியத்தை யெல்லாம் விட்டுத் தங்களுடம்புகள் மாத்திரஞ் சுவாதீனங்களானாற்போதுமென்று நம்மை வேண்டிக்கொள்ளும்படி செய்தோமே (குயவனுக்குப் பலநாள்வேலை தடிக்காரனுக்கு ஒருநொடி வேலை.) என்கிறபடி அத்தனை வருத்தத்தையும் பாழாக்கி, மறுபடியும் அவர்களுக்கு இராச்சியத்தைக்கொடுத்தனுப்பினார். இனி நாம் பிழைப்பதெது? நாளைக்கேவந்துபுகுந்துகொல்லுவார்களே. அப்போது நாமெல்லாம் என்னசெய்வோமென்று சொன்னான். அதுகேட்ட துரியோதனனானவன், கர்னன் - சகுனி - துச்சாதனன் - என்கிற மூவருடனேயோசித்துத், தந்தையினிடத்துக்குவந்து, ஐயா! என்ன காரியஞ் செய்தீர்? சத்துருக்களுக்கு மேன்மையுண்டாகப் பார்க்கலாமா? நீர் மகாராசாதான். ஆகிலும் ராஜநீதி எவ்வளவுமறியீர். சாமதானபேத தண்டமென்னு நான்குபாயங்களினாலேனுஞ் சத்துருவைத் தாழ்த்த வேண்டுவது அரசருடையகடமையென்று பிரகற்பதி சொல்லியிருக்கிறதை நீருணரவில்லை. எவ்வகையாலே தேடினாலுந்தானென்ன செல்வஞ் செல்வமாகாமற்போகுமா? அல்லது சுகத்தை யுண்டாக்காதா? எப்படியாவது பாண்டவர்களின் இராச்சியத்தை அபகரித்து, அரசரெல்லாருஞ் சுவாதீனராக்கிப், பூமிமுழுவதையும் ஏகசக்கிராதிபதியாய் ஆளலாமென்றெண்ணிச்செய்து கூடிவந்த காரியத்தைக் கெடுத்தீரே தன்மக்களுக்குக் கேடுநினைப்பாருமுண்டா? அச்செல்வமெப்படியாகிலும் இருக்கட்டும். நாளைக்கு இவ்விரோதங்களையெல்லாம் உள்ளத்திற்றானே வைத்துக்கொண்டிருந்துவந்து, எங்களை வேரோடுங்கெல்லி யெறிந்துவிடுவார்களே. ஐயோ! இனி இதற்கென்ன செய்கிறது? என்று துக்கித்துப் பின்னுஞ்சொல்லுகிறான்.

ஓ என்பிதாவே! சுபாவமாய் அவர்கள் நமக்குச் சத்துருக்கள். மேலும் மிகுவாய் அபகாரஞ்செய்யப்பட்டார்கள். ஆனபடியினாலே எங்களை யுயிரோடுவைக்கார்கள். ஆனால் மெல்லமெல்லச் செய்யார்களா. அதனாலே நீர் அவர்களை ஆதரணஞ்செய்கிறீர். [illegible]முள்ள பாம்பைப்பிடித்து மீட்டும் விடலாகாது. விட்டால் வெகுநிந்தனைகள் மேற்படும். பிடித்தவுடனே நசுக்கிப்போடவேண்டும். நீர் உமதுமக்களைக் கடித்துக் கொல்லுமென்றுநினைத்திருக்கிற குரூரமாகிய சர்ப்பத்தைப் பால்புகட்டி வளர்க்கிறீர். இப்படிப்பட்ட செய்கையைப் பயித்தியக்காரனுஞ் செய்யான். அவர்களில் நால்வர் சும்மாவிருந்தாலும் பொறுப்பார்கள். அர்ச்சுனன் சும்மாவிருக்க மாட்டான். அவன் சுபாவத்திற் பாகுபலமுள்ளவன். சவுரியமுள்ளவன். ஆயுதவித்தையில்வல்லவன். அவனுக்குயாராலும் வெல்லக்கூடாத தேர்-குதிரை-கொடி-வில்-அம்புப்புட்டில்-முதலான சாதனங்களுமிருக்கின்றன. ஆயிரங்கைகள்படைத்த கார்த்தவீரியார்ச்சுனன்செய்யுஞ் செய்கையை, இவன் இரண்டு கைகளினாலே செய்கிறான். நம்மிடத்திலிருக்கிற வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அசுவத்தாமா - கர்னன் - சகுனி - சோமதத்தன் - முதலாகிய வீரரெல்லாம் ஒருமித்துச் சண்டைசெய்தாலும் அவனாலேவெல்லப்படுவார்களேயன்றி, அவனைக்கொல்ல மாட்டார்கள். அவனுடைய சாமர்த்தியம் நிகரில்லாதது. அப்படிப்பட்டவன் பகையில் எங்களை விழச்செய்தீர். என்னசெய்வோம்? என்றுமிகவும் விசனத்துடனே சொல்லாநின்ற மகனுடைய பேச்சைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் அம்மகனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் சரித்திரம்.

ஓ என்னருமை மகனே! ஆயிரங் கைகளோடுங் கூடிய கார்த்தவீரியார்ச்சுனனென்கிறவனாயார்? அவன் எத்தன்மையானவன்? அதைச் சொல்லென்று கேட்டான். அப்போது துரியோதனன் சொல்லுகிறான். ஐயா! மகாவிஷ்ணுவின் உந்தித்தாமரை மலரினிடத்திலுதித்த நான்முகத் தேவனுக்கு அத்திரிமகாரிஷியென்கிற புத்திரரொருவருண்டானார். அவரிடத்தினின்று சந்திரனுண்டானான். அவன்மகன் புதன். அவன்மகன் புரூரவன். அவனுக்கு ஆயுவென்னும் புத்திரன் பிறந்தான். அவன் புத்திரன் நகுஷன். அவன் புத்திரன் யயாதி. அவனுக்கு மூத்தகுமாரன் யதுமகாராஜன். அவன் குமாரன் சகஸ்ரோசன். அவன் புத்திரன் சகஸ்ரதாசன். அவனிடத்தினின்றும் ஹேஹயன். அவனிடத்தினின்று தருமன். அவனுக்குக் கார்த்தன். அவன் புத்திரன் கிருதவீரியன். அவனுடைய குமாரன் அர்ச்சுனன். இவனே கார்த்தவீரியார்ச்சுனன். இவன் தத்தாத்திரேயரென்கிற மகாயோகியை நோக்கிப் பதினாயிரத்தைந்நூறு வருஷகாலமும் உக்கிரமாகிய தவஞ்செய்து, அவருடைய அநுக்கிரகத்தினாலே ஆயிரங்கைகளையும் மற்றுமுண்டான ஐசுவரியங்களையுமடைந்து, பூமியெல்லாஞ் சுவாதீனமாக்கி நிகரில்லாமல் ஆளுகைசெய்தான். இப்படியிருக்க - ஒருகாலத்தில் அந்தராஜன் நருமதாநதியில் மாதர்களோடு ஜலக்கிரீடை செய்யப்போய், ஆற்றில் ஓடுகிற ஜலம் போதாமையால் ஐந்நூறுகைகளால் ஆற்றினீரை யோடவொட்டாமல் மறித்து, மற்ற ஐந்நூறுகைகளால் ஸ்திரீகளுடைய முயாசலங்களைத் தழுவி விளையாடிக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது இலங்கைக்கு அரசனாகிய இராவணன் இவனைச்செயிக்க வேண்டுமென்று யுத்தத்திற்குவந்து, இவனிருக்கிற கோலாகலத்தைக்கண்டு, நல்லது இவன் சலக்கிரீடைசெய்து வரட்டும். நாம் அதற்குள்

னாகச் சிவபூசைபண்ணிக்கொள்ளுவோமென்று ஸ்நானஞ்செய்து, மிருத்திகைலிங்கம் பிடித்துப்பற்பல புஷ்பங்களைச்சாத்திப்பூசித்துத் தோத்திர தியானத்திலிருக்க; அப்போது கார்த்தவீரியன் விளையாட்டு முடிந்து, நீரைத்தடுத்திருந்த கையை யெடுத்துவிட்டு ஸ்திரீகளுடன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான். அவன்கைகளால் அடைபட்டிருந்த ஜலமானது பெருவெள்ளம் வருவதுபோல் இருகரையு மொருகரையாய்ப் புரண்டுவந்து, இராவணனையும் அவன் பூசித்த மணலிலிங்கத்தையும் வாரிக்கொண்டு போய்ச் சமுத்திரத்திற் போட்டுவிட்டது. அதனால் இராவணன் மெத்தவும் வருத்தப்பட்டு வெட்கமுற்று, இன்று பிழைத்தோமென்று இலங்கைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான். அப்பால் மொருநாள் அந்த ராவணன் எவ்விதத்திலேனும் இக்கார்த்தவீரியனை வெல்லவேண்டுமென்று ஆலோசித்தவனாய், உடனே அவனிடத்தில் வந்து சண்டைசெய்ய வழைக்க, கார்த்தவீரியன் மிகவும் வெகுண்டு, அந்தராவணனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனைத் தன்வில்நாணியினாற் கட்டிக் காவலிற்போட்டான். அச்செய்தியைச் சாரணரால் கேள்வியுற்ற அந்த இராவணனுடைய பாட்டனாராகிய புலஸ்தியர், கார்த்தவீரியனிடத்திற் வந்து வேண்டிக்கொண்டு தன்பேரனை விடுவித்தார்.

இத்தன்மையாகிய சவுரியமுடைய கார்த்தவீரியன் மற்றொருகாலத்திற் சமுத்திரத்தின்மேற் சரமாரிபொழியவே, அச்சமுத்திரராஜன் புருஷரூபமாய் வந்து, அப்பா மஹாராஜாவே! நானுனக்கு ஒரு அபராதமுஞ் செய்யாமலிருக்க, நீயேன் வீணாய் என்னை யுபத்திரவப் படுத்துகிறாயென்று சொல்லினன். அதைக்கேட்ட அவ்வர்ச்சுனனானவன் நீயென்னோடு போர செய்ய வரவேண்டும். அல்லது என்னுடன் போர்செய்யத்தகுந்தவனின்னானென்று காட்டவேண்டுமென்றான். என்றபோது சமுத்திரராஜன் நான் சாமர்த்தியமில்லாதவன். உன்னோடு யுத்தஞ்செய்யமாட்டேன். ஜமதக்கினியென்பவருடைய குமாரர்பரசுராமரென்கிறவரிருக்கிறார். மஹாசவுரியசாலி. ஆனதால் அவரோடு நீயுத்தஞ் செய்யலாமென்று சொன்னான். அதுகேட்ட கார்த்தவீரியன் உடனே அவராச்சிரமத்திற்குவந்து, அவருக்குக் கோபம்வரும்படி செய்து அகோரமான யுத்தஞ்செய்யுமளவில்; அவரால் அவன் கொலை செய்யப்பட்டான். அவன் ஆயிரங்கைகளினாலும் ஐந்நூறு விற்களைப்பிடித்து எத்தனையம்புகளை யெய்வனோ? அத்தனையம்புகளை இந்தவிஜயன் இரண்டுகைகளால் ஒருவிற்பிடித்து எய்கிறான். இன்னுமிந்த அர்ச்சுனனுடைய சாமர்த்தியங்களைச் சொல்லுகிறேன் ஞாபகமாய்க் கேளும்.

ஆதியிற் குருதக்ஷணைக்காகப் பாஞ்சாலராஜனை யுத்தத்தில் ஜயித்துக்கைப்பிடியாகப் பிடித்துத் தேரிற்கட்டிக் கொணர்ந்தான். பின்பு திரௌபதி சுயம்வரத்திற் சல்லியன் - ஜராசந்தன் - நான் - கர்ணன் - முதலானோரும் வளைக்கமாட்டாமற்போனவில்லை விளையாட்டால் வளைத்து நாணேற்றி, வெகுபிரயாசமும் அசாத்தியமுமாயிருந்த குறியையுமடித்துத், திரௌபதியால் மாலைசூட்டப்பட்டான். அப்போது நாமும் கர்ணன் முதலானோரும் எதிர்த்தோம். லக்ஷியஞ்செய்யாமல் நாராசத்தியடித்துக் கர்ணனைப் புறங்காட்டியோடச்செய்தான். எங்களோடுகூட வந்த அனேகராஜாக்களை வெகுவாய்ப் பங்கப்படுத்தினான். பின்பு தீர்த்தயாத்திரை செய்தபோது துவாரகையில்வந்து கிருஷ்ணனுடைய தங்கையாகிய சுபத்திரையை ஏகாந்தத்திற்கலியாணஞ்செய்து, அதற்காக எதிர்த்தசாம்பன் சாருதேஷ்ணியன் முதலான யாதவவீரரையும் அம்புகளினால் கண்விழிக்க வொட்டாமலடித்துச்செயித்தான். இப்படிக்கு அவன்செய்த காரியங்கள் எத்தனையோ உண்டு. இவையெல்லாமிருக்கட்டும். சாக்ஷாத் தேவேந்திரனுடைய காண்டவவனத்தைக் கிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தினாலே அக்கினிதேவனுக்கு எரிக்கும்படிகொடுத்து, அதினிமித்தஞ் சண்டைக்கு வந்த இந்திரன் - வருணன் - முதலாகிய சகல தேவர்களையுஞ் சொல்லாமலோடும்படி யடித்தான். எல்லாத்தேவர்களும் ஓடியபின் இந்திரன் தனித்து வெகுவாய் யுத்தம்பண்ணி அனேகமலைகளையுங் கல்லுகளையும் வருஷிக்க, அவைகளை யெல்லாம் ஒருநொடிப்பொழுதிற் சூரணமாகப் போட்டான்.

அன்றியும் அவ்வனலை யவிக்கும்பொருட்டுச் சப்தமேகங்களும் பொழிந்தமழையில் ஒருதுளியும் அதில் விழவொட்டாமற் சரக்கூடு கட்டினான். அதைக்கண்டு தேவர்கள் வெகு சந்தோஷமடைந்தார்கள். இவ்விதமாய்த் தேவர்களைச் செயித்து, துஷ்டமிருகங்கள் - பக்ஷிகள் - அசுரர் - பிசாசர் - இராக்ஷதர் - முதலானோரை யவ்வனலிற் றள்ளியெரித்தான். இவ்வாறு அக்கினிக்குத் திருப்தி செய்தபடியினாலே அவன் திவ்விய ரதமுதலானவைகளைக் கொடுக்கப் பெற்றான். மேலும் மயனென்பவனை யவ்வாபத்தினின்றுங் காப்பாற்றிய படியினாலே சிறந்த வொருசபையை யுண்டாக்கிக்கொண்டான். பின்பு திக்குவிசயஞ் செய்யும்பொருட்டு வடதிசையிற் சென்றபோது, இந்தப் பாரதவருஷமன்றிக் கிம்புருடவருஷம் - பத்திராச்சுவவருஷம் - கேதுமாலவருஷம் - இரமியகவருஷம் - ஹரிவருஷம் - குருவருஷம் - இளாவிருதவருஷம் - இவைகளுக்கும்போய், அங்கிருந்தவரையெல்லாம் ஜயித்துக் கப்பம் வாங்கிவந்தான். இவ்விதமாகிய மகாபலபராக்கிரமங்களுடையவனாகிய அர்ச்சுனனை நினைத்தால், என் இருதயம் நடுங்குகிறது. இரவில் தூக்கத்திலுங் காண்டீவமென்னும் வில்லுடனேகூட அவனைக் காணுகிறேன். அந்த வில்லுடனே அவனைக் காணும்போது பாசத்தோடுகூடிய யமனைப்போலிருக்கிறது. அவனில்லாமலிருக்கையிலும் எத்திசையிலும் அவனிருக்கிறதாகவே தோற்றுகிறது. அகரத்தை முத

லெழுத்தாயுடையநாமங்களைக்கேட்கும்போ தெல்லா
ம் அவன்நினைப்பே யுண்டாகிறது. ஆகையாலே இனி
நாங்கள் பிழைப்பதில்லை.நீயோ சுகமாய் அரசாளலாம்.
என்று சொல்லி விசனப்படக்கேட்ட திரிதராஷ்டி
ரன் சொல்லுகிறான்.

அடா துரியோதனா! நீயே இப்படி அர்ச்சுனனு
டைய சக்தியை அறிவாயல்லவா? ஆனபடியினாலே
அவனோடு பகைக்காதே. இதுவரைக்கும் அவர்களுக்
கு நீசெய்த தீங்குக்காக, அவர்கள் உன்னை ஒன்றுஞ்
செய்யாமலிருக்கும்படி நான் செய்கிறேன். பயப்ப
டாதே. இனி யவர்களோடு பகையாதே. அப்பா! நீ
பிதுவரையில் அவனுடைய பராக்கிரமத்தையும் மற்ற
வர்களுடைய சாமர்த்தியங்களையும் அறியாமலேபோ
ராடுகிறா யென்றிருந்தேன். இப்போது நீ சகலமும்
அறிந்தவனா யிருக்கும்போது, அவனையும் அவனைச
சேர்ந்தவர்களையும் விகற்பமில்லாமல் நேசித்திருக்க
வேண்டுமல்லவோ? அப்படியிருக்க நீ யவர்களிடத்
தில் அபகாரங்களைச் செய்ய நினைப்பது நியாய
மா? இனியாகிலும் அவர்களை விரோதிக்காமற் சும்
மாவிரு. என்று கூறக்கேட்ட துரியோதனன் பிதா
வைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஐயா! நாம் அவர்க
ளுக்கு வெகுவாய் அபகாரங்களைச் செய்திருக்கிறோ
மாகையால், நமக்கும் அவர்களுக்கும் சிநேகமுண்டா
கமாட்டாது. மறுபடியும்வஞ்சனைசெய்து அவர்களின்
செல்வத்தை யெல்லாம் பறிக்கவேண்டுமே யல்லது,
சும்மாவிருக்கக் கூடாதென்று சொல்ல; பிதாவானவ
ன்-அடா குழந்தாய்! உனக்கேன் இந்தத் துர்ப்புத்தி
யுண்டாகிறது? இனி அதைவிட்டுவிடு. நீங்கள்செய்த
பிழைகளை அவர்கள் மனதில் எவ்வளவும் நினைக்கவில்
லை. தருமத்தையே பெரிதாயெண்ணி உங்களுக்கும்
நன்மையைத்தான் சிந்திக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட
வர்களை நீங்கள் விரோதிப்பது பாவத்திற்கிடமாகும்.
சகலபந்துக்களோடும் இன்னுஞ் சிலகாலம் சுகமாயி
வாழவேண்டுமென்கிற கருத்திருந்தால் பாண்டவர்க
ளை நேசித்திருங்கள். ஒருசொல்லும் கோடாமற்க
பாசிருக்கலாமென்று சொன்னான்.

திரிதராஷ்டிரன் மறுசூதாடத் தருமனை வரவழைத்தல்.

அதுகேட்ட துரியோதனன் சம்மதியில்லாமல்,
மீண்டும் தன்தந்தையைச் சம்மதிப்பிக்க யத்தனப்
பட்டுத் தன்னுடனே தொழுதுநின்று பின்போல அவ
ர்களுடைய பராக்கிரமத்தையும் - அதனால் தமக்குநே
ரும் ஆபத்துவருமென்பதையும்-எவ்வகையிலாகிலும்
பகைவரை யடக்கவேண்டுமென்ற நீதியின் முறைத்
தென்பதையுஞ் சொல்லி; ஆதலிப்போதென்ன செய்ய
வேண்டுமென்றால் - முன்போலவே வஞ்சனையா
ய்ச் சூதாட அழைத்து, அதில் முன்னை மொழிகளைச

தோற்றுத் தங்களாற் பெற்றுக்கொண்ட இராச்சியமு
தலாகிய சகலசம்பத்துக்களை மீட்டும் பந்தயமாய்வை
க்கச் சொல்லுவோம். மறுபடிதோற்றால் அவைகளை
அவர்கட்கு ஒப்புவிக்க-மறுவிசை யாந்தோற்றால் தரித்துப்
பனிரண்டுவருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷம் அஞ்ஞா
தவாசமுஞ் செய்யவேண்டுமென்று நேர்ப்படுத்தித்
தந்திரமாயத் துரத்திவிடுவோம். இதில் அவர்கட்கும்
மற்றையர்களும் நம்மேற் சொல்லவேண்டிய தோஷம்
ஒன்றுமில்லாமற்போம். இப்படி ஒருயேற்பாடுசெய்து
தற்காலத்தில் விடவேண்டுமேயல்லது, சும்மாவிருக்க
க்கூடாது. நானோ? சகுனியின் சகாயத்தினால் தோற்
கமாட்டேன. ஒருவேளை அந்தப் பதின்மூன்று வரு
ஷங்களுங் கழித்துவந்தால், அப்போது யுத்தஞ்செய்
வோம். அந்தாவர்கள் நெடுநாள் காட்டிலிருந்தப
டியால் அன்னமுதலான சவுக்கியக் குறைவினாலேயும்,
சேனைமுதலான பலங்க ளில்லாமையினாலேயும், சுலப
மாய் ஜயிக்கப் படுவார்கள். நாம் அதற்குள்ளே யா
வருக்குமேலாகி உறுதியா யிருப்போம். அப்படிசெய்
ய நீர் எவ்விதத்திலேனும் மனது பொருந்தி
அநுமதி செய்யவேண்டுமென்று சொன்னான். அது
கேட்ட அப்பிறவிக்குருடன் சம்மதித்து, தருமபுத்தி
ரர் பாதிவழி போயிருந்தாலும் அழைத்துக்கொண்டு
வரும்படி பிரதிகாமியென்பவனை ஏவினான்.

அப்போது வீஷ்மர் - துரோணர் - சோமதத்
தன்-முதலானபேர்க ளெல்லோரும் மறுபடி யப்படி
ப்பட்ட காரியம் வேண்டாமென்று வெகுவாய்த் தடு
த்துச் சொல்லியும், அந்தத் திருதராஷ்டிரன் கேளா
மல் வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தான். துரியோதனன
வீஷ்மர் முதலாயினோரை நோக்கி, நீங்கள் இதற்கு
விரோதமாய் ஒன்றும் பேசவேண்டாம். நான் உங்க
ளை ஒன்றுங் கேட்கவில்லை. உங்கள்காரியத்தைப் பார்த்
துக்கொண்டு சும்மாவிருங்கள் என்று சொன்னான். அக்
காலத்தில் திருதராஷ்டிரன் அக்கிரமஞ்செய்ததற்குச் சம்
மதித்துப் பாண்டவரைத் திரும்ப அழைத்துவரும்
படி பிரதிகாமியைத் தூதனுப்பக் கட்டளையிட்டதைக்
கண்ட காந்தாரியானவள் தனகணவனை நோக்கி யரா
ஜனே! ஓ ராஜராஜனே! இந்தத் துரியோதனன்
பிறந்தபோது சொன்னவாய் நரிபோற ஊளையிட்டதைக்
கண்ட மகாபுத்திமானாகிய விதுரர், இவன் இந்தக்குல
த்தை நாசஞ்செய்யத் தக்கவனென்றும் - இவனை யுயி
ரோடு வைத்திருக்கவொண்ணா தென்றும் - அப்போதே ந
மக்குச் சொல்லியிருக்கின்றார். அவர்பேச்சைக் கே
ளாமற்போயிருந்ததினால் அதின்கஷ்டம் இப்போது அந்த
த்துரியோதனன் பேச்சைக்கேட்டு நீர் முற்றுப்பெறமுடியாத
சொப்பனமாகக் கண்டதை நடத்தி எவரும் அனர்த்தங்க
ளை யுண்டாக்குகிறீர். இவ்வளவுபோதாதா? மறுபடி
யும் அப்படிப்பட்ட காரியத்திற்கேன் முயலுகிறீர்?
வீஷ்மர் முதலாகிய பெரியோர்களுடைய பேச்சைக்
கேளும். இக்குலம் நாசமாவதற்கு நீரே காரணமாக வே
ண்டாம். பிடிவாதத்தை விட்டுவிடும்.

மேலும் இப்போதுதான் அவர்கள் பலர்முன்னிலையிலும் அவமானப்பட்டு உம்மால் அடங்கிச் செல்கிறார்கள். அப்படி அடங்கியிருக்கிற அக்கினியை யேன் மறுபடியும் ஊதிப்பற்றும்படி விடுகிறீர்? நீரோ இக்கொடுமைக்குக் காரணமென்று தெரிந்தும் அப்பாண்டவர்கள் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பேர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்வதைக்காட்டிலும் வேறுபாதகமில்லை. நீரோ? சகலகலைகளையு மோதியுணர்ந்தவர். பெரியோர்களிடத்தில் வெகுகேள்வி கேட்டவர். வயதில் முதிர்ந்தவர். தருமவான்களுடைய குலத்திற் பிறந்தவர். அநியாயத்தை நடத்துகிறவர்களைத் தண்டிக்கத்தக்கவர். இப்படிப்பட்ட நீரே வஞ்சனைக்கு ஆரம்பித்தால் உமக்கு யார் புத்திசொல்லத்தக்கவர்களிருக்கிறார்கள்? இவ்விடத்தில் நீர் ஒருவனுடைய தண்டனைக்கு உட்படாமற் போனாலும், யமனுடைய தண்டனைவிடாது. சகலமுந்தெரிந்த உமக்கு நானென்ன சொல்லப்போகிறேன்? உமது புத்திரனொன்றும் பாண்டுபுத்திரரொன்றும் பேதமெண்ணிப் பக்ஷபாதஞ் செய்யவேண்டாம். நான்சொல்லுவதற்குக் கோபிக்கவேண்டாம். இதுவரையிலுந் துரியோதனனைக் கொடுமையுள்ளவனென்று சொன்னார்கள். இனிமேல் அந்தச்சொல் உம்மையே தொடரும். ஏதோ எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னேன். எப்படியாகிலும் பாண்டவர் விஷயத்தில் வஞ்சனைசெய்ய வேண்டாம். என்று காந்தாரி சொல்லியதைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான். கேளடி காந்தாரி! நீசொல்லியது சரிதான். நானென்ன செய்வேன்? என்மகன் வெகுவாய் நிர்ப்பந்தஞ்செய்கிறான். இதனாலே பாவம் வந்தாலுஞ்சரி. புண்ணியம் வந்தாலுஞ்சரி. குலம்நசித்தாலுஞ்சரி. நலம்வளர்ந்தாலுஞ்சரி. யார் செத்தாலுஞ்சரி. யாரிழந்தாலுஞ்சரி. இவன் ஒரேபிடிவாதமாய்ச் சூதாடவேண்டுமென்பதை நான் வேண்டாமென்று சொல்லமாட்டேன். தெய்வச்செயலால் வரவேண்டியவைகளெல்லாம் வரட்டும் என்று சொல்லி வாயை மூடிக்கொண்டான்.

தருமராஜன்மீட்டும் அத்தினாபுரம்வந்து சூதாடுதல்.

இப்படியிருக்க திருதராஷ்டிரன் அனுப்பப்பட்ட [illegible] விதுரன் பிரயாணமாய் இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்குச் சென்று [illegible] பாண்டவர்களைக் கண்டு, திருதராஷ்டிரன் சொல்லியபடி யுதிஷ்டிரரோடு சொன்னார். யுதிஷ்டிரர் அதைக்கேட்டு, [illegible] இனிமேல் நடக்கவேண்டிய விதிப்பயனை நாம் தடுக்கக்கூடுமோ? இது தெய்வச்செயலன்றோ. இதனால் நமக்கு வரப்போகிற கதி இவ்வகைப்பட்டதென்பதும்; சகுனியின் வஞ்சனையும் - துரியோதனனுடைய பொறாமையும் - திருதராஷ்டிரனுடைய கபடமும் - இவ்வகைப்பட்டதுகளென்று தெரிகிறது. ஆகிலும் நாமென்ன செய்யலாம்? வரத்தக்க நன்மைதீமைகளை யனுபவித்தே தீரவேண்டும். யாரென்ன சொன்னாலும் என்பிதாவாகிய திருதராஷ்டிர மகாராஜாவின் வார்த்தையைத் தாண்டமாட்டேன். அவரேவிட்டுமழைக்கிற போயேதான் தீருவேனென்று சொல்லித், தம்பிமார் முதலான பேர்களோடு திரும்பி, அத்தினாபுரிக்கு வந்து சபையிற் பிரவேசித்தார். அப்போது அவரைக்கண்ட விதுரர் முதலானபேர்கள் மிகவும் விசனப்பட்டார்கள். சபையிலிருந்தவர்களொருவரும் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை. இவ்வாறு இராஜசபை ஓசையற்றிருக்குமளவில், சகல ராஜகுடும்பங்களுக்கும் - துரியோதனாதிகளுக்கும் - தனக்கும் நாசத்தை யுண்டுபண்ணத் தலைப்பட்டவனாகிய சகுனியானவன் தருமபுத்திரரைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்:

ஏ யுதிஷ்டிர மகாராஜனே! முன்னேநான் உம்மோடே சூதாடிச்செயித்த சகல சம்பத்துக்களையும் திருதராஷ்டிர மகாராஜாவின் மனதின்படி உமக்குக்கொடுத்து விட்டார். ஆனபடியினாலே நாஞ்ஜயித்ததற் கென்னபயன்? மறுபடி உம்மோடாடிச் சில செல்வங்களைச்சம்பாதித்தாலும் அவைகளையும் ராஜாவுமக்குக் கொடுத்துவிடுவார். மேலுந் தரித்திரனுக்குச் சிலபொருள்வந்தாற் சந்தோஷமுண்டாகும். சிலபொருள்போனால் துக்கமுண்டாகும். நமக்கோ? வந்தாலும் போனாலும் அது ஒரு விஷயமல்ல. ஆனபடியினாலே நாம் இனிமேல் இப்படிப்பட்ட பந்தயங்களை வைக்கக்கூடாது. மற்றென்னவென்றால்-தோற்றவன் இராச்சியத்தை விட்டுத் தவசிபோல மரவுரி மான்றோலைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, பன்னிரண்டு வருஷமளவும் வனவாசஞ்செய்து, பின்பொருவருஷம் இன்னவிடத்திலிருக்கிறானென்பது தெரியாமல் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யவேண்டும். இதுதான் பந்தயமாயிருக்கட்டும். உமக்குச் சம்மதியானால் என்னோடு மறுபடியும் ஆடுமென்று சொல்லக்கேட்ட தருமபுத்திரனானவர் சகுனியைப் பார்த்து, ஓ காந்தாரராஜனே! நீசொன்னது சரிதான். நானோ? சூதாடவழைத்தால் வருவேனென்கிற விரதமுடையவனாகையால், எப்போதும் பின்னிடையாமல் அப்படியேயாடுகிறேன். நீ யென்னுடைய நாசத்தை யடையாமல் க்ஷேமப்படவேண்டும்: அதையே பார்த்துக்கொண்டிரு என்று சொன்னார். அதுகண்ட சபையார் உதிஷ்டிரனுடைமைக்கும் சகுனியின் கொடுமைக்கும் விசனப்பட்டார்கள். அப்போது துரோணாசாரியரானவர் அரசனது கருத்தையறிந்தவராய் உதிஷ்டிரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஏ தருமராஜனே! இப்போது சகுனிசொல்லியபிரகாரம் நீர் மறுபடியும் ஆடித் தோற்றீராகில், நீங்களைவரும் திரௌபதியும் பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசமுஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், அந்த அஞ்ஞாதவாசத்தில் ஒரு

வர்களுக்கும் அகப்படாமலிருக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி அகப்பட்டால் மறுபடியும் இப்படி பிதின்மூன்று வருஷம் வனவாசஞ்செய்யும்படி அனுப்பப்படவேண்டியதென்றும் துரியோதனராஜன் சொல்ல, அதற்குத் திருதராஷ்டிரமகாராஜன் சம்மதியினால் மறுபடி உம்மையாட அழைத்தேயன்றி வேறில்லை. ஆகையால் இவ்வாட்டத்தில் ஒருவேளை நீர் தோற்றாலும், இப்போது அவ்வண்ணமே வனம்போய் வந்து, பிறகு உ[illegible] ராச்சியத்தை [illegible]ளடையலாம். முன்னம் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் வனவாசஞ்செய்து, பிறகு அயோத்திமாநகரை யாளவில்லையா? அதுபோல நீங்களும் வனம்போய்வந்தே உத்தமமேயன்றோ. அப்போது திரௌபதையானவள் சொல்லுகிறாள். ஓ பிராணனே! நாங்களடிமைப்பட்டு வனம்போவது தகுதியன்று. சூதிலே இந்த அடிமைத்தனத்தை [illegible] வே இன்னொருதரம் சூதாடித் [illegible] சொன்னாள். இவ்வாறு திரௌபதி [illegible] லத் தருமராஜன் கேட்கச் சொல்லுவார் அடிமைப்பட்ட [illegible] வனம்போய் [illegible] ராச்சியத்தைக் கேட்டால், அடிமைப்பட்டவர்களு[illegible] இராச்சிய[illegible] மேதென்று [illegible] சொல்ல வேண்டிவரும். ஆகையால் அடிமைத்தனத்தை [illegible] வேண்டுமென்று சொன்னாள். [illegible] ய துரோணர் முதலியசபை [illegible] ப் [illegible] கொண்டார்கள். அப்போது அதைத் [illegible] [illegible] கலங்கி [illegible], [illegible] ராஜனே! அடிமைத்தனத்தை [illegible] யம்மைத் [illegible] அ தைக்கேட்ட தருமராஜன் சொல்லுவார். ஓ [illegible] ராஜனே! நானுஞ்சூது [illegible] வாகிறேன். [illegible] தைச் [illegible] நான் ஜெயித்தால் [illegible] சொல்ல, அதற்குச் [illegible] ஒப்புக்கொள்ள, இருவரும் [illegible] போட அவ்விருத்தங்களில் தருமராஜன் தோற்றார். அப்பால் [illegible] யத்திலே முன் சொன்னபடி [illegible] அடிமை செய்[illegible] கொண்டவராய், [illegible] வனத்திற்குப் போகச் சித்தமாகயிருந்தார். துரியோதன் [illegible] [illegible] கள். மற்றவர்களும் [illegible].

துச்சாதனன் செருக்கு

—0—

அப்பால் பாண்டவர்கள் [illegible] கவச [illegible] [illegible] [illegible] செய்யக்கொண்டிருக்குமளவில், [illegible] [illegible] செய்கின்ற சேவகனே! இவர். பாண்டவர்களுடைய கவசகிரீடாதிகளையும் உலவஸ்திரங்களையும் வாங்கு. மற்றொரு சேவகனே! இவர்களுக்கு மரவுரிகளும் கிருஷ்ணாஜனங்களும் விரைவிற் கொணர்ந்துகொடு. ஓ கனவான்கள் சபையாரே! இன்றுதான் பாண்டவர்கள் சகலசம்பத்துக்களையும் சுகங்களையும் பெருமைகளையும் இழந்தார்கள். இன்றுதான் துரியோதனமகாராஜன் ராஜாதிராஜன் ஆயினான். அன்றியும் அவர் குமாரர் [illegible], இளையவர் குமாரர் [illegible] ஆகவும் ஆனதால், இப்போதுதான் நியாயமென்பது உலகத்திற் பட்டது. இனிப்பாண்டவர் நெடுநாள் துக்க[illegible] பவித்து நசிக்கப்போகிறார்கள். அவர்களாலே பந்துக்களடைந்த[illegible] இனிச் சந்தோஷத்தை யநுபவிப்பார்கள். [illegible] நாளாய் வளர்ந்த [illegible] [illegible] வேரோடு [illegible] [illegible] [illegible] யிழந்துபோனதால் அவர்களுக்கு இம்மையும் மறுமையும் இரண்டும் கெட்டது. அ[illegible] அந்தத் தருமராஜன் மிகவும் அகங்கார[illegible]. அவன் இந்தப் [illegible] [illegible] அருமையாய்ப்பெற்ற தன் [illegible] [illegible]. அப்படிப்பட்டவனை இந்தச் சபையிலே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இவர்கள் [illegible] [illegible]. இவர்கள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

அ[illegible] திரௌபதி! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அவர் [illegible] [illegible]. அப்படி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. அ[illegible] [illegible] [illegible]. இனி பாண்டவர்களைச் சேர்ந்தாயானால் [illegible] [illegible]. [illegible] சேர்ந்தாலும் பாண்டவர்களைச் சேர்ந்துபோனாலே துக்கத்திற் கிடமாகமாட்டாது. ஆனமையால்[illegible]

போ லிராகின்ற இப்பாண்டவருக்கு வஸ்திரங்கூட இல்லை. அன்னமுமில்லை. மரவுரியுடுத்திக்கொண்டு காய்கிழங்குகளைத் தின்னப் போகின்றார்கள். அவர்கள் காக்கைகள்போல் ஒருமித்துச் சேர்ந்திருந்தாலும் ஒரு சமயத்திலும் பயோகமில்லை. அன்படியினாலே நீ சவுக்கியப் படும்படியான வழி தேடென்று சொல்லி மரமேறவுங் கொண்டு, சபையிலிருந்து போகின்ற சிலர் சபாசென்று பேசவும், சிலர் சிச்சீயென்று தூஷிக்கவும் பிதற்றினான். அதுகேட்ட வீமசேனனென்பவன் பொறுமையும் கோபமுமடைந்து, சகுனியையும் துச்சாதனனையும் அதட்டிச் சொல்லுகிறான்.

வீமனுடைய விக்கிரமம்

அடா துராத்துமாவே! சூதாடி மோசஞ்செய்த மாத்திரத்திலே வெற்றிசமர்த்தனாக நினைத்து [illegible] னாகத்துகிறாய்? இதனாலே சூரனாவாயோ? நாங்கள் தருமத்திற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறோம் [illegible] இருக்கிறது. உன்னைப்போலே இப்போது நானவாயிருந்தால் சொல்லமாட்டேன். [illegible] யுத்தத்தில் உன்னைக் கொல்லும்போது நீ சொன்ன சொற்களையும், செய்த செய்கைகளையும் [illegible] செய்வேன். [illegible] [illegible] வேண்டாம் [illegible]. [illegible]

[illegible]

ந்தது. யாவருக்குந் தெரியும். இன்னமேன் பயமுறுத்தம் பேசுகிறாய்? நீ சொல்லிய பேச்சு நடக்கமாட்டாது. மற்றெது நடக்குமென்றால் - உன் சகோதரனை நான் கொன்று, உன்னையுந் துக்கானுபவத்தோடு தவிக்கும்படி செய்ய நினைத்திருக்கிறேனே இதுதான் சந்தேகமின்றி நிறைவேறும். போடா பயித்தியக்காராவென்று துரியோதனன் சொல்ல, அதை வீமசேனன் கேட்டு, [illegible] அக்கினிபோல் சொலிக்கின்ற கோபத்தால் [illegible] முகத்தையுடையவனாயிருக்க, அதுகண்ட அர்ச்சுனன் - நகுலசகாதேவர் - இம்மூவரும் [illegible] அடக்கமுடியாத [illegible] த்தையுடையவர்களாய், ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் முன்பு செய்துகொண்ட சபதங்களையெல்லாம் [illegible] சொல்லி, ஆ! ஆ! என்னமிது? [illegible] ! [illegible] ஒருவித ஏற்பாட்டிற் போயவிட்டதென்று நினைக்கவேண்டாம். [illegible]

[illegible]

[illegible]

ர்ச்சுன னறிந்தவன். பொருளைத்தேடு முபாயத்தை நகுலனறிந்தவன். தத்துவநிச்சயத்தைச் சகாதேவன் நன்றாயறிந்தவன். புரோகிதராகிய தவுமியர் எல்லாவற்றையுநன்றாய்த்தெரிந்தவர். பாரியையாகிய திரௌபதி மகாபுத்திசாலி. சகலகுணங்களு முடையவள். இப்படியிருக்கிற படியினாலே உங்களுக்கொரு குறைவும்நேரிடாது. எல்லாநன்மைகளுந் தானேவரும். இப்படிப்பட்ட சன்மார்க்கங்களோ டிருக்கிற உம்மை இந்திரனுஞ் செயிக்க மாட்டான். இமாசலத்தில் மேரு சாவர்ணியென்பவர் உமக்கு வெகு தருமங்களையும் நீதிகளையும் உபதேசித்திருக்கிறார். வாரணாவதத்திலே வியாசர் வெகு தருமங்களை உமக்குச்சொன்னார். பிருகுபச்சந்தமென்னு மிடத்திலே பரசுராமர் உமக்கு அனேக தரும சூக்ஷுமங்களை யறிவித்தார். திருஷத்துவதியின் கரையிலே சிவன் சகல தருமங்களையும் உபதேசித்திருக்கிறார். அசிதருஞ் சில தருமங்களை உபதேசித்தார். இப்படிக்கு அனேகம் பெரியோர்கள் உபதேசித்தவைகளை யுணர்ந்தவருக்கு என்னகுறைவுவரும்? மேலும் நாரதமகாமுனி யிடத்திலும் பற்பல தருமங்களைக் கேட்டிருக்கிறீர். ஆதலால் நீர் ஒன்றுக்கும் விசனப்பட வேண்டுவதில்லை. இந்தப்பூமி முழுவதும் உமக்கு நினைத்தமாத்திரத்தில் வரும். இப்படியுணர்ந்த உமக்கு எதிலேசுகம்? எதிலேதுக்கம்? புத்திசத்தி - தருமநிட்டை - இந்திரியஜயம் - கொடை - ஆளுகைத்திறம் - பொறுமை - முதலாகிய சகலநற்குணங்களினாலே யாவரிலும் மேலாயிருக்கிறீர். ஆனபடியினாலே அஞ்சாமற் சுகமாய்ப் போய்வாருமென்று விதுரன் சொல்லியதைக்கேட்டு, உதிஷ்டிரர் சந்தோஷித்துப் புறப்பட்டார்.

தருமனுதியர் வனவாசக்கோலத்தோடு வெளிப்புறம்படும்போது பட்டினத்தார் பிரலாபம்.

அப்போது நகரியிலிருக்கிறவர்களெல்லாம் பாண்டவரைப்பார்க்க வெகு அபேக்ஷையுடையவர்களாய், ஒருவேளை அவர்கள் சொல்லாமல் ரகசியமாய்ப் போவார்களோ வென்னமோவென்று சந்தேகமுற்று, வீடுகள்மீதிலும் - மதில்கள் மீதிலும் - கோபுரங்கள் மீதிலும் - சுவர்கள்மீதிலும் - வீதிகளிலும் - வெளிம்புகளிலும் - கூட்டங் கூட்டமாய் வந்து நின்றார்கள். அப்போது பாண்டவர்கள் ஒருவரும் பலவர்மல இடையில் மரவுரிகளைத் தரித்து, மேலே மான்றோலுத்தரியங்களைப் போர்த்துக்கொண்டு, வழிநாபோற் காலாலேநடந்து வீதியில்வந்தார்கள். அதைக்கண்ட ஜனங்களெல்லாரு சோகத்தையும் - மோகத்தையும் - அடைந்து சொல்லுகிறார்கள். ஓ! ஓ! என்னகாலம்? எந்த உதிஷ்டிரரை இரதகஜ துரகபதாதிகளும் - மந்திரிகளும் - சேனாநாயகரும் - விருதுகூறுவோரும் - வாத்திய முழக்குவோரும் - சூழ்ந்துவருவார்களோ! அப்படிப்பட்ட மகாராஜாவாகிய உதிஷ்டிரர் தம்பிமார் நால்வரோடு புரோகிதர்மாத்திரம் பின்றொடர, வெண்குடை - வெண்சாமரை - முதலானவையில்லாமலும், பூஷணமுங் கவசகிரீடாதிகளுமில்லாமலும், நல்லவஸ்திரங்களில்லாமலும், ஏழைகளாய் வீதியில வருகிறாரோ: ஐயோ! எவ்வளவு ஆகாச சஞ்சாரிகளுங் கண்டிருக்க மாட்டார்களோ! அப்படிப்பட்ட திரௌபதிதேவி யாவருங்காணச் சாதாரணமாய் வரும்படியாயிற்றே: மகாமேன்மையுஞ் சுகந்தமு முள்ள சாந்துபூசி, நாணயமாகிய வஸ்திராபரணங்களை யணிந்து, பஞ்சணையிலும் மலரணையிலும் படுக்குமளவிறந்தும்படியாகிய இம்மங்கை யரசின்மேனி; வெய்யிலினுங் காற்றிலுமடிபட்டு, முள்ளிலுங் கல்லிலுமுராய்ந்து, தூளிகள்படிந்து வாடி யொளிமழுங்கும்படி நேரிட்டதே: இது மிகவுமாச்சரியம்.

மேலும் இப்படிப்பட்ட மகாவீரரைப்பெற்று ஒப்பற்ற மருமகளைப்படைத்த குந்திதேவியானவள் வெகு தைரியசாலியாயினாள். இல்லாவிடில் இவர்களிவ்வாறு செல்கையிற்கண்டு மனதுடைந்து மார்புபிளந்து மரிக்கமாட்டாளோ? அவளிருக்கட்டும். நாமெல்லாம் மகாபாவிகள். ஆகையாலே தான் உலகத்துக்குத் தந்தைபோலவும் - தாய்போலவும் - மகன்போலவும் - பலவகையிலும் நன்மையைப் பயக்கும் மகாராஜர் இவ்வண்ணஞ் செல்லப்பார்த்து உயிர்வைத்துக்கொண் டிருக்கிறோம். ஐயையோ!! என்னசெய்வோம்? இந்தத்துயரத்தை எப்படிச் சகிப்போம்? அருள் - பொறை - நன்றியறிதல - பெரியோர்க்கு வழிபடுதல - கல்வி - அறிவு - சவுரியம் - சத்தியம் - முதலிய நற்குணங்களால் அலங்கார முடையோராகிய இந்த மகானுபாவனை வஞ்சித்துப், பலவகையிலுந் துன்பப்படுத்திக் காட்டுக்குப்போகும்படி திரிதராஷ்டிரன் முதலாகிய பாதகர்செய்த படியினாலன்றோ? நாமெல்லாஞ் சுகமிழந்து பெருந்துயரென்னுங் கடலிலாழும்படி யாயிற்று. ஆதலால் இக்கொடியசெங்கோல மன்னனது நாட்டில் நாமிருப்பது தகுதியன்று. ஓர்மரம் வேரற்றபின் அதிலுள்ள கிளைகளும்-இலைகளும் மலர்களும்-வாடாமலிருக்குமோ? இந்த உலகமென்னும் மரத்திற்கு உதிஷ்டிரமகாராஜா வேர். நாமெல்லாங் கிளைமுதலானவை. அன்றியும் இவ்வுலகமாகிய மகிமை வாய்ந்த தண்ணீர்போன்றவர் பாண்டவர். நாம் அதனில் வாழுமீன்களாம். நீரற்றவிடத்தில் மீன்களெப்படி பிழைக்கும்? ஆதலாற் பாண்டவர்போகுமிடத்திற்கே நாமும்போகவேண்டும். அப்படிசெய்யாமல் இப்பாவியினது நாட்டில் இருப்போமேயாகிற் சுகம்கெடுவது மாத்திரமன்றி, நரகமுங் கிடைக்கும்.

அன்றியும் இப்பாவிப் பட்டணத்தில் நமக்குவீடுகளும் வேண்டாம். நிலங்களும் வேண்டாம். செல்வங்களும் வேண்டாம். வாகனங்களும் வேண்டாம். இப்படி

யே மைந்தரோடும் மனைவிகளோடும் பாண்டவரைப் பின்றொடருவோம். பாண்டவர் வாசஞ்செய்யுங் கானகம் நாடாகட்டும். இந்நகரங் காடாகட்டும். நாமெல்லாம்விட்டு நீங்குவதினாலே இங்குள்ள எல்லாவீடுகளும் பாழ்த்து, வைதிகஹோமங்களும் மங்கலச்சடங்குகளுமில்லாமல், மயானம்போற் காகங்களுங் கழுகுகளும் வட்டமிட, நாய்களும்-நரிகளும்-பேய்களும்-தெருக்களிலுலாவ, இப்பட்டணம் ஒளியற்று நாசமடையட்டும். என்று பலவகையாய ஜனங்கள் பேசுகிறதைக்கேட்டுக்கொண்டே பாண்டவர்கள் போகுமளவில், நால்வகைச் சாதியாருஞ் சமுத்திரப்பிரமாகப் பின்றொடர்ந்தார்கள். அப்போது ஸ்திரீகளெல்லாந் திரௌபதி ஒற்றையாடையோடு கூந்தல் விரிந்து பின்புறத்திற் புரளக் காலால் நடந்துபோவதைக் கண்டு, ஹா! ஹா! என்றுகூவி மார்பிலடித்துக்கொண்டு, துரியோதனாதிகளை வைதார்கள். அந்நாலையில் அரண்மனையிலும் அழுகைக் கூச்சலுண்டாயிற்று. இவ்வகையாய யாவரும் வருந்தும்படி கானகத்திற்குப் புறப்பட்ட பாண்டவர்களோடு பெரியோர்களை யெல்லாம் வந்தனஞ்செய்து விடைபெற்று விதியில்வராநின்ற திரௌபதியைக் குந்திதேவி நோக்கி, கண்ணீர்வடியக் குரலிட்டழுதுகொண்டு, அடி பாவாய்! அடி என்கண்மணியே! உன்னைப் பிரிந்திருக்குங் காலம்நேரிட்டதே என்னசெய்வேன்? ஆகிலும் இன்றியமையாது வருவனவற்றிற் புத்தியுடையோர் சோரலாகாது. நீயோ? சகலதருமங்களும் பூரணமாக அறிந்தவள். மகா புத்தியுடையவள். நன்னடையுடையவள். உனக்கு உபதேசிக்க வேண்டுவதொன்றுமில்லை. ஆயினும் என்து மனத்துயரத்தாற் சில வார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேளாய். விசேஷ வசனஞ் செய்து வருந்திநீயே என்றுஞ் சொல்லுகிறாள்.

ஓ என்தருமமருமகளே! நீ பர்த்தாக்களையே தெய்வமாக வெண்ணி, அவர்களோடுகூட இருந்து பணிவிடை செய்வதே தருமமென்றுஞ் சுகமென்றும் நினைத்து, வனவாசஞ் செய்வதில் துக்கப்படாமலிரு. உனக்கொரு தவறுமுவராது. உன்குணத்தினால் இரண்டு குலங்களும் விளக்கமுற்றிருக்கின்றன. நீ வெகு பொறுமையுள்ளவள். இல்லாவிட்டால் அந்தத் துராத்துமாக்கள் உன்னை யவமானஞ் செய்தபோதே சாபத்தினால் சாம்பலாக்கி யிருப்பாய். நீ பொறுத்ததே நன்மை. (பொறுத்தவர் பூமியாள்வர்) என்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள். மற்றொன்றுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். சகாதேவன் என்னால் மிகவும் அருமையாய் வளர்க்கப்பட்டவன். பாலகன். அவனை நீ வெகுப்ரியமாய் போஷிக்க வேண்டும். என்னை யவன் மறவாமலிருக்கும்படி நீ செய்யவேண்டும். உனக்கென்ன பாக்கியக்குறைவு? இப்போது குறைகேட்டதாய் நினையாதே. விரைவிற் சம்பத்துகளையடைவாய். அதனால் சுகமாய்ப் போய்வாவென்று சொல்லி மருமகளைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணீருகுத்தாள். அந்தத்திரௌபதியும் வெருவாய்க் கண்ணீருகுத்துத் துக்கித்து, மாமியாரை வலம்வந்து அடி தொழுது விடைபெற்றுப் போக, அந்தக்குந்தியுஞ் சிலதூரம் பின்றொடர்ந்துவந்து, தன் புதல்வரைக்கண்டு அளவில்லாத துக்கத்தினால் இப்படிசொல்லுகிறாள்.

ஆ! ஆ! இதென்ன காலத்தின் விபரீதம்? தருமந்தவறாமல் நடக்குங் குணவான்களாகிய என்புத்திரர் இப்படி தாழ்ந்துபோகவும், தருமத்தைப் பகைக்குந்துஷ்டர் மேன்மை யடையவுமாயிற்றே. இது அவர்களின் விதியுமல்ல. தெய்வத்தின் கொடுமையுமல்ல. மற்றென்னவென்றால் - நான் செய்த தீவினையேதான். இந்தக்கதி வருமென்று தெரிந்திருந்தால், ஆதியிலேயே காட்டிலிருந்து இவ்விடம் வரமாட்டேன். அங்கேயேயிருந்தால் இப்போதுபட்ட துயரப்பட வேண்டுவதில்லையே. இந்தத்துக்கங்களை யெல்லாமநுபவிக்காமல் மக்களுண்டாமென்கிற களிப்போடு அந்தப் பாண்டுமகாராஜன் சுவர்க்கமடைந்தார். மாத்திரியானவள் மிகாஞானவதி. வருவதையறிந்து தான் பதியுடன் சகமனஞ்செய்து சுகப்பட்டுப் போனாள். ஆனால் அதை யெனக்குச் சொல்லாமல் மறைத்தாள். நான் துக்கப்படவே பெண்பிறந்தேன். ஓ குழந்தைகளே! உங்களைப்பிரிந்து நானெப்படி யிருப்பேன்? இந்தத் துக்காக்கினியினாற் சிறிதும்பிளவாமலிருப்பது பற்றி என்னெஞ்சு கல்லினும்வலிது. நானுங் கூடவருகிறேன். அல்லது சகாதேவனாவது இவ்விடத்திலிருக்கட்டும். நீங்கள் வனத்திற்செய்யுந்தவப்பயன் அவன் இங்கிருந்து எனக்குப்பணிவிடை செய்வதினால் கிடைக்காமற் போகாது. என்றிப்படி வெகுவாய் அலறியழுது புலம்பித் தாயைக்கண்டு, பாண்டவர் மகாதுக்கத்தோடு படுத்துக் கட்டிக்கொண்டழுது, பலபல விதமாய்ச் சமாதானஞ் சொன்னார்கள்.

இப்படியிருக்கவிதுரன் அவர்களருகில்வந்து, பாண்டவருக்குங் குந்திக்கும் அனேகவிதமாய்ச்சொல்லி, குந்தியைமிகவு முபசாரத்துடனே வீட்டுக்கனுப்புவித்தான். அப்போது அந்தப் புரத்தில் ஸ்திரீகளெல்லாம் வாய்விட்டழுதார்கள். வீதிகளில் ஜனங்களுமழுதார்கள். அவ்விரண்டு கோஷமும் ஆகாயமெல்லாம் பரவிற்று. இந்தக்கோஷத்தைக் கேட்டுக்கொண்டே பாண்டவர் நகரை நீங்கிச் செல்லுமளவில், ஸ்திரீகள் ஒருபுறவாயும் - புருஷர் ஒருபுறவாயும் - சேர்ந்து நாற்புறமுஞ் சூழ்ந்துவந்தார்கள். அந்தசனங்களையெல்லாம் பார்த்துத் தருமபுத்திரர் மிகவும்விசனப்பட்டு, அவர்களைத் திரும்பிப்போகும்படி வெகுவித தருமங்களைச் சொல்லியும் அவர்கள் திரும்பாமற் சூழ்ந்துவர, அவர்களோடு வாத்தியமென்னுஞ் சொல்லைப்பெற்ற பட்டணத்தின் வாசலினிடத்திற்குப் போனார். அவ்விடத்திலும் ஜனங்கள் தொடர்ந்து வரக்கண்ட யுதிஷ்டிரர் சற்றுநின்று, அவர்களைநோக்கி மகாவணக்கமாய் அவரவ ரிடத்திற்குப்போய்ச் சேரும்படி சொல்லியும், அவர்கள் கேளாமற்சூழ்ந்து யாவருஞ் சங்கேத

மாய் நாம்இவரைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கக் கடவோ மென்று ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக்கொண்டு மிகவும் விசனப்பட்டார்கள்.

மேலும் - சிலர் தருமராஜனுடைய நற்குணங்களையும், சிலர் வீமசேனனுடைய பராக்கிரமத்தையும், சிலர் அர்ச்சுனனுடைய சாமர்த்தியத்தையும், சிலர் நகுலனுடைய நற்புத்தியையும், சிலர் சகாதேவனுடைய விவேகத்தையும், சிலர் திரௌபதியினது கற்பையும் புகழ்ந்தெடுத்துப்பேசி; இவர்களை நம்மெப்படிப் பிரிந்திருப்போமென்று அழுதார்கள். இவ்வாறாய் விசனப்படாநின்ற ஜனங்களை உதிஷ்டிரர்பார்த்து, ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார்; ஓ ஜனங்களே! நீங்களெல்லாம் எனக்கு வெகுபிரியமானவர்கள். எனக்கு நன்மையைச் சிந்திப்பவர்கள். ஆதலாலே என்பேச்சைக் கேட்டுத் திரும்புங்கள். லோகத்திலே மனிதனுக்குத் தருமமேபெரிது. அதைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டும். என்பிதாவாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜா கட்டளையிட்டதை நான் மீறலாகாது. அவர் என்னிடத்தில்மிகுந்தபரிவுடையவர். எப்போதும் இதத்தையே செய்கிறவர். ஆனதுபற்றி அவர்கட்டளையின்படி பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷம் அக்ஞாத வாசமுஞ்செய்து, புனிதனாய் இவ்விடம் வந்து உங்களைக் காணுகிறேன். விசனப்படவேண்டாம். எங்களுக்கு நன்மையுண்டாக வேண்டுமென்று சிந்தித்துப்பரிவுடனே விடைகொடுத்து எங்களைவலமாயச் சுற்றிக்கொண்டு அவரவாகளிடம்போய்ச் சேருங்கள். என்று வெகுவிதமாய்ச் சமாதானஞ் சொன்னார்.

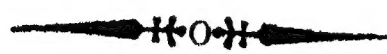
அந்நகரத்து வேதியர் திரிதராஷ்டிரனுதியரைத்தூஷித்துத்தருமனிடஞ்செல்ல அவர்சமாதானங்கூறியனுப்புதல்.

இவ்விதமாய்ச் செனங்கள் சூழ்ந்து விசனப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதையும், குந்திமுதலானோர் துக்கப்படுவதையும், பாண்டவர்மகா ஏழ்மையோடுசெல்வதையும், துரியோதனாதிகளாகிய பகைவர் வேடிக்கையாய்ப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதைக்கண்டவீஷ்மர்-துரோணர்-முதலானோர் தாக்ஷண்யத்தினால் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமற், பாண்டவர்களுக்காக விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். சில பிராமணர்கள் மாத்திரம் அஞ்சாமல் துரியோதனாதிகளுடைய துற்குணங்களை யெடுத்துக்காட்டத் தலைப்பட்டார்கள். வாரீர் மகா பெரியோர்களும்-ஆசாரியர்களும்-செங்கோல் மன்னவருமாகிய பிரபுக்களே! யாவருங் கேளுங்கள். இந்தத் துரியோதனாதியர் மிகவும்பொல்லாதவர்கள். மனமறியப் பாண்டவர்களை மோசமாய் அழைப்பித்துச்சூதாடி யாவையும் பறித்துக்கொண்டதுமன்றி, பலவகையிலும் அவமானஞ்செய்து, சபையிலே ஸ்திரீயைக்கொணர்ந்து மானபங்கம் புரிந்து, அவும்போதாமல் மறுபடியுஞ்சூதாடிக் காட்டுக்குத்துரத்திவிட்டார்களன்றோ? இவர்கள் நெடுநாள் வாழமாட்டார்கள். சீக்கிரத்தில் மரித்து நரகமடைவார்கள். இவ்வகையாகிய கொடுந் துஷ்டப்பிள்ளைகளின் மனதின்படியே வயதுமுதிர்ந்த திரிதராஷ்டிரனும் நடக்கத்தலைப்பட்டானல்லவோ? அவனுக்குப் பெருந்துயரனுபவிக்கவேண்டிய காலம் நேரிட்டபடியினாலேதான் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தியுண்டாயிற்று. பாலகனுக்குங் கூட இப்படிப்பட்ட மடமையிராது. தமோகுணமே இவ்வுருக்கொண்டு பிறந்தது. வெளியில் எப்படி குருடனோ? அப்படியே உள்ளுங் குருடன். இந்தப் பாவியொருவன் பிறந்ததனாலே இக்குலமும்-அரசரும்-மற்றுமனேகருங் கெடும்படியாயிற்று.

மேலும்-கல்விகளைக் கற்றுணர்ந்து வயதுமுதிர்ந்து பெரியோர்களோடுபழகி அரசாட்சிசெய்யாநின்ற இக்குருடன், அறிவில்லாமை - பொறாமை-கொடுமை-முதலிய சகலதுர்க்குணங்களும் பொருந்திய தன்பிள்ளைகளுடைய பேச்சைக்கேட்டுத், துராத்துமாவாகிய சகுனியினுடைய வஞ்சனைக்கு நற்குணக்கடலாகிய உதிஷ்டிரனையுட்படுத்திக்காட்டுக்குத்துரத்தினனே: இப்படிப்பட்ட அனியாயத்தை யார்செய்வார்கள்? இவனிருக்கட்டும். ஆதியிலே தன்பிள்ளைகளைப்போலே ஜனங்களைக்காத்துப் பின்பு தம்பியாகிய விசித்திரவீரியனைக்கொண்டு காக்கச்செய்து தருமமே பிரதானமாயிருந்த இந்த வீஷ்மரும், பிராமணகுலத்திற் பிறந்து சகலகலைகளையு மோதியுணர்ந்து இருதிறப் பிள்ளைகட்கும் வில்லாசிரியராயிருந்தவர்களாகிய துரோணரும், கிருபரும், தருமந்தவறாமல் நடக்கிறவனாகிய சோமதத்தன் முதலாயினோரும், இந்த அனியாயத்தைப் பார்த்துத்தடுக்காமற் சும்மாவிருந்தார்களல்லவோ? இவர்கள் எல்லாவகைகளினாலுந் தடுக்க வல்லமையுள்ளவர். இப்படியிருந்தும், அகம்பாவகுணவரசர் கஷ்டங்கண்டளிக்கு நஞ்சொற்கேட்டு நேசமெனையுமே பெரிதாயெண்ணித் தாட்சணியப்பட்டு அதருமத்திற்கு உள்ளாகினார்கள். அதனாலே இவர்களும்பாபத்தைப்பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். இவர்களுக்கும் விநாசகாலம் நேரிட்டபடியினாலேதான விபரீதபுத்தியுண்டாயிற்று. ஓ! ஓ! ஓ! இதென்னமோ காலக்கொடுமை. இந்தமகாபாவியாகிய திரிதராஷ்டிரனதுராச்சியத்தில நாமனிவிருப்பது நல்லதன்று. பாண்டவர்களோடு காட்டுக்கே போவோம். அவர்களோடு கூடவேயிருப்போம். என்று சொல்லி நிச்சயித்துக்கொண்டே வந்து உதிஷ்டிரரோடு கலந்தார்கள். அதைக்கண்ட உதிஷ்டிரர் அவர்களைப்பார்த்து இதனைச்சொல்லுகிறார். ஓபிராமணோத்தமர்களே! நீங்கள் என்னிடத்திற பரிவுள்ளவர்கள். ஆனாலும் என்பேச்சைக் கேட்கவேண்டும். இவ்விடத்திலிருந்தும் நீங்கள் குடும்பங்களோடு திரும்பி மனைகட்குச்சென்று எனக்கு நன்மையைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இந்தப்பதின்மூன்று

வருஷங்களுங் கழித்தவுடனே உங்களைக்கண்டு சந்தோஷிப்பேன். என்றுசொல்லி யாவரையுஞ்சமாதானஞ்செய்தனுப்பிக் காட்டைநோக்கிப் புறப்பட்டார்.

திரிதராஷ்டிரனுக்குவிதுரன்பாண்டவராதியர் கருத்துணர்த்த நாரதர் அதுநிச்சயமென்றுசொல்லி மறைதல்.

இவ்வண்ணமாய் யுதிஷ்டிர மகாராஜன் காட்டுக்குச்செல்ல, சகலமானஜனங்களும் - பந்துக்களும் - ஊழியக்காரரும் - அரசரும் - முன்பு ஸ்ரீராமர் அயோத்தியைவிட்டுக் காட்டிற்குப்போகும்பொழுது அந்தநகரத்தாரெல்லாம் எப்படிவிசனப்பட்டார்களோ? அப்படி ஆறாதவிசனத்தினாற் கண்ணீர்பெருகப் பெருமூச்சுவிட்டு, வாய்விட்டழுதுகொண்டே சிலதூரம் பின்றொடர்ந்துபோய், அக்கால் அயோத்தியா நகரத்துச்சனங்கள் கைகேயியை நிந்தித்ததுபோல் திரிதராஷ்டிரனை நிந்தித்து, உயிரிழந்தவர்போல் ஒளியிழந்துதிரும்பினார்கள். அப்படியிருக்க - திரிதராஷ்டிர மகாராஜன பாண்டவர்களின் மகிமையையும் அவர்கள்பிரதிக்கினை செய்ததையும்யோசித்து, மனதிற் பயமுண்டாகித்திகிலடைந்து பரதவித்து விதுரனை யழைப்பிக்க, அவனும் வந்துபக்கத்திலுட்கார, அவனைப்பார்த்து வினவுகிறான்: அப்பாவிதுரா? கபடமற்றபாண்டவர்கள் வனத்துக்குப்போகின்றார்களே அவர்களுந்திரௌபதியுந் தவுமியரும் எப்படிப் போனார்கள்? என்னசொன்னார்கள்? என்னவிதத்துக்கொண்டு செல்கிறார்கள்? இவைகளை நன்றாய்ச்சொல்லக் கேட்கவேண்டுமென்று கூறக்கேட்ட விதுரன் சொல்லத்தொடங்கினான். ஓ ஞானமயமாமகாராஜாவே! யுதிஷ்டிரன் ஒருவஸ்திரத்தினாலே முகத்தை மூடிக்கொண்டு மௌன சங்கேதத்தோடு போனார். ஏனென்றால் - உமது துஷ்டப்பிள்ளைகள் பலவகையில் அபராதஞ் செய்திருந்தபோதிலும் அதை யெவ்வளவும் மனதில் நினைக்காமல், அப்படியிருந்தாலுந் தருமநோக்குள்ள கண்களாலே அவர்களைப்பார்த்தால் அவர்கள் எரிந்துபோவார்களானபடியினாலே முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு போனார்.

இப்பால் வீமசேனனோ தனதுபருத்த வீரமும் அழகும்பொருந்திய கைகளைத் தோள்களிற்றூக்கிப் பார்த்துக்கொண்டே போனான். அதற்குக் காரணமென்றால் - இந்தக் கைகளினாலே தருமபுத்திரருடைய விரோதிகளைச் சீக்கிரத்திற் சங்கரிக்கவேண்டுமென்னும் கருத்தினாலேயவ்வாறுபோனான். அர்ச்சுனன் கால்களால் மணல்களை யிறைத்துக்கொண்டு போனான். அதற்குக் காரணம் யாதென்றால் - இந்தக்காலினால் மணலை யிறைக்குமளவில் இது எப்படி சிதறி நாற்புறமும் வியாபிக்கிறதோ! அப்படியே திரிதராஷ்டிர சேனையிற் சாயகங்களை யிறைப்பேனென்கிற கருத்தேயாம். நகுலன் தன்னுடம்பெல்லாம் புழுதிபடிந்து மாறுபட்டிருக்கும்படி போனான். அதன்கருத்தியாதென்றால் - என்னுடைய வடிவை மங்கையர்கண்டு மயங்குவார்கள். அப்படியாகவேண்டாமென்பதேயாம். சகாதேவன் கைகளாலே முகத்தை மூடிக்கொண்டு போனான். அதற்கு ஏது யென்னவென்றால் - முகத்திலுதிக்கின்ற கோபாக்கினி வெளியிற் பரவவேண்டாமென்கிற எண்ணமேயாம். பாஞ்சாலி புஷ்பிணியாக ஒற்றையாடையோடு தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு சென்றாள். அவள்கருத்தென்னவெனில் - இப்போது நானெப்படிப் போகிறேனோ? அவ்விதமாகவே இதற்குப் பதினாலாவது வருஷத்திலே துரியோதனாதிகளின் மனைவிகள் தங்கள் கணவரும் மக்களும் யுத்தத்தில் மடிய, அவர்மீதில் விழுந்தழுது அவ்விதமாக ஒற்றையாடைகளிற் பட்டுத் தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு துயரப்படுவார்களென்பதுதான். புரோகிதராகிய தவுமியர் தருப்பைகளைக் கையிலேந்தி, யமசாமத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு, இதற்குப் பதினாலாவ தாண்டிலே மடிந்த அரசர்களுக்கு மிகுந்திருப்பவர் கிரியைசெய்வார்களென்று எண்ணிக்கொண்டே போனார்.

அன்றியும் அந்தப் புரோகிதர் பதினாலாம் வருஷத்திற் குருடன் சந்ததியற்றுப் போவானென்றும் உணர்த்தார். என்றுசொல்லவே இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் அஞ்சி, விதுரா! ஜனங்களென்ன சொன்னார்களென்று வினவ, விதுரன் மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறான்: ஓ மகாராஜாவே! ஜனங்களெல்லாம் பாண்டவர் வனம்போக மனம்பொறாமற் குடும்பத்தோடு வெகுதூரம் கூடவேபோய், அவர்களாற் பல்வகையாற் சமாதானஞ் செய்யப்பட்டு, கன்றுகளைவிட்டுப் பிரிந்த பசுக்கள்போற் கதறிக்கொண்டே தங்கள் மனைகளைச் சேர்ந்து, உம்முடையவும் உமது புத்திரர் முதலானோருடையவுமாகிய பலதுர்க்குணங்களை யெடுத்துப் பழிப்பதும், பாண்டவர்களின் நற்குணங்களை யெடுத்துப் புகழ்வதுமாக விருந்த விசனத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு, அன்னாகாரமில்லாமல இவ்விராச்சியத்தி லிருக்க மனமில்லாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். பலவிதமான அபசகுனங்க ளாகின்றன. மேகங்கள் உதிரத்தைப் பொழிகின்றன. வானத்தினின்றும் சுடர்கொள்ளிகள் விழுகின்றன. வீதிகளில் நரிகள்வந்து ஊளையிடுகின்றன. கழுகுகளும் பருந்துகளும் வட்டமிடுகின்றன. இவ்வகையாய் இப்போதிந்த நகரமானது ஸ்ரீராமர் வனவாசம் போகும்போது திருவயோத்திமாநகர் எப்படியிருந்ததோ? அப்படியிருக்கின்றது. என்றுசொல்லி வாயைமூடிக்கொண்டான். இப்படியிருக்க - நாரத மகாமுனியானவர் அநேக முனிவர்குழாங்கள் சூழத் திரிதராஷ்டிரனிடத்திற்குவந்து, அவனால் உபசரிக்கப்பட்டபின் அவனைப் பார்த்து, ஓ அரசனே! உனது துராலோசனையினாலும் - உன் புத்திரருடைய கொடிய செய்கைகளினாலும்-

பதினன்காவ தாண்டிலே உன்வம்சம் நாசமாய்ப்போமென்றுசொல்லி மறைந்துவிட்டார்.

துரியோதனன் துரோணரை அடைக்கலம் புகுதல்.

இவ்விதமாய் விதுரனும் - நாரதரும் சொல்லக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரனும் மற்ற யாவரும் பயமடைந்து யோசித்து, ஒன்றுந் தோற்றாம லிருந்தார்கள். துரியோதனனுடனவன் துச்சாதனன் - கர்னன்-சகுனி- இவர்களோடு துரோணாசாரியரிடத்திற்குவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, ஐயா ஆசாரியரே! அடியேனையும் இவ்விராச்சியத்தையுந் தேவரீர் திருவடிகளில் சமர்ப்பித்தேன். இவ்விரண்டும் பகைவர்கையி லகப்படாவண்ணங் காத்தருள வேண்டுமென்று கைகூப்பிப் பிரார்த்தித்தான். அதுகேட்ட துரோணர் -கேளப்பா துரியோதனா! பாண்டவர் ஒருவராலுஞ் சங்கரிக்கப்பட மாட்டார்கள். ஆதலால் அவர்களை ஜெயிக்க என்னாலாகாது. ஆனாலும் நீ யென்னைச் சரணமாக வந்தடைந்ததுபற்றி உன்னையுங் காக்கவேண்டும். அதற்காக ஒன்று சொல்லுகிறேன்கேள். என்னுயி ரிருக்கிறவரையில் உன்னைச் சத்துருக்கள்கையி லகப்படவொட்டாமற் காப்பாற்றுவேன். எனக்கோ முன்னமே மிருத்துண்டாயிருக்கிறது. அஃது யாதென்றால் - துருபத மகாராஜன் என்னிடத்தில் உண்டான விரோதத்தினால் யாஜோபயாஜரை யனுசரித்து, அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுக்க ஒருபெண்ணையும் என்னைக்கொல்ல ஒருபிள்ளையையும் பெற்றான். அந்தப்பெண் திரௌபதி. அந்தப்பிள்ளை திருஷ்டத்துய்ம்னன். அவன் கவசகுண்டலங்களோடும் வில்லோடும் அக்கினியினின்று தித்தான். அவனை நினைத்தால் என்மனம் பதைக்கின்றது. அவனோ பாண்டவர்களின் பக்ஷத்திலிருக்கிறான். ஆனபடியினாலே அவனால் நான் கொல்லப்படுவேன். உங்களுக்குங் காலங் குறுகிற்று

அன்றியும் இந்தப் பதின்மூன்று வருஷங்களையும் ஒருகணப்பொழுதாய்ப் போக்கிப் பாண்டவர் உங்களிடத்திற்குவந்து இராச்சியத்தைக் கேட்பார்கள். நீங்கள் துர்ப்புத்தியினால் கொடுக்கப் போகிறதில்லை. அதனாலே யுத்தமுண்டாகும். அதில் அவர்கள் பிரதிக்கினை செய்தபடி நிறைவேற்றுவார்கள். சந்தேகமில்லை. விதிவசத்தை யாராற் தடுக்கமாட்டுவார்கள்? பாண்டவர்களது செல்வம் உங்கட்குச் சதமன்று. ஆதலால் அச்செல்வங் கைவிட்டுப் போகாமுன்னமே மறுமைக்கு வேண்டிய தருமங்களைச் செய்யுங்கள். நீங்களிதுவரையில் வெகுபாவங்களைச் செய்திருக்கிறீர்கள். அவைகளைத் தருமஞ்செய்து போக்கடித்துக் கொள்ளுங்களென்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் மிகுந்த விசனமடைந்து புத்திரனைப் பார்த்து, அடா துரியோதனா! ஆ! ஆ! என்னவிபரீதங்களை யுண்டாக்கி விட்டாய்? ஐயோ! இனியேனும் அக்கிரமங்களையெல்லாம் விட்டு, பாண்டவர் கோபம் நமக்குக்கேட்டிற்கு ஏதுவென்றுசொல்லுகிறபடியினாலே நீ இப்போதே விதுரனையனுப்பிப் பாண்டவரை வனம்போகாமல் வரும்படிசொல். அப்படியவர்கள் திரும்பாவிடில் அனேக இரதகஜதுரகபதாதிகளையும்- ரத்தினங்களையும் - தனங்களையுங் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துச் சமாதானம் பண்ணியாகிலும் வரச்சொல்லென்று சொன்னான். இப்படியாகச்சொல்லி மனம் நிலைபெறாமல் திரிதராஷ்டிரன் தவித்துக்கொண்டிருக்க, சஞ்சயன் அவ்வரசனிடத்திற்கு வந்துபணிந்து தன்னையறிவித்து, அவனனுமதிப்படி யுட்கார்ந்து, அவனைப்பார்த்து இதனைச் சொல்லுகிறான்.

திரிதராஷ்டிரன் சஞ்சயன் கடிவதைக் கேட்டு பரிதாபித்தல்.

ஓ மகாராஜாவே! நீரோ உமதுபிள்ளைகளின் ஆலோசனைகேட்டு, பாண்டவர்களை வஞ்சனையாற் சூதாடச்செய்து, பலவிதமாய் அவமானப்படுத்தி, அவர்கள் செல்வங்கள் யாவையும் பறித்துக்கொண்டு, மரவுரி மான்றோல்களோடு காட்டில் துரத்திவிட்டீரோ: மனதிலிருந்த கோரிக்கை நிறைவேறிற்றே: இன்னமேன் விசனப்படுகிறீர்? என்ன அவர்களிடத்தினின்றும் பறித்துக்கொள்ள வேண்டிய பொருள்களிற் குறைவுபட்டதென்று பரிதவிக்கிறீர்? உமது எண்ணத்திற்கும் உமதுபிள்ளைகள் அபிப்பிராயத்திற்கும் என்ன குறைவுண்டாகியதென்று பெருமூச்செறிகிறீர்? இன்னுமென்ன செய்யவேண்டும்? என்று சஞ்சயன்சொல்ல, அதற்கு அவ்வரசன்-ஓ சஞ்சயனே! சூரரும், வெல்லப்படாதவரும், யுத்தத்தில் வல்லவரும், தருமவான்களும், வெகுசகாய சம்பத்தோடு கூடியவருமாகிய பாண்டவரோடு பேதைகளாகிய என்மக்களுக்குப் பகைநேரிட்டிருக்க; எப்படி சிந்தைப்படாமலும் விசனப்படாமலு மிருப்பேன்! என்றுரைக்கக் கேட்ட சஞ்சயன - ஓய் ராஜாவே! நீர் மனமறிய அநியாயத்தைச்செய்து பாண்டவர்களோடு பகைசம்பாதித்துக்கொண்டு இப்போதேன் விசனப்படுகிறீர்? விசனப்பட வேண்டுவதாகிய காலம் இனியிருக்கிறது. அப்போது விசனப்படலாம். புஷ்பிணியாயிருந்த பாஞ்சாலியைச் சபையி லிழுத்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி உமதுமூத்தமகன் ஏவ, இளையவனப்படி இழுத்துத் துகிலுரிய, வீஷ்மர் துரோணர் முதலானோர் வேண்டாமென்று சொன்னதையுங் கேளாமல் மனம்பூரித்துச் சும்மாவிருந்தீரோ: அதற்குப்பயனாய் அந்தத் துச்சாதனன மார்பை வீமன் கதாயுதத்தினாற் பிளந்து உதிரபானஞ்செய்யக் கேட்கப் போகின்றீரோ: அப்போது வேண்டுமானமட்டும் விசனப்படலாம். பாண்டுபுத்திரர்விரோத மாகாதென்றுமகருத் தோற்றியிருந்தால, அன்று விதுரர்சொல்லிய பேச்சையும் விட்

மர் முதலானோர் சொல்லிய பேச்சையுங் கேட்டீரா ! வீணா யிப்போதேன் சிந்தைப்படுகிறீ ரென்றான்.

அதுகேட்ட குருட்டரசன் - ஓ சஞ்சயனே ! தெய்வம் எவனைக்கெடுக்க நினைக்கிறதோ ? அவன்விவேகத்தை முன் பூமை பறித்துவிடுகிறது. யாரை விருத்திசெய்ய நினைக்கிறதோ ? அவனைக் குணசாலியாக்கும். காலமும் புத்தியைக்கெடுத்து நசிக்கச் செய்கிறதே யல்லது, ஆயுதத்தை யெடுத்துக் கொல்லுகிறதில்லை. அப்படிதான் எனக்கும் நேரிட்டதென்று சொல்லக்கேட்ட சஞ்சயனானவன் - ஓய் ராஜாவே ! வந்துவிட்டதுபயம். இனி செய்யத்தக்க தொன்றுமில்லை. இல்லாவிட்டால் உம்முடைய குமாரர் கர்னனோடுஞ் சகுனியோடுங்கூடிக்கொண்டு, கற்புடைய மங்கையர்க்குச் சிரோமணியாகிய திரௌபதியைச் சொல்லாதுஞ்சொல்லிச் செய்யாதுஞ்செய்து அவமானப் படுத்துவார்களா ? ராஜாதிராஜாராகிய பாண்டவரை அடிமைகளென்றும் நபும்சகரென்றும் பலவாறாய்த் தூஷிப்பார்களா ! இப்படிசெய்திருக்கவும், அவர்கள் தருமத்திற் கட்டுப்பட்டு உமது கட்டளையை மீறாமற் காட்டிற் சென்றார்களே: அந்தப் பொறுமை யென்னுந் தீயே பகைவரைச்சுடும். எனறு சொல்லக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் அச்சஞ்சயனோடு பின்னுஞ் சிலபேச்சுகளைச்சொல்லி பரதவிக்கிறான்.

ஓ சஞ்சயா ! துஷ்டப்பிள்ளைகள் என்பேச்சைக் கேட்கவில்லை. சூது வேண்டாமென்று தடுத்தேன. பின்பு திரௌபதியைச் சபையிலிருக்கும்போது காந்தாரி முதலானோர் மிகவும் விசனப்பட்டு என்னோடு சொன்னார்கள். விதுரனுஞ் சொன்னான். அனேக அபசகுனங்களு முண்டாயின. இவையெல்லாங்கண்டு நான் அவனுக்கு இஷ்டமான வரங்களைக் கொடுத்துப், பாண்டவர்களுக்குஞ் செல்வங்களை முன்போற் கொடுத்து இராச்சியத்திற்கு அனுப்பினேன். மறுபடியும் இந்தத்துஷ்டர் அழைப்பித்து இப்படிசெய்தார்கள். அப்பா சஞ்சயா ! நானென்னசெய்வேன் ? இதனாலே துருபத மகாராஜனுங் கிருஷ்ணன் முதலானோரும் நமக்குப் பகையாளிக ளானார்களல்லவோ ? சஞ்சயா ! நானென்ன செய்யப்போகிறேன் ? இனி துருபதமகாராஜனும், வீஷ்மருக்குச் சத்துருவாகிய சிகண்டி - துரோணருக்குச் சத்துருவாகிய திருஷ்டத்துய்மனன் - முதலான துருபதகுமாரரும், விருஷ்ணிகள் - அந்தகர் - போசர் - குகுரர் - தாசார்கர் - சாத்துவதர் - யாதவர் - முதலானோர்களும் புடைசூழ; இந்திரதனுசுக்கொப்பாகிய காண்டவத்தை வளைத்து நாணேற்றி நாணோசைகொண்டு அர்ச்சுனன வருவானே: காலதண்டம்போன்ற கதையைக் கையிலேந்தி வீமன்வருவானே: இவர்களெதிரில் நின்று யார் தடுக்கமாட்டுவார்கள் ? நானு மெத்தனையோவிசை பாண்டவர் பகையாகாதென்று சொல்லியுங் கேட்காமற்போனானே: அரசர்க்குள் பலசாலி ஜராசந்தன். அவன் வீமன்கையால் மறிந்தான். இதுகளையெல்லா மன்றோ விதுரனுஞ் சொன்னான். அதைக் கேளாமற் புத்தியீனனாகிய நான் ஆபத்தைக் கொணர்ந்து விட்டுக்கொண்டேன். என்று திரிதராஷ்டிரன் சஞ்சயனோடுசொல்லி வெகுவாய் விசனப் பட்டானென்று வைசம்பாயனமுனிவர் ஜெனமேஜெய மகாராஜனுக்குச் சொல்லி நிறுத்தினார்.

27
238
137
404

சூதுபோர்ச் சருக்கத்தோடு,

சபாபர்வம் - முற்றிற்று.

